

Số
Thương
Tối
Cường
Số
Haynes

www.KitaboSunnat.com

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 1: Cầm nhầm kịch bản a!

Bát Cực Đại thế giới, Thiên Vực, Thiên Trung châu, sơn môn của một trong những Võ đạo Thánh địa đương thời, Quảng Thừa Sơn.

Yến Triệu Ca mặc bạch y, khoác lam bào bên ngoài, trên áo bào có đường viền màu đen, chứng tỏ thân phận hạch tâm đệ tử của Quảng Thừa Sơn.

Mà đối diện hẳn, là một thanh niên mặc hoàng y, vẻ mặt không cam lòng nói:

- Yến Triệu Ca, người không phải chỉ có một người cha tốt thôi sao?

Mặt Yến Triệu Ca không chút thay đổi:

- Người vừa mắng ta cái gì? Người có lá gan lặp lại lần nữa.

- Lời đã nói, sợ người sao? Người không phải chỉ có một người cha tốt thôi sao?

Yến Triệu Ca nhìn hẳn, đột nhiên nhoẻn miệng cười:

- Tốt, hay cho câu này, ta thích nhất người khác đem những lời này nói với ta.

Hoàng y thanh niên trợn mắt cứng lưỡi.

Sau một lúc lâu, hắn mới phục hồi lại tinh thần, thẹn quá thành giận, bất chấp mọi thứ, hướng Yến Triệu Ca đánh tới.

Yến Triệu Ca không diểm xĩa tới mà nói:

- Xuất thủ nhẹ một chút, đừng đánh chết.

Hoàng y thanh niên sửng sốt, sau đó toàn thân tê dại, cảnh tượng trước mắt biến đổi, sau một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, bản thân lặng yên không một tiếng động bị nằm ngang lưng, sau đó cả người bị giơ lên cao!

Một người thân hình vạm vỡ xuất hiện trước mặt Yến Triệu Ca, một tay đem hoàng y nam tử xách ở giữa không trung, như xách một đứa bé.

Đại hán cười híp mắt nói:

- Mời công tử đi trước!

Yến Triệu Ca gật đầu, hai tay chấp sau lưng, thân nhiên xoay người ly khai.

Đại hán kia lập tức cười hắc hắc, quả đấm ném hoàng y thanh niên ra xa, đối phương chỉ có thể phát ra một trận tiếng “ô...ô...”.

Yến Triệu Ca vào sơn môn nhà mình, đi trên đường, vẻ mặt đùa giỡn đã không thấy, mặt nhìn thẳng, ánh mắt yên tĩnh.

Nhìn qua, phong phạm rất trầm ổn.

Nhưng hàm nghĩa chân chính của vẻ mặt này là. . .

Vẻ mặt mộng bức!

- Cái kịch bản này là sai a.

Yến Triệu Ca tự lăm bằm, là một phần tử xuyên không, cách thức của mình nhất định có vấn đề.

Lần đầu tiên xuyên việt, xuyên tới thế giới có Văn minh Võ đạo phồn thịnh chí cực, đi tới Tàng Thư Các của Thần Cung có cất toàn bộ thiên hạ kinh điển, bao hàm toàn diện.

Nhưng sau đó, là một hồi thiên địa đại kiếp nạn, Thần Cung tan vỡ.

Kế tiếp lại xuyên qua lần thứ hai, linh hồn đi tới cùng một thế giới, thời đại rất nhiều năm sau đó.

Con người khai quật ra các di tích còn sót lại sau kiếp nạn, Văn minh Võ đạo một lần nữa khởi bước, vẫn còn trong thời kỳ mới phát triển.

Yến Triệu Ca mang đầy trong đầu điển tịch của Thần Cung, lần thứ hai xuyên qua đến thời đại này, giống như cùng một người chơi phó bản cấp địa ngục, đột nhiên bị ném tới phó bản cấp bình thường.

Thật là không quá thoải mái!

Vấn đề duy nhất là, sau khi xuyên qua lần thứ hai, nguyên chủ của cỗ thân thể này, để lại một cục diện rối rắm.

- Công tử, đồ vật người phân phó thu thập, đều đã chuẩn bị xong.

Đại hán vạm vỡ, lúc này lại theo sau:

- Ly Diễm Chân Hỏa Hoả chủng tằm tích, đã có tin tức.

Cước bộ của Yến Triệu Ca hơi chút chậm lại:

- Vật này hiếm có, thế nhưng lại tra ra được tằm tích xác thực?

- Khu vực đông bắc, Trấn Long Uyên, đã tận lực thu nhỏ phạm vi lại, cấp dưới rất nhanh sẽ có tin tức xác thực truyền về.

Đại hán thật thà cười.

Yến Triệu Ca hài lòng gật đầu:

- Không tệ, không tệ.

Gọi hần là công tử, cũng không phải sư huynh đệ đồng môn, mà đều là người của Yến thị gia tộc, cha của hần, không chỉ là Trưởng lão có quyền cao chức trọng trong Tông môn, mà còn là Tộc trưởng thế hệ này của Yến gia, thế gia vọng tộc thanh danh hiển hách trên toàn bộ thế giới.

Yến Triệu Ca muốn cái gì, chỉ cần đưa ra danh sách, tự có cấp dưới làm chân chạy.

Đơn giản mà nói, Yến Triệu Ca bây giờ, gia thế hiển hách, cha người bức, bản thân là thiên tài, thuận buồm xuôi gió.

Thế nhưng... hình như có chỗ nào không đúng?

- Công tử, còn có chuyện...

Đại hán bên cạnh hần muốn tiếp tục mở miệng nói cái gì đó, đột nhiên lại đem lời nói nuốt trở lại trong bụng.

Đối diện trước mặt là một trung niên nam tử có khí tức hùng hậu đi tới, đi mỗi một bước, giống như đều khiến cho cảnh vật không gian xung quanh chấn động một cái.

Đến gần, Yến Triệu Ca cùng đối phương hành lễ, trung niên nam tử kia mỉm cười nói:

- mấy ngày không gặp, tu vi của Yến sư đệ ngày càng nâng cao a.

Yến Triệu Ca cười nói:

- Muốn chịu khó, bớt phóng túng, không dám buông thả.

Trung niên nam tử nói:

- Vài ngày trước, Trấn Long Uyên có chút động tĩnh, chuẩn bị điều người đến tra xét, do đệ tử trẻ tuổi đi, vừa lúc tiểu bĩ (

tử thí nhỏ

) của Tông môn vừa kết thúc, liền đem tám tên đầu tân đệ tử của tiểu bĩ thêm vào, xem đây như một phen lịch lãm.

- Chỉ là có tin đồn, có một đối thủ cũ của người, đã xuất hiện phụ cận Trấn Long Uyên, Yến sư diệt nếu là gần đây không có việc, dứt khoát làm một lần lĩnh đội đi?

Hắn nhìn Yến Triệu Ca, trong ánh mắt tràn đầy mong đợi cùng tán thưởng.

Thiên phú Võ đạo của người trẻ tuổi trước mặt trác tuyệt, là thiên chi kiêu tử chân chính, là người nổi bật trong bạn cùng lứa, nhân vật lĩnh quân (

đầu lĩnh

), đại diện của thế hệ trẻ Quảng Thừa Sơn.

Cùng người khác so với, đều là thiên tài trong thiên tài của bạn cùng lứa, trong các thế lực cao cấp Tông môn khác của Bát Cực Đại thế giới, được công nhận là thiên tài kiệt xuất nhất, yêu nghiệt, quái thai.

Một trong tứ đại công tử đương thời Quảng Thừa công tử Yến Triệu Ca, tuy rằng tuổi tác còn nhỏ, nhưng đã là anh tài tuần kiệt mà toàn bộ Bát Cực

Đại thế giới nghe tiếng gần xa, chỉ cần không chết non, một thời gian sau tất thành một nhân vật truyền kỳ.

“Trần Long Uyên sao...” Yến Triệu Ca suy nghĩ một chút, liền gật đầu đáp ứng:

- Dù sao cũng không có việc, ta liền đi một chuyến được rồi, các sư đệ sư muội, thì sẽ chiêu cố một ... hai

Ý của đối phương, Yến Triệu Ca hiểu rõ, là có mạnh mẽ thế hệ trẻ của những Tông môn thế lực khác, hoạt động phụ cận Trần Long Uyên.

Nếu như đụng phải, đệ tử trẻ tuổi nhà mình bị đối phương áp chế, thế diện của Tông môn liền nhục nhã.

Các sư thúc bá tiên bối mang đội, tự nhiên sẽ không bị khi dễ, nhưng cuối cùng là thanh thế của thế hệ trẻ yếu đi

Yến Triệu Ca mang đội, mấy vấn đề này liền không là vấn đề.

Đối với bản thân mà nói, Yến Triệu Ca kỳ thực rất thích đi ra ngoài nhiều một chút, quan sát toàn bộ thế giới mới chân thật đối với hắn mà nói, có thể ẩn chứng những ký ức tin tức trong đầu.

Thứ bản thân muốn tìm, đã ở Trần Long Uyên, một số mưu đồ của hắn, cũng cần dùng đến hoàn cảnh của Trần Long Uyên, sớm muộn gì cũng phải đi một lần, lần này coi như là tiện đường.

Thấy Yến Triệu Ca đáp ứng, trung niên nam tử liền thoải mái:

- Lần này xuất hành, Yến sư đệ cũng cấp cho các đệ tử ít hiểu biết làm gương mẫu, tin rằng có thể để cho bọn chúng học được không ít thứ.

Tạm biệt trung niên nam tử, Yến Triệu Ca cất bước đi trước, đại hán vạm vỡ đi ở bên cạnh, nói tiếp:

- Công tử, ta đây vừa rồi muốn cùng người nói, bên phía Lâm cô nương, thời gian bế quan tựa hồ muốn kéo dài, không thể xuất quan đúng hạn.

Ở hẳn suy nghĩ, khi công tử nghe tin tức này, liền có chút tiếc nuối cùng bất mãn.

Nhưng thực tế, lúc này Yến Triệu Ca lại có xung động muốn trợn trắng mắt.

Đây là nguyên chủ thân thể lưu cho mình rồi rắc cục diện.

Nguyên chủ thân thể, tại một lần lịch lãm bên ngoài, cùng một muội tử gặp nhau.

Muội tử vốn đã có một người yêu thanh mai trúc mã, nhưng lúc gặp phải nguyên chủ thân thể này cao phú soái (

giàu có đẹp trai

), cuối cùng động tâm, muốn trèo cao, rồi bỏ người yêu ban đầu.

Tuy rằng không phải chủ động đục khoét nền tảng, nhưng nguyên chủ thân thể nguyên đối với mỹ nữ, hiển nhiên ai đến cũng không cự tuyệt, người yêu cũ rẽ cỏ (

hèn kém

) của muội tử tức thì căm phẫn.

Hai bên chênh lệch quá lớn, nguyên chủ thân thể này ngược lại cũng chưa đến nỗi chèn ép làm khó đối phương, đối với sự căm thù của đối thủ, chỉ xem thường.

Thiên phú Võ đạo của bản thân muội tử xác thực không tầm thường, trước đây ở địa phương nhỏ, minh châu bị long đong, lúc này theo nguyên

chủ trở về Quảng Thừa Sơn, báỉ nhập môn hạ, tu vi bắt đầu đột nhiên tăng mạnh.

Sau Nhập môn một thời gian ngắn, muội tử đi bế quan, mà Yến Triệu Ca lần thứ hai xuyên qua, đến nơi này.

Quả thật, muội tử là một mỹ nữ mười phần vẹn mười.

Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, bất quá đối với Yến Triệu Ca bây giờ mà nói, không hơn, cảnh đẹp ý vui bên mắt, nhưng cũng không có cái gì ý nghĩ đặc biệt.

Lần đầu tiên xuyên việt thì trải qua thiên địa đại kiếp nạn, mắt thấy cảnh tượng Thần Cung tan biến, vĩnh hằng tuyên khắc ở trong đầu Yến Triệu Ca.

Thần Cung cường đại như vậy còn khó giữ được, trong thiên địa này có vĩnh viễn bình an?

Mắt thấy một màn như vậy, làm người muốn tuyệt vọng, hôm nay có rượu hôm nay say (

được hôm nào lo hôm ấy

), mà Yến Triệu Ca tuyển chọn, là nỗ lực đề thăng chính mình.

Tuy rằng lão cha nhà mình ra vẻ rất trâu bò, khởi điểm của mình rất tốt, bối cảnh rất tốt, thủ hạ chó săn lại rất nhiều, nhưng Yến Triệu Ca giống như đói khát mà quý trọng mỗi một phần tài nguyên, cường hóa bản thân, không một chút lãng phí.

Mỗi một phút mỗi một giây, cũng đều nắm chặt.

Đây hết thầy đã trở thành bản năng.

Theo thời gian qua đi, trong đoạn thời gian sau khi lần thứ hai xuyên qua, Yến Triệu Ca cũng từ từ thích ứng thân phận cùng hoàn cảnh mới, thích ứng những người chung quanh cùng sự việc, nhưng có một số việc thủy chung cũng sẽ không cải biến.

Đối với hắc mà nói, việc vô cùng trọng yếu hiện tại là tu luyện tốt, mới không uổng công điều kiện hoàn cảnh ưu việt như thế này.

Ở nơi Võ đạo xưng hùng này, lực lượng cá nhân có thể quyết định đại thế của thời đại, thực lực vi tôn, người thắng làm vua.

Nhưng Yến Triệu Ca phát hiện, sự tình tựa hồ không có đơn giản như vậy.

Đại hán bên cạnh lúc này nói rằng:

- Ngoài ra, công tử, cái tên Diệp Cảnh kia cũng đã điều tra.
- Năm nay mười sáu tuổi, Thiên Vực, Thiên Đông châu, người Đông Đường quốc, khi ba tuổi thì phụ mẫu đều mất, do những người khác trong gia tộc nuôi nấng lớn lên, ăn nhờ ở đậu, nhiều lần bị khi dễ
- Bản thân biểu hiện bình thường không có gì lạ, thiên phú Võ đạo tầm thường, ngoại trừ cùng Lâm cô nương cùng nhau lớn lên, không có chỗ nào đáng giá chú ý.
- Nhưng sau khi người mang theo Lâm cô nương rời đi, hắc đột nhiên phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, tu vi đột nhiên tăng mạnh, biểu hiện kinh diễm, đầu tiên là ở gia tộc đứng vững gót chân, sau đó giúp đỡ thế lực gia tộc ở địa phương phát triển an toàn, áp chế thế lực đối địch.
- Sau đó đi thủ đô Đông Đường quốc, danh tiếng nổi lên, trở thành một đời thiếu niên nổi bật của Đông Đường, thu được tư cách tham gia khảo hạch nhập môn Quảng Thừa Sơn.

- Thành công vượt qua khảo hạch, bá nhập Quảng Thừa Sơn, xu thế nâng cao tựa hồ so với Lâm cô nương còn mạnh hơn, biểu hiện cực kỳ nổi bật.

- Hắn ở trong hàng đệ tử mới được hạng nhất, lúc này trong tông môn tiểu bí, lại bắt đệ nhất.

Đại hán nói đến đây, thật thà cười:

- Bất quá, so với công tử người, không có sức cạnh tranh.

Yến Triệu Ca lại bĩu môi, thầm nghĩ: "Mới là lạ!"

Không có biện pháp, dù thế nào, hàng này đều giống như khuôn mẫu vai chính vậy.

Như vậy vấn đề hiện tại, nơi đây chính là trên đường Diệp đại diễn viên quật khởi, vậy chính mình thành cái vai gì?

"Theo ta nghĩ, ta là nhân vật thiên tài của thế hệ trẻ đồng môn trước mắt, cậu ấm Thiếu công tử, bản thân cũng có vài phần thực lực, phía sau có một người cha có thể cho ta ra mặt, bối cảnh không cạn, và trọng yếu hơn là, “ta” dường như chiếm hẳn muội tử?"

"Nguyên chủ nhân thân thể này, tựa hồ đều lấy lần đầu của Lâm muội tử?"

". . . Ừ, thân thể của ta, bề ngoài cũng không tệ lắm, nhìn cũng rất trang bức, đánh hoặc đạp lên mặt, nghĩ đến rất sáng khoái a..."

"Sau đó cha ta cho ta xuất đầu, biến thành một khối đá đập chân cho hắn, thành con đường quật khởi của hắn, một người đưa mặt chịu đòn, toàn gia ôm gùi tới cửa..."

Yến Triệu Ca liếc mắt.

Nội dung vở kịch này, thực sự không đúng a!

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SƯ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 2: Long đối long, vương gặp vương, ai mới là chân long?

Yến Triệu Ca đi trên đường, bên tai truyền đến nhiều thanh âm.

- Tham kiến Yến sư huynh.

- Yến sư huynh tốt.

Đây là sư huynh đệ đồng môn lễ độ chào hỏi khi gặp nhau.

- Tu vi của Yến sư diệt lại tiến bộ, tốt, tốt, không hổ là người lĩnh quân (đứng đầu

) thế hệ trẻ bản môn của, thiên tài trong thiên tài!

- Yến trưởng lão có người kế tục, thật là hổ phụ không sinh khuyển tử a!

Đây là trưởng bối đồng môn khen ngợi khích lệ.

- Khí thế của Yến sư huynh càng ngày càng mạnh, nhưng rõ ràng lại ôn hòa như vậy. . .

- A, nguyên lai không phải cảm giác của một mình ta a?

- Thế nhưng. . . thế nhưng càng như vậy, ta càng là. . .

- Đúng vậy, đúng vậy!

- Hì hì, là cái gì nha, cô gái nhỏ không biết thẹn thùng!

- Sư tử! Người. . . người không phải cũng giống như ta sao!

Được rồi, đây là mối tình đầu của một ít sư muội đồng môn...

“Phải thận trọng, phải thận trọng.” Một bên lòng của Yến Triệu Ca tự nhủ, một bên tươi cười xán lạn hướng các nàng gật đầu.

Đại hán vạm vỡ bên cạnh cực kỳ thật thà cười:

- Công tử . . .

Đã biết rõ thói quen của hã, Yến Triệu Ca liếc hã:

- Còn có chuyện gì?

Đại hán này kỳ thật là tùy tùng thiếp thân (gần bên), là tâm phúc trung thành và tận tâm của hã.

Theo lý thuyết, vì để tránh cho chuyện tình xuyên qua bại lộ, người thân cận của nguyên chủ thân thể này, hã là phải tận lực tránh tiếp xúc.

Bất quá điều này là một thanh kiếm hai lưỡi, mặt khác, càng cùng người như vậy ở chung, càng trợ giúp Yến Triệu Ca dung nhập kiếp trước.

May mà, ngoại trừ thân thể bên ngoài, Yến Triệu Ca cũng thừa kế ký ức của nguyên chủ thân thể.

Bằng không chỉ là một cửa lời ăn tiếng nói, cũng sẽ làm khó bản thân.

- Công tử, cái tên Diệp Cảnh kia cần điều tra, tuy nói đột nhiên có nhiều khởi sắc, nhưng vẫn không đáng giá nhắc tới, hơn nữa hã đối với người tựa hồ có oán giận, người xem có muốn hay không. . .

Vì Yến Triệu Ca không muốn kẻ khác nhận ra, nên nhanh chóng nghiêng mắt đi:

“Ừ, không sai, chính là cái tiết tấu này.”

Trước tiên tùy tùng sẽ khiêu khích xuất thủ, tiếp theo bị cắt đứt chân chó, ác thiếu cảm thấy bộ mặt của mình bị ném, tự mình ra tay, sau đó bị đánh đến mẹ cũng không nhận ra, cuối cùng lão cha ra tay, toàn gia ra tay, bị hấn đánh cho đoàn diệt...

Kịch bản cỡ nào hoàn mỹ, không phải sao?

“Hoàn mỹ cái trứng!” . Nếu như làm nhân vật pháo hôi, hoặc nhân vật phản diện tham gia vào đó, vậy thực sự không phải chuyện làm lòng người sung sướng a.

Hình như bản thân, đột nhiên từ nhị đại (

con ông cháu cha

) không cần cố gắng cũng có thể tiêu dao tự tại, bối cảnh biến thành con đường quật khởi của chân mệnh thiên tử?

Lúc này, trong đầu Yến Triệu Ca nghĩ ngợi, cái này có chút không hợp lí a.

Cho dù vận khí có tốt, cũng chính là túc địch chuẩn bị cho chân mệnh thiên tử, đây là loại tiểu cường đánh mãi không chết, mỗi lần không chết, lần sau đi ra càng cường đại hơn, kỳ thực chỉ là tuần hoàn bị sử dụng lại, cung cấp cho nhân vật chính kinh nghiệm cùng trang bị?

Vận khí không tốt, càng có khả năng sống không quá vài lần cũng sẽ bị ngum?

Mà giống như, dạng này bối cảnh, có khả năng dẫn ra lão cha như vậy càng “ngươi” boss hơn tiểu boss, khả năng sẽ sống được vài lần rồi làm pháo hôi là lớn hơn một chút. . .

Còn đừng nghĩ tới việc tiên hạ thủ vi cường, thừa dịp những chân mệnh thiên tử này còn không có quật khởi liền cho bọn chúng ngủ, cái này giống như “tiểu trong quần” (?), thường thường sau một hồi chìm bọn chúng xuống, cuối cùng lại đem tới cho chúng một hồi đại cơ duyên, để cho bọn chúng quật khởi nhanh hơn.

Kết quả chính là bọn chúng đánh rằm cũng không có, trái lại càng nhanh trở nên mạnh mẽ, sau đó trở về tiếp tục vẽ mặt.

Vàng sáng của nhân vật chính chính là bá đạo vô lý như vậy, muốn nghiền người như pháo hôi, liền nghiền người như pháo hôi, hơn nữa còn có hơn một trăm tám mươi cách nghiền người.

"Ngón tay vàng của vị Diệt đại diễn viên này sẽ là gì chứ? Siêu cấp bí tịch trước Đại Phá Diệt? Một cái vô thượng Thần khí, hay mang theo một lão gia gia bên mình? Trọng sinh?"

Vẻ tươi cười của Yến Triệu Ca hơi có chút cổ quái, khoát tay:

- Không cần phải chú ý đến hắc.

Đại hán gãi đầu một cái:

- Vâng, công tử.

Tuy rằng kịch bản trước mắt hình như xảy ra vấn đề, nhưng ca cũng có ngón tay vàng a. . .

Bởi vì sau Đại Phá Diệt tạo nên sự đứt đoạn truyền thừa, mặc dù có liên hệ, nhưng hai thời đại trước sau, hệ thống tu luyện Võ đạo ít nhiều tồn tại

một chút khác biệt, điều kiện của hai thân thể trước sau cũng không giống nhau, cần Yến Triệu Ca điều chỉnh thích ứng, nghiên cứu cải thiện đông đảo Võ đạo bảo điển trong đầu, bằng không hiện tại tu luyện, tốc độ tu luyện từ sớm đã tiến triển cực nhanh rồi.

Sau khi đi tới thế giới này, ngoại trừ cần thận thích ứng hoàn cảnh mới cùng thân phận mới, phần lớn tinh lực của Yến Triệu Ca, đều đặt ở kết hợp tình huống thực tế trước mắt, tham khảo tổng kết nhiều tri thức trong trí nhớ của mình.

Hôm nay, đã có hiệu quả rõ ràng, tiến nhanh trong trước mắt.

Xét thấy bất kể là đời trước hay đời này, bản thân tu vi cảnh giới của Yến Triệu Ca còn có hạn, cho nên phần lớn cải tiến là nhằm vào cảnh giới hiện tại cùng những cảnh giới lân cận.

Dù sao ăn phải ăn từng miếng một, đi phải đi từng bước một.

Bất quá, theo tu vi bản thân từ từ đề cao, lý luận kết hợp cùng thực tế, thiên địa rộng lớn hơn, đã bày ra ở trước mắt .

Bên cạnh đó, ngoại trừ Võ đạo bên ngoài, nhiều Luyện khí pháp môn, phương pháp Luyện dược các thứ, nếu ở thời đại này, cũng sẽ nhắc lên một phen rộn ràng.

Trước đó phân phó thủ hạ tìm kiếm tung tích Ly Diễm Chân Hỏa Hoả chủng, liền có liên quan đến phương diện này.

Nếu như thí nghiệm thành công, không thể nghi ngờ sẽ mang đến hồi báo to lớn cho Yến Triệu Ca.

Yến Triệu Ca bĩu môi: “Long đối long, vương gặp vương, chúng ta liền nhìn ai mới là chân long.”

"Nói không chừng Diệp Cảnh cũng không phải cái gì nhân vật chính, chỉ là ta quá mẫn cảm, nghĩ ngợi lung tung? Trước tiên quan sát một chút rồi hãy nói."

Ngược lại thì như thế nào để đối mặt với muội tử bị nguyên chủ thân thể ăn tươi, làm Yến Triệu Ca có chút nhức đầu.

Bây giờ đối với mình mà nói, bất kể là địa vị hay sức mạnh, đề thăng bản thân là hàng đầu.

Về phần mỹ nữ, nếu có một thời gian rỗi rỗi tận lực truy cầu, nhưng nếu chủ động đưa tới cửa thì cũng không bài xích.

Chỉ là vấn đề nguyên chủ thân thể lưu lại lưu lại, thực sự là có chút làm đau trứng a.

Ngoài miệng thì chê bai, kỳ thực trong lòng cũng không biết làm sao, Yến Triệu Ca lắc đầu cười, sau khi xử lý thỏa đáng sự tình, hẩn trở về chỗ ở nghỉ ngơi và hồi phục một hồi, ngồi xuống tu luyện, đến ngày thứ hai, liền đi Chấp Sự Điện của tông môn.

Các đệ tử đi Trấn Long Uyên, đã ở một gian thiền điện tụ tập.

Nhìn thấy Yến Triệu Ca tiến đến, trong mắt mọi người đều là sáng ngời, tầm nhìn tập trung tới đó.

Thần thái của Yến Triệu Ca tự nhiên, ánh mắt đảo qua, đập vào mắt là một thiếu nữ xinh đẹp có thân hình thon dài đậm đầu đi tới.

Cô gái này nhìn qua chỉ có mười sáu, mười tuổi, dung nhan đã tuyệt thế, ưu tú hơn muội tử họ Lâm kia, phảng phất thiên địa chi tú, xinh đẹp thoát tục, nhưng là một đôi con người có màu băng lam hiếm thấy, khiến cho khí chất khi nhìn qua có vẻ lạnh.

Tư Không Tinh, một vị nhân tài mới xuất hiện của thế hệ trẻ Quảng Thừa Sơn, tuy còn trẻ tuổi, nhưng thanh danh đã sớm bay cao, thiên tư trác tuyệt, đuổi thẳng đến Yến Triệu Ca, được khen là một vị thiếu niên thiên kiêu nữa của Quảng Thừa Sơn, sớm được nhiều trưởng bối trong tông môn coi trọng.

Yến Triệu Ca thấy nàng, lại có xung động trợn trắng mắt.

Chính là, lúc đang bị muội tử họ Lâm bỏ rơi, Diệp Cảnh cùng Tư Không Tinh đã gặp nhau, trước khi hắn còn không có gia nhập Quảng Thừa Sơn, hai người vì một cơ hội hiếm có, kết thành quan hệ tốt.

Hiện nay hai người chính là quan hệ bạn bè thuần khiết, nhưng dựa theo kịch bản, bối cảnh vững chắc, bản thân thiên phú cao, đẹp đến bốc lửa, đối với những người khác thì có vẻ lạnh như băng, hết lần này tới lần khác đối một người bình thường lại nhìn với một cặp mắt khác. . .

Các phương diện của vị mỹ nữ này đều so với Lâm muội tử ưu tú hơn, theo thời gian trôi qua, rất có thể là chính cung nương nương dưới vầng sáng của Diệp Cảnh Diệp đại diễn viên.

Bên cạnh Tư Không Tinh, là một thiếu niên gầy, đôi mắt có thần nhìn chăm chăm Yến Triệu Ca.

Thiếu niên gầy này, tự nhiên là vị Diệp Cảnh kia.

Yến Triệu Ca rõ ràng nhìn thấy trong ánh mắt của hắn có sự đè nén rất lâu, giống như ngọn lửa bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát ra.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SƯ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 3: Trò hay trình diễn

Ánh mắt Tư Không Tinh nhìn về phía Yến Triệu Ca, mang theo vài phần dò xét.

Trong nhận thức chung của mọi người, tiến về hung địa như Trấn Long Uyên, Yến Triệu Ca là người dẫn đội, nếu như làm khó Diệp Cảnh mà nói, Diệp Cảnh rất khó sống sót.

Những người khác nhìn về Yến Triệu Ca, cách nghĩ liền đơn giản hơn rất nhiều, có vài người mừng rỡ vì có sư huynh mạnh mẽ như vậy dẫn đội lịch lãm, có vài người ánh mắt nóng cháy nhìn về Yến Triệu Ca, có ý định thân thiết nịnh bợ.

Một vài người biết nội tình, ánh mắt nhìn về Diệp Cảnh có vài phần hàm xúc muốn xem kịch vui.

Diệp Cảnh liền chau mày, lúc nhập môn, hắn đã biết rất nhiều chuyện.

Tên thanh niên trước mắt này không lớn hơn mình mấy tuổi, tu vi cao cùng thực lực mạnh, lại có bối cảnh cực kì sâu trong tông môn.

Cha của Yến Triệu Ca, là một trong những Trưởng lão quyền cao chức trọng của Quảng Thừa Sơn, không nói đến võ lực bản thân mạnh mẽ, quyền

thế ở toàn bộ tông môn cũng đứng ổn trước năm, là đệ tử thân truyền của đương đại lão Chương môn, người có thực lực mạnh trong cạnh tranh đời tiếp theo Chương môn.

Quả đấm của Diệp Cảnh dần siết chặt, ánh mắt không hề né tránh, nhìn thẳng Yến Triệu Ca.

"Đây là ánh mắt tràn ngập ngọn lửa bất khuất trong truyền thuyết?"

Yến Triệu Ca có chút dở khóc dở cười, tầm nhìn về phía cửa của thiền điện:

- Thôi Trưởng lão tốt.

Một lão giả tóc trắng xuất hiện ở cửa, đám người Diệp Cảnh nhìn thấy, đều vội vàng khom người hành lễ:

- Trưởng lão!

Giống như trung niên nam tử giao phó nhiệm vụ hôm qua, lão giả tóc trắng trước mắt, cũng là chấp sự Trưởng lão của Chấp Sự điện.

Đối với đám người Diệp Cảnh lúc này mà nói, vô luận là tu vi hay địa vị, không nghi ngờ là một nhân vật lớn.

Lão giả cười híp mắt nhìn Yến Triệu Ca:

- Yến sư điệt đã đến? Tốt, tốt.

Yến Triệu Ca nói:

- Về việc Trấn Long Uyên lần này, xin Thôi Trưởng lão nói cho biết.

Thôi Trưởng lão nhìn Yến Triệu Ca cùng đám người Diệp Cảnh, Tư Không Tinh, mỉm cười nói:

- Trấn Long Uyên đột nhiên phát sinh sóng triều khác thường, bản địa đã xử lý trước, nhiệm vụ của các người lần này, đó là mang theo nghi quỹ (la bàn?) mà tông môn chuyên dùng để thăm dò Trấn Long Uyên, tiến thêm một bước giúp đỡ thăm dò Trấn Long Uyên.

Hắn hơi dừng lại một chút, nhìn về phía Yến Triệu Ca:

- Trên nguyên tắc mà nói, nhiệm vụ này chỉ cần tra rõ tình hình, truyền lại tin tức là được.

- Bất quá nếu có chuyện cần quyết định thật nhanh, Yến sư diệt có thể tùy cơ ứng biến, lão hủ tin tưởng người xử lý được.

Yến Triệu Ca cười:

- Thôi Trường lão nói đùa.

Thôi Trường lão cũng cười cười, sau đó nhìn về phía ba người Diệp Cảnh:

- Phần thưởng Bảo binh cho các người sau tiểu bĩ, ân cần chăm sóc như thế nào rồi?

Ba người Diệp Cảnh nghiêm túc đáp:

- Bảo binh mà đệ tử lấy được, đang dụng tâm tu luyện, ân cần chăm sóc, hôm nay có thể điều khiển cơ bản.

Ở thế giới này, binh khí bảo hộ phạm tục gọi là phạm binh, hướng lên trên, lần lượt là Chiến binh, Bảo binh, Linh binh thậm chí còn có Thánh binh, làm Võ giả như hổ thêm cánh.

Binh khí, hộ cụ cao cấp, bản thân liền có uy năng thông thiên triệt địa.

Tầm thường thợ rèn chỉ có thể chế tạo phàm tục binh khí, muốn luyện chế binh khí từ Chiến binh trở lên, chỉ có thể do võ giả tự mình làm, binh khí có phẩm cấp nhất định, cũng cần võ giả có tu vi thực lực đạt tới nhất định cảnh giới mới có thể luyện chế.

Tài liệu luyện chế có hạn, phương pháp Luyện khí gian nan khó hiểu, không phải người nào đều có thể nắm giữ được, cho nên cuối cùng mà nói, thế gian hiện nay, Chiến binh trở lên chính là binh khí tốt, nhưng số lượng so với Võ giả cùng tầng thứ thì quá ít.

Quảng Thừa Sơn là Thánh địa, của cải xa xỉ, có thể thưởng cho môn hạ vũ khí tốt.

Những tân đệ tử trước ba như Diệp Cảnh, liền được thưởng cho một kiện Bảo binh, làm những người khác trông thấy mà thèm.

Thôi Trưởng lão gật đầu:

- Bảo binh có linh tính, bình thường các người không được xao lãng việc chăm sóc ân cần, mới có thể ở lúc gặp địch mà phát huy vài phần uy lực chân chính.

Ba người Diệp Cảnh liền vội vàng gật đầu, tuy rằng thưởng cho chỉ là Hạ phẩm Bảo binh, nhưng đối với bọn hắn bây giờ, đã là chí bảo có thể thay trời đổi đất.

Ở tu vi của bọn họ, kỳ thực chỉ có thể khống chế Chiến binh.

Binh khí tốt có hạn, nếu như không bán nhập Quảng Thừa Sơn môn hạ, có thể mò được Chiến binh đều phải cảm tạ trời đất.

Không biết bao nhiêu người cùng tu vi với bọn họ, chỉ có thể cầm Phàm binh mà đánh.

Ánh mắt Thôi Trường lão nhìn về tám người Tư Không Tinh còn lại nói:

- Tám người bọn họ đều là đệ tử mới, tuy rằng đều tiếp nhận nhiệm vụ lịch lãm, nhưng dù sao còn ít kinh nghiệm, tám người các ngươi, phải giúp đỡ họ nhiều hơn.

Tư Không Tinh lẳng lặng nói:

- Đệ tử tuân mệnh.

Bảy người kia cũng vội vã đáp ứng.

Thôi Trường lão nhìn mười sáu tên đệ tử trẻ tuổi trước mặt, vuốt vuốt chòm râu, con mắt đột nhiên rơi trên người Diệp Cảnh, tựa hồ có chút kinh ngạc:

- A, tu vi của ngươi. . . ngươi dĩ nhiên đã thành công mở ra Khí Hải Đan điền? !

- Lần tiểu bí trước thì không có đây, lúc này mới bao lâu liền tăng lên một cảnh giới?

Diệp Cảnh không kiêu ngạo không siểm nịnh, mỉm cười đáp:

- Vào sư môn, công pháp và tài nguyên đều so với ở gia tộc trước đây đều mạnh hơn.

Thôi Trường lão khen ngợi nói:

- Ngươi nhập môn mới bao lâu? Chủ yếu là thiên phú xuất chúng của chính ngươi a.

Mấy người trẻ tuổi khác cùng nhập môn với Diệp Cảnh, ánh mắt nhìn về phía hắn cũng dần dần thay đổi: "Tiểu bí lần trước hắn là đệ nhất, trong

thời gian ngắn như vậy liền tiến thêm một bước, vốn cho rằng có khả năng thu nhỏ chênh lệch, ai lại biết chênh lệch dĩ nhiên lớn hơn."

"Tuy rằng bối cảnh gia thế không bằng Yến sư huynh, nhưng đây. . . đây cũng là một nhân vật thiên tài a!"

Như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, Thôi Trưởng lão hỏi tiếp:

- Lão phu nhớ tới, về hồ sơ cá nhân của ngươi. . . ngươi bắt đầu tu luyện Võ đạo, hẳn là vừa mới ba năm?

Diệp Cảnh đáp:

- Đúng vậy, Trưởng lão.

- Khi còn bé chỉ là rèn luyện khí lực, cường kiện thân thể, tiếp xúc chính thức với công pháp võ kỹ, là khi đệ tử mười ba tuổi.

Thôi Trưởng lão cười đến đặc biệt hiền hoà:

- Tốt, tốt!

Yến Triệu Ca đứng ở một bên, nhìn một màn này, khóe miệng lại cổ quái rút lên.

"Ta đã nói sẽ không đơn giản như vậy, hoá ra đang chờ ta ở chỗ này đây." Yến Triệu Ca dường như cười mà không cười nhìn về phía Thôi Trưởng lão.

Những đệ tử trẻ khác, có người thần sắc đột nhiên khẽ động, lặng lẽ liếc nhìn Yến Triệu Ca.

Thôi Trưởng lão nhìn Yến Triệu Ca cùng Diệp Cảnh, hơi có chút vui mừng tán thán:

- Nếu nhớ không lầm, Yến sư diệt lúc trước, thời gian tu luyện cũng ba năm, thành công mở ra Đan điền Khí Hải. Trời thương Quảng Thừa Sơn ta, lại ra một thiên tài trong thiên tài!

Vẻ mặt của mọi người cũng dần dần trở nên vi diệu, tầm nhìn ở trên Yến Triệu Ca cùng Diệp Cảnh đối tới đối lui.

- Lúc trước không biết tình huống của Diệp Cảnh, nguyên lai hẳn chính thức tu luyện Võ đạo, dĩ nhiên vừa mới ba năm!

- Tên Diệp Cảnh này dĩ nhiên có thể so sánh cùng Yến sư huynh, thiên phú của hắn dĩ nhiên kinh khủng như vậy!

- Sai, Yến sư huynh từ nhỏ ở Quảng Thừa Sơn lớn lên, Yến Trưởng lão tự mình giáo dục, hoàn cảnh tu luyện, điều kiện, công pháp, tài nguyên, sự thừa, mặc kệ bên nào đều so với Diệp Cảnh ưu việt nhiều lắm!

- Nếu nói như thế, Diệp Cảnh chẳng phải là so với Yến sư huynh còn muốn. . . còn muốn.... Trời ạ, điều này làm sao có thể? !

Diệp Cảnh hít sâu một hơi, gương mặt bình tĩnh nhìn về phía Yến Triệu Ca, sống lưng càng thêm thẳng tắp, giống như trường thương muốn xé rách bầu trời vậy.

Nhưng Yến Triệu Ca không có nhìn hắn, mà hứng thú nhiều hơn nhìn Thôi Trưởng lão đang cười híp mắt.

Lai lịch của đối phương, những văn bối đệ tử khác có thể không rõ ràng lắm, nhưng hắn như thế nào lại không biết?

Lão già trước mắt này, người đứng sau lưng, là Nhị sư bá của Yến Triệu Ca, cũng là người có hy vọng nhất để cùng Yến cha cạnh tranh đời tiếp theo Chương môn Quảng Thừa Sơn.

Con mắt Yến Triệu Ca hơi híp lại một chút, đột nhiên cười rộ lên.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 4: Không theo kịch bản, Yến Triệu Ca!

Thôi trưởng lão tóc trắng vẫn đang biểu hiện một vẻ hiền lành, cười tủm tỉm nhìn Diệp Cảnh, tựa hồ hoàn toàn không ý thức đến lời nói của mình, đối với mọi người tại đây sinh ra sự trùng kích như thế nào.

Yến Triệu Ca nhìn Thôi trưởng lão, lại nhìn Diệp Cảnh, đột nhiên cảm giác có chút buồn cười.

Chân mệnh thiên tử, tạm thời nhìn tới như một người không có khả năng chống đối trong một thời gian ngắn, cần khoảng thời gian dài cùng không gian phát triển, thường thường sẽ có một ít người chủ động hoặc bị động ra tay, trở thành chỗ dựa vững chắc, bảo hộ chân mệnh thiên tử thăng cấp.

Địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, những người này, đại khái đều là bia đỡ đạn đối lập với nhân vật phản diện (

bia đỡ cho nhân vật phản diện đánh ^_^

).

Đội chân mệnh thiên tử lớn lên, những người này chỉ cần an tĩnh nhìn chân mệnh thiên tử đại sát tứ phương là được, làm minh hữu, ngày sau tự

nhiên có hồi báo gấp trăm lần.

Nói như vậy, bọn họ giống như, đại khái được gọi là . . chính phái trận doanh?

"Quả thật là diễn viên trình độ cao, hoàn mỹ thực hiện sắp xếp của kịch bản a." Yến Triệu Ca quan sát ánh mắt của Thôi trưởng lão cùng Diệp Cảnh, không có bất kỳ ý tứ nào che dấu thù địch, chớ nói tới là khách khí.

Thôi trưởng lão nhìn trong mắt, không chỉ không giận, trái lại mừng thầm.

"Đồn đãi không oan, trương dương ngang ngược, trừng mắt tất báo." Lão đầu này cười tủm tỉm, không lộ chút thanh sắc nào: "Bị mắt mặt trước mặt mọi người, mặc dù chỉ có mười sáu người ở đây, nhưng một truyền mười, mười truyền một trăm. . ."

"Cái cây gai này bị ghim xuống, người này tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ. Bất kể là phát tác ra tại chỗ, hay sau khi xuất sơn, vào Trấn Long Uyên lại hạ ám thủ, đều rất tốt."

Yến Triệu Ca nhìn Thôi trưởng lão, lại nhìn Diệp Cảnh, trong lòng cười một tiếng.

"Đầu tiên là ta biểu thị một tí khinh thường, sau đó Diệp Cảnh biểu thị một chút hăn bất khuất, tiếp đó ta bởi vì bị hăn chống đối, thể diện không nhìn được, phái bất kỳ thủ hạ hay sư đệ làm chó săn giáo huấn Diệp Cảnh, bị Diệp Cảnh đánh cho răng rơi đầy đất?"

Trường hợp này, quang minh chính đại động thủ, trừ phi đối phương phạm sai lầm rõ ràng, bằng không chỉ có thể lấy danh nghĩa là “luận bàn”.

Chỉ cần không phải người có tu vi thấp chủ động khiêu chiến, trên cơ bản là lấy cảnh giới đè người, ý lớn hiếp nhỏ.

Mà chân mệnh thiên tử, vầng sáng diễn viên chính, đều có thể vượt cấp giết quái, thiên phú thần thông “đồng cấp vô địch”.

Một mình tiểu binh lâu la đánh không lại, quần ấu hơn phân nửa cũng vô dụng, trái lại có khả năng hóa thành lượng lớn kinh nghiệm giá trị, gia tốc Diệp Cảnh trưởng thành.

"Nói không chừng, đang đánh đánh, sẽ thấy thắng một cấp tại chỗ?"

Đây cũng là chuyện không phải là không thể nào.

"Đến lúc đó, đám chó săn bị đánh hoa rơi lá rụng, ta then quá hoá giận, cũng không để ý tới là có hay không ý lớn hiệp nhỏ, tự mình ra tay giáo huấn Diệp Cảnh, Diệp Cảnh bây giờ tuy rằng cùng ta còn kém xa, nhưng đã kiên cường bất khuất ở dưới tay thủ hạ của ta chống đỡ hiệp, bày ra phong thái?"

"Nói không chừng còn dùng bàn tay vàng của hã, làm ta ăn chút thua thiệt nhỏ?"

"Lúc ta muốn nghiêm túc đem hã đánh thành chó chết, họ Thôi lão đầu hoặc có người khác đứng ra, vì vậy ta chỉ có thể phóng ra hai câu hung ác đại khái như “Tiểu tử, coi như vận khí của người tốt”, sau đó việc ngày hôm nay liền bỏ xuống?"

"Cho dù ta đánh thắng, cũng không có gì vẻ vang, rất nhiều người sẽ cho rằng ta ý mạnh hiệp yếu, ngược lại đồng tình cho Diệp Cảnh?"

Yến Triệu Ca bĩu môi: "Theo kịch bản như thế này, ta ngu sao?"

Thôi trưởng lão cười híp mắt nhìn Yến Triệu Ca. Diệp Cảnh, Tư Không Tình hơi đề phòng nhìn Yến Triệu Ca, những người khác cũng có chút thấp thỏm hoặc có chút mong đợi nhìn Yến Triệu Ca.

- Trấn Long Uyên, rất ít người trong các người đã đi qua, một số đã đi qua, cũng hơn phân nửa là nghe nói đến hung danh của nó.

Trong lúc mọi người chờ mong, Yến Triệu Ca rốt cục mở miệng nói:

- Dĩ nhiên với tu vi hiện tại của các người, mặc dù không vào sâu bên trong, nhưng chỉ tới khu vực gần sát biên giới, cũng vạn phần hung hiểm.

- Ta mặc dù cùng đi với các người, nhưng lần này các người đi, là để lịch lãm, không phải ngắm cảnh du ngoạn, ta sẽ nắm giữ đúng mực, còn lại chính cố gắng của các người.

Nghe được Yến Triệu Ca nói như vậy, Thôi trưởng lão mỉm cười, thầm nghĩ: "Xem ra, phải chờ tới Trấn Long Uyên mới động thủ."

Trong lòng Diệp Cảnh cùng Tư Không Tình tức thì nghiêm nghị.

Lại nghe Yến Triệu Ca đột nhiên nói tiếp:

- Các người cùng đi với ta, ta sẽ trông chừng một ... hai ..., có câu nói "công đức thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí" (*). . .

Nói xong, Yến Triệu Ca ra dấu:

- A Hô.

Một thân ảnh cao lớn xuất hiện ở cửa:

- Công tử?

Yến Triệu Ca nói rằng:

- Ất phẩm, lấy mười sáu món, ừ, chủ yếu chọn loại phòng ngự.

Đại hán vạm vỡ vẫn bên cạnh từ trước đến giờ tên A Hô đáp:

- Vâng, công tử.

Rất nhanh, A Hồ trở lại, ôm một đồng hồ vật đi vào trong điện, sau đó buông xuống trước mặt mọi người.

Ánh sáng rực rỡ chớp động, chiếu cho một đám đệ tử trẻ tuổi không mở mắt nổi, linh khí mãnh liệt ba động chấn động khí huyết của bọn họ đập dồn.

- Bảo binh! Tất cả đều là Bảo binh!

Mọi người đều cả kinh:

- Yển sư huynh, những ... cái này Bảo binh...

Yển Triệu Ca như không có chuyện gì xảy ra, nói:

- Đây là sở hữu tư nhân của bản thân ta, cũng không phải là của tông môn, hiện tại cho các người cũng là hành vi cá nhân của ta.

- Tổng cộng mười sáu món, các người mỗi người một kiện, dựa theo thứ tự nhập môn trước sau, tiến lên lựa chọn đi.

Trong đại điện nhất thời không một tiếng động, mơ hồ đột ngột vang lên vài tiếng vang, nghe giống như là có người nuốt nước miếng.

Đối với cảnh giới tu vị của họ bây giờ mà nói, đây là bảo vật nháy qua thời đại, ba người Diệp Cảnh trải qua tầng tầng tỷ thí, đứng đầu trong tông môn tiểu bĩ, mới được ban thưởng một kiện.

Lúc đó, cỡ nào phong quang vinh diệu đứng trên đài, đồ ra biết bao mồ hôi nỗ lực?

Nhưng bây giờ, đột nhiên liền biến thành mỗi người một kiện?

Tuy rằng đám người Diệp Cảnh đã có, nhưng đối với bọn hăn bây giờ mà nói, chỉ bảo như vậy, sao có thể chê nhiều?

Chính loại bảo vật như thế này, Yến Triệu Ca tiện tay lấy ra mười sáu món, hoàn toàn không chớp mắt một cái, giống như hăn ném ra không phải là một đám Bảo binh văn bối đệ tử mơ ước, mà là một đồng sắt vụn.

Hơn nữa, cái này cũng không phải Yến Triệu Ca lợi dụng thân phận của mình từ trong kho của tông môn lấy, mà là tài sản riêng.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Yến Triệu Ca, nhất thời trở nên nóng bỏng.

Diệp Cảnh lại siết chặt năm tay, lửa giận trong đôi mắt không cách nào che giấu.

Hăn cảm giác mình bị Yến Triệu Ca vũ nhục, đối phương giống như là hướng hăn khoe khoang.

Tư Không Tình nhìn Yến Triệu Ca, cũng khẽ lắc đầu.

Thôi trưởng lão ban đầu cũng kinh ngạc, sau đó trong lòng cười nhạo: "Đây là cái quái gì? Cầm tiền mở đường, thu mua những người khác, cô lập Diệp Cảnh, đồng thời khoe khoang tài sản của mình?"

"Tuy rằng, đúng là thủ bút thật lớn, hiệu quả cũng rất tốt, đem chút mặt mũi đã mất tìm trở về, thế nhưng. . . đây cũng quá. . . quá. . . ha ha, quả thật là làm chuyện ăn chơi trác táng. . ."

"Người này, chưa đủ lo ngại, ngày sau thế nào cũng rước họa lớn." Thôi trưởng lão cười lắc đầu, cầm lấy một cái áo giáp nhìn một chút, đối đám người Diệp Cảnh nói:

- Trấn Long Uyên xác thực nguy hiểm, Yến sư huynh của các người cũng là có lòng tốt.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, Yến Triệu Ca giống như không có cảm giác nào, không nhanh không chậm tiếp tục nói:

- Đồ vật đã đưa ra, ta cũng sẽ không thu lại, những ... món Bảo binh này liền tặng cho các người.

- Bất quá, tình huống cụ thể khi ân cần tế luyện cùng khống chế khi thực chiến, các người đều phải ghi lại ổn thỏa, sau đó trình báo với ta, ta lại tổng kết điều chỉnh, bỏ tạp lấy tinh, luyện chế một nhóm Bảo binh tiếp theo.

Mọi người cùng kêu lên đồng ý, sau đó mới chợt cảm giác có cái gì đó không đúng, một lát sau đồng thời ngẩng đầu, biểu tình như gặp quỷ nhìn về phía Yến Triệu Ca.

Thôi trưởng lão cũng run run một cái, trong tay Bảo binh suýt nữa rơi xuống đất:

- Người vừa nói cái gì?

(*) “Công dục thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí” : “Người thợ muốn hoàn thiện công việc, ắt trước hết tạo khí cụ sắc bén” . Nguyên văn : “工欲善其事必先利其器”

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 5: Hai bên không cùng một tầng thứ.

Đối với vẻ mặt ngây như phỗng thần của mọi người, Yến Triệu Ca dường như không nhìn thấy, tiếp tục nói như không có chuyện gì xảy ra:

- Chủ yếu cần nhắc bảo hộ các người, cho nên phần lớn là hộ cụ mà không phải là vũ khí, các người cũng đừng vì vậy mà nổi lên suy nghĩ y lại, sơ suất, lần lịch lãm này, chính là tôi luyện bản thân các người.

- Không. . . không phải là. . . Yến sư điệt, người chờ một chút.

Đầu lưỡi của Thôi trưởng lão có chút thắt lại, một lúc lâu mới nói lưu loát:

- Người vừa mới nói, luyện chế một nhóm Bảo binh tiếp theo?

Hắn khó có thể tin mà nhìn một đồng Bảo binh trước mặt:

- Ý của người là nói, những ... cái này, điều không phải người tích lũy, mà là chính người tự mình luyện chế?

Yến Triệu Ca nhún vai:

- Đương nhiên là ta tự mình luyện chế, ta không có hứng thú cùng kiên trì để sưu tầm Hạ phẩm Bảo binh.

Lời nói vừa ra, làm tất cả mọi người vô ý thức nuốt nước miếng một cái, nhưng mà không tìm được lời phản bác.

Hạ phẩm Bảo binh đối với bọn họ mà nói là chí bảo, với gia thế bối cảnh của Yến Triệu Ca, tự nhiên sẽ không coi là cái gì.

Thế nhưng. . .

Biểu tình của tất cả mọi người đều trở nên vi diệu, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy thế giới này trở nên không chân thật.

Hết thảy trước mắt, hoàn toàn làm rối loạn nhận thức thông thường của bọn họ.

Thực lực cảnh giới của Yến Triệu Ca, có năng lực luyện chế Bảo binh, cái này không ai phản đối.

Tuy rằng chưa từng nghe nói qua, nhưng Yến Triệu Ca nắm giữ phương pháp luyện khí, cũng không phải chuyện gì đó không tưởng tượng được.

Nhưng muốn luyện chế một kiện Bảo binh, cũng không phải chuyện dễ, cần tiêu hao lượng lớn thời gian cùng tinh lực.

Võ giả luyện khí (chế tạo binh khí), có mấy người đem mình thành thợ?

Thôi trưởng lão hít sâu một hơi:

- Người. . . dùng bao lâu thời gian luyện chế những ... món Bảo binh này?

Yến Triệu Ca hơi hột nói:

- Trong thường này tu luyện, có chút thời gian rảnh rỗi, liền luyện chế, mười sáu món này, không được một tháng đi.

- Không có khả năng.

Thôi trưởng lão kiên quyết nói:

- Yến trưởng lão có năng lực này, lão phu tin tưởng, thế nhưng Yến sư diệt người. . .

Hắn lắc đầu, hiển nhiên không tin Yến Triệu Ca nói.

Huống chi, Yến cha cùng một số cường giả trong tông luyện chế Bảo binh xác thực không thành vấn đề, thế nhưng ai sẽ đi làm như vậy chứ?

Có thời gian, tinh lực, ánh mắt của bọn họ tự nhiên sẽ đặt tầng thứ cao hơn như Linh binh.

Những người khác nhìn về Yến Triệu Ca, cũng dần dần trở nên hoài nghi, cảm thấy vị Yến sư huynh này sẽ không phải khoe khoang đi, muốn phùng má giả người mập đi?

Yến Triệu Ca cười hì hì:

- Dùng Ngoại Tinh Lô luyện chế đương nhiên là không được, nhưng có người nào nói Nội Tinh Lô không thể?

Mọi người nghe vậy liền mờ mịt, chỉ có cực ít người, lần thứ hai đại ra.

Thanh âm của Thôi trưởng lão một lần nữa trở nên cà lăm:

- Người. . . người nói Nội Tinh Lô, chẳng lẽ, không phải là. . . trong truyền thuyết trước Đại Phá Diệt ...

- Thế nhưng, Nội Tinh Lô đã sớm thất truyền! Đừng nói vật thật cùng phương pháp luyện chế, cho dù bộ phận bình thường nhất, cũng không có đôi câu để lại! Toàn bộ Bát Cực Đại thế giới, hiện tại chỉ là cố sự thuật lại mà thôi!

Trong truyền thuyết, trước Đại Phá Diệt, Võ đạo Văn minh hưng thịnh, ngoại trừ công pháp vũ kỹ, luyện khí pháp môn đồng dạng rất phát triển.

Ở thời đại kia, phàm binh tục thiết, căn bản không dùng trong thế giới của Võ giả, Chiến binh, Bảo binh, Linh binh thậm chí còn có Thánh binh, cũng không khan hiếm.

Chỉ là theo Đại Phá Diệt, ồ nát thì trứng sao nguyên vẹn được, hết thầy đều tiêu tan thành mây khói, chỉ để lại vô số cố sự thuật lại để hậu nhân kính ngưỡng mà hướng tới.

Nhưng đối với Yến Triệu Ca mà nói, đây cũng không phải bí mật gì, trước Đại Phá Diệt Thần Cung cất giữ bao hàm toàn diện, không chỉ riêng bí tịch võ đạo.

- Thật không khéo, lúc ta lịch lãm bên ngoài thì khai quật ra một chỗ di tích, trong đó có phương pháp cấu tạo không hoàn chỉnh của Nội Tinh Lô.

Yến Triệu Ca cười:

- Vì vậy ta liền suy nghĩ đem nó hoàn thiện, làm cho Nội Tinh Lô tái hiện hậu thế, những ... món Hạ phẩm Bảo binh này, là trong quá trình thí nghiệm, là tác phẩm của ta.

- Hiện nay chỉ có thể luyện chế Hạ phẩm Bảo binh, những món Ất đẳng này là nổi bật trong đó, ngoài ra còn có vài món Giáp đẳng, đã tiếp cận Trung phẩm Bảo binh, nhưng còn thiếu một chút khoảng cách, đồng thời chưa ổn lắm, vì vậy ta liền giữ lại ân cần săn sóc, tổng kết ra bài học kinh nghiệm, chuẩn bị cho lần mở lò tiếp theo.

Yến Triệu Ca gỏ vang một tiếng:

- Tiếp theo không ngừng hoàn thiện, sau đó Trung phẩm Bảo binh, Thượng phẩm Bảo binh, cũng không phải không được, nếu lại có thể nghiên cứu ra pháp môn gia trì trên Nội Tinh Lô, như vậy Linh binh cũng có thể có hy vọng.

A Hồ biết được suy nghĩ của công tử, lần thứ hai đi ra, rất nhanh trở về thiền điện, cùng quay về là hoá lò cao cỡ một người, nặng nề ngưng thật, linh khí dồi dào.

Tuy rằng Thôi trưởng lão chưa thấy qua dáng dấp của Nội Tinh Lô ra sao, nhưng hẳn chỉ ít biết được, cái luyện khí hoá lò trước mắt này, cũng không giống như Ngoại Tinh Lô thường thấy.

Lúc này những người khác cũng dần dần phục hồi lại tinh thần, nhưng trong ánh mắt vẫn tràn đầy khiếp sợ.

Mặc dù Tư Không Tình xưa nay trong treo lạnh lùng, lúc này cũng cảm thấy chấn động.

Chính là bởi vì biết chuyện càng nhiều, nàng mới hiểu được tầm quan trọng của miệng hoá lò trước mặt này.

Có lẽ bây giờ vẫn chỉ là một khóa cây non, nhưng đợi lớn lên, sẽ là một gốc cây đại thụ che trời như thế nào?

- Lần này đi đến Trấn Long Uyên, ngoại trừ nhiệm vụ tông môn, cũng có chuyện riêng tư phải xử lý, đó là tiến thêm một bước hoàn thiện Nội Tinh Lô, cần dùng đến điều kiện hoàn cảnh đặc thù của Trấn Long Uyên, cùng Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng xuất hiện trong đó.

Ngữ khí của Yến Triệu Ca bình tĩnh, lại làm cho Diệp Cảnh cùng Tư Không Tình hai mặt nhìn nhau.

Có người kích động kêu lên:

- Yến sư huynh, nếu như ngay cả Trung phẩm Bảo binh, Thượng phẩm Bảo binh, thậm chí còn có Linh binh, thậm chí. . . thậm chí. . .

Thế gian hiện nay, Thánh binh trên đời hiếm thấy, hẳn thực sự không dám suy nghĩ nhiều, nhưng là kích động dị thường:

- Nếu là bản môn có khả năng luyện chế Linh binh lượng lớn, đây chẳng phải là. . . chẳng phải là. . .

Yến Triệu Ca gật đầu, cười lộ ra một hàm răng trắng:

- Không sai, nếu như thành công, sau đó các người ra bên ngoài, đó là gặp phải truyền nhân của những Thánh địa khác, người ta ra Chiến binh, các người ra Bảo binh, người ta ra Bảo binh, các người ra Linh binh, chỉ dựa vào trang bị cũng liều chết được.

Chúng đệ tử nhất thời cùng phát ra một trận hoan hô.

Yến Triệu Ca khoát tay, mọi người lập tức an tĩnh lại:

- Tu luyện cho tốt, các người đều là tương lai của Quảng Thừa Sơn ta!

Một đám người cùng nói:

- Bọn ta sẽ cẩn trọng khiêm tốn, dụng tâm tu luyện, giơ cao Quảng Thừa uy danh!

Kỳ thực, Yến Triệu Ca thiếu niên đã thành danh, tuổi thật so với đám người Diệp Cảnh, Tư Không Tinh không lớn hơn bao nhiêu, nói là "tương lai của Quảng Thừa Sơn", có chút chẳng ra cái gì cả, tựa hồ điều không phải là người cùng thế hệ.

Nhưng mọi người tại đây, ngoại trừ một ít người cá biệt, cũng không ai nghĩ gì khác thường.

Chuyện so sánh Yến Triệu Ca cùng Diệp Cảnh, càng bị bọn họ ném tới sau đầu.

Cách suy nghĩ vấn đề cùng quan điểm hai bên, tầm nhìn cùng ánh mắt, hoàn toàn không cùng một tầng thứ.

Không nói cái khác, Yến Triệu Ca đem pháp môn luyện khí Nội Tinh Lô tái hiện hậu thế, rất có thể làm cho cả Quảng Thừa Sơn thực lực cùng địa vị đạt được tiến bộ, cống hiến như vậy, một thiếu niên Tông Sư có khả năng so sánh?

Cho dù Diệp Cảnh có tiềm lực kinh người, nhưng chỉ có thiên tài chân chính lớn lên, mới tính là thiên tài chân chính, trước đó, còn nhiều khả năng lắm.

Huống chi, bản thân Yến Triệu Ca cũng là thiên tài yêu nghiệt.

Lúc tâm niệm như vậy của bọn hắn trong nội bộ tông môn nội lan truyền ra, mưu cầu lợi ích của Yến Triệu Ca trong tông môn lại có thể tiến hơn một.

Thôi trưởng lão khôi phục thần sắc, cười híp mắt:

- Yến sư diệt thật không hổ là trụ cột của Quảng Thừa Sơn ta, là thiếu niên thiên kiêu!

- Bất quá, tin tức này nên nhanh bẩm báo cho chương môn bọn họ...

Yến Triệu Ca trực tiếp cắt đứt lời của hắn:

- Chuyện này cũng không phiền đến Thôi trưởng lão lo lắng, ngày hôm qua ta bẩm báo, sư tổ cùng cha ta, đều đã biết, trên thực tế, nghiên cứu chế tạo Nội Tinh Lô, cha ta đã tiếp nhận.

- Nội Tình Lô nơi này, thật ra là phỏng chế phẩm, còn có một cái tốt hơn, hiện tại ở trong tay của cha ta, ta giữ lại một cái, chỉ là muốn tiếp tục chơi đùa mà thôi.

Râu trắng của Thôi trưởng lão giật giật, cười lớn nói:

- Tin tức này tự nhiên là việc vui, nhưng phải bảo mật mới được, bằng không lan truyền đi ra ngoài làm những tông môn Thánh địa khác biết được, không bảo đảm sẽ không đối với Quảng Thừa Sơn ta gây bất lợi, Yến sư diệt người cũng có chút không cần thận...

Yến Triệu Ca ha hả cười:

- Chính thức thông báo, rất nhanh phát xuống, với cấp bậc như Thôi trưởng lão, khoảng chừng vào ngày mai sẽ nhận được thông báo.

- Về phần sư tổ lão nhân gia ông ta quyết định ra sao, ta không tốt mà phỏng đoán, Thôi trưởng lão người cũng không nên.

Sắc mặt Thôi trưởng lão hơi cứng đờ, đã thấy Yến Triệu Ca đi tới trước mặt của hắn.

Nụ cười trên mặt của Yến Triệu Ca, lúc này cũng dần dần trở nên lạnh:

- Chấp Sự trưởng lão? Hắc, chức vị thật lớn mà, địa vị thật cao, đối với văn bối đệ tử mà nói, không ý thức được dụng ý của người ở đây, sau đó người còn có thể tiếp tục làm trưởng lão có bộ mặt hiền lành của người?

- Người cho rằng, ở trước mặt mọi người làm ta mất thể diện, ta sẽ ghi hận vị Diệt sư đệ kia, sẽ không đối với người có ý kiến gì?

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 6: Đạm nhạt nhìn sống chết, không phục thì làm liền.

Thôi trưởng lão khôi phục lại bình tĩnh, lắc đầu cười:

- Lão phu chỉ khích lệ đệ tử văn bối vài câu, cái này có chuyện gì?

Hắn nhìn Yến Triệu Ca:

- Ngược lại là người, tuy rằng xuất thân bất phàm, nhưng người phải biết, người dù sao vẫn là văn bối đệ tử.

- Chỉ bằng mấy câu vừa rồi của người, lão phu có thể định người tội trong mắt không có trưởng bối, cuồng vọng không đức, cho dù Yến trưởng lão cũng không phản đối được.

- Người trẻ tuổi, đầu tiên, bất luận Nội Tinh Lô là thật hay giả, có thật hay không là người phát hiện, có được chút ít công lao, nhưng cũng phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, khiêm tốn một ít mới tốt!

Tuy rằng Thôi trưởng lão vẫn cười hiền hoà, nhưng một thân khí thế đã nghiêm nghị lên, ép cho một đám đệ tử trẻ tuổi trong điện không dám thở mạnh, nơm nớp lo sợ nhìn Thôi trưởng lão.

Chuyện phát triển như thế, đã vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

Mà nụ cười trên mặt của Yến Triệu Ca, so với Thôi trưởng lão càng tường hòa:

- Người là trưởng bối? Xác thực bản môn chú ý thứ tự trưởng ấu, ta cũng luôn luôn kính lão tôn hiền.

- Bất quá, không cần cha ta, ta nghĩ muốn “cầm” mấy người không xứng trưởng bối, cũng rất dễ.

- Việc ngày hôm nay, người xác thực không có chỗ lỗi gì, nhưng người đã chùi móng rất sạch sao? Cái này thì trong lòng người là rõ ràng nhất.

- Ta kính lão tôn hiền, nhưng điều kiện tiên quyết là, đối phương cũng không phải là “già mà không kính”.

Thôi trưởng lão trừng mắt nhìn Yến Triệu Ca:

- Người...

Yến Triệu Ca liếc xéo hắc:

- Ta cái gì?

Thôi trưởng lão nói không ra lời, đến lúc này hắc mới cảm nhận được, người trẻ tuổi trước mắt này, so với trong dự liệu của hắc thì càng thêm ương ngạnh, cũng càng thêm lòng dạ hẹp hòi!

Lúc này hắc có ý trở mặt, định cấp cho Yến Triệu Ca xấu mặt, lại phát hiện mình dĩ nhiên không có lợi thế gì để bắt chẹt Yến Triệu Ca.

Nếu muốn động thủ, A Hổ ở một bên đang hé miệng rộng, nhe răng cười nhìn hắc, làm hắc lúc này “cứng” ngay tại chỗ, tiến thoái không được.

Yến Triệu Ca thản nhiên nói:

- Người cho là người đem một tiểu tử ngốc ở đây thành một đầu thương mà sử dụng, kỳ thực chính người cũng chỉ là một đầu thương ở trong tay người khác.

- Nếu như lần này người hãm hại ta thành công, người sau lưng người, sau đó sẽ dùng chút sức lực để bảo vệ người. Mà bây giờ, người sau lưng ta muốn động người, người cảm thấy người sau lưng người còn có thể hay không bảo hộ người, sẽ phí sức giữ gìn người?

Dứt lời, Yến Triệu Ca xoay người, không để ý tới họ Thôi lão đầu nữa, nhìn quét nhìn đám người Diệp Cảnh, Tư Không Tinh, cất bước đi ra trước thiên điện:

- Đều cầm chắc Bảo binh, chúng ta đi, mục tiêu Trấn Long Uyên.

A Hổ khiêng Nội Tinh Lô theo sát bên người, truyền âm cười nói:

- Công tử đây là muốn giết gà dọa khỉ?

- Người không hiểu.

Yến Triệu Ca lắc đầu, xoay người nhìn về Diệp Cảnh phía theo sau lưng đang đi ra, đã không phần nộ như vậy nữa, mà vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Tâm tình Yến Triệu Ca bình thản, tuy rằng thay nguyên chủ thân thể công oa (nồi), nhưng bản thân Yến Triệu Ca bây giờ, cùng Diệp Cảnh không có thù oán gì đáng nói, cho nên sẽ không chủ động chèn ép.

Đường lớn hướng lên trời, đều đi một bên, yên ổn vô sự là hay nhất.

"Nhưng người nếu như đứng trên mặt đối lập với ta, ta cũng sẽ không lảng tránh, chúng ta hãy ra tốt thủ đoạn, nhìn ta là một người xuyên qua, cùng người là chân mệnh thiên tử, ai có thể kiên cường qua được?"

"Đạm nhậ nhìn sinh tử, không phục thì làm liền, ta quản người là ai sao."

Diệp Cảnh nhìn bóng lưng của Yến Triệu Ca, ánh mắt phức tạp.

Tư Không Tinh nhìn Yến Triệu Ca, ánh mắt vẫn trong trẻo và lạnh lùng như trước, nhưng đã hơn một chút vẻ hiều kỳ.

Những người khác nhìn Yến Triệu Ca, vẻ mặt đều tin phục.

Nếu như nói, chuyện Nội Tinh Lô chỉ là để cho bọn họ cảm thụ năng lực của Yến Triệu Ca, nhưng đối chọi với Thôi trưởng lão ngay trước mặt, mới cho bọn họ hiểu cái gì gọi là kiêu ngạo ngang ngược.

Đối với Diệp Cảnh có bản lĩnh thua kém bản thân, tuy rằng Yến Triệu Ca tài đại khí thô, ngược lại từ đầu đến cuối rất bình thản.

Đối với loại người như Thôi trưởng lão, một cao tăng mà trong ngày thường để cho một đám vân bối đệ tử cũng không dám thở mạnh, Yến Triệu Ca lại đối chọi gay gắt, từng bước ép sát, ngang ngược vô cùng.

So với rất nhiều Bảo binh, việc đăng sau, mới để cho bọn họ chân thật cảm giác được, Yến Triệu Ca cùng bọn họ, thực sự không cùng một tầng thứ.

Yến Triệu Ca không nhìn bọn họ nữa, đi thẳng về trước, A Hồ đi cùng một bên, Yến Triệu Ca liếc nhìn một cái.

A Hồ ưỡn ra một gương mặt to, ha hả cười, dùng nội khí bực lại âm thanh lạnh lẽ truyền cho Yến Triệu Ca:

- Công tử, lần này ta thất trách, quả thật không có nghĩ đến, trong một thời gian ngắn như vậy Diệp Cảnh đã tăng lên một cảnh giới, thành công mở Đan Điền Khí Hải.

Yến Triệu Ca trợn trắng mắt, đối với chuyện này, ngược lại hẳn cũng không bất ngờ.

Chân mệnh thiên tử, vàng sáng nhân vật chính, chính là thích “nhất minh kinh nhân” như vậy, sáng mù một mảnh mặt chó, đánh sừng một mảnh mặt chó.

Loại sự tình này, Yến Triệu Ca cũng rất ưa thích, nhưng tiền đề là, hẳn thuộc về bên vẽ mặt, mà không phải bên bị đánh vào mặt.

- Phân phó cấp dưới đi điều tra một chút, nhanh chóng báo lại.

Yến Triệu Ca đồng dạng truyền âm:

- Họ Thôi lão đầu gây xích mích làm ta ghi hận Diệp Cảnh, không chỉ đơn giản như vậy.

- Lui một bước mà nói, ta nếu động thủ đem Diệp Cảnh giết chết, lại bị người khác bắt được chứng cứ rõ ràng, xử ta tội “đồng môn tương tàn”, chỉ cần cha ta còn, ta cũng có cơ hội xoay người.

- Huống chi, nếu ta thật muốn động thủ, làm sao dễ dàng bị nắm chứng cứ như vậy?

- Chuyện này đối với sự cạnh tranh giữa Nhị sư bá cùng cha ta mà nói, không có nhiều tác dụng.

Yến Triệu Ca nói tiếp:

- Hẳn là còn có nguyên nhân khác, đi thăm dò những người quan hệ với Diệp Cảnh một chút, điều tra tỉ mỉ cho ta, nhất là những quan hệ trong nội bộ bản môn.

Thần tình của A Hồ lúc này nghiêm túc chăm chú, không hề đùa giỡn:

- Vâng, công tử.

Yến Triệu Ca gật đầu, tiếp tục đi trước, đi một lúc, đột nhiên dừng lại:

- Ách, thiếu chút nữa quên chính sự, A Hổ, quay về thiền điện một chuyến.

A Hổ xoa tay:

- Công tử còn chưa hết giận hả? Giao cho ta đi, ta trở lại đánh lão đầu kia một chầu.

Yến Triệu Ca khoát tay:

- Không phải, nhiệm vụ tông môn lần này, la bàn dò xét Trấn Long Uyên, ta đã quên lĩnh, người trở lại lĩnh đi.

A Hổ: "..."

Cùng ngày, Chấp Sự Điện Chấp Sự Trưởng lão Thôi Hâm, nhận hối lộ, chèn ép văn bồi đệ tử bị cắt chức, cũng gặp phải sự thẩm tra của Chương Hình Điện.

... ..

Trong một tỉnh thất tối tăm nào đó của Quảng Thừa Sơn.

- Truyền thuyết là thật, Nội Tinh Lô dĩ nhiên thực sự có diệu dụng như thế!

- Nhanh đem tin tức hồi báo.

- Nội Tinh Lô hiện tại, dù sao còn không có đầy đủ, chỉ có thể luyện chế Hạ phẩm Bảo binh, tuy rằng giá trị rất lớn, nhưng cuối cùng cũng có hạn.

Chúng ta còn phải chờ sau khi có một bước thành quả tiếp theo, mới hành động, miễn cho bại lộ bản thân sớm, kinh động phía bên Quảng Thừa Sơn.

- Chúng ta vẫn ẩn dấu không động, nhưng tin tức này thật quan trọng, phải lập tức báo cáo trở về, nên làm như thế nào tiếp theo, thì phải nghe bên kia phân phó.

- Tốt.

... ..

Một chỗ khác.

- Nghiên cứu chế tạo Nội Tinh Lô, hiện tại đã do cao tăng tông môn tiếp nhận, nhưng căn cơ lúc đầu, đều ở trên người của Yến Triệu Ca.

- Có cơ sở, cũng có thể ném thử suy diễn những thứ tiếp theo.

- Lần này hẳn đi Trấn Long Uyên, tuy có thị vệ đi theo, nhưng dù sao thế lực đơn bạc, chính cơ hội để phái người chặn giết.

- Liên hệ Ngũ Linh Kỳ dư nghiệt, Ngũ Linh Kỳ bị diệt trên tay cha của Yến Triệu Ca, nợ cha con trả, bọn chúng động thủ, không chọc người khác hoài nghi, chỉ cần căn dặn, đừng đem Yến Triệu Ca giết chết, phải chờ chúng ta tra hỏi tin tức liên quan tới Nội Tinh Lô gì đó, mới giao cho bọn chúng xử trí.

- Tin tức liên quan tới Nội Tinh Lô, tạm thời cũng không cần cho người Ngũ Linh Kỳ biết, để cho bọn họ bắt người là được.

... ..

Một trong năm châu của Thiên Vực, Thiên Đông châu, phía đông lãnh thổ của Đông Đường quốc, có một cái liệt cốc rất lớn đi ngang qua, đó là mục đích chuyến đi này của đám người Yến Triệu Ca, Trấn Long Uyên.

- Diệp sư đệ, người xuất thân từ Đông Đường quốc đi?

Mọi người bước vào Đông Đường quốc, có đệ tử trẻ tuổi hướng về Diệp Cảnh hỏi.

Diệp Cảnh gật đầu, hơi có chút cảm khái:

- Đúng vậy.

Những đại Thánh địa cường đại nhất hiện nay còn tồn tại, đều đem bản thân sơn môn tổ đình của mình cùng cương vực rộng lớn mà mình trực tiếp quản hạt, coi đây là trung tâm, đem lực ảnh hưởng phóng ra các lãnh thổ quốc gia quanh thân.

Như Quảng Thừa Sơn, trực tiếp quản hạt trung tâm Thiên Vực năm châu là Thiên Trung châu, sau đó tiến tới ảnh hưởng toàn bộ Thiên Vực.

Bốn châu ngoài Thiên Trung châu, thì là các tông môn khác phụ thuộc ảnh hưởng của Quảng Thừa Sơn, hoàng triều hoặc các thế lực thế gia, đều tự phát triển, cùng tôn Quảng Thừa Sơn làm chủ.

Đông Đường quốc là một trong ba thế lực lớn nhất của Thiên Đông châu, cũng là quốc gia ở biên giới cương vực ảnh hưởng của Quảng Thừa Sơn.

Đông Đường quốc cũng giống vậy, ở trong lãnh thổ của mình, sẽ có càng nhiều tông môn, gia tộc, thế lực thấp hơn.

Nhìn thủ đô Đông Đường quốc, tư tưởng Diệp Cảnh bay bổng, hẳn xuất thân từ Diệp gia, chỉ là một tiểu gia tộc trong thành nhỏ của Đông Đường quốc cảnh nội, dưới sự nỗ lực của hắn, Diệp gia đã trở thành thế lực cường đại nhất ở tiểu thành đó, nhưng so với toàn bộ Đông Đường quốc mà nói, vẫn không có nghĩa lý gì.

Hắn ly khai tiểu thành, đi tới thủ đô của Đông Đường quốc, tầm mắt cảm giác như được mở rộng.

Về phần ly khai Đông Đường quốc, báii nhập làm môn hạ của Quảng Thừa Sơn, càng giống như ếch ngồi đáy giếng nhảy ra miệng giếng, kiến thức trời đất chân chính.

Trong Đông Đường quốc chứa nhiều cường giả, hiện nay hắn vẫn đang ngưỡng mộ, bất quá lần này trở lại Đông Đường, cũng có thể coi như áo gấm về nhà...

- Sau khi vào thành, ta nhập hoàng cung báii kiến Đông Đường Quốc chủ, cùng Chủ Sự Trưởng lão của bản môn trấn giữ ở Đông Đường quốc, ta cũng muốn gặp một vài cấp trên, bước đầu lý giải tình hình của Trấn Long Uyên.

Yến Triệu Ca đi đầu, lúc này dừng bước lại, ánh mắt cũng nhìn về thủ đô Đông Đường quốc trước mắt, nói với mọi người:

- Các người tự dàn xếp ổn thoả, có thể tự do hoạt động, bất quá sau hai canh giờ nữa phải tập hợp lại, chúng ta xuất phát đi Trấn Long Uyên.

Một đám đệ tử trẻ tuổi cùng kêu lên:

- Vâng, Yến sư huynh.

Mặt Diệp Cảnh không biểu tình.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 7: Tâm tư của Diệp Cảnh

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Yến Triệu Ca thuận miệng mà nói, lại làm cho tâm trạng “áo gấm về làng” của Diệp Cảnh không còn tốt nữa.

Những người khác, đều có tâm trạng vui sướng, tuy rằng bị ánh sáng của Yến Triệu Ca bao phủ, nhưng khi đi ra Quảng Thừa Sơn, tới Thiên Đông châu, tới Đông Đường quốc, để cho bọn họ đột nhiên nhớ tới, hoá ra bọn hắn cũng đều là con cưng của trời (thiên chi kiêu tử).

Là đệ tử của một trong những Thánh địa đương đại Quảng Thừa Sơn, vốn đều từ các thế lực lớn như Đông Đường quốc thông qua khảo hạch tuyển bạt đi ra nhân tài ưu tú nhất, sẽ có người nào kém cỏi đây?

Chỉ bất quá khi tư tưởng của mọi người dâng lên phơi phới, mỗi khi đáy lòng hiện lên ý nghĩ này, lại nhìn bóng lưng mặc bạch y lam bào đi phía trước giống như nhàn nhã dạo chơi, làm cho tâm trạng rộn ràng trong lòng bọn họ lập tức chìm xuống.

Sờ Bảo binh trong tay mình một cái, trong đầu lại sinh ra ý niệm hằng hái hương tới.

Ngự Lâm quân của hoàng cung Đông Đường quốc, tu vi ngang với bọn họ, cũng chỉ có những người tinh nhuệ nhất, mới có thể nhận được một kiện Chiến binh mà thôi...

Đương nhiên, cùng Yến Triệu Ca, tự nhiên bọn họ không cách nào sánh được.

Hai bên so sánh, là không cùng cấp bậc.

Lúc này, người mà Yến Triệu Ca muốn đi gặp, là Quốc chủ Đông Đường quốc, không cần phải nói, là đệ nhất cường giả của Đông Đường quốc, dưới Quảng Thừa Sơn, một trong ba đại thế lực của Thiên Đông châu, chúa tể của Đông Đường quốc, cũng là một phương hùng kiệt nổi danh.

Mà Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão, là đại biểu của Quảng Thừa Sơn tại Đông Đường quốc, đệ nhất cung phụng của Đông Đường quốc, địa vị ở trong sơn môn, so với Thôi trưởng lão mà Yến Triệu Ca đánh không xuống đài được còn cao hơn nữa.

Tuy rằng nội ngoại khác biệt, tu vi có cao thấp, quyền lực có lớn nhỏ, nhưng ở trên quy chế của tông môn, Chấp Sự Trưởng lão như Thôi trưởng lão, khi ra bên ngoài tông như ở Thiên Đông châu, thì chỉ phụ trách tọa trấn một cái thành trì hoặc bảo địa tương đối trọng yếu, phụ trách khai thác cùng sử dụng một ít tài nguyên, bảo đảm lợi ích cho tông môn.

Chủ Sự Trưởng lão, thì là tọa trấn một hoàng triều hoặc nhiều tông môn, thế gia, trở thành cung phụng, bảo đảm lực ảnh hưởng của Quảng Thừa Sơn đối với các thế lực cùng khoản thu nhập thường lệ, cùng ứng đối tình huống đột xuất.

Lúc vào thành, ước định xong địa điểm tập hợp, bản thân Yến Triệu Ca thì đi hoàng cung, đám người Diệp Cảnh thì phân tán ra, ở trong Quốc đô của Đông Đường quốc hoạt động.

Diệp Cảnh không có tâm tình trở lại chốn cũ, mà đi dọc theo bờ sông dài xuyên qua thành, leo lên một cây cầu, một mình đứng trên cầu nhìn xuống dòng nước chảy xiết dưới sông, yên lặng không nói.

Tư Không Tinh không tiếng động xuất hiện sau lưng hắn, Diệp Cảnh đã cảm giác đến, cũng không để ý:

- Sư tỷ.

- Đang suy nghĩ chuyện vừa rồi?

Tư Không Tinh hơi nghiêng đầu.

Diệp Cảnh lắc đầu:

- Lúc đó ta cảm giác hắn là đang cố tình khoe khoang, nhưng sau khi ngẫm lại, lại không giống.

Tư Không Tinh nói:

- Vậy là người đang suy nghĩ đến Yến sư huynh tặng Bảo binh cho mọi người?

Ban đầu ở sơn môn, mười sáu người, chỉ có Diệp Cảnh là không lựa chọn sử dụng Bảo binh mà Yến Triệu Ca để lại, mười lăm người khác, bao gồm Tư Không Tinh, đều chọn một kiện.

- Yến sư huynh có lẽ là đang khoe khoang, nhưng hắn có tư cách này.

Tư Không Tinh đi tới bên cạnh Diệp Cảnh đứng sững đôi:

- Hạ phẩm Bảo binh không có tư tưởng cùng lập trường, thành tựu tương lai của người và của ta, cũng sẽ không vì một kiện Hạ phẩm Bảo binh có thể quyết định. Yến sư huynh bình đẳng đưa mỗi người một kiện, ta có cái gì mà không dám lấy? Tương lai liền trả hắn đồ tốt hơn là được.

Diệp Cảnh gật đầu, tuy rằng Tư Không Tinh giống như mọi người chọn lựa Bảo binh, nhưng kỳ thực nàng không có chân chính đem chúng coi trọng lắm.

- Người không lấy, là tỏ ra hành vi khác biệt, nhưng là chuyện tình có thể lý giải được.

Tư Không Tinh nói:

- Có người cho rằng đây là thiện ý của Yến sư huynh, người lại cự tuyệt, là không biết tốt xấu, nhưng ta cảm giác, Yến sư huynh cũng không phải lấy lòng, hăn nhìn người, cùng nhìn chúng ta, cũng không có nhiều khác biệt.

Nàng nói như vậy, trái lại Diệp Cảnh siết chặt năm nắm, hình ảnh người lúc xưa mang thanh mai trúc mã của mình rời đi, hoàn toàn không nhìn hăn, dường như xuất hiện trước mắt lần nữa.

- Hăn nghĩ như thế nào, ta không biết, đồ bỏ của hăn, ta không cần.

Diệp Cảnh nói, giọng điệu dần dần trở nên bình tĩnh, trong ánh mắt cũng toát ra thần thái tự tin:

- Đối với ta bây giờ mà nói, Hạ phẩm Bảo binh tất nhiên là tốt, nhưng trọng yếu hơn chính là tu luyện.

Tư Không Tinh nói:

- Lời ấy ngược lại cũng không sai, ý niệm thông suốt, tự nhiên lòng dạ sẽ trống trải, trong lòng bị đè nén, tu luyện dễ bị ảnh hưởng xấu, chỉ bằng dứt khoát buông thả bản thân, thuần túy dựa vào hành động cùng tâm ý của bản thân.

Diệp Cảnh nắm tay, nói:

- Hiên tại Yến Triệu Ca xác thực mạnh hơn ta, không chỉ có thực lực cảnh giới cao hơn, hơn nữa có phương pháp Luyện khí luyện ra Nội Tinh Lô, nhưng ta sẽ không thua bởi hắn, ta nhất định sẽ vượt qua hắn.

- Thiếu niên Tông Sư không tính là gì, ta liền cùng hắn nhìn xem, ai có thể trước tiên thành Đại Tông Sư, ai có thể siêu phàm nhập thánh, đặt chân vào Võ Thánh cảnh!

Võ giả tu luyện ở trên thế giới này, từ Luyện Thể khởi bước, đi qua ba cảnh giới là Nhục Thân, Thông Mạch, Dẫn Khí, mỗi cảnh giới lại chia làm sơ, trung, hậu kỳ.

Tổng cộng có chín trọng thiên, sau cùng là Luyện Thể thập trọng thiên Nhập Vi cảnh Võ giả, còn xưng là Luyện Thể thập trọng Võ giả.

Trên Nhập Vi cảnh, là một cửa ải lớn, vượt qua nó, từ đó Võ giả liền đi vào Tông Sư cảnh giới.

Ở Võ đạo Thánh địa như Quảng Thừa Sơn còn không nhìn ra, nhưng trên thực tế, Võ giả trở thành Tông Sư, đã có tư cách trên đại lục khai tông lập phái.

Rất nhiều lãnh đạo của những thế lực nhỏ, đều là tu vi Tông Sư cảnh.

Tông Sư phân chia ba cảnh giới là Nội Cương, Ngoại Cương, Tiên Thiên, mỗi cảnh giới cũng chia làm ba tầng là sơ, trung, hậu kỳ, trên nữa là Thông Thiên cảnh, đó là cảnh giới Tông Sư thập trọng.

Mà ở trên Thông Thiên cảnh, lại là một cái hào rộng lớn, người bước qua được, thì xưng là Đại Tông Sư.

Đến bước này, đã là hào hùng hùng cứ một phương, đặt ở toàn bộ đại lục cũng là nhân vật có tiếng tăm.

Đại Tông Sư thập trọng thiên, gọi là Siêu Phàm, chính là xuất phát từ cách gọi “siêu phàm nhập thánh”, người đạt tới Siêu Phàm, liền có hi vọng tiến tới Võ đạo Thánh cảnh, thành tựu Võ Thánh vị.

Thế gian hiện nay, phóng nhân khắp thiên hạ, Võ Thánh, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

- Nội Tinh Lô Luyện Khí chi pháp của hắn có khả năng luyện Bảo binh, luyện Linh binh, lại muốn nhìn xem hắn có thể hay không luyện ra Thánh binh? Đối tông môn mà nói, Linh binh nhiều hơn nữa, làm sao có thể quan trọng hơn so với một tên Võ Thánh?

Trong con người của Diệp Cảnh chớp động quang huy, tuy rằng hiện tại hắn mở ra Đan Điền Khí Hải, chỉ là Luyện Thể bát trọng, Dẫn Khí trung kỳ, mà Yến Triệu Ca đã sớm đặt chân vào Tông Sư cảnh, càng đến Nội Cương hậu kỳ rồi.

Nhưng Diệp Cảnh có đầy tự tin, hắn tin tưởng mình nhất định có thể siêu việt thanh niên nam tử giống như túc địch của mình kia.

Hắn có đầy đủ nghị lực cùng niềm tin kiên định, hơn nữa hắn cũng có chỗ dựa...

Diệp Cảnh nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, ngón tay chà xát một quả giới chỉ màu đỏ sẫm trên tay phải.

Khởi điểm thấp cũng không sao cả, chỉ cần tốc độ tiến bộ nhanh, luôn luôn sẽ có thời khắc siêu việt kia!

Tư Không Tinh nhìn Diệp Cảnh:

- Tiềm lực của Diệp sư đệ người bất phàm, nhớ kỹ chí hướng cao xa, làm đến nơi đến chốn, tắc siêu phàm nhập thánh, có khả năng thành Võ Thánh.

Diệp Cảnh cười nói:

- Ta tự thôi “ngưu” một chút, sư tỷ cũng đừng trêu ghẹo ta, người đã Nhập Vi cảnh, cách thành tựu Tông Sư vị, chỉ thiếu chút nữa, hiện tại xem ra, người mới là người có khả năng nhất vượt qua Yển Triệu Ca, có khả năng nhất lại trở thành một vị thiếu niên Tông Sư của Quảng Thừa Sơn.

Tư Không Tinh nói:

- Bất quá, ta xem Yển sư huynh lần này, cũng không giống như mang lòng xấu, ngược lại là ở Chấn Sự Điện, Thôi trưởng lão kia nói chuyện, quả thật có hiềm nghi gây chia rẽ, sau đó Diệp sư đệ người phải cẩn thận những tên như thế này đâm sau lưng.

- Rất nhiều quan hệ giữa người với người trong Tông môn, nhìn không rõ, rất dễ thâm nhập vào mạch nước ngầm mà không biết được.

Diệp Cảnh gật đầu:

- Ta hiểu rõ.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 8: Đã từng là “lão” đối thủ!

Bất kể suy nghĩ của Diệp Cảnh, Tư Không Tinh, hay những người khác, Yến Triệu Ca đều không có lưu tâm quá nhiều.

Tuy rằng việc ở Trấn Long Uyên cấp bách, nhưng đã đến Đông Đường quốc, nếu người ở bên ngoài thì cũng thôi, Yến Triệu Ca nhất định phải đi bá kiến đương đại Quốc chủ của Đông Đường quốc.

Đối phương không chỉ là Quốc chủ Đông Đường quốc, hùng kiệt một phương của Thiên Đông châu, càng là bằng hữu mà Yến cha giao hảo lúc còn trẻ, đối với Yến Triệu Ca cũng luôn lo lắng quan tâm.

Trấn Long Uyên phát sinh dị động, Võ đạo cường giả Đông Đường quốc gần nơi này nhất, cùng Võ giả Quảng Thừa Sơn trấn thủ ở chỗ này, tự nhiên là chạy tới đầu tiên, tiến hành trấn áp thăm dò trước, đám người Yến Triệu Ca muốn vào nơi hung hiểm như Trấn Long Uyên, đầu tiên cũng phải biết tình hình mới nhất nơi này..

Sau khi gặp Đông Đường Quốc chủ, Yến Triệu Ca lập tức bá kiến Quảng Thừa Sơn Chủ Sự Trưởng lão ở Đông Đường quốc.

Cuộc gặp sẽ không dễ dàng hài hoà như người trước, bởi vì ... vị Quảng Thừa Sơn đứng đầu ở Đông Đường quốc này, là người của Nhị sư bá của

Yến Triệu Ca.

Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão nhìn qua như một lão giả nghiêm túc, hần nhìn Yến Triệu Ca, cũng không nhiều lời vô ích, vài câu đơn giản đã đem tình hình đang nắm giữ nói rõ ràng, một bên Yến Triệu Ca nghe, một bên suy tư.

- Đại Nhật Thánh Tông - Triều Nguyên Long, đã xuất hiện ở Trấn Long Uyên, người chuẩn bị lên tinh thần đi.

Giới thiệu xong đi biến của Trấn Long Uyên, cuối cùng lão giả hồ hững nói.

Yến Triệu Ca cười nói:

- Bởi vì hần, nên lần này tông môn mới để cho ta lĩnh đội đi?

Đương đại có vài đại Thánh địa cùng tồn tại, Đại Nhật Thánh Tông chính là cùng một cấp bậc quái vật lớn như Quảng Thừa Sơn, thậm chí thực lực còn vượt qua Quảng Thừa Sơn, mơ hồ có xu thế trở thành đệ nhất Thánh địa.

Triều Nguyên Long đó là thiên kiều thế hệ trẻ của Đại Nhật Thánh Tông, thiếu niên Tông Sư cường giả, tuổi tác cùng Yến Triệu Ca tương đương, tu vi cũng đến cảnh giới Nội Cương hậu kỳ Tông Sư, đồng dạng cũng là nhân tài thanh danh hiển hách mới xuất hiện ở Bát Cực Đại thế giới.

Nguyên chủ thân thể của Yến Triệu Ca, cùng tên này trước sau giao thủ ba lần, tất cả đều là bất phân thắng bại, hai người cũng coi như là “lão đối thủ” trong Võ giả trẻ tuổi ở Bát Cực Đại thế giới.

Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão nói:

- Người này cũng xem như hiểm thấy, đem Thái Dương Kim Châm Khí Công của Đại Nhật Thánh Tông tu luyện đến cảnh giới thứ tám, thiên phú xuất chúng đồng thời, tính tình kiên nhẫn, nếu lần này hấn tiến thêm một bước, thì có kết quả gì, không cần lão phu nói thì người cũng biết?

Thái Dương Kim Châm Khí Công là một môn Võ học tương đối ít được quan tâm của Đại Nhật Thánh Tông, nhưng nếu là tu luyện thâm sâu, uy lực lại cực kỳ cường đại, trong cùng cấp bậc Võ đạo, là một trong những tồn tại đứng đầu nhất.

Thế nhưng lúc mới tu luyện thì uy lực tương đối có hạn, ít nhất phải tu luyện đến tầng thứ sáu, tầng thứ bảy mới hiện ra uy lực bất phàm.

Mà độ khó tu luyện công pháp này vẫn cứ rất lớn, người tu luyện phải chịu được liệt hỏa đốt người, toàn thân như chịu trăm nghìn cương châm xuyên qua, tu luyện như tự ngược.

Theo cảnh giới tu vi đề thăng, Đại Nhật Thánh Tông tự nhiên có cao cấp cường đại Võ đạo Võ kỹ hơn cung cấp cho đệ tử mình tuyển chọn, cho nên rất ít người tu luyện môn Võ đạo này.

Yến Triệu Ca như không có chuyện gì xảy ra nói:

- Triều Nguyên Long nếu như tu thành Thái Dương Kim Châm Khí Công tầng thứ chín ở tuổi này, trong toàn bộ lịch sử của Đại Nhật Thánh Tông, cũng không vượt quá năm người, quả thực là khó có được.

- Có thể ở Đại Nhật Thánh Tông, trở thành người nổi bật trong bạn cùng lứa tuổi, tự nhiên có chỗ hơn người.

Yến Triệu Ca cười:

- Cám ơn trưởng lão nhắc nhở, trong lòng ta có nắm chắc.

Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão nhìn hẩn một cái, nhàn nhạt nói rằng:

- Đã như vậy, người đi đi, trong Trấn Long Uyên có gì phát hiện, kịp thời hồi báo, một đám đệ tử lịch lãm, chiếu cố cho tốt, đừng để xảy ra điều gì sơ xuất.

Yến Triệu Ca đứng dậy:

- Ta cáo từ, trưởng lão không cần tiễn.

Nhìn bóng lưng Yến Triệu Ca đi mất, ánh mắt lão giả bình tĩnh, chậm rãi khép kín hai mắt:

- Miệng còn hôi sữa, cuồng vọng kiêu ngạo.

... ..

Trấn Long Uyên, là một liệt cốc to lớn vắt ngang cả vùng này, hai bên núi non trùng điệp, nứt ra một cái khe sâu không đáy, suốt năm bị sương mù màu đen bao phủ.

Sương đen cản trở con người, càng xuống phía dưới càng dày đặc, chính là Võ đạo cường giả cũng không dám tùy tiện xâm nhập, trong sương mù càng sinh sôi ra rất nhiều yêu ma quỷ quái, hung lệ phi thường.

Đi sâu vào Trấn Long Uyên, dưới sương đen bao phủ, còn sẽ sinh ra không gian thác loạn, làm cho con người khó phân biệt được phương hướng, người ngoài Uyên muốn nghĩ cách cứu viện, cũng rất khó khăn.

Bất quá trong Trấn Long Uyên sinh một ít khu vực mà trên đại lục hiếm có, thậm chí xuất hiện dị bảo có một không hai, cho nên bình thường sẽ có Võ giả tiến nhập vào trong tầm bảo.

Đương nhiên, đại đa số người tiến nhập, cũng chỉ có một số ít người đi ra.

Cho nên từ xưa đến nay, Trấn Long Uyên có hung danh to lớn.

Đám người Yến Triệu Ca ly khai Quốc đô Đông Đường quốc, một đường đi tới vùng ngoại vi của hung địa này.

- Lai lịch của Trấn Long Uyên, hẳn là các người đều biết?

Đứng trên một dãy núi bên cạnh liệt cốc, Yến Triệu Ca nói:

- Bát Cực Đại thế giới, theo thói quen được mọi người chia làm tám khu vực rộng lớn, lấy thiên, địa, phong, lôi, thủy, hỏa, sơn, trạch làm tên gọi.

- Trong đó, nhiều năm trước Địa Vực dị biến, hóa thành tử địa, trở thành nơi hung hiểm có diện tích lớn nhất, bởi vì độc gần giống nhau, nên từ đó có tên là “Địa Ngục”.

- Từ trong Địa Ngục hướng ra thế giới xung quanh, kéo theo rất nhiều liệt cốc lớn, Trấn Long Uyên này là một trong những cái lớn nhất, có một bộ phận tương đối dài nằm ở Thiên Vực Quảng Thừa Sơn ta.

Yến Triệu Ca nói:

- Trấn Long Uyên phát sinh dị biến, nguyên nhân không xác định, các người đều phải chú ý cẩn thận.

Một đám đệ tử Quảng Thừa Sơn, đều gật đầu nói phải.

Ở dưới sự hướng dẫn của Yến Triệu Ca, mọi người từ từ đi xuống liệt cốc.

Mặc dù là nơi hung hiểm, nhưng ở ngoại vi, đã bị người mở ra một con đường thô sơ.

Cứ mỗi một khoảng cách trên đường, đều có ngọn đuốc sáng lên, khói xanh nhẹ nhẹ phun ra, ngăn cách sương đen trong một phạm vi nhỏ, cho

con người có thể đi lại.

Đây là Võ đạo cường giả của Đông Đường quốc cùng Quảng Thừa Sơn, tới đầu tiên khi dị biến phát sinh, mở ra đường nhỏ lúc tiến hành tạm thời trấn áp, sau đó một bên canh giữ, một bên thông tri cho Quảng Thừa Sơn sơn môn, phái người đem la bàn đặc chế đến tra xét.

Nếu không trấn áp kịp thời, sương đen có khả năng lao ra bên ngoài.

Cùng Võ giả phụ trách trấn thủ ở đây gặp mặt, đoàn người Yến Triệu Ca bắt đầu tiến thêm một bước đi sâu vào Trấn Long Uyên.

Yến Triệu Ca đi trước nhất, một bên lưu tâm tình hình quanh mình, một bên suy tư trong lòng:

“Sương đen này quả nhiên là loạn lưu sát khí (dòng sát khí hỗn loạn), tuy rằng sinh ra có lợi cho Nội Tinh Lô, nhưng đối với bản thân trăm hại mà không có một lợi.”

“Chờ một chút... ta suy đoán, tựa hồ cũng không đúng?”

“Từ Nội Cương hậu kỳ đến Ngoại Cương sơ kỳ, thực lực biến hóa khác biệt, lớn hơn xa so với từ Nội Cương trung kỳ đến Nội Cương hậu kỳ, chưa nói khác nhau một trời một vực, cũng là một sự lột xác”. Trong lòng Yến Triệu Ca thầm nghĩ: “Cương khí phóng ra ngoài, phòng ngự của bản thân trở nên cường đại hơn.”

“Nội Cương Tông Sư toàn lực xuất thủ, đánh vào chỗ yếu hại không có phòng ngự chuyên môn của Ngoại Cương Tông Sư, mới có thể thấy hiệu quả, bằng không phần lớn chỉ là uống phí khí lực.”

“Ngược lại, Cương khí của Ngoại Cương Tông Sư phóng ra ngoài, lực sát thương kinh người, phá vỡ Cương khí phòng ngự của Nội Cương Tông Sư càng thêm dễ dàng.”

“Đáng tiếc, Nội Cương đến Ngoại Cương, chỉ một bước, nhưng đó là khoảng cách lớn, muốn đột phá, cũng không dễ, then chốt là phải hao phí lượng lớn thời gian tinh tế đánh bóng Cương khí, rèn luyện thân thể.”

Hành tẩu giữa Trấn Long Uyên vạn phần hung hiểm, trên mặt Yến Triệu Ca lại lộ ra ý cười.

“Bất quá, nếu như đem phương pháp Toàn Qua Nghịch Lưu trong Thiên Uyên Nghịch Lưu Quyết tăng thêm thay đổi, lại dẫn đường loạn lưu sát khí này vào cơ thể, có thể “biến phế thành bảo”, trở thành “đá mài dao” tốt nhất, tôi luyện Cương khí của bản thân, có thể giúp ta đột phá từ trong ra ngoài, vượt qua cửa ải Nội Cương tới Ngoại Cương”

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 9: Không đi đường bình thường, phong cách không cần giải thích.

Nghĩ đến liên làm, sau khi ở trong Trấn Long Uyên thăm dò qua một đoạn đường, mọi người dừng lại nghỉ ngơi, Yến Triệu Ca khoanh chân đã tọa.

Trong đám người, ánh mắt của Diệp Cảnh nhìn Yến Triệu Ca chăm chăm.

"Một ngày nào đó, ta sẽ vượt qua ngươi, để xem, tới lúc đó ngươi còn có thể giữ được sắc mặt cao cao tại thượng, khinh thường kiêu ngạo hay không..."

Ngoại trừ thù cũ, Diệp Cảnh bây giờ, lúc đối mặt với Yến Triệu Ca thì, càng nhiều ra một loại cảm giác kỳ quái, khó có thể miêu tả.

Hơi có chút cảm thông, nhưng càng nhiều hơn là khó chịu cùng chán ghét.

Giống như trời sinh đối đầu với nhau vậy, làm tiềm thức cảm giác của hắn bị áp chế, dẫn tới cảm thấy khó chịu.

"Lúc trước sơn môn Chấp Sự Điện, hắc hắc tới Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng, đối với ta mà nói, cũng có lớn tác dụng." Trong lòng Diệp Cảnh suy tư: "Nếu đã ở trong tay hắc, tìm hắc trao đổi, khó tránh có phần khuất nhục..."

Diệp Cảnh đang suy nghĩ, bỗng nhiên con mắt dần dần trừng lớn.

Đám người Tư Không Tinh lúc này cũng phát hiện bất thường, bây giờ Yến Triệu Ca, lại đang phun ra nuốt vào sương đen mà mọi người chỉ sợ mà còn tránh không kịp!

Hành động này rơi vào trong mắt bọn hắc, giống như là đang uống thuốc độc tự sát!

Đối với suy nghĩ của mọi người bên ngoài, Yến Triệu Ca cũng không thêm để ý tới, nội thị trong cơ thể mình, có thể nhìn thấy, dòng Cương khí rối loạn dưới sự khống chế của bí pháp mà tự lại, dường như hóa thành một cái “đá mài”, sau đó bị Cương khí khuấy động mà xoay tròn.

Trong quá trình xoay tròn, Cương khí trong cơ thể Yến Triệu Ca, liền bị cái “đá mài” này mài cho càng ngày càng sắc bén, mơ hồ có xu thế từ trong cơ thể phát ra ngoài!

"Tốt, so với tu luyện bình thường, hiệu suất tăng lên không chỉ gấp ba lần, tuy rằng chỉ áp dụng trong giai đoạn từ Nội Cương hoá Ngoại Cương, nhưng cũng có thể làm ta bớt đi lượng lớn thời gian, Ngoại Cương Tông Sư cảnh, gần ngay trước mắt."

Yến Triệu Ca hài lòng gật đầu, tạm thời thu công, dừng tu luyện lại, mở mắt ra lại nhìn thấy mọi người vừa kinh hãi vừa ngỡ ngàng nhìn mình.

"Không đi đường bình thường, rất dễ dàng hấp dẫn nhiều ánh mắt như vậy a..." Yến Triệu Ca toe toét, thầm nghĩ: "Nhân sinh của ca là như vậy đấy, thật không cần giải thích."

Có một đệ tử trẻ tuổi trong mắt lóe lên vẻ hiểu ra:

- Trấn Long Uyên dị biến, sương đen so với năm rồi càng thêm cuộn trào mãnh liệt, phát sinh biến hoá chưa từng có trước đây, quý dị khó lường.

- Yến sư huynh nạp sương khí vào cơ thể, là muốn dùng phương thức này, tinh tế phỏng đoán trong đó cuối cùng có gì sao? Chỉ là cái này thực sự quá mạo hiểm a.

Yến Triệu Ca hơi sửng sốt một chút, đổi năng lực “bổ não” (tự biên tự diễn) của quần chúng nhân dân, trong lúc nhất thời cũng có chút không nói gì.

Mọi người chợt tỉnh, cùng nhau thán phục gật đầu:

- Thì ra là thế.

Diệp Cảnh vẫn có chút nghi hoặc, ngón tay vô ý thức vuốt chiếc giới chỉ màu đỏ sậm.

Thấy dáng vẻ của hắn, vì Yến Triệu Ca không muốn để mọi người biết, nên nhanh chóng dời mắt đi: “Thật là có một chiếc giới chỉ...”

Diệp Cảnh có thể quật khởi rất nhanh, đề thăng tu vi thần tốc, cũng có kỳ ngộ được những bí pháp, có thể còn không rõ pháp môn của Yến Triệu Ca là gì, nhưng hắn suy bụng ta ra bụng người, khó tránh sinh ra một ít liên tưởng.

Bất quá Yến Triệu Ca đối với chuyện này cũng không để trong lòng.

Những người khác đối với chuyện này, đều tấm tắc bội phục:

- Dù cường giả Tông Sư có tu vi cao hơn Yến sư huynh, cũng chưa chắc có dũng khí trực tiếp nuốt sương đen như vậy đi?

Đối với bọn hăn mà nói, sương đen có thể tùy thời lấy tính mạng của bọn họ, còn với Yến Triệu Ca mà nói, lại giống như râu ria.

- Tóm lại, các người không nên tùy tiện làm theo, bằng không thì “dẫn sói vào nhà”, sẽ gặp nguy hiểm.

Yến Triệu Ca đứng dậy, phải y phục một cái, cất bước đi trước, những người khác cũng vội vàng đuổi theo.

Lúc này, có một người cao lớn từ phía sau chạy nhanh tới, đuổi kịp đám người của Yến Triệu Ca, chính là A Hồ.

Yến Triệu Ca cũng không dừng bước, không nhanh không chậm đi tới, A Hồ đi tới bên cạnh, truyền âm nói:

- Công tử, có tin tức.

- Còn không cách nào chứng thực, nhưng có đồn đãi, sau khi tiểu tử của đệ tử mới trong tông, Diệp Cảnh đã vào pháp nhãn của Thạch trưởng lão.

Yến Triệu Ca nghe vậy, quay đầu nhìn A Hồ một cái.

A Hồ gật đầu:

- Đồn đãi là Thạch trưởng lão khá thưởng thức tính cách kiên cường không ngừng vươn lên của hăn, chuẩn bị quan sát một đoạn thời gian, có ý thu làm đệ tử thân truyền.

Yến Triệu Ca cười giễu một tiếng:

- Thảo nào...

Trưởng lão này cũng không phải loại trưởng lão kia, vị Thạch trưởng lão này, cùng tên Thôi trưởng lão lúc trước, thậm chí tọa trấn Đông Đường quốc Chủ Sự Trưởng lão, đều hoàn toàn không phải đồng nhất cấp bậc.

Thôi trưởng lão chỉ là Chấp Sự Trưởng lão, vẫn còn rất nhiều cấp trên.

Trên đầu Đông Đường quốc Chủ Sự Trưởng lão, còn có Đông Châu Trưởng lão kinh sợ toàn bộ Thiên Đông châu.

Thạch trưởng lão chính là Chương Hình Điện thủ tọa trưởng lão trong tông môn, chấp chương giới luật của toàn bộ Quảng Thừa Sơn, trừng trị chấp pháp, cấp bậc cùng Đông Châu Trưởng lão tương đương, nhưng quyền hành còn to hơn, thực lực càng mạnh hơn.

Hắn là Đại sư bá của Yến Triệu Ca, là đại đệ tử thân truyền của đương đại lão chương môn Quảng Thừa Sơn.

Là người chính trực, tự nhận năng lực không bằng cha của Yến Triệu Ca cùng Nhị sư bá, cho nên đã sớm nói rõ rời khỏi cạnh tranh hạ nhiệm chương môn tiếp theo, cam tâm phụ trợ tân chương môn, tất cả lấy tông môn phát triển làm trọng.

Kỳ thực, vị Thạch trưởng lão này cho dù không bằng hai người sư đệ của mình, nhưng cũng không sai biệt nhiều, càng là Đại Tông Sư thành danh đã lâu, là cường giả Quảng Thừa Sơn mà mọi người đều biết, uy danh ở toàn bộ Bát Cực Đại thế giới cũng truyền xa.

Hắn tuy rằng không tham dự vào cạnh tranh hạ nhiệm chương môn, nhưng quyền phát biểu rất lớn, đương đại lão chương môn đều rất coi trọng ý kiến của vị đại đệ tử này.

Mặc kệ ai là tân chương môn, hắn đều sẽ tiếp tục ngồi vững thủ tọa Chương Hình Điện, xứng với cái tên siêu cấp đầu sỏ của tông môn.

Từ trước mắt mà nói, giữa cha của Yến Triệu Ca cùng Nhị sư bá, vị đại sư bá này tạm thời ở thế trung lập.

Diệp Cảnh kia hợp tính tình của hắn, nếu như bởi vì nguyên nhân tranh giành tình nhân mà bị Yến Triệu Ca giết chết, Thạch trưởng lão sẽ phản ứng như thế nào, có thể đoán được.

Dù cho không có chứng cứ, chỉ là hoài nghi, cũng có thể ảnh hưởng tới cảm nhận của đối phương.

A Hồ tiếp tục nói:

- Việc này, bản thân Diệp Cảnh hắn là còn chưa biết, Thạch trưởng lão cố tình xem xét lại hắn sau một thời gian.

Hắn nhìn thoáng qua Yến Triệu Ca, có chút “trứng đầu” nói:

- Công tử, lần này sợ rằng người thật là muốn chiếu cố tên Diệp Cảnh này một chút a, bằng không hắn chết ở Trấn Long Uyên, cho dù không phải người động thủ, nhưng người cũng muốn công “hắc oa” a (chịu tiếng xấu thay người khác).

Yến Triệu Ca bĩu môi, thầm nghĩ: "Thôi đi, người được vàng sáng nhân vật chính bao phủ, sao có thể chết dễ dàng như vậy?"

- Sau khi ta vào Trấn Long Uyên, liên hệ trong ngoài do người phụ trách, khổ cực chạy một chuyến đi.

Yến Triệu Ca không thèm để ý mà khoát tay, A Hồ liền vội vàng gật đầu đáp ứng.

Đoàn người đi xuyên qua Trấn Long Uyên, thanh đăng phun khói mở ra đường đi, đã sắp hết.

Yến Triệu Ca dừng bước lại, lấy ra la bàn đo đạc, nhóm lên một ngọn nến màu xanh lục, nến vừa cháy, đi vào tầng tầng sương đen trước mắt,

những người khác cũng làm động tác tương đồng, cần cần dục dục đi theo phía sau Yến Triệu Ca.

Thoát khỏi phong ấn trấn áp, sương đen xung quanh tức khắc trở nên càng thêm cuộn trào mãnh liệt tàn phá bừa bãi, như sóng to gió lớn đập vào mọi người.

Nếu không có Yến Triệu Ca cùng A Hồ ở phía trước chống đỡ, những người khác dù có ánh nến, cũng khó lưu lại trong thời gian dài.

"Quả nhiên, loạn lưu sát khí (dòng sát khí rối loạn) nồng nặc hơn rất nhiều, hơn nữa tốc độ chảy càng nhanh hơn trước đó, rõ ràng là bị nguyên nhân nào đó mà rối loạn." Yến Triệu Ca đưa mắt nhìn xung quanh, tầm nhìn xuyên qua tầng tầng sương đen.

Gần như không thể nhìn thấy năm ngón tay đặt trước mặt, cho dù thị lực của Yến Triệu Ca, cũng chỉ có thể nhìn rõ những sự vật kế bên.

Mơ hồ có lưu quang màu đỏ thoáng hiện, như thiểm điện trong trời đêm, dị tượng mà Trấn Long Uyên trước đây chưa bao giờ xuất hiện qua.

Không cần Yến Triệu Ca phân phó, A Hồ xòe bàn tay ra, lẳng không một trảo.

Sau khi thu hồi bàn tay, chỉ thấy trong lòng bàn tay có một đường dấu vết màu đỏ, ở trong bóng tối mơ hồ phát sáng, phảng phất như vật còn sống, giây dựa liên tục, tựa hồ muốn chui vào trong huyết nhục.

"Đến từ bên ngoài...". Yến Triệu Ca nhìn thoáng qua, con mắt liền híp lại: "Xem ra quả nhiên không phải thiên tai, mà là nhân họa..."

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 10: Đóng cửa, thả Diệt Cảnh!

Dưới sự chỉ dẫn của la bàn, đám người Yến Triệu Ca đi xuyên qua Trấn Long Uyên.

Trong sương đen ngẫu nhiên có hồng quang thoát ẩn thoát hiện như thiếu điện, bị A Hồ thu lại, dùng Cường khí của bản thân giam giữ, sau đó lấy tinh thể được chuyên môn đặc chế phong ấn lại để bảo tồn.

Mọi người đi được nửa ngày, đột nhiên cảm giác loạn lưu sát khí dưới hình dạng sương đen trước mắt, tựa hồ loảng đi và yên lặng hơn không ít.

A Hồ đi bên cạnh Yến Triệu Ca:

- Công tử, đây là đến trung tâm dòng xoáy.

Yến Triệu Ca gật đầu, trong Trấn Long Uyên thỉnh thoảng sẽ có chỗ tương đối bình tĩnh, giống như giữa dòng nước xoáy, hoặc như một mắt bão vậy, xung quanh thì sóng to gió lớn, nơi đây lại tương đối bình thản.

Khu vực như vậy, số lượng cũng không giống nhau, có lớn có nhỏ, vị trí không xác định, theo thời gian chuyển dời, thậm chí còn phát sinh thay đổi vị trí.

- Khu vực trung tâm dòng xoáy tương đối an toàn, mọi người có thể nghỉ ngơi và hồi phục một chút.

Yến Triệu Ca nói:

- Lại nói, trong những khu vực như thế này, dễ sinh ra đủ loại dị bảo, bởi vì hoàn cảnh tương đối an toàn, cũng thuận lợi cho việc tìm bảo.

- Mọi người có thể tự do hành động, đừng phải cơ duyên, cũng phải chú ý an toàn, dù sao ở đây cũng là Trấn Long Uyên.

Diệp Cảnh, Tư Không Tinh cùng một đám đệ tử trẻ tuổi, đều đáp ứng, sau đó tò mò quan sát bốn phía.

Yến Triệu Ca cầm la bàn đo lường, xem một cách tường tận:

- Khu vực trung tâm dòng xoáy này, tựa hồ có một bí ẩn khác. . .

"Ừ?"

Trong lòng Yến Triệu Ca đột nhiên khê động, tùy tiện ngẩng đầu nhìn lướt qua, nhàn nhạt nói:

- Đều lui về phía sau.

Chỉ thấy trong sương đen phía xa đột nhiên có một chút quang huy kim sắc (ánh sáng màu vàng kim) loé ra, trong lúc mọi người đang sửng sốt, vô ý thức theo lời nói mà lui về phía sau.

Ổng tay áo của Yến Triệu Ca mở ra, một đường thanh quang (ánh sáng màu xanh) nhanh chóng bay ra, như thiểm điện trên bầu trời đêm, rọi sáng bốn phía thung lũng.

Quang huy kim sắc trong sương đen lúc này cũng đột nhiên sáng rực lên, một thân hình thật lớn lao ra, là một con quái mãng (rắn) một mắt,

quang huy kim sắc là từ con mắt đó phát ra.

Nhưng quái mãng vừa lao ra, thanh quang lập tức chém tới, truyền ra tiếng long ngâm (rồng kêu) mơ hồ!

Kim quang biến mất trong nháy mắt, quái mãng phát ra tiếng rít "tê tê", sau một khắc thì ngừng, không một tiếng động.

Kế tiếp là một tiếng vang lớn, thân hình to lớn của quái mãng đã rơi nện trên mặt đất.

- Kim Nhân Mãng, đặc thù ở Trấn Long Uyên, đối với các người tới hiện tại, có thể nói toàn thân đều là bảo, các người tự mình đi phân giải đi, tài liệu lấy được thì chia đều.

Thanh quang chợt lóe rồi biến mất, Yến Triệu Ca cúi đầu một lần nữa thao túng la bàn đo lường.

Lúc này mọi người mới hồi phục lại tinh thần, nhìn thi thể mãng xà dài chừng hơn mười thước, đều âm thầm chặt lưỡi.

Đòn tấn công của Kim Nhân Mãng mới vừa rồi, tốc độ rất nhanh, lực lượng mạnh mẽ, không thua cảnh giới Tông Sư nhân loại Võ giả, lại không một tiếng động, để cho bọn họ nghĩ đến mà sợ.

Đến lúc phân giải thi thể Kim Nhân Mãng, thì mọi người càng phát hiện, vảy rắn kiên cố lại mềm dẻo, có thể so với lân giáp (áo giáp hình vảy rắn) cấp bậc Bảo binh.

Dù cho Kim Nhân Mãng đã chết, khí huyết yếu dần, nhưng với tu vi của bọn họ, muốn thôi động Bảo binh phá vỡ vảy rắn, đều rất khó khăn.

Mà con Kim Nhân Mãng này, lại bị một kiếm của Yến Triệu Ca chém giết, chỗ vết thương trợn nhẵn trong gương, không dính trệ chút nào, quả

thực giống như cắt đậu hủ vậy.

- Nghe nói Yến sư huynh tự nghĩ ra kiếm pháp, Tụ Lý Thanh Long, tuy rằng không phải thấy lần đầu, nhưng mỗi lần nhìn, đều cảm thấy tán thán a.

Một đệ tử trẻ tuổi nuốt một ngụm nước bọt.

Ma thú trong Trấn Long Uyên rất nhiều, tùy ý có thể thấy được, trên đường đi tới lúc trước, Ma thú cường đại hơn so với Kim Nhân Mãng, Yến Triệu Ca cùng A Hồ đều chém giết qua không ít.

Một người đệ tử trẻ tuổi đột nhiên hỏi:

- Yến sư huynh, đó là cái gì?

Yến Triệu Ca ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên vách núi bị sương đen bao phủ phía xa, đột nhiên có bạch quang (ánh sáng trắng) hiện lên, tốc độ so với Kim Nhân Mãng còn nhanh hơn.

- Đó là Quang Linh Miêu.

Yến Triệu Ca nhìn thoáng qua, lập tức thu hồi ánh mắt:

- Không hại lại có ích.

Mọi người đồng thời kinh ngạc, A Hồ bên cạnh Yến Triệu Ca mở cái miệng rộng cười nói:

- Hoàn cảnh trong Trấn Long Uyên ác liệt, Ma thú rất nhiều, đa số tính tình đều bạo ngược hung tàn, nhưng cái Quang Linh Miêu này là ngoại lệ trong đó.

- Đầu thú này tuy nhỏ, khí lực lại lớn, nhất là tốc độ nhanh như thiểm điện, vượt qua bình thường, thế nhưng tính tình ôn hòa, không thích công

kích, thậm chí còn ăn chay, lấy vài loại linh thảo đặc sản trong Trấn Long Uyên làm thức ăn.

A Hổ chỉ bạch quang đang chớp động:

- Hơn nữa con thú này thông linh, hiền lành, sẽ chủ động cứu trợ người gặp nạn trong Trấn Long Uyên, ngày sau nếu các người một mình tiến nhập Trấn Long Uyên, không may gặp nạn bị nhốt, nói không chừng sẽ được con thú này cứu trợ, tìm về được cái mạng.

Đám người Diệp Cảnh, Tư Không Tinh nghe xong, đều không khỏi mà nói kỳ lạ, sinh lòng hảo cảm, cùng nhau tới gần chỗ của Quang Linh Miêu.

Bạch quang chớp động cũng đã yên tĩnh lại, lộ ra dáng dấp thật sự, vẻ ngoài nhìn qua, giống như một con mèo nhỏ to cỡ bàn tay, toàn thân chớp động hoa văn màu trắng tinh tế, nhu thuận mà linh động (hiền lành - khéo léo).

Con Quang Linh Miêu đang hiếu kỳ đánh giá mọi người Quảng Thừa Sơn.

Có nữ đệ tử thấy đáng yêu, muốn tới gần, Quang Linh Miêu thấy thế liền lui về phía sau, thiếu nữ dừng bước lại, con mèo nhỏ cũng dừng lại.

- Yến sư huynh, con mèo nhỏ này, có thể nuôi được không?

Thiếu nữ lui về bên cạnh Yến Triệu Ca, làm bộ đáng thương mà hỏi.

Sau khi Yến Triệu Ca suy nghĩ một chút, nói:

- Đi trong Trấn Long Uyên lúc trước, các người đã từng thu thập Xà Tín Thảo đi? Quang Linh Miêu rất thích ăn vật kia, người có thể thử xem.

- Con mèo này thông linh, người không có lòng xấu xa, nó sẽ bằng lòng cùng người thân cận, bất quá muốn mang ra khỏi Trấn Long Uyên, người

cần tốn nhiều tâm tư a.

Thiếu nữ hoan hô một tiếng:

- Thật cảm tạ sư huynh, ta đi thử một chút.

Dứt lời nàng từ trong bọc hành lý cẩn thận lấy ra vài cọng linh thảo, hướng Quang Linh Miêu đi đến.

Đề phòng lúc ban đầu cùng sau đó hiểu rõ, một người một mèo dần dần quen thuộc nhau.

Mấy người đệ tử Quảng Thừa Sơn khác thấy thế, đều lấy ra Xà Tín Thảo, đi dứt trên chọc, con mèo con nho nhỏ, trong nhất thời được nhận hết cưng chiều của mọi người.

Những người không có lòng tiến lên đùa giỡn, đều mỉm cười nhìn một màn này.

Thân thể Quang Linh Miêu hóa thành bạch quang, xuyên qua thung lũng, chạy một chút lại dừng lại một chút, thiếu nữ đuổi theo sau lưng nó, Trấn Long Uyên hung ác vào lúc này, dường như cũng không phải u ám.

Vòng quanh mấy vách núi trong thung lũng, chỉ thấy trên một tảng đá lớn phía xa, nằm một người, bị sương đen bao phủ, tựa hồ hấp hối, giống như tùy thời sẽ bị hắc ám cắn nuốt.

Nữ đệ tử của Quảng Thừa Sơn hơi kinh sợ, sau đó thấy bạch quang hiện lên, đầu quang Linh Miêu kia xuất hiện, sau một lát cẩn thận quan sát, hướng tới gần người nằm trên tảng đá lớn.

Nhớ tới lời nói của Yến Triệu Ca cùng A Hồ, thiếu nữ cũng yên lòng.

Chỉ thấy Quang Linh Miêu xinh xắn đi lên phía trước, dùng miệng ngậm áo của người nọ, cái cổ găng sức vung, đem đối phương tha đi, đúng

là đầu thú này tuy nhỏ, nhưng khí lực thật lớn.

Nhưng vào lúc này, thiếu niên vốn đang hấp hối, đột nhiên dùng tay nắm lấy cổ của Quang Linh Miêu, sau đó vươn người ngồi dậy.

Quang Linh Miêu phát ra một tiếng thét chói tai, liều mạng giãy dụa, thiếu niên kia lại cười ha ha:

- Cách mà sư huynh truyền cho quả nhiên có hiệu quả, nếu không phải như vậy, thật đúng là không bắt được con thú nhỏ có tốc độ so với Tông Sư Vô giả này!

Nữ đệ tử của Quảng Thừa Sơn sợ hết hồn:

- Người làm cái gì?

Thiếu niên kia quay đầu nhìn lại, không thèm để ý nói:

- Mặc mớ gì tới người?

Thiếu nữ nhú mày nói:

- Con Quang Linh Miêu này thấy người gặp nạn, có lòng tốt cứu người, người lại cố ý làm bộ gặp nạn, để bắt nó?

- Bản thân mình ngu xuẩn, bị lừa còn oán hận cái gì?

Thiếu niên không thèm để ý tới nói:

- Trời sinh vạn vật, ai cũng có sở trường riêng, ông trời chiếu cố cho Ma thú có tốc độ vượt qua bình thường, ban cho nhân loại chúng ta có trí tuệ, ta đương nhiên phải tránh sở đoản (mặt yếu), dùng trí tuệ nghĩ cách phá giải sở trường (mặt mạnh) của Ma thú.

Thiếu nữ phẫn nộ nói:

- Rõ ràng là tâm tư đề tiện, lợi dụng lòng tốt của người khác!

Thiếu niên kia khinh thường:

- Lúc nào mà, người của Quảng Thừa Sơn, lại quản chuyện của Đại Nhật Thánh Tông ta?

Nữ đệ tử Quảng Thừa Sơn nhìn kỹ lại, thiếu niên này mặc bạch y, mép áo có viền hoa văn, là hoa văn hình mặt trời, quả nhiên là là trang phục của đệ tử Đại Nhật Thánh Tông.

Đối phương nắm Quang Linh Miêu lên, móng tay rạch một cái trên cổ của con mèo nhỏ, làm máu chảy ra bốn phía.

- Bắt nó thì sao, Quang Tinh Hạch trong đầu con thú này mới là mục tiêu của ta.

Tên đệ tử Đại Nhật Thánh Tông cười nói:

- Thói đời này, năm đám ai lớn, thì ai định đoạt, người có thể thắng ta, tự nhiên có thể cướp đi vật nhỏ này.

- Thắng không được ta, nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, đệ tử Quảng Thừa Sơn người, nguyên lai đều là há miệng cầu xin sao?

Thiếu nữ nhìn con mèo nhỏ cõ bàn tay bốn chân co quắp, nhưng ngay cả tiếng rên rỉ đều không phát ra được, lửa giận càng dâng lên, khó có thể ức chế được nữa, hướng đối phương phóng đi.

Quảng Thừa Sơn cùng Đại Nhật Thánh Tông, khống chế cương vực liên nhau, đệ tử trẻ tuổi xung đột đánh nhau trong trường ngày diễn ra nhiều vô số.

Một ít đệ tử Quảng Thừa Sơn lúc này đi tới, thấy vậy liền tiến lên viện thủ.

Đối phương cũng không phải một mình, có đệ tử Đại Nhật Thánh Tông khác tìm tới, hiện trường nhất thời trở nên hỗn loạn, có xu thế biến thành quần đấu.

- Công tử, là đệ tử của Đại Nhật Thánh Tông.

A Hổ đi tới bên cạnh Yến Triệu Ca hồi báo sự tình từ đầu đến cuối.

Yến Triệu Ca hỏi:

- Đối phương có Tông Sư sao?

A Hổ đáp:

- Hiện nay không thấy.

- Vậy thì đơn giản.

Yến Triệu Ca nhún vai một cái.

- Đóng cửa, thả Diệp Cảnh.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 11: Trang bị nghiên ép

Vẻ mặt của A Hồ ngu ra, hiển nhiên không hiểu mệnh lệnh đơn giản của công tử đưa ra có dụng ý sâu xa gì.

Bất quá hẳn vẫn tuyệt đối thi hành chỉ thị của Yến Triệu Ca.

Đối phương không có cảnh giới Tông Sư Vô giả hiện thân, hẳn cũng liền không nhúng tay vào.

Sự thực cũng chứng minh, tình huống cũng không vượt ra ngoài dự liệu của Yến Triệu Ca.

Đệ tử trẻ tuổi của Quảng Thừa Sơn, vừa mới bắt đầu thì có chút ăn thua thiệt, nhưng sau khi Diệp Cảnh, Tư Không Tinh có mặt, tình thế lập tức nghịch chuyển.

Hai bên quần đánh trong Trấn Long Uyên một hồi, cuối cùng dần dần đánh lại ra chân hỏa, các vũ khí cũng bắt đầu xuất hiện.

Đại Nhật Thánh Tông cùng Quảng Thừa Sơn là Thánh địa Tông môn cùng cấp bậc, thậm chí còn vượt qua, tuổi còn trẻ, cảnh giới Luyện Thể Vô giả dám vào hung địa như Trấn Long Uyên lịch lãm, tự nhiên là thiên phú và thực lực đều nổi bật trong bạn cùng lứa tuổi.

Tông môn phía sau họ đồng dạng đều bỏ được mà đầu tư, tài sản của đám này phong phú, trên người ít nhất đều có một Chiến binh.

Trong đó nhân vật xuất chúng nhất, càng mang theo Bảo binh.

Đệ tử Đại Nhật Thánh Tông không tới hai mươi người, đã có tám kiện Hạ phẩm Bảo binh, cùng nhau lấy ra, linh khí liền bị xao động, ánh sáng chiếu rọi trăm thước xung quanh.

Sau đó. . .

Tất cả những đệ tử Đại Nhật Thánh Tông này đều bối rối.

Bởi vì mười sáu tên đệ tử Quảng Thừa Sơn trước mặt bọn họ, mỗi người cầm một kiện Bảo binh, còn có người không chỉ là một kiện!

Sau một khắc, thế tiến công như dời núi lấp biển, liền đem đám người Đại Nhật Thánh Tông cùng tám kiện Bảo binh, đánh cho "sóng to gió lớn lật lư thuyền ba lá", tùy thời có thể chìm.

Một đám đệ tử Đại Nhật Thánh Tông tức giận đến phun máu:

- Mặc dù Trấn Long Uyên là nơi đại hung, nhưng Quảng Thừa Sơn cũng không tránh khỏi quá bỏ tiền vốn đi? Rõ ràng cấp cho mỗi người một kiện Bảo binh!

- Chẳng lẽ lần này bọn họ tiến vào có đặc thù nhiệm vụ gì sao? Nhưng nếu có đặc thù nhiệm vụ, tại sao lại phái đệ tử cảnh giới Luyện Thể?

- Chẳng lẽ là chuyên môn hướng về phía chúng ta mà tới?

- Bảo binh của đối phương nhiều lắm, hảo hán không ăn thua thiệt trước mắt, chúng ta đi, tương lai lại báo thù!

Đệ tử Đại Nhật Thánh Tông vừa đánh vừa lui, đám người Diệp Cảnh, Tư Không Tinh thì một đường đánh đuổi.

Đối với tu vi trước mắt của bọn hăn tương đối mà nói, Bảo binh mang đến sự dễ dàng sức chiến đấu rất rõ rệt, thế nên đệ tử Đại Nhật Thánh Tông muốn chạy đều rất khó khăn.

Gian nan lui về nơi mà bọn họ nghĩ ngơi và hồi phục trong trung tâm dòng xoáy, nhưng rốt cục vẫn để cho các đệ tử Quảng Thừa Sơn bao vây lần thứ hai.

Tên đệ tử Đại Nhật Thánh Tông bắt Quang Linh Miêu, cười gằn nói:

- Tốt, Quảng Thừa Sơn các người là cùng chống đối với Đại Nhật Thánh Tông chúng ta?

- Con Quang Linh Miêu là hoang dại, cũng không phải nhà người nuôi, ta bắt được đương nhiên là ta xử trí, các người có tư cách gì mà chõ mõm vào?

Nữ đệ tử Quảng Thừa Sơn đuổi theo Quang Linh Miêu đến, quát lên:

- Con mèo nhỏ này cùng ta thân thiết, là ta muốn nuôi!

Đối phương "hừ" một tiếng:

- Trên người nó có viết tên của người sao?

Thiếu nữ tức giận:

- Người. . .

Đệ tử dẫn đầu Đại Nhật Thánh Tông lạnh lùng nói:

- Vì một con Ma thú, khiêu khích Đại Nhật Thánh Tông ta, những năm gần đây Quảng Thừa Sơn thật dài ra bản lãnh?

- Đừng quên nhà ai mới là đệ nhất Thánh địa của Bát Cực Đại thế giới này!

Một đám đệ tử Quảng Thừa Sơn khẽ nhú mày, tuy rằng cùng đặt song song là đại Thánh địa, nhưng cũng có phân chia mạnh yếu, hiện nay Đại Nhật Thánh Tông xác thực đang thế lớn, tác phong cũng cường ngạnh, bá đạo.

Tên đệ tử Đại Nhật Thánh Tông này nói:

- Bọn người đều là đệ tử nhập môn không lâu của Quảng Thừa Sơn đi? Dẫn phát hai đại Thánh địa xung đột, trách nhiệm này, các người đảm đương nổi sao?

Một thanh bằng kiếm trên tay của Tư Không Tinh nhắc lên gió sương khắp trời, đem Bảo binh của đối phương ép tới không thể động đậy:

- Hai đại Thánh địa toàn diện xung đột, ta là một đệ tử văn bối có tu vi Luyện Thể, đương nhiên là không gánh nổi, ta có thể quản, chỉ có kiếm trong tay ta.

Xem nàng như nhận lỗi, thế nhưng một câu đệ tử văn bối tu vi Luyện Thể, lại làm cho trên mặt đối phương có cảm giác nóng lên hừng hực.

Ta là văn bối đệ tử cảnh giới Luyện Thể, không gánh nổi trách nhiệm này, người đồng dạng cũng vậy, có tư cách gì kéo cờ xé da hổ?

Đại Nhật Thánh Tông cùng Quảng Thừa Sơn, đệ tử văn bối trong thường ngày xung đột cũng không ít, có thắng có bại, trừ khi sự việc trọng đại, bằng không sẽ không dễ dàng mà kinh động bề trên, rơi vào trong mắt các trưởng bối, là lịch lãm của đệ tử văn bối.

Đấu võ thua mất mặt, muốn lấy lại thể diện cũng là dùng phương thức giống nhau, sẽ không dễ dàng làm to chuyện.

Hai quái vật lớn toàn diện va chạm, dính dáng nhiều lắm, còn có những thế lực Thánh địa khác ở một bên, sẽ không dễ dàng phát sinh.

Nhưng nếu một ngày thực sự bùng nổ tranh đấu, tất nhiên là mạnh mẽ rộng lớn .

Diệp Cảnh cười lạnh nói:

- Đệ tử Đại Nhật Thánh Tông người, đánh không lại, cũng chỉ có thể so với hậu trường, so chỗ dựa vững chắc thôi sao?

Những năm gần đây Đại Nhật Thánh Tông chiếm đệ nhất, tu vi thực lực của môn hạ đệ tử xác thực đều xuất chúng, hành tẩu bên ngoài xưa nay thì đã quen bá đạo, nhất là đệ tử mới nhập môn, càng hoành hành không kiêng nể, thế cho nên đối với truyền nhân của Quảng Thừa Sơn cùng các thế lực Thánh địa khác, cũng dần dần bắt đầu có chút khinh thường.

Giữa văn bối đệ tử, cùng Quảng Thừa Sơn xung đột trong những năm gần đây, tổng thể Đại Nhật Thánh Tông mà nói thì thắng nhiều bại ít, lúc này bị thua thiệt nhiều như vậy, càng nhiều hơn là cảm giác khó tin.

Đệ tử Đại Nhật Thánh Tông nói những lời vô ý, bị Diệp Cảnh, Tư Không Tinh xem thường, ngược lại cũng lưu manh, "hừ" lạnh một tiếng:

- Hắc, Bảo binh mà hôm nay các người mang theo, có bản lĩnh liền đem toàn bộ chúng ta chôn ở Trấn Long Uyên này đi, bằng không tương lai thù này tất báo, cho rằng hơn mười kiện Hạ phẩm Bảo binh Đại Nhật Thánh Tông ta không có sao?

Đệ tử Quảng Thừa Sơn cười nhạo:

- Lúc trước không xài Bảo binh, các người thắng được chúng ta sao?

Một đám đệ tử Đại Nhật Thánh Tông, lúc không xài Bảo binh, bọn họ vẫn hơi chút thua thiệt, ai có thể nghĩ khi động vũ khí, hoàn cảnh lại xấu hơn nữa, bị đánh cho cháu trai cũng phải nản, ngay cả chạy trốn cũng khó khăn.

Mà một đám đệ tử Quảng Thừa Sơn còn lại thì thoải mái không gì sánh được:

- Toàn bộ phải cảm ơn Yến sư huynh, cảm giác lấy trang bị đập người xác thực thoải mái a!

Khi đang nói chuyện, Bảo binh trong tay đám người Diệp Cảnh đột nhiên chấn động.

Không chỉ là hấn, tất cả Bảo binh trong tay đệ tử Quảng Thừa Sơn, đều chấn động, giống như ở báo nguy trước.

Sau một khắc, một bóng người không dấu hiệu nào đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người.

Bên ngoài toàn thân trên dưới, phảng phất có nghìn vạn kim quang giống như châm nhọn cùng nhau sáng lên, đẹp chói mắt.

Xúc động đáp trả, Bảo binh của đám người Diệp Cảnh, Tư Không Tinh, quang huy linh khí mãnh liệt phình ra, cùng nhau hướng về người nọ áp tới.

Giữa kim mang chớp động, đã thấy mười sáu kiện Bảo binh, kể cả chủ nhân, toàn bộ đều bị đẩy lui!

Từng kim quang giống như cây kim châm, giống như kim thiết thực chất, tiếp xúc cùng Bảo binh tiếp xúc, phát sinh tiếng va chạm chói tai.

Mọi người Quảng Thừa Sơn chỉ cảm thấy, quang châu (kim châu ánh sáng) nhẹ nhàng đâm một cái, bản thân khí huyết vốn đang lao nhanh, lập tức đình trệ, một thân tu vi giống như tuyết đọng dưới ánh mặt trời, tan rã trong nháy mắt, khó có thể hành động.

Ánh sáng biến mất, một thanh niên mặc áo trắng viền vàng ngạo nghễ đứng trước mặt mọi người.

Hắn đứng ở đó, cũng không phải làm dáng, nhưng khí thế vô hình trung tràn ngập xung quanh, đem toàn bộ mọi người áp chế.

Người này, cả người giống như hắc động, sinh ra lực hút thật lớn, đem một đám đệ tử Quảng Thừa Sơn muốn tạm lánh rời xa đều làm không được, trái lại từng chút một bị hút tới gần hắn.

Hạ phẩm Bảo binh của mọi người, bị một đòn trước đây, đều bị người này chấn động cho tuột khỏi tay, lúc này rơi trên mặt đất, chớp động ánh sáng lờ mờ.

Mọi người Quảng Thừa Sơn muốn truyền đạt kêu gọi Bảo binh quay về, Bảo binh trên mặt đất rung rung, nhưng khó có thể di động, bất ngờ cũng bị đối phương mạnh mẽ ngăn chặn.

Thanh niên kia chấp hai tay sau lưng, hờ hững nói:

- Ta là Đại Nhật Thánh Tông - Triều Nguyên Long, Tông Sư dẫn đội lần này của Quảng Thừa Sơn các ngươi là người nào?

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SƯ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 12: Cái tên “Trần Long Uyên” là điềm xấu đối với Yến Triệu Ca?

Tên của Triều Nguyên Long, ở trong Võ giả thế hệ trẻ, cực kỳ vang dội.

Bởi vì không chỉ hãn tuổi còn trẻ, còn là Nội Cường hậu kỳ Tông Sư cảnh, càng bởi vì hãn có tiền đồ vô lượng đồng thời, thực lực của bản thân cực kỳ kinh người.

Nửa năm trước, hãn đang lịch lãm bên ngoài, lấy một địch ba, cường thế đánh bại ba đối thủ cùng cảnh giới.

Hiện hiện Võ đạo của Đại Nhật Thánh Tông cường hãn đồng thời, cũng để cho tất cả mọi người biết vì cái gì mà người thanh niên này, ở trong Thánh địa như Đại Nhật Thánh Tông vậy, có thể trở thành nhân vật đại biểu cho bạn cùng lứa.

Hãn đột nhiên xuất hiện lúc này, một thân tu vi trấn áp toàn trường, chênh lệch của hai bên cũng không phải nhỏ một chút, mà làm một đám đệ tử Quảng Thừa Sơn coi như đã gặp qua cao thủ Tông Sư trong ngày thường, cũng cảm thấy áp lực thật lớn.

Có người vô ý liền trả lời:

- Chúng ta cùng Yến sư huynh đến đây. . .

Lời còn chưa dứt, liền thấy hai mắt của Triều Nguyên Long bộc phát ra hào quang kinh người, giống như ánh nắng chói mắt, làm người khác khó có thể đối mặt.

Triều Nguyên Long hỏi:

- Yến Triệu Ca?

Tất cả mọi người giật mình, có đệ tử Quảng Thừa Sơn đáp:

- Không sai, chính là Yến Triệu Ca Yến sư huynh.

Trong ánh mắt của Triều Nguyên Long bắn ra ánh sáng chói mắt, bước về phía trước một bước.

Nhiều Hạ phẩm Bảo binh rơi lả tả trên mặt đất, đều chấn động.

Tuy rằng Bảo binh thông linh, nhưng dù sao vẫn là đồ vật, không có ý thức tự chủ chân chính, mất đi chủ nhân thôi động, lúc này bị Triều Nguyên Long chấn động, lập tức đều run rẩy.

Triều Nguyên Long giẫm trên mặt đất một cái, đám người Diệp Cảnh liền cảm giác được liên hệ của mình cùng Bảo binh mà bọn họ cực khổ cần săn sóc tế luyện mấy ngày nay, thành linh bị gián đoạn!

Trong đầu của mọi người càng truyền đến cảm giác đau đớn như bị kim châm đâm vào, rõ ràng là bị một cái đập của Triều Nguyên Long bẻ gãy liên hệ cùng Bảo binh, cho nên lọt vào phản phệ.

- Hạ phẩm Bảo binh, đối với Luyện Thể Võ giả mà nói, dĩ nhiên là chỉ bảo, nhưng đối với mỗ (*) mà nói, cho dù các người khả năng thôi động toàn bộ uy lực của Bảo binh, cũng không đủ.

Triều Nguyên Long hồ hững nói:

- Quảng Thừa Sơn các người Bảo binh rất nhiều sao? Ở trước mặt Đại Nhật Thánh Tông chúng ta khoe khoang, vậy toàn bộ lưu lại đây đi.

- Mặc dù chương mắt mấy thứ này, giao cho các sư đệ sư muội, chơi trước vài năm cũng rất thích hợp, các người cầm Bảo binh đối phó đồng môn của mõ, vậy những thứ Bảo binh này coi như tạ lỗi đi.

Hắn hướng về một đám đệ tử Đại Nhật Thánh Tông phía sau phất tay một cái:

- Tất cả đều lên tự lựa chọn đi.

Đệ tử Đại Nhật Thánh Tông đều nở nụ cười:

- Cám ơn Triều sư huynh!

Đám người Diệp Cảnh giận dữ, Triều Nguyên Long lạnh lùng quét nhìn bọn họ một cái, tầm nhìn rơi trên người Tư Không Tinh:

- Mõ biết trên tay người còn có một kiện Trung phẩm Bảo binh, nếu muốn đưa cho mõ, còn không lấy ra.

Tư Không Tinh cau mày, không thối nhượng cùng đối mặt với Triều Nguyên Long.

Khuôn mặt của Diệp Cảnh lạnh lùng nghiêm nghị, ngón tay nhẹ nhàng chà xát giới chỉ màu đỏ thẫm của mình.

Triều Nguyên Long chấp hai tay sau lưng, toàn thân mơ hồ bắt đầu có kim quang hư ảo chớp động, giống như nghìn vạn mũi châm nhọn kim sắc.

- Mõ cũng không làm khó những văn bối mới tiến vào như các người, trở lại kêu Yến Triệu Ca tới gặp mõ, mõ ở chỗ này chờ hắn.

Trên khuôn mặt rét lạnh của Triều Nguyên Long, lộ ra một nụ cười:

- Chỉ cần hấn dám đến.

Kim quang châm nhọn, từ mỗi một lỗ chân lông trên toàn thân Triều Nguyên Long bắn xuyên ra, làm cho cả người của hắn nhìn như được mạ lên một tầng vàng rực.

Một đám đệ tử Đại Nhật Thánh Tông, vừa kính vừa sợ nhìn Triều Nguyên Long.

Vị đồng môn sư huynh này, mỗi một ngày trong nhiều năm qua, chịu được thống khổ bị kim châm đâm mỗi tấc da thịt trên toàn thân, cứng rắn đem một môn tự ngược như Thái Dương Kim Châm Khí Công tu luyện đến cảnh giới cực kỳ cao thâm.

Đối với mình còn ngoan độc như vậy, đối với người khác, thủ đoạn sẽ khốc liệt nghiêm khắc như thế nào, cũng có thể tưởng tượng được.

Cho dù một đám đồng môn Đại Nhật Thánh Tông, cũng đối với Triều Nguyên Long cảm thấy sợ hãi:

- Triều sư huynh quả nhiên đem Thái Dương Kim Châm Khí Công tu luyện đến tầng thứ chín!

- Cường khí phóng ra ngoài, chỉ có Ngoại Cường Tông Sư mới làm được, hiện tại Triều sư huynh ở Nội Cường hậu kỳ có thể làm được rồi, tuy rằng còn kém Ngoại Cường Tông Sư chân chính, nhưng đã là vô cùng khủng bố, khó trách có thể dễ dàng đánh bại đối thủ cùng cảnh giới!

Khi đang nghĩ vậy, mọi người liền thấy một thân khí thể của Triều Nguyên Long vẫn còn kéo lên, cả người dường như hóa thành một mặt trời nhỏ, làm người ta không dám nhìn gần.

Sương đen ở không gian bốn phía, trong chốc lát đường như trở nên loãng hơn rất nhiều.

Không cần ra tay, chỉ cần Cường khí chấn động, những nham thạch trong thung lũng phụ cận Triều Nguyên Long liền vỡ vụn thành từng mảnh, lộ rõ vết nứt chằng chịt.

- Đây không phải là tầng thứ chín, là tầng thứ mười!

Ngay cả đám đồng môn của Triều Nguyên Long đều bị hoảng sợ:

- Triều sư huynh đem Thái Dương Kim Châm Khí Công triệt để tu luyện đến viên mãn!

Một đám đệ tử Đại Nhật Thánh Tông ngơ ngác nhìn nhau.

Tuy rằng không có nhiều người tu luyện Thái Dương Kim Châm Khí Công, nhưng từ xưa đến nay, cũng có số lượng không nhỏ.

Ở tuổi như Triều Nguyên Long, đem công pháp này tu luyện đến tầng thứ chín, đã là long phượng và sừng lân, nhìn chung từ cổ chí kim, không vượt quá năm người.

Nhưng nếu nói người có thể tu luyện đến tầng thứ mười viên mãn, tựa hồ là đây là người thứ nhất?

Một đám đệ tử Quảng Thừa Sơn, có lẽ nhận biết Thái Dương Kim Châm Khí Công, lại chưa chắc biết nội tình cụ thể, không biết cử động lúc này của Triều Nguyên Long có ý nghĩa như thế nào.

Nhưng khí tức khiến người ta sợ hãi quanh thân của Triều Nguyên Long hiện tại, để cho bọn họ biết rõ đối thủ trước mắt này đáng sợ cỡ nào.

Trước đây mọi người Quảng Thừa Sơn thấy Yến Triệu Ca xuất thủ, cũng không có uy thế như vậy, trong lòng nhất thời cũng bắt đầu có chút lo

sợ.

Yến sư huynh, có thể thắng được người trước mắt này sao?

- Lần trước từ biệt, Yến Triệu Ca cũng có tiến bộ đi? Có lẽ chí ít cũng có thể chống lại Thái Dương Kim Châm Khí Công tầng thứ chín của mỗ, chỉ là không biết có thể chống đỡ uy lực của Thái Dương Kim Châm Khí Công tầng thứ mười đại viên mãn không?

Trong kim quang giống mặt trời nhỏ, truyền ra âm thanh đậm đặc của Triều Nguyên Long:

- Mỗ tin tưởng Yến Triệu Ca cũng sẽ có tiến bộ, nhưng nếu tiến bộ không đủ lớn, mỗ sẽ rất thất vọng.

- Bất quá trước kia đánh ba lần lại không phân ra thắng bại, ngày hôm nay coi như là chấm dứt đi.

Một đệ tử Đại Nhật Thánh Tông đột nhiên cười khẽ một tiếng.

- Trấn Long Uyên, trấn long, trấn long, hắc, chỗ này, đối với vị Quảng Thừa công tử kia, có thể không may mắn a.

Nghe được lời ấy, trên mặt đệ tử của Đại Nhật Thánh Tông đều lộ ra nụ cười.

- Không đến tuy mất mặt, nếu hấn cố sức mà đánh, vậy thì không phải chuyện mất mặt không đâu.

Giống như Triều Nguyên Long lấy Thái Dương Kim Châm Khí Công nổi danh, Yến Triệu Ca tự nghĩ ra tuyệt kỹ Tụ Lý Thanh Long, đồng dạng cũng rất nhiều người biết.

Đệ tử Quảng Thừa Sơn ở đây, sắc mặt không nhin được mà càng thêm khó coi.

Triều Nguyên Long nhàn nhạt nói:

- Chuyện tình ẩn giấu thực lực, đánh bất ngờ, mỗ không có hứng thú làm.

- Các người trở lại trực tiếp nói cho Yến Triệu Ca, Thái Dương Kim Châm Khí Công của mỗ đã đến tầng mười đại viên mãn, hỏi hẳn có gan đến đây hay không?

Lời nói của Triều Nguyên Long còn chưa dứt, trong Trấn Long Uyên đột nhiên vang lên âm thanh lạnh nhạt.

- Ta đã tới a.

Một đường thanh quang trong không gian u ám đột nhiên hiện ra, giống như thiểm điện xé rách màn đêm!

Tiếng long ngâm vang lên, từ nhỏ không thể nghe được trong lúc nhất thời, chấn động điếc cả tai!

- Yến Triệu Ca, lại là chiêu Tụ Lý Thanh Long cũ sao?

Triều Nguyên Long hét lớn một tiếng, vận chuyển Thái Dương Kim Châm Khí Công, hai tay vươn về trước, lòng bàn tay hướng chính giữa đánh ra, hai bàn tay đột nhiên, kẹp lấy kiếm quang màu xanh.

(*) “mỗ” : chỉ một người hay một vật có tên nhưng không nói ra.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 13: Đánh người một mặt máu!

Triều Nguyên Long muốn lấy hai tay, tay không cầm dao bén, kẹp lại kiếm quang đang đánh tới.

Nhưng không ngờ trên đường thanh quang, đột nhiên bộc phát ra từng đường kiếm quang thanh sắc!

Giống như một đầu Chân Long, ngay lúc này bất chợt rung lên lân giáp trên người mình, long lân toàn thân cùng nhau mở ra!

Tụ Lý Thanh Long, Chân Long Rung Giáp!

Kiểm quang lúc này, giống như một đầu Thanh Long chân chính!

Kiểm quang thanh sắc tán ra, đem từng cây châm nhọn kim sắc bẻ gãy!

Triều Nguyên Long bị đẩy lùi từng bước, vẻ mặt trở nên ngưng trọng.

Từng chữ một, từ trong kẽ răng của hắn phát ra:

- Yến! Triệu! Ca!

Một thân ảnh xuất hiện trước mặt mọi người, quần áo màu trắng, khoác lam bào bên ngoài, trên áo bào có trục viền đen, chính là Yến Triệu Ca.

Thấy vẻ mặt của Yến Triệu Ca thân nhiên, nhàn nhã giống như dạo chơi, đám đệ tử của Quảng Thừa Sơn, lập tức cảm giác gánh nặng trong lòng đều được buông lỏng, áp lực lúc trước mà Triều Nguyên Long mang tới, đã quét sạch sẽ.

Mà các đệ tử của Đại Nhật Thánh Tông, thì trong lòng của tất cả đều căng thẳng.

Tuy rằng có thói quen kiêu ngạo trong ngày thường, nhưng lúc này, khí thế của bọn họ đều trở nên sa sút.

Yến Triệu Ca không nhanh không chậm đi tới trước mặt Triều Nguyên Long:

- Ta tới, người muốn chấm dứt như thế nào, nói đi.

Triều Nguyên Long nhìn chăm chăm Yến Triệu Ca, trầm giọng hét lớn:

- Tới tốt!

Toàn thân của hắn dường như đều sáng lên kim quang, nghìn vạn đường kim châm giống như ánh sáng, giống như ánh mặt trời chiếu khắp bốn phương.

Sau đó, Triều Nguyên Long đánh ra một chương hướng về Yến Triệu Ca.

Bí truyền Võ học của Đại Nhật Thánh Tông, Trung Thiên Thần Chương!

Năng gắt nóng rực, như mặt trời ban trưa!

Không giống với lúc trước chấn nhiếp đám người Tư Không Tinh, Diệp Cảnh, ngoại trừ Thái Dương Kim Châm Khí Công bên ngoài, Triều

Nguyên Long càng thúc giục thêm một Võ đạo tuyệt học khác là Trung Thiên Thần Chưởng.

Hai bên kết hợp, tăng thêm uy lực.

Chỉ là nhắc chưởng lên, lại như một lưỡi dao thép sắc bén lạnh lẽo vậy.

Trong phạm vi một chưởng của Triều Nguyên Long bao phủ, một mảnh không gian xung quanh đều đột nhiên ngưng trệ, dù là bụi bặm cũng bị ngưng ở giữa không trung.

Lực của một chưởng, phong tỏa khí lưu trong một mảnh không gian, luyện khí (không khí) như đá, máu thịt như thiết thành bùn!

Mặt Yến Triệu Ca không biến, tay phải run một cái, ống tay áo liền loé lên một đường thanh quang, nghênh đón Triều Nguyên Long.

Thanh âm long ngâm lại vang lên lần nữa, kiếm quang thanh sắc chấn động, hàng vạn hàng nghìn kiếm quang loé ra, giống như thần long rung lên lân giáp.

Yến Triệu Ca thân kiếm hợp nhất, giống rồng bay lên mây, cả người giống như hóa thành Thanh Long phóng lên cao, phá vỡ hàng vạn hàng nghìn kim quang giống như ánh mặt trời!

Tụ Lý Thanh Long, Vân Khởi Long Tương!

Vân Khởi Long Tương, như mây trào dâng, như rồng bay lên, như anh hùng hào kiệt gặp thời mà nổi dậy!

"Chát!"

Một tiếng giòn vang, kim quang cùng thanh quang cùng nhau biến mất.

Thân hình của Triều Nguyên Long bay ngược về sau, một lần nữa đứng vững lại, trong ánh mắt của hắn thậm chí có chút mê man.

Chờ hắn tỉnh táo lại, sắc mặt lập tức trở nên dữ tợn vô cùng, trừng mắt nhìn Yến Triệu Ca.

Ở trên mặt của hắn, một vết máu nhỏ màu đỏ sẫm, có thể thấy được, rõ ràng là bị Yến Triệu Ca chẳng biết dùng vật gì, sinh sôi quất một cái.

Yến Triệu Ca chấp hai tay sau lưng, bình tĩnh nhìn Triều Nguyên Long, cũng không nói gì, tựa hồ đang hỏi hắn còn tới không?

Triều Nguyên Long tức giận đến một phật châu trời, hai phật xuất khiếu, gầm một tiếng, lần thứ hai nhào tới.

Trong bóng tối của Trấn Long Uyên, thanh quang lại hiện ra, long ngâm lại vang.

"Chát!"

"Chát!"

"Chát!"

Một đám đệ tử Đại Nhật Thánh Tông, lúc này tất cả đều cứng lưỡi, chỉ thấy Triều sư huynh nhà mình lúc trước còn uy phong, lúc này trên mặt đã đông một đường, tây một đường vết máu, ngang dọc nhau, quả thực thể lương làm người thấy thương tâm, người nghe rơi lệ.

Triều Nguyên Long bị đánh cho mê man, đầu óc cũng căng ra, hai mắt đỏ như máu.

Hắn phát động toàn thân Cương khí, toàn bộ tập trung lên hai tay, hướng Yến Triệu Ca đánh tới.

Một đòn này, hẳn hoàn toàn không để ý mà bỏ qua phòng thủ, chỉ công không thủ, đem lực công kích đề cao đến đỉnh điểm, cho dù phải đồng quy vu tận, cũng muốn đem Yến Triệu Ca đánh chết tại chỗ!

Yến Triệu Ca nghiêng mắt liếc hẳn, tay phải rung lần nữa, một kiếm tiến lên chính diện, nhắm thẳng vào bàn tay của Triều Nguyên Long đánh tới.

Trong tiếng long ngâm kinh thiên, vang lên một tiếng kêu thảm.

Tiếp đó, mọi người liền thấy, lòng bàn tay của Triều Nguyên Long có một cái lỗ máu, là bị một kiếm bất ngờ của Yến Triệu Ca đâm thủng!

Yến Triệu Ca nhàn nhạt nói:

- Hài lòng?

Đối mặt với ánh mắt ngạc nhiên nghi ngờ của mọi người, vẻ mặt của Yến Triệu Ca điềm tĩnh, vung lên tay áo bào, trong ống tay áo lộ ra một đoạn màu xanh lục.

Mọi người nhìn kỹ, mới nhìn rõ từ này tới giờ, Yến Triệu Ca sử dụng vũ khí.

Nhưng kết quả lại làm mọi người hút một ngụm khí lạnh.

Triều Nguyên Long thấy, trước mắt càng thêm tối sầm, thiếu chút nữa là ngửa mặt lên trời ngất đi.

Đó cũng không phải kiếm, mà là một cành trúc xanh lục nhỏ nhắn, thậm chí không nắm chắc được.

Tay phải của Yến Triệu Ca cầm cành trúc, tay trái thì vờ nặn đầu khác.

Cành trúc xanh biếc nhỏ nhắn chắc chắn, ở giữa hai tay uốn cong cong, thậm chí trên đó còn có vài chiếc lá tươi nhẹ nhàng lay động.

Nhìn một màn này, trên mặt mọi người đề lộ ra thần sắc khó tin.

Vô số ý niệm trong đầu mọi người phập phồng.

- Là. . . là dị bảo nào đó, chỉ là thần vật tự ẩn, cho nên thoát nhìn như là cảnh trúc bình thường?

Có người trong lòng vừa mọc lên cái ý niệm này, liền thấy Yến Triệu Ca thuận tay hất một cái.

Cành trúc rơi xuống đất, giống như lợi kiếm cắm vào mặt đất, nhẹ nhàng lay động.

Nhưng mất đi Cương khí của Yến Triệu Ca gia trì, cành trúc dưới sát khí ở Trấn Long Uyên ăn mòn, lập tức héo rũ.

Vốn là xanh biếc tươi mới, nhanh chóng điêu tàn, sự mềm dẻo lại mất đi hơi nước, mà trở nên khô vàng, tiếp theo, cuối cùng hóa thành một nhúm tro bụi.

Những người nhìn xem thì trợn mắt cứng họng:

- Vậy mà. . . thật là một cành trúc xanh lục bình thường?!

Diệp Cảnh chau mày, hít sâu một hơi: "Cành trúc yếu ớt như thế, làm sao Võ giả Cương khí cường đại như vậy bám vào được? Đừng nói dùng để đối địch, Cương khí tập trung vào cùng lúc, cành trúc sẽ bị vỡ thành vụn phấn trong nháy mắt."

"Kim thiết còn không cách nào thừa nhận, huống chi là cây cỏ?"

"Tinh tế nhập vi, lực khống chế kỳ diệu đến tột cùng, cử trọng nhược khinh, rất thành thạo." Trong đôi mắt của Tư Không Tinh chớp động thần thái khác thường: "Lúc xuất kiếm, chỉ ẩn chứa Võ giả Cương khí, mà không thấy linh khí của Bảo binh, sắc nhọn của Chiến binh, ta còn tưởng

rằng chỉ là binh khí phạm tục, lại nghĩ không ra dĩ nhiên là một cây gậy trúc. . ."

Tư Không Tinh nhìn chăm chú vào Yến Triệu Ca: "Hắn đột phá bình cảnh, tấn chức Ngoại Cường Tông Sư cảnh sao? Chưa từng nghe thấy người nào ở Nội Cường Tông Sư, lại đổi Cường khí của bản thân khổng chế, có thể đạt được sự tinh tế mức như vậy."

"Bất quá, cho dù là Ngoại Cường sơ kỳ cảnh giới Tông Sư, cũng làm không được đi? Hắn đến tột cùng là. . ."

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều thất thần.

Tu vi bản thân của bọn họ có thể còn thấp, nhưng đều xuất thân từ danh môn đại phái, kiến thức rộng rãi, tầm mắt khoáng đạt, đều có thể nhìn ra một kiếm vừa rồi rất bất phạm.

Lấy trúc làm kiếm, lại uy lực như thế này, nếu là kiếm thật thì sao đây?

Nếu là Chiến binh, thậm chí Bảo binh thì sao?

Cho dù là đệ tử của Quảng Thừa Sơn, cũng đều trầm mặc.

Triều Nguyên Long gắt gao nhìn chăm chăm Yến Triệu Ca, thờ hồn hển như trâu, trên người dần dần có linh khí của Bảo binh chấn động hiện ra.

Hơn xa linh khí chấn động của Hạ phẩm Bảo binh.

Yến Triệu Ca không quan tâm mà nhìn hắn:

- Người muốn cùng ta so vũ khí của ai tốt hơn sao?

Triều Nguyên Long kinh ngạc, lập tức vẻ mặt trướng lên đến đỏ bừng, nhưng mà cũng không dám thôi động Bảo binh của mình.

Yến Triệu Ca nói xong, ống tay áo nhấc lên, hơn mười món Hạ phẩm Bảo binh rơi trên mặt đất, cùng nhau bay dựng lên!

Dưới sự thúc giục của Cương khí, nhất thời kích phát linh tính của rất nhiều Bảo binh, sau đó như phô thiên cái địa đánh về Triều Nguyên Long đánh.

Đệ tử Quảng Thừa Sơn đều phát ra một tiếng thét kinh hãi, uy lực của Bảo binh bày ra lúc này, cùng lúc bọn họ thôi động, nhưng không giống nhau!

Triều Nguyên Long cũng không dám chống lại cái này, bị những Bảo binh như mưa to gió lớn đập cho bay ngược về phía sau.

Một đám đệ tử Quảng Thừa Sơn cười to lên, mà khí thế của đám đệ tử Đại Nhật Thánh Tông thì sa sút.

Những Bảo binh này, phần lớn đều là lá chắn, bảo vệ tay, hộ giáp phòng cụ các loại, lúc này bị Yến Triệu Ca thúc giục đi công kích, thì giống như một đám ám khí to lớn, thế lớn đè người.

Cuối cùng Yến Triệu Ca lăng không đánh một quyền trúng một cái hộ thuẫn (lá chắn).

Hộ thuẫn phá tan phòng ngự của Triều Nguyên Long, nện trên ót của hắn, trực tiếp đem vị cao đồ Đại Nhật Thánh Tông đánh ngất.

Triều Nguyên Long bị đánh ngất, Yến Triệu Ca không để ý nhún vai một cái, tầm nhìn nhìn về phía những đệ tử Đại Nhật Thánh Tông, đối phương nhất thời cảm thấy rét lạnh sau lưng.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 14: Hung hăng đuổi người

Bị tầm nhìn của Yến Triệu Ca đảo qua, một đám đệ tử Đại Nhật Thánh Tông đồng thời run một cái, hồi phục lại tinh thần.

- Trấn Long Uyên, đối với ta là điềm xấu?

Yến Triệu Ca cười tủm tỉm nhìn bọn họ.

Đệ tử Đại Nhật Thánh Tông mở miệng nói lúc này, sắc mặt lúc này so với khóc còn khó coi hơn.

"Chát!"

"Chát!"

Hai tiếng giòn vang, hai gã đệ tử của Đại Nhật Thánh Tông lúc này mở miệng hát phụ họa theo Triều Nguyên Long, mỗi người đều bị đánh một cái trên mặt, trầy da tróc thịt.

Yến Triệu Ca đứng tại chỗ, trong tay phải lại có thêm một cành trúc ngắn, ở trong lòng bàn tay trái nhẹ nhàng gõ.

Những đệ tử Đại Nhật Thánh Tông tụ lại cùng một chỗ, nhìn Yến Triệu Ca:

- Người. . .

- Chuyện ý lớn hiếp nhỏ, ta không có hứng thú lắm, nhưng tiền đề là một ít người đừng tự mình muốn ăn đòn.

Yến Triệu Ca nhàn nhạt nói:

- Con người của ta rất rộng lượng, rất nhiều thời gian đều là không nhớ thù hận, cho nên, có vấn đề gì, ta đều thích giải quyết ngay tại chỗ a.

- Không cần nhìn ta chăm chăm, ta đây sẽ nhẹ nhàng, các người đang lo lắng sau khi Triều Nguyên Long tỉnh lại, hồi phục lại tinh thần, có hay không giận chó đánh mèo các người đi.

- Ngày sau trước khi nói chuyện phải động não suy nghĩ một chút, cái tên "trấn long", muốn nói là điềm xấu, thì đầu tiên là Triều Nguyên Long mới đúng chứ.

- Tự Lý Thanh Long của ta đây bất quá là tên gọi của chiêu thức, còn hãn, là tên của bản thân.

Mọi người Quảng Thừa Sơn cười phá lên, những tên Đại Nhật Thánh Tông khác của cũng nhìn qua với vẻ mặt căm ghét, hai người đệ tử Đại Nhật Thánh Tông mới bị đánh lập tức sắc mặt trắng bệch, muốn há miệng nói, nhưng không phát ra được âm thanh nào.

Bàn tay của Yến Triệu Ca vung lên, các Bảo binh bay lên lần thứ hai, phân biệt từng cái rơi vào trước mặt đám người Tư Không Tinh, Diệp Cảnh một lần nữa.

Thấy một màn này, tám gã đệ tử Đại Nhật Thánh Tông vô ý thức nắm chặt Hạ phẩm Bảo binh trong tay mình.

Yến Triệu Ca không thêm để ý nói:

- Ta không giống Triều Nguyên Long, tám món Hạ phẩm Bảo binh, ta còn không để ở trong mắt, bất quá có vài thứ khác. . .

Vừa nói, ánh mắt của Yến Triệu Ca nhìn về phía một người đệ tử tuổi còn trẻ của Đại Nhật Thánh Tông, ánh mắt của người nọ lập tức lập loè.

Thần sắc của hắn có chút giãy dụa, tựa hồ có chút xúc động muốn trực tiếp bóp chết con mèo nhỏ trong tay, lưu manh tới cùng, nhưng bị khí thế của Yến Triệu Ca bức bách, cuối cùng vẫn có chút không dám.

Yến Triệu Ca liếc hắn một cái, cười một tiếng, tay trái lẳng không một trảo.

Quang Linh Miêu liền từ trong tay thiếu niên thoát thân ra, đối phương chỉ cảm thấy ngón tay như nhũn ra, một điểm khí lực đều không nhắc lên được, đừng nói chi là bóp chết con mèo nhỏ, cho dù muốn động đậy ngón tay đều khó khăn.

Mà Quang Linh Miêu xinh xắn, lại không cảm giác chút khác thường nào, lẳng không bay qua, bị Yến Triệu Ca thu lấy cầm trong tay.

Một ít Cương khí, đã làm vết thương nơi cổ con mèo nhỏ cầm máu, Yến Triệu Ca thuận tay ném đi, con mèo nhỏ rơi trên tay của đồng môn sư muội nhà mình.

Thiếu nữ nâng lên Quang Linh Miêu, vừa mừng rỡ vừa đau lòng.

"Chát!"

Lại một tiếng giòn vang, cành trúc trên tay phải của Yến Triệu Ca, trực tiếp đem thiếu niên lúc trước bắt Quang Linh Miêu quất bay ra ngoài.

- Con Quang Linh Miêu kia, là sư muội ta nuôi, là của Quảng Thừa Sơn ta.

Yến Triệu Ca hai tay nắm hai đầu cành trúc, cánh trúc xanh lục tươi tốt bị uốn cong lại:

- Lời này, ta nói.

- Có vấn đề gì không?

Tất cả mọi người Đại Nhật Thánh Tông hơi cúi đầu, im lặng không nói.

Yến Triệu Ca cũng không sao cả mà nói:

- Ta biết các người không phục, Triều Nguyên Long đánh không lại ta, các người cũng đánh không lại, không có nghĩa là Võ giả Đại Nhật Thánh Tông đều đánh không lại ta.

- Nhưng ít ra, tại đây lúc này, các người không phục cũng không được.

Quá kêu căng thì dễ bị thua thiệt, người ít trải qua mưa gió thì rất dễ đi đến cực đoan, một đám truyền nhân của Đại Nhật Thánh Tông lúc này bị Yến Triệu Ca triệt để áp chế nhuệ khí, ánh mắt đều trở nên buồn bã cùng bất đắc dĩ.

Gậy trúc trong tay Yến Triệu Ca chỉ chỉ phương xa:

- Khu vực trung tâm dòng xoáy này, không có nơi các người dừng lại, mang theo Triều Nguyên Long, rút đi.

Các đệ tử Đại Nhật Thánh Tông tuy rằng bị bẻ đi nhuệ khí cùng ngạo khí, nhưng nghe xong lời này, cũng đều đối với Yến Triệu Ca trợn mắt nhìn.

- Khu vực trung tâm dòng xoáy lớn như vậy, dựa vào cái gì không cho chúng ta ở lại?

- Triều sư huynh hôn mê, đến nơi có nồng hậu sương đen sát khí, làm sao có thể chịu nổi được!

- Vị Yến sư huynh này, Quảng Thừa Sơn các vị không khỏi có chút quá phận đi? Thật coi Đại Nhật Thánh Tông ta là dễ bị khi dễ sao?

Cho dù một đám đệ tử Quảng Thừa Sơn, nghe Yến Triệu Ca nói, cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Bực hiểm địa như Trấn Long Uyên này, khu vực trung tâm dòng xoáy an toàn, rất ít thấy, khu vực trước mắt này rất lớn, tuy rằng đội ngũ hai bên không hòa thuận, nhưng mỗi bên chiếm một phía cũng không thấy nhau.

Yến Triệu Ca trực tiếp đem Triều Nguyên Long đánh ngất đi, càng đánh cho đệ tử Đại Nhật Thánh Tông mặt mũi ra máu, những cái này có thể coi là kết quả giao thủ so tài của đệ tử trẻ tuổi.

Nhưng trực tiếp đem đám người Triều Nguyên Long đuổi ra khu vực trung tâm dòng xoáy, thực sự là hung hăng quá đi.

Nói cho cùng, tuy rằng trong lòng mọi người Quảng Thừa Sơn không muốn thừa nhận, nhưng tông môn nhà mình so với Đại Nhật Thánh Tông, thanh thế có vài phần yếu.

Yến Triệu Ca lại như không có chuyện gì xảy ra, càn trúc trên tay phải nhẹ nhàng gõ tay trái theo nhịp điệu, ánh mắt nhìn chăm chăm những gương mặt đám người Đại Nhật Thánh Tông trước mắt, mang theo chút hài hước không che giấu được.

Triều Nguyên Long hôn mê, đầu lĩnh trong hàng đệ tử của Đại Nhật Thánh Tông, hít sâu một hơi, nói khẽ với một đám đồng môn phía sau:

- Không ăn thua thiệt trước mắt, chúng ta đi!

Không giống lúc đối mặt với Tư Không Tinh, Diệp Cảnh, còn phun ra vài câu hung ác, đối mặt với Yến Triệu Ca, một đám đệ tử Đại Nhật Thánh Tông đều im lặng cúi đầu, phân ra vài người, nâng Triều Nguyên Long lên, chật vật thối lui về phía xa.

Nhưng ai cũng biết, bọn họ sẽ không chịu để yên, ngày sau mời đến cứu binh, tất nhiên sẽ ngóc đầu trở lại.

Có người nhìn thân ảnh của đám người Đại Nhật Thánh Tông rời đi, thấp giọng nói:

- Bằng không, dứt khoát đưa bọn họ triệt để ở lại chỗ này, để tránh hoạ về sau, dù sao nơi này cũng là Trấn Long Uyên. . .

Những người khác nghe vậy, tất cả đều nghiêm nghị.

Yến Triệu Ca không nói chuyện, thân hình cao lớn của A Hồ lúc này đã xuất hiện ở một bên, móc móc lỗ tai, ngón tay búng một cái:

- Tiểu tử kia thật độc a, ta đây rất xem trọng người.

- Bất quá, công tử nhà ta sẽ sợ bọn họ cáo trạng mang cứu binh sao?

Đệ tử kia lúng túng không nói lời nào, những người khác đều ngậm chặt miệng.

A Hồ nhất thời cao hứng, miệng mồm lại không chút nào cân nhắc, cười hắc hắc nói:

- Kỳ thật nguyên nhân là, công tử nhà ta hôm nay tâm trạng tựa hồ rất tốt.

- Đối lại thời gian tâm trạng của hãn không tốt, sẽ bắt người trút giận, không chừng sẽ đem Triều Nguyên Long cùng mấy tiểu tử kia cùng nhau chôn ở nơi này.

Mọi người muốn cười lại không dám cười, lúc này bên tai của A Hồ vang lên tiếng truyền âm của Yến Triệu Ca:

- A Hồ, lương tháng này của người, công tử ta giữ lại a.

A Hồ tròn tròn cặp mắt:

- Công tử, đừng mà!

- Giống như người nói, công tử nhà người đây có lúc tâm trạng không tốt, sẽ bắt người xả giận.

- Ông trời trên cao, công tử ngài luôn luôn anh minh thần võ, cao cao tại thượng, khoan dung độ lượng, thấu tình đạt lý. . .

Không nói tới A Hồ âm thầm liên tục xin tha, mọi người Quảng Thừa Sơn mặc dù có chút lo lắng biến hoá sau này của Đại Nhật Thánh Tông, nhưng tất cả càng nhiều hơn chính là phấn khởi cùng vui sướng, ánh mắt nhìn về phía Yến Triệu Ca, tràn đầy hâm mộ và sùng bái.

Vung tay lên trong nháy mắt, đã đánh cho Triều Nguyên Long cùng cảnh giới tàn phế, cử trọng nhược khinh.

Triều Nguyên Long cũng không phải bình thường Nội Cương Tông Sư, mà là đích truyền của Đại Nhật Thánh Tông, là người nổi bật trong bạn cùng lứa tuổi, là người nổi bật trong Võ giả cùng cảnh giới, trong toàn bộ Bát Cực Đại thế giới, là nhân tài nổi danh mới xuất hiện.

Võ giả cùng cảnh giới, có mấy người dám nói dễ dàng như vậy, đem Triều Nguyên Long đánh thành cái dạng này?

Có một ít đệ tử nhập môn một thời gian dài, nhìn Yến Triệu Ca, có nghi hoặc, cũng có thán phục:

- Trước đây cũng không có phát hiện Yến sư huynh mạnh đến như vậy, chẳng lẽ trước đây hẳn vẫn có chút giữ lại sao?

"Khụ, khụ, phong độ, phong độ, phải duy trì phong độ cao thủ, phải làm gương!" Một bên Yến Triệu Ca tự nhủ trong lòng, một bên đem ánh mắt thán phục thậm chí sùng bái của mọi người, thật không khách khí mà thu toàn bộ.

Tụ Lý Thanh Long mặc dù là tuyệt kỹ của nguyên chủ thân thể này, nhưng nếu không có Yến Triệu Ca đem thay đổi, sinh ra biến hóa càng mạnh hơn, đương nhiên sẽ không có chiến tích huy hoàng như vậy.

Đem tuyệt học kiếp trước được cất giấu trong Thần Cung là Thái Cực Vân Long Kiếm kiếm ý hóa nhập vào kiếm thức của Tụ Lý Thanh Long, liền có biến hoá như thoát thai hoán cốt.

Về phần nói dùng cảnh trúc làm vũ khí sao, dĩ nhiên dưới điều kiện tiên quyết ở đây là không chơi đùa quá mức, tận lực truy cầu phong cách.

Bất quá, nói là cùng nhau "trang bức" cùng nhau bay, hiện tại có vẻ như tự mình một người toàn bộ "trang" a . . .

"Hiệu quả không sai, không ngừng cố gắng a." Yến Triệu Ca hài lòng gật đầu.

Có đồng môn sư đệ do dự hỏi:

- Yến sư huynh, nếu không cách nào trừ đi những người Đại Nhật Thánh Tông đó, thì cần gì phải xé rách da mặt đưa bọn họ đuổi ra ngoài như vậy. . .

Yến Triệu Ca không thèm để ý nói:

- Bởi vì tâm tình của ta tốt a.

Đối phương cứng lưỡi, nhất thời nói không ra lời.

Yến Triệu Ca cười, không nói thêm nữa, gõ vang một cái, A Hồ thấy thế, lập tức đem Nội Tinh Lô khổ cực mang theo vào đặt ở sát biên giới khu vực trung tâm dòng xoáy.

Chiều theo A Hồ nói, ngày hôm nay tâm trạng của Yến Triệu Ca xác thực rất tốt, bàn tay vỗ nhẹ Nội Tinh Lô, nhìn thâm cốc trước mắt: "Tìm nơi cứu sát hội tụ thật lâu, tìm tới lại không phí công phu."

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 15: Đạp mòn gót sắt không tìm thấy, đến khi tìm thấy thì không tồn công!

Vừa mới đi vào khu vực trung tâm dòng xoáy không bao lâu, Yến Triệu Ca liền phát hiện trong đó có khác thường.

Đám người Diệp Cảnh, Tư Không Tinh đứng ở hai bên, tò mò nhìn một màn trước mắt này.

Yến Triệu Ca khoát tay, A Hồ dĩ nhiên đã hiểu ý, lần thứ hai từ trong bọc hành lý lấy ra một cái lư hương nhỏ.

A Hồ đem nắp lư hương mở ra, sau đó liên tục đổ vào trong vài loại hương liệu không giống nhau.

Có hào quang bốc lên, thì không phải phàm phẩm, lúc nhìn lại thì thấy đầy bụi, đen sì tầm thường.

Đốt xong hương liệu, đóng nắp lư hương lại, A Hồ cẩn thận đem lư hương nhỏ đặt trên mặt đất, rất nhanh liền có vài đạo khói nhẹ từ đó bay ra.

Mọi người Quảng Thừa Sơn hiếu kỳ nhìn khói tím từ từ bay lên, bỗng bèn, dung nhập vào trong không gian sương đen của Trấn Long Uyên trước mặt.

Bị khói tím kích thích, loạn lưu sát khí vốn hung ác, nhất thời trở nên càng thêm mãnh liệt.

Khu vực trung tâm dòng xoáy này, loạn lưu sát khí biến thành sương đen, so với những địa phương khác của Trấn Long Uyên, muốn mỏng hơn nhiều lắm.

Nhưng lúc này, sương đen dâng trào, nhìn qua so với khu vực mà bọn họ đi qua trước kia, còn muốn nồng nặc mãnh liệt hơn.

Đầu tiên mọi người hơi kinh hãi, nhưng đều giữ vững bình tĩnh, bọn họ cũng biết, Yến Triệu Ca làm như vậy, tự nhiên là có đạo lý.

Quả nhiên, tuy rằng sương đen cuồng mãnh, nhưng cũng không có tấn công mọi người, trái lại lộ ra xu thế xoay tròn cùng áp súc.

Trên mặt của Yến Triệu Ca lộ ra nụ cười nhàn nhạt, chỉ thấy sương đen trước mắt liên tục hình thành chín dòng xoáy thật lớn, ở trung tâm dòng xoáy, dần dần có thể thấy, hình như có chất lỏng kim sắc lẫn lộn ở trong đó.

Chín dòng xoáy thật lớn, có xu thế tạo thành hình dạng chín sao liên tiếp, bỗng bành không ngừng.

Yến Triệu Ca vỗ thân lò của Nội Tinh Lô, nắp lò mở ra, nhất thời Nội Tinh Lô chấn động, từ bên trong truyền ra hấp lực thật lớn.

Chất lỏng kim sắc trong chín dòng xoáy, bị Nội Tinh Lô ly kỳ hút ra, đưa vào bên trong lò.

Chất lỏng kim sắc trong chín dòng xoáy bị dẫn động, liên tục chảy đi, gột rửa Nội Tinh Lô.

Một đám sư đệ sư muội đồng môn, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đều tấm tắc kêu kỳ lạ, chỉ là cảm thấy chứ không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng

nhìn qua thì giống như rất lợi hại.

Ánh mắt của Yến Triệu Ca lúc này, cũng mang theo vài phần trịnh trọng, so với lúc trước giao thủ cùng Triều Nguyên Long, còn muốn nghiêm túc hơn.

Trước tiên không cần nói, Nội Tinh Lô trước mắt này chính là tâm huyết của hắn từ trước đến giờ, xảy ra chuyện không may thì khó tránh khỏi có chút đáng tiếc.

Hơn nữa là với hoàn cảnh của Trấn Long Uyên này, sơ ý một chút để cho Nội Tinh Lô nổ, dẫn phát loạn lưu sát khí cùng nhau bạo phát, tất cả mọi người tại đây cũng không có người nào có thể sống khá giả.

Chẳng qua đây cũng chỉ là đề phòng vạn nhất mà thôi, đối với Yến Triệu Ca mà nói, hết thấy trước mắt đều nghĩ sẵn trong đầu của hắn, trong đầu đã suy diễn vô số lần.

Nội Tinh Lô trải qua chất lỏng kim sắc không ngừng gột rửa, chỉ thấy bên trong vách lô, dần dần sáng lên rực rỡ, càng ngày càng chói mắt.

Ánh sáng rực rỡ, giống như trời quang mây tạnh, làm Trấn Long Uyên u ám, lúc này như sáng sủa thêm vài phần.

A Hồ bên cạnh, lập tức rút ra một cây trường đao (đao có thân đao dài), đặt trên tay của Yến Triệu Ca.

Đây là một thanh binh khí phàm tục, cũng không phải là Bảo binh, cũng không phải Chiến binh, chỉ là một kiện Phàm binh, một cây trường đao thông thường.

Tay phải Yến Triệu Ca cầm đao, tay trái cong ngón tay búng nhẹ trên lưỡi đao, phát ra âm thanh giòn vang.

Hơi cân nhắc một chút, Yến Triệu Ca liền đem thanh trường đao ném vào trong Nội Tinh Lô.

Nội Tinh Lô "âm ầm" chấn động, trường đao bị ném vào, giống như bị lực vô hình cố định lại, trôi nổi trong lô, từng đường quang hoa (ánh sáng) gia trì trên đó.

Cùng với trường đao, còn có nhiều loại kỳ kim dị thạch (kim loại, đá hiếm lạ), đám người Diệp Cảnh chỉ có thể miễn cưỡng nhận biết, đó là tài liệu luyện khí.

Trường đao trôi nổi ở giữa không trung, mà những tài liệu khác thì ở quanh thân đao bay vòng vòng, rồi rất nhanh biến hoá.

Có hóa thành chất lỏng, có vặn vẹo biến dạng, có nghiền nát thành phần, có loại trong nháy mắt hoá khí, tan thành mây khói.

Quang hoa bên trong lò càng ngày càng chói mắt, đến cuối cùng làm cho người khác không cách nào nhìn thẳng, chỉ thấy từng từng đường ánh lửa lộng lẫy từ đó dâng lên, đem trường đao cùng tài liệu nuốt hết.

Ngoài lô, chất lỏng kim sắc trong trung tâm chín dòng xoáy không ngừng bị Nội Tinh Lô rút ra mà thu vào.

Yến Triệu Ca yên tĩnh nhìn một màn trước mắt này, nụ cười trên mặt càng ngày càng đậm.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đám người Tư Không Tinh đứng ngoài quan sát cũng không cảm thấy chán ghét, tất cả mọi người đều tò mò nhìn Nội Tinh Lô, rất nhiều người trong bọn họ, vẫn là lần đầu tiên thấy luyện chế vũ khí, chứ đừng nói là Nội Tinh Lô gì đó chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Không biết qua bao lâu, Nội Tinh Lô "âm âm" rung động, ánh lửa tiêu tán trong nháy mắt.

Tiếp theo là ba động linh khí cường đại từ trong đó truyền ra, sau đó là một cái trường đao đen nhánh đang toả sáng từ trong đó chậm rãi bay ra.

Linh khí cùng uy áp của nó, hơn xa Hạ phẩm Bảo binh mà đám người Diệp Cảnh đang nắm giữ.

Tư Không Tinh nhìn trường đao:

- Hàng thật Trung phẩm Bảo binh. . .

Những đệ tử Quảng Thừa Sơn khác, cũng đều là người biết hàng, đồng thời phát ra tiếng tán thán.

- Luyện chế dùng tổng cộng bao lâu thời gian?

Có người đột nhiên thấp giọng hỏi, mọi người hai mặt nhìn nhau, trong lòng tính nhẩm, sau đó liền cùng nhau hút một ngụm lãnh khí (khí lạnh).

Bây giờ bọn hắn đã tin tưởng thật, Yến Triệu Ca có năng lực ở trong một tháng, luyện chế ra mười sáu kiện Bảo binh, hơn nữa còn là lúc rảnh rỗi sau tu luyện, bớt chút thời gian mà hoàn thành.

Sau đó, mọi người nhìn Yến Triệu Ca, ánh mắt nhìn Nội Tinh Lô, nóng bỏng chưa từng có từ trước tới nay.

- Thật là Nội Tinh Lô trong truyền thuyết! Thật là mạnh mẽ!

- Yến sư huynh nói không sai, theo không ngừng hoàn thiện, Nội Tinh Lô càng ngày càng mạnh, càng ngày càng hướng về tiếng tăm lúc trước mà tiến bước, trước kia là Hạ phẩm Bảo binh, hiện tại là Trung phẩm Bảo binh, tương lai có Thượng phẩm Bảo binh, thậm chí còn có Linh binh, đều không phải là mơ mộng!

- Chỉ cần cho Yến sư huynh đầy đủ thời gian, cho Quảng Thừa Sơn chúng ta đầy đủ thời gian, tương lai sẽ như thế nào? Đại Nhật Thánh Tông thì thế nào, tương lai bốn phái mới là đệ nhất Thánh địa của Bát Cực Đại thế giới!

- Dù cho hiên tại Yến sư huynh, tu vi nửa bước không tiến, nhưng chỉ bằng vào việc tái hiện Nội Tinh Lô trong truyền thuyết, cũng đủ để trong lịch sử của Quảng Thừa Sơn ta lưu danh!

- Huống chi, Yến sư huynh làm sao có thể nửa bước không tiến? Bàn về Võ đạo của bản thân, đánh cho Triều Nguyên Long của Đại Nhật Thánh Tông chỉ có thể ăn đất!

- Đem những yêu nghiệt thiên tài khác dẫm nát dưới chân, Yến sư huynh có thể nói thiên tài trong thiên tài, yêu nghiệt trong yêu nghiệt!

Yến Triệu Ca vẫy tay, đem trường đao đen nhánh nắm trong tay, sau khi phân biệt tốt xấu một hồi, mới khẽ gật đầu: "Ừ, suy diễn trước kia là chính xác, lần này đi Trấn Long Uyên cũng không uổng công, tư liệu trụ cột bên ta càng đầy đủ, bên kia cha khởi bước liền càng dễ dàng."

Tiện tay vung một cái, từng đường đao khí lăng liệt ở trên không trung khuấy động, làm lòng người khác sinh ra hàn ý.

Yến Triệu Ca cầm ném đi, A Hồ lập tức tiếp lấy thanh Trung phẩm Bảo binh trường đao, thu nhận.

Sương đen trước mặt ở giữa không trung biến thành dòng xoáy, vẫn đang xoay tròn không ngừng, chất lỏng kim sắc cũng bị tiếp tục rút ra, rơi vào trong Nội Tinh Lô, trui rèn thêm một chút nữa.

- Quá trình trui rèn còn cần liên tục duy trì một đoạn thời gian, các người có thể tự do hoạt động.

Yến Triệu Ca nói.

Mọi người đều gật đầu đồng ý, nhưng đa số người vẫn tán tụng nhìn Nội Tinh Lô, không dời mắt.

Yến Triệu Ca cũng không ngăn cản bọn họ, một bên tiếp tục chăm sóc khống chế Nội Tinh Lô, một bên nói với A Hồ:

- Lúc này Triều Nguyên Long ra ngoài rồi quay về, rất có khả năng là đi làm chuyện gì đó.

- Người của Đại Nhật Thánh Tông ở trong lần phát sinh dị biến này của Trấn Long Uyên liền tới đầu tiên, đi điều tra một chút vì sao bọn họ đến.

A Hồ gật đầu một cái:

- Vâng, công tử.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 16: Chịu tiếng xấu thay người khác

Ra khỏi khu vực trung tâm dòng xoáy, bị sát khí nồng đậm kích thích, Triều Nguyên Long đang hôn mê rất nhanh liền tỉnh lại.

Sau phút chốc tỉnh lại, ý thức của Triều Nguyên Long còn dừng lại ở thời gian đang cùng Yến Triệu Ca giao thủ trước đó.

Cảnh tượng trong đầu hắn, vẫn là một tấm thuẫn trong tầm nhìn của hắn từ nhỏ biến thành lớn, cho tới khi che khuất bầu trời, chính diện nện trên đầu của hắn.

Nhớ quá trình cùng Yến Triệu Ca giao thủ trước đó, trong lòng của Triều Nguyên Long lửa giận từng cơn.

Nhưng trái ngược với phần nộ lúc đó, lúc này lại càng nhiều hơn là nghi ngờ và không giải thích được.

Từ lúc nào, mà Yến Triệu Ca trở nên mạnh như vậy?

Đây là Yến Triệu Ca trong ấn tượng của hắn sao?

Ở lần thứ hai gặp mặt, tu vi thực lực của Yến Triệu Ca cũng có tiến bộ, nhưng cũng là trong dự liệu của Triều Nguyên Long, nhưng tiến bộ với

biên độ lớn như vậy, lại hoàn toàn lật đổ quan niệm lúc trước của Triều Nguyên Long.

Hồi phục lại tinh thần, trên mặt là một trận đau rát, cảm giác khuất nhục lẫn phần nộ ở trong lòng của Triều Nguyên Long dâng lên lần nữa.

Sau khi hẳn hiểu rõ tình cảnh của bản thân, càng nổi giận lôi đình, mình và đồng môn, lại bị Yến Triệu Ca đuổi ra khu vực an toàn ở trung tâm dòng xoáy.

Triều Nguyên Long nhìn chòng chọc các đệ tử Đại Nhật Thánh Tông trước mặt, há miệng muốn nói, nhưng một ngụm hơi buồn bực chẹn trong lồng ngực, cũng không phát ra được âm thanh nào.

Một đám đệ tử Đại Nhật Thánh Tông đều cúi đầu, lúc này cũng không dám đối mặt cùng Triều Nguyên Long.

Tuy rằng bị Yến Triệu Ca đả thương, lòng bàn tay càng bị đâm thủng, nhưng Triều Nguyên Long cũng không phải là người mà bọn họ có thể chọc nổi.

Tính cách của Triều Nguyên Long xưa nay nghiêm khắc, hiện tại rõ ràng là đang tức giận, chọc tức hẳn, đám người họ không nghi ngờ gì là chịu không nổi rồi.

Chỉ có điều, trước đây mọi người đối với Triều Nguyên Long vừa kính vừa sợ, hiện tại chỉ có sợ, chứ không còn kính (kính trọng).

Có vài người không dám biểu hiện ra bên ngoài, nhưng trong lòng kỳ thật lại sinh ra xem thường: "Bị Yến Triệu Ca của Quảng Thừa Sơn đánh bầm dập như cháu trai, lại ở trước mặt chúng ta đùa giỡn oai phong gì."

"Có bản lĩnh thì ở trước mặt của Yến Triệu Ca mà hung ác đi, đồ bắt nạt kẻ yếu!"

"Biến thành như hiện tại, còn không phải bởi vì người đánh không lại Yến Triệu Ca sao? Bằng không, hiện tại là chúng ta đuổi bọn họ ra khỏi khu vực trung tâm dòng xoáy."

Triều Nguyên Long hít sâu một hơi, cưỡng ép mình tỉnh táo lại.

Trong phút chốc, hắn đúng là nghĩ tới muốn quay đầu lại cùng Yến Triệu Ca liều mạng, bị thất bại sỉ nhục như vậy, không bằng chết trận tại chỗ cho thống khoái.

Nhưng suy nghĩ tỉ mỉ lại quá trình một trận đánh vừa rồi, Triều Nguyên Long đành phải đè nén lại

Bởi vì hắn phát giác, đó là hắn muốn tử chiến, chỉ sợ cũng không nhất định có thể được toại nguyện, khả năng lớn hơn là, lại một nữa nhận nhục nhã.

Chênh lệch giữa hai bên dĩ nhiên lớn như vậy, nếu không phải tính cách của hắn cương nghị cứng cỏi, thậm chí lúc này sẽ cảm thấy tuyệt vọng.

- Chuyện tình mà Tiêu sư huynh giao phó, chúng ta tốn nhiều thời gian cùng tinh lực như vậy, thật vất vả mới có chút manh mối, bằng không đi xử lý chuyện kia trước?

Một đệ tử Đại Nhật Thánh Tông thận trọng nói.

Nửa câu sau, hắn cũng không có nói ra, hắn kỳ thật muốn nói: "Tiêu sư huynh rất nhanh sẽ đến Trấn Long Uyên, đến lúc đó lại tìm Yến Triệu Ca báo thù."

Nhưng vì để tránh cho Triều Nguyên Long bị kích thích, lời này hắn nhin xuống không nói.

Triều Nguyên Long cũng đâu có ngu ngốc, làm sao có khả năng nghe không ra lời nói của đối phương còn chưa hết cùng mơ hồ nói bóng nói gió.

Tầm nhìn của hắn đảo qua một đám đồng môn trước mắt, tuy rằng không có ai biểu hiện ra, nhưng ý nghĩ trong lòng của bọn họ, Triều Nguyên Long cũng có thể đoán được một...hai...

Dù sao, mới vừa rồi cùng đánh với Yến Triệu Ca một trận, hắn thua thật quá thảm, hầu như quần lót đều thua sạch sẽ.

Lạnh lùng liếc nhìn mọi người, Triều Nguyên Long không có nhiều lời, chỉ đơn giản nói:

- Tốt, trước tiên làm việc.

Dứt lời, dẫn đầu rời đi, những người khác đều thầm thở phào nhẹ nhõm, đi theo sau lưng hắn.

Mặt của Triều Nguyên Long không biểu tình, nhưng trong lòng như biển gầm: "Ngoại Cương Tông Sư! Ta nhất định phải nhanh chóng tu thành Ngoại Cương Tông Sư cảnh, sau đó có thể tu luyện môn Võ đạo kia, chuyên môn khắc chế Tụ Lý Thanh Long của Yến Triệu Ca, đến lúc đó cho dù hắn đột phá Ngoại Cương cảnh, cũng không sao cả."

"Mối thù hôm nay, mỗ nhất định phải báo, không đem Yến Triệu Ca người đánh thành bụi bặm đạp mấy đạp, mỗ thề không làm người!"

.....

Trong khu vực trung tâm dòng xoáy, chỉ còn lại đám người Quảng Thừa Sơn thăm dò và nghỉ ngơi, có vài người thu thập đặc sản trong Trấn Long Uyên, có vài người đang đùa giỡn con Quang Linh Miêu xinh xắn.

Nội Tinh Lô kêu "âm ầm", đang không ngừng thu nạp chất lỏng kim sắc, rèn đúc bản thân.

Yến Triệu Ca khoanh chân ngồi bên cạnh Nội Tinh Lô, nhắm mắt dưỡng thần.

A Hồ đột nhiên xuất hiện, báo cáo:

- Công tử, nhóm người Triều Nguyên Long, tựa hồ là đang tiến vào tìm kiếm cái gì, cũng không xác định là người hay là vật.

Yến Triệu Ca gật đầu không nói.

A Hồ nói:

- Đúng rồi, công tử, bên kia sơn môn đã thu lưới, lão chương môn cùng gia chủ bọn người lần này bắt không ít cá lớn a.

- Tiếp đó còn có một tin tức, dư nghiệt của Ngũ Linh Kỳ, Xích Linh Kỳ Chủ, tới Trấn Long Uyên, sẽ đối với công tử ngươi bất lợi.

Yến Triệu Ca hỏi:

- Tin tức của Nội Tinh Lô, người của Ngũ Linh Kỳ biết sao?

A Hồ đáp:

- Theo cách nói của những người bị bắt, là chỉ báo cho Ngũ Linh Kỳ biết, công tử ngươi tới Trấn Long Uyên tìm Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng.

Yến Triệu Ca xoa cằm:

- Xích Linh Kỳ Chủ, đó là một Đại Tông Sư a, binh đối binh, tướng đối tướng, chúng ta sẽ không nhúng tay vào, giao cho Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão đó đi.

A Hồ thật thà cười:

- Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão trước tiên đã an bài, tự mình bí mật đến ngoài Trấn Long Uyên, chuyên môn chờ Xích Linh Kỳ Chủ, rất hăng hái a.

Yến Triệu Ca cười nói:

- Nói thừa, hắn mặc dù là người của Nhị sư bá, không muốn gặp ta, nhưng tiêu diệt dư nghiệt của Ngũ Linh Kỳ Đại Tông Sư, đây là cho chính hắn tăng công lao, hắn có thể không hăng hái sao?

- Về phần nói muốn tiện tay mà chôn ta, đem trách nhiệm quăng trên người của Xích Linh Kỳ Chủ, vậy thì cũng không đến nỗi, chuyện này cha ta đặt biệt nhìn chăm chăm, Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão bảo vệ ta còn không kịp đây.

Yến Triệu Ca liếc mắt:

- Ta cùng Diệp Cảnh giống nhau, Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão cũng giống vậy, xảy ra chuyện, người có lỗi không phải là hắn, hắn cũng phải chịu tiếng xấu thay cho người khác.

- Xích Linh Kỳ Chủ là hướng về ta mà tới, nếu như ta rút đi, hắn khẳng định cũng rút đi, mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng ta đây phải tiếp tục làm một con mồi.

Vẻ mặt của A Hồ sùng bái nói:

- Công tử, người thực sự là quá anh dũng!

- Thôi đi, diễn xuất của người cũng quá giả đi.

Yến Triệu Ca không vui nói, A Hồ thô lỗ cười nói:

- Công tử, nếu như thành công giết chết Xích Linh Kỳ Chủ, một phần công lao của người cũng chạy không thoát đâu.

Yến Triệu Ca khoát tay:

- Cái đó là thứ yếu, tên Xích Linh Kỳ Chủ này cuối cùng vẫn là một tai hoạ ngầm, trước kia vẫn ẩn trốn, lần này thật vất vả mới thò đầu ra, nhất định phải giải quyết hết.

- Bất quá, ta mạo hiểm là chuyện của ta, không cần bọn họ theo ta mạo hiểm, người đưa bọn họ ra Trấn Long Uyên đi.

Báo cho đám người Diệp Cảnh, Tư Không Tinh, kết quả có gần một nửa nguyện ý lưu lại.

Có vài người muốn thừa dịp hoạn nạn này cùng Yến Triệu Ca thân cận, có vài người là muốn mở mang tầm mắt.

Diệp Cảnh cùng Tư Không Tinh cũng đều lựa chọn lưu lại.

Dựa theo Yến Triệu Ca biết, Tư Không Tinh một lòng hướng võ, muốn tôi luyện tâm linh không sợ hãi, còn Diệp Cảnh nghĩ như thế nào thì không biết được.

Bất quá, quyết định của mình thì chính mình phụ trách, mọi người làm ra lựa chọn, Yến Triệu Ca cũng không bắt buộc, nguyện ý lưu lại thì tiếp tục lưu lại, người muốn đi, thì do A Hồ hộ tống ra ngoài.

Bọn người A Hồ rời đi, đám người Yến Triệu Ca vẫn ở lại tại chỗ.

Không biết qua bao lâu, trong lòng của Yến Triệu Ca đột nhiên khẽ động, giương mắt nhìn lên, chỉ thấy trong sương đen phía xa, dường như có một đạo ánh lửa màu xanh thắm như ẩn như hiện.

"Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chúng?" Con mắt của Yến Triệu Ca sáng lên:
"Lần này tiến vào, thật sự là thuận buồm xuôi gió a."

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 17: Đừng ở trước mặt Diệp Cảnh tìm bảo bối?

Ánh lửa xuất hiện ở phương xa, nằm bên ngoài khu vực trung tâm dòng xoáy.

Mắt thấy Yến Triệu Ca vội vàng ổn định lại Nội Tinh Lô, các đệ tử Quảng Thừa Sơn bên cạnh liền vội vàng nói:

- Yến sư huynh, đó chính là Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng mà người muốn tìm sao?

- Người phải ổn định Nội Tinh Lô, chúng ta đi giúp người thu lấy.

Yến Triệu Ca lắc đầu một cái:

- Hoàn cảnh nơi này đối với các người mà nói, vẫn tương đối nguy hiểm, không nên manh động, tự nhiên sẽ có người khác đi thu.

Diệp Cảnh cùng một đám đệ tử trẻ tuổi hiếu kỳ quan sát bốn phía, xem Yến Triệu Ca nói "người khác" là có ý gì.

Sau một lúc, sau lưng mọi người đột nhiên vang lên tiếng gió thổi, có mấy đạo thân ảnh xuất hiện, lướt qua đoàn người, hướng về ánh lửa màu xanh thẫm trong sương đen chạy tới.

Trong lòng một đám người trẻ tuổi đều nghiêm nghị, lúc này mới biết có người đi theo phía sau đoàn người của mình.

Mà xem thân pháp của bọn hắc, tuyệt đối không phải Võ giả bình thường có thể làm được, toàn bộ dĩ nhiên đều là người có cấp bậc Tông Sư.

Mà những cao thủ cấp bậc Tông Sư này, lại đều cam tâm im hơi lặng tiếng, như một cái bóng tùy tùng theo Yến Triệu Ca.

Không giống với A Hồ công khai bên ngoài, những người này âm thầm ẩn núp, là tùy tùng hộ vệ của Yến Triệu Ca, bình thường sẽ không dễ dàng hiện thân, chỉ khi có chỉ thị rõ ràng của Yến Triệu Ca thì mới xuất hiện.

Tràng diện như vậy, làm một đám đệ tử trẻ tuổi, như ở trong mộng mới tỉnh lại.

Bây giờ bọn hắc mới hiểu được nếu không có uy hiếp như Xích Linh Kỳ Chủ ẩn núp, đoàn người của mình dưới tình huống này, theo Yến Triệu Ca tiến nhập Trấn Long Uyên, so với các Nội Cương Tông Sư khác lĩnh đội, là càng thêm an toàn.

Mấy đạo thân ảnh cùng nhau chạy về phía ánh lửa màu xanh thẫm, sương đen hơi tán đi, chỉ thấy luồng điện quang ở trong không trung trôi nổi lên xuống, được cuộn cuộn hoả quang bao quanh.

Chính là Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng mà Yến Triệu Ca muốn tìm.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên có hồng quang mãnh liệt cuộn trào từ sâu trong vùng sương đen hiện lên, giống như một con sông dài mênh mông cuộn cuộn chảy xiết mà qua, trùng kích vào Hoả chủng thối nó đi xa.

Dưới hồng quang dẫn động, sương đen cũng bạo ngược lên, chấn động không ngừng.

Mấy người áo đen đi thu Hoả chủng, cũng buộc phải cùng Hoả chủng bị thối đi.

Yến Triệu Ca cau mày lại, vỗ Nội Tinh Lô một cái, tạm thời dừng vận chuyển Nội Tinh Lô lại, sau đó phóng ra, đến khu vực trung tâm dòng xoáy, nhảy tới Hỏa chủng màu xanh thắm trong hồng quang.

Ổng tay áo vung vẩy, một đường thanh quang nhanh chóng hiện lên, từ trong ống tay áo bên phải của Yến Triệu Ca bay ra, trực tiếp cắt đứt hồng quang giống như sông lớn này.

Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng hướng về phía trước mà bay lên, tay trái của Yến Triệu Ca đã sớm mang theo một cái bao tay đặc chế, đưa tay ra bắt.

Thế nhưng trong dòng chảy màu đỏ bị cắt đứt, đột nhiên bay ra một huyền ảnh dữ tợn, trong nháy mắt mang tất cả sương đen không chỗ nào không có trong Trấn Long Uyên, ngưng tụ thành một pho tượng có bộ dáng quỷ thần thật lớn, phảng phất như có trí tuệ, hướng trên đầu của Yến Triệu Ca trảo (cầm, bắt) xuống!

Yến Triệu Ca không lên tiếng mà cười, ống tay áo phải vung lên, thanh quang xuất hiện lần hai, trực tiếp đem quỷ thần do sương đen ngưng tụ chém thành hai khúc!

Theo quỷ thần thật lớn tan biến, sương đen dập dờn trong trời đất trước mắt mọi người càng kịch liệt lên, không gian bên cạnh dường như cũng bị run rẩy, trong chốc lát làm người khác sinh ra cảm giác núi rung động đất, trời đất quay cuồng.

Huyền ảnh dữ tợn lúc đầu xuất hiện lần nữa, nhưng dường như trở nên hư nhược rất nhiều, bay nhanh về phương xa mà trốn chạy.

Ánh lửa màu xanh thắm chập chờn, trong bóng đêm phiêu đảng.

Chấn động cho sát khí trong Trấn Long Uyên bắt đầu trở nên hỗn loạn và kịch liệt lên, khu vực trung tâm dòng xoáy vốn bình tĩnh, tựa hồ cũng muốn tiêu tán.

Yến Triệu Ca nhú mày, quyết đoán dặn dò cấp dưới:

- Thứ yêu tà này cùng Trấn Long Uyên dị biến có liên quan, ta phải bắt nó, mấy người các ngươi trông coi Nội Tinh Lô, cùng thu lấy Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng.

- Các sư đệ sư muội, dị biến ở đây đã tiến thêm một bước, trở nên rất nguy hiểm, các ngươi không nên đợi ở khu vực biên giới trung tâm dòng xoáy nữa, hướng vào bên trong thối lui đi.

Dứt lời, liền hướng huyễn ảnh kia đuổi theo.

Đám người Diệp Cảnh, Tư Không Tinh thì nghe theo lời lui về phía sau, mấy người áo đen kia lại hướng về ánh lửa màu xanh thẳm bắt tới.

Dòng chảy màu đỏ bị Yến Triệu Ca phá vỡ trước kia, rơi lả tả khắp nơi, cùng một chỗ với sương đen cuộn trào mãnh liệt chấn động, cuốn ánh lửa màu xanh thẳm bay khắp nơi.

Một bên Diệp Cảnh cùng mọi người lui về phía sau, một bên tầm nhìn nhìn chăm chăm vào ánh lửa màu xanh thẳm, ngón tay chà xát chiếc giới chỉ màu đỏ thẫm trên tay: "Đúng là Ly Diễm Chân Hỏa, tiếp tục lưu lại trong Trấn Long Uyên, quả nhiên là chính xác."

"Ly Diễm Chân Hỏa, chính là cực phẩm trong các loại lửa, loại lửa này lại càng có thể không ngừng đào tạo ra Chân Hỏa, nếu ta chiếm được, có thể sớm mở ra thêm một tầng cấm chế trong giới chỉ."

Tuy rằng trước đây có nhớ thương Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng, nhưng Diệp Cảnh cũng chưa từng nghĩ đến, dĩ nhiên sẽ dễ dàng gặp như

vậy.

"Rơi vào trong tay của Yến Triệu Ca, ta muốn mượn, sẽ khiến cho trong lòng hân và những người khác trong tông môn nghi ngờ, bại lộ sự tồn tại của chiếc giới chỉ này."

"Trước tiên ta đoạt lấy, mở ra cấm chế trong giới chỉ, đến lúc đó lại đem Hỏa chủng giao cho Yến Triệu Ca, đến lúc đó chính là hân nợ nhân tình của ta."

"Cũng có thể trực tiếp nộp lên tông môn, Hỏa chủng cùng Nội Tinh Lô có liên quan, hiện nay Nội Tinh Lô công việc chung của tông môn, ai có thể cung cấp Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng, tất nhiên là có công lao lớn ."

"Ai nói Hỏa chủng này, nhất định phải thuộc về Yến Triệu Ca hân?"

"Đồ vật còn chưa tới tay, thiên tài địa bảo, người có tài thì đạt được, bây giờ Hỏa chủng là vật vô chủ, vào tới tay ta, liền là cơ duyên của ta!"

"Chẳng qua là, làm sao mới có thể đoạt được Hỏa chủng đây?"

Nhiều ý niệm đang ở trong đầu lướt qua, trước mắt của Diệp Cảnh đột nhiên sáng ngời, ánh lửa màu xanh thẫm đang bay chập chờn, dĩ nhiên đi tới lân cận hân!

Diệp Cảnh cũng là ngẩn ngơ, lập tức kịp phản ứng, khẽ cắn môi, phóng ra, bàn tay đem Hỏa chủng nắm!

Giữa sân, mọi người thấy thế, trong nháy mắt đều im lặng.

Mấy người áo đen kia, lúc đầu cũng ngạc nhiên, phục hồi lại khuôn mặt không biểu tình, nhảy xuống núi đá, không một tiếng động đồng thời phóng nhanh hướng Diệp Cảnh đi tới.

Mấy người Tông Sư, đồng thời nhìn chăm chú một Dẫn Khí trung kỳ Luyện Thể cảnh giới Võ giả, chỉ là tầm mắt cũng đều có thể để cho người khác tan vỡ, chứ đừng nói là đồng thời chạy tới mà mang đến áp lực.

Diệp Cảnh căn chặt răng, không lùi bước chút nào mà đối mặt cùng bọn hắn.

Tư Không Tinh có chút không rõ nguyên nhân, hơi nhíu mày.

Những đệ tử trẻ tuổi khác, càng lúng túng chẳng biết gì, bầu không khí của tràng diện này ngưng trọng đến cực điểm, làm người ta hít thở không thông.

Đúng lúc này, thanh quang lấp loè ở phương xa, sương mù màu đen bị phá ra lần nữa, Yến Triệu Ca trở lại lần nữa.

- Chuyện gì xảy ra?

Yến Triệu Ca rơi xuống đất, ánh mắt đảo qua, trước hết đã nhìn thấy ánh lửa màu xanh thắm bị Diệp Cảnh nắm trong tay, trong chốc lát không cầm được mà cười.

Lúc này, Yến Triệu Ca thực sự không biết nên dùng loại ngôn ngữ nào để hình dung tâm tình của mình.

Nhân vật chính trong tiểu thuyết đi tầm bảo, xưa nay đều là bá khí bốn phía, "ăn sạch", "lấy sạch", "cướp sạch", có người trên đầu có vàng sáng "đoàn diệt", nói không chừng còn phải thêm "giết sạch". . .

Trời ạ, đây đúng là hồng phúc tề thiên sao?

Vàng sáng của người thật là chọc mù mắt người khác a, đến thám hiểm địa phương nào, toàn bộ đồ tốt đều là của người?

Ý nghĩa là tìm bảo bối trước mặt của người, là ta sai hả?

Không biết có phải hay không là có chuẩn bị tâm lý từ sớm, lúc này Yến Triệu Ca còn rảnh rồi nghĩ vớ vẩn: "Tay không bắt Hỏa chủng, cũng không sợ bị đốt thành tro, nguyên nhân là do chiếc giới chỉ kia?"

Diệp Cảnh thì gắt gao nắm chặt Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng, vẻ mặt quật cường bất khuất nhìn chăm chăm Yến Triệu Ca.

Vì Yến Triệu Ca không cho những người khác phát giác, nên rất nhanh nghiêng mắt đi: "Lại nữa rồi, lại là tình huống này."

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 18: Đồ vật không thể tùy tiện đoạt

Diệp Cảnh hít sâu một hơi, ngầm thôi động chiếc giới chỉ của mình, thu nạp lực lượng của Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng.

Động tác của hắn thực ra đều rơi vào trong mắt của Yến Triệu Ca, Yến Triệu Ca lắc đầu một cái, đang muốn mở miệng nói chuyện, đột nhiên vẻ mặt biến đổi, ngẩng đầu nhìn lên.

Sương đen trên đầu vốn cũng không ngừng chấn động, đột nhiên càng thêm dữ dội, cuộn cuộn, trời đất trong Trấn Long Uyên phảng phất như bị nghiền nát ra!

Khu vực trung tâm dòng xoáy yên bình, trong nháy mắt không còn tồn tại nữa!

Lực lượng cuồng bạo cuốn sạch tất cả, sương đen quanh năm che khuất mặt trời, đều đang tản ra!

Có ánh lửa từ không trung trên đầu của mọi người hạ xuống, làn sóng khí cuồng bạo ép xuống làm người ta như muốn thịt nát xương tan.

Một tiếng quát to long trời lở đất!

- Họ Yến nhãi con, cha người tạo nghiệt, liền do người gánh chịu một phần trước tiên đi!

Thấy ánh lửa kia, Yến Triệu Ca nhanh chóng phản ứng:

- Xích Linh Kỳ Chủ!

Ni mã, vừa đánh mất Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng, còn đang buồn bực đây, lại còn có một Đại Tông Sư giết tới cửa.

Trong chớp mắt, trời đất như hoá thành lò lửa, lực lượng hủy thiên diệt địa từ trên trời giáng xuống!

"Hừ!"

Lúc này Yến Triệu Ca thúc giục toàn bộ thủ đoạn của mình, chuẩn bị nghênh đón.

Một đám hộ vệ áo đen, càng liều mạng tới gần Yến Triệu Ca, phải bảo vệ hãn an toàn.

"Chết!"

Lúc này, Xích Linh Kỳ Chủ chột quát lên, một quyền cuồng bạo đã rơi xuống, mục tiêu nhắm thẳng vào Diệp Cảnh!

Nhắm thẳng vào Diệp Cảnh. . .

Nhắm thẳng vào. . . ừ? !

Chờ một chút, hình như có chỗ nào không đúng!

Tư thế ban đầu của Yến Triệu Ca đã thu hồi, trợn mắt há miệng nhìn lực lượng của Xích Linh Kỳ Chủ, lấy Diệp Cảnh làm trung tâm mà rơi xuống, mà chính mình chỉ ở vào ranh giới của cơn bão táp này.

Đó là cái nhịp điệu gì hả? !

Tư Không Tinh, hộ vệ áo đen, một đám đệ tử của Quảng Thừa Sơn đều ngân người.

Là đương sự bên trong, Diệp Cảnh, càng nghĩ không ra!

Đối phương vừa gọi, tựa hồ là. . . họ Yến nhai con?

Vậy hẳn là chỉ Yến Triệu Ca đúng không?

Vậy bây giờ đây là cái tình huống gì?

Ánh mắt của Yến Triệu Ca nhìn sang, chỉ thấy trong lòng bàn tay của Diệp Cảnh còn cầm Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng, càng thêm sống động, không ngừng nhảy, giống như tùy thời giãy khỏi bàn tay của Diệp Cảnh.

Liệt hoả xung quanh giống như một cơn lốc không khí, cùng hô ứng với Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng.

"Hắn dựa vào Hỏa chủng để tập trung mục tiêu, cách xa Trấn Long Uyên cũng có thể xác định vị trí." Yến Triệu Ca chợt bừng tỉnh: "Cái Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng này, sợ là bị hắn tìm được trước, bày ra mưu kế, dùng nó làm mồi câu ta đi."

"Khó trách, khó trách, hắn ẩn dấu dấu vết của bản thân, cảm nhận được có người thu nạp lực lượng của Hỏa chủng, còn tưởng là ta, liên động thủ, nhanh chóng tới mức như vậy, Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão cũng không kịp phát hiện mà ngăn cản hắn."

Yến Triệu Ca phục hồi lại tinh thần, vẻ mặt hơi có chút cổ quái.

Xích Linh Kỳ Chủ hơn phân nửa cũng đã nhận ra tồn tại của Quảng Thừa Sơn Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão, vì để tránh cho bị cản trở, chỉ có thể quyết định xuất thủ thật nhanh.

Ngay cả Trấn Long Uyên cũng không tiến vào, trực tiếp từ bên ngoài đánh xuống một quyền!

Nhưng hắn chưa từng nghĩ đến, Yến Triệu Ca bị người khác ngăn chặn.
..

Diệp Cảnh lại càng không ngờ tới, may mắn từ trên trời rơi xuống, đột nhiên biến thành tai họa bất ngờ.

Hắn được Hỏa chủng, lại biến thành bia đỡ cho Yến Triệu Ca!

"A!"

Diệp Cảnh ở giữa lò luyện, chỉ cảm thấy ngũ tạng bị thiêu đốt.

So sánh với Triều Nguyên Long trước kia, quả thật giống như đóm đóm mà so với ánh sáng của trời trăng.

Sóng khí cuồng bạo cuộn lên, đám người Tư Không Tinh bên cạnh Diệp Cảnh cũng không sống khá giả, đều bị chấn lui, Tư Không Tinh có ý tiến lên, cũng không địch lại uy của Xích Linh Kỳ Chủ Đại Tông Sư, dù là dư ba cũng ép cho nàng khó có thể nhúc nhích được.

Chênh lệch giữa hai bên, thực sự lớn quá mức, đã vượt qua cực hạn rất xa.

Đây là cấp độ mà không phải bọn họ bây giờ có thể tiếp xúc được, trừ khi chủ động trêu chọc Đại Tông Sư, bằng không có mấy người Đại Tông Sư đem Luyện Thể cảnh Võ giả làm đối thủ?

Hai bên gặp nhau đều khó khăn.

Đối với tầng thứ Luyện Thể Võ giả mà nói, Đại Tông Sư đều là nhân vật trong truyền thuyết.

Đó là Nội Cương Tông Sư như Yến Triệu Ca, cũng là bởi vì cha của mình, mới "được" làm đối tượng trút giận của Xích Linh Kỳ Chủ.

Diệp Cảnh điên cuồng hét lên, giơ lên tay phải của mình, chiếc giới chỉ màu đỏ sẫm trên ngón tay có ảnh lửa loé lên, muốn ngăn chặn công kích của Xích Linh Kỳ Chủ.

Cách Trấn Long Uyên mà xuất thủ, công kích của Xích Linh Kỳ Chủ bị suy yếu trên diện rộng, nhưng dù vậy, một đòn này cũng đủ tiêu diệt Diệp Cảnh trong nháy mắt!

Yến Triệu Ca nhìn một màn này, cũng có chút đau răng: "Cho nên nói, đừng có tùy tiện đoạt đồ a."

"Tuy nói có vãng sáng nhân vật chính bao phủ, chân mệnh thiên tử đều có thể vượt cấp mà chiến, nhưng cái vượt cấp này cũng có cực hạn, không có khả năng mới ra "tân thủ thôn", là có thể vượt cấp giết boss a."

"Đẳng cấp kém quá nhiều, chênh lệch giữa Luyện Thể thập trọng Nhập Vi cảnh cùng Luyện Thể cửu trọng Dẫn Khí hậu kỳ, còn lớn hơn từ Dẫn Khí trung kỳ đến Dẫn Khí hậu kỳ, chênh lệch giữa Tông Sư cùng Nhập Vi, so với Dẫn Khí hậu kỳ đến Nhập Vi còn muốn lớn hơn nữa."

"Mà Xích Linh Kỳ Chủ này là một Đại Tông Sư, nghiêm khắc mà nói, không phải cao hơn Diệp Cảnh mười cấp, mà là hơn mấy chục cấp. . ."

Đều đã không phải là "đẳng cấp nghiền ép" có thể hình dung được chênh lệch này.

Nhìn ra được, dưới sự sống chết trước mắt, Diệp Cảnh đã bất chấp ăn đau bí mật, không giữ lại chút nào mà bạo phát toàn bộ lực lượng của mình.

Thời khắc uy hiếp này, so với khi đối mặt với Triều Nguyên Long lớn hơn nhiều lắm.

Nhưng đáng tiếc là, đối mặt với chênh lệch một dặm, từ một li (*) tăng lên đến hai li, ba li, không có bất kỳ tác dụng gì.

"Đợi một chút, ta đoán . . . đừng phải loại tình huống này, có một ít nhân vật chính vẫn rất khó chết." Một bên, Yến Triệu Ca bảo vệ những người gần mình, một bên di chuyển về Diệp Cảnh đang ở giữa cơn lốc xoáy: "Lúc này, thường thường sẽ đột nhiên xuất hiện một lão quái cao cấp, bởi vì nguyên nhân này nọ, giúp nhân vật chính vượt qua cửa ải khó khăn này?"

"Hoặc là lúc trước có giao tình, hoặc là bị nhân vật chính lợi dụng để "cáo mượn oai hùm", nói chung là sẽ cứu được nhân vật chính."

"Lúc này còn có thể cho nhân vật chính một cơ duyên?"

Yến Triệu Ca đang nghĩ như vậy, đột nhiên cảm giác sâu trong Trấn Long Uyên, chấn động kịch liệt .

Một khí tức kinh khủng chí cực, truyền ra từ trong sương đen, dường như so với Xích Linh Kỳ Chủ còn mạnh hơn!

Yến Triệu Ca trợn mắt: ". . . Ta kháo, người thật là có hả?"

- Là ai phá hủy chuyện tốt của lão tử?

Một âm thanh táo bạo vang vọng, chấn cho mọi người hầu như muốn hồn bay ra ngoài.

Mệnh đã nguy trong sớm tối, Diệp Cảnh, nghe âm thanh hung ác như thế, lại hết sức vui mừng, giãy giụa kêu lên:

- Hàn đại ca!

- A, là Diệp huynh đệ?

Thanh âm kia hét lớn một tiếng:

- Người nào dám đụng đến tiểu huynh đệ của Hàn mẫu?

Trong tiếng quát, một bàn tay vươn ra từ sương đen, giống như không ngừng lớn lên, rất nhanh biến thành bàn tay khổng lồ che cả bầu trời, thay Diệp Cảnh đỡ bão táp liệt hoả!

Đất núi trong Trấn Long Uyên nhất thời rung chuyển.

Những đệ tử Quảng Thừa Sơn khác cục diện trước mặt trong nháy mắt thay đổi, trong lúc nhất thời có chút không kịp phản ứng.

Yến Triệu Ca lại trợn trắng mắt: "Kháo, lại còn là anh em kết nghĩa, cái gì mà kết nghĩa kim lan, nói người là một Đại Tông Sư lại cùng một Luyện Thể Vô giả kết nghĩa kim lan? Người cũng giống như ta có khả năng thấy vầng sáng nhân vật chính của hắn không hả?"

". . . Đợi một chút, Nội Tinh Lô của ta!"

Trên bờ nghìn cân treo sợi tóc, người tới thay Diệp Cảnh chặn được công kích của Xích Linh Kỳ Chủ, dư ba của hai tên Đại Tông Sư giao thủ, trực tiếp đem xung quanh san thành bình địa.

Sương đen trong Trấn Long Uyên đã bị kích động giống như biển gầm núi lở, lúc này bị kích thích lần nữa, thậm chí không gian cũng bắt đầu hỗn loạn cùng vận vẹo.

Đá núi sụp đổ bị nghiền nát thành từng mảnh, Nội Tinh Lô của Yến Triệu Ca cũng bị vạ lây, rơi xuống một khe sâu!

Công kích của Xích Linh Kỳ Chủ bị ngăn cản, lập tức giận dữ, mà chủ nhân của bàn tay che trời, đồng dạng cũng có tính tình táo bạo, hóa thành một đường thiểm điện, xé rách bầu trời của Trấn Long Uyên, lướt tới Xích Linh Kỳ Chủ.

Đúng lúc này, bên ngoài Trấn Long Uyên, truyền đến khí tức kinh khủng của một người, mệnh mông như biển.

Quảng Thừa Sơn Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão rốt cục cũng chạy tới.

Một đám đệ tử Quảng Thừa Sơn mới vừa chuẩn bị thở phào một cái, liền nghe bên ngoài Uyên cùng vang lên tiếng quát kinh thiên.

- Nghiêm lão nhị!

- Hàn lão quái? Người chưa chết?

- Nghiêm lão nhị, nhờ người ban tặng, mà lúc trước lão tử chín chết một sống, ngày hôm nay ta sẽ tính toán sổ sách này với người!

Bên ngoài Trấn Long Uyên, một trận đấu càng thêm lớn, đại chiến thuộc về các Đại Tông Sư bạo phát, lan đến chu vi trăm dặm quanh đó!

Tất cả mọi người trong Uyên đều ngẩn ngơ, cũng thật không ngờ, người vừa cứu Diệp Cảnh, dĩ nhiên cùng với Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão nhà mình đánh một trận tối tăm trời đất!

Trong lúc nhất thời, Xích Linh Kỳ Chủ, ngược lại không ai điểm xia. . .

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SƯ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 19: Độ bền của vàng sáng nhân vật chính bị giảm xuống

Hàn lão quái cứu Diệp Cảnh, ngoài dự đoán của mọi người lại đem đao của mình, không nói hai lời liền tấn công Đông Đường Chủ Sư Trưởng lão.

Sau đó, hai tên Đại Tông Sư này, dĩ nhiên đánh thành một đoàn, vốn uy hiếp ban đầu là Xích Linh Kỳ Chủ, trong lúc này, trái lại bị bỏ không.

Mắt thấy Nghiêm trưởng lão Quảng Thừa Sơn chủ sự tại Đông Đường quốc đã đến, tuy rằng lúc này không để ý tới hắn, nhưng hắn cũng không có ý định tiếp tục ở đây lâu.

Cường giả Quảng Thừa Sơn khác ở Đông Đường quốc thậm chí còn có những người trấn thủ Thiên Đông châu, cũng đang nhanh tới rồi.

Không có vào Trấn Long Uyên, cách một sơn cốc, một quyền cuối cùng của Xích Linh Kỳ Chủ đập xuống, sau khi đánh xong cũng không nhìn kết quả, mà lập tức chạy trốn đi xa.

Mục tiêu của một quyền này. . . vẫn là Diệp Cảnh đang cầm Hoả chủng trong tay. . .

Diệp Cảnh muốn khóc rồi.

Yến Triệu Ca lại dờ khóc dờ cười.

Toàn bộ loạn thành một đoàn. . .

Yến Triệu Ca quát lên:

- Ném Hỏa chủng xuống, hấn dùng Hỏa chủng để xác định vị trí!

Lúc này Diệp Cảnh cũng phản ứng lại, vội vàng vứt bỏ Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng.

Nhưng tốc độ ra quyền của Đại Tông Sư quá nhanh, cho dù có địa thế của Trấn Long Uyên cách trở, nhưng cũng trong nháy mắt liền tới, nhanh đến nỗi Diệp Cảnh hoàn toàn không có cách nào né tránh.

May mắn là, bởi vì Hàn lão quái cùng Xích Linh Kỳ Chủ giao thủ lúc trước, đá núi quanh thân Diệp Cảnh sụp lồm xuống, yếu ớt không còn hình dạng.

Lực lượng quyền thứ hai của Xích Linh Kỳ Chủ còn chưa tới, chỉ nhắc lên một cơn lốc, cũng đã làm núi đá trong cốc đổ nát.

Thân hình của Diệp Cảnh không chống đỡ được mà rơi xuống, cuối cùng cũng tránh ra được chỗ nguy hiểm, tuy rằng vẫn bị cơn lốc hỏa diễm oanh kích cho toàn thân bị trọng thương, nhưng rốt cuộc cũng không phải chết tại chỗ.

Chỉ là trong mắt những người ở đây, lại đồng thời kêu lên kinh hãi, nhìn thấy Diệp Cảnh té xuống vực sâu không đáy của Trấn Long Uyên!

Với tu vi của Diệp Cảnh mà rơi vào Trấn Long Uyên, không hề có khả năng sống sót.

Mặc dù không chết dưới quyền của Xích Linh Kỳ Chủ, nhưng chung quy lần này cũng khó thoát khỏi cái chết.

Tình hình đột nhiên thay đổi, nhưng vẫn không sửa đổi được kết quả cuối cùng, một đám đồng môn bất luận là cùng Diệp Cảnh trước đây có quan hệ ra sao, trong lúc này đều cảm thấy thương hại.

Yến Triệu Ca lại không cho là đúng.

Thậm chí hiện tại hắn cũng muốn ngáp một cái.

Cái tên Hàn lão quái kia đột nhiên xuất hiện, làm Yến Triệu Ca đầy tin tưởng, cái tên Diệp Cảnh này thực sự được vầng sáng nhân vật chính bao phủ.

Cho nên, chẳng hạn như nhảy xuống núi, không phải là rất dễ dàng sao?

Không những chết không xong, nếu không có gặp kỳ ngộ gì, cầm mấy quyển bí tịch, thuận tiện thăng một cấp cảnh giới, thì lúc Diệp Cảnh trở về, Yến Triệu Ca nghĩ hắn cũng cảm thấy xấu hổ khi chào hỏi mình đi.

Yến Triệu Ca nhìn Diệp Cảnh khua tay múa chân, như vật rơi tự do, cũng đặc biệt bình tĩnh, rất có vài phần "ca đã xem thấu cảm giác của người."

Nhưng vào lúc này, phía dưới vực sâu bị sương đen bao phủ, đột nhiên phát ra ánh sáng chói mắt.

Từng đường ánh sáng rực rỡ đan vào cùng sương đen, phóng lên cao, nhắc lên một cơn sóng huỷ diệt to lớn.

"Đó là. . . Nội Tinh Lô của ta, trước đó đã rơi xuống vực sâu. . . nữa?"
Yến Triệu Ca ngẩn ngơ.

Sau đó chỉ thấy một cơn sóng huỷ diệt to lớn dâng lên, vừa lúc cùng Diệp Cảnh đang rơi xuống gặp nhau!

Dưới lực lượng cuồng bạo trùng kích, bản thân Diệp Cảnh đã trọng thương, lúc này thân thể càng bị đâm thành trăm ngàn lỗ rỗng phá thành từng mảnh nhỏ!

Nhìn một màn này, Yến Triệu Ca cũng hơi có chút thất thần: "... mệnh của người tốt cuộc tốt hay không tốt?"

Vành mắt của Diệp Cảnh muốn nứt ra, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể của mình bị nghiền nát, thân thể đã không có tri giác, thậm chí ngay cả đau đớn cũng không cảm giác được.

- Yến-----Triệu-----Ca!!!

Nhìn Nội Tinh Lô nổ tung, nhìn mình bị sóng to thôn phệ, Diệp Cảnh hét lên điên cuồng, ở trong vực sâu điên cuồng vang vọng, tràn ngập oán hận cùng không cam lòng.

Chiếc giới chỉ màu đỏ sậm trên ngón tay phải của hắn, giờ khắc này đột nhiên phát ra ánh sáng kinh người trước nay chưa từng có.

Chỉ trong nháy mắt như vậy, dưới ảnh lửa đỏ sậm chiếu rọi, quyền cương lúc trước của Xích Linh Kỳ Chủ biến thành một cơn lốc hoả diễm, đều buồn bã thất sắc, giống như một đốm lửa tâm thường.

Con người của Yến Triệu Ca co rút lại một chút, hắn có thể mơ hồ thấy, xung quanh thân thể của Diệp Cảnh, từ trong giới chỉ màu đỏ sậm, tựa hồ phóng ra một hình ảnh.

Trong hình ảnh này, hiện ra một toà thế giới hoả diễm.

Dưới bầu trời đỏ sẫm, dung nham phun trào, nham thạch nóng chảy ở bốn phía, nhìn như tận thế.

Một cỗ khí tức tai hoạ, hủy diệt, khổ nạn to lớn từ trong đó truyền ra, chỉ thấy nham thạch nóng chảy bắn tung toé, một địa ngục kinh khủng tràn đầy lưu hỏa (dòng chảy của lửa).

Hàng vạn hàng nghìn lưu hỏa trên không trung ngưng kết, dĩ nhiên hình thành một cự nhân hỏa diễm gào thét!

Dưới uy nghiêm của cự nhân hỏa diễm biểu hiện ra, làm người khác sinh ra sợ hãi vô biên cùng phục tùng, không tự chủ được mà muốn quỳ lại.

Đó là khí tức so với Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão, Hàn lão quái, Xích Linh Kỳ Chủ còn kinh khủng hơn nhiều lắm.

Tuy rằng chỉ trong nháy mắt như vậy, mặc dù chỉ là huyền ảnh, mặc dù chỉ là khí tức lộ ra kinh hãi, lại vẫn làm cho người ta hãi hùng khiếp vía.

Tâm nhìn của những người khác bị sương đen cản trở, không thấy rõ đến cùng là chuyện gì xảy ra, nhưng đều có thể cảm thấy tâm linh của mình rung động, khó mà kiềm chế.

Yến Triệu Ca nhìn hình dáng của huyền ảnh kia, như có điều suy nghĩ.

Bất quá càng tác động tâm tư của hắn hiện tại là số phận cuối cùng của Diệp Cảnh.

Thân thể của Diệp Cảnh, dưới sự trùng kích của sóng to bạo phát trong Trấn Long Uyên, triệt để bị nghiền nát, hóa thành một đoàn sương máu, sinh mệnh của hắn như đi tới cuối cùng.

Nhưng lại đột nhiên phát sinh dị tượng, dường như vầng sáng nhân vật chính của Diệp Cảnh lần thứ hai phát huy tác dụng?

Huyết nhục bị nghiền nát của Diệp Cảnh, ở dưới ánh sáng phát ra từ trong giới chỉ bao phủ, hiện lên một hư ảnh lơ mơ, ngũ quan dung mạo

giống như Diệp Cảnh.

"Linh hồn. . ."

Yến Triệu Ca đã minh bạch, tiếp đó chỉ thấy linh hồn của Diệp Cảnh, dần dần bị ánh lửa màu đỏ sẫm thu nhận, sau đó đi vào trong giới chỉ.

Dù cho nhục thân đã bị nghiền nát, có thể cho là đã bỏ mạng, nhưng vẫn được giới chỉ giữ lại được một mạng, giữ lại cơ hội lật bàn sau cùng.

Nhìn chiếc giới chỉ chìm vào trong vực sâu, Yến Triệu Ca vượt cảm của mình: "Ha ha, có ý tứ a."

Tuy rằng không biết sau này Diệp Cảnh sẽ ra sao, nhưng có lẽ luôn luôn có biện pháp trình diễn trò "vương giả trở về"?

Tỷ như sau khi trọng tổ thân thể, tu vi tiến nhanh lần nữa a, có lẽ trái lại sẽ nhân hoá đặc phúc gặp được kỳ ngộ nào đó, không có thân thể lại có thể tu luyện công pháp "ngư bức" nào đó trong giới chỉ. . .

Dù sao nữa cũng luôn luôn có biện pháp phải không?

Bất quá sự việc phát triển như hôm nay, làm Yến Triệu Ca đều có chút không tưởng được.

Diệp Cảnh thực sự là bị dẫn dắt quá dữ dội, sợ là chính hắn, cũng có một trăm vạn cái không tình nguyện đi.

Thiếu chút nữa là bị chơi tàn triệt để.

"Nếu như vầng sáng nhân vật chính có độ bền mà nói, ngày hôm nay Diệp Cảnh cũng bị tiêu hao không ít a." Lúc này Yến Triệu Ca không khỏi mà bốc lên một ý niệm vô nghĩa trong đầu.

Diệp Cảnh cảm hận cùng không cam lòng rỗng giận, như vang vọng trong hư không.

"Rỗng lớn tiếng như vậy để làm gì? Cũng không phải ta ném Nội Tinh Lô xuống dưới đập người, ta còn đau lòng Nội Tinh Lô của mình đây, huống chi. . ."

Yến Triệu Ca móc móc lỗ tai, nụ cười trên mặt dần dần trở nên lạnh: ". . . ta không tìm người, người còn chủ động tới chọc ta? Nếu sau này người không xuất hiện trước mặt ta thì thôi, nếu không chuyện tình Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chúng, ta còn muốn tính một lần đây."

"Văng sáng nhân vật chính thì như thế nào? Lão tử cho người từ "sáng văn" vai chính thành "ngược văn" vai chính!"

Làn sóng khí của Trấn Long Uyên cuộn trào mãnh liệt cuồng bạo, sóng to sương đen tiếp tục hướng về trước trùng kích, một đoàn lam quang cùng một đoàn bạch quang, bay lên, cùng nhau từ trong vực sâu bay ra, sau đó rơi trước mặt Yến Triệu Ca.

Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chúng yên tĩnh trôi lơ lửng, mà lúc đoàn bạch quang khôi phục bình thường, hoá ra là một khối thiết bài nhỏ, rơi trên mặt đất đầy bụi.

Yến Triệu Ca đem Hỏa chúng cùng thiết bài thu lại: "Tuy rằng trải qua sóng gió liên tục, nhưng rốt cục cũng bắt vào tay."

Yến Triệu Ca đi lại trong cơn lốc, mang theo một đám đệ tử Quảng Thừa Sơn đang khó có thể tự bảo vệ mình.

Quay đầu lại nhìn vực sâu một chút, Yến Triệu Ca đột nhiên trầm nghĩ: "Đúng rồi, cái thiết bài này, giống như là vật của Diệp Cảnh. . ."

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 20: Thiết bài kỳ lạ

Theo nhục thân của Diệp Cảnh, bọc hành lý mang theo của hắn cũng hết thấy đều hư hỏng.

Liên tùy thân Hạ phẩm Bảo binh của hắn, cũng đồng thời bị vực sâu thôn phệ, may mắn tránh khỏi chỉ có cái giới chỉ màu đỏ sẫm kia, cùng với cái thiết bài rơi vào tay của Yến Triệu Ca này.

Ngón tay của Yến Triệu Ca vuốt nhẹ trên thiết bài, thầm nghĩ: "Thứ này, xem ra cũng không đơn giản đây."

Hơn nữa Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng cuối cùng cũng vào tay, chuyển đi Trấn Long Uyên lần này, không tính là vô ích.

Đem một đám đồng môn bảo vệ, cùng hộ vệ áo đen của mình hội hợp, đám người Yến Triệu Ca đối mặt với Trấn Long Uyên đang bạo loạn, chỉ có thể trước tiên tránh đi mũi nhọn, tìm kiếm một chỗ núi đá, bám lấy mà phòng ngự.

Không biết qua bao lâu, cơn lốc cuối cùng cũng dần lắng lại.

Mọi người từ nơi trú ẩn đi ra, không khỏi âm thầm chặt lưỡi, bởi vì loạn lưu sát khí đảo lộn không gian, tuy rằng còn ở chỗ sâu trong Trấn Long

Uyên, nhưng trời đất quanh đây đã hoàn toàn thay đổi.

Yến Triệu Ca nói:

- Phát sinh biến hoá khác thường như thế này, các người không thích hợp tiếp tục ở trong Trấn Long Uyên, lần lịch lãm nhiệm vụ này, bộ phận thuộc về các người đã kết thúc, hiện tại theo ta đi ra ngoài.

Một đám đệ tử của Quảng Thừa Sơn liền vội vàng gật đầu đáp ứng.

Mọi thứ lúc trước, đột nhiên phát sinh, để cho bọn họ có chút chưa tỉnh hồn lại, rất nhiều người trong đầu còn phát mộng.

Tuy rằng trong Quảng Thừa Sơn không thiếu cường giả cảnh giới Đại Tông Sư, nhưng một đám đệ tử trẻ tuổi cũng chưa từng bị cuốn vào sự tranh đấu giữa các Đại Tông Sư.

Mọi người được mở rộng tầm mắt đồng thời, trong lòng cũng còn sợ hãi.

Tao ngộ của Diệp Cảnh, làm trong lòng của mọi người ưu sầu.

Yến Triệu Ca nhìn bọn họ một cái:

- Lần này Diệp sư đệ gặp kiếp nạn lớn, sống chết còn chưa biết, nhưng ta xem hắn không phải là người yếu mệnh, có thể gặp dữ hóa lành.

Những người khác đều hơi ngạc nhiên, bọn họ chỉ nhìn thấy Diệp Cảnh bởi vì công kích của Xích Linh Kỳ Chủ mà rơi xuống vực sâu, sự việc lúc bị sương đen che đậy, nhìn không rõ lắm, chỉ có thể nghe một chút âm thanh.

Yến Triệu Ca gật đầu một cái:

- Hiện tại mà nói sự sống chết của Diệp sư đệ, còn quá sớm.

Tất cả mọi người đều thở ra một cái, nhân duyên của Diệp Cảnh trong thường ngày chỉ có thể coi là thường thường, ở đây có đủ những người có quan hệ ác liệt với hắn.

Nhưng đối mặt với công kích của Đại Tông Sư thì cái cảm giác chỉ có thể khoanh tay chờ chết, làm các đệ tử trẻ tuổi khác đều có cảm giác "thở chết hồ bi".

Giờ phút này bọn họ đối với Yến Triệu Ca đều có chút tin tưởng, nghe Yến Triệu Ca nói Diệp Cảnh có thể còn sống, nhất thời cũng trở nên yên lòng.

Yến Triệu Ca nói tiếp:

- Bất quá, trước đây đột nhiên xuất hiện một tên Đại Tông Sư, cùng Diệp sư đệ xưng huynh gọi đệ, điều này có chút ngoài dự liệu của ta.

Lúc này một đám đồng môn đã ổn định, cẩn thận nhớ lại, nhất thời đều cảm thấy kỳ lạ, cảm thấy khó tin.

Ánh mắt của Tư Không Tinh hơi động, tầm nhìn của Yến Triệu Ca nhìn tới nàng:

- Tư Không sư muội tựa hồ biết chút gì à?

- Người đó họ Hàn, cùng Chủ Sư Trưởng lão Đông Đường quốc Nghiêm trưởng lão có ân oán, tính khí nóng nảy, tu tập võ đạo tà dị lại bá đạo, một Đại Tông Sư như vậy, nếu ta nhớ không lầm, gọi là "Quý Phủ lão nhân" Hàn Thịnh.

Yến Triệu Ca nói:

- Lão già này đã mất tích nhiều năm, hắn đối với Nghiêm trưởng lão có chút cừu hận, lần này đột nhiên xuất hiện ở gần Đông Đường quốc, nên chú

trọng.

Tư Không Tinh trầm mặc một lát, lập tức dứt khoát trả lời:

- Trước đây ta lịch lãm ở Đông Đường quốc, đã từng ở Lộc Liêu Sơn Mạch gần Trấn Long Uyên, gặp nạn hôn mê.

- Sau lại được Diệp sư đệ khi chưa nhập môn cứu ta, việc liên quan đến Quỷ Phủ lão nhân, ta quả thật không biết.

- Nhưng nguy hiểm lần đó, cho dù là cường giả Võ đạo Tông Sư, sợ cũng là không cách nào hóa giải, Diệp sư đệ làm sao cứu ta, ta vẫn rất kỳ quái, nhưng cũng không tiện tìm hiểu, chỉ cho rằng là "cát nhân thiên tướng" (người tốt được trời phù hộ).

Yến Triệu Ca gật đầu một cái, lại tiếp tục truy hỏi:

- Tư Không sư muội nói, ta tin được, chuyện này người không biết, hết thấy chỉ có thể chờ tìm được Diệp sư đệ hãy nói, bất quá những sự việc này, phải đúng sự thật báo lại cho tông môn, hiện tại đã không phải là chuyện riêng tư của người.

Tư Không Tinh đáp lại:

- Ta hiểu.

Đoàn người chật vật ra khỏi Trấn Long Uyên, lại cảm giác được ánh mặt trời, làm những đệ tử trẻ này mừng rỡ không thôi.

Yến Triệu Ca búng tay một cái, một người trung niên áo đen đi theo đã hiểu ý, phát ra tín hiệu liên lạc, sau đó mọi người liền ở tại chỗ chờ đợi.

Rất nhanh, A Hồ đầu tiên chạy tới, sau đó các Võ giả khác lại chạy tới, chính là Võ giả Quảng Thừa Sơn trấn thủ Đông Đường, cùng Võ giả của Đông Đường quốc.

A Hồ tới gặp, nếu không phải cố kỵ nhiều người, quả thực là muốn nhào tới , ôm lấy bắp đùi Yến Triệu Ca mà khóc nức nở:

- Công tử a, người không có việc gì, thật sự là tốt quá!

Yến Triệu Ca cười nói:

- Ta có việc, người có thể tùy ý ăn vụng rồi, đến lúc đó ăn thành một cái bánh bao cũng không ai quản người.

A Hồ gãi đầu một cái, thật thà cười:

- Không dám, không dám a.

Yến Triệu Ca hỏi:

- Bọn người Nghiêm trưởng lão, Hàn Thịnh còn có Xích Linh Kỳ Chủ đâu?

A Hồ nghiêm nghị đáp:

- Nghiêm trưởng lão cùng Quý Phủ lão nhân đánh một chút rồi dừng một chút, một đường thao hướng tây mà đi, Xích Linh Kỳ Chủ thì bỏ chạy, có người theo sau, tin tức mới nhất còn không có truyền lại.

Yến Triệu Ca gật đầu, đợi mọi người chỉnh đốn xong, phân biệt đường đi, lập tức xuất phát rời xa Trấn Long Uyên.

Địa phương đầu tiên đi tới, là Lâm Uyên Thành, sau khi đến Lâm Uyên Thành rồi dàn xếp một chút sự tình, tiếp tục an bài việc kế tiếp.

Lâm Uyên Thành, tên như ý nghĩa, dựa sát Trấn Long Uyên, Đông Đường quốc là cực đông của Thiên Đông châu, mà Lâm Uyên Thành đó là biên giới phía đông của Đông Đường quốc.

Ở đây là tiền tuyến của Đông Đường quốc để đối mặt với Trấn Long Uyên, hoàn cảnh tương đối mà nói thì khá là thô lậu tầm thường.

Bất quá bảo vật được sinh ra từ Trấn Long Uyên, bị Võ giả đi vào thám hiểm mang ra, có một bộ phận sẽ giao dịch ở Lâm Uyên Thành, vì vậy ở đây cũng tạo thành một phường thị có quy mô không nhỏ.

Đương nhiên, người có dũng khí ra vào Trấn Long Uyên, cũng không phải người có tu vi tầm thường, tính tình cũng rất hung ác đã quen với cuộc sống "đầu đao liếm máu" (giết người), cho nên trong Lâm Uyên Thành, vẫn tương đối hỗn loạn.

Không chỉ là Đông Đường quốc chú trọng ôn định nơi này, mà Quảng Thừa Sơn đồng dạng cũng có Chấp Sự Trưởng lão đóng quân ở đây, một mặt là giám thị cứ điểm Trấn Long Uyên, một mặt là chú ý trật tự cùng tiền lời của phường thị nơi này.

Mọi người đều tự mình đi xuống nghỉ ngơi, Yến Triệu Ca thì đang quan sát cái thiết bài.

Hoa văn trên thiết bài, thoạt nhìn thì càng giống như là một loại chữ viết.

"Đối với người ở thời đại này mà nói, rất cổ xưa khó hiểu, nhưng là sau Đại Phá Diệt mới sinh ra." Lông mày của Yến Triệu Ca hơi nhíu lên: "Chắc là không lâu sau Đại Phá Diệt sinh ra chữ viết, đối kiến thức của ta giữ được mà nói, đúng là không trước không sau, lúng ta lúng túng a."

Yến Triệu Ca có chút "trúng đầu" mà trợn mắt, sau đó tỉnh tâm lại mà tỉ mỉ quan sát.

"Bất quá, tựa hồ cũng có ngữ cảnh để lần theo..."

Thiết bài nhỏ chừng một nửa bàn tay, Yến Triệu Ca phỏng đoán đồ văn phía trên, trong lòng suy nghĩ: "Cùng một loại chữ viết cổ đại trước Đại Phá Diệt, có chỗ giống nhau, có thể tham khảo, lần theo ngữ cảnh."

Ngón tay nhẹ nhàng gõ trên thiết bài, Yến Triệu Ca chậm chậm đọc thầm: "Chúng. . . Long. . . Cổ. . . Hàn. . . Nghịch. . . Lân. . ."

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 21: Đội "hắc oa" lên đầu

"Điều loạn thất bát tao (lộn xộn), hoàn toàn không có ý nghĩa rõ ràng, là bởi vì thiết bài không trọn vẹn? Thiếu sót một ít chữ viết, khó trách có vẻ thất linh bát toái."

Yến Triệu Ca suy nghĩ một chút, đem Cường khí của bản thân từng từng li từng tí rót vào trong thiết bài.

Không ngoài dự liệu, cái thiết bài nhìn thô kệch này, chất liệu quả thật có chút không tầm thường, tuy rằng bị sứt mẻ, nhưng dĩ nhiên có thể thừa nhận Cường khí của Yến Triệu Ca, hơn xa kim thiết.

"Đã đạt tới cường độ Cường khí của Nội Cường trung kỳ Tông Sư cảnh, tu vi của Diệp Cảnh hôm nay không đủ, có lẽ vẫn chưa giải khai một bộ phận then chốt trong này, phải lưu lại chờ ngày sau."

Yến Triệu Ca không ngừng tăng lực, sau đó thì thấy thiết bài bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Ánh sáng màu trắng nhàn nhạt, lại loé lên lần nữa, làm toàn bộ thiết bài sáng lên.

Đồng thời, Yến Triệu Ca có thể cảm giác thấy, thiết bài có khuynh hướng ngày càng lạnh lẽo.

Lúc này, Cường khí quanh thân của Yến Triệu Ca chuyển động, nhưng chạm đến cái thiết bài này lại có thể cảm giác được lạnh lẽo rõ ràng, kỳ thật nhiệt độ của thiết bài cực kỳ thấp, thậm chí người bình thường hoàn toàn không có cách nào chạm vào, nếu không bàn tay sẽ trực tiếp bị động lại.

"Loại cảm giác này, có chút giống như trước Đại Phá Diệt, một môn Kiếm đạo tên là Băng Hải Cổ Kiếm, tu thành đặc thù Kiếm cường, nhưng chỉ có bề ngoài." Ánh mắt của Yến Triệu Ca chớp động: "Nhưng lại dung nhập vào những thứ khác, theo ta nhớ là, sau thời đại Đại Phá Diệt, Bát Cực Đại thế giới hình như có một cường giả Võ Thánh, xưng là Bắc Hải Băng Long, Băng Long Võ Thánh?"

"Bát Cực Đại thế giới sau Đại Phá Diệt, Võ giả đi theo con đường Hàn Băng nhất mạch, là người này mạnh nhất, thậm chí còn mang theo Thánh binh bên mình, sống chết năm đó thành mê, Thánh binh cũng theo đó mà không biết tung tích."

Yến Triệu Ca vuốt cằm của mình, thầm nói: "Tên Diệp Cảnh này ghê gớm a, người thật đúng là tốt, không nói cái khác, chỉ vận mệnh quả thực là ghê gớm a."

"Sở hữu cái giới chỉ kia không tính, không biết từ lúc nào mà nhặt được thứ như thế này."

"Lại nói tiếp, sau Đại Phá Diệt, Bát Cực Đại thế giới đã rất ít nhìn thấy Long tộc, năm đó Băng Long Vũ Thánh nổi lên, có lẽ không chỉ nhờ một môn Kiếm đạo Băng Hải Cổ Kiếm, có khả năng cùng Long tộc có liên quan..."

Lúc này, A Hồ ở ngoài phòng gõ cửa một cái:

- Công tử, Lâm Uyên Thành Hứa trưởng lão tới.

Hứa Xuyên, là Quảng Thừa Sơn Chấp Sự Trưởng lão trấn giữ ở Lâm Uyên Thành Đông Đường quốc.

Yến Triệu Ca dừng rót Cường khí vào trong thiết bài, nói:

- Cho mời Hứa trưởng lão.

Sau khi A Hồ lui ra, trong phòng chỉ còn lại hai người Yến Triệu Ca cùng Hứa Xuyên, Hứa Xuyên không hề lấy "Yến sư diệt" để xưng hô, mà là đổi lại xưng hô:

- Lần này Yến thiếu bị kinh hãi, cũng coi như hữu kinh vô hiểm.

Yến Triệu Ca mỉm cười:

- Hứa trưởng lão quá khen ta.

Vị Hứa Xuyên này, cũng là người một phái của cha mình, nhìn cách xưng hô, có thể nhìn ra là một người láu cá, giỏi xu nịnh, thậm chí không có tiết tháo (mẫu chốt), không có giới hạn.

Bất quá, người lãnh đạo trực tiếp của hắn, là Chủ Sự Trưởng lão Đông Đường quốc Nghiêm Húc, cũng là người một phái Nhị sư bá của Yến Triệu Ca, Hứa Xuyên ở dưới sự áp chế, mà vẫn làm việc một cách dễ dàng, đủ có thể thấy ngoài láu cá ra, đồng dạng cũng có năng lực không tầm thường, cũng không đơn giản là hạng người luồn cúi.

Người không tài cán, cũng không cách nào tọa trấn nơi có hoàn cảnh phức tạp như Lâm Uyên Thành.

Yến Triệu Ca hỏi:

- Không biết tình hình của Xích Linh Kỳ Chủ cùng Quỷ Phủ lão nhân như thế nào?

Hứa Xuyên tiếc nuối lắc đầu một cái:

- Quỷ Phủ lão nhân cũng không phải đối thủ của Nghiêm trưởng lão, bị Nghiêm trưởng lão đả thương lần nữa, bất quá Nghiêm trưởng lão cũng không thể lưu lại hãn, để hãn trốn thoát.

- Xích Linh Kỳ Chủ cũng đồng dạng trốn chạy, lưu lại tai hoạ ngầm.

Yến Triệu Ca bĩu môi:

- Đông Đường quốc tuy rằng là biên giới của Thiên Vực, nhưng bản môn kinh doanh nhiều năm, lại dễ dàng để cho chạy mất như vậy, không thể thiếu âm thầm can thiệp từ bên ngoài.

Đông Đường quốc ở cực đông của Thiên Vực, bất kể là địa hình hay con người, hoàn cảnh đều rất phức tạp, ngoại trừ Trấn Long Uyên, còn là tiếp giáp với Sơn Vực cùng Hỏa Vực.

Nằm trong tay Sơn Vực chính là Thánh địa Thương Mang Sơn cùng nằm trong tay Hỏa Vực là Thánh địa Đại Nhật Thánh Tông, đối với Đông Đường quốc thâm nhập chiếm đoạt rất kịch liệt.

Nhất là Quảng Thừa Sơn cùng Đại Nhật Thánh Tông, hầu như mỗi ngày ở Đông Đường quốc bài đủ thủ đoạn.

Hứa Xuyên nói:

- Không sai, có khả năng nhất chính là Đại Nhật Thánh Tông, những năm nay bọn chúng càng ngày càng bá đạo.

Hơi dừng một chút, Hứa Xuyên nhìn về phía Yến Triệu Ca:

- Đúng rồi, nghe nói Yến thiếu tại Trấn Long Uyên đánh Triều Nguyên Long của Đại Nhật Thánh Tông?

Yến Triệu Ca gật đầu nói:

- Đúng là có việc này.

- Yến thiếu thắng lớn Triều Nguyên Long, giương cao uy danh của Quảng Thừa Sơn ta, việc này thật đáng mừng, thật đáng khâm phục, không hổ là thiên kiêu thế hệ trẻ của Quảng Thừa Sơn ta, ngày sau nhất định có thể thành tựu một truyền kỳ!

Đầu tiên là Hứa Xuyên ca ngợi đến buồn nôn.

Nếu là một cái tông môn yếu hơn Đại Nhật Thánh Tông, có Võ giả đánh đệ tử của Đại Nhật Thánh Tông, Đại Nhật Thánh Tông tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Nhưng Yến Triệu Ca xuất thân từ Thánh địa cùng cấp bậc là Quảng Thừa Sơn, hãn và Triều Nguyên Long giao thủ, lại chỉ là luận bàn giữa những đệ tử trẻ tuổi.

Luận võ thua dĩ nhiên là mất mặt, nhưng muốn tìm về bộ mặt, cũng chỉ có thể dùng phương thức như thế.

Cho nên Yến Triệu Ca đánh cho Triều Nguyên Long đầy đất, Hứa Xuyên sẽ vui vẻ, nhưng hãn lo lắng chính là ở phương diện khác.

Hứa Xuyên hơi có chút do dự nói:

- Nhưng nghe nói là Yến thiếu đuổi tất cả đệ tử của Đại Nhật Thánh Tông ra khỏi khu vực trung tâm dòng xoáy?

Yến Triệu Ca mỉm cười đáp:

- Không sai, tin tức đó cũng là thật.

Nhìn Hứa Xuyên có chút bận tâm, Yến Triệu Ca khoát tay:

- Hứa trưởng lão đừng lo, việc này có liên quan đến Nội Tinh Lô.

Hứa Xuyên nghe vậy, liền thở phào nhẹ nhõm:

- Vậy là tốt rồi, bất quá Đại Nhật Thánh Tông nhất định sẽ có phản ứng, trong tông môn sẽ có người lấy chỗ đó để chất vấn Yến thiếu.

- Ngoài ra, về vị Diệp Cảnh Diệp sư điệt kia gặp nạn, sau khi tông môn nhận được tin tức, cũng có hỏi qua, bất quá này không có vấn đề gì, dù sao chỉ là do ngoài ý muốn, Đại Tông Sư như Xích Linh Kỳ Chủ xuất thủ, gần như là thiên tai a.

Nói tới vấn đề này, Hứa Xuyên rất thả lỏng.

Yến Triệu Ca ngửa đầu nhìn lên nóc nhà:

- Có vài người có thể không nghĩ như vậy, trái lại là đang chờ cơ hội này.

.....

Đồng dạng ở Đông Đường quốc, Linh Phong Cốc cách Lâm Uyên Thành không xa, là một thung lũng do Quảng Thừa Sơn chiếm giữ hoàn toàn, ở đây có sản xuất lượng lớn tài nguyên trân quý.

Chấp Sự Trưởng lão của Quảng Thừa Sơn phụ trách chỗ này, tên là Văn Ninh Chi, bề ngoài nhìn qua chính là một trung niên nam tử phong độ nhẹ nhàng.

Tuổi tác cũng không quá lớn, tiền đồ rộng mở, nếu như không ngoài dự đoán, còn có rất lớn không gian tiến lên.

- Hai bên bởi vì Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng mà nổi lên tranh chấp?
Trước khi Diệp Cảnh chết, đã phần nộ kêu lên tên của Yến Triệu Ca?

Khoé miệng của Văn Ninh Chi có vài phần tiểu ý (vui vẻ).

Võ giả chờ đợi bên cạnh hản đáp:

- Thuộc hạ từ trong miệng đệ tử trẻ tuổi đồng hành biết được, quả thực là như vậy, nhưng cảnh tượng Diệp Cảnh rơi vào vực sâu thì bọn họ nhìn không thấy được.

Văn Ninh Chi cười:

- Đã đủ rồi.

Làm Tông Sư dẫn đội, đệ tử trẻ tuổi xảy ra việc ngoài ý muốn, hay là Diệp Cảnh đang có thù oán xảy ra việc ngoài ý muốn ở trong mắt mọi người, Yến Triệu Ca đều rất dễ bị đội một cái "hắc oa" (chịu tiếng oan).

Người bên cạnh Văn Ninh Chi, thấp giọng nói:

- Yến Triệu Ca dù sao cũng là con của Yến trưởng lão, là người nổi bật trong thế hệ trẻ của bản môn, nếu không có chứng cứ rõ ràng, sợ là không động được hần.

- Loại chuyện như thế này, cũng không cần chứng cứ gì, chỉ hoài nghi, là đã đủ rồi.

Văn Ninh Chi thản nhiên cười nói.

Người nọ do dự mà nói:

- Yến Triệu Ca làm Nội Tinh Lô tái hiện hậu thế, có thể làm thực lực của bản môn tăng mạnh, lập được đại công, dù là có điểm sai lầm, chỉ sợ cũng có thể tha thứ. . .

Văn Ninh Chi cười nhạo một tiếng:

- Nội Tinh Lô? Chỉ bằng tên nhãi con chưa đủ lông đủ cánh kia?

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 22: Yến Triệu Ca muốn té nhào?

Văn Ninh Chi lắc đầu cười:

- Tuy rằng tiềm lực của Yến Triệu Ca kinh người, nhưng hiện tại hẳn vẫn không đáng chú ý.

- Quan trọng, là cha của hắn, Yến trưởng lão.

Nói tới đây, âm thanh của Văn Ninh Chi hơi trầm thấp lại, vẻ mặt cũng biến thành nghiêm túc:

- Cạnh tranh giữa Yến trưởng lão cùng Phương trưởng lão, đã đến bước ngoặt vi diệu (tinh tế, khéo léo), bất luận là một điểm biến hoá nhỏ nào, cũng có thể ảnh hưởng đến quyết định cuối cùng của lão Chương môn.

- Yến Triệu Ca, chính là sơ hở của Yến trưởng lão.

Văn Ninh Chi cười lạnh nói:

- Mọi người đều nói cha con Yến gia là hổ phụ không sinh khuyển tử, nhưng trong mắt của ta vừa vặn trái ngược, chính là hổ phụ sinh khuyển tử, Yến trưởng lão thua là thua ở trên người con trai gây chuyện, ngàn dặm bờ đê bị huỷ bởi ổ kiến.

Văn Ninh Chi đứng dậy:

- Người sau này liền sẽ rõ ràng, có một số việc, kỳ thực cũng không cần chứng cứ, chỉ cần hoài nghi, đã đủ để ảnh hưởng cảm nhận của một người đối với người khác.

- Về phần Nội Tinh Lô, ha ha, một tên miệng còn hôi sữa có khả năng chơi ra sao?

Người bên cạnh hắt kinh ngạc:

- Văn trưởng lão ngài muốn nói. . .

Văn Ninh Chi thản nhiên nói:

- Dĩ nhiên là thủ bút của Yến trưởng lão.

- Lúc đó, hoặc là Yến Triệu Ca vì mặt mũi của mình, lấy công lao của cha hắn, hoặc là Yến trưởng lão muốn lót đường cho con trai mình, cố ý đem công lao chia cho Yến Triệu Ca.

- Cho nên ta mới nói, Yến trưởng lão sớm muộn gì cũng bị huỷ trong tay của tên tiểu tử này.

Nói xong, sắc mặt của Văn Ninh Chi đột nhiên có chút dữ tợn:

- Kết quả lại bấy sự phụ của ta.

Tên Võ giả đứng một bên cúi đầu, không dám nói lời nào.

Hắn làm tâm phúc của Văn Ninh Chi, biết được không lâu trước đó ở trong tông môn, bởi vì Yến Triệu Ca mà Chấp Sự Điện Thôi trưởng lão bị cách chức điều tra, chính là sự phụ của Văn Ninh Chi.

Tuy rằng tu vi của Văn Ninh Chi từ lâu đã trò giỏi hơn thầy, nhưng đối với Thôi trưởng lão, hẳn vẫn rất tôn trọng.

Hắn chuẩn bị chu toàn nhiều mặt, xin nhờ Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão Nghiêm Húc nói hộ cho, nhưng chỉ có thể làm cuộc sống của Thôi trưởng lão dễ chịu hơn một chút.

Nhưng mà như vậy, chức vị Chấp Sự Trưởng lão cũng đã ném đi rồi, có thể hay không bình an thoát thân, không bị xử phạt về đường lão, vẫn không biết được.

Một bên là con ruột của Yến trưởng lão, một bên là thành viên trung tầng (tầng giữa) tiềm lực hầu như đã hết, trình độ nỗ lực của hai bên, hiển nhiên là không ở một cấp bậc.

Động tới Yến Triệu Ca sẽ có hậu quả gì, trước khi động thủ, Thôi trưởng lão đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng lại không có ngờ tới là một điểm thu hoạch cũng không có, một tắc công lao cũng chưa lập.

Mấu chốt là, không chỉ không có thành công, còn có khả năng bị Yến Triệu Ca nhìn thấu động cơ, bại lộ càng nhiều hơn ý đồ bên mình, không được công lao mà còn gây sai lầm.

Chuyện này làm cho người bên trên làm sao ra sức bảo vệ hẳn được?

- Sư phụ "người già nhưng tâm không già", không nghe ta khuyên, nhất định phải cược một lần, tranh thủ tiến thêm một bước, ai biết lại bị Yến Triệu Ca gài bẫy.

Trong lòng của Văn Ninh Chi buồn bực không thôi, có chút tức giận thầm nói: "Bất quá, sư phụ, ngày muốn lấy một điểm tốt, chớ không đối được ***, tên Yến Triệu Ca hết sức cuồng ngạo, vẫn còn đập vào."

Võ giả bên cạnh thấp giọng nói:

- Yến Triệu Ca cuối cùng cũng là con của Yến trưởng lão, cho dù lần này ngài thành công, sau đó cũng phải nhận lửa giận của Yến trưởng lão.

Văn Ninh Chi cười:

- Nếu thành công, cấp trên tự có người giúp ta chống lại Yến trưởng lão.
- Bản thân ta không có nhược điểm sơ hở nào mà đối phương có thể bắt được, người phía trên bảo vệ ta, cũng rất dễ dàng.
- Tốt lắm, đem sự tình báo cho Nghiêm trưởng lão biết, bên sơn môn đã truyền lại tin tức đi.
- Lần này nhìn xem Yến gia tiểu nhi như thế nào toàn thân trở ra, hẳn không lột một lớp da là không có khả năng.

.....

Yến Triệu Ca cùng Hứa Xuyên nói chuyện một lúc, như không có chuyện gì xảy ra lại lấy ra một vật, đặt ở trước mặt của Hứa Xuyên:

- Vân Văn Thạch này, là Linh Phong Cốc sản xuất?

Đây là một khối tinh thạch màu vàng nhạt, mặt ngoài tinh thạch có hoa văn, giống như mây trắng.

Đây là một trong những đặc sản vùng lân cận mà Hứa Xuyên cung cấp sau khi Yến Triệu Ca đến Lâm Uyên Thành, đặt thứ này bên cạnh khi Võ giả tu luyện, có công hiệu an thần, có thể giúp đề cao một chút hiệu suất tu luyện.

Hứa Xuyên gật đầu một cái:

- Không sai, là Linh Phong Cốc sản xuất.

Ngón tay của Yến Triệu Ca sờ Vân Văn Thạch, gật đầu:

- Hiệu quả rất tốt.

Vẻ mặt của Hứa Xuyên không đổi, nhưng trong lòng đã khẽ động.

Bên ngoài Linh Phong Cốc có Lâm Uyên Thành ngăn cách Trấn Long Uyên, bên trong không cùng các thế lực khác cạnh tranh, sản xuất tài nguyên lại dồi dào, tuy rằng người trấn thủ cũng là cấp bậc Chấp Sự Trưởng lão, nhưng là công việc béo bở hàng đầu ở Đông Đường quốc.

Không giống với Lâm Uyên Thành, địa vị mặc dù quan trọng, nhưng vừa cực vừa khổ, nếu xảy ra chuyện còn rất dễ gánh trách nhiệm.

Linh Phong Cốc Chấp Sự Trưởng lão Văn Ninh Chi, chính là tâm phúc của Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão Nghiêm Húc, đồng dạng cũng là người một phái của Nhị sư bá của Yến Triệu Ca.

Trong lòng của Hứa Xuyên suy nghĩ, ánh mắt liền rơi vào Vân Văn Thạch trong tay của Yến Triệu Ca, thứ này hẳn cũng thấy rất nhiều, thế nhưng nhìn trái nhìn phải, vẫn nhìn không ra có chỗ nào khác thường.

"Vật nhỏ này còn có bí ẩn gì sao?" Hứa Xuyên mơ hồ: "Hay là ta quá nhạy cảm, hẳn chỉ đơn thuần là thích vật này?"

Tiền Hứa Xuyên đi, ngón tay của Yến Triệu Ca nhẹ nhàng gõ trên Vân Văn Thạch thượng, vẻ mặt như cười mà không cười.

Ngày hôm sau, A Hồ báo lại một tin tức xấu:

- Công tử, mới vừa từ sơn môn ở Thiên Trung châu nhận được tin tức, Chương Hình Điện điểm tướng, Thiên Đông châu Chấp Pháp Trưởng lão sẽ tới Đông Đường.

Người của Quảng Thừa Sơn phục trách ở Thiên Đông châu, chính là Đông Châu Trưởng lão, dưới Đông Châu Trưởng lão, ngoại trừ Chủ Sự Trưởng lão các nơi cùng Chấp Sự Trưởng lão, còn có Chấp Pháp Trưởng lão, ngoại trừ phụ trách Đông Châu Trưởng lão, trực tiếp hướng về Chưởng Hình Điện của tông môn, phụ trách giám sát luật lệ, môn quy hình phạt của một châu.

Yến Triệu Ca hỏi:

- Biết vì nguyên nhân gì sao?

A Hổ đáp:

- Thứ nhất là người của Đại Nhật Thánh Tông làm âm ỉ, thứ hai là việc của Diệp Cảnh.

Hắn nhếch miệng:

- Thế nào cũng không nghĩ tới tên Diệp Cảnh lại đen đủi như vậy, ngã xuống ở Trấn Long Uyên, khẳng định là có người nhân cơ hội này tố cáo công tử người.

Yến Triệu Ca lơ đi, hỏi:

- Đi thủ đô của Đông Đường quốc?

- Không phải, ngay tại Lâm Uyên Thành này, Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão Nghiêm Húc truy đuổi Quỷ Phủ lão nhân không có kết quả, Xích Linh Kỳ Chủ cũng tung tích không rõ, sóng triều trong Trấn Long Uyên kịch liệt, cho nên hẳn trước tiên quay về Lâm Uyên Thành tọa trấn tạm thời, Chấp Pháp Trưởng lão cũng sẽ tới Lâm Uyên Thành, ngoài ra, Đông Đường quốc cũng có đại diện đến đây.

Yến Triệu Ca vuốt cằm:

- Vậy thì chờ ở chỗ này đi.

A Hồ cũng học theo mà vuốt cằm:

- Công tử à, lấy thân phận của người, sẽ không dễ dàng mà gặp Chương Hình Điện, Chấp Pháp Trưởng lão xuất động, tình huống này không ổn a.

Yến Triệu Ca mở ra hai tay:

- Đại sư bá vẫn ghét bỏ tính cách cuồng ngạo của ta, vốn sự việc Nội Tinh Lô lần trước làm hấn có cái nhìn mới, nhưng bây giờ chuyện tình làm ấm ỉ, ngược lại sợ là càng thêm thất vọng rồi, dù sao kỳ vọng càng lớn, thất vọng cũng càng lớn.

- Đại sư bá có thể sẽ không hướng một phái của Nhị sư bá, nhưng chỉ sợ lần này muốn nghiêm túc gõ ta một phen, để tránh cho ta "đi sai bước nhầm" đây.

A Hồ nháy mắt một cái:

- Khó khăn a.

Hai chân của Yến Triệu Ca tréo nguầy:

- Quả thật là có người muốn khó khăn.

Rất nhanh, những người khác cũng nhận được tin tức, bao gồm đám người Tư Không Tinh.

Bọn họ là người đi cùng Yến Triệu Ca, cũng phải đồng thời chịu chất vấn, tác làm bằng chứng phụ thêm.

Mọi người nghe tin, hai mặt nhìn nhau, tâm tư nhất thời phập phồng.

Chính như A Hổ nói, tình huống của Yến Triệu Ca đặc biệt, sẽ không dễ dàng mà gặp Chương Hình Điện, một khi gặp, vậy đã nói rõ là sự tình không nhỏ, khó khăn.

Thế hệ trẻ của tông môn, hô mưa gọi gió Quảng Thừa công tử Yến Triệu Ca, chẳng lẽ lần này thật muốn té nhào sao?

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỰ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 23: Chất vấn

Chuyện gì tới thì cuối cùng cũng tới, rất nhanh, Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão, cùng Đông Châu Chấp Pháp Trưởng lão đường xa mà đến, cùng nhau giá lâm Lâm Uyên Thành.

Đi cùng với Đông Châu Chấp Pháp Trưởng lão, còn có Quốc chủ Đông Đường quốc.

Vị chí tôn một nước này của Đông Đường quốc, dĩ nhiên cũng tới Lâm Uyên Thành.

Sự tình ở Đông Đường phát sinh, Đông Đường quốc tất nhiên phải biểu thị quan tâm, nhưng thân là Quốc chủ dĩ nhiên ngự giá ly khai Quốc đô, đi tới biên cương của quốc gia, vẫn là ngoài dự liệu của mọi người.

Mặc dù đối với bên ngoài giải thích, sóng triều của Trấn Long Uyên so với trước đây khác thường, quan hệ trọng đại, có khả năng nguy hiểm cho một nửa lãnh thổ Đông Đường, cho nên Quốc chủ mới đích thân ngự giá tới.

Nhưng rơi vào trong mắt đám người Hứa Xuyên, Văn Ninh Chi, lại cảm giác vị Quốc chủ này, hơn phân nửa là đến để chống lưng cho Yến Triệu Ca.

Chấp Pháp Trưởng lão đến, hiển nhiên đối với Yến Triệu Ca gây bất lợi, Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão Nghiêm Húc là người một mạch của Nhị sư bá của Yến Triệu Ca.

Với thân phận của Yến Triệu Ca đặt ở nơi này, chuyện bức cung là không có khả năng, nhưng áp lực phải đối mặt hiển nhiên không nhỏ.

Đông Đường Quốc chủ cùng cha của Yến Triệu Ca, có giao tình từ lúc còn trẻ, lần này rõ ràng là tới chống đỡ cho thế diệt (cháu) của mình.

Những năm gần đây, Đại Nhật Thánh Tông đối với Đông Đường quốc xâm chiếm rất nghiêm trọng, nhưng Quảng Thừa Sơn vẫn có thể ở Đông Đường chiếm thượng phong, tâm của Đông Đường Quốc chủ hướng về Quảng Thừa, là nguyên nhân trọng yếu nhất.

Tin tức được truyền đến, Hứa Xuyên thì lo lắng, trái lại Văn Ninh Chi không lo mà còn mừng.

Đông Đường Quốc chủ đến, tất nhiên sẽ giúp đỡ cho Yến Triệu Ca, nhưng vị đại lão này đến, cũng đã nói lên lần này Yến Triệu Ca qua ải không dễ dàng, Chương Hình Điện của tông môn xuất động thật sự, thế nên làm cho Đông Đường Quốc chủ đều ngòai không yên.

Tư Không Tinh cùng đám đệ tử trẻ tuổi đối với những vấn đề này không hiểu nhiều, nhưng là cũng có thể cảm giác được bầu không khí hít thở không thông, mưa gió sắp nổi lên.

Bên ngoài đại điện, Yến Triệu Ca quay đầu lại nhìn bọn hắn, cười một tiếng:

- Là chất vấn ta, cũng không phải là chất vấn các ngươi, đừng khẩn trương như vậy.

Tất cả mọi người đều miễn cưỡng cười, cũng không có hé răng, một người nữ đệ tử trẻ tuổi, ôm một con Quang Linh Miêu xinh xắn, cố lấy can đảm mà nói:

- Yến sư huynh, ta tin tưởng người không có việc gì.

Yến Triệu Ca cười, xoay người đi trước vào đại điện.

Tiến vào đại điện, chỉ thấy trên chủ vị đồng thời ngồi hai người.

Một lão giả có vẻ mặt bình thản khoan thai, không giận tự uy, chính là Quảng Thừa Sơn Chấp Pháp Trưởng lão ở Thiên Đông châu.

Người khác một nam tử trung niên, tuy rằng mặc y phục thường ngày màu vàng, nhưng tự nhiên toát ra uy nghiêm của vương giả, chính là Đông Đường Quốc chủ.

Phía dưới Đông Đường Quốc chủ, đang ngồi là một lão giả vẻ mặt nghiêm túc, vóc người khô gầy, chính là Quảng Thừa Sơn Chủ Sự Trưởng lão ở Đông Đường quốc, Nghiêm Húc.

Ngồi phía dưới Nghiêm Húc, hơi cuối người cung kính, vốn là chủ nhân của nơi này, Quảng Thừa Sơn Chấp Sự Trưởng lão ở Lâm Uyên Thành của Đông Đường quốc, Hứa Xuyên.

Lúc này Hứa Xuyên mắt nhìn thẳng, nhưng sâu trong ánh mắt, mơ hồ có chút lo lắng.

Yến Triệu Ca vào đại điện, bình tĩnh chào mọi người.

Sau hành lễ xong, Đông Đường Quốc chủ cùng Nghiêm Húc đều không nói gì, an tĩnh ngồi ngay ngắn, đem việc chất vấn này giao cho Đông Châu Chấp Pháp Trưởng lão.

Chấp Pháp Trưởng lão nhìn Yến Triệu Ca, bình thản nói:

- Lần này Yến sư diệt thẳng lớn Triều Nguyên Long, không làm rơi uy danh của Quảng Thừa ta, đầu tiên là thật đáng mừng.

- Bất quá tại nơi đó, người đem Triều Nguyên Long đang hôn mê cùng những đệ tử của Đại Nhật Thánh Tông khác, cùng nhau đuổi ra khu vực trung tâm dòng xoáy của Trấn Long Uyên.

- Trong quá trình giao thủ, cũng không phải là thắng lợi, mà là cố tình nhục nhã Triều Nguyên Long, khiến cho mặt mày biến dạng, lúc sau càng quất những đệ tử Đại Nhật Thánh Tông khác.

- Đây là lời nói bên Đại Nhật Thánh Tông, trong đó có giả dối không?

Yến Triệu Ca nhàn nhạt đáp:

- Cơ bản đều là thật.

Chấp Pháp Trưởng lão hỏi:

- Người có chuyên gì muốn nói không?

Nghiêm Húc nói thêm:

- Hiện tại, không phải vấn đề tỷ thí cá nhân giữa người cùng Triều Nguyên Long nữa.

Yến Triệu Ca mỉm cười nói:

- Đuổi bọn hăn ra khu vực trung tâm dòng xoáy, là bởi vì khu vực này, có tác dụng lớn với bản môn, và phải bảo mật, cho nên không có khả năng cho người của Đại Nhật Thánh Tông tiếp tục ở đây.

Ánh mắt của Chấp Pháp Trưởng lão nhìn qua:

- Ồ?

Yến Triệu Ca gật đầu một cái:

- Nơi đó là một chỗ có cửu sát hội tụ, ta cần ở nơi này làm thí nghiệm, để thăng Nội Tinh Lô.

Sự việc về Nội Tinh Lô, Đông Đường Quốc chủ cũng biết rõ, hơn nữa còn là một trong số ít người ngoài Quảng Thừa Sơn biết chuyện này.

Chấp Pháp Trưởng lão hỏi:

- Hiện tại chỗ kia không còn tồn tại nữa đi? Giải thích của ngươi, có thể có bằng chứng hay không?

Yến Triệu Ca thản nhiên trả lời:

- Nội Tinh Lô mà ta mang vào Trấn Long Uyên đã thất lạc, vật thật quả thật không có, bất quá lúc ta thử Lô, trong khoảng thời gian ngắn luyện chế ra một kiện Trung phẩm Bảo binh, những đệ tử tông môn đồng hành cùng ta đứng ngoài quan sát, có thể làm chứng.

Tư Không Tinh là người có tu vi cao nhất trong đám đệ tử trẻ, tiếp nhận chất vấn đầu tiên.

- Yến sư huynh nói thật, lúc đó đệ tử và những người khác đều đứng bên cạnh.

Nghiêm Húc nhìn Tư Không Tinh:

- Các người đối với Nội Tinh Lô hiểu biết bao nhiêu? Có biết nguyên lý vận chuyển của nó hay không, làm sao có thể đoán được tình hình lúc đó là thật hay giả?

Tư Không Tinh không nhanh không chậm trả lời:

- Đệ tử có lý giải đối với Nội Tinh Lô có hạn, quả thực không cách nào phán đoán tình huống lúc đó, hết thầy đều kể lại theo chính hai mắt nhìn thấy.

- Yến sư huynh có chuẩn bị trước một kiện Trung phẩm Bảo binh hay không, sau đó lấy bí pháp ấn dấu thành Phàm binh, lừa gạt, với tu vi của đệ tử không cách nào xác định, nhưng thanh trường đao đen nhánh kia, chắc chắn là Trung phẩm Bảo binh.

- Nơi cửu sát hội tụ có tác dụng đề thăng Nội Tinh Lô hay không, đệ tử không biết, nhưng nơi cửu sát hội tụ, thì đệ tử biết.

Mọi người nghe vậy, đều nhìn nàng một cái, nơi cửu sát hội tụ, người bình thường đừng nói thấy, liền nghe đều chưa từng nghe qua.

Nghiêm Húc nhìn Tư Không Tinh, chậm rãi gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Đông Đường Quốc chủ lần đầu tiên mở miệng nói:

- Chiếu theo Tư Không cô nương miêu tả, chỗ kia, xác thực là đặc thù của nơi cửu sát hội tụ.

Chấp Pháp Trưởng lão gật đầu:

- Không sai.

- Nơi cửu sát hội tụ, cũng không phải là nơi tồn tại cố định, có thể di chuyển, có thể biến mất.

Hắn nhìn về phía Yến Triệu Ca:

- Quan hệ tới Nội Tinh Lô, sự chậm trễ có thể sẽ bỏ qua thời cơ tốt, chuyện khẩn cấp có thể tòng quyền, đánh đuổi đệ tử của Đại Nhật Thánh Tông, không tính là sai lầm.

- Nếu xác định có thể đề thăng công hiệu của Nội Tinh Lô thêm một bước, không chỉ không có tội, trái lại có công.

- Bên Đại Nhật Thánh Tông, tự có tông môn xử lý, không cần người đứng ra, nhưng nếu văn bối đệ tử của Đại Nhật Thánh Tông khiêu chiến người, tìm người luận bàn tỷ thí, thì người phải ứng đối.

Yến Triệu Ca cười:

- Cái này là tất nhiên.

Tuy rằng thực lực của Đại Nhật Thánh Tông mạnh hơn, nhưng làm Thánh đại cùng cấp bậc với Đại Nhật Thánh Tông, cho dù Quảng Thừa Sơn quyết định Yến Triệu Ca có lỗi, cũng là đóng cửa lại nghiêm phạt nội bộ, đối với bên ngoài thì nhất định cứng rắn chống lại, sẽ không yếu thế trước mặt Đại Nhật Thánh Tông.

Cho dù nghiêm phạt nội bộ, với tình huống giống như vậy, cũng sẽ không quá nghiêm khắc, chỉ là giáo huấn môn hạ đệ tử không nên cuồng vọng, cho tông môn tai nạn vô ý.

Yến Triệu Ca biết, kế tiếp mới là kịch hay.

Quả nhiên, Chấp Pháp Trưởng lão thay đổi chủ đề:

- Sự việc của Đại Nhật Thánh Tông, tạm thời dừng ở đây, về việc đệ tử bản môn Diệp Cảnh ở trong Trấn Long Uyên bỏ mình, Yến sư điệt người là Tông Sư lĩnh đội, có gì muốn nói không?

Nghiêm Húc nói tiếp:

- Trong sương đen, đến tột cùng là người làm cái gì, làm cho trước khi chết, Diệp Cảnh lại cảm hận cùng không cam lòng?

- Diệp Cảnh, thật là chết vì Xích Linh Kỳ Chủ sao?

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 24: Biện bạch (bào chữa)

Nghe được câu hỏi của Nghiêm Húc, lông mày của Yến Triệu Ca khẽ giương lên:

- Nghiêm trưởng lão cho rằng Diệp sư đệ là bởi vì ai mà chết?

Nghiêm Húc lạnh lùng nhìn Yến Triệu Ca:

- Bây giờ là trường hợp nào, người có thể vặn hỏi lại sao?

- Chuyện người cần làm, cũng chỉ có trả lời chân thật, không được phép nói dối một chữ, nguy biện.

Yến Triệu Ca cười:

- Nếu như ta nhớ không lầm, hôm nay là chất vấn, mà không phải thẩm vấn, mặc dù là thẩm vấn, dường như cũng không đến lượt Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão người tới thẩm vấn ta.

- Nếu cho là lỗi của ta, như vậy thì chứng cứ ở đâu?

Nghiêm Húc cũng không tức giận, hờ hững nói:

- Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng, hiện tại ở trên tay người nào?

Yến Triệu Ca mỉm cười:

- Ở trong tay ta.

Nghiêm Húc quay đầu nhìn về phía Tư Không Tinh:

- Diệp Cảnh trước khi chết, có nói qua cái gì?

Tư Không Tinh trầm mặc một chút, thành thật trả lời:

- Kêu lên tục danh của Yến sư huynh.

- Kêu thế nào.

- . . . phản nộ, không cam lòng, còn có. . . oán hận.

Chấp Pháp Trưởng lão khoát tay một cái, ánh mắt bình thản, chuyên chú nhìn Yến Triệu Ca:

- Yến sư đệ, về việc Diệp Cảnh bỏ mình ở Trấn Long Uyên, người là Tông Sư lĩnh đội, có muốn nói gì không?

Hắn đơn giản chỉ là lặp lại vấn đề lúc trước, nhưng giọng điệu thêm vài phần ngưng trọng.

Yến Triệu Ca nói:

- Đầu tiên sửa lại một điểm, hôm nay Diệp sư đệ sống chết không rõ, cũng không phải đã tử vong.

Chấp Pháp Trưởng lão thân nhiên hỏi:

- Vì sao người lại nói như vậy? Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Yến Triệu Ca lấy ra một phong thư, mỉm cười nói:

- Làm Tông Sư lĩnh đội đồng môn đi chấp hành nhiệm vụ lịch lãm, đối với hành trình trải qua lần này, dĩ nhiên ta phải chỉnh lý lại mà báo cáo, chỉ là chưa kịp giao về tông môn, liền nhận được tin tức là các ngài tới, cho nên phải lưu lại, trực tiếp giao cho chư vị.

Chấp Pháp Trưởng lão hơi trầm mặc một chút, gật đầu:

- Lão hủ lần này đến, vốn cũng là muốn mang báo cáo của người cùng nhau quay về.

Hắn tiếp nhận phong thư, sau khi xem xong, ánh mắt hơi ba động, sau đó chuyển cho Nghiêm Húc.

Nghiêm Húc xem qua, mày nhăn lại:

- Nội Tinh Lô của người rơi xuống vực sâu dẫn phát nổ Lô, hủy đi nhục thân của Diệp Cảnh, Diệp Cảnh có mang theo bảo vật, che chở linh hồn của hắn, thế nhưng tung tích không rõ?

Yến Triệu Ca nói:

- Bảo vật kia rất kỳ lạ, ta có dự cảm, không lâu sau Diệp sư đệ sẽ trở lại trước mặt chúng ta, khi đó cũng chứng minh lời của ta nói.

- Dĩ nhiên, hắn có thể bởi vì Nội Tinh Lô của ta nổ tung, còn đối với ta sinh ra oán hận.

Đông Đường quốc Quốc chủ cau mày:

- Nếu thật như người nói, tu vi hiện tại của Diệp Cảnh bất quá là Dẫn Khí trung kỳ đi? Bình thường một mình tiến vào Trấn Long Uyên đều cử tử nhất sinh, đừng nói tới hiện giờ chỉ có linh hồn, còn rơi xuống vực sâu.

Yến Triệu Ca chậm rãi nói:

- Hãn mang theo bảo vật, trong nháy mắt bộc phát ra khí tức cực kỳ cường đại, không thể coi thường.

Nghiêm Húc lạnh lùng nhìn chăm chăm Yến Triệu Ca:

- Nếu Diệp Cảnh không trở lại, thì giải thích như thế nào?

Chấp Pháp Trường lão lại hỏi:

- Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng, là bị sóng triều của Trấn Long Uyên đây, rơi trước mặt người?

Yến Triệu Ca nói:

- Đúng là như vậy.

Ba vị đại lão ngồi trên đều nhìn chăm chăm Yến Triệu Ca, trầm mặc không nói.

Yến Triệu Ca lẳng lặng nói:

- Từ đầu đến cuối, cũng chỉ là nhận định đơn phương của Diệp sư đệ đối với ta mà thôi, hãn không chủ động trêu chọc trên đầu ta, đối với ta mà nói, cùng những sư đệ khác không có gì khác nhau.

- Về phần Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng, ta tin tưởng tông môn sẽ cam đoan ưu tiên nghiên cứu chế tạo Nội Tinh Lô, ta muốn có được, rất dễ dàng.

- Cho dù vì Diệp sư đệ không hiểu chuyện, cùng ta tranh đoạt Hỏa chủng, ta cho hãn một chút giáo huấn, cũng không cần đến mức phải giết hãn.

- Huống chi, không cần bản thân ta động thủ, cũng có thể làm hãn chịu không nổi.

Giọng điệu của Yến Triệu Ca bình thản:

- Ta có ghi trong báo cáo, tin tưởng trong tin tức mà chư vị có được cũng có nhắc tới.

- Diệp sư đệ, cùng Quý Phủ lão nhân Hàn Thịnh có quen biết.

Chấp Pháp Trương lão nhú mày:

- Cùng việc này có quan hệ chỗ nào?

Nghiêm Húc hờ hững nói:

- Hàn lão quái cùng lão phu có cừu oán là không giả, nhưng đó là ân oán cá nhân, không phải của tông môn.

- Diệp Cảnh cùng hãn quen biết, cũng không lo ngại, chính là lão phu, cũng sẽ không bởi vậy mà trong lòng mang khúc mắc.

- Nếu Hàn lão quái chịu vứt bỏ hiềm khích lúc trước, hoá giải thù hận thì như thế nào? Lão phu cũng không thể không được.

Yến Triệu Ca cười:

- Đó là, hai lần giao thủ đều là ngài chiếm tiện nghi, Hàn Thịnh chịu thiệt.

Nhưng kế tiếp, nụ cười trên mặt của Yến Triệu Ca dần biến mất:

- Nhưng sự tình lại không phải đơn giản là ân oán cá nhân nữa, Quý Phủ lão nhân Hàn Thịnh, cùng dị biến của Trấn Long Uyên lần này có liên quan!

Lời vừa nói ra, cả đại điện đều kinh hãi.

Chấp Pháp Trưởng lão, Đông Đường Quốc chủ cùng Nghiêm Húc đều đứng thẳng người lên, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm Yến Triệu Ca.

- Nhận định của người, có chứng cứ gì?

Ba vị Đại Tông Sư mang đến áp lực, làm cho cả đại diện giống như lò luyện.

Yến Triệu Ca cười:

- Chuyện đó người ở chỗ này đều có thể chứng minh, khi Quỷ Phủ lão nhân mới hiện thân, còn chưa phát hiện ra Diệp sư đệ, mà câu nói đầu tiên của hắn là, "Là ai phá hủy chuyện tốt của lão tử", vậy chúng ta suy nghĩ một chút, "chuyện tốt" của Quỷ Phủ lão nhân, là chuyện gì.

Nói xong, Yến Triệu Ca đưa lên hai khối tinh thạch, một khối trong đó là phong ấn hồng quang trong sương đen của Trấn Long Uyên.

Trong một khối khác, lại phong ấn một cái bóng mơ hồ, là đạo huyễn ảnh tà ác mà Yến Triệu Ca buông tha Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng để đuổi theo.

Yến Triệu Ca nhìn thẳng Nghiêm Húc:

- Nghiêm trưởng lão, người cùng Quỷ Phủ lão nhân quen thuộc nhất, nhìn vật này, có phát hiện gì không?

Nghiêm Húc tiếp nhận tinh thạch, tỉ mỉ nghiền ngẫm, ánh mắt của Chấp Pháp Trưởng lão cùng Đông Đường quốc Quốc chủ, đồng dạng cũng nhìn chăm chú vào hắn.

Sau một lúc lâu, Nghiêm Húc thở ra một hơi thật dài, trầm giọng nói:

- Không biết là pháp môn tà dị gì. . . nhưng đúng là thủ bút của Hàn lão quái.

Yến Triệu Ca bình tĩnh đem quá trình gặp phải và bắt được huyền ảnh tà ác này nói lại một lần, ba Đại Tông Sư ở đây đều rơi vào trầm tư.

Biến đổi của Trấn Long Uyên, cũng không phải là việc nhỏ, bởi vì dính tới Địa Vực thời trước, hôm nay chính là "Địa Ngục"!

Một lúc lâu sau, Chấp Pháp Trưởng lão ngẩng đầu lên, hỏi:

- Ngụ ý của ngươi là, Diệp Cảnh cùng Hàn Thịnh cấu kết?

Yến Triệu Ca lắc đầu nói:

- Ta không có ý này.

- Diệp sư đệ cùng Quý Phủ lão nhân có quen biết, càng gọi nhau bằng huynh đệ, đây là sự thật.

- Quý Phủ lão nhân cùng dị biến của Trấn Long Uyên có liên quan, đây cũng là sự thật.

- Diệp sư đệ làm sao cùng Quý Phủ lão nhân nhận thức, rồi biết sự việc của Trấn Long Uyên bao nhiêu, đối với Quý Phủ lão nhân biết bao nhiêu, hẳn bái nhập bản môn có mang tâm tư khác hay không, những thứ này đều là chuyện không xác định, cần kiểm chứng lại.

Yến Triệu Ca nói tiếp:

- Ta nói những thứ này, chỉ là muốn nói rõ, ta muốn gây khó khăn cho Diệp sư đệ, hoàn toàn không cần bản thân đi động thủ.

Ba người Nghiêm Húc đồng thời trầm mặc.

Nếu như Yến Triệu Ca nói, xảy ra chuyện như vậy, cho dù tông môn không lấy thủ đoạn khác thường đối xử với Diệp Cảnh, nhưng thẩm tra là

không thể tránh khỏi, chỉ cần một hạng này, cũng đã đủ để Diệp Cảnh phiền phức rồi.

Liên Đại sư bá của Yến Triệu Ca, muốn thu Diệp Cảnh làm đồ đệ, cũng sẽ dẫn đo một lần nữa, ít nhất phải chờ sau khi thăm tra xong mới có quyết định.

- Ta nói rồi, Diệp sư đệ cũng chưa chết, món bảo vật của hãn nhàn có chỗ độc đáo, có thể làm cho hãn trọng tổ lại nhục thân.

- Chờ lúc hãn xuất hiện lại lần nữa, rất nhiều chuyện trực tiếp hỏi hãn là sẽ biết, ta không ngại cùng hãn ngay mặt đối chứng.

Yến Triệu Ca nói xong lời cuối cùng, khẽ cười một tiếng:

- Đến lúc đó chúng ta có thể làm Huyết Hồn Hồi Quang, tái hiện lại cảnh tượng lúc trước, ai cũng không lo lắng đối phương chối cãi.

Nghiêm Húc trầm giọng hỏi:

- Vẫn là câu nói kia, nếu như Diệp Cảnh vẫn không xuất hiện đây?

- Ba năm, hai năm. . . một năm? Thậm chí ngắn hơn.

Yến Triệu Ca nhàn nhạt nói:

- Chỉ cần không phải có người cố ý làm hãn không thể xuất hiện.

Mặt của Nghiêm Húc trầm như nước.

Đông Đường quốc Quốc chủ dựa lưng trên ghế ngò, nhìn Yến Triệu Ca khẽ gật đầu.

Chấp Pháp Trưởng lão trầm ngâm nói:

- Ta sẽ đem cuộc chất vấn ngày hôm nay hoàn chỉnh báo về tông môn.

- Cá nhân ta tin tưởng cách nói của Yến sư diệt người, nhưng như người nói, hy vọng thời gian sẽ chứng minh sự trong sạch của người, nếu như Diệp Cảnh có thể còn sống, cũng là một chuyện vui, tông môn sẽ tiếp tục tìm kiếm tung tích của hắn.

Nói đến cùng, chúng quy không có chứng cứ thật sự, chứng minh là Yến Triệu Ca cố ý đưa Diệp Cảnh vào chỗ chết, thậm chí ngay cả vô ý đều chưa nói được.

- Nếu chuyện của ta đã nói xong, như vậy thì nói một việc khác đi.

Lúc này Yến Triệu Ca lại đột nhiên mở miệng nói:

- Viết báo cáo tố cáo ta, sớm đem tin tức chộc tới người của tông môn, là Linh Phong Cốc Chấp Sự Trưởng lão, Văn Ninh Chi đi?

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 25: Phản công

Bên sơn môn có phản ứng nhanh như vậy, lại còn phản ứng lớn như thế, khẳng định có người âm thọt, thêm mắm thêm muối.

Đi ra Trấn Long Uyên, Võ giả đã tiếp xúc qua, ngoại trừ Võ giả Đông Đường quốc, cũng là người của Quảng Thừa Sơn hoặc Lâm Uyên Thành, hoặc là của Linh Phong Cốc.

Hứa Xuyên cùng Văn Ninh Chi, người sau không thể nghi ngờ là có hiềm nghi lớn nhất.

Hai ngày này, Yến Triệu Ca để cho A Hồ điều tra Văn Ninh Chi, đối phương cùng Chấp Sự Điện Thôi trưởng lão trước đây có quan hệ, đương nhiên không còn là bí mật.

Nghiêm Húc hồ hững liếc nhìn Yến Triệu Ca một cái:

- Văn Ninh Chi hồi báo cho lão phu, sau đó lão phu trình lên tông môn, lão phu một lòng chủ quản Đông Đường, đồng thời cũng là cấp trên trực tiếp của Chấp Sự Linh Phong Cốc, trên khu vực Đông Đường quốc xảy ra chuyện, lão phu báo lên tông môn, người có vấn đề gì?

Yến Triệu Ca nở nụ cười:

- Vấn đề cũng không lớn, chỉ là ta hoài nghi, Văn Ninh Chi phản bội tông môn, có tình nghi tư thông kẻ thù bên ngoài.

- Cho nên chuyện lần này, khó tránh khỏi ta sẽ liên tưởng đến hắc, có thể hắc tố cáo ta, cũng không phải là chỉ là vấn đề nội bộ của tông môn.

- Dù sao, Nghiêm trưởng lão cũng biết, ta vừa ở trong Trấn Long Uyên đem môn hạ đệ tử của người ta đánh gần chết.

Ánh mắt của Nghiêm Húc bỗng nhiên trở nên lạnh lùng, trường Yên Triệu Ca:

- Yên Triệu Ca, chú ý ngôn từ của người!

Yên Triệu Ca bình tĩnh nói:

- Ta có chú ý a, cho nên ta mới nói, nghi ngờ, hoài nghi.

Chấp Pháp Trưởng lão nhìn Yên Triệu Ca, lại nhìn Nghiêm Húc, thờ dãi, trước hết nói với Tư Không Tinh:

- Tư Không sư đệ, người lui xuống trước đi.

Tư Không Tinh lẳng lặng liếc nhìn Yên Triệu Ca một cái, theo lời lui ra.

Chấp Pháp Trưởng lão chờ nàng lui ra rồi hỏi:

- Yên sư đệ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Yên Triệu Ca lấy ra một vật, bàn tay mở ra, những người trong đại điện nhìn lại, chỉ thấy đó là một khối tinh thạch màu vàng nhạt toả sáng, mặt ngoài của tinh thạch có hoa văn, giống như mây trắng.

Lâm Uyên Thành Chấp Sự Trưởng lão Hứa Xuyên thấy khối tinh thạch này, mí mắt không khỏi nháy một cái: "Vân Văn Thạch!"

Nghiêm Húc nhìn thoáng qua rồi nói:

- Vân Văn Thạch, người lấy thứ này ra làm gì?

Yến Triệu Ca cười mà không nói, lại lấy ra một gốc Linh thảo, đối Hứa Xuyên bên cạnh nói:

- Làm phiền Hứa trưởng lão đem gốc Mị Linh Thảo này nghiền thành nước.

Ánh mắt của Hứa Xuyên chớp động, gốc Linh thảo trước mắt này tên là Mị Linh Thảo, sau khi đốt thành tro, có thể làm thuốc dẫn cho một loại bảo dược khác, nghiền thành nước không có độc nhưng cũng không có ích, không có bất kỳ tác dụng gì, không công mà lãng phí.

Bất quá, hẳn cũng không có cự tuyệt, lập tức phân phó người hầu làm theo như Yến Triệu Ca nói.

Nghiêm Húc lạnh lùng nhìn chằm chằm Yến Triệu Ca, Chấp Pháp Trưởng lão cùng Đông Đường Quốc chủ đều không nói gì, chỉ yên lặng đứng xem.

Nước thuốc rất nhanh liền được nghiền ra, Yến Triệu Ca mỉm cười cầm lấy Vân Văn Thạch, bắt đầu rót Cương khí vào bên trong.

Chấp Pháp Trưởng lão nhíu mày:

- Yến sư diệt, Vân Văn Thạch không thể trực tiếp rót Võ giả Cương khí vào, nếu không sẽ nổ tung thành vụn.

Yến Triệu Ca cười nói:

- Trưởng lão yên tâm, cái này thì ta biết, cho nên Vân Văn Thạch ngoại trừ có công dụng an thần tĩnh trí, có lúc còn có thể dùng làm vũ khí, bất quá cho dù nổ tung, uy lực cũng rất có hạn.

- Nhưng lúc này, khối Vân Văn Thạch trong tay ta, nó nổ không được.

Vừa nói xong, Yến Triệu Ca liền đưa Vân Văn Thạch trong tay, một nửa ngâm vào trong nước thuốc Mị Linh Thảo, bàn tay của mình thì cầm nửa đoạn trên.

Mà Cương khí của hắn, không ngừng rót vào trong Vân Văn Thạch.

Quả nhiên, Vân Văn Thạch cũng không có nổ tung, vẫn an ổn như lúc ban đầu.

Hứa Xuyên chăm chú nhìn bàn tay của Yến Triệu Ca, hắn không tin Yến Triệu Ca làm to chuyện như thế, chỉ là vì chứng minh chuyện nhỏ nhặt không đáng kể này.

Sau một lúc, Hứa Xuyên bỗng nhiên mở to hai mắt.

Đông Đường Quốc chủ vốn đang dựa lưng vào ghế, lần nữa đứng thẳng lên.

Chấp Pháp Trưởng lão cùng Nghiêm Húc, ánh mắt nhìn chăm chú Yến Triệu Ca, cũng đột nhiên ngẩn ngơ.

Trước mắt bọn hắn, Vân Văn Thạch trong tay Yến Triệu Ca, hoa văn mây trắng mặt ngoài, đột nhiên trở nên càng thêm nhu hòa, có dịch thể màu trắng ngà từ trong đó chảy ra, dung nhập vào nước thuốc Mị Linh Thảo, giống như sữa trôi nổi ở mặt ngoài của nước thuốc.

Một cỗ mùi hương nồng nặc, ngăn lại mùi thuốc gay mũi, trong nháy mắt tràn ngập khắp đại điện.

Người ở tại đây, tất cả đều có kiến thức rộng rãi, chỉ là vừa nghe mùi vị này, liền biết dịch thể màu trắng ngà này là cái gì.

Đó cũng không phải được vật dùng để uống, mà là một loại bảo vật tên là Ngọc Tinh Tuỷ.

Bảo vật này có công dụng rất rộng, bất kể là thêm vào lúc Luyện khí hay là Luyện được, đều đề thăng tỷ lệ luyện chế thành công rất lớn, đồng thời cũng đề cao phẩm chất của linh dược hay binh khí, tiết kiệm nguyên liệu.

Ở Bát Cực Đại thế giới, sản lượng của Ngọc Tinh Tuỷ rất có hạn, chỉ có Sơn Vực cùng Phong Vực và một ít địa phương mới có sản xuất, nhưng nhu cầu rất kinh người, thế nên hàng năm đều cung không đủ cầu, có lúc xuất hiện tình trạng có tiền mà mua không được.

Bất kể là Quảng Thừa Sơn, hay Đông Đường quốc, hàng năm đều tiêu hao lượng lớn tài nguyên cùng tiền tài, để đổi lấy Ngọc Tinh Tuỷ.

Dù là như vậy, cũng khó mà thỏa mãn nhu cầu thật sự, chỉ có thể tiết kiệm dùng, mà không dám bán ra.

Nhưng nhìn biểu diễn của Yến Triệu Ca lúc này, trong Vân Văn Thạch nho nhỏ này, dĩ nhiên chứa đựng Ngọc Tinh Tuỷ, hơn nữa phương pháp lấy ra vô cùng đơn giản.

Bất kể là Vân Văn Thạch hay là Mị Linh Thảo, giá cả so với Ngọc Tinh Tuỷ đều rẻ hơn rất nhiều, sản lượng lại rất lớn.

Đây là có bao nhiêu Ngọc Tinh Tuỷ?

Tự mình dùng đều sung túc, hoàn toàn có thể bán ra bên ngoài!

Cả ba Đại Tông Sư đều ngồi không yên, từ chỗ ngồi đứng lên, trong nháy mắt đến trước mặt Yến Triệu Ca, đều đưa ngón tay lấy ra một chút dịch thể màu trắng ngà.

Rất nhanh, bọn họ đều hoàn toàn xác định, đây chính là Ngọc Tinh Tuỷ!

Ở trước mặt của bọn họ, Yến Triệu Ca không thể nào dùng ảo thuật biến ra để lừa gạt, mà là chân chính kết hợp hiệu quả của Mị Linh Thảo cùng Vân Văn Thạch, sinh ra Ngọc Tinh Tuỷ.

Chấp Pháp Trưởng lão hít sâu một hơi, đè xuống tâm tình kích động của mình, nói:

- Yến sư điệt, người lập được công lớn!

- Hoàn toàn không kém so với cấp bậc hiện tại của Nội Tinh Lô, thậm chí còn hơn nữa!

Mặt lạnh của Nghiêm Húc liền hoà hoãn rất nhiều, nhưng ngay sau đó, hăn liền biến sắc.

Sau một lúc, âm thanh của Yến Triệu Ca chậm rì rì bay vào lỗ tai của hăn:

- Trưởng lão quá khen, ta cũng vô ý phát hiện trong lúc ngẫu nhiên, mới biết được bí ẩn bậc này.

- Bất quá, theo như ta biết, mấy năm nay Linh Phong Cốc sản xuất không ít Vân Văn Thạch, trong đó một bộ phận lớn, dường như là bán cho Đại Nhật Thánh Tông ở Hỏa Vực đi.

Sắc mặt của Nghiêm Húc trầm xuống:

- Phương pháp như vậy, lão phu cũng là lần đầu tiên biết được, trước đây cũng chưa từng nghe nói qua, toàn bộ Bát Cực Đại thế giới cũng chưa bao giờ truyền lưu.

- Nếu đã biết, tự nhiên sẽ cấm đưa Vân Văn Thạch ra ngoài, nhưng Ninh Chi bán Vân Văn Thạch ra bên ngoài, tuy rằng đáng tiếc, nhưng

người không biết thì không có tội, không nên bởi vì vậy mà chỉ trích hần.

- À ...

Yến Triệu Ca kéo dài một tiếng:

- Nghiêm trưởng lão làm sao có thể xác định, hần thật sự không biết?

Nghiêm Húc há miệng muốn nói cái gì, lại phát hiện sâu trong ánh mắt của Yến Triệu Ca hơi có chút trêu tức, rõ ràng chớp động một tia lạnh lẽo.

- Rốt cuộc là sơ suất không biết chuyện, hay là cố ý giấu diếm không báo, âm thầm hoạt động, thông đồng với Đại Nhật Thánh Tông đây?

Yến Triệu Ca xoay cái cổ một chút, mỉm cười lộ ra một hàm răng trắng:

- Việc này ta nói cũng không chính xác, nhưng nếu Chấp Pháp Trưởng lão đến Đông Đường, thế bá cùng Nghiêm trưởng lão ngài cũng đều ở đây, thuận tiện điều tra một chút chứ.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 26: Quyết định cuối cùng

Nghiêm Húc nhìn chăm chăm vào Yến Triệu Ca, Yến Triệu Ca mỉm cười, an tĩnh mà đợi, không thềm nhắc lại lời nói.

Chấp Pháp Trường lão nhìn hai người bọn họ, thở dài một hơi:

- Loại bí ẩn như thế này, ta cũng chưa bao giờ biết được, trong điển tịch của tông môn cũng không có ghi chép.

- Yến sư diệt người có lẽ là người mở đầu, bất luận ra sao, việc này đầu tiên là phải nhớ tới công lao của người.

- Về phần Linh Phong Cốc Chấp Sự Trường lão có biết rõ tình huống này hay không, đợi gọi hắc đến, cùng với sau khi tiến hành chất vấn những người quản lý Linh Phong Cốc, rồi hãy kết luận.

Yến Triệu Ca cười nói:

- Bí ẩn của Ngọc Tinh Tùy, hiện tại phải khống chế trong phạm vi nhất định, dù sao loại phương pháp thu được này, kỳ thực rất dễ dàng.

- Ngoại trừ Linh Phong Cốc, thế giới rất rộng, còn có những địa phương khác sản xuất Vân Văn Thạch, thứ này cũng không đắt như Ngọc Tinh Tùy.

- Bản môn tuy cần lượng lớn Ngọc Tinh Tủy, nhưng chung quy vật này quý hiếm, phải chiếm cứ chủ động, phải phong tỏa tin tức này lại.

- Khai thác cũng phải cũng tiến hành theo chất lượng, để tránh chọc ánh mắt của người khác, ta tin tưởng trưởng bối của bản môn sẽ có cân nhắc toàn diện, ta sẽ không xen vào nhiều.

Chấp Pháp Trường lão nói:

- Cái này là tất nhiên.

Hắn liếc nhìn Nghiêm Húc, chậm rãi nói:

- Sự việc trọng đại, đã không chỉ là vấn đề của khu vực Đông Đường, mà thậm chí cũng không phải trong phạm vi quyền hạn của Thiên Đông châu, cần do tông môn quyết định.

Sắc mặt của Nghiêm Húc phát chìm, gật đầu:

- Lão phu đồng ý.

Yến Triệu Ca nói tiếp:

- Chỉ là, tầm quan trọng của Linh Phong Cốc hiện nay, đã không phải là lúc trước có thể so sánh, điều lệ mà trước kia tông môn đưa ra, vẫn không cần đổi, còn về một người còn đang chờ Chấp Sự Trường lão thẩm vấn đi tọa trấn nơi này, thích hợp sao?

Chấp Pháp Trường lão hơi trầm mặc, con mắt của Nghiêm Húc thì híp thành một đường, bên trong phun ra sắc bén.

- Yến Triệu Ca, đây là chuyện người có khả năng xen vào sao?

- Sự việc Vân Văn Thạch, người đã lập được công lao là không giả, nhưng việc Chấp Sự Trường lão an bài nhận hay đuổi người, há là việc mà

người có thể tham dự vào?

- Chớ nên đắc ý mà quên mình!

Yến Triệu Ca nhàn nhạt nói:

- Văn Ninh Chi là tâm phúc của Nghiêm trưởng lão, tất nhiên là người hiểu rõ hẳn hơn ta.

Ánh sáng lạnh trong mắt của Nghiêm Húc càng tăng lên, hẳn làm sao mà không nghe ra ý tứ trong lời nói của Yến Triệu Ca?

Tâm phúc của người, có khả năng tư thông ngoại địch, như vậy người thì sao?

Chấp Pháp Trưởng lão nhìn Yến Triệu Ca, khẽ thở dài một cái.

Thật đúng là một tính cách hoàn toàn không chịu thua thiệt, hơn nữa quả thực là ương ngạnh gay gắt, Chấp Sự Trưởng lão không nói, đối mặt với Chủ Sự Trưởng lão cũng dám cứng rắn chống đối.

Nhưng lần này hẳn cũng không có chứng cứ xác thực, chỉ là dưới tính huống hoài nghi, lại chất vấn Yến Triệu Ca, hiện tại mặc dù không có chân thật chứng minh Văn Ninh Chi biết rõ bí ẩn của Vân Văn Thạch, có thể không điều tra một chút sao?

Hắn đương nhiên biết đây là Yến Triệu Ca phản kích, nhưng người nào có thể bảo đảm Văn Ninh Chi thật sự không biết chuyện này?

Tuy nói, người không biết không có tội, nhưng chỉ dựa vào chuyện hàng năm có một lượng lớn Vân Văn Thạch bị đưa ra ngoài, Chấp Pháp Trưởng lão cũng cảm giác trong lòng đau dữ dội.

Về phần Văn Ninh Chi tố cáo Yến Triệu Ca, ngược lại là vì phe phái tranh đấu, cùng việc Thôi trưởng lão lúc trước tạo thành ân oán cá nhân có

khả năng lớn hơn.

Lúc này, Đông Đường Quốc chủ từ từ nói:

- Linh Phong Cốc mặc dù đang ở khu vực của Đông Đường, nhưng là tài sản riêng của Quảng Thừa Sơn, trăm không tiện nói thêm cái gì, chỉ là việc khai thác Ngọc Tinh Túy ngày sau, xin hãy lưu lại một ít cho Đông Đường ta, giá tiền sẽ không để Quảng Thừa Sơn chịu thiệt, tất cả theo quy củ mà làm.

- Hai năm gần đây, Sơn Vực cùng Phong Vực sản xuất Ngọc Tinh Túy tựa hồ có chút thiếu, rất khan hiếm, Đông Đường ta cũng thật sự là có nhu cầu cấp bách, xin Quảng Thừa Sơn giúp đỡ nhiều hơn.

Mặc dù không có tỏ rõ thái độ, nhưng Linh Phong Cốc rốt cuộc vẫn là ở trên đất của Đông Đường quốc, Đông Đường Quốc chủ không cần nói rõ, cũng có thể cảm giác được hân đối với Văn Ninh Chi bất mãn.

Nghiêm Húc nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, vẻ mặt khôi phục lại bình tĩnh.

Hắn mở mắt ra lần nữa, ánh mắt đã bình thản lại, quay đầu nhìn về Hứa Xuyên:

- Tuy rằng lão phu tin tưởng Ninh Chi không biết chuyện, nhưng bây giờ hắn phải tiếp nhận thẩm tra, đồng thời Linh Phong Cốc cần phải nhanh chóng chỉnh đốn, như vậy hắn quả thực không thể tiếp tục đảm nhiệm chức vụ Chấp Sự Trưởng lão.

- Điều những người khác từ bên ngoài vào, cần nhiều thời gian quen thuộc, sự việc Vân Văn Thạch phải nổi lỏng bên ngoài siết chặt bên trong, vô vùng khẩn cấp, Hứa Xuyên người là Chấp Sự của Lâm Uyên Thành, cùng khu vực Linh Phong Cốc gần nhất, bình thường tiếp xúc cũng là nhiều

nhất, liền do người tạm thời quản lý Linh Phong Cốc, chờ quyết định chính thức của tông môn bên kia rồi hãy nói sau.

- Một người kiêm hai chức vụ, trọng trách rất nặng, người cần phải tỉnh táo hơn.

Hứa Xuyên bình phục lại tâm tình của mình, vẻ mặt nịnh hót láu cá khi ở chỗ của Yến Triệu Ca đã hoàn toàn biến mất, nghiêm túc trịnh trọng đáp:

- Nhận mệnh lệnh của tông môn, ta sẽ làm hết sức, tận lực hoàn thành.

Nghiêm Húc liếc nhìn Yến Triệu Ca, không nói gì, hướng về Chấp Pháp Trưởng lão cùng Đông Đường Quốc chủ gật đầu:

- Hàn lão quái cùng đệ biến của Trấn Long Uyên có liên quan, sự tình không phải là chuyện đùa, lão phu đi tìm hắc lần nữa.

Cáo từ xong, Nghiêm Húc không nhiều lời nữa, đứng dậy cất bước đi ra đại điện.

Đông Đường Quốc chủ cũng đứng dậy, hướng Chấp Pháp Trưởng lão nói:

- Trấn Long Uyên đệ biến, không phải chuyện đùa, sự việc Ngọc Tinh Túy có thể chậm rãi bàn lại, trăm cũng đi Trấn Long Uyên nhìn xem, thỉnh trưởng lão cứ tùy tiện, có chuyện gì, Đông Đường ta sẽ phối hợp.

Chấp Pháp Trưởng lão gật đầu:

- Trước tiên phải cảm ơn bệ hạ, bên Đại Nhật Thánh Tông, sẽ không để cho bệ hạ khó xử, bản môn sẽ giao thiệp cùng bọn họ.

Yến Triệu Ca cũng mỉm cười nói:

- Thế bá đi thông thả, sau này Triệu Ca sẽ bá kiến.

Uy nghiêm trên mặt của Đông Đường Quốc chủ lộ ra vài phần tươi cười, vỗ nhẹ vai của Yến Triệu Ca, đi ra ngoài.

Chấp Pháp Trưởng lão ho nhẹ một tiếng, nhìn về phía Yến Triệu Ca, từ tốn nói:

- Chuyện tình của Văn Ninh Chi, tạm thời không nói đến.
- Lần này Yến sư diệt người lĩnh đội tân tấn đệ tử lịch lãm Trần Long Uyên, có một tên đệ tử sống chết không rõ, cho dù cũng không phải là do người tạo thành, nhưng người làm Tông Sư lĩnh đội, cũng phải có trách nhiệm nhất định.
- Người tìm được phương pháp đề thăng Nội Tinh Lô thêm một bước, đây là công lao.
- Cường thế đánh bại địch truyền thiên tài của Đại Nhật Thánh Tông - Triều Nguyên Long, gương cao uy danh của bản môn, cũng đáng giá ca ngợi.
- Phát hiện bí ẩn của Vân Văn Thạch, cũng là công lớn.
- Công không bù tội, tội không bỏ công (công lao), bản môn thưởng phạt phân minh, đối với trọng thưởng cùng nghiêm phạt người, cũng sẽ nhanh truyền xuống, có một số việc liên quan đến cơ mật, sẽ không công khai tưởng thưởng cho người, đạo lý này tin tưởng người sẽ minh bạch.

Một điểm nghiêm phạt này, cũng chỉ là mang tính tượng trưng, thuộc về quy chế điều lệ của tông môn, Chương môn đều phải tuân thủ, nhưng hoàn toàn không phải việc quan trọng.

Mà tưởng thưởng, hiển nhiên là tốt hơn rất nhiều.

Yến Triệu Ca tự nhiên rõ ràng đạo lý trong đó, mỉm cười gật đầu:

- Ta hiểu rõ.

Cáo từ lui ra khỏi đại điện, Yến Triệu Ca liền gặp một đám đệ tử trẻ tuổi theo mình vào Trấn Long Uyên, đều vây lại hỏi:

- Yến sư huynh, thế nào, không có sao chứ?

Yến Triệu Ca cười:

- Vấn đề vốn có cũng không sao hết, nói rõ ràng cùng các trưởng lão, có thể xảy ra chuyện gì?

- Bất quá, có vài người phải gặp chuyện a.

Hôm đó, Linh Phong Cốc Chấp Sự Trưởng lão Văn Ninh Chi bị tạm thời miễn đi chức vị ban đầu, bị Đông Châu Chấp Pháp Trưởng lão gọi lên chất vấn.

Mà không lâu sau đó, khen thưởng chính thức của Yến Triệu Ca cũng được đưa xuống đầy đủ.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỰ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 27: Khen thưởng

Lúc Văn Ninh Chi nhận được Chấp Pháp Trưởng lão triệu đến, hẳn còn tưởng rằng là vì chuyện tình của Yến Triệu Ca.

Chờ hẳn đến Lâm Uyên Thành rồi, mới biết là mình phải nhận chất vấn thẩm tra, cả người liền bối rối.

Mặc cho hẳn có suy nghĩ nát óc, cũng không rõ, rốt cuộc tại sao mình phải nhận thẩm tra.

Chờ hẳn hiểu rõ chuyện gì xảy ra, không khỏi trợn mắt há mồm.

Tuy nói chỉ là tạm thời bị miễn chức, nhưng trải qua lần này, mặc dù Văn Ninh Chi có thể vượt qua thẩm tra, cũng khó mà trở lại Linh Phong Cốc, có khả năng bị điều tới nơi khác làm Chấp Sự, đó là kết quả tốt nhất của hẳn rồi.

Người một phái của Nhị sư bá của Yến Triệu Ca muốn tiếp tục cạnh tranh vị trí Chấp Sự Trưởng lão của Linh Phong Cốc, cũng chỉ có thể dùng người khác, hơn nữa bởi vì chuyện Văn Ninh Chi rơi đài, rất khó có thể cạnh tranh với người bên Yến Triệu Ca.

Ngay khi hắn vẫn còn duy trì tín niệm của mình, cấp trên cũng khó tránh khỏi mà không dán nhãn mác "vô năng" lên hắn.

Vốn đang thuận buồm xuôi gió, có xu thế tiến lên rõ ràng, Văn Ninh Chi, tiền đồ nhất thời trở nên đen tối.

"Yến! Triệu! Ca!"

Văn Ninh Chi muốn gào thét, nhưng há miệng lại không phát ra được âm thanh nào, trái lại cổ họng ngòn ngọt, cảm giác như một ngụm lão huyết muốn phun ra.

.....

- Công tử, trong thời gian ngắn, hai tên Chấp Sự Trưởng lão bởi vì ngài mà té ngựa.

Yến Triệu Ca nghe A Hồ nói, nhún vai một cái, không thêm để ý nói:

- Nghĩ đến Nhị sư bá bên kia, sẽ dần dần bắt đầu coi trọng ta, không nhìn ta như một tiểu hài tử nữa.

- Là chuyện tốt, cũng là chuyện xấu, bị Nhị sư bá để mắt tới tự nhiên không phải là chuyện tốt gì, bất quá sau này có một ít tiểu nhân muốn động chủ ý với ta, cũng phải suy nghĩ hậu quả mới làm.

Văn Ninh Chi bên kia ra sao, kết cục đã định, Yến Triệu Ca không hề quan tâm, nhưng thật ra đối với thu hoạch lần này của mình cảm thấy tương đối hứng thú.

Đối với nghiêm phạt Yến Triệu Ca, là đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm một thời gian, sau đó tiếp tục là tìm tòi nghiên cứu quá trình dị biến của Trấn Long Uyên, xung phong dẫn đầu.

Chuyện này đối với Yến Triệu Ca mà nói thì không coi vào đâu, đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm, liền tiềm tu Võ đạo.

Hắn vốn đi vào Trấn Long Uyên, là mượn loạn lưu sát khí của Trấn Long Uyên tu luyện Thiên Uyên Nghịch Lưu Quyết.

Đối với nghiêm phạt không đến nơi đến chốn này mà nói, khen thưởng tương đối phong phú.

Tìm được phương pháp đề thăng Nội Tinh Lô thêm một bước, tông môn thưởng cho chí bảo đan dược, một viên Huyền Linh Bảo Đan.

- Công tử, trong những đan dược mà hiện nay Quảng Thừa Sơn nắm giữ, đan dược tốt nhất tất nhiên là Quảng Thừa Tiên Đan, bất quá xuống một bậc, Huyền Linh Bảo Đan là một trong những loại đan dược tốt nhất.

A Hổ cười ha hả nói:

- Dĩ thường trân quý, luyện chế không dễ, toàn bộ Quảng Thừa Sơn, số lượng Huyền Linh Bảo Đan cũng phi thường có hạn.

Yến Triệu Ca mỉm cười:

- Quan trọng là dùng đúng chỗ.

Trong đầu hắn thật ra có đan phương có chất lượng tốt hơn Huyền Linh Bảo Đan, bất quá luyện chế khó khăn, nhất là rất nhiều nguyên liệu cần phải thu thập.

Đối với Yến Triệu Ca bây giờ mà nói, Huyền Linh Bảo Đan là phần thưởng rất tốt, có thể giúp cường giả Võ đạo tiến thêm một bước ngưng luyện Cương khí.

Hiện tại, Yến Triệu Ca đã đến cấp độ Nội Cương hậu kỳ đỉnh phong rồi, cảnh giới Ngoại Cương sơ kỳ đang vẫy tay với hắn.

Cảnh giới Ngoại Cương sơ kỳ, Cương khí phóng ra ngoài, mà cảnh giới Ngoại Cương trung kỳ, là lấy Cương khí ngưng luyện thành chân thật, trăm bước ngưng khí, luyện khí biến hình.

Muốn từ Ngoại Cương sơ kỳ tấn chức Ngoại Cương trung kỳ, Võ giả tiến thêm một bước ngưng luyện Cương khí của bản thân, là phần then chốt nhất.

Có thể nói, đây chính là đan dược thích hợp nhất cho Yến Triệu Ca dùng.

Tông môn ban thưởng, hiển nhiên cũng đem phương diện này đều suy tính vào, cũng không phải là mù quáng quyết định.

Đương nhiên, ngưng luyện Cương khí của bản thân, cũng không chỉ là giúp đỡ từ Ngoại Cương sơ kỳ tấn chức Ngoại Cương trung kỳ, mà tu luyện sau này, đều có ích.

A Hồ thật thà cười:

- Bất quá lấy thiên phú tài hoa của công tử, cho dù không có Huyền Linh Bảo Đan, đột phá Ngoại Cương sơ kỳ, Ngoại Cương trung kỳ, bất quá cũng là một cái nhắc tay.

- Phải nói là, phần thưởng thứ hai, cũng rất tốt a!

Chiến thắng Triều Nguyên Long, thưởng cho Yến Triệu Ca sau khi về núi, có thể tiến nhập Vũ Khố Kinh Lô tầng thứ ba của tông môn một lần.

Trong Vũ Khố Kinh Lô, ghi chép các loại Võ đạo bí tịch đứng đầu của Quảng Thừa Sơn nhất mạch.

Thông thường, đệ tử mới nhập môn không thể vào Kinh Lô, bất ngờ đạt được phần thưởng lớn, có thể tiến vào tầng thứ nhất.

Tinh anh đệ tử có thể tự do ra vào tầng thứ nhất, bất ngờ đạt được phần thưởng lớn, có thể tiến vào tầng thứ hai.

Hạch tâm đệ tử đích truyền như Yến Triệu Ca, có thể tự do ra vào tầng một, hai, bất ngờ đạt được phần thưởng lớn, có thể tiến vào tầng thứ ba.

Tuy rằng Yến Triệu Ca biết được nội dung nhiều loại Võ đạo tuyệt học do Thần Cung cất kỹ trước Đại Phá Diệt, nhưng lúc này là đệ tử của Quảng Thừa Sơn, càng là đại diện của thế hệ trẻ, tu tập tuyệt học của Quảng Thừa Sơn, cũng là việc phải làm.

Huống chi, sau Đại Phá Diệt, các tông môn Thánh địa mặc dù từ những di tích của tiền nhân mà khởi bước, nhưng có khác biệt về bố cục, có sáng tạo sửa cũ thành mới.

Yến Triệu Ca đem hai bên kết hợp, sau đó xác minh, cũng càng có lợi cho hẳn khi nghiên cứu tàng thư của Thần Cung.

Chỉ cần nắm chặt tiêu chuẩn trong đó, phân bố thời gian hợp lý, thu hoạch chỉ biết còn lớn hơn nữa.

Bất quá phần thưởng này, phải đợi Yến Triệu Ca sau khi về núi mới thực hiện, không giống như Huyền Linh Bảo Đan, đã có người đưa tới Lâm Uyên Thành, giao đến tay Yến Triệu Ca.

Yến Triệu Ca gõ bàn một cái:

- Thật ra, phần thưởng thứ ba mới là tốt nhất.

Khám phá ra bí ẩn của Vân Văn Thạch, vì tông môn tìm được phương pháp thu hoạch lượng lớn Ngọc Tinh Túy, khen thưởng cũng không phải là đồ vật thực tế, mà là một đặc quyền.

Trong lúc Yến Triệu Ca hoạt động ở Thiên Đông châu, có chuyện gì, trực tiếp báo cho Đông Châu Trưởng lão.

Đối với phần thưởng nhìn như có chút trống rỗng, trái lại Yến Triệu Ca càng thêm thích, càng hơn đạt được Huyền Linh Bảo Đan cùng cơ hội tiến nhập Vũ Khố Kinh Lâu tầng thứ ba.

A Hổ cười hắc hắc:

- Kể từ đó, công tử ngài ở Đông Đường quốc muốn làm chuyện gì, lão tiểu tử Nghiêm Húc kia liền không cách nào cản tay, người muốn làm chuyện gì, cũng không cần hỏi hắc.

Yến Triệu Ca nói:

- Cũng không hẳn là vậy, hẳn dù sao cũng là Chủ Sự Đông Đường, muốn ngáng chân ta vẫn còn rất dễ dàng, động hẳn không nhẹ nhõm giống như động Thôi lão đầu còn có tên Văn Ninh Chi kia đâu.

A Hổ cười nói:

- Vị Hứa trưởng lão kia, thật ra là một người khôn ngoan, sau khi đi ra còn cùng ta nói, công tử ngài có cần gì, chỉ cần phân phó, hẳn sẽ ưu tiên triệu tập tài nguyên tồn kho của hai khu vực Lâm Uyên Thành cùng Linh Phong Cốc cung ứng cho công tử.

Yến Triệu Ca gật đầu, chính mình còn muốn ở Trấn Long Uyên không ít thời gian, bên cạnh có người một nhà, không nghi ngờ là muốn thuận tiện hơn rất nhiều.

- Bất quá, tạm thời Nghiêm Húc không đối phó ta, cũng sẽ nhìn chăm chăm Hứa Xuyên.

Văn Ninh Chi xảy ra chuyện không may, Nghiêm Húc tạm thời bị Yến Triệu Ca cùng Đông Đường Quốc chủ áp thế, từ trong một phái của bọn họ chọn ra người, Yến Triệu Ca cùng Đông Đường Quốc chủ chắc chắn sẽ không đồng ý.

Cần phải chọn người một phái của Yến cha, ngày nào đó ngồi trên vị trí này, rất có khả năng tạm thời biến thành lâu đài.

Mà Hứa Xuyên thì khác biệt, hẳn là người một phái của Yến cha, thế nhưng lại không có từ nhiệm Chấp Sự của Lâm Uyên Thành.

Nghiêm Húc cũng không có từ nơi khác điều người, mà là đem Hứa Xuyên kiêm luôn hai chức ở Lâm Uyên Thành cùng Linh Phong Cốc, trái lại đạt được hiệu quả lấy lui làm tiến, chờ lúc tông môn ra quyết định chính thức chọn người chấp chương Linh Phong Cốc, cho bên mình lưu lại càng nhiều cơ hội.

Đồng thời, lúc Trần Long Uyên dị biến như thế này, Linh Phong Cốc thay đổi, rối loạn, một mình Hứa Xuyên kiêm hai chức vị, trọng trách quá lớn, áp lực quá nặng, nói không chừng sẽ xảy ra sự cố.

Yến Triệu Ca ngồi trên ghế, hai chân bắt chéo:

- Sợ rằng hẳn đang chờ mong đến khi đó, cả vốn lẫn lời cùng nhau tìm về đi.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 28: Lục Linh Ma Quyền, toàn phương vị đề thăng!

Sơn lĩnh bên ngoài Trấn Long Uyên, trong một sơn cốc nhỏ, tụ tập một đám thanh niên.

Tất cả mọi người đều thân mặc áo trắng, cổ áo có viền đỏ, hoa văn hình mặt trời.

Người cầm đầu, đồng dạng mặt áo trắng, chỗ khác biệt là cổ áo viền vàng.

Bất quá, nơi làm người khác chú ý hẳn, chính là những dấu vết nhàn nhạt trên mặt, dấu vết đã rất mờ, hầu như biến mất không thấy, nhưng thanh niên này vẫn cảm thấy đau rát, như lúc ban đầu.

Nhất là ngay trước mặt có nhiều người, nhìn thẳng vào vết sẹo trên mặt, Triều Nguyên Long cảm thấy vết thương từ lâu đã không tồn tại lại càng thêm đau.

Phía sau Triều Nguyên Long, một đám đệ tử của Đại Nhật Thánh Tông, đều cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, bảo trì trầm mặc.

Thiếu niên lúc trước cũng bị Yến Triệu Ca lấy cảnh trúc quất qua, càng không dám thở mạnh chút nào.

Trước mặt mọi người, một bạch y nam tử đang đứng thẳng, mặt không thay đổi mà nhìn bọn họ.

Tuổi chân thật của bạch y nam tử cũng không quá lớn, chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, nhưng khuôn mặt đầy râu, nhìn qua tục tăng thô lỗ.

Âm thanh của hắn cũng rất hào phóng:

- Có hành tung của nàng sao?

Triều Nguyên Long nói:

- Tại Lộc Liêu Sơn Mạch bên ngoài Trấn Long Uyên, có người gặp qua nàng.

Bạch y nam tử gật đầu, Triều Nguyên Long nói tiếp:

- Vừa nhận được tin tức, Mạnh sư muội cũng từ tông môn đi ra, đến bên này.

- Mạnh sư muội không cần xen vào việc này.

Vẻ mặt của bạch y nam tử không đổi, nhưng tiếp theo lại chuyển đề tài:

- Các người đã bị một mình Yến Triệu Ca đánh thành như thế này?

Triều Nguyên Long trầm mặc một chút, từ từ nói:

- Lần này là ta thất bại, ta không có lời nào để nói, sỉ nhục này, ngày sau ta sẽ đích thân trả lại!

Có đệ tử trẻ tuổi liếc nhìn Triều Nguyên Long, nhỏ giọng nói:

- Tiêu sư huynh, người phải...

Bạch y nam tử có khuôn mặt râu ria hừ một tiếng:

- Đương nhiên ta sẽ đi gặp Yến Triệu Ca.

Hắn nhếch miệng cười:

- Đương thời Tứ công tử, Quảng Thừa công tử chỉ là lót đáy.

- Nhưng bây giờ không tới Ngoại Cương cảnh giới, có thể đem Triều sư đệ đánh thành như vậy, thật sự ngoài dự đoán của mọi người.

Triều Nguyên Long trầm mặt không nói lời nào, đệ tử Đại Nhật Thánh Tông khác thì lộ ra vẻ mong chờ:

- Tiêu sư huynh muốn ra tay?

Người trước mắt này, tên là Tiêu Thăng, tuổi lớn hơn Triều Nguyên Long một đoạn, thời gian tu luyện so với Triều Nguyên Long còn lâu hơn, tu vi hiện nay mà nói cao hơn Triều Nguyên Long rất nhiều, đã là cảnh giới Ngoại Cương hậu kỳ Tông Sư.

Giống như Triều Nguyên Long, đều là thiên tài đứng đầu của Đại Nhật Thánh Tông, ở trong cùng lứa tuổi, là Võ giả có cảnh giới đứng đầu.

Mà khác biệt ở chỗ, Triều Nguyên Long tuy rằng là thiên tài, nhưng không có bối cảnh gì, chỉ là trường bối nhìn hãn xuất sắc, ra chút sức bồi dưỡng.

Tiêu Thăng thì cùng loại như Yến Triệu Ca, ngoại tổ phụ của hắn chính là một vị Thái Thượng trưởng lão của Đại Nhật Thánh Tông, là cường giả cảnh giới Đại Tông Sư hàng đầu có danh tiếng lâu đời.

Người đứng hàng Tứ công tử tại đương thời, ngoại trừ thiên phú của bản thân trác tuyệt ra, cũng đều là người có gia thế xuất chúng.

Con của Đại Nhật Thánh Tông Tông chủ, phong hào là Phổ Chiếu công tử, cùng Quảng Thừa công tử Yến Triệu Ca đồng thời được xưng là đương

thời Tứ công tử.

Bởi vì là đồng môn của Phổ Chiếu công tử, Tiêu Thăng liền không có nhập vào nhóm Tứ công tử, điều này đã trở thành một căn bệnh trong lòng của Tiêu Thăng.

Trong ngày thường, hẳn đối với người trẻ nhất trong Tứ công tử là Yến Triệu Ca không vừa mắt.

Nhưng ngại vì thời gian tu luyện dài cùng tuổi tác, cùng Yến Triệu Ca so tài vẫn là Triều Nguyên Long, trái lại hẳn bởi vì cảnh giới mà không xuất thủ được.

- Quảng Thừa công tử, trước đây chỉ coi là một chuyện cười.

Tiêu Thăng cười nhạt:

- Hiện tại xem ra, dường như là xem thường hẳn?

- Các người tiếp tục giúp ta tìm người, nếu có kết quả, đồ vật ta cam kết sẽ không thiếu.

- Ta đi Lâm Uyên Thành đo lường một chút, nhìn xem đến cùng là Yến Triệu Ca có bao nhiêu cân lượng?

.....

Từ sau khi chất vấn tới nay, Yến Triệu Ca vẫn ở lại Lâm Uyên Thành, thỉnh thoảng ra vào Trấn Long Uyên, lấy loạn lưu sát khí trong đó tu luyện, mài giũa Cương khí của mình.

Ngoại trừ tu luyện trong Trấn Long Uyên, bình thường ở Lâm Uyên Thành, Yến Triệu Ca cũng không có thả lỏng.

Bên trong tĩnh thất, Yến Triệu Ca đứng trên mặt đất, nắm quyền, khí thế cả người lập tức biến đổi!

Tư thế nhìn có chút buồn cười, rất giống một con vượn, thế nhưng toàn thân của Yến Triệu Ca lại tràn ngập một cỗ khí tức huyết tinh và hung ác, từng bắp thịt trên người gồ lên, gân xanh trong cơ thể không ngừng nháy, giống như từng con nộ long bị đè ép sức mạnh trở mình.

Trong nháy mắt, cả người giống như hoá thành một con viên cổ ma viên, hung hãn không gì sánh được.

Yến Triệu Ca hài lòng gật đầu:

- Lục Linh Ma Quyền, quả nhiên là Võ đạo tốt.

Lục Linh Ma Quyền, là Võ đạo pháp môn mà Thần Cung cất giữ trước Đại Phá Diệt, vốn là tổ tiên tham quan học tập sáu loại Ma thú cường đại, sáng tạo ra, sau lại dần biến thành một loại Ma đạo Võ đạo bí truyền.

Sáu loại quyền pháp, bất kỳ loại nào, đều là Võ đạo tuyệt học.

Thân thể bây giờ của Yến Triệu Ca, tuy rằng đã thành tựu Tông Sư cảnh, hóa Nội khí thành Cương khí, càng tới cảnh giới Nội Cương hậu kỳ.

Nhưng ở Yến Triệu Ca xem ra, ở cảnh giới Luyện Thể lúc trước, cơ sở đánh xuống, còn có không gian tăng lên.

Cho nên mới chuyên môn lựa chọn Lục Linh Ma Quyền, rèn luyện gân cốt của cơ thể mình lần nữa.

Hành trình ngàn dặm bắt đầu từ một bước, từ lần thứ hai xuyên qua tới thế giới này, trở thành chủ nhân mới của thân thể này, Yến Triệu Ca vẫn luôn tu luyện như vậy.

Triều Nguyên Long cùng nguyên chủ thân thể trước đây không phân biệt được trên dưới, bây giờ lại bị Yến Triệu Ca đánh như chó chết, không phải hấn thụt lùi, mà là Yến Triệu Ca hiện tại đã đề thăng toàn bộ phương vị của mình.

Không chỉ là chiêu thức Kiếm đạo càng thêm tinh diệu, tầm mắt càng cao, đồng thời trụ cột thân thể cũng càng cường đại hơn.

Luyện xong Đại Lực Ma Viên Quyền, thân hình của Yến Triệu Ca biến đổi, nắm quyền.

Một tiếng hừ nhẹ, toàn thân cơ thể của Yến Triệu Ca gồng lên, dưới da thịt, vô số gân xanh xoắn lại một chỗ, chống đỡ lớp da, làm lớp da vốn cứng cỏi lại càng cường đại hơn.

Là một loại Lục Linh Ma Quyền khác, Linh Tê Ma Quyền, xuất phát từ Thái cổ Ma thú Hồng Hoang Cự Tê, có lực phòng ngự mà thiên hạ đều biết.

Sau Linh Tê Ma Quyền, lại hóa thành Định Hải Linh Quyền, Yến Triệu Ca khoanh chân tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, phảng phất như một pho tượng.

Nhưng mặt đất dưới thân, đang rung động quỷ dị, giống như đột nhiên hóa thành mặt nước.

Mặt nước thoáng động thoáng tĩnh, làm người ta khó mà cân nhắc.

Dường như một cự quy (rùa khổng lồ), bốn chân như trụ trời bước vào trong biển, dường như bốn cây Định Hải Thần Châm, định trụ vạn lý sóng biển, không thể gợn sóng.

Tuy rằng cự quy nhìn như có uy thế to lớn, nhưng tính tình lại ôn hòa dị thường, như cao tăng ngồi thiền, rất kiên nhẫn, không chút trương dương nào.

Luyện xong Định Hải Linh Quyền, Yến Triệu Ca đứng dậy, quyền thế lại biến đổi.

Lúc trước tu luyện Đại Lực Ma Viên Quyền cương mãnh dữ dằn, dường như gió nhanh lửa mạnh, biến gầm núi lở, đi con đường chí cương chí dương.

Mà quyền pháp lúc này, thì khéo léo linh hoạt, trong lúc ngón tay di chuyển, giống như phượng sa kéo tơ, phù phong vấn liễu, đi con đường chí như chí âm.

Thiên Xà Vương Quyền, cũng là một trong Lục Linh Ma Quyền, lúc Yến Triệu Ca ra chiêu, cánh tay quần lật lại, cùng hô hấp kết hợp, phát ra "tê tê" âm thanh, giống như linh xà lè lưỡi.

Cũng không phải Yến Triệu Ca cố ý mô phỏng theo, âm thanh hoàn toàn tự nhiên mà phát ra, Yến Triệu Ca ở trong phòng luyện quyền, trong phòng thì giống như nuôi một con rắn lớn, không ngừng phát ra âm thanh "tê tê".

Hơn nữa tiếng "tê tê", cũng không phải là do Cương khí khuấy động, mà thuần túy là do huyết nhục phát ra.

Yến Triệu Ca luyện quyền lúc này, không động một chút Nội khí Cương khí nào, chỉ là rèn luyện huyết nhục gân cốt thuần túy.

Luyện qua các loại quyền pháp một lần, Yến Triệu Ca dừng lại, nhưng không có nghỉ ngơi, một lần nữa khoanh chân tại chỗ.

- Đối với rèn luyện Cương khí trong Trấn Long Uyên cũng đã đủ, hết thấy đều nước chảy thành sông, hôm nay liền bước ra một bước này được rồi.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SƯ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 29: Đột phá Ngoại Cường Tông Sư!

"Dựa theo tốc độ tu luyện của nguyên chủ thân thể này, muốn từ Nội Cường đột phá tới Ngoại Cường, ước chừng phải đợi năm tới hoặc cuối năm nay đi?"

Thần thái của Yến Triệu Ca ung dung, Cường khí toàn thân chuyển động, bắt đầu có xu thế từ cơ thể phát ra.

Từ Nội Cường Tông Sư đến Ngoại Cường Tông Sư là một cửa ải khó khăn to lớn, như một cái hào rộng, hầu hết Võ giả Nội Cường hậu kỳ dừng ở cửa ải này, một thời gian dài không tiến thêm được.

Có người, đột phá từ Nội Cường hậu kỳ tới Ngoại Cường sơ kỳ sử dụng thời gian, còn nhiều hơn tổng thời gian từ Nội Cường sơ kỳ, trải qua Nội Cường trung kỳ đến Nội Cường hậu kỳ.

Mà trái ngược với độ khó khi đột phá, thực lực được đề thăng rất lớn.

Đối với Võ giả như Yến Triệu Ca mà nói, đột phá từ cảnh giới Nội Cường hậu kỳ tới Ngoại Cường sơ kỳ, không chỉ là thực lực của bản thân tăng cường, còn có nghĩa là, có thể khống chế Trung phẩm Bảo binh thoải mái.

Nội Cương Tông Sư có thể khống chế Hạ phẩm Bảo binh một cách tự nhiên, nhưng thôi động Trung phẩm Bảo binh, giống như Võ giả cảnh giới Luyện Thể thúc giục Hạ phẩm Bảo binh vậy, khó có thể phát huy uy lực chân chính của Bảo binh.

Trung phẩm Bảo binh, Yến Triệu Ca cũng không thiếu.

Cho nên đột phá tới Ngoại Cương Tông Sư, đối với Yến Triệu Ca mà nói, không chỉ có thực lực của bản thân, mà còn cộng thêm sức chiến đấu của Bảo binh, sẽ tăng lên như "nước đẩy thuyền lên."

Trong thời gian không ngắn sau lần thứ hai xuyên qua, Yến Triệu Ca thủy chung vẫn dừng lại ở cảnh giới Nội Cương Tông Sư.

Không phải là không thể đột phá, bình cảnh cùng cửa ải khó khăn của nguyên chủ thân thể, đối với Yến Triệu Ca bây giờ mà nói, có biện pháp giải quyết, hơn nữa không chỉ có một loại phương pháp, chỉ cần nguyện ý, tùy thời đều có thể.

Bất quá Yến Triệu Ca quyết tâm nén lòng mình lại, chăm chú cắt tĩa cùng tổng kết những điển tịch cất kỹ trong đầu của mình, sau đó kết hợp với tình hình thực tế trước mắt mà suy diễn, vì mình muốn một kết quả hoàn mỹ nhất, đồng thời vì sự phát triển sau này mà tận lực lót đường.

Hiện tại tất cả nền tảng đã chuẩn bị ổn thỏa, tất nhiên là không cần phải đợi lâu.

Muốn đột phá lúc nào, liền đột phá lúc đó, toàn bộ là nhìn tâm tình của mình.

Yến Triệu Ca ngồi yên trên mặt đất, không khí trong toàn bộ tĩnh thất, giống như đọng lại hoàn toàn, bụi bặm trên mặt đất giống như bị vật gì đó cản trở, thối đều không động.

Rất nhiều huyết khiếu khắp nơi trên thân thể, lúc này giống như có tính mạng, không ngừng đóng mở, dường như con người đang hô hấp.

Giữa một lần hít thở, tràn đầy nhịp nhàng.

Giữa lần hô hấp đóng mở này, từ trong từng cái huyết khiếu, có từng đoàn mây mù bốc lên.

Tần suất hô hấp, trở nên càng ngày càng dài, thường mấy phút mới hô hấp một lần, mỗi một lần hô hấp, huyết khiếu liên rung động một lần.

Dần dần, toàn thân của Yến Triệu Ca, giống như có thêm một tầng vỏ bằng khói trắng nhàn nhạt, cả người giống như một pho tượng màu trắng, yên tĩnh không một tiếng động, đang ngồi yên tĩnh như thế, dường như đang nổi lên cái gì đó.

Đột nhiên, thân thể của Yến Triệu Ca lay động, khói trắng quanh thân, giống như đồ sứ bị vỡ vụn, xuất hiện vết rạn chằng chịt giống như mạng nhện.

Có câu nói "vô hình vô sắc", Cương khí chuyển động nhấp nhô có màu sáng bóng như kim loại, từ trong vết rạn bắn ra, ở trong không khí lưu lại từng đạo vết tích.

Một tiếng huýt dài như tiếng long ngâm, từ trong miệng của Yến Triệu Ca truyền ra, từ nhỏ đến lớn, càng ngày càng mạnh.

Những vết rạn trên đó cũng càng ngày càng dày đặc, đến cuối cùng, tiếng long ngâm đã đình tại nhức óc, khói trắng như áo khoác trên người của Yến Triệu Ca, rốt cục cũng vỡ vụn toàn bộ!

Hùng hồn sắc bén, Cương khí cô đọng mà hung hãn, liên tục chuyển động quanh thân thể của Yến Triệu Ca, lộ rõ phong mang.

Yến Triệu Ca mở hai mắt ra, mỉm cười, Cương khí toàn thân thu phát tùy tâm.

Theo tâm niệm của hắc động, Cương khí phóng ra ngoài trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Cương khí phóng ra ngoài, cảnh giới Ngoại Cương Tông Sư, thành.

Yến Triệu Ca nhắm hai mắt lại lần nữa, bắt đầu dùng Cương khí rót vào cốt cách, rèn luyện cường hoá cốt tủy của mình.

Dưới sự nỗ lực không ngừng, Yến Triệu Ca có thể cảm thấy khí huyết của mình đang phát sinh biến hoá rất lớn.

Cốt tủy tạo máu, cốt tủy trải qua rèn luyện, khí huyết của Võ giả cũng sẽ được cường hóa.

Tu luyện Võ đạo, là một quá trình cường hoá bản thân không ngừng.

Luyện Thể Võ giả, có ba cảnh giới là Nhục Thân, Thông Mạch, Dẫn Khí, trong đó cảnh giới Nhục Thân hậu kỳ, cốt nhục tề minh, là lần đầu tiên đem thân thể của mình luyện đến xương, làm các độ cứng cùng độ bền bỉ của các đầu khớp xương đều gia tăng thật lớn, lực lượng cùng sự linh hoạt toàn thân đều nâng cao một bước.

Đến Dẫn Khí hậu kỳ, là cảnh giới tẩy tủy phạt cốt, là lần đầu rèn luyện cốt tủy trong xương, thông qua chăm sóc khí huyết, nội ngoại hợp nhất, Nội khí nhập sâu vào tận xương tủy, do đó đạt được hiệu quả thoát thai hoá cốt.

Nhưng Nội khí của Luyện Thể Võ giả, thua kém rất nhiều so với Cương khí của Tông Sư Võ giả, đến cảnh giới Ngoại Cương Tông Sư, lấy Cương khí rèn luyện cốt tủy lần thứ hai, nhảy vọt một lần nữa.

Sự chênh lệch từ Nội Cương đến Ngoại Cương rất lớn, thể hiện ở toàn bộ các phương vị.

Lúc này Yến Triệu Ca đang nội thị thân thể của mình, có thể nhìn rõ, những tạp chất rất nhỏ trước đây mà Nội khí không cách nào rửa sạch, đang từ trong xương cốt được bài tiết ra, tuy rằng số lượng rất nhỏ bé, nhưng lại đen kịt như mực, toàn bộ những thứ này toàn bộ đều là cặn bã từ trong tầng sâu nhất của cốt tủy.

Tạp chất được thanh trừ, không chỉ có cốt tủy biến hóa, mà xương cốt của Yến Triệu Ca cũng biến thành một mảnh trong suốt.

Mỗi một tấc xương cốt, đều có tỉ lệ hoàn mỹ, tinh thuần, cân xứng, bền bỉ, cứng rắn, mạnh mẽ.

Huyết dịch trong cơ thể được tân sinh, đều ngưng trọng, thoáng hiện lên ánh bạc, giống như thủy ngân.

Huyết dịch chảy xuôi khắp người, đã không giống như tiếng của sông lớn chảy ào ào, mà lộ ra yên tĩnh ngưng trọng, thế nhưng lại không trì trệ, mà là trôi chảy tự nhiên.

Xương như thủy tinh, máu như chì ngân (chì, thủy ngân), chính là đặc thù của Ngoại Cương sơ kỳ Tông Sư!

Chỉ là Võ giả cảnh giới Ngoại Cương sơ kỳ khác, ở lúc Cương khí vừa mới hoàn toàn phóng ra ngoài, mới vào Ngoại Cương Tông Sư, cần một thời gian dài mới có thể hoàn thành tẩy tủy phạt cốt lần thứ hai, đạt đến tình trạng thân thể như thế này.

Đến trạng thái này, coi như là đã đánh xuống cơ sở tiếp tục trùng kích Ngoại Cương trung kỳ Tông Sư.

Mà Yến Triệu Ca đã hoàn thành tất cả, cũng chỉ trong một thời gian ngắn mà thôi.

Hành công xong, Yến Triệu Ca cười, đứng dậy, lấy ra một cái bình nhỏ.

Trong bình đổ ra một viên đan dược màu đen, mặt trên có khói trắng bốc lên, như được bao phủ ở trong mây, mặt ngoài của đan dược màu đen ánh sáng lưu chuyển nhàn nhạt, giống như mặt ngọc.

Đây Huyền Linh Bảo Đan mà tông môn ban thưởng, đã đến tay của Yến Triệu Ca.

Tuy rằng đã thành công đột phá đến Ngoại Cương sơ kỳ, nhưng Yến Triệu Ca cũng không có vội vàng sử dụng đan dược, mà là tỉ mỉ quan sát trong chốc lát, càng dùng mũi người nhẹ.

Một lát sau, Yến Triệu Ca lấy ra một cây kim châm, đâm vào trong đan dược.

Đan dược chấn động giống như có sinh mạng, Yến Triệu Ca không có ngừng tay, liên tục đâm xuống chín lần, Huyền Linh Bảo Đan trở lại yên tĩnh lần nữa, dược khí nhàn nhạt màu trắng đã bị chín cái lỗ mà Yến Triệu Ca đâm ra hút vào.

Lúc này Yến Triệu Ca mới hài lòng gật đầu, đem đan dược nuốt vào, sau đó đả toạ luyện khí, luyện hóa dược hiệu.

Không biết qua bao lâu, Yến Triệu Ca kêu lên:

- A Hố!

A Hố ở ngoài tỉnh thất gõ cửa một cái:

- Công tử.

- Trước kia cho người đi tìm đồ vật, như thế nào rồi?

Yến Triệu Ca hỏi.

A Hồ đáp lại:

- Đã có tin tức, bất quá còn chưa xác định là thật hay giả.

Yến Triệu Ca gật đầu một cái nói:

- Dụng tâm cho ta, đồ vật lần này, so với Nội Tinh Lô còn quan trọng hơn.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 30: Cáo mượn oai hùm

A Hồ vào bên trong tỉnh thất, nói:

- Hiện nay đã lấy được tin tức, Thập Diệp Kim Lan nọ, ở trong Lộc Liêu Sơn Mạch, có người thấy qua.

Yến Triệu Ca suy tư một chút: "Lộc Liêu Sơn Mạch sao? Lại là vùng phụ cận bên ngoài Trấn Long Uyên, ở trong Đông Đường bản địa."

"Ừ, đang lúc rảnh rồi, đã như vậy, đi Lộc Liêu Sơn Mạch một chút, xem có thể đem Xích Linh Kỳ Chủ câu ra lần nữa hay không."

Trấn Long Uyên dị biến, Quỷ Phủ lão nhân Hàn Thịnh đột nhiên hiện thân, lại có Xích Linh Kỳ Chủ hoạt động ở một bên, Đại Nhật Thánh Tông cũng vì chuyện kia mà đồng dạng rục rịch.

Tuy rằng Đông Đường Quốc chủ nghiêng về Quảng Thừa Sơn, nhưng Quảng Thừa Sơn ở Đông Đường chỉ có Nghiêm Húc tọa trấn, hiển nhiên là chưa đủ.

Đông Châu Chấp Pháp Trường lão có chức trách trong người, không thích hợp ở lâu, nhưng Quảng Thừa Sơn cũng phái những cường giả khác

tối, tuy rằng hiện nay ở Đông Đường gió nổi mây phun đầy đất, nhưng Quảng Thừa Sơn phái nhân thủ cũng không thiếu.

Chỉ là không biết Xích Linh Kỳ Chủ có thể bí quá hoá liều lần nữa hay không.

Về phần phân phó thủ hạ tìm kiếm Thập Diệp Kim Lan lần này, đối Yến Triệu Ca mà nói, có ý nghĩa càng thêm quan trọng.

Yến cha cùng Nhị sư bá của Yến Triệu Ca, cuộc cạnh tranh hạ nhiệm Chương môn của Quảng Thừa Sơn, đã dần dần đến khâu quan trọng nhất.

Sư tổ của Yến Triệu Ca, là lão Chương môn đương đại, đã có ý niệm bế tử quan tiềm tu trong đầu từ rất sớm.

Lần bế quan này khác với trước kia, thời gian xuất quan không xác định, rất có khả năng là rất dài, thậm chí có nguy cơ bỏ mình.

Cho nên lão Chương môn có dự định trước khi bế quan, xác lập người thừa kế chính thức.

Đối Yến cha mà nói, cầm xuống những Chấp Sự Trưởng lão như Thôi Hâm, Văn Ninh Chi, đối với đại cục không quan hệ nhiều.

Giai đoạn hiện tại, có Nội Tinh Lô nhưng không cách nào luyện chế Linh binh, cũng chỉ có thể nói là tăng thêm một chút ấn tượng, không có tác dụng quyết định.

Ở mức độ nào đó mà nói, thật ra là giúp tăng lên địa vị của Yến Triệu Ca là lớn hơn.

Trong lòng của Yến Triệu Ca cũng biết rõ chuyện này, nên cũng sớm có chuẩn bị, cho nên lúc phỏng đoán Nội Tinh Lô, đồng thời cũng tìm cách làm một chuyện khác.

Luyện chế một loại đan dược.

Một loại bảo đan sau Đại Phá Diệt, chưa từng xuất hiện qua ở Bát Cực Đại thế giới.

Chuyện này mà thành, đối với cạnh tranh chức Chương môn của cha mình mà nói, là một cái công lớn, hầu như có thể tạo được hiệu quả quyết định cuối cùng.

Đi ra chỗ ở, Yến Triệu Ca đi trên đường lớn trong Lâm Uyên Thành, vừa đi, vừa suy nghĩ trong lòng.

- Đúng rồi công tử, còn có chuyện này, những thứ mà ngài để cho ta tìm lúc trước, có hai loại dược liệu, ở trong toàn bộ thành thị trong khu vực Đông Đường đều hết hàng, phải qua mật khố của hoàng cung Đông Đường mới tìm được chút ít.

- Sau khi điều tra, là vì thế lực luyện chế đan dược lớn nhất Đông Đường quốc, Đan Thạch Các trắng trợn thu mua.

- Đồng thời, gần đây Đan Thạch Các đột nhiên bắt đầu bán thánh dược chữa thương đã tuyệt tích từ lâu, Yên Vân Tán.

Yến Triệu Ca suy nghĩ một chút rồi nói:

- Yên Vân Tán, ta nhớ không lầm là độc môn bí phương của Đan Hỏa Thần Kiếm Cao Triết, theo Cao Triết ngã xuống, cũng thất truyền theo.

Ở sau khi các thế lực đại Thánh địa dần dần xác lập cách cục của Bát Cực Đại thế giới, Đan Hỏa Thần Kiếm Cao Triết là cường giả đứng đầu hiếm có nổi lên, từng đăng lâm Võ Thánh cảnh thời trước.

Thái độ làm người cùng tính cách rất cuồng ngạo, nhưng quả thật là có chân tài thực học.

Kiểm đạo trác tuyệt đồng thời, cũng là luyện đan thánh thủ đứng đầu lúc đó, đan kiểm song tuyệt.

Chẳng qua là quan hệ cùng Quảng Thừa Sơn cũng không hòa thuận.

Bất quá, người này cũng đã ngã xuống nhiều năm.

- Có thể là Đan Thạch Các dưới cơ duyên xảo hợp, chiếm được bí phương mà Cao Triết lưu lại năm đó đi.

A Hồ suy đoán nói.

Yến Triệu Ca cũng chẳng quan tâm mà gật đầu, không có để cái này ở trong lòng.

Yên Vân Tán đúng là thánh dược chữa thương nhanh hiếm có, nhưng đối với mình mà nói cũng không phải là vật không thể thiếu.

Đi được chốc lát, trong lòng của Yến Triệu Ca khẽ động, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy vài bóng người xuất hiện ở một đầu khác trên đường phố.

Đám người kia đang ở tranh luận gì đó, tuy rằng cách xa, nhưng lấy thính lực của Yến Triệu Ca, tự nhiên là nghe được nhất thanh nhị sở (rõ ràng).

- Phí sự đệ, đối phương căn bản là đang làm khó, người cần gì phải nghe theo hắn!

Một thiếu niên có thân hình cao lớn, vẻ mặt không phục nói.

Hắn là đệ tử trẻ tuổi đi theo Yến Triệu Ca ra sơn môn lịch luyện, Yến Triệu Ca nhớ hắn tên là Lam Văn Ngôn.

Mấy người bên cạnh Lam Văn Ngôn, cũng đều là đệ tử trẻ tuổi đi ra ngoài lịch luyện.

Nhiệm vụ lịch lãm ở Trấn Long Uyên đã kết thúc, ngoại trừ Diệp Cảnh đang mất tích, mười lăm người khác, có lựa chọn phản hồi Quảng Thừa Sơn, có người thì vẫn ở lại Lâm Uyên Thành, tiếp tục tu luyện, lịch lãm.

Ở trước mặt bọn Lam Văn Ngôn, là một thiếu niên có tuổi không sai biệt lắm đang ngồi dưới đất, cười khổ một tiếng.

- Mã sư huynh có toàn quyền phụ trách giám sát chúng ta tu luyện hằng ngày, chuyện mà hãn phân phó, ta chỉ có thể làm theo.

Lam Văn Ngôn nổi giận đùng đùng:

- Thế nhưng lấy tu vi bây giờ của ngươi, đi xuống thác nước lớn, nửa canh giờ là chuyện không có khả năng.

- Một canh giờ, hãn muốn giết người sao?

Thiếu niên họ Phí mặt ủ mày chau nói:

- Chết thì sẽ không chết được, giống như lần trước, sau khi ta bất tỉnh, hãn sẽ đem ta mò lên.

Một người bên cạnh hỏi:

- Người có đắc tội hãn hay không, có thể đây là hãn cố ý trả thù người a?

Phí sư đệ thở dài một tiếng:

- Trước đây không hiểu chuyện, lúc hãn tham ô, ta phá hủy chuyện tốt của hãn, hiện tại tất nhiên là hãn trở về thu thập ta.

- Vậy thì được rồi, người lại không để ý tới thua thiệt, sợ hãn làm gì, hãn trả thù người, người có thể đi phản ánh với Chấp Sự Trưởng lão a.

Phí sư đệ buồn bực trả lời:

- Trước đây ta cho là như vậy, sau đó mới biết được bối cảnh sau lưng người ta là Chấp Sự Trưởng lão, bằng không hẳn chuyện gì cũng không có, hiện tại có thể trở lại báo thù ta sao?

- Cho dù báo cho Chấp Sự Trưởng lão biết, Mã sư huynh chỉ cần nói là vì để cho ta khắc khổ tu luyện, liền có thể giải thích qua, cực đoan một chút, hẳn không nhận trách phạt nào, khẳng định sẽ trả thù ta càng thậm tệ hơn.

Phí sư đệ nhìn đám người Lam Văn Ngôn trước mặt, cười khổ nói:

- Lúc đầu vì muốn trợ giúp, ta xin rời tông môn tới chỗ này, sớm biết như vậy, liền không tới, ta đã đem sự tình trước đây nghĩ quá đơn giản.

- Hôm nay, muốn trở lại sơn môn, trước tiên cũng phải báo cho Chấp Sự Trưởng lão, Mã sư huynh ở bên cạnh thổi gió một chút, ta không thể trêu vào hắn, ngay cả trốn đều trốn không thoát.

Lam Văn Ngôn cau mày, vị Phí sư đệ trước mắt này nhập môn cùng lúc với hắn, giao tình thâm hậu, lần này đến Lâm Uyên Thành, vốn tưởng rằng là bạn cũ đã lâu gặp lại, ai biết tình cảnh của bạn cũ lại đến nông nổi như vậy.

Suy nghĩ một chút, Lam Văn Ngôn do dự nói:

- Lần này chúng ta, là cùng Yến sư huynh đi qua, thân phận địa vị của Yến sư huynh đặc thù, nếu như có thể mời hắn nói một câu, Mã sư huynh cũng không dám làm khó người, nếu người muốn rời đi Lâm Uyên Thành, cũng có hi vọng.

- Yến Triệu Ca Yến sư huynh?

Hai mắt của Phí sư đệ sáng ngời, nhưng rất nhanh liền âm đạm xuống:

- Loại chuyện nhỏ này, Yến sư huynh chưa chắc sẽ quản, hơn nữa ta nghe nói, Yến sư huynh cùng Lâm Uyên Thành Hứa trưởng lão, quan hệ rất tốt.

Lam Văn Ngôn nói:

- Chúng ta thay người báo lên sơn môn bên kia.

- Mã sư huynh chỉ là một ít chuyện nhỏ làm ta khó chịu, thật sự là không bắt lỗi được, có người của tông môn tới hỏi, hắn cũng có thể chống đỡ qua.

Phí sư đệ cười khố nói:

- Quên đi, quên đi, ta nhịn một chút đi, Mã sư huynh nhả khẩu khí này xong, hắn là không sao, hắn cũng không có khả năng thực sự giết chết ta, coi như ta đang tiếp thu tôi luyện là được rồi.

Yến Triệu Ca yên lặng nhìn một màn này, vẻ mặt không có biến hóa chút nào, chỉ nghiêng đầu hỏi:

- Trong trí nhớ của ta, đệ tử thân truyền của Hứa Xuyên không có họ Mã, trong thân thích cũng không có mà?

- Đúng vậy.

A Hồ gật đầu, sau đó lui ra, chỉ trong chốc lát sau trở lại nói:

- Người họ kêu là Mã Nhạc, là cháu của một vị cố trưởng lão (đã chết) của bản môn, Hứa Xuyên lúc còn trẻ đã từng nhận được ân huệ của Mã trưởng lão kia, cho nên mới trông nom giùm hậu duệ của hắn là Mã Nhạc.

Lông mày của Yến Triệu Ca nhíu một cái:

- Tay chân của Hứa Xuyên rất sạch sẽ, lúc chiếu cổ ân nhân, lại dung túng cho hần tham ô sao?

A Hổ lắc đầu:

- Thời gian vội vàng, không tra được tình hình chính xác, bất quá Hứa Xuyên có khả năng không biết chuyện này.

- Tên Mã Nhạc này ở trước mặt của Hứa Xuyên, lại giả bộ rất khiêm tốn, một chút lỗi lầm, Hứa Xuyên nhìn mặt mũi của Mã trưởng lão quá cổ, mà bỏ qua.

- Kết quả là bị tên Mã Nhạc này cáo mượn oai hùm, dẫn đến những người khác không tùy tiện đem chuyện của hần nói cho Hứa Xuyên biết.

A Hổ ha hả cười nói:

- Điển hình là gạt trên lừa dưới a.

Yến Triệu Ca lại không có cười, trái lại híp mắt:

- Không, lấy sự khôn khéo của Hứa Xuyên, thủ hạ của hần cùng tên Mã Nhạc này, không gạt được hần.

- Còn có người khác giúp Mã Nhạc, chỉ là mục tiêu của đối phương, kỳ thực là đang chỉ về Hứa Xuyên.

- Tên Mã Nhạc này, từng bước một, dần dần biến thành sơ hở của Hứa Xuyên, nói không chừng lúc nào đó liền chọc một cái sọt lớn, liên lụy tới Hứa Xuyên.

- Nhất là hiện tại Hứa Xuyên kiêm luôn hai chức vị Chấp Sự của Lâm Uyên Thành cùng Linh Phong Cốc, sợ rằng đối phương đã chuẩn bị động thủ. . .

Nhìn nụ cười miễn cưỡng trên mặt của Phí sư đệ, đám người Lam Văn Ngôn còn định nói thêm, đột nhiên một âm thanh ở bên cạnh vang lên:

- Phí sư đệ, thế nào mà người còn không đi? Chẳng lẽ còn muốn sư huynh ở thác nước lớn đợi người sao?

Một thanh niên nam tử có vóc người trung đẳng đi tới, cười tủm tỉm nhìn mọi người, bỗng cười nhẹ nói.

- Đúng vậy, ta chính là muốn chinh hắc, các người có thể làm gì sao?

Người mới tới chính là Mã Nhạc, môi của thiếu niên họ Phí giật giật, không có phát ra âm thanh nào, hướng về phía đám người Lam Văn Ngôn cười khổ một tiếng, đi về hướng Mã Nhạc.

- Người không cần cùng hắc đi.

Một âm thanh trong trẻo lạnh lùng đột nhiên vang lên, thân ảnh của Tư Không Tinh xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Trên mặt của Lam Văn Ngôn lộ ra vui mừng, vội vàng hướng Tư Không Tinh thi lễ:

- Tư Không sư tỷ.

Tầm nhìn của Tư Không Tinh xẹt qua trên người thiếu niên họ Phí cùng Mã Nhạc.

- Khắc khổ tu luyện, kiên nghị nhẫn nại, vốn là chuyện tốt, sư môn có một số trưởng bối cũng sẽ bắt buộc, yêu cầu đệ tử tiếp nhận.

- Nhưng đó xuất phát từ lòng tốt, mà không phải là trả thù cá nhân.

Mã Nhạc nhìn bạch y của mình, lại nhìn lam bào khoác ngoài bạch y của Tư Không Tinh, sâu trong ánh mắt hiện lên một tia oán độc.

Hắn cười ha ha nói:

- Tư Không sư muội nói đùa, ta chỉ là cùng bọn họ đùa giỡn một chút mà thôi.

Tư Không Tinh nhàn nhạt nói:

- Không có gì buồn cười.

Mã Nhạc lặng lẽ nói:

- Tư Không sư muội người là mặc lam bào, tự nhiên ta sẽ không đấu lại người.

- Bất quá người có thể ở lại Lâm Uyên Thành bao lâu? Hắn có thể dựa vào người bao lâu? Người không có quyền đưa hắn chuyển đi nơi khác, cũng không có quyền chuyển ta đến nơi khác.

- Người đi rồi, hắn làm sao bây giờ?

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 31: Vương giả mới - cũ

Mã Nhạc mỉm cười nhìn đám người Lam Văn Ngôn:

- Không xuống thác nước thì thôi, còn có thể chơi mấy ngày nha, mấy ngày này không chơi, mấy ngày nữa chơi không được rồi.

Hắn liếc nhìn Phí sư đệ, đối phương cúi đầu, hắn cười cười nhìn về phía Tư Không Tinh cùng Lam Văn Ngôn:

- Các người có thể trở lại sơn môn mà đâm thọt, nhưng các người muốn tố cáo ta cái gì đây? Tố cáo ta thúc giục sư đệ đồng môn tu luyện quá nghiêm khắc sao?

Lam Văn Ngôn trừng mắt nhìn hắn, hai mắt hầu như muốn phun ra lửa.

Mã Nhạc cũng không thèm nhìn tới Lam Văn Ngôn, tầm nhìn rơi vào trên mặt của Tư Không Tinh, chợt nhả (cười đùa) nói:

- Thế nào, muốn đánh với ta sao?

- Bọn họ đánh không lại ta, người có tu vi cao hơn ta, ta không chủ động chọc giận người, người đánh ta là người phạm môn quy.

Mã Nhạc cười ha hả, thân hình lui về phía sau:

- Người xem, Tư Không sư muội, ta cũng không dám chọc giận người, người nói cái gì thì chính là cái đó, người không cho Phí sư đệ xuống thác nước với ta, ta khẳng định không bắt buộc hẳn, tất cả đều nghe theo người.

- Không chỉ là ngày hôm nay, thời gian người ở đây, tất cả đều nghe theo người.

- Về phần sau khi người đi, khà khà...

Mã Nhạc đang lui về phía sau, đột nhiên đụng vào một người.

Hắn cả kinh, xoay người nhìn lại, nhất thời sợ đến hồn phi phách tán!

Hiện ra trước mặt hắn, rõ ràng là khuôn mặt của Hứa Xuyên!

Vẻ mặt của Hứa Xuyên bình tĩnh nhìn Mã Nhạc, trên mặt không có chút tức giận nào, nhưng càng làm cho Mã Nhạc hoảng sợ.

- Sau khi Tư Không sư đệ rời đi, rồi như thế nào?

Mã Nhạc cố lấy lại tinh thần:

- Hứa. . . Hứa trưởng lão, ngày đến đây từ lúc nào...

Hứa Xuyên nhàn nhạt nói:

- Tóm lại, chuyện nên biết thì đã biết.

Trước mắt Mã Nhạc nhất thời biến thành màu đen.

Hai chân của hắn nhũn ra, hầu như muốn quỳ rạp xuống đất.

Hứa Xuyên lắc đầu, vung tay lên, tùy tùng đi ra từ phía sau, trực tiếp đem Mã Nhạc đi.

- Hứa trưởng lão, gia gia của ta...

Mã Nhạc muốn nói, lại phát hiện mình đã bị chế trụ, trong miệng không thể phát ra âm thanh nào nữa.

Trong đầu hắn chỉ quanh quẩn một cái ý niệm:

"... xong rồi!"

- Sau này, hắn sẽ không xuất hiện ở Lâm Uyên Thành nữa, cũng không thể lấy ta ra mà cáo mượn oai hùm nữa.

Hứa Xuyên hướng đám người Tư Không Tinh hơi gật đầu, xoay người rời đi.

Không ai biết, vị Hứa trưởng lão kiêm chức Chấp Sự hai nơi Lâm Uyên Thành cùng Linh Phong Cốc này, lúc này sau lưng đã ra đầy mồ hôi lạnh tới giờ còn chưa khô:

"Nhờ có Yến thiếu nhắc nhở, bằng không sau này có tai hoạ lớn a!"

Đám người Lam Văn Ngôn hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời đều có chút nghĩ không ra.

- ... có thể là Yến sư huynh.

Tư Không Tinh nhìn bóng lưng của Hứa Xuyên đang rời đi, nhẹ giọng nói.

Tất cả mọi người đều bình tĩnh, nhìn bốn phía, lúc này mới phát hiện ra Yến Triệu Ca ở xa xa.

Đoàn người liền vội vàng tiến lên hành lễ.

Nhìn dáng điệu ngập ngừng của mọi người, Yến Triệu Ca lắc đầu cười, nhìn về thiếu niên họ Phí nọ:

- Sau này hãn sẽ không làm khó người nữa.

- Nhưng mà, chăm chỉ nỗ lực tu luyện, bất cứ lúc nào cũng phải kiên trì, tự nhắc nhở bản thân nhiều hơn, người được lợi cuối cùng vẫn là bản thân người.

- Nếu người có tu vi và địa vị giống như Tư Không sư muội, thì không cần người khác đứng ra, hãn cũng không dám làm khó dễ người.

Phí sư đệ môi run run, lo sợ và e dè hướng Yến Triệu Ca thi lễ:

- Vâng, ta nhất định sẽ nhớ kỷ lời chỉ bảo của Yến sư huynh.

Tâm tình của hãn kích động, muốn nói lời cảm tạ nhưng có chút không biết nên nói làm sao, Lam Văn Ngôn kéo tay áo của hãn một cái, thấp giọng nói:

- Nhớ ở trong lòng là tốt rồi, Yến sư huynh hoà nhã không chấp nhặt như Mã Nhạc đâu?

- Đúng.

Phí sư đệ liên tục gật đầu, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Yến Triệu Ca, tràn đầy cảm kích cùng ao ước.

Đám người Lam Văn Ngôn, cũng giống như vậy.

Yến Triệu Ca nói một câu, cũng sẽ không lặp lại cho đối phương, chỉ cười nhạt hỏi:

- Xem trang phục của các người, là muốn xuất hành sao, chuẩn bị đi nơi nào?

Tư Không Tinh khẽ đáp:

- Ta dẫn các sư đệ sư muội, đi Lộc Liêu Sơn Mạch.

Yến Triệu Ca ừ hử nói:

- Ủ, người từng có kinh nghiệm tiến vào trong đó, cần thận giúp đỡ bọn họ.

Tư Không Tinh đáp:

- Ta rõ.

Nếu là Yến Triệu Ca xuất thủ, mọi người sẽ không lo lắng Hứa Xuyên nói một đằng làm một nẻo, bởi vì chuyện Mã Nhạc vừa rồi mà sinh ra cảm giác không thoải mái, nhất thời đều tiêu tan thành mây khói, bầu không khí cũng biến thành nhẹ nhõm hơn.

Đột nhiên có đệ tử tò mò hướng Yến Triệu Ca hỏi:

- Yến sư huynh, người kể chuyện này, còn có người múa rối này, trong miệng nói "Đông tiên sinh", là Hám Thiên Tôn tổ sư của bản môn sao?

Vì Lâm Uyên Thành gần với Trấn Long Uyên, nên người ở chỗ này rất sôi nổi, phần lớn là Võ giả, bình dân bách tính rất ít, nhưng cũng có người mạo hiểm, tới nơi này để kiếm sống.

Bởi vì là phố chợ, nên trong thành cũng có chút náo nhiệt.

Lúc này ở ven đường, có rất nhiều hài đồng tụ tập, say mê nhìn múa rối.

Nghệ nhân múa rối điều khiển hai con rối, đang ở trước đài đánh tới đánh lui, còn mình thì trốn ở sau đài, nói văng cả nước miếng:

- Chỉ thấy Đông tiên sinh chém tới một đao, trời đất liền vỡ tan, biển rộng chia làm hai nửa, đem đầu của một Đại Viêm Ma Vương chém xuống!

- Viêm Ma dám vào Bát Cực Đại thế giới chúng ta, tàn sát bừa bãi làm xằng làm bậy, nhưng đụng tới Đông tiên sinh, dạy cho hăn đi không được!

Múa rối bên đường, hai con rối nhìn qua đều có chút cổ xưa, nhưng tay nghề có chút tinh xảo.

Một con rối là một trung niên nam tử, cầm một thanh trường đao trong tay, tướng mạo uy vũ khí phách.

Một con rối khác, toàn thân đỏ rực, tuy rằng nhìn giống hình người, nhưng mặt xanh nanh vàng, hung thần ác sát, giống như ác ma, đỉnh đầu có tóc, cũng bị tạo thành giống như hoả diễm.

Theo sự thao túng của nghệ nhân múa rối, trung niên nam tử một đao để trên cổ của Viêm Ma, con rối Viêm Ma nhất thời bay về phía sau.

Không chỉ bọn nhỏ cao hứng bừng bừng, đoàn người vây xem cũng hoan hô.

Yến Triệu Ca nhìn một màn này, nói:

- Không sai, vị "Đông tiên sinh" này, chính là Đông Các tổ sư của bản môn.

Hám Thiên Tôn Triển Đông Các, là đệ nhất cường giả trong lịch sử của Quảng Thừa Sơn, khi hăn đảm nhiệm Chương môn thì, Quảng Thừa Sơn đạt được thời kì thịnh nhất trong lịch sử.

Lúc Triển Đông Các ở thời kì đỉnh phong, là đệ nhất cường giả của Bát Cực Đại thế giới lúc đó, bề nghề quần hùng, Quảng Thừa Sơn lúc hăn chủ trì, xứng đáng là đệ nhất Thánh địa của Bát Cực Đại thế giới, nhìn xuống thiên hạ.

Đáng tiếc, đang lúc Triển Đông Các cùng Quảng Thừa Sơn cực thịnh, là lúc thiên hạ đại biến.

Trên đại dương mệnh mông phía đông của Bát Cực Đại thế giới, màn trời đột nhiên mở rộng ra một cái khe.

Giữa Viêm Ma Đại thế giới, cùng Bát Cực Đại thế giới, xuất hiện thông đạo liên tiếp.

Chúa tể chiếm giữ Viêm Ma Đại thế giới, cũng không phải là nhân loại, mà là Viêm Ma, tiên thiên cường đại, tính tình bạo ngược.

Viêm Ma xâm lấn, Triển Đông Các cùng Quảng Thừa Sơn, suất lĩnh quần hùng thiên hạ, cùng nhau đối kháng.

Cường giả của Viêm Ma càng nhiều, chiến cuộc càng bất lợi cho Bát Cực Đại thế giới, cuối cùng Triển Đông Các lấy một địch năm, lấy sức một người chém giết đệ nhất cường giả của Viêm Ma là Đại Viêm Ma Vương, đồng thời chém giết hai cái Viêm Ma Vương khác, làm thương nặng hai cái Viêm Ma Vương, mới đem chiến cuộc nghịch chuyển.

Cuối cùng, Viêm Ma bộ tộc bị ép lui về Viêm Ma Đại thế giới, cường giả nhân tộc của Bát Cực Đại thế giới cũng tổn thất thảm trọng.

Hám Thiên Tôn Triển Đông Các một người giữ quan ải, thành quả chiến đấu huy hoàng, nhưng cuối bị thương nặng, dầu can đèn tắt mà chết, cường giả của Quảng Thừa Sơn đồng dạng cũng chết hơn phân nửa.

Cũng là lúc đó, những đại Thánh địa khác tuy rằng cũng bị tổn thương không nhẹ, nhưng đã có cơ hội đuổi kịp tổn thất nặng nhất Quảng Thừa Sơn, sau đó Đại Nhật Thánh Tông dần dần bộc lộ tài năng, trở thành đệ nhất Thánh địa mới.

Những năm gần đây, quan hệ giữa Quảng Thừa Sơn cùng Đại Nhật Thánh Tông cũng không thân, Vương giả mới cũ cũng nhìn nhau không vừa mắt, cũng là một trong những nguyên nhân.

Thông đạo giữa hai thế giới vẫn còn, tuy rằng Viêm Ma bị đánh lui, nhưng uy hiếp vẫn còn, hai bên trong những năm gần đây, vẫn đang có chiến sự liên miên.

Cũng chính là bởi vì có Viêm Ma tồn tại, cùng các đại Thánh địa hạn chế lẫn nhau, thế cục nội bộ của Bát Cực Đại thế giới hôm nay, miễn cưỡng coi như là hòa bình.

Người kể chuyện, nghệ nhân hí khúc, không dám trực tiếp xưng hô tục danh của Triển Đông Các, nên lấy tên gọi là "Đông tiên sinh" để thay thế, sự việc mà bọn họ biết đương niên có hạn, các loại suy diễn hôm nay, cũng phi thường ly kỳ, giống như thần tiên ma quái dị chí.

Đương nhiên, đối với bình dân mà nói, bản thân Triển Đông Các, quả thật là giống như nhân vật trong thần thoại vậy, cũng giống như chuyện thần thoại xa xưa.

Bởi vì có lợi cho việc tăng danh vọng của tông môn, ngưng tụ nhân tâm, cho nên Quảng Thừa Sơn đối với chuyện này cũng không có cấm hoàn toàn, mở một con mắt nhắm một con mắt mà thôi.

Một đám đệ tử của Quảng Thừa Sơn nhớ lại lịch sử ghi chép trong tông môn cùng trưởng bối kể lại, nhớ lại năm đó, trong lúc nhất thời đều có chút thốn thức:

- Bản môn năm đó...ôi...!

A Hổ đứng bên cạnh của Yến Triệu Ca, đột nhiên vẻ mặt hơi động, tầm mắt nhìn về một hướng khác.

Yến Triệu Ca cũng theo ánh mắt của hắn nhìn qua, chỉ thấy một bạch y nam tử có khuôn mặt râu ria xuất hiện.

Đối phương nhìn sắc mặt kịch múa rồi một chút, lại nhìn mọi người Quảng Thừa Sơn, lắc đầu nói:

- Những kẻ đáng thương chỉ biết sống trong ký ức, tự lừa dối mình.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 32: Đông tiên sinh cùng Đại Nhật Thánh Nhân

Nhìn đối phương mặc trang phục đệ tử của Đại Nhật Thánh Tông, lại nghe đối phương nói như vậy, một đám đệ tử của Quảng Thừa Sơn nhất thời liền lộ ra vẻ giận dữ.

Bạch y nam tử có khuôn mặt đầy râu đi tới gần, tầm mắt nhìn về một hướng khác:

- Con người, cần phải sống ở hiện thực.

Cái hướng kia, cũng chính là sân khấu kịch.

- Đại Nhật Thánh Nhân, giữa thanh thiên bạch nhật, hóa thành cầu vồng phi thăng, chiếu khắp trời đất...

Bên sân khấu kịch, có tiếng nói trầm thấp du dương.

Trong Lâm Uyên Thành cũng không phải chỉ có thế lực của Quảng Thừa Sơn, Đại Nhật Thánh Tông ở chỗ này cũng có cứ điểm, có lực ảnh hưởng tương đối.

Vì vậy tự nhiên cũng có người kể chuyện và nghệ nhân hí khúc, hát lại truyền thuyết của Đại Nhật Thánh Tông.

Những người này phần lớn đều là lẩn lộ để ăn cơm, ý tưởng của bản thân không có nghiêng về bên nào, dân chúng thích xem cố sự nào, bọn họ liền biểu diễn cái đó.

Về truyền thuyết của Đại Nhật Thánh Tông ở dân gian truyền lưu rộng nhất, chính là vị Chương môn trước đây của bọn họ, đó cũng là một vị nhân vật truyện kỳ.

Dân gian truyền ra vị này bạch nhật phi thăng, mà trong thế giới của Võ giả, thuyết pháp truyền lưu lại có rất nhiều.

Có nói hắc đăng lâm cảnh giới cao hơn, đạp thiên mà đi.

Cũng có nói hắc vẫn đang ở trong một cấm địa thần bí của Đại Nhật Thánh Tông mà tiềm tu.

Còn có lời đồn đãi kỳ thật hắc bế tử quan rồi ngã xuống cùng nhiều cách nói khác.

Đối với những người không gặp trong thời gian dài, thuyết pháp đủ loại, cũng không phải ít.

Đại Nhật Thánh Tông dưới người đó dẫn dắt, sau khi Triển Đông Các ngã xuống, bắt đầu quật khởi, cuối cùng đăng lâm địa vị Thánh địa đệ nhất.

Ánh mắt của bạch y nam tử nhìn sân khấu kịch bên kia, có ngụ ý, không nói cũng hiểu.

Trong lòng của các đệ tử Quảng Thừa Sơn đều bức bối.

- Tiêu Thăng, khuôn mặt của ngươi như thế nào biến thành một đại hồ tử (râu hàm, cướp) ?

Yến Triệu Ca vừa có chút kinh ngạc vừa có chút buồn cười nhìn đối phương.

Tiêu Thăng lại không trả lời, nhưng lỗ tai lại run lên, dường như muốn nghe cái gì, đồng thời ánh mắt nhìn chăm chăm Yến Triệu Ca.

- Mạch đập cùng huyết dịch chảy hầu như không thể nghe thấy, ngưng trọng lại trôi chảy. . . Huyết dịch như chì ngân, người tấn chức cảnh giới Ngoại Cương Tông Sư đi? Còn hoàn thành tẩy tẩy phạt cốt lần thứ hai nhanh như vậy?

- Bất quá cũng không quan trọng.

Tiêu Thăng chẳng ừ hử gì cả, quan sát Yến Triệu Ca từ trên xuống dưới:

- Yến Triệu Ca, người ở trong Trấn Long Uyên đánh người của Đại Nhật Thánh Tông ta, chẳng lẽ cho rằng đánh miễn phí sao?

Yến Triệu Ca cười một tiếng:

- Người muốn xuất đầu cho bọn Triều Nguyên Long sao?

Tiêu Thăng cất bước tiến tới, đi tới trước mặt của Yến Triệu Ca:

- Bằng không, người cho là gì đây?

Mọi người của Quảng Thừa Sơn lúc đầu không nhận biết đối phương, nhưng nghe thấy tên là Tiêu Thăng, nhất thời đều biết người trước mắt này là ai.

Cháu ngoại của một Thái Thượng trưởng lão Đại Nhật Thánh Tông, cùng Triều Nguyên Long được xưng là Sơ Dương tứ kiệt của Đại Nhật Thánh Tông, thế nhưng thời gian tu luyện dài hơn, cảnh giới tu vi cũng cao hơn.

- Ngoại Cương hậu kỳ Tông Sư...

Tư Không Tinh hơi nhú mày, nhìn Yến Triệu Ca cùng Tiêu Thăng.

Dường như Triều Nguyên Long trước đây, ở Nội Cương hậu kỳ Tông Sư đã là địch thủ cường hãn, Võ đạo của Tiêu Thăng cũng cùng một đường mà đến, cũng là người nổi bật trong cùng cảnh giới, chiến tích so với Triều Nguyên Long còn huy hoàng hơn.

So với Triều Nguyên Long tu luyện nghiêng về loại Võ học hiếm thấy, nhưng Tiêu Thăng lại tu luyện các loại Võ học chính thống của Đại Nhật Thánh Tông.

Nhưng chính là như vậy, hãn vẫn có thể trong những thiên tài trẻ tuổi của Đại Nhật Thánh Tông trở hết tài năng.

Lúc trước còn ở Ngoại Cương sơ kỳ Tông Sư, đánh bại đối thủ Ngoại Cương trung kỳ Tông Sư, làm cho hãn nổi danh khắp thiên hạ.

Một đám đệ tử Quảng Thừa Sơn mặc dù có lòng tin đối với Yến Triệu Ca, nhưng cảnh giới tu vi của Tiêu Thăng, kinh nghiệm đánh nhau đều cao hơn nhiều lắm, khó tránh trong lòng của bọn họ lo lắng.

Âm thanh của Tiêu Thăng hào phóng, nhưng ngữ khí thông thả:

- Lúc trước người đánh bại bọn người Triều Nguyên Long, hôm nay ta muốn trả lại.

- Ngoại trừ Triều Nguyên Long, người còn đánh những sư đệ khác của ta, ngày hôm nay trừ người ra, những người phía sau người, cũng phải bị như người.

Tiêu Thăng lấy cảnh giới đè người, mọi người không khỏi sinh ra bất mãn:

- Cho là Quảng Thừa Sơn ta không có Ngoại Cương hậu kỳ Tông sư sao?

Vẻ mặt của Yến Triệu Ca vẫn như thường:

- Võ giả dưới bốn mươi tuổi, chênh lệch ba đến năm tuổi, chia làm thế hệ tuổi trẻ bất đồng.

- Ta cùng người tuổi tác có chút chênh lệch, bất quá ta không có vấn đề, chúng ta liền tạm thời coi như bạn cùng lứa là được rồi.

- A Hồ, người không cần nhúng tay.

Sắc mặt của A Hồ bất thiện nhìn chăm chăm Tiêu Thăng, nghe được Yến Triệu Ca phân phó, gật đầu, thân hình lui về phía sau.

Tiêu Thăng nhìn chăm chăm Yến Triệu Ca:

- Bản lĩnh ra sao trước tiên không đề cập đến, gan dạ sáng suốt quả thật có mấy phần.

- Ta cũng không lấy tu vi cảnh giới khi dễ người, người lấy kiếm phá Thái Dương Kim Châm Khí Công cùng Trung Thiên Thần Chưởng của Triều Nguyên Long, chiêu thức biến hóa có lẽ có chỗ độc đáo, ta cùng người so về biến hoá chiêu thức là được rồi.

Nói xong, hai tay của Tiêu Thăng từ xa trao lại.

Nghệ nhân múa rối đang diễn "Đông tiên sinh đao chém Viêm Ma Vương" cùng "Đại Nhật Thánh Nhân bạch nhật phi thăng" phía xa, đột nhiên cảm thấy trong tay nhẹ một chút.

Sau đó bọn họ liền phát hiện trên tay của mình, con rối đại biểu cho Đông tiên sinh cùng Đại Nhật Thánh Nhân toàn bộ không thấy.

Khán giả cũng ồ lên một mảnh, nhìn chung quanh, ai cũng không biết, con rối đi nơi nào, biến mất như thế nào.

Hai con rồi đều đến trong tay của Tiêu Thăng, tay của Tiêu Thăng cầm lấy phiến gỗ chữ thập điều khiển con rồi, phía dưới bản gỗ dùng dây mang theo con rồi.

- Nghe nói người lấy trúc làm kiếm, thao túng tự nhiên, có lẽ đối với không chế tinh vi Cương khí cũng thật sự có tài, đủ tư cách cùng ta chơi đùa.

Tiêu Thăng cười nói:

- Vật nhỏ này tuy rằng so với gậy trúc, cũng rất yếu đuối, nếu là rót vào Cương khí quá mạnh mẽ, trước tiên sẽ nổ vụn, cho nên người không cần lo lắng ta lấy tu vi cảnh giới khi dễ người, đồ chơi này chẳng khác nào hạn chế giới hạn chúng ta thôi động Cương khí.

- Thúc giục Cương khí, mọi người đều như nhau, muốn thủ thắng, chúng ta liền xem Võ đạo biến hóa của ai nhiều hơn, đối với không chế tinh vi Cương khí giỏi hơn.

Nói xong, Tiêu Thăng đem con rồi Đông tiên sinh ném cho Yến Triệu Ca.

Yến Triệu Ca cầm con rồi, đột nhiên cười rộ lên:

- Ta nếu nhớ không lầm, vị tổ sư nhà ngươi, thời đó bị Hám Thiên Tôn tổ sư của bản môn ngăn ở miệng núi lửa nữa đời không dám ra.

- Thăng đến khi Viêm Ma xâm lấn, được Hám Thiên Tôn tổ sư mở miệng cho phép, mới từ miệng núi lửa bò ra ngoài đi?

Tiêu Thăng nhìn Yến Triệu Ca, lạnh lùng nói:

- Người của Quảng Thừa Sơn, đều chỉ biết nói năm đó a, người thích sống ở quá khứ, vậy thì cùng lịch sử biến thành bụi bậm đi.

Nói rồi, bàn tay của hắc rung lên, Cương khí toàn thân bộc phát.

Dây nổi con rối đứt ra, nhưng con rối vẫn trôi nổi giữa không trung không rơi xuống mặt đất, bên ngoài càng có kim quang nhàn nhạt xuất hiện chuyển động.

Dưới Cương khí phóng ra ngoài kích động, con rối gỗ ghề đột nhiên toả sáng, dường như có sinh mạng.

Tứ chi của con rối hoạt động, một chương trực tiếp đánh tới con rối Đông tiên sinh trong tay của Yến Triệu Ca!

Dưới một chương tinh tế của con rối, sinh ra gió lạnh thấu xương!

Thậm chí trong không khí còn truyền ra tiếng nổ, giống như bị bạo tạc!

Một người Quảng Thừa Sơn thấy thế, trong lòng đều nghiêm nghị:

"Khó trách hắc biết phương thức mà Yến sư huynh chiến thắng Triều Nguyên Long, còn dám lấy cái này ra khiêu chiến!"

Yến Triệu Ca thì cười, bàn tay chuyển động, sợi dây của con rối dính trên tay mình cũng tách ra.

Dưới Cương khí thôi động, hai mắt của con rối Đông tiên sinh phảng phất như có quang mang chớp động.

Lúc này, Đông tiên sinh như hóa thành Hám Thiên Tôn, khí thế nghiêm nghị bộc phát.

Trường đao bằng gỗ trong tay con rối rung lên, xẹt qua trong không khí, lưu lại từng đường dấu vết mà mắt thường có thể nhìn thấy.

- Biểu hiện tốt một chút, Yến Triệu Ca, tốt xấu gì cũng cho ta một điểm lạc thú a.

Thời khắc này, hai mắt của Tiêu Thăng âm trầm, giống như độc xà.

Dưới sự thao túng của hắn, hai chương của con rối Đại Nhật Thánh Nhân vung lên, tấn công tới con rối trong tay của Yến Triệu Ca!

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 33: Tự vả vào mặt!

Dưới sự thao túng của Tiêu Thăng, hai chương của con rối Đại Nhật Thánh Nhân vung lên, dường như hoá thành huyền ảnh xuyên toa.

Phảng phất như mặt trời buổi chiều ngã về phương tây, ánh sáng cuối cùng, hóa thành hàng nghìn hàng vạn cảnh tượng, mê mỵ lại khó lường.

Tịch Chiếu Tàn Quang Thiên Huyền Chưởng.

Võ đạo chính thống của Đại Nhật Thánh Tông, cùng Trung Thiên Thần Chưởng đồng thời là Đại Nhật Thất Pháp.

Là Võ đạo có danh tiếng trong biến hoá chiêu thức hiếm thấy ở Đại Nhật Thánh Tông.

Tiêu Thăng tại môn Võ đạo này thấm nhuần nhiều năm, đã đi sâu vào chân ý tinh túy của nó.

Dù là trường bối đồng môn có tu vi cao hơn hẳn, tạo nghệ cùng lý giải tại môn Võ đạo này, cũng không bằng hẳn.

Dưới Cương khí của Tiêu Thăng Cương kích phát, con rối giống như Võ giả sống sờ sờ, dĩ nhiên đem quy tắc biến hoá của môn này, diễn giải ra

vô cùng nhuần nhuyễn.

- Thao túng con rối đã như vậy, nếu là bản thân Tiêu Thăng tới, lại là cảnh tượng như thế nào?

Một đám đệ tử Quảng Thừa Sơn đang xem cuộc chiến, đều cảm giác trong miệng đắng chát, lòng bàn tay bắt đầu xuất hiện mồ hôi.

Tầm mắt của Yến Triệu Ca không nhìn con rối Đại Nhật Thánh Nhân, mà nhìn chăm chú vào tay đang thao túng con rối của Tiêu Thăng.

Đối mặt với khí thế to lớn của địch nhân, con rối Đông tiên sinh không nói hai lời, bổ ra một đao!

Trong mắt của mọi người, nguyên bản con rối cứng ngắc, giống như hóa thành thần long anh dũng, bay lên trời, phá vỡ từng tầng cảnh tượng huyền ảo do mặt trời chiều chiếu ra.

Quang mang thanh sắc kích động, như Chân Long rung giáp, ngang dọc thiên địa.

Tất cả cảnh tượng huyền ảo trùng điệp bị phá vỡ, như ảo ảnh trong mơ.

Tuy rằng vũ khí bằng gỗ trong tay Đông tiên sinh là đao, nhưng Yến Triệu Ca lấy đao thay kiếm, không câu nệ hình thái, một thức kiếm trong Tụ Lý Thanh Long, diễn biến đến tột cùng, hóa giải Tịch Chiếu Tàn Quang Thiên Huyền Chưởng của.

Đệ tử của Quảng Thừa Sơn liền hoan hô lên.

Khoé miệng của Tiêu Thăng lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

- Cho là ta chỉ biết mấy phần man lực như đầu trâu đần Triều Nguyên Long kia thôi sao?

Sau đó, thủ pháp thao túng con rối của Tiêu Thăng biến hóa càng thêm phần diệu, các loại biến hoá tinh diệu của Tịch Chiếu Tàn Quang Thiên Huyền Chưởng đều triển khai.

Dưới Cường khí kích động, con rối Đại Nhật Thánh Nhân nổi lên lưu quang nhấp nhô cuồn cuộn, giống như ánh tà dương, bao phủ Đông tiên sinh lần nữa.

Lúc này, cảnh tượng huyền ảo ngoại trừ thê mỹ khó lường, thiên biến vạn hóa, càng nhiều ra vài phần cảm giác tuyệt vọng.

Mặt trời lặn xuống núi, đại địa đi vào trong màn đêm, cuối cùng chỉ có một luồng tà dương xa vời.

Mặc cho thế nhân giữ lại, không bỏ như thế nào, cũng đều phí công.

Nên đến, chung quy sẽ đến!

Võ đạo chân ý sâu sắc của Tịch Chiếu Tàn Quang Thiên Huyền Chưởng, vào lúc này bị Tiêu Thăng diễn giải vô cùng nhuần nhuyễn.

Hoà quang của ánh tà dương, cũng giống như lồng giam tuyệt vọng, đem con rối Đông tiên sinh bao lại.

Kiểm thế Tự Lý Thanh Long của Yến Triệu Ca, như Thiên Long đang không, anh dừng bắt quần.

Nhưng lúc này chỉ có thể trộn to hai mắt, nhìn mặt trời xuống núi, không cách nào xoay chuyển thiên nhiên biến thiên.

Kiểm quang thanh sắc trong nháy mắt ảm đạm, bị ánh nắng che đậy, trước mắt của mọi người xem chiến, bỗng nhiên chỉ thấy bóng tối, đem hai con rối cùng nhau thôn phệ.

Tiêu Thăng cười nói:

- Nên ngã xuống, chung quy sẽ ngã xuống.

- Tưởng nhớ quá khứ, cũng chỉ là phí công!

Cương khí của hãn chấn động, hai chưởng của con rối Đại Nhật Thánh Nhân, đánh tới chỗ hiểm ngực bụng của con rối Đông tiên sinh!

- Ha ha...

Yến Triệu Ca nhìn cảnh này, trong ánh mắt, đột nhiên phun ra sắc bén.

Cũng trong lúc đó, thân thể con rối của Đông tiên sinh bỗng nhiên lắc một cái, cổ tay run lên!

Lưỡi đao của đao gỗ co rút lại, thân thể con rối thành một đoàn.

Vốn đang lộ rõ tài năng, đột nhiên quay về bình thường không có gì lạ.

Giống như thu kiếm vào vỏ, lại giống như Chân Long bay lượn trên chín tầng trời, chui vào trong mây.

Tự Lý Thanh Long, Vân Long Tàng Kiếm Thức!

Nụ cười trên mặt của Tiêu Thăng thu lại, đáy lòng liền dâng lên cảm giác không ổn.

Không được tự nhiên, không thoải mái, như có gai sau lưng!

Yến Triệu Ca thao túng Đông tiên sinh ra Tàng Kiếm Thức, trong nháy mắt, Tiêu Thăng cảm thấy đối phương từ trước mặt mình biến mất.

Rõ ràng là ở chỗ này, nhưng một chưởng của mình nhất định, lại rơi vào khoảng không!

- Chút tài mọn, thăng hê làm xiếc!

Tiêu Thăng nộ quát một tiếng, âm thanh hào phóng thậm chí lộ ra một chút chót tai.

Hắn thao túng con rối Đại Nhật Thánh Nhân, mạnh mẽ đem chưởng thế của mình dừng lại, ngưng mà không phát, cẩn thận nhận biết sự tồn tại của đối thủ.

Vừa mới bắt được dấu vết nhàn nhạt, thân thể của Đông tiên sinh đã ầm ầm mở ra!

Giống như đám mây bị sấm sét khai mở, kiếm phong lạnh thấu xương bộc phát ra, mục tiêu nhắm thẳng vào Đại Nhật Thánh Nhân.

Giống như rồng chui vào mây, đột nhiên đầu bắn ra!

Dường như hồi mã thương trong đấu võ thể tục, kế buông đao, giết địch nhân trở tay không kịp.

Tiêu Thăng nhe răng cười, chưởng thế ngưng mà không phát cũng đồng dạng bộc phát ra, vừa lúc đón nhận công kích của Yến Triệu Ca.

"Lần này bắt được người!"

Còn đang suy nghĩ, lại ngạc nhiên nhìn thấy Yến Triệu Ca bên kia, nguyên bản kiếm thế xông lên tận mây xanh đột nhiên thu lại lần nữa, biến mất không thấy tăm hơi!

Lại là một chiêu Tàng Kiếm Thức!

Vân Long Tàng Kiếm Thức, hư thật tương sinh, động tĩnh tương hợp, như Thần Long giấu đầu, ẩn vào trong mây, vô ảnh vô tung, không có dấu vết!

Tịch Chiếu Tàn Quang Thiên Huyền Chưởng của Tiêu Thăng triệt để thất bại!

Mà tiếp theo, kiếm quang thanh sắc sáng lên hừng hực, cuộn sạch bầu trời, xé rách màn đêm, làm ánh sáng trở lại đại địa!

- Mặt trời hạ xuống, còn có thể mọc lên như thường, mây bay tạm thời che mắt, cuối cùng trời quang mây tạnh, là lúc thấy lại ánh mặt trời.

Yến Triệu Ca ngậm nga cười nói, lấy đao thay kiếm, lưỡi đao của Đông tiên sinh, nhắm thẳng vào ngực của Đại Nhật Thánh Nhân!

Con người của Tiêu Thăng co rút lại, cũng không kịp thao túng con rối Đại Nhật Thánh Nhân tránh né.

Từng đạo khí lưu vô hình chớp động kim quang sáng ngời, lưu chuyển trên con rối Đại Nhật Thánh Nhân.

Phòng ngự Cường khí bị tăng lên cực hạn, kiên trì đón một kích của Đông tiên sinh.

Nhưng trên đao phong của Đông tiên sinh, lại có thanh mang sắc bén phun ra nuốt vào, đồng dạng cũng có kim quang chớp động.

Thanh đao gõ vào lúc này, giống như hóa thành một thanh trường kiếm bằng tinh thép, mạnh mẽ phá vỡ phòng ngự Cường khí của đối thủ, đâm vào ngực của con rối Đại Nhật Thánh Nhân!

"Hừ!"

Tiêu Thăng hừ lạnh một tiếng, bàn tay vỗ một cái, Cường khí trên người con rối Đại Nhật Thánh Nhân, bỗng nhiên tăng vọt!

Con rối Đại Nhật Thánh Nhân đầu tiên vỡ vụn, đao gõ đâm vào cơ thể cũng theo đó mà nghiền nát.

Lực lượng này theo đao gõ dọc theo trên thân thể con rối Đông tiên sinh, con rối Đông tiên sinh, nhất thời cũng vỡ vụn ra!

Yến Triệu Ca cũng không để ý, thu bàn tay về, hai tay chấp ở sau lưng, khoan thai tự đắc nhìn Tiêu Thăng.

Tầm mắt của Tiêu Thăng gắt gao nhìn chăm chăm Yến Triệu Ca, con mắt đã híp lại thành một đường chỉ, ánh mắt loé ra thâm độc.

Một hàm râu trên mặt hăn, theo tiếng thở ồ ồ của hăn, liên tục run lên.

Tuy rằng không giống như Triều Nguyên Long, thua đến mặt mũi không còn, đến nội khố đều bị cướp sạch sẽ, nhưng lúc này Tiêu Thăng cũng cảm thấy thẹn quá thành giận, trên mặt từng trận nóng rát.

Phương pháp tỷ thí là hăn lựa chọn, cuối cùng hăn là người đầu tiên phạm quy, như tự vả vào mặt mình một bạt tay.

Nhìn cục diện như bình thủ đồng quy vu tận, nhưng trước đó hăn cũng đã thua rồi.

Yến Triệu Ca tà tà liếc nhìn Tiêu Thăng, nhún vai một cái:

- Thực ra, ta đồng ý lời nói của ngươi, con người quả thực không nên sống trong quá khứ.

- Đặt chân ở hiện tại, suy nghĩ tới tương lai, mới là chính đạo.

Ý tứ trong lời nói của hăn, Tiêu Thăng làm sao nghe không hiểu?

Tiêu Thăng nhìn chăm chăm Yến Triệu Ca, từ từ gật đầu:

- Yến Triệu Ca, ngươi rất tốt.

- Ta thừa nhận là từ trước đến giờ ta xem thường ngươi, bất quá không sao, chúng ta, còn, nhiều, thời, gian!

Dứt lời, Tiêu Thăng không nói thêm lời nào, xoay người rời đi.

Yến Triệu Ca khẽ cười một tiếng:

- Thời gian càng về sai càng xoay chuyển, người càng sẽ không nghĩ như vậy.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 34: Diệt Cảnh tái hiện

Tiêu Thăng bị Yến Triệu Ca cản lui, một đám đệ tử Quảng Thừa Sơn bên cạnh, vẻ mặt lúc này đều ao ước nhìn Yến Triệu Ca.

Trong một khoảng thời gian ngắn, đầu tiên là thắng Triều Nguyên Long, sau đó lại áp chế Tiêu Thăng, Yến Triệu Ca ở trong thế hệ Võ giả trẻ, nhất định vang lên danh tiếng to lớn.

Nếu nói chiến thắng Triều Nguyên Long lúc trước, vẫn chỉ là giao thủ với Võ giả cùng cảnh giới, đối mặt với đối thủ lần này, cảnh giới tu vi cao hơn Yến Triệu Ca không chỉ một cấp bậc, Tiêu Thăng.

Mặc dù bởi vì phương pháp tỷ thí, Tiêu Thăng đem tu vi Cường khí của mình áp chế gần giống như Yến Triệu Ca.

Nhưng Ngoại Cường hậu kỳ Tông Sư vẫn là Ngoại Cường hậu kỳ Tông Sư, kinh nghiệm, tầm mắt cùng sự lý giải đối với Võ học Võ đạo, nhất định là so với Ngoại Cường sơ kỳ Tông Sư sâu hơn và phong phú hơn rất nhiều.

Một ít ảo diệu mà Ngoại Cường sơ kỳ Tông Sư mới bắt đầu tiếp xúc, thậm chí còn có thứ chưa tiếp xúc, Ngoại Cường hậu kỳ Tông Sư đã hiểu rõ trong lòng từ sớm rồi.

Những chênh lệch này, càng trong thực chiến, thì càng thể hiện rõ ràng.

Đồng dạng là một phần lực lượng, Ngoại Cương sơ kỳ Tông Sư sử dụng một phần, mà Ngoại Cương hậu kỳ Tông sư lại có thể sử dụng năm sáu phần, thậm chí tám chín phần đến mười phần.

Nhưng tỷ thí vừa rồi, kết quả lại là Yến Triệu Ca càng tốt hơn, làm cho Tiêu Thăng tự hủy quy tắc, mới đổi lại một cái thế hoà không vẻ vang gì.

Nếu như Yến Triệu Ca xuất thân từ tông môn Thánh địa như Quảng Thừa Sơn, giao thủ với một Ngoại Cương hậu kỳ Tông Sư tu luyện Võ đạo tương đối bình thường, thì kết quả như vậy, thế nhân có thể dễ tiếp thu hơn một chút.

Nhưng đối thủ là Tiêu Thăng của Đại Nhật Thánh Tông, chuyện này có ý nghĩa hoàn toàn bất đồng.

Dù sao, bản thân Tiêu Thăng, đã từng tại cảnh giới Ngoại Cương sơ kỳ Tông Sư, vượt cấp chiến thắng qua một đối thủ thiên tài Ngoại Cương trung kỳ.

Một con rối do gỗ điêu khắc mà thành, với Cương khí của Võ giả tương đối mà nói là rất yếu ớt, dưới sự thao túng của hắn, dĩ nhiên giống như một người sống chân chính, hơn nữa còn là một cường giả có tu luyện Võ đạo.

Chính là con rối Đại Nhật Thánh Nhân này, dưới sự thao túng của Tiêu Thăng đánh ra, ngoại trừ Tư Không Tinh, một đám đệ tử Quảng Thừa Sơn có tu vi Luyện Thể, tự hỏi đều không tiếp nổi.

Nhưng một thiên tài trong thế hệ cùng lứa như vậy, lại giống Triều Nguyên Long, như "gậy kích trầm sa" (kích gậy chìm trong cát) trước mặt Yến Triệu Ca.

Vậy làm sao có thể không khiến mọi người cảm thấy hoa mắt chóng mặt?

Tư Không Tinh nhìn mảnh vụn con rối trên mặt đất, ánh mắt hơi nháy động, dường như trong lòng có cảm giác.

- Muội tử này thật sự là một lòng hướng võ.

Yến Triệu Ca nhìn nàng một cái, không khỏi lắc đầu bật cười, chỉ điểm:

- Người đang ở giai đoạn Nhập Vi, cách cảnh giới Tông Sư, chỉ kém nửa bước.

- Hóa Nội khí thành Cương khí, phương pháp là đi nghịch hành (ngược chiều) Nội khí, tiến hành rèn luyện, từ đó luyện khí thành cương, trường bối sư môn đều đã chỉ điểm qua người.

- Bất quá người nghịch hành Nội khí thì, không ngại thử tiết tấu "hư-thực- hư-thực-hư-hư-thực" như vậy xem.

Tư Không Tinh nghe thấy vậy, hai mắt liền có hơi sáng lên, những đệ tử ít hiểu biết khác đều vội vã vểnh tai.

Yến Triệu Ca lúc này, uy tín trong lòng của bọn họ, thậm chí còn hơn một ít trưởng lão trong tông môn.

Có thể nghe Yến Triệu Ca chỉ điểm tu luyện, chính là bí quyết trọng yếu đột phát từ Luyện Thể đến Tông Sư, tất cả mọi người đều đặc biệt quý trọng cơ hội này.

Võ giả từ Luyện Thể, tấn chức Tông Sư, đối với người tu luyện Võ đạo của Bát Cực Đại thế giới rộng lớn này mà nói, đều là cái hào rộng như lạc trời.

Độ khó trong đó, lớn hơn Dẫn Khí trung kỳ tấn chức Dẫn Khí hậu kỳ, hoặc là Dẫn Khí hậu kỳ tấn chức Nhập Vi cảnh rất nhiều.

Thậm chí, so với Nội Cương trung kỳ Tông Sư tấn chức Nội Cương hậu kỳ Tông Sư, Nội Cương hậu kỳ Tông Sư tấn chức Ngoại Cương sơ kỳ Tông Sư, còn muốn trắc trở hơn.

Nhưng mặt khác, thành tựu Tông Sư, thực lực được đề thăng, cũng long trời lở đất.

Muốn thành Tông Sư, căn nguyên chính là phải luyện khí thành cương, hóa Nội khí thành Cương khí.

Cương khí ngưng luyện xa so với Nội khí, nếu như nói Nội khí thể khí, như vậy Cương khí chính thể lỏng, va chạm giữa hai bên, lượng ít Cương khí có thể đánh tan lượng lớn Nội khí.

Võ giả Luyện Thể giao thủ cùng Tông Sư, rất khó có sức đánh trả lại, ở trước mặt của lực lượng tuyệt đối, dù cho kỹ xảo cao minh cũng khó có thể hữu dụng, phần lớn thời điểm, Tông Sư có thể một lực đánh mười tên.

Dưới rất nhiều tình huống, lấy số lượng đều khó có thể bù đắp chênh lệch trong đó.

Yến Triệu Ca chỉ thuận miệng chỉ điểm vài câu, Tư Không Tinh liền bỗng nhiên có cảm giác được mở rộng.

Ánh mắt của nàng nhìn Yến Triệu Ca đích, có hơn vài phần tôn kính, trước đây, dù là trước kia Yến Triệu Ca xuất thủ đem Mã Nhạc đi trừng phạt, cũng không có xuất hiện qua.

Yến Triệu Ca hướng những người khác nói:

- Tình huống của mỗi người mỗi khác nhau, phương pháp thích hợp cho Tư Không sư muội, không nhất định thích hợp với các người, các người bây giờ cách cảnh giới Tông Sư cũng còn sớm, không cần nóng lòng, từng bước một ổn định đi trên đường của mình rồi hãy nói sau.

Tất cả mọi người đều tâm phục khẩu phục, thi lễ với Yến Triệu Ca:

- Cám ơn Yến sư huynh chỉ điểm, bọn ta nhất định sẽ dụng tâm tu luyện.

Tư Không Tinh nhìn Yến Triệu Ca, cũng thi lễ một cái, không giống lễ phép khách sáo lúc trước, mà có chút chăm chú:

- Tạ ơn Yến sư huynh chỉ điểm.

Nàng dừng lại một chút, nhìn về những người khác nói:

- Yến sư huynh chỉ điểm, ta thu hoạch rất lớn, chuẩn bị bế quan ngay, không thể cùng các người đi Lộc Liễu Sơn Mạch.

Mọi người đều hiểu, chỉ là tạm thời có chút buồn, theo bản năng nhìn về phía Yến Triệu Ca.

Yến Triệu Ca nhàn nhạt nói:

- Ta mang theo các người, cũng không sao, nhưng các người muốn trông cậy vào ta mang theo các người cả đời sao?

- Huống chi, địa phương ta muốn đi, đối với các người mà nói, kỳ thực càng thêm nguy hiểm.

Một đám đệ tử Quảng Thừa Sơn đều có chút xấu hổ, bọn họ là anh tài trải qua giáo dục tỉ mỉ của tông môn trong ngày thường, cũng không thiếu khuyết tính độc lập tự chủ.

Chỉ là trong mấy ngày nay, vầng sáng của Yến Triệu Ca thật sự là quá mức chói mắt, chiếu cho tất cả mọi người hoa mắt, vô ý thức liền lấy vị sư huynh này như thiên lôi sai đến đâu thì đánh đến đó.

Tất cả mọi người đều nghiêm nghị nói:

- Là bọn ta có tâm lười biếng ỷ lại, nhờ có Yến sư huynh đánh thức, thực sự là xấu hổ.

Yến Triệu Ca cười, không thèm để ý khoát tay:

- Không sao, nếu như thế, chúng ta tạm biệt ở đây.

Dứt lời, liền xoay người ra khỏi thành, đi ra ngoài thành.

Một đám đệ tử của Quảng Thừa Sơn, cũng cùng Tư Không Tinh tạm biệt, ra khỏi thành đi đến Lộc Liêu Sơn Mạch.

Trên đường, từ lâu đã không thấy thân ảnh của Yến Triệu Ca cùng A Hổ.

Diện tích của Lộc Liêu Sơn Mạch rất rộng, nằm một bên cạnh Trấn Long Uyên, mặc dù sản xuất ra không ít tài nguyên trân quý, nhưng hoàn cảnh trong đó cũng có chút hiểm ác đáng sợ, với tu vi của mọi người hôm nay, đi đến đó cũng không hề dễ dàng.

- Chúng ta nên cần phải tự kiểm điểm một chút, Yến sư huynh mang theo chúng ta, kỳ thực giống như mang theo một đám gánh nặng, chúng ta còn dương dương đắc ý.

Thiếu nữ ôm Quang Linh Miêu nhỏ nhắn, vẻ mặt có chút buồn bã.

Lam Văn Ngôn đi bên cạnh nàng nói:

- Bây giờ chúng ta quả thật kém Yến sư huynh quá xa, nhưng chúng ta cũng không nên vì vậy mà chán nản, càng thêm dụng tâm tu luyện mới là đúng đắn.

Tên còn lại nói thêm:

- Người chẳng lẽ cũng giống như Diệp Cảnh, có một ngày có thể cùng Yến sư huynh tranh phong sao?

Lam Văn Ngôn thản nhiên nói:

- Ít nhất phải nỗ lực làm được, cùng đi với Yến sư huynh, không đến mức biến thành gánh nặng nữa?

Mọi người nghe vậy, đều gật đầu nói phải:

- Đúng như Yến sư huynh nói, đặt chân ở hiện tại, suy nghĩ tới tương lai.

Giữa quần sơn, đã đến mục đích, mọi người phân tán ra mà hành động.

Lam Văn Ngôn đi một mình trong chốc lát, đột nhiên con mắt nhìn thẳng về trước, ánh mắt đại ra:

"Mới vừa nói tới Diệp Cảnh Diệp sư đệ, cái này..."

Cách đằng trước của hắn không xa, một bóng người đang đứng ở đó.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 35: Phần nộ như lửa

Một bóng người đứng dưới chân núi, xích lô thân trên.

Trên người hắn có từng vòng hoa văn hoả diễm, trông rất sống động, giống như có thể nhảy lên.

Tóc đen để rối tung sau đầu, tuy rằng màu đen nhánh, nhưng từ xa nhìn lại, lại có cảm giác như có hoả diễm vậy.

Trên khuôn mặt cũng có hoa văn hoả diễm, trong hai mắt phảng phất như có hoả quang chớp động.

Có điều Lam Văn Ngôn tới gần nơi này, lại nhận ra được, tên thiếu niên bề ngoài có chút kỳ dị trước mắt này, chính là Diệp Cảnh đã mất tích trong Trấn Long Uyên.

Tuy rằng trên mặt có hao văn hoả diễm bao trùm, nhưng ngũ quan diện mạo còn có thể nhận ra được.

Lam Văn Ngôn có chút không xác định, dò hỏi:

- Là Diệp Cảnh Diệp sư đệ phải không?

Đối phương xoay đầu lại, ánh mắt như lửa, rung động lòng người, bất quá vẫn gật đầu:

- Không sai, là ta.

Lam Văn Ngôn tò mò hỏi:

- Lúc trước trong Trấn Long Uyên, người...

Nghe được cái tên Trấn Long Uyên, trong đôi mắt của Diệp Cảnh lộ ra tức giận, vẻ mặt cũng biến thành lạnh lùng:

- Ta mạng lớn, không có chết.

- Mặc kệ nói thế nào, không có việc gì là tốt rồi.

Lam Văn Ngôn thở phào nhẹ nhõm:

- Tất cả mọi người đều lo lắng cho người, nhưng mà Yến sư huynh nói người "cát nhân thiên tướng", có thể gặp dữ hóa lành, bây giờ nhìn lại, Yến sư huynh thật sự nói đúng...

Hắn còn chưa nói hết lời, liền bị một tiếng quát lớn cắt đứt.

- Yến Triệu Ca!

Hai mắt của Diệp Cảnh hầu như muốn phun ra lửa:

- Nếu không phải là hắn, ta làm sao có thể gặp đại nạn này!

- Từ đầu, hắn liền không yên lòng, muốn đưa ta vào chỗ chết!

- Nhưng mạng của ta cứng rắn, không chết được, ngược lại tu vi còn tăng tiến, sợ là hắn phải thất vọng rồi.

Diệp Cảnh nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Có thù không báo không phải là quân tử, sổ sách này, sớm muộn gì ta cũng tính với hần!

Lam Văn Ngôn nghe vậy, chân mày liền nhúu chặt:

- Diệp sư đệ, người bình tĩnh lại một chút, chuyện tình lúc đó sau này ta cũng có nghe nói, Nội Tinh Lô của Yến sư huynh rơi xuống vực sâu, vì vậy mà nổ tung làm người bị thương, đó là ngoài ý muốn.

Diệp Cảnh hừ lạnh nói:

- Người là hần con giun trong bụng hần sao, biết hần nghĩ như thế nào sao? Hần nói như thế nào, người liền tin như thế đó hả?

- Đại Tông Sư Xích Linh Kỳ Chủ kia vốn là tới gây sự với hần, lại bị hần "họa thủy đông dẫn", lợi dụng Hỏa chủng, để ta thay hần ngăn cản tai hoạ, hần đều tính toán mọi thứ tốt!

- Chính là một kiện Hạ phẩm Bảo binh, liền mua được các người, để các người giúp hần sao?

Lam Văn Ngôn nghe hần nói như vậy, cũng hơi tức giận:

- Ban đầu chính là người hèn hạ, chủ động bắt lấy Hoả chủng của Yến sư huynh, bằng không tên Đại Tông Sư đó làm sao sẽ đánh người? Người thật sự cho rằng mình là một nhân vật [có tiếng] sao?

- Người đại nạn không chết, tâm tình khó tránh có chút kích động cực đoan, ta cũng không trách người, nhưng không có nghĩa là người có thể mở miệng nói bậy.

Hần quan sát toàn thân của Diệp Cảnh một cái, lắc đầu nói:

- Yến sư huynh nói, ta tin! Tại sao tin? Lúc đó người đã rơi xuống vực sâu, cứu tử nhất sinh, Yến sư huynh cần gì phải ném Nội Tinh Lô của mình

xuống dưới?

- Huống chi, Nội Tinh Lô quý trọng cỡ nào, chỉ vì giết người, Yến sư huynh lại hủy Nội Tinh Lô của mình sao? Nội Tinh Lô trong truyền thuyết, cùng người là một Võ giả ngay cả Tông Sư đều chưa tới, cái nào trân quý hơn?

- Bất kể là ta hay là người, hay những người cùng hấn tiến vào Trấn Long Uyên, bất kỳ người nào, Yến sư huynh nếu thật sự muốn giết, đừng nói một cái tát đập chết, liền chèn ép một chút chúng ta đều không chịu được, hấn cần phải hủy Nội Tinh Lô của mình sao?

Lời của đối phương, làm cho Diệp Cảnh trong nháy mắt nhớ lại, Yến Triệu Ca đã từng có thái độ coi thường mình.

Tuyệt vọng trong Trấn Long Uyên lúc đó, phần nộ cùng cừ hận, không khỏi càng tăng cao hơn, hầu như muốn thiêu hủy lý trí của Diệp Cảnh.

Hai mắt của Diệp Cảnh đỏ ngầu như lửa:

- Một kiện Hạ phẩm Bảo binh, Yến Triệu Ca đích liền đem các người nuôi thành chó của hấn sao?

- Ta trước tiên đánh chó, sau đó lại đánh chủ!

Hấn giận dữ gầm lên, phóng lên cao, tấn công tới Lam Văn Ngôn!

Lam Văn Ngôn cả kinh, chỉ cảm thấy một luồng sóng nhiệt (hơi nóng) đập vào mặt, làm hấn muốn hít thở không thông.

Diệp Cảnh đại nạn không chết, quả nhiên tu vi tiến nhanh?

Lam Văn Ngôn không dám chần chờ, vội vã nâng lên một tấm chắn, chính Hạ phẩm Bảo binh mà Yến Triệu Ca tặng cho lúc trước.

Nhưng mà, khi thấy tấm chắn này, Diệp Cảnh càng như gặp mặt cừu nhân đặc biệt đỏ mắt, nắm tay như cuồng phong bão táp đập xuống.

Giống như không biết mệt mỏi, thiết quyền liên tục đâm xuống, giống như biển gầm núi lở.

Lam Văn Ngôn khó có thể phát huy toàn bộ uy lực của Hạ phẩm Bảo binh, dĩ nhiên không đỡ được nắm đâm của Diệp Cảnh.

Rốt cục, Bảo binh bị chấn động tuột khỏi tay, quyền thế của Diệp Cảnh liên tục, trực tiếp đem Lam Văn Ngôn đánh bay ra ngoài.

Nhìn đối thủ rơi trên mặt đất, trong miệng không ngừng có máu tươi chảy ra, ánh mắt của Diệp Cảnh băng lãnh, sát ý trong hai mắt không ngừng dừng động, thật lâu sau mới dời đi ánh mắt.

Tầm mắt của hắn nhìn về tấm chắn rơi một bên, lửa giận cùng hận ý trong mắt trở nên mãnh liệt một lần nữa, xông lên phía trước, đá lên một cước, trực tiếp đem tấm chắn đá bay ra xa.

Tấm chắn biến thành một điểm đen nhỏ, biến mất trong quần sơn phương xa.

Diệp Cảnh cảm hận nhìn Lam Văn Ngôn nửa sống nửa chết, xoay người ly khai, hướng về sâu trong quần sơn mà đi.

"Thông qua giới chỉ, ta trọng tổ lại thân thể, nhưng bởi vì Võ đạo công pháp, tính tình so với trước đây táo bạo hơn rất nhiều."

Diệp Cảnh đi thẳng, dần dần trở nên bình tĩnh hơn một ít, trong lòng cũng bắt đầu có chút hối hận:

"Tuy rằng Lam Văn Ngôn nói giúp Yến Triệu Ca, nhưng cũng chưa từng thấy hắn giúp Yến Triệu Ca hại ta, thiếu chút nữa là ta giết hắn, ta có

chút kích động."

Nhưng nghĩ tới mình lại thay đổi thành như vậy, trong lòng của hắn càng phát ra tức giận:

"Yến Triệu Ca!"

"Hừ, ngày hôm nay thấy tính tình của Lam Văn Ngôn như vậy, có thể tưởng tượng, đa số người trong tông môn, chỉ sợ có quan hệ mật thiết với Yến Triệu Ca."

"Cha hắn càng là trưởng lão của tông môn, nhất định sẽ che chở cho hắn, ta muốn lấy lại công đạo, khó lại càng thêm khó."

"Thế nhưng thì tính sao, không vạch trần khuôn mặt đáng ghê tởm của Yến Triệu Ca, không lấy lại công đạo, ta ăn nhiều cực khổ như vậy chẳng lẽ phải uống phí sao?"

"Thực lực, muốn lấy lại công đạo, phải có đủ thực lực mạnh mẽ, nếu ta mạnh hơn Yến Triệu Ca, mạnh hơn cha của hắn, bọn họ làm sao có dũng khí đến hại ta, còn đổi trắng thay đen?"

Diệp Cảnh ngẩng đầu nhìn sơn mạch nhấp nhô trước mặt, ánh mắt lạnh cứng như sắt, nóng rực như lửa:

"Ta nhất định phải có lực lượng cường đại mới có thể lấy lại công đạo cho mình, hơn nữa phải mạnh hơn hai cha con Yến Triệu Ca."

"Yến Triệu Ca, chờ xem, người nợ ta, ta sẽ cho người từng cái từng cái trả lại!"

.....

- Diệp Cảnh đánh một đồng môn trọng thương?

Yến Triệu Ca có chút kinh ngạc nhìn A Hồ trước mặt.

Diệp Cảnh còn sống, Yến Triệu Ca không chút nào ngoài ý muốn.

Có người nhìn thấy hắn, truyền tin tức lại cho tông môn, đối với Yến Triệu Ca mà nói chỉ là chuyện tốt, triệt để chứng minh câu trả lời của Yến Triệu Ca trong lúc tiếp thu chất vấn.

Yến Triệu Ca thì một điểm cũng không lo lắng cùng Diệp Cảnh đối chất, làm nghi thức Huyết Hồn Hồi Quang, tái hiện lại cảnh tượng lúc đó.

Nhưng sau khi Diệp Cảnh hiện thân, lại đánh Lam Văn Ngôn thiếu chút nữa là chết đi, cái này làm Yến Triệu Ca có chút nghĩ không ra [tại sao].

- Tiểu tử này, té xuống vực sâu, đem đầu óc đều rớt bể sao?

Yến Triệu Ca chỉ cảm thấy quái lạ:

- Vì sao hắn đánh người hả?

A Hồ nói lầm bầm:

- Cái họ Diệp tiểu tử kia, dường như có ý kiến rất lớn đối với công tử người, người đệ tử kia, thay công tử ngài cãi lại, cùng hắn tranh luận vài câu, hình như là chọc giận hắn.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 36: Con đường của nhân vật chính bị lệch

- Tiểu tử họ Diệp này, đại nạn không chết, ngược lại tu vi thực lực còn tiến bộ, người đệ tử kia cầm Hạ phẩm Bảo binh trong tay mà công tử đưa, cũng không đánh lại hãn dùng tay không

Nghe xong A Hồ thuật lại, Yến Triệu Ca cũng không bất ngờ gì.

Vàng sáng nhân vật chính, chân mệnh thiên tử nha, miễn là không chết khi trải qua trắc trở, vậy khẳng định sẽ thăng cấp.

Bất quá biểu hiện của Diệp Cảnh, cùng trong trí nhớ của Yến Triệu Ca về hắn, có chút không khớp a.

"Càng cực đoan, càng ngang bướng, cũng càng táo bạo, càng xung động nổi giận."

Yến Triệu Ca vuốt cằm suy nghĩ:

"Xem ra tuy rằng cái giới chỉ đó giúp hắn trọng tố thân thể, thể như cũng có chút ảnh hưởng tiêu cực."

"Nếu như hắn tu luyện thần công bí pháp ảnh hưởng đến tâm tình, lấy tu vi cùng tâm chí của hắn hiện tại, còn phải chờ tôi luyện, rất dễ bị công pháp

ảnh hưởng."

"Từ một góc độ mà nói, nhục thân bị hủy hết, trọng tố lại thân thể, đối với Diệp Cảnh bây giờ, chưa hẳn thích hợp, chờ lúc tu vi của hắn tương đối cao, nếu như lại trải qua một lần lịch kiếp này, có thể sẽ không có vấn đề này."

"Nhưng thế nào lại cảm thấy, con đường nhân vật chính của người nào đó, xuất hiện sai lệch a? Thật là tội lỗi tội lỗi a, bất quá..."

Ánh mắt của Yến Triệu Ca dần trở nên lạnh lẽo:

"Người lấy lý do này để đánh người sao?"

Phục hồi lại tinh thần, Yến Triệu Ca nhìn về phía A Hồ:

- Sau khi bên tông môn nhận được tin tức, nói như thế nào?

A Hồ khẽch mép nói:

- Đầu tiên, tiểu tử này có ác ý làm trọng thương sư huynh đệ đồng môn, tự nhiên là phải trừng phạt, đương nhiên cũng phải tiến hành thẩm vấn, biết rõ ràng nguồn gốc sự tình, sẽ không chỉ nghe lời nói từ một bên.

- Sau đó, đã chứng minh phán đoán lúc trước của công tử, hẳn thật sự đại nạn không chết, thành công sống sót trở về từ Trấn Long Uyên.

- Thế nhưng, bởi vì Diệp Cảnh đối với công tử người lộ ra hận ý cùng tức giận vô cùng cường liệt, cho nên vẫn có người nghi vấn lời giải thích của công tử lúc trước, cho rằng có nội tình khác.

- Cho nên, chờ khi bắt được Diệp Cảnh, e rằng công tử người phải theo hắn làm nghi thức Huyết Hồn Hồi Quang mới được.

Yến Triệu Ca nhún vai một cái:

- Ta không có vấn đề, hướng biểu hiện hiện tại của hãn, có lẽ người bên Nhị sư bá cũng sẽ không nhớ thương mà giết chết hãn rồi vu oan cho ta đi, mà là nghĩ làm sao từ trong miệng hãn móc ra nội tình, sau đó tới làm khó ta.

A Hồ gãi đầu một cái nói:

- Trước đây không nhìn ra, tiểu tử họ Diệp này có thể làm ra nhiều sự tình như thế.

- Ha ha...

Yến Triệu Ca cười mà không nói.

Lúc này còn chưa đến chỗ nào đâu?

A Hồ thật thà cười:

- Tiểu tử này, lần này là đoạn tuyệt với tông môn.

- Công tử, nếu tông môn đã có quyết định, chúng ta không cần quản hãn nữa? Miễn cho bị người khác nắm cán, để cho những người khác nghĩ người có chuyện gì không muốn cho người khác biết được mà phải đi diệt khẩu.

- Dưới loại tình huống này, công tử người nếu như lại bị người khác chụp "hắc oa", vậy thì quá oan uổng, có tình báo gì thì giao toàn bộ cho người phụ trách việc này của tông môn đi.

Yến Triệu Ca thản nhiên nói:

- Không giết chết là được.

- Không nên bị trói tay trói chân (ràng buộc), tìm được hãn thì trước tiên báo cho ta biết, cá nhân ta trước tiên thưởng cho hãn một châu hung ác, cấp

một cái công đạo cho Lam sư đệ, sau đó sẽ chuyển giao cho tông môn.

- Lam sư đệ vì nói chuyện cho ta mới bị Diệp Cảnh đả thương, khi trở về nhớ kỹ chiêu cố hãn một chút.

- Ngoại trừ thuốc trị thương thuốc bổ, nói cho hãn biết, ta chữa cho hãn một kiện Trung phẩm Bảo binh nơi này, lúc nào hãn đột phá Tông Sư, đồ vật sẽ đưa vào tay hãn.

A Hổ thô lỗ cười:

- Vâng, công tử.

Yến Triệu Ca gật đầu, tầm nhìn rơi vào vào núi non trùng điệp trước mắt lần nữa.

Lúc này, một người áo đen xuất hiện trước người của Yến Triệu Ca, cung kính dâng lên một gốc Linh thảo:

- Công tử, tìm được rồi!

Ánh mắt của Yến Triệu Ca sáng lên:

- Thập Diệp Kim Lan!

Nhận lấy Linh thảo, Yến Triệu Ca quan sát tỉ mỉ trong một lúc, nụ cười trên khoé miệng càng ngày càng đậm, không nhịn muốn ngửa mặt lên trời cười to.

Vốn cho rằng đây là một cây Thập Diệp Kim Lan mấy trăm năm, kết quả là Linh dược trên ngàn năm tuổi tới tay, có thể làm cho Yến Triệu Ca không cao hứng sao?

Dù sao những thứ như Thập Diệp Kim Lan này, số lượng quá mức thừa thớt, hơn nữa Linh thảo trưởng thành liền bị người khác sớm hái đi, Thập

Diệp Kim Lan ngàn năm tuổi, không dễ tìm hơn so với Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng.

Hôm nay thuận lợi được một gốc như vậy, dĩ nhiên Yến Triệu Ca phải mừng rỡ.

Hắc y nhân kia tiếp tục nói:

- Công tử, lúc tìm kiếm Thập Diệp Kim Lan, ngoài ý muốn phát hiện một thung lũng kỳ dị.

Yến Triệu Ca hỏi:

- Kỳ dị như thế nào?

- Đó là một tòa thung lũng sông băng.

Yến Triệu Ca nghe vậy liền hứng thú:

- Hà, thung lũng sông băng, ở chỗ này?

Trong Lộc Liêu Sơn Mạch bây giờ, hoàn cảnh khí hậu rất nóng, có thể lại xuất hiện sông băng, cái này tự nhiên hấp dẫn lực chú ý của Yến Triệu Ca.

Hắc y nhân kia đáp:

- Không sai, đúng là một tòa thung lũng sông băng, hơn nữa kích thước rất thật lớn, không giống được hình thành tự nhiên.

- Chỉ là, lúc chúng ta phát hiện, nơi đó phát sinh biến hoá, như là mặt đất chấn động.

Thập Diệp Kim Lan đã tới tay, cũng đang rảnh rồi, Yến Triệu Ca nói:

- Đi trước dẫn đường, chúng ta đi xem một chút.

Đoàn người đi thẳng vào trong sơn mạch, càng đi về trước, khí hậu càng mát mẻ.

Cái này tự nhiên không phải là khí hậu phát sinh biến hoá, Lộc Liêu Sơn Mạch vào mùa này, cho tới bây giờ đều giống như lồng hấp vậy.

Yến Triệu Ca biết, đoàn người của mình càng ngày càng đến gần thung lũng sông băng.

Lại đi một đoạn đường, mặc dù mặt trời hừng hực trên cao, nhưng hiện tại có thể cảm giác được không khí mát mẻ.

A Hồ đi tới một chỗ vách đá nhìn về phía xa, một lúc lâu sau mới thở ra một hơi dài:

- Công tử, chúng ta đến rồi!

Yến Triệu Ca cũng đi tới vách núi bên cạnh, một cái thung lũng to lớn hiện ra trước mắt rõ ràng, chỉ là khác thường ở chỗ, toàn bộ thung lũng đều bị băng tuyết bao phủ!

Thung lũng dài mười mấy dặm, giống như một thế giới băng, giống như một con cự long màu trắng nằm trong rừng núi rậm rạp.

Vách núi của thung lũng đều là băng tuyết trong suốt, ở ánh mặt trời chiếu xuống làm lóe ra ánh sáng chói mắt, người bình thường nhìn vào, sẽ cảm thấy con mắt đau đớn, hầu như muốn mù.

Bên ngoài thung lũng, vẫn là rừng rậm nguyên thủy xanh tươi giữa hè, cổ thụ che khuất bầu trời, nhưng đến thung lũng, lại phảng phất từ trong mùa hè tiến vào mùa đông giá rét, tương phản to lớn ở nơi này làm lộ ra khí tức quỷ dị.

Yến Triệu Ca quan sát một lát, sau đó đi trước xuống:

- Chúng ta đi vào.

Đến cửa thung lũng, có thể cảm giác được rõ ràng, trong thung lũng giống như phát sinh rung động kịch liệt, ngọn nguồn từ trong lòng đất.

Đoàn người đi vào trong đó, trước mắt hoàn toàn là một băng tuyết thế giới, sông băng to lớn trong suốt nhẵn bóng giống như một mặt kiếng, phản chiếu thân ảnh của mọi người.

Yến Triệu Ca cùng A Hồ đi tuốt đằng trước, khi bọn hắn đi tới trung tâm thung lũng thì, một hồ băng to lớn, xuất hiện ở trước mặt.

Dưới mặt hồ, mạch nước ngầm cuộn trào mãnh liệt, sóng lớn bập bênh, mơ hồ có tiếng long ngâm vang lên.

Yến Triệu Ca ngưng mắt nhìn mặt hồ một lát, sau đó lại nhìn xung quanh thung lũng, tự lẩm bẩm:

- Ở đây, chắc là nơi chôn xương của Hàn Băng Ly Long, mới có thể trong hoàn cảnh nóng bức này, hình thành thung lũng sông băng kỳ dị như thế này.

- Long cốt sinh hồn, có người kinh động Băng Long Cốt Hồn, cho nên mới làm nơi này rung chuyển, sinh ra dị biến.

A Hồ nghe vậy, con mắt nhất thời sáng rực lên:

- Băng Long Cốt Hồn? Công tử, đây là đồ tốt a.

Lập tức, hắn có chút ngượng ngùng chà xát hai tay:

- Thế nhưng công tử a, nếu thật sự là một Băng Long Cốt Hồn, sợ rằng Đại Tông Sư mới có khả năng thu lấy, chúng ta làm sao bây giờ a?

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 37: Băng Long Cốt Hồn, Thái Âm Chi Nữ

A Hồ có chút nhức nhối nhìn mặt hồ băng:

- Nếu thật là Băng Long Cốt Hồn, không cách nào lấy, thực sự là quá đáng tiếc.

- Công tử, băng không ta đi về gọi người? Tuy rằng phải chia một ít lợi đi ra ngoài, nhưng cũng khá hơn là nhập bảo sơn mà về tay không a.

Yến Triệu Ca cũng nhìn chăm chăm mặt hồ, chỉ thấy phía dưới hồ băng, mơ hồ có bóng đen to lớn đang lay động, khuấy đến long trời lở đất, làm toàn bộ thung lũng sông băng này phảng phất như bị chấn động.

Sau khi suy nghĩ một lát, khoé miệng của Yến Triệu Ca đột nhiên lộ ra nụ cười:

- Có lẽ, còn có một biện pháp, có thể thử xem.

Từ trong lòng ngực lấy ra một khối thiết bài nhỏ, nhìn đồ văn cổ đại không tròn vẹn trên mặt bài, Yến Triệu Ca đem Cương khí của mình rót vào trong đó.

Đồ văn trên cái thiết bài nhỏ, nhất thời sương trắng sáng lên rực rỡ.

Trong hoàn cảnh vô cùng lạnh lẽo ở thung lũng sông băng lúc này, bạch quang so với mọi khi càng sáng sủa chói mắt, dần lộ ra ánh sáng màu băng lam.

Yến Triệu Ca thâm vận công pháp, Cương khí của bản thân, cũng bắt đầu trở nên âm hàn.

Đi tới ven hồ băng, ngồi xổm xuống, đem thiết bài nhỏ tiếp xúc với mặt băng.

Sau một khắc, phía dưới mặt hồ rung động, rồi như đột ngột dừng lại trong chớp mắt.

Kế tiếp, rất nhanh trở nên cuồng bạo, lớp băng mặt ngoài hồ nước, bắt đầu vỡ vụn ra rất nhiều.

Trên thiết bài, đột nhiên bộc phát ra một lực lượng khổng lồ, suýt nữa chấn tuột tay Yến Triệu Ca.

Ngón tay của Yến Triệu Ca tăng lực, xiết chặt lại thiết bài.

Sau đó liền cảm giác được dường như dưới nước có hấp lực, muốn hút thiết bài vào trong nước.

Tiếng long ngâm trong hồ nước càng phát ra to rõ chói tai.

Đứng dậy, vô hình khí lưu toàn thân bắt đầu khởi động, lóe ra ánh sáng nhàn nhạt như kim loại, Cương khí hộ thể, Yến Triệu Ca bước ra từng bước, bước vào hồ băng.

Có Cương khí hộ thể, dòng nước rét lạnh trong hồ tự động tách ra, thân hình của Yến Triệu Ca chìm vào trong hồ nước.

Phía sau, A Hồ phân phó những người khác ở lại đóng giữ, hẳn cũng theo sát Yến Triệu Ca vào nước.

Vào tới nước, một đường đi xuống phía dưới, Yến Triệu Ca cùng A Hồ đặt chân lên sông băng, dòng nước lạnh lẽo xung quanh hướng về thiết bài trong tay của Yến Triệu Ca hội tụ lại.

Dưới ánh sáng màu băng lam bao phủ, thiết bài dần dần khôi phục lại hoàn chỉnh.

Trên mặt của Yến Triệu Ca lộ ra mỉm cười, sau một lúc, liền thấy một cái bóng đen thật lớn trước mắt đang lay động, đến gần bên, là một cái long vĩ cốt (xương đuôi của rồng) thật lớn.

Cùng A Hồ rơi trên long vĩ cốt, dưới chân Yến Triệu Ca vững vàng ổn định lại, thân hình theo long cốt, di động trong hồ băng.

Yến Triệu Ca đem thiết bài cầm trong tay, cắm vào đúng cái khe liên tiếp giữa hai đoạn khớp xương.

Toàn thân long cốt liền run lên, từ chính giữa xương cột sống lưng, một tia bạch quang mờ mờ bỗng sáng lên, xuyên qua mỗi đoạn long cốt.

Yến Triệu Ca vươn tay còn lại, đặt trên bạch quang ở mặt ngoài long cốt vừa mới sáng lên đó, chạm vào rét lạnh, mặc dù có Cương khí hộ thể, cũng cảm thấy lạnh thấu xương.

"Chuyển!"

Yến Triệu Ca mặc niệm trong lòng một tiếng, thôi động bí pháp, bạch quang trên long cốt liền bắt đầu gãy đổ.

Giống như bị một lực lượng lớn rút ra, bạch quang bắt đầu thoát ly long cốt.

Một bên A Hồ đã sớm có chuẩn bị, lấy ra một khối tinh ngọc (ngọc tinh chất) màu băng lam to, đưa cho Yến Triệu Ca.

Một tay của Yến Triệu Ca đè xuống long cốt, một tay cầm tinh ngọc, rất nhanh, tinh ngọc lý dần dần có bạch quang sáng lên, có tiếng long ngâm trong đó truyền ra.

Băng Long Cốt Hồn, bị rút ra không ngừng từ trong long cốt, đi qua Yến Triệu Ca, lại bị phong ấn vào trong tinh ngọc màu băng lam.

Vẻ mặt của Yến Triệu Ca như thường, chỉ là trên khuôn mặt, dần dần bị một tầng màu xanh lam che phủ, rung động không ngừng.

A Hổ thấy thế, thở phào nhẹ nhõm, biết tất cả đều thuận lợi, kế tiếp công tử gia chỉ cần tiêu hao một ít thời gian, là có Băng Long Cốt Hồn quý giá.

Nhưng vẻ mặt của Yến Triệu Ca cũng không có thả lỏng:

"Còn một người khác, ở long thủ (đầu rồng) bên kia, rút ra Băng Long Cốt Hồn?"

"Làm kinh động Băng Long Cốt Hồn dẫn phát động đất, xem ra cũng là bọn hân?"

Yến Triệu Ca định thần nhìn lại, liền thấy so với long vĩ mà hai người bọn họ đặt chân lên, long thân cũng rất dài, thâm nhập vào trong nham thạch dưới đáy hồ, long thủ bên kia cũng có nửa đoạn long cốt, chẳng biết kéo dài đến chỗ nào.

Nhắm hai mắt lại, tinh thần của Yến Triệu Ca chìm xuống cùng tương hợp với Băng Long Cốt Hồn, trong đầu, dần dần hiện ra một cảnh tượng khác.

Một hình ảnh, bay qua và hiện lên trong đầu của Yến Triệu Ca như đèn kéo quân.

Bên trong một sơn cốc to lớn, trong một động quật sâu, gió lạnh lượn quanh, đồng dạng là thế giới hàn băng.

Dưới đáy của động quật, là một toà hàn đàm sâu không thấy đáy.

Dưới đáy của hàn đàm, đã hóa thành xương trắng, long thủ to lớn của Hàn Băng Ly Long, thì bất động, phẳng phất như trầm miên.

Nước trong hàn đàm đột nhiên chấn động, thiếu nữ xinh đẹp mặt quần áo màu trắng đột nhiên xuất hiện ở trong hàn đàm.

Dung mạo của cô gái này không thua kém Tư Không Tinh chỗ nào, ngũ quan hoàn mỹ không tỳ vết, một đôi mắt như nai con, linh động lại nhu nhược, làm người khác không khỏi sinh lòng yêu mến.

"Đây là ấn ký ký ức của Băng Long Cốt Hồn lưu lại lúc trước, tái hiện lại chuyện đã trải qua."

Bất quá làm Yến Triệu Ca để ý là, đối phương rõ ràng là người mà mình quen biết.

Tuy rằng không có tự mình gặp nhau, nhưng Yến Triệu Ca sẽ không nhận sai.

Cô gái này tên là Mạnh Uyển, đệ tử của Đại Nhật Thánh Tông.

"Có ý tứ a..."

Con người của Yến Triệu Ca hơi co rút lại.

Cách đây không lâu, một kiện Thánh binh cực kỳ cường đại, đột nhiên xuất thế ở Bát Cực Đại thế giới.

Bảo này tên là Thái Âm Quan Miện, lai lịch không rõ, nhưng uy lực tuyệt thế, phẩm cấp ở Bát Cực Đại thế giới sau Đại Phá Diệt, có thể nói cấp

bạc đứng đầu.

Nhưng này kiện Thánh binh có chút quý dị, người bình thường cho dù là Võ Thánh, cũng không cách nào khống chế thôi động, cho dù một phần uy lực cũng không phát ra được.

Chỉ có nữ tử có Thái Âm Chi Thể, đi vào cảnh giới Tông Sư, có thể thôi động lực lượng có hạn trong nó.

Nhưng cái Thái Âm Quan Miện này thực sự quá mạnh mẽ, cho dù Thái Âm Chi Nữ cảnh giới Tông Sư thôi động, cũng có thể phát ra uy lực gần với Thánh binh, cho dù chỉ trong một thời gian ngắn.

Sau khi phát hiện ra bí mật then chốt trong đó, Bát Cực Đại thế giới liền sôi trào, các đại Thánh Địa, cũng bắt đầu vơ vét những thiếu nữ có Thái Âm Chi Thể khắp nơi nhập môn bồi dưỡng.

Chỉ là Thái Âm Chi Nữ rất là thưa thớt, huống chi còn muốn chọn người có độ tuổi phù hợp tu luyện Võ đạo để bồi dưỡng?

Bất quá, Bát Cực Đại thế giới rộng lớn nhiều người, rốt cuộc cũng tìm ra mấy người, thuộc sở hữu của các Thánh địa khác nhau.

Thái Âm Quan Miện quá mức cường đại, nữ Võ giả cảnh giới Tông Sư liền có thể phát huy lực lượng cường đại, nếu Thái Âm Chi Nữ đột phá Đại Tông Sư, vậy càng không thể tưởng tượng được.

Một nhà độc chiếm Thái Âm Quan Miện, những Thánh địa khác đều khó tiếp thu.

Nhưng lực lượng của Thái Âm Quan Miện, đối với túc địch của Bát Cực Đại thế giới, Viêm Ma tộc, có tác dụng khắc chế rất mạnh, là lực lượng mà Bát Cực Đại thế giới cần thiết.

Vì vậy, các đại Thánh Địa trải qua hội minh sau đó quyết định, cách một đoạn thời gian, sẽ cử hành một lần Thái Âm Chi Thí, cho các Thái Âm Chi Nữ tỷ thí với nhau, người thắng được thì nắm giữ Thái Âm Quan Miện một đoạn thời gian.

Hiện nay còn chưa có xuất hiện Thái Âm Chi Nữ cảnh giới Đại Tông Sư, cho nên các nhà mới tiếp nhận Thái Âm Chi Thí, có thể bình tĩnh tiến hành.

Các đại Thánh Địa cũng hạ rất nhiều khí lực để bồi dưỡng Thái Âm Chi Nữ của nhà mình.

Mạnh Uyển, đó là Thái Âm Chi Nữ của Đại Nhật Thánh Tông.

Hoàn cảnh ở hàn đàm này đối với Thái Âm Chi Thể mà nói, là bảo địa không tệ.

Bất quá, nhìn hình ảnh ẩn ký ký ức của Băng Long Cốt Hồn, Mạnh Uyển cũng không phải là vào hàn đàm tu luyện, cũng không có phát hiện Băng Long Cốt Hồn trầm miên ở đây.

Tình huống của nàng, có chút cổ quái.

Không lâu sau đó, trong hàn đàm có long thủ, đột nhiên lại rơi xuống một người, Yến Triệu Ca bình tĩnh nhìn lại, không khỏi cảm thán thật khéo a, người mới tới vẫn là người quen biết.

Xích lỗ thân trên, tóc tai bù xù, trên người hiện lên hỏa diễm đồ văn, rõ ràng chính là Diệp Cảnh!

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 38: Trước tiên thu chút lợi tức đi

Từ quan điểm của Yến Triệu Ca mà nhìn, lúc trước Mạnh Uyển vào trong nước, tình huống rõ ràng là có chút không đúng.

Giống như có xu thế tẩu hoả nhập ma.

Ngồi xếp bằng, cả người bị dòng nước lạnh rét của hàn đàm bao vây, nhấp nhô lên xuống, khuôn mặt thanh lệ, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, đổi không ngừng.

Hai mắt nhắm nghiền, chân mày nhíu lên, trên mặt hiện lên vẻ thống khổ.

Yến Triệu Ca thầm nghĩ:

"Quả nhiên không phải vào hàn đàm tu luyện, mà là bản thân có chuyện, tìm chỗ hàn đàm này giúp trấn áp."

Đúng lúc này, Diệp Cảnh cũng tiến nhập vào trong hàn đàm, hắn có chút ngạc nhiên nhìn Mạnh Uyển.

Bị cái lạnh kích thích, đồ văn hoá điểm trên người hắn, sáng chói rực rỡ, sinh ra nhiệt độ cực cao.

Mạnh Uyển mở mắt ra, cũng nhìn về hướng Diệp Cảnh, trong ánh mắt giống nai con, hiện ra vẻ giật mình cùng đề phòng.

Trạng thái bây giờ của nàng, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì, ở một trạng thái cân bằng yếu ớt, mất đi năng lực tự vệ.

Diệp Cảnh không cần công kích nàng, hơi chút quấy nhiễu, nàng cũng sẽ vạn kiếp bất phục.

Dường như phát hiện trạng thái hiện tại của Mạnh Uyển, Diệp Cảnh cũng không có ý công kích nàng, suy nghĩ thận trọng một lúc sau, mới chậm rãi đi tới gần.

Hắn hướng Mạnh Uyển làm một thủ thế, ý bảo là hắn không có ác ý, mà là muốn trợ giúp nàng một tay.

Hai tay của Diệp Cảnh vươn ra phía trước, lòng bàn tay cháy hừng hực, sâu trong hàn đàm, dường như có thể cảm giác được nhiệt lực trong đó.

Mạnh Uyển nháy mắt một cái, cắn răng, cũng vươn lên hai tay, đối tay với Diệp Cảnh trong nước.

Nàng là Thái Âm Chi Thể, mà lúc Diệp Cảnh trọng tố lại thân thể, bởi vì nguyên nhân đặc thù, rõ ràng là thể chất nóng như lửa, hai người lại vừa lúc âm dương tương sinh tương khắc.

Tu vi của Diệp Cảnh lúc này tuy còn kém xa Mạnh Uyển, nhưng lúc này lại giống như hạn hán gặp mưa phùn, vừa lúc có thể giải trừ nguy cơ của Mạnh Uyển.

Được sự giúp đỡ của hắn, Mạnh Uyển có nguy cơ rơi vào tẩu hỏa nhập ma, Cương khí trong cơ thể liền khôi phục bình thản.

Yến Triệu Ca nhìn một màn này, lại trở mắt.

"Nội dung của màn này, thật quen thuộc a..."

"Thực sự là cuộc gặp gỡ lần đầu kiểu điểm a."

"Mặc dù không có cỡi quần áo chữa thương, nhưng sau đó lại lui tới vài lần, có thể xảy ra nhiều chuyện "hắc hắc hắc" hay không đây?"

"Người có duyên với cô gái này, thật đúng là tốt a."

Bất quá, chịu Cường khí của hai người kích động, trong lớp băng của hàn đàm, hài cốt của Hàn Băng Ly Long to lớn, trên bạch cốt long thủ có ánh sáng nhàn nhạt lướt qua.

Băng Long Cốt Hồn, từ trong trầm miên bắt đầu dần thức tỉnh!

Hàn đàm bắt đầu chấn động, nước trong đàm bắt đầu cuồn cuộn không ngừng, lớp băng dưới đáy của hàn đàm, bạch cốt long thủ to lớn, trong hốc mắt đen kịt đột nhiên sáng lên quang mang màu băng lam!

Một lát sau, lớp băng dưới đáy hàn đàm triệt để vỡ vụn, một tiếng long ngâm mênh mông cuồn cuộn truyền ra, trên hài cốt của Hàn Băng Ly Long, sáng lên một đạo bạch quang.

Trong hàn đàm, dường như nhấc lên một trận sóng thần.

Nước trong đàm hình thành một dòng chảy to lớn, muốn cắn nát tất cả mọi thứ.

Sâu trong hàn đàm, bốn tay của Mạnh Uyển cùng Diệp Cảnh hợp lại, thân thể theo dòng chảy cùng nhau chuyển động, đau khổ chống lại áp lực mà dòng chảy mang lại.

Dưới dòng chảy, bạch cốt long thủ to lớn của Hàn Băng Ly Long nhô ra từ đáy đàm, mở ra miệng rộng, liên tục gào thét.

Động tác của cốt long, làm cả toà hàn đàm này đều chấn động, thậm chí lan tràn lên mặt đất.

Long vĩ ở chỗ thung lũng, cũng đúng lúc này mà bị ảnh hưởng.

Theo thời gian trôi qua, Mạnh Uyển cùng Diệp Cảnh rốt cục thích ứng lực lượng xoay tròn của dòng nước hình thành vòng xoáy, bắt đầu nghĩ cách thoát thân.

Dần dần, thân thể của Mạnh Uyển bị hài cốt của Hàn Băng Ly Long hấp dẫn, bị hút đến gần long thủ.

Công pháp được nàng vận chuyển đến cực hạn, ánh sáng màu trắng trên long thủ, liền quán chú vào trong cơ thể của nàng.

Yến Triệu Ca nhìn cảnh tượng được trả về này, trong lòng bình tĩnh:

"Thái Âm Chi Thể, thực sự là gặp may mắn a.... Quả nhiên là nàng đang kéo Băng Long Cốt Hồn ở bên kia."

Được Băng Long Cốt Hồn nhập vào cơ thể, sắc mặt của Mạnh Uyển đầu tiên trắng nhợt, sau đó liền cấp tốc khôi phục lại hồng nhuận.

Diệp Cảnh cùng nàng bốn tay tương hợp, cũng bị băng cốt long thủ hút.

Tuy rằng dòng nước vẫn cuốn lấy thân thể của Diệp Cảnh, nhưng Diệp Cảnh cũng miễn cưỡng định trụ lại thân hình.

Đồ văn hoá diễm trên toàn thân của hắc lưu chuyển, rõ ràng cũng đem công pháp của bản thân thôi động đến mức tận cùng.

Một chút ánh sáng màu trắng cũng bắt đầu đi qua hay tay của Mạnh Uyển, chảy vào trong cơ thể của hắc.

Mạnh Uyển cũng không có để bụng, tuy rằng nàng sinh ra đã được Thái Âm Chi Thể có tiên thiên lợi thể, nhưng muốn một mình thu lấy Băng Long Cốt Hồn, cũng rất khó khăn.

Nhưng vào lúc này, thân thể to lớn của Hàn Băng Ly Long, đột nhiên có hơi cứng đờ.

Một đường ánh sáng màu trắng hiện lên trên Long cốt, xuyên qua toàn bộ cột sống, lan tràn đến long thủ.

Sau đó ánh sáng màu trắng này run rẩy, bắt đầu trở nên yếu ớt rất nhanh.

Trong lòng của Yến Triệu Ca biết rõ, đây là vì mình cùng A Hồ đã đến, thu lấy Băng Long Cốt Hồn ở long vĩ, nhận ảnh hưởng này, bên long thủ cũng bị xúc động.

Dòng chảy trong hàn đàm, sau khi hơi đứng yên, âm âm nổ tung.

Mạnh Uyển cùng Diệp Cảnh đang đầu tay lại với nhau, bị chấn cho chia lìa, hai người bị dòng chảy cuốn đi, ra phương hướng bất đồng.

Ấn ký ký ức của Băng Long Cốt Hồn tái hiện hoàn chỉnh tất cả những gì phát sinh trước đây.

Một vài hình ảnh nhanh chóng hiện lên, ấn ký ký ức đến đây là kết thúc, hình ảnh lúc này Yến Triệu Ca thấy cùng hiện thực đồng bộ.

Tinh thần cùng tương liên với Băng Long Cốt Hồn, Yến Triệu Ca vẫn có thể thấy rõ tình huống bên đối diện.

Bất đồng ở chỗ là, một đôi mắt trong suốt như nước, lúc này xuất hiện ở trước mắt hắn, cùng hắn đối diện.

Là đồng dạng cũng tương liên tinh thần với Băng Long Cốt Hồn, Mạnh Uyển.

Vẻ mặt của Yến Triệu Ca bình tĩnh nhìn Mạnh Uyển.

Đi tới thế giới này, đồng thời biết được Thái Âm Quan Miện, Yến Triệu Ca cũng biết được một sự việc rất lúng túng.

Quảng Thừa Sơn nhà mình, không có Thái Âm Chi Nữ.

Quảng Thừa Sơn không có nữ đệ tử mang Thái Âm Chi Thể, đương nhiên cũng không cách nào tham dự cạnh tranh Thái Âm Quan Miện.

Nhưng không có nghĩa là Thái Âm Quan Miện rơi vào nhà nào, liền không liên quan gì với Quảng Thừa Sơn.

Giữa các đại Thánh Địa, quan hệ cũng có tốt có xấu.

Vừa vặn, Quảng Thừa Sơn cùng Đại Nhật Thánh Tông, thuộc về hai nhà không cách nào hoà thuận.

Chính mình không chiếm được Thái Âm Quan Miện, vì để an toàn, tốt nhất đối phương cũng đừng có được.

Cho nên, tuy rằng cùng Mạnh Uyển không có ân oán cá nhân gì, nhưng chuyện này liên quan đến đấu tranh của tầng thứ cao hơn, đương nhiên Yến Triệu Ca sẽ không khinh thường.

Tầm mắt của Yến Triệu Ca nhìn lại, chỉ thấy hàn đàm bên kia, bởi vì sự rung chuyển lúc trước, đã có xu thế sập xuống.

Vách đá bên cạnh hàn đàm, đã vỡ nát tan tành và lún xuống, thông với sông ngầm khác, bốn phía dòng chảy trong hàn đàm bắt đầu khởi động.

Diệp Cảnh bị dòng chảy cuốn đi, tùy thời sẽ rơi vào sông ngầm.

Thấy hẳn có thể gặp nạn, lông mi thanh tú của Mạnh Uyển cau lại, muốn xuất thủ cứu viện, nhưng thân thể của nàng lúc này lại bị Băng Long

Cốt Hồn hút vào, không cách nào di động.

Cổ tay của Mạnh Uyển run lên, thúc giục Cường khí, một cái trường lăng (tấm lụa dài), giống như trường thương bằng tinh thép đâm rách dòng nước chảy xiết, đưa tới trước mặt Diệp Cảnh.

Diệp Cảnh liền vội vàng nắm lấy trường lăng màu trắng, tiếp xúc với Cường khí của Mạnh Uyển, tinh thần của Diệp Cảnh hơi hoảng hốt.

Tinh thần của hắn cũng cùng Băng Long Cốt Hồn có chút liên kết.

Sau đó, khuôn mặt của Yến Triệu Ca xuất hiện trước mắt của hắn.

Hai mắt của Diệp Cảnh liền xung huyết.

- Yến Triệu Ca! ! !

Đồ văn hoá điểm trên người hắn, trong nháy mắt trở nên càng thêm cuồng loạn, chợt bắt đầu lan tràn điên cuồng, trải rộng toàn thân.

Mạnh Uyển thấy hàn đàm sẽ lún xuống triệt để, đối diện lại có Yến Triệu Ca đang tranh đoạt, Diệp Cảnh trợ giúp bên mình có trạng thái bất ổn, không khỏi thầm than một tiếng.

Nàng quyết định thật nhanh, nghịch chuyển công pháp, cố nén xung động muốn phun máu, gắng gượng cắt đứt liên hệ của mình cùng Băng Long Cốt Hồn, chuẩn bị thoát thân, trước tiên đi ra hàn đàm rồi hãy nói.

Vành mắt của Diệp Cảnh muốn nứt ra, tức giận cùng oán khí, đều hóa thành hận ý ngập trời:

"Ta đi tới chỗ nào, người sẽ đuổi tới chỗ đó, muốn đem ta đuổi tận giết tuyệt sao?"

"Ta cho người biết, không dễ dàng như vậy đâu!"

"Tên cầu tặc người ba lần bốn lượt muốn hại ta, thù này hận này, không đội trời chung!"

Yến Triệu Ca nhìn Diệp Cảnh, hơi cười nhạt:

"Tiểu tử, người rất may mắn vì ta không ở trong hàn đàm cùng với người."

"Mạnh Uyển phản ứng rất nhanh, trực tiếp cắt liên hệ rồi trốn, bằng không ta trực tiếp phái người tới hàn đàm ngăn chặn các người."

"Bất quá, người cho rằng như thế vậy, ta liền không có biện pháp nào thu thập người sao?"

"Trước tiên trả cho ta một chút lợi tức đi."

Hai tay của Yến Triệu Ca đặt tại long cốt vĩ bổng nhiên thu hồi, sau đó vỗ một chương vào thiết bài đang cắm trong khớp xương!

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 39: Diện tích của bóng ma trong lòng người nào đó

Ơn cứu giúp, cộng thêm một hồi cùng chung hoạn nạn.

Vì vậy có thể cùng muội tử thành lập tình bạn nồng nàn thăm thiết đi?

Vợ chồng cặp đôi đem về nhà, thu luôn người cùng tiền, bước trên con đường thành công, sau đó quay đầu lại đi tìm ta gây phiền phức?

"Nghĩ thật tốt a, nhưng bây giờ đành hoàng cho ta, ở trong mạch nước ngầm uống nước đi thôi."

Yến Triệu Ca cười nhạo một tiếng, trực tiếp gián đoạn động tác thu Băng Long Cốt Hồn, trái lại vỗ một chương trên thiết bài.

Thiết bài chấn động kịch liệt, sau đó hài cốt Hàn Băng Ly Long cũng liên luy mà chấn động kịch liệt.

Băng Long Cốt Hồn liên phát ra một tiếng thét dài kinh thiên, tiếng rống đinh tai nhức óc.

Sau khi tay của Yến Triệu Ca rời khỏi long cốt thì, câu thông giữa hãn và Băng Long Cốt Hồn liên lập tức gián đoạn.

Diệp Cảnh cùng Mạnh Uyển bên đối diện cũng khó có thể cảm giác được tình huống bên Yến Triệu Ca.

Trong lúc bọn họ đang ngạc nhiên, Băng Long Cốt Hồn đột nhiên bạo phát mạnh mẽ, hài cốt to lớn của Hàn Băng Ly Long điên cuồng giãy dụa.

Trong hàn đàm lại xuất hiện dòng chảy khổng lồ, dòng nước cuồng bạo cùng vách bị đổ sập đồng thời rơi lả tả xung quanh.

Hài cốt của Hàn Băng Ly Long bỗng nhiên giương đầu, đụng vào thân thể của Mạnh Uyển, Mạnh Uyển miễn cưỡng ngăn lại, toàn thân bị chấn mạnh, khó có thể giữ được bạch lăng.

Diệp Cảnh đau đớn kêu lên một tiếng, mất đi Mạnh Uyển lôi kéo, cả người xoáy nước cuốn vào trong sông ngầm, trong nháy mắt chẳng bị cuốn đi nơi nào.

Trong nước không gặp mặt trời, tối sầm.

Diệp Cảnh xoay tròn theo dòng nước, thân thể liên tục va chạm vào vách đá trong dòng sông ngầm, chỉ cảm thấy mắt nổ đom đóm, trời đất tối tăm.

- Yến...Triệu...

Diệp Cảnh nóng nảy muốn rống giận lần nữa, nhưng không có phát ra bất kỳ âm thanh gì, chỉ có nước sông lạnh lẽo chảy vào trong miệng hắn, đem nửa câu nói sau của hắn chặn trở lại.

Thân thể của hắn lại đau thương tích, huyết nhục cũng tung toé, mà chỉ có từng đạo lưu huỳnh.

Đáng tiếc, hỏa diễm vừa mới xuất hiện, liền bị chìm vào trong dòng sông lạnh lẽo đang cuộn trào mãnh liệt.

Mạnh Uyển phục hồi lại tinh thần, nhưng cũng bất lực.

Trong sự cuồng bạo của thủy đàm, tự bảo vệ mình đều khó khăn, nàng cũng chỉ có thể nỗ lực định trụ thân hình của mình, đợi sau khi dòng chảy ổn định, mới dám di động.

Ở một bên khác, trong thung lũng sông băng, Yến Triệu Ca khoan thai tự đắc (vênh váo), đưa hai bàn tay lên cốt long vĩ lần nữa, lại thu thập một bộ phận Băng Long Cốt Hồn còn sót lại trong long cốt.

"Vốn là phong cảnh gập gờ kiêu diễm, kết quả lại thành tình huống như thế này, không biết diện tích bóng ma trong lòng người nào đó lớn bao nhiêu a?"

Yến Triệu Ca mỉm cười:

"Người cho rằng chỉ như thế này sao? Tiểu tử, chúng ta chỉ mới bắt đầu thôi."

- Đi tìm một chút, dọc theo cảm giác động đất, từ đây hướng bắc, hẳn là có thể tìm được một tòa động quật, dưới đáy của động quật có một hàn đàm.

Yến Triệu Ca dặn dò cấp dưới nói:

- Thái Âm Chi Nữ Mạnh Uyển của Đại Nhật Thánh Tông, hẳn là ở lân cận vùng đó.

- Tuy rằng Diệp Cảnh bị cuốn vào sông ngầm, nhưng cũng tại vùng đó, lấy nơi đó làm trung tâm, mở rộng tìm kiếm ra xung quanh.

A Hồ gật đầu nói:

- Vâng, công tử.

Yến Triệu Ca tiếp tục ở lại đáy hồ, theo Băng Long Cốt Hồn bị thu nạp, hài cốt Hàn Băng Ly Long xao động, cũng dần dần trở nên yên tĩnh.

Đội đem tất cả Băng Long Cốt Hồn đều thu nạp, hai tay của Yến Triệu Ca cuối cùng cũng rời khỏi long cốt vĩ, sau rút thiết bài ra khỏi khớp xương.

"A, lại nói tiếp, đồ chơi này là của Diệp Cảnh."

Yến Triệu Ca không thêm để ý mà cười:

"Trước tiên thu chút lợi tức đi."

Tinh ngọc màu băng lam hắt cầm trong tay, lúc này đột nhiên biến thành màu thuần trắng, mơ hồ có long ảnh đang nhấp nhô bên trong.

Từng tiếng long ngâm từ trong đó truyền ra, tinh ngọc phảng phất như có sinh mệnh, tự động nhảy lên.

Lấy sức tay của Yến Triệu Ca, đều có cảm giác cầm không vững.

Yến Triệu Ca từ trong băng hồ đi ra, tuy rằng A Hồ phụng mệnh đi tìm hàn đàm, nhưng cũng có vài tên Tông Sư áo đen ở tại chỗ chờ hắt.

- Lưu lại hai người tại thung lũng sông băng trong coi, sau đó phái người đi thông tri người của tông môn, để cho bọn họ tới thu lấy hài cốt của Hàn Băng Ly Long.

Nghe xong Yến Triệu Ca phân phó, một gã Tông Sư áo đen đáp lại:

- Vâng, công tử.

Tuy rằng không có Băng Long Cốt Hồn giá trị nhất, nhưng hài cốt của Hàn Băng Ly Long, vẫn giá trị rất cao.

Yến Triệu Ca đi ra thung lũng sông băng rồi hướng bắc, đi tìm kiếm cái hàn đàm kia.

Đi trên đường, Yến Triệu Ca cầm tinh ngọc trong tay, lấy Cường khí rót vào trong đó, chấn động Băng Long Cốt Hồn.

Hình thể của Băng Long Cốt Hồn là một đạo bạch quang, di động liên tục trong tinh ngọc, đã bị Cường khí của Yến Triệu Ca kích thích, liền hướng vào trong cơ thể của hắn vọt tới.

Lực lượng mạnh mẽ trong đó, làm thân thể của Yến Triệu Ca liền có cảm giác tê dại.

Bất quá Yến Triệu Ca cũng không có để ý đến, quát thầm một tiếng, Đan Điền Khí Hải trong cơ thể, liền có thanh khí sinh ra, chính là đích truyền Thái Thanh Khí Công của Quảng Thừa Sơn.

Nhưng không giống với các Võ giả Quảng Thừa Sơn khác, trong đan điền của Yến Triệu Ca ngoài thanh khí ra, lại sinh ra khí mờ mờ ảo ảo như hỗn độn.

Đây mới là Võ đạo căn bản mà Yến Triệu Ca tu luyện, là tuyệt học đứng đầu được Thần Cung cất giấu trước Đại Phá Diệt, Vô Cực Thiên Thư.

Vạn sự vạn vật, hóa về hỗn độn vô cực.

Mà từ hỗn độn vô cực, sinh ra vạn sự vạn vật.

Bị hàn khí của Băng Long Cốt Hồn kích động, đoàn hỗn độn này lập tức hóa thành vô cùng nhiệt khí, sau lại cùng hàn khí tương hợp, hóa về hỗn độn lần nữa.

Mà trong quá trình này, Cường khí chuyển động quanh thân của Yến Triệu Ca, càng hùng hồn càng bá đạo!

Các huyết khiếu lớn trong thân thể của hắn, bị sương màu băng lam chiếm cứ, hoá thành hình dạng giống như một đầu băng long.

Mỗi một huyết khiếu, liền có một cái băng long chiếm cứ.

Bầy long thét dài, lân giáp toàn thân đóng mở, hiện ra lực lượng mênh mông.

Sau khi tu luyện xong ba mươi sáu đại chu thiên, Yến Triệu Ca tạm thời thu công, đem băng long tinh ngọc, lấy ra mai thiết bài nhỏ lần nữa.

Chỉ thấy đồ văn trên thiết bài đã không còn thiếu khuyết nữa, có thể nhận ra nội dung hàm nghĩa của văn tự cổ đại trên đó.

"Chúng tinh hội tụ, quần long nhập hải, thái cổ hàn uyên, nghịch lân kinh nguyệt. . ."

"Nơi chôn xương Hàn Băng Ly Long này, quả nhiên có liên quan với Băng Long Vũ Thánh, mà Băng Long Vũ Thánh này, dường như có liên quan đến huyền bí "quần long nhập hải" (đàn long vào biển) gì đó, những chữ này, chính là lời nhắn lại, hay là cảnh cáo?"

Yến Triệu Ca lắc đầu cười: "Thú vị, thú vị..."

Đối với Võ đạo truyền thừa của Băng Long Vũ Thánh lưu lại, Yến Triệu Ca cũng không coi trọng, nhưng Thánh binh của người này chẳng biết tung tích, đối Yến Triệu Ca hiện này mà nói, là đồ vật thực sự có sức hấp dẫn.

Bất quá, đầu mối hiện tại còn thiếu, đã là chuyện xa xôi về trước.

Hiện tại, Yến Triệu Ca chỉ cảm thấy hứng thú, thứ nhất là tung tích của Diệp Cảnh, thứ hai là Mạnh Uyển ở trong hàn đàm lúc trước.

"Thái Âm Chi Nữ..."

Yến Triệu Ca cười khổ một tiếng:

"Thiên Vực lớn như vậy, lại tìm không được một Thái Âm Chi Nữ, vận khí của Quảng Thừa Sơn thật là kém mà."

Thái Âm Chi Nữ quá mức thừa thớt, cũng không phải Thánh địa nào đều có.

Cho nên hai lần Thái Âm Chi Thí trước đây, Quảng Thừa Sơn chỉ có thể giương mắt nhìn, nhìn Thái Âm Chi Nữ của những tông khác tỷ thí, người thắng thì đem Thái Âm Quan Miện bỏ vào túi.

Điều này làm cho Yến Triệu Ca rất buồn.

Thái Âm Quan Miện hiện thế sau Đại Phá Diệt, mặc dù là Yến Triệu Ca cũng không có nhiều lý giải lắm, nhưng trong các điển tịch mà Thần Cung cất giấu trước Đại Phá Diệt, đã có công pháp điển tịch hàng đầu rất thích hợp cho nữ Võ giả Thái Âm Chi Thể tu luyện, tuyệt đối hơn bất kỳ loại nào hiện có trên Bát Cực Đại thế giới.

Nếu như Quảng Thừa Sơn có một đệ tử như vậy, dù cho ngoại trừ Thái Âm Chi Thể ra, Võ đạo thiên phú của bản thân bình thường đi nữa, Yến Triệu Ca cũng có năm chắc mười phần đem bồi dưỡng, đi tranh đoạt Thái Âm Quan Miện.

Thế nhưng "không bột đổ gột nên hồ", nói cái gì đều uống phí cả.

Yến Triệu Ca trợn mắt, từng trận "trứng" đau "cúc" chặt a.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 40: Lâm muội tử xuất quan

Sơn môn của Quảng Thừa Sơn ở Thiên Trung châu, sâu trong quần sơn có một toà thạch quật, chính là nơi chuyên môn bế quan của đệ tử Quảng Thừa Sơn.

Cửa đá trước động quật vẫn đóng, đột nhiên từ từ mở ra.

Một thiếu nữ chỉ có mười lăm mười sáu tuổi từ trong đó đi ra, quần áo màu trắng, làm núi rừng sắc sỡ nhuộm một màu sáng, dường như hoa thủy tiên lặng lẽ nở rộ ban đêm.

Ngoài động quật, có hai thiếu niên đang chờ ở đó, thấy thiếu nữ đi ra, trên mặt của hai người đều lộ ra tươi cười:

- Lâm sư muội xuất quan?

Lâm Ngọc Thước dịu dàng cười, hành lễ với hai người:

- Sư huynh.

Hai thiếu niên cùng hoàn lễ với nàng, một người trong đó cười nói:

- Chúc mừng Lâm sư muội bế quan lần này có đột phá lớn, nếu như lại hoàn thành vài nhiệm vụ lịch lãm, hẳn là có thể mặc vào lam bào.

Quy củ của Quảng Thừa Sơn, phổ thông đệ tử trẻ tuổi đều mặc bạch y, như đám người Diệp Cảnh, Lam Văn Ngôn trước đây, cùng với ba người Lâm Ngọc Thước đang ở chỗ này, đều như vậy.

Người có thiên phú xuất chúng, tu vi đạt tới cảnh giới nhất định, đồng thời trải qua đủ loại khảo nghiệm cùng rèn luyện, được khoát thêm lam bào ngoài bạch y, thường được gọi là tinh anh đệ tử, là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của tông môn, ví dụ như Tư Không Tinh.

Lên thêm một cấp, như Yến Triệu Ca, ngoài bạch y lam bào ra, quần áo có viền đen, gọi là hạch tâm đích truyền, địa vị cũng bất đồng, quyền lợi cùng đãi ngộ là tối cao, số lượng cũng ít nhất.

Lâm Ngọc Thước mỉm cười đáp:

- Thời gian tu luyện của ta ngắn, căn cơ bất ổn, kinh nghiệm lịch lãm bên ngoài cũng không đủ, cách lam bào đệ tử còn chênh lệch xa.

- Sau này nếu có cơ hội cùng hai vị sư huynh ra ngoài lịch lãm, xin hãy chỉ điểm ta nhiều hơn.

Hai người thiếu niên nhìn nhau, đều cười rộ lên, thầm nghĩ:

"Có cây đại thụ như Yến Triệu Ca Yến sư huynh che mưa che gió cho người, nhiệm vụ lịch lãm người còn không qua lọt sao?"

Bất quá đối phương khiêm tốn, kính cẩn, không có lấy Yến Triệu Ca ra mà cáo mượn oai hùm, tự nhiên làm tâm tình của hai người sung sướng, cùng nhau cười nói:

- Có Yến sư huynh mang theo người, đâu còn cần chúng ta?

- Nhưng nếu có thể cùng đi lịch lãm với Yến sư huynh, đối với chúng ta mà nói cũng là một kỳ ngộ lớn, đến lúc đó còn muốn thỉnh Lâm sư muội

thoáng nhắc tên bọn ta trước mặt của Yến sư huynh.

Lâm Ngọc Thước mỉm cười nói:

- Kinh nghiệm của Yến sư huynh cao hơn chúng ta nhiều lắm, hẳn tự nhiên sẽ có chủ ý của chính mình.
- Bất quá từ cá nhân của tiểu muội mà nói, đương nhiên hy vọng có thể cùng hai sư huynh đồng hành.

Hai người đối diện đều cười, ai cũng biết, người chân chính quyết định cuối cùng khẳng định là Yến Triệu Ca, bất quá Lâm Ngọc Thước tỏ ra thái độ như thế này, đối với bọn họ mà nói là đã đủ.

Lâm Ngọc Thước hỏi:

- Hai vị sư huynh có biết, Yến sư huynh bây giờ, có ở trong sơn môn hay không?

Một đệ tử của Quảng Thừa Sơn lắc đầu nói:

- Trước đó Yến sư huynh đi làm Tông Sư lĩnh đội, mang theo một đám các sư huynh đệ, đi Thiên Đông châu Đông Đường quốc Trấn Long Uyên, lúc này vẫn còn dừng lại ở bên kia, còn không có trở về núi.

"Thiên Đông châu...Đông Đường quốc..."

Lâm Ngọc Thước hơi trầm mặc một chút, ánh mắt phiêu hốt ngẩn ngui, liền rất nhanh khôi phục bình thường.

Tên đệ tử Quảng Thừa Sơn này nhìn nàng một cái, hơi do dự, sau đó nói tiếp:

- Diệp Cảnh Diệp sư đệ, cũng đi cùng, nghe nói hình như là mất tích.

Ánh mắt của Lâm Ngọc Thước hơi loé lên, thân thể có chút cứng ngắc, liền nghe đối phương tiếp tục nói:

- Bất quá, chỉ là mất tích, cuối cùng là sống hay chết, còn không có xác định.

Một người khác nhìn Lâm Ngọc Thước, đột nhiên thấp giọng nói:

- Tư Không sư tỷ cũng đi cùng, nhưng có lời đồn đãi, lúc từ Trấn Long Uyên đi ra, nàng đối với Yến sư huynh, dường như thái độ có chút biến hoá...

Lâm Ngọc Thước hơi trầm mặc, sau đó vẻ mặt khôi phục như thường, nhẹ giọng nói:

- Mong rằng Diệp...sư đệ cát nhân thiên tướng.

Mặc kệ lúc trước có nội tình gì, dù sao mọi người là đồng môn, nàng nói như thế đúng là bình thường.

Chỉ là hai người đệ tử Quảng Thừa Sơn liếc nhau, nụ cười trên mặt cũng có chút cổ quái, gật đầu:

- Đúng vậy, hy vọng hân cát nhân thiên tướng.

Ba người cáo từ nhau, Lâm Ngọc Thước lẳng lặng đứng dừng ngoài thạch phủ, giống như tượng điêu khắc, vẫn không nhúc nhích.

Một lúc lâu sau, nàng than nhẹ một tiếng, rốt cuộc mới có vài phần sức sống.

Sau khi hướng trường bối trong tông môn báo lại thành quả trong quá trình bế quan tu luyện xong, Lâm Ngọc Thước xin rời sơn môn, tiến về Thiên Đông châu Đông Đường quốc.

Nơi này cũng là cố hương của nàng.

Chấp Sự Trưởng lão nghe xong lời xin phép của nàng, ánh mắt khó tránh khỏi có chút mập mờ, ai cũng biết, lúc này Yến Triệu Ca đang ở Đông Đường.

Bất quá trưởng lão cũng không có ngăn cản, mà rất sáng khoái phê chuẩn.

Lâm Ngọc Thước vẫn trước sau như một mà lễ phép tạ ơn, chào từ giả xin cáo lui, sau đó phản hồi chỗ của mình thu thập hành lý, ly khai sơn môn.

Chỉ là dưới bề ngoài bình tĩnh của nàng, trong tâm tình lại cực kỳ phức tạp, ngay cả mình đều không thể phân rõ được, rốt cục vì sao lại cấp bách muốn đi Đông Đường quốc như vậy...

.....

Lúc này, Yến Triệu Ca đang ở trong Lộc Liêu Sơn Mạch, chờ thủ hạ của mình đang tìm kiếm Diệp Cảnh cùng Mạnh Uyển trở lại báo cáo.

- Có thể tìm được thì tìm, không tìm được cũng không cần gấp.

Yến Triệu Ca không thêm để ý chuyện này nói:

- Bất quá nếu như tìm được tung tích của Diệp Cảnh, các người không nên động thủ, xác định hành tung của hắn là được rồi, ta sẽ tự mình đi xử lý hắn.

Những người khác cho rằng Yến Triệu Ca muốn tự động thủ xả giận, đương nhiên miệng đầy đáp ứng.

"Trái lại Mạnh Uyển kia..."

Yến Triệu Ca suy nghĩ trong lòng:

"Triều Nguyên Long... Tiêu Thăng... Mạnh Uyển... những người của Đại Nhật Thánh Tông như thế nào lại tụ tập lại chạy đến Trấn Long Uyên, khu vực Lộc Liêu Sơn Mạch, tới để làm gì?

Sự tình khác thường tất có yêu (quái lạ), Yến Triệu Ca có chút hứng thú.

Tình báo bên Đại Nhật Thánh Tông, dĩ nhiên muốn thu tập sẽ rắc rối rất nhiều, tin tức trong tay của Yến Triệu Ca, cũng chỉ vài chuyện vụn vặt đơn giản.

Duy nhất có thể xác định là, bọn họ cũng không phải vì Trấn Long Uyên dị biến mà đến, ngược lại là muốn tìm cái gì đó.

Hiện tại xem ra, càng giống hành vi cá nhân của bọn hắn, cũng không phải là bên tôn môn Đại Nhật Thánh Tông phái tới.

- Công tử.

Lúc này, một người áo đen xuất hiện trước mặt Yến Triệu Ca.

Yến Triệu Ca hỏi:

- Tìm được tung tích của người nào?

- Là tên Thái Âm Chi Nữ kia của Đại Nhật Thánh Tông.

Yến Triệu Ca tùy ý búng ngón tay:

- Dẫn đường, cùng đi nhìn một chút, kêu A Hồ bên kia tiếp tục tìm kiếm Diệp Cảnh.

Khó có được Mạnh Uyển một mình rời xa tông môn, nhìn tình huống cũng không giống có cao thủ Đại Nhật Thánh Tông che giấu bề ngoài phục

kích.

Không có cơ hội thì thôi, nếu có cơ hội, không làm chút gì, Yến Triệu Ca cảm giác mình không thể vác mặt quay về Quảng Thừa Sơn.

Giữa hai Thánh địa tranh đấu, nếu như không có thế lực thứ ba nhúng tay, trong đó một phương nhiều hơn một Võ thánh hay một kiện Thánh binh, đã có thể ảnh hưởng cân bằng của chiến cuộc, thậm chí quyết định thắng bại.

Chớ nói là Thái Âm Quan Miện không phải Thánh binh khác có thể sánh bằng, nếu như Thái Âm Chi Nữ thôi động nó đặt chân vào cảnh giới Đại Tông Sư, đem tới lực lượng còn cường đại hơn.

Vấn đề duy nhất là, muốn làm chút chuyện, nhưng muốn làm tới trình độ nào đây?

... cho nàng ngủm?

Dường như có chút độc ác.

Hơn nữa có ngày lộ ra tin tức, toàn bộ Đại Nhật Thánh Tông đều phải nổ tung, lập tức dẫn đến hậu quả hai Thánh Địa toàn diện khai chiến.

Trước đây Mạnh Uyển đã bị thương trong hàn đàm, nhưng thương thế này có thể đảm bảo nàng thất bại trong Thái Âm Chi Thí hay không?

Một bên Yến Triệu Ca đang suy nghĩ, một bên chạy nhanh trong quần sơn.

- Công tử.

Lúc này lại có một thủ hạ báo lại:

- Phụ cận có những đệ tử Đại Nhật Thánh Tông hoạt động, chắc là những người đồng hành cùng Triều Nguyên Long lúc trước.

Yến Triệu Ca sờ cằm của mình:

- Chuyện này có ý tứ a.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 41: Người thiếu nữ này có chút "bư" a

Truy theo tung tích của Mạnh Uyển, sau một thời gian ngắn, lại mất đi hành tung nàng.

Mặc dù Yến Triệu Ca có chút tiếc nuối, nhưng cũng không có để ý quá mức.

Bất quá, không lâu sau, những thủ hạ truyền tới tin tức, lại phát hiện tung tích của Mạnh Uyển lần nữa.

Đám người của Yến Triệu Ca không suy nghĩ nhiều, đuổi theo lần nữa, thế nhưng khó khăn lắm mới đuổi được một đoạn đường, cô gái này lại mất tích lần nữa.

- Có vấn đề.

Nhiều lần như vậy, Yến Triệu Ca dừng lại, ánh mắt sâu thẳm.

Một Tông Sư mặc hắc y bên cạnh gật đầu:

- Giống như muốn dẫn chúng ta tới một địa phương nào đó.

Yến Triệu Ca nhìn núi non trùng điệp trước mắt:

"Mai phục? Không giống, có rất nhiều chỗ thích hợp bố trí mai phục dọc theo đường đi."

Suy nghĩ một lát sau, khoé miệng của Yến Triệu Ca cười nhàn nhạt:

"Liền xem người muốn giở trò quỷ gì."

Vung tay lên, ra hiệu cho mọi người tản ra, một đám Võ giả hắc y lập tức không một tiếng động tản vào trong rừng rậm.

Yến Triệu Ca thì tiếp tục đi trong rừng, một lát sau, một hắc y Võ giả đột nhiên trở lại báo cáo.

- Công tử, từ đây hướng về phía đông hai dặm, trong một sơn cốc, có đệ tử của Đại Nhật Thánh Tông hoạt động.

Yến Triệu Ca nhìn đối phương, tên hắc y Võ giả này gật đầu một cái:

- Đều là đệ tử trẻ tuổi có cảnh giới Luyện Thể, là những người đi theo Triều Nguyên Long tiến vào Trấn Long Uyên lúc trước.

- Đi xem một chút.

Yến Triệu Ca đi về phía đông.

Mọi người ầm dũ hành tung, không một tiếng động đến gần sơn cốc, leo lên một vách núi bên cạnh, nhìn vào trong sơn cốc.

Chỉ thấy trong sơn cốc lúc này, có hai nhóm người đang giằng co.

Một phương trong đó, có ba người, tất cả đều mặc bạch y, cổ áo có viền đỏ, có hoa văn hình mặt trời, chính là đệ tử của Đại Nhật Thánh Tông.

Ba người tản ra theo hình cánh quạt, có xu thế bao vây, ánh mắt đều hội tụ trên một người.

Người cùng bọn hắc giăng co, là một thiếu nữ.

Bạch y hắc đao, tóc đen như suối.

Bên cạnh thiếu nữ, là một con hắc cầu nho nhỏ đang trốn, về mặt cảnh giác nhìn chăm chăm phía trước, ba tên đệ tử Đại Nhật Thánh Tông đang bao vây chủ nhân của nó.

Tầm mắt của Yến Triệu Ca, rơi vào trường đao mà cô gái cầm trong tay.

Lưỡi đao đen kịt như mực, dưới ánh mặt trời, không mang theo một điểm phản chiếu nào, giống như không phải được chế tạo từ kim loại, mà là từ than đen.

Mặc dù cách thật xa, nhưng Yến Triệu Ca cũng có thể cảm nhận được phong mang nở rộ của trường đao đen nhánh kia, khiến người khác phát lạnh.

Tay của thiếu nữ nắm chặt trường đao, không dao động chút nào.

Tuy rằng mặc quần áo trắng, nhưng bất đồng với trang phục của đệ tử Đại Nhật Thánh Tông.

Nhưng chỉ nhìn thấy đao thức mở đầu của nàng, mí mắt của Yến Triệu Ca nháy lên:

"Hả, Tây Tà Phần Thiên Đao..."

Tây Tà Phần Thiên Đao, cùng Trung Thiên Thần Chưởng và Tịch Chiếu Tàn Quang Thiên Huyền Chưởng nằm trong Đại Nhật Thất Pháp, là đích truyền Võ học hàng đầu của Đại Nhật Thánh Tông, là Đao đạo có tiếng, được thế gian công nhận.

Bạch y thiếu nữ này, rõ ràng là xuất thân từ Đại Nhật Thánh Tông.

"Có người học trộm Võ đạo bị truy nã, hay là đồng môn nội chiến?"

Yến Triệu Ca có chút hứng thú rồi, để hắc y Võ giả thủ hạ tản ra, tiếp tục tìm kiếm Mạnh Uyển, cùng với cảnh giới bên ngoài sơn cốc.

Ba gã đệ tử của Đại Nhật Thánh Tông, lúc này đều nhìn chăm chú vào bạch y thiếu nữ.

Một thanh niên lớn tuổi nhất trong đó mở miệng nói:

- Phong sư muội, chúng ta phải hỗ trợ Tiêu sư huynh, có đặc tội xin đừng trách.

Bạch y thiếu nữ cười nói:

- Nhiều lời vô ích, chung quy, các người vẫn không muốn nhường đường cho ta.

Thiếu nữ nói liên tục, tốc độ nói thật nhanh, nhưng mà dứt khoát, có thể cho người khác nghe rõ từng từ.

Tuy rằng bị cường địch bao vây, nhưng nàng vẫn không biến sắc, cười nói tự nhiên.

Một đệ tử Đại Nhật Thánh Tông tương đối trẻ một chút cười nói:

- Đường thì tất nhiên chúng ta sẽ không cho qua, nhưng cũng không cần thiết phải động thủ đi?

- Phong sư tỷ đã đặt chân vào cảnh giới Tông Sư không sai, nhưng đó là trước kia.

- Hiện tại vết thương cũ của người chưa lành, lại có vết thương mới, không cách nào thôi động Cương khí, Nội khí cũng rất yếu, mười thành thực lực còn dư lại không tới nửa thành, đừng phí công giãy dụa.

- Đàng hoàng theo chúng ta đi gặp Tiêu sư huynh là được rồi, bằng không lại động thủ, bị thương nhiều hơn nữa, sao chúng ta nhẫn tâm được?

Yến Triệu Ca đứng ngoài bàn quan mím cười, tuy rằng nhìn như chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng Tây Tà Phần Thiên Dao hung mãnh tàn nhẫn, nếu thiếu nữ thật sự liều mạng, mấy người đệ tử Đại Nhật Thánh Tông này cũng lo lắng thụ thương.

Có thể dùng lời nói làm tan rã ý chí chiến đấu, tất nhiên là hay nhất.

Tối thiểu, đã phát ra tín hiệu, kéo dài thêm thời gian, người của Đại Nhật Thánh Tông khác cũng sắp đến rồi, khi đó lại bắt giữ thiếu nữ trước mắt này, liền dễ như trở bàn tay.

Từ quan điểm của Yến Triệu Ca mà nhìn, cô gái kia cũng là một mỹ nữ khó gặp, mặc dù không kinh diễm như Mạnh Uyển, thanh lệ như Tư Không Tinh, nhưng ít ra cũng cùng một cấp bậc như Lâm Ngọc Thước.

Một khuôn mặt hình trái xoan, ngũ quan nhu hòa rạng rỡ, lỗ tai hơi lớn một chút, có hơi không được hoàn mỹ.

Nhưng một đôi con ngươi, toát ra anh khí (khí khái hào hùng) khó có ở nữ tử.

Không giống như lần đầu tiên nhìn thấy Mạnh Uyển, Tư Không Tinh cùng Lâm Ngọc Thước làm người khác kinh diễm, nhưng càng nhìn thì lại không nén được mà xem là một mỹ nữ.

Quan sát tinh tế, dường như không kém so với Mạnh Uyển, Tư Không Tinh.

Chỉ là, Yến Triệu Ca lại có thể nhìn ra, cô gái này ngoại trừ trong mắt có anh khí ra, còn có sát khí vượt qua bình thường.

Trường đao đen nhánh kia của nàng, đã chân chính liếm máu.

Thiếu nữ cười ha ha một tiếng:

- Vậy người còn chờ cái gì, bắt giữ ta đi, cần gì phải ngoài mạnh trong yếu, ba đối một, còn phải cẩn thận như vậy sao?

Nàng cười tủm tỉm nhìn tên đệ tử Đại Nhật Thánh Tông đối diện:

- Chỉ được cái bề ngoài, nhìn được mà dùng không được.

Vẻ mặt của tên đệ tử Đại Nhật Thánh Tông hơi đổi, hừ một tiếng, nhìn chăm chăm thiếu nữ, nụ cười dần trở nên ác độc:

- Mấy ngày nay Phong sư tử thiếu tình cảm của nam nhân sao?

- Nhưng không biết người giải quyết vấn đề này như thế nào? Chẳng lẽ là dùng con chó mực dưới chân người sao? Khó trách người vẫn mang nó theo.

- Bất quá cùng một chỗ với chó, cũng quá làm khó sư tử người rồi, có muốn sư đệ giúp người một chút hay không?

Cô gái kia nghe vậy cũng không để ý, chậm rãi nói:

- Đáng tiếc người đã đoán sai rồi, Nhục Nhục nhà ta, là con cái.

Con chó mực nhỏ bên cạnh nàng sủa ô ô hai tiếng, ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm đệ tử Đại Nhật Thánh Tông này.

Chẳng qua nếu nhìn kỹ, quả thật trong quần không mang theo "tiểu nhị".

Thiếu nữ không nhanh không chậm nói:

- Về phần cây tăm nhỏ của sư đệ người, hay là thôi đi, lại lấy một đoạn, hợp lại cùng một chỗ, cũng chính là hai cây tăm mà thôi, đối với nữ tử, cái

đó dùng không được a.

Tên đệ tử Đại Nhật Thánh Tông này nghe vậy, sắc mặt liền tức giận đến trắng bệch.

Hai tên còn lại hừ một tiếng, nhìn thiếu nữ có ý xấu cười nói:

- Sư tỷ đối kích cỡ của Thái sư đệ hiểu rõ như vậy, xem ra đã thí nghiệm qua a.

- Ta đoán.

Thiếu nữ không quan tâm đến mà cười:

- Về phần ta đoán đúng hay sai, Thái sư đệ liền cởi quần ra, mọi người chúng ta cùng nhìn, chẳng phải sẽ biết sao?

Không nói tên Thái sư đệ kia thở hổn hển, Yến Triệu Ca đứng bên ngoài cũng ngẩn ra.

Cô nương a, tuy nói nữ tử giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nhưng người nhìn dáng dấp của người, tám phần mười là một người chưa có kinh nghiệm, hai thành còn lại có thể là loại không có kinh nghiệm phong phú về phương diện kia.

Nói "bưu" như thế, cùng nam nhân còn đen hơn, thích hợp sao?

Họ Thái đệ tử của Đại Nhật Thánh Tông then quá thành giận, cười gằn hướng thiếu nữ đi tới:

- Ta có phải cây tằm hay không, đợi lát nữa người sẽ biết!

Thiếu nữ nhướn lông mày, bình tĩnh nói:

- Vị sư đệ này, quả thật người chỉ cần đứng tại chỗ là tốt rồi.

- Bởi vì, sử tử ta sẽ đi qua!

Lời còn chưa dứt, ánh đao đã khởi!

Dường như Đại Nhật về tây, Thái Dương rơi xuống!

Đao phong sở hướng, như muốn phân thiên diệt địa!

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 42: Dao quang khởi, phong vân sinh!

Tay trắng như ngọc, trường đao như mực.

Nhắc từng đạo gợn sóng kim sắc, như đại nhật nóng cháy.

Đại nhật không treo trên trời cao, mà xẹt nhanh theo một đường vòng cung duyên dáng to lớn, từ trên trời giáng xuống, đốt cháy khắp nơi!

Dao phong lạnh thấu xương, ba tên đệ tử Đại Nhật Thánh Tông liền có cảm giác hít thở không thông, tất cả đều hoảng sợ.

"Tu vi lúc này của nàng đã rơi xuống, trong người bị trọng thương, không cách nào phát huy toàn lực của Bảo binh này, như tại sao đao thế sao lại hung hãn như vậy?"

Yến Triệu Ca ở trên vách núi nhìn một màn này, ánh mắt cũng sáng ngời:

"Thật sự có tài a."

Không động thủ thì thôi, vừa động thủ, chỉ nhìn một chiêu này, Yến Triệu Ca liền biết đại cục của trận chiến đã định.

Thiếu nữ này quả thực có thương thế trong người, tu vi không cách nào phát huy.

Không nói Cường khí của Võ giả Tông Sư không cách nào thôi động, dù là Nội khí, cũng yếu ớt tới cực điểm.

Võ giả Luyện Thể có ba tầng cảnh giới, là Nhục Thân, Thông Mạch, Dẫn Khí, cái này chỉ phát huy trình độ tối đa khoảng Dẫn Khí sơ kỳ.

Mà nàng lại đối mặt với ba đối thủ, đều là Dẫn Khí sơ kỳ.

Nhưng dù vậy, lấy một địch ba, thắng lợi cũng thuộc về thiếu nữ này.

Tùng là Tông Sư, một mặt là có kinh nghiệm cùng nhãn lực vượt xa, nhưng có thể thắng được dễ dàng, sự lý giải về Võ đạo mà nàng nắm giữ, mạnh hơn đối thủ rất nhiều.

Chỉ nhìn một đao này, Yến Triệu Ca có thể chắc chắn, nếu là cùng cảnh giới, Tiêu Thăng cũng chưa chắc là đối thủ của cô gái này.

"Lúc nào mà Đại Nhật Thánh Tông lại có một đệ tử ưu tú như vậy?"

Yến Triệu Ca sờ sờ cằm:

"Nhìn qua cũng chỉ có mười bảy, mười tám tuổi."

Ba tên đệ tử Đại Nhật Thánh Tông, cũng có một kiện Bảo binh.

Hiện tại thực lực của bọn họ đều là Võ giả Luyện Thể, đều không thể đem lực lượng của Bảo binh thôi động toàn diện được.

Nhưng hắc đao của thiếu nữ, có thể không giảng đạo lý mà đè ép Bảo binh của đối phương một đầu.

Đao phong sở hướng, phong vân khuấy động, lôi đình vang dội, đại nhật về tây!

Chỉ trong một cái chớp mắt, ba tên đệ tử Đại Nhật Thánh Tông đều bị thua.

Thiếu nữ cầm hắc đao trong tay, đứng ở trước mặt của bọn họ, vân đạm phong khinh cười nói:

- Đã nói, các người chỉ cần đứng tại chỗ chờ là tốt rồi.

Đệ tử họ Thái của Đại Nhật Thánh Tông kêu lên sợ hãi:

- Người dám đụng đến chúng ta? Tiêu sư huynh cùng tông môn sẽ không bỏ qua cho người!

- Sư tổ của người đã chết, hiện tại sư phụ của người cũng chết, không ai có thể che chở cho người!

Thân thể của thiếu nữ vụt lên, nụ cười trên mặt đã biến mất, nhìn chăm chăm đối phương hỏi:

- Người nói sư phụ của ta đã xảy ra chuyện? Là ai làm!

Thái sư đệ hừ một tiếng:

- Chết trong trận xâm lấn quy mô nhỏ của Viêm Ma trên Đông Hải, vừa lúc sư phụ người thay phiên công việc thủ vệ, trong lúc chiến đấu bị Viêm Ma giết.

- Hiện tại biết rồi sao? Chỗ dựa vững chắc của người đã mất ráo, thức thời thì tranh thủ ngoan ngoãn chịu trôi đi, bằng không sẽ cho người nếm mùi đau khổ!

Thiếu nữ hít sâu một hơi, vẻ mặt khôi phục lại bình thường, nhìn ba người Thái sư đệ:

- Các người không hiểu a, điều không phải sư phụ của ta che chở ta, mà là nàng che chở các người đó.

Cả ba người đều ngạc nhiên, không chờ bọn họ kịp phản ứng, ánh đao chợt nổi lên!

Cái đầu của Thái sư đệ bay thẳng về phía chân trời, hai người còn lại thì trợn mắt cứng lưỡi.

Thiếu nữ bình thản nói:

- Hai năm qua, các người cùng những đồng môn khác đuổi giết ta nhiều lần, ta đánh bại các người, lưu lại người sống không chỉ một lần, thường thường bại lộ hành tung của mình, cho mình thêm nhiều nguy hiểm vô ích.

- Cùng các người giao thủ, bởi vì không hạ sát thủ, ngược lại lâu dần ta bị thêm những thương thế không cần thiết.

- Các người cho là ta đã nhân từ nương tay sao? Từ lúc trốn từ sơn môn tới nay, ta độc lưu lạc một mình, một đường trần trọc, người ta đã giết qua, so với người mà ba người các người giết ở đời này, cộng lại còn nhiều hơn.

- Nhưng ta chỉ không có giết qua người của bốn tông, các người cho là ta sợ xé rách da mặt sao?

- Nực cười, từ ngày ta rời đi, da mặt đã sớm xé rách rồi!

Thiếu nữ vừa nói, vừa chém một đao, lại giết một người:

- Ta không giết người của bốn môn, chỉ là không muốn sư phụ nàng ở trong tông môn khó xử mà thôi.

- Hiện tại sư phụ đã không còn, ta không còn gì cố kỵ rồi.

- Đại Nhật Thánh Tông, ta phản!

Đao thứ ba chém xuống, lại một cái đầu rơi xuống đất!

- Nhiều nhất là chết, trên hoàng tuyền lộ cũng có các người nâng quan tài cho ta!

Chém giết ba người tại chỗ, mặt của thiếu nữ mặt không đổi sắc, thu hắc đao, hờ hững nhìn mấy tên đồng môn chết trước mắt.

Trong mắt nàng dần dần lộ ra bi thương, cũng không phải vì ba người trước mắt này, mà là vì sư phụ của mình.

- Đại Nhật Thánh Tông quả thật không tốt phản đâu, kết quả rất có khả năng chính là một con đường chết.

Một âm thanh đột nhiên vang lên bên tai, thiếu nữ kinh sợ, xoay người nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên mặc bạch y, khoác lam bào có viền đen xuất hiện trước mặt nàng.

- Người của Quảng Thừa Sơn... Quảng Thừa công tử Yến Triệu Ca?

Thiếu nữ rất nhanh trấn định lại, chân dung của Yến Triệu Ca truyền lưu tại Bát Cực Đại thế giới không ít, nàng cũng có thể nhận ra.

Yến Triệu Ca mỉm cười:

- Chẳng cần biết là người phạm vào môn quy nào của Đại Nhật Thánh Tông, lọt vào đuôi bắt, bất quá trước đây chỉ là tiểu đả tiểu nháo của đệ tử văn bối, vậy tiếp theo người đối mặt sẽ là cao thủ chân chính đuôi bắt.

- Được rồi, người đã biết ta là ai, ta còn không biết người xưng hô thế nào đây.

Thiếu nữ gật đầu, thoải mái hào phóng:

- Ta họ Phong, Phong Vân Sanh.

Yến Triệu Ca hơi nghiêng đầu, nhìn nàng một cái:

- Ha ha, tên rất hay, đạo quang khởi, phong vân sinh, người cũng như tên.

Phong Vân Sanh nhìn Yến Triệu Ca, dứt khoát nói:

- Chẳng hay Yến sư huynh muốn như thế nào?

- Nếu muốn nắm ta giao cho Đại Nhật Thánh Tông mà nói, tu vi của người rất cao, ta chạy không thoát, nhưng ta cũng sẽ không thúc thủ chịu trôi, kết quả tuy rằng có thể chỉ là tự rước lấy nhục.

- Nếu không phải tới bắt ta, thật ra ta muốn dẫn thân vào Quảng Thừa Sơn tìm kiếm che chở, không biết có mấy phần hy vọng?

Thu nhận phản bội đệ tử của nhà khác không phải là chuyện nhỏ.

Cho dù là Quảng Thừa Sơn cùng Đại Nhật Thánh Tông xưa nay nhìn nhau không vừa mắt, cũng sẽ không làm loại chuyện này, có thể làm hai đại Thánh Địa khai chiến.

Đạo lý này, Phong Vân Sanh cũng hiểu:

- Ta mặt dày khoe khoang, dưỡng tốt thương thế, một đường Võ đạo, ta cũng coi như một hạt giống có tiềm lực đáng giá bồi dưỡng, chỉ ít sẽ không kém Tiêu Thăng, Triều Nguyên Long.

- Tình báo của Đại Nhật Thánh Tông, ta cũng có thể cung cấp một ít, thế nhưng không nhiều lắm, nhất là Võ học truyền thừa, thứ lỗi cho ta

không thể cung cấp, tuy rằng gia sư đã mất, nhưng chuyện như vậy, nghĩ đến lão nhân gia nàng không hy vọng ta làm.

- Bất quá ta cung cấp tình báo, cũng có chút giá trị.

Phong Vân Sanh nhanh mồm nhanh miệng, thế nhưng ăn nói rõ ràng, có trật tự:

- Ta tự biết lợi thế của mình có hạn, cũng không dám ôm quá nhiều hy vọng xa vời, nếu Yến sư huynh không bắt ta, Quảng Thừa Sơn cũng không muốn ta, có thể cho rằng không thấy qua ta, để ta rời đi hay không?

Yến Triệu Ca rất hứng thú nghe nàng nói xong, cười ha hả:

- Thú vị, người đã đi thẳng vào vấn đề, ta cũng không vòng vo.

- Chính người cũng nói, lợi thế của người có hạn, cho nên muốn để bản môn thu nhận người, thay người chống lại áp lực từ Đại Nhật Thánh Tông, cũng có khả năng không cao.

- Ít nhất, muốn bản môn lĩnh lưu lại người, Phong Vân Sanh, không có phân lượng như thế này.

Yến Triệu Ca cười liếc nhìn Phong Vân Sanh nói tiếp:

- Bất quá, nếu như là Phong Mục Ca mà nói, có lẽ tình huống sẽ khác.

Phong Vân Sanh trầm mặc một chút rồi đáp:

- Từ khi trốn khỏi sơn môn tới nay, Phong Mục Ca đã là Phong Vân Sanh.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 43: Bọn họ nói không tính

Họ Phong, nữ tử, so sánh với tuổi tác, Yến Triệu Ca nhớ lại cả nửa ngày, rốt cục nhớ tới một tin tức mơ hồ.

Đại Nhật Thánh Tông, là Thánh địa phát hiện phương pháp thức giục Thái Âm Quan Miện trước nhất, đồng thời cũng là Thánh địa bắt đầu tìm kiếm Thái Âm Chi Nữ sớm nhất.

Lúc ban đầu, Đại Nhật Thánh Tông nghiêm ngặt phong tỏa tin tức, coi trọng bảo mật.

Những tông môn Thánh địa khác, cũng không biết tin tức cụ thể là Đại Nhật Thánh Tông bồi dưỡng Thái Âm Chi Nữ.

Quảng Thừa Sơn cùng các Thánh địa khác thu thập lâu ngày, tình báo có giá trị thì lác đác không có mấy cái, trong đó có một cái tình báo chưa xác định.

Thái Âm Chi Nữ của Đại Nhật Thánh Tông, là một nữ đệ tử tên là Phong Mục Ca.

Đáng tiếc ngoài trừ danh tính ra, lại không có tình báo khác có giá trị, đặc thù tướng mạo càng không có.

Thế nhưng đến gần hai năm trước, lần đầu tiên Thái Âm Chi Thí được triệu tập, cũng là lúc Mạnh Uyển ngang trời xuất thế.

Sau đó, tin đồn về Phong Mục Ca, liền bị cho là Đại Nhật Thánh Tông phóng đạn khói.

Thế nhưng bây giờ Yến Triệu Ca nhìn Phong Vân Sanh trước mắt này, khó tránh không sinh ra một ít liên tưởng.

Nếu như là một Thái Âm Chi Nữ có thể giúp đỡ Quảng Thừa Sơn tranh đoạt Thái Âm Quan Miện, dù là đệ tử phản bội của Đại Nhật Thánh Tông, dĩ nhiên phân lượng cũng không giống nhau.

Vật hiếm thì đắt, Đại Nhật Thánh Tông có Mạnh Uyển, Quảng Thừa Sơn cho tới bây giờ, cũng không có Thái Âm Chi Nữ.

- Từ lúc trốn ra khỏi sơn môn, Phong Mục Ca đã là Phong Vân Sanh.

Thế nhưng vừa nghe Phong Vân Sanh nói những lời này, nhìn vẻ mặt của nàng, trong lòng của Yến Triệu Ca liền trầm xuống một cái.

Ý tứ trong lời nói của đối phương, hiển nhiên không phải chặt đứt quá khứ, quyết tuyệt với Đại Nhật Thánh Tông.

- Thái Âm Chi Thể của ngươi, xảy ra vấn đề?

Yến Triệu Ca nhíu mày hỏi:

- Trước khi lần trốn Đại Nhật Thánh Tông, ngươi cũng đã mất đi Thái Âm Chi Thể?

Tinh tế suy nghĩ, cái này cũng rất có thể, bằng không Đại Nhật Thánh Tông sẽ không để một Thái Âm Chi Nữ như nàng lưu lạc bên ngoài.

Chỉ sợ dù bọn họ đã có Mạnh Uyển, nhưng cũng không thể tha thứ cho Phong Vân Sanh đầu nhập vào nhà khác.

Đồng thời, cho dù đã có Mạnh Uyển, Đại Nhật Thánh Tông cũng vẫn tận lực bồi dưỡng Phong Vân Sanh.

Không nói thiên phú Võ đạo của Phong Vân Sanh xuất chúng, có khả năng thành Đại Tông Sư, chỉ nói một nhà Đại Nhật Thánh Tông giữ hai Thái Âm Chi Nữ, tuy rằng tiêu hao càng thêm nhiều tài nguyên, nhưng bọn họ chỉ biết cao hứng thêm mà thôi.

Áp lực bên ngoài của Viêm Ma Đại thế giới, số lượng Thái Âm Chi Nữ có hạn, Thái Âm Chi Thỉ cũng không hạn chế một Thánh địa chỉ có thể cho một người tham gia.

Đối với Đại Nhật Thánh Tông mà nói, Phong Vân Sanh lại thêm Mạnh Uyển, là đảm bảo gấp đôi.

Phong Vân Sanh khôi phục lại vẻ thoải mái, cười nói:

- Nếu Phong Vân Sanh chính là Phong Mục Ca, dù cho sư tổ lão nhân gia ông ta mất, Tiêu Thăng cũng không dám đụng vào, sự tình lúc này cũng không phát sinh.

Yến Triệu Ca gật đầu nói:

- Bọn người Tiêu Thăng, Triều Nguyên Long, quả nhiên là đang tìm người, lúc trước người tiến vào Trấn Long Uyên?

Phong Vân Sanh thẳng thắn nói:

- Không sai, để che giấu hành tung và bỏ rơi truy binh, ta tiến vào Trấn Long Uyên trốn một trận, hiện tại có thương trong người, trong đó cũng có một phần của Trấn Long Uyên.

- Thái Âm Chi Thể của người là mất đi như thế nào?

- Trong một lần đi ra ngoài lịch luyện, tới gần khu vực bên ngoài Địa Ngục, đi lầm vào một chỗ Âm Sát Chi Địa, âm cực tất phản, cho nên tổn thương đến khí mạch thể chất của bản thân.

Tuy rằng bị Yến Triệu Ca hỏi vấn đề nhắm thẳng vào vết sẹo đau nhất, nhưng vẻ mặt của Phong Vân Sanh không có biến hóa chút nào.

- Lúc đó ta liền cảm giác không đúng, sau khi về núi mới phát hiện Thái Âm Chi Lực không ngừng suy yếu, cuối cùng biến mất.

Phong Vân Sanh tự giễu cười một tiếng, trong ánh mắt mang theo vài phần chán ghét:\

- Khi đó Phùng sư tổ vừa mất không lâu, hết lần này tới lần khác ta lại mất đi Thái Âm Chi Thể.

- Tiêu Thăng động suy nghĩ, muốn chiếm tiện nghi của ta, kết quả bị ta dùng hộ thân chi bảo mà sư tổ lưu lại đánh thành trọng thương.

- Ngoại tổ phụ của hãn giận dữ, đổi trắng thay đen, vu oan ta câu dẫn Tiêu Thăng không thành, then quá thành giận ám toán đả thương Tiêu Thăng, muốn giết ta cho hả giận.

- May mắn nhận được tin tức sớm, sư phụ âm thầm trợ giúp ta, ta mới có thể trốn khỏi tông môn được.

Yến Triệu Ca hứng thú nhìn Phong Vân Sanh, đột nhiên cười nói:

- Há? Chớ không phải là Tiêu Thăng nói đúng, bây giờ người sửa từ nói sạo, gạt ta sao?

Phong Vân Sanh liền cười:

- Cho dù ta muốn truy đuổi nam nhân, cũng không tìm Tiêu Thăng hẳn a, Hoàng Kiệt tiếp xúc quá ít nên không rõ, Đường sư huynh so với Tiêu Thăng còn mạnh hơn rất nhiều?

Yến Triệu Ca nhún vai một cái, cười mà không nói.

Nếu như đạo lý thật sự hoàn toàn nghiêng về Tiêu Thăng, trong tông môn đã sớm xuất động cao thủ bắt Phong Vân Sanh trở về, không có khả năng chỉ là một ít đệ tử trẻ tuổi đi gần với Tiêu Thăng truy bắt.

Mặc dù ngoại tổ phụ của Tiêu Thăng là Thái Thượng trưởng lão của Đại Nhật Thánh Tông, thế nhưng còn không làm được chuyện tình "lấy thúng úp voi" (một tay che trời).

Sư phụ, sư tổ của Phong Vân Sanh chết, nhưng trong Đại Nhật Thánh Tông tự nhiên còn có người đối đầu với ngoại tổ phụ của Tiêu Thăng ngăn cản.

Nhưng muốn nói muốn vì Phong Vân Sanh chủ trì công đạo, vậy thì chưa chắc.

Tiêu Thăng cùng Phong Vân Sanh lén lút xung đột, không có người chứng kiến, bên nào cũng cho là mình đúng.

Phong Vân Sanh không bị Tiêu Thăng làm hư thân, nhưng Tiêu Thăng lại thật sự bị nàng đánh thành trọng thương.

- Ta phản bội Đại Nhật Thánh Tông, càng giết chết ba người của bọn hắn, Đại Nhật Thánh Tông nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.

Phong Vân Sanh bình tĩnh nói:

- Bên tông môn, nghiêng về ngoại tôn của Thái Thượng trưởng lão, mà không phải là ta, người đã mất đi Thái Âm Chi Thể.

- Quý phái buông tha ta, cũng là bình thường, chỉ là mong Yến sư huynh không nên làm khó ta, để ta rời đi.

- Đại Nhật Thánh Tông đuổi bắt rất đáng sợ, nhiều nhất chỉ là chết, ta chưa chắc không thể xông ra một con đường sống.

- Không có Thái Âm Chi Thể, ta cũng còn đao trong tay mình, có hi vọng thì phải thử một lần, không có hy vọng càng phải thử một lần.

Yến Triệu Ca không nói chuyện, chỉ là quan sát nàng kỹ càng.

Phong Vân Sanh hơi nhú mày, nàng không có cảm thấy trong ánh mắt của Yến Triệu Ca có tà niệm gì.

Nhưng tại chỗ này lâu, người của Đại Nhật Thánh Tông rất có khả năng tìm tới.

Chỉ là Yến Triệu Ca không nói lời nào, nàng cũng không cách nào ly khai.

Phong Vân Sanh lắc đầu, cúi người đem bọc hành lý của ba người chết cướp đoạt không còn cái gì.

Sau đó trường đao đen kịt trong tay vung lên, thôi động Nội khí lác đác không có bao nhiêu, phát ra lực lượng của vũ khí.

Linh khí của Bảo binh hóa thành ngọn lửa thực chất, rơi vào ba cái thi thể, liền bốc cháy hừng hực, đem thi thể đốt hết.

Yến Triệu Ca đột nhiên xuất thủ, nắm lấy cổ tay của nàng.

Phong Vân Sanh ngược lại không ngượng ngùng, mà nhướng mày lên, nhìn thẳng Yến Triệu Ca không nói lời nào.

Yến Triệu Ca không để ý tới nàng, mà là trầm ngâm một lát, sau đó khước miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt:

- Phong Vân Sanh, chưa chắc không trở về Phong Mục Ca.

Phong Vân Sanh giật mình:

- Lúc trước Tông chủ của Đại Nhật Thánh Tông tự mình ra nhận định, các vị cường giả đứng đầu bế quan trong tông cũng cho là...

- Bọn họ nói không tính.

Yến Triệu Ca tùy ý nói.

Phong Vân Sanh há miệng, nhìn Yến Triệu Ca nửa ngày mà nói không ra lời.

Sau một lúc lâu, lần đầu vẻ mặt của thiếu nữ lộ ra cười khổ:

- Ngược lại người còn tự tin hơn ta, tuy rằng không biết tự tin của người ở đâu ra, nhưng nếu có khả năng khôi phục lại Thái Âm Chi Thể, ta là người được lợi, đương nhiên càng vui vẻ.

- Theo ý của Yến sư huynh là, Quảng Thừa Sơn có thể thu lưu ta? Nhưng không biết chuyện này, Yến sư huynh đến cuối cùng là có thể làm chủ được mấy phần?

Yến Triệu Ca cười, vừa muốn nói, đột nhiên lỗ tai khẽ động.

Bóng người của hắc y Võ giả hộ vệ bên ngoài sơn cốc chớp động, áp sát vào Yến Triệu Ca.

Có người tới gần sơn cốc, lai giả bất thiện, tu vi bất phàm!

Rất nhanh, một thanh niên áo trắng cất bước vào sơn cốc, khuôn mặt râu ria, bất ngờ chính là Tiêu Thăng!

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 44: Cảnh giới đề người, Võ học khắc chế

Tiêu Thăng bước vào sơn cốc, tầm mắt đảo qua Yến Triệu Ca cùng Phong Vân Sanh, con mắt liền híp lại thành một đường.

Hàn quang chớp động trong con mắt hẹp dài của hắn, nham hiểm như độc xà.

Âm thanh hào phóng, cũng không cách nào áp đi cảm giác âm độc kia:

- Tốt, tốt, hôm nay ta đến thật không uống công, cùng trong một ngày, cùng một chỗ, cùng đụng phải hai người các người.

Khuôn mặt đầy râu của Tiêu Thăng, lộ ra một nụ cười băng lãnh.

Yến Triệu Ca hơi nghiêng đầu, quan sát Tiêu Thăng từ trên xuống dưới:

- Khuôn mặt râu ria này của người, ta luôn nhìn không được tự nhiên, rồi lại nói không ra nguyên nhân.

Tiêu Thăng nghe vậy, khóe mắt co rúm lại vài cái:

- Yến Triệu Ca, còn nhớ hay không, lúc trước ta đã nói qua, hai chúng ta, ngày sau còn dài.

- Nhưng chưa từng nghĩ, ngày này lại tới nhanh như vậy.

Tâm mắt của Tiêu Thăng chuyển sang Phong Vân Sanh, giọng nói đột nhiên trầm thấp hơn rất nhiều:

- Phong sư muội, với người, lúc trước ta cũng nói, người trốn không thoát đâu.

Phong Vân Sanh không để ý nói:

- Nhìn dáng dấp của người, lúc trước thật sự là bị thương rất nặng.

Con mắt của Tiêu Thăng nhìn chăm chăm vào Phong Vân Sanh nói:

- Phong sư muội, từ trước đến nay ta biết người không sợ sống chết, bây giờ có lẽ càng như vậy.

- Nhưng không nên gấp, ta sẽ cho người biết, trên cái thế giới này, có rất nhiều chuyện, so với tử vong còn đáng sợ hơn.

- Mà ngay lúc này, ở trước mặt ta, sinh tử của người đã không thuộc về người.

Giọng nói của Tiêu Thăng đột nhiên mềm mại hơn rất nhiều, lại lộ ra lạnh lẽo thấu xương:

- Tin ta đi, người muốn tự mình kết thúc, là chuyện không thể nào.

Phong Vân Sanh mỉm cười, với tư vị chỉ có trình độ Luyện Thể của nàng bây giờ, Tiêu Thăng đã có cảnh giới Ngoại Cương hậu kỳ Tông Sư.

Chênh lệch giữa hai bên quá to lớn, quả thật chênh lệch xa đến nỗi sinh tử của một bên không tùy thuộc vào mình nữa.

Nhưng tay của nàng, đem đao nắm thật chặt, vẻ mặt không sợ hãi chút nào:

- Tiêu Thăng, người phải cảm tạ ta đã giúp người trừ đi nhược điểm lớn nhất.

- Người không cảm thấy trong hai năm qua, tiến bộ của người sao với lúc trước rất nhanh sao?

Ánh mắt của Tiêu Thăng càng lộ ra âm trầm:

- Miệng lưỡi của người bén nhọn như vậy, tốt, ta cũng thích nhất chính là điểm này.

- Sau đó, chúng ta có đầy đủ thời gian, chậm rãi ôn chuyện.

- Chẳng lẽ người nghĩ người bên cạnh sẽ bảo vệ người, cho nên mới không sợ hãi sao? Ánh mắt của người không phải quá kém đi.

Yến Triệu Ca nghe vậy, cười ha hả:

- Đại Nhật Thánh Nhân bị người chấn vỡ con rối, ở trên trời đang nhìn người kia.

Tiêu Thăng nghe vậy cũng không tức giận, trái lại gật đầu:

- Không sai, Yến Triệu Ca, người thật sự có tài.

- Phải thừa nhận, trước đây ta xem thường người.

- Bất quá nếu lấy một chút tiện nghi mà người chiếm được lúc trước, coi như thắng được ta, vậy người khó tránh quá tự lừa dối mình rồi.

Tiêu Thăng vừa nói xong, thân thể đứng bất động tại chỗ, Cương khí hùng hồn phóng ra ngoài.

Lúc Cường khí lưu chuyển, có ánh sáng nhàn nhạt giống kim loại chớp động, càng ngày càng chói mắt.

Trong giây lát, xung quanh thân thể của Tiêu Thăng, giống như được bao phủ bởi một vòng hào quang kim sắc.

Sau một khắc, một đạo kim quang bay ra, chuyển động trong trời đất, phảng phất vô số tia sáng mặt trời hoá thành đao kiếm kim sắc.

Ánh sáng kim sắc trong nháy mắt xuyên qua khoảng cách trăm bước, lướt qua phía sau đám người Yến Triệu Ca, Phong Vân Sanh.

Âm thanh chói tay vang lên, những đạo kim quang này đâm vào núi đá, hoặc là đâm xuống mặt đất, đem sơn cốc phía sau Yến Triệu Ca đánh thành trăm ngàn lỗ.

Những kim quang này đâm vào núi đá, ngưng tụ thật lâu mà không tiêu tán.

Giống như vũ khí thật sự, hình thành nửa vòng tròn, vây đám người Yến Triệu Ca vào trong.

Một đám hắc y Võ giả phía sau Yến Triệu Ca, đều nhíu mày.

Ngự khí trăm bước, ngưng luyện chân thực, Cường khí có thể hoá thành khí binh hữu hình.

Bất luận là công hay phòng, đều hơn Cường khí phóng ra ngoài của Ngoại Cường sơ kỳ Tông Sư một bậc.

Chính là tiêu chí của Ngoại Cường trung kỳ Tông Sư.

Ngưng luyện Cường khí chân thực, càng có thể công kích tầm xa, ngự khí trăm bước, lập tức liền tới, làm đối thủ muốn chạy đều khó khăn.

Cái này còn chưa hết, hai tay của Tiêu Thăng chấp sau lưng, thân hình bắt đầu cách mặt đất, càng lên càng cao, đến giữa không trung mới đình chỉ.

Dưới chân hần không có gì, cứ như vậy mà trôi nổi giữa không trung.

Đây cũng là tiêu chí của Ngoại Cương hậu kỳ Tông Sư.

Cương khí so với Ngoại Cương trung kỳ Tông sư càng thêm hùng hồn ngưng luyện, thao túng như thường, có thể trôi nổi giữa không trung trong một thời gian ngắn, cũng có thể di động trong một khoảng cách ngắn.

Đối thủ không làm được chuyện như thế, Tiêu Thăng đối mặt, ít nhất có thể đứng ở thế bất bại.

Rất đơn giản, đánh không lại, trực tiếp phù không kéo ra khoảng cách, đối thủ chỉ có thể trừng mắt mà nhìn.

Mặc dù đối phương cũng ngưng luyện ra khí binh để công kích tầm xa, nhưng cho dù ngự khí trăm bước, cũng là khoảng cách càng gần uy lực càng mạnh.

Tiêu Thăng cùng đối thủ kéo ra khoảng cách, khí binh hai bên va chạm, dĩ nhiên là hần chiếm tiện nghi lớn rồi.

Trước đây lấy con rối làm môi giới, tỷ thí cùng Yến Triệu Ca, Tiêu Thăng giống như là mang xiềng xích mà múa, thực lực của bản thân cơ bản là không hiện ra.

Mà lúc này, hần vừa mới cho thấy thực lực của Ngoại Cương hậu kỳ Tông Sư, đối với Ngoại Cương sơ kỳ Tông Sư gần như là nghiền ép.

Cảnh giới đề người, cũng không phải nói ngoài miệng một câu đơn giản như vậy.

Tiêu Thăng trôi nổi giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống Yến Triệu Ca.

- Ta là Ngoại Cương hậu kỳ Tông Sư, đánh người là Ngoại Cương sơ kỳ, có lẽ người không phục, nhưng nếu người muốn nhúng tay vào chuyện Phong Mục Ca này, vậy thì đừng trách ta.

- Cho dù là trưởng bối của Quảng Thừa Sơn người ở đây, vẫn là đạo lý này.

- Người muốn che chở đệ tử chạy trốn của Đại Nhật Thánh Tông ta, vậy ta và người chỉ có thể chiến, mà không phải luận bàn.

Tiêu Thăng nhìn xuống Yến Triệu Ca, đột nhiên cười:

- Ta đánh chết người ở chỗ này cũng không phải nói chơi.

- Bất quá, cho dù người không nhúng tay vào chuyện Phong Mục Ca, ngày hôm nay cũng chơi một chút đi.

- Chỉ là, trước tiên Triều sư đệ sẽ chơi với người.

Lúc này, một đám thanh niên mặc áo trắng xuất hiện trong sơn cốc, người cầm đầu chính là Triều Nguyên Long bị Yến Triệu Ca đánh bại trong Trấn Long Uyên.

Triều Nguyên Long chậm chậm phun ra một hơi:

- Yến Triệu Ca, mỗi cùng đánh với người một trận.

Xung quanh thân thể của hắn, bắn ra kim quang chói mắt lần nữa, giống như từng cây kim châm sắc nhọn.

Trước đây trong Trấn Long Uyên, Triều Nguyên Long xúc động Cương khí của bản thân, mặt đất dưới chân đều vỡ vụn.

Mà lúc này, mặt đất xung quanh khi tiếp xúc, lưu lại vô số lỗ kim chi chít, giống như tổ ong vậy.

Lực xuyên thấu cùng lực ngưng tụ của Cương khí, hoàn toàn không thể so sánh với nhau.

Từng cây kim châm bằng Cương khí mà Triều Nguyên Long phát ra, lúc này trên đó cũng có ánh sáng nhàn nhạt như kim loại chớp động, rõ ràng là hân cũng đặt chân vào cảnh giới Ngoại Cương Tông Sư!

Phong Vân Sanh nhìn Triều Nguyên Long, hơi nhe răng cười:

- Người này đã dẫn Thái Dương Thần Châm vào cơ thể, mạnh mẽ làm đá mài mài Cương khí, đạt tới tình trạng phóng ra ngoài như thế này sao?

Trên mặt của Yến Triệu Ca lộ ra vẻ cân nhắc:

- Có chút nghe thấy, bất quá trong trí nhớ của ta, biện pháp này có tác dụng phụ to lớn, sẽ làm người đau đớn ngày đêm, sống không bằng chết, càng sẽ trì hoãn tiến độ tu luyện kế tiếp của người.

Vẻ mặt của Triều Nguyên Long hồ hững:

- So sánh với khuất nhục mà người cấp cho mình, một chút đau đớn này, là thà gì?

- Hận này không rửa sạch, mình thề không làm người!

Dứt lời, Triều Nguyên Long đã bước ra, đi thẳng đến trước mặt của Yến Triệu Ca!

Yến Triệu Ca nhíu mày, ống tay áo phải vung lên, một đạo thanh quang như tia chớp bay ra.

- Tụ Lý Thanh Long, tới tốt!

Triều Nguyên Long hét lớn một tiếng, hai tay bỗng nhiên đan chéo lại.

Cũng là Trung Thiên Thần Chưởng.

Những Cương khí kim quang như kim châm sắc nhọn, càng trở nên mềm mại, giống như vô số sợi tơ tinh tế.

Vô số sợi tơ hóa cương thành nhu, giống như vạn xà xuất khiếu, quần trên kiếm quang thanh sắc.

Kiểm quang của Yến Triệu Ca rung lên, từng đạo kiếm cương thanh sắc bạo khởi, chặt đứt những sợi tơ kim sắc.

Nhưng sợi tơ tinh tế này, giống như vô cùng vô tận, quần lấy liên tục, dần dần tiêu hao hết kiếm thế của Yến Triệu Ca.

Yến Triệu Ca quan sát kỹ càng Võ đạo của Triều Nguyên Long, khoe miệng co rúm, vẻ mặt trở nên có chút cổ quái.

Triều Nguyên Long lạnh lùng nói:

- Mỗ biết người thành tựu Ngoại Cương sớm hơn, mỗ không ngại lấy Thái Dương Thần Châm nhập vào cơ thể, cấp tốc trở thành Ngoại Cương Tông Sư.

- Chính là vì chuyên môn tu thành môn Võ học khắc chế Tụ Lý Thanh Long này!

- Ngày hôm nay, người chính là một con rồng chết!

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 45: Giống ba ba đánh nhĩ tử vậy!

Kiểm quang như rồng, hào hiệp bay lên.

Lại có ngàn vạn Kim Xà quần quanh, muốn cuốn lấy Thanh Long, cắn nuốt không ngừng.

Thanh Long rung lên thân thể, đem từng cái Kim Xà đánh chết, nhưng Kim Xà giống như có vô cùng vô tận.

Thanh Long dần mất đi sức sống, không cách nào tiếp tục bay lên, chỉ có thể rơi vào bụi bặm, bị vạn xà cắn nuốt.

Xà thân so với long thân càng thêm mềm dẻo, uyển chuyển lượn vòng, liền đem lực lượng giảm xuống liên tục.

Triều Nguyên Long phóng ra ngoài từng đạo Cương khí, như hóa thành bách luyện thép cuộn lấy ngón tay, dĩ nhiên có thể địch lại Tụ Lý Thanh Long của Yến Triệu Ca.

Kiểm quang thanh sắc dần dần tiêu tán, cành trúc trong tay của Yến Triệu Ca, lại khôi phục nguyên dạng.

Trong đôi mắt của Triều Nguyên Long bộc phát ra kinh thần thái kinh người:

- Yến Triệu Ca, ngày hôm nay người đối lại dùng kiếm thật, cũng khó thoát khỏi kết quả thua trận!

- Cây gậy trúc này của người, mỗi sẽ không phá huỷ, mà lưu lại cho người, không quất mặt người đầy máu, khó tiêu mỗi hận trong lòng mỗi!

Yến Triệu Ca không nói gì, chỉ là vẻ mặt có chút cổ quái nhìn Triều Nguyên Long.

Phong Vân Sanh cũng nhìn chòng chọc vào Triều Nguyên Long:

- Thiên Xà Triền Ti Thủ? So Thái Dương Kim Châm Khí Công còn hiểm thấy hơn, hẳn lại luyện thành.

Thiên Xà Triền Ti Thủ, tên như ý nghĩa, âm nhu thay đổi, triền ty giải khấu, chính là Võ đạo cầm nã cực kỳ thượng thừa.

Chính là Võ giả của Đại Nhật Thánh Tông trong lúc vô tình thu được, cất dấu trong Vũ Khố của tông môn.

Bởi vì cùng Cương khí của công pháp Đại Nhật Thánh Tông không hợp, yêu cầu tới cảnh giới Ngoại Cương, Cương khí phóng ra ngoài, mới có thể tu luyện.

Giữa các Võ học khác nhau, thật sự có tồn tại tương sinh tương khắc.

Triều Nguyên Long tu thành loại Võ đạo này, một lần thành công, quả nhiên có kỳ hiệu khắc chế Tụ Lý Thanh Long của Yến Triệu Ca, so với Đại Nhật Thất Pháp nhà mình còn tốt hơn.

Yến Triệu Ca quay đầu nhìn Phong Vân Sanh:

- Nó gọi là Thiên Xà Triền Tì Thủ?

Phong Vân Sanh nhìn biểu tình như cười mà không cười trên mặt của Yến Triệu Ca , buồn bực gật đầu.

- Ha ha...

Yến Triệu Ca không thèm nói thêm gì nữa, đứng tại chỗ, cười nhìn Triều Nguyên Long.

Vừa nhìn thấy nụ cười kia, Triều Nguyên Long liền giận không chỗ phát tiết, chỉ cảm thấy những dấu vết đã khò trên mặt, lại đau đớn lần nữa.

Hắn quát to một tiếng, hai tay vung lên, nghìn vạn Kim Xà quần quanh, lần thứ hai tấn công.

Tiêu Thăng đứng giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống Yến Triệu Ca:

- Người có thể đối vũ khí khác tốt hơn.

- Người cũng có một kiện Linh binh đi? Không ngại lấy ra cho ta xem một chút.

- Bất quá hôm nay nếu ta đã ở đây, bất cứ lúc nào cũng có thể cho Triều sư đệ mượn binh khí.

- Người cho là người còn có thể chiếm thượng phong ở phương diện này sao...

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Yến Triệu Ca đứng tại chỗ không nhúc nhích, cho đến khi Triều Nguyên Long đến trước mặt, mới đột nhiên xuất thủ.

Có điều không phải xuất kiếm!

Mà là xuất quyền!

Trong thoáng chốc, trước mắt của mọi người đều tối sầm lại.

Giống như nhật thực, Cương khí bao quanh Triều Nguyên Long, hào quang mặt trời giống như lu mờ trong nháy mắt.

Yến Triệu Ca đánh ra một quyền, cánh tay giống như hoá thành một măng xà thật lớn mang mười hai đôi cánh trên lưng, chiếm cứ tinh không, khó có thể đo hết chiều dài.

Thiên Xà Chi Vương!

Tồn tại trong truyền thuyết, lực lượng của bản thân còn hơn Long tộc rất nhiều!

Một quyền của Yến Triệu Ca, Cương khí chấn động, giống như Thiên Xà thôn nhật, nuốt mất Triều Nguyên Long trong nháy mắt!

Lực lượng âm nhu không gì sánh được, liền tiếng gió thổi cũng không mang theo, nhưng lại bạo phát giống như long trời lở đất.

Trong chớp mắt, Triều Nguyên Long đang hưởng Yến Triệu Ca đánh tới, bị một tốc độ còn nhanh hơn, bị một quyền của Yến Triệu Ca đánh bay ngược!

Tiêu Thăng cùng Phong Vân Sanh đều ngẩn ngơ.

Sau đó bọn họ liền trở mắt nhìn thân thể của Triều Nguyên Long đích xẹt qua thành một đường vòng cung, trực tiếp rơi xuống mặt đất, giống như cá chết lật ngửa, nằm co quắp, không phát ra tiếng nào.

Một đám đệ tử Đại Nhật Thánh Tông cùng đi với Tiêu Thăng, Triều Nguyên Long, càng trợn mắt cứng lưỡi lần thứ hai.

Đây là cái tình huống gì?

Triều sư huynh không phải đã luyện thành môn Võ học chuyên môn khắc chế Yến Triệu Ca sao?

Không phải nói là cho dù Yến Triệu Ca đã trở thành Ngoại Cường Tông Sư đi nữa, nhưng hắn cũng nắm chắc tất thắng sao?

Vừa rồi không phải mới chiếm thượng phong sao?

Thế nào trong nháy mắt lại thành cái dạng này?

Yến Triệu Ca nhìn Triều Nguyên Long trên đất, vừa bức mình vừa buồn cười:

"Thiên Xà Triền Tì Thủ, nghe cái tên này, ta liền nói tại sao nhìn quen mắt như vậy chứ."

"Rõ ràng là một chi nhánh Thiên Xà Vương Quyền trong Lục Linh Ma Quyền diễn biến mà thành."

"Sau khi người thành tựu Ngoại Cường sơ kỳ Tông Sư mới bắt đầu tu luyện Thiên Xà Triền Tì Thủ, còn ta là từ vừa mới đến thế giới này tu luyện đây."

"Thiên Xà Vương Quyền của ta đánh Thiên Xà Triền Tì Thủ của người, giống như ba ba đánh nhi tử vậy"

"Người nói người còn không phải đưa dê vào miệng cọp sao?"

Yến Triệu Ca thu hồi năm đấm, nhìn về phía Tiêu Thăng, xua xua hai tay:

- Đường như hắn không cách nào chơi với ta rồi.

Vẻ kinh ngạc trên mặt của Tiêu Thăng biến mất, ánh mắt nhìn về phía Yến Triệu Ca, ngưng trọng chưa từng có từ trước đến nay.

Nhưng cũng băng lãnh chưa từng có từ trước đến nay.

- Đều nói kiếm của Quảng Thừa công tử như rồng, nguyên lai tất cả đều là biểu hiện giả dối, nghĩ không ra người lại ẩn nấp sâu như vậy.

Tiêu Thăng nói chậm chậm:

- Đáng tiếc người còn chưa đủ thông minh, bại lộ quá sớm, nếu như người nhịn một chút, tương lai có thể là họa lớn.

- Hiện tại, dù cho là phải gánh trách nhiệm gây xích mích cho hai Thánh Địa tranh đấu đi nữa, ta cũng phải đem người đánh chết vào ngày hôm nay.

Hàn quang trong mắt của Tiêu Thăng tăng vọt, Cương khí toàn thân triệt để phóng ra, như mặt trời bùng tỉnh.

Từ đạo kim quang xoay quanh trong khu vực mấy trăm thước, giống như vô số lưỡi dao sắc bén, treo trên đầu của Yến Triệu Ca.

Áp lực của Ngoại Cương hậu kỳ Tông Sư, hoàn toàn hiện ra.

Đừng nói là Yến Triệu Ca đang trực diện trước mũi nhọn, đó là đám người Phong Vân Sanh xung quanh, thậm chí những tên đệ tử Đại Nhật Thánh Tông khác, đều sinh ra cảm giác hít thở không thông.

Yến Triệu Ca như không có chuyện gì xảy ra gật đầu một cái:

- Không sai, trong Võ giả cùng cảnh giới, cũng là người nổi bật.

Tiêu Thăng nhàn nhạt nói:

- Hiện tại ta thừa nhận, người đứng trong hàng Tứ công tử không tính là thật giả lẫn lộn, nếu quả thật là cùng cảnh giới, ta cũng không nắm chắc thắng được người.

- Nhưng tu vi cảnh giới của người còn kém ta nhiều lắm, người nếu có cảnh giới Ngoại Cương trung kỳ, còn có thể chạy trốn chết trên tay ta.

Một đám hắc y Võ giả đi theo Yến Triệu Ca đều trầm mặc.

Công tử gia mới đột phá tới Ngoại Cương không lâu, tuy rằng hoàn thành tẩy tủy phạt cốt lần thứ hai rất nhanh, nhưng muốn lập tức đột phá lần thứ hai, lại không có khả năng nào.

Một đám đệ tử Đại Nhật Thánh Tông, đều thở ra một hơi.

Tuy rằng Triều sư huynh thất bại, nhưng may là có Tiêu sư huynh.

Về phần lấy cảnh giới đè người gì gì đó, hiện tại cũng bất chấp.

Tầm nhìn lúc này của Yến Triệu Ca, trái lại lại nhìn về Triều Nguyên Long đang được đồng môn đỡ.

- Cho người một cái cơ hội, cho nên mới giao thủ cùng cảnh giới với người, không nghĩ tới kết quả lại làm cho người khác không biết khóc hay nên cười.

Triều Nguyên Long nghe vậy, trợn to hai mắt.

Yến Triệu Ca lắc đầu một cái:

- Ngoại Cương trung kỳ Tông Sư, rất khó sao?

Đang lúc nói chuyện, huyết khiếu toàn thân của Yến Triệu Ca chấn động, có từng đạo khói trắng mờ hồ bay lên, phảng phất như Băng Long thăng thiên.

Một thân khí huyết như chì ngân kích động, Cường khí xung quang thân thể chớp động sáng bóng như kim loại, càng ngày càng chói mắt!

Yến Triệu Ca tiện tay đánh ra một thức Thiên Xà Vương Quyền trên không trung, Cường khí cuộn cuộn vắn vẹo uốn quanh, vắn thành một chỗ, cuối cùng hoá thành một cây roi màu đen to lớn!

Roi dài màu đen run lên giữa không trung, nổ vang một tiếng, như sấm sét!

Ngưng khí thành binh, giống như chân thực!

Con mắt của Tiêu Thăng tròn tròn:

- Ngoại Cường trung kỳ? !

- Không có khả năng!

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SƯ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 46: Ngoại Cường trung kỳ, đánh người cũng đủ rồi

Nhìn Yến Triệu Ca ngửa khí trăm bước, ngưng khí thành binh, trước mắt của Triều Nguyên Long đều tối sầm.

Hắn vốn bị trọng thương, tinh thần không nhận được, mà trực tiếp ngất đi.

Lần thứ hai thảm bại dưới tay của Yến Triệu Ca, đã làm hắn buồn bực muốn điên.

Lúc này lại thấy Yến Triệu Ca tiến thêm một bước, đột phá Ngoại Cường trung kỳ Tông Sư giống như ăn cơm uống nước, làm Triều Nguyên Long triệt để sụp đổ.

Như vậy, hắn chịu đựng tác dụng phụ to lớn của phương pháp cho Thái Dương Thần Châm nhập vào cơ thể, mạnh mẽ đột phá tới Ngoại Cường Tông Sư, còn có ý nghĩa gì nữa?

Rõ ràng khi ở trong Trấn Long Uyên, cả hai người đồng dạng là Nội Cường hậu kỳ Tông Sư, nhưng trong một thời gian ngắn ngủi như thế, làm sao Yến Triệu Ca có thể liên tục phá tan các cửa ải khó khăn, đột phá tới Ngoại Cường trung kỳ Tông Sư nhanh như vậy?

Hết thầy giao thủ trong Trấn Long Uyên trước đó, lẽ nào đều là ảo cảnh sao?

Ngoài Triều Nguyên Long, những tên đệ tử của Đại Nhật Thánh Tông thấy Yến Triệu Ca xuất thủ trong Trấn Long Uyên, đều ngây ra như phỗng.

Cho dù là Tiêu Thăng, thân thể đều lắc lư một cái, suýt nữa trực tiếp từ trên không trung ngã xuống.

Đ*ch!

Lúc trước lão tử từ Nội Cương hậu kỳ, đến Ngoại Cương trung kỳ, cần bao lâu?

Hai mắt của Tiêu Thăng trợn tròn, trong lòng thậm chí không dám suy nghĩ tiếp.

Cương khí của Yến Triệu Ca ngưng kết thành một cây trường tiên ở trong tay, run lên giữa không trung, đánh ra một tiếng vang.

- Bại lộ quá sớm? Nhịn một chút? Tại sao ta phải nhịn?

Yến Triệu Ca không thèm để ý mà nói:

- Người biết thì có thể như thế nào? Nói giống như là người có thể làm gì được ta vậy?

- Trên thế giới này, người có thể thắng được ta cũng rất nhiều, nhưng trong đó không bao gồm người, Tiêu Thăng.

Tay còn lại của Yến Triệu Ca vung lên, từng đạo Cương khí ngưng tụ, hoá thành một cái trường kiếm màu băng lam to lớn giữa không trung. `

Trên mũi kiếm có hàn quang sắc bén, mơ hồ có long ảnh lập loè.

Từng đạo hàn băng màu trắng hiện lên nhảy múa, vây quang trường kiếm, như Băng Long ẩn vào trong mây.

Tiêu Thăng hít sâu một cái:

- Yến Triệu Ca, người dường như đã quên một việc.
- Bây giờ, người vẫn chỉ là Ngoại Cường trung kỳ.
- Trừ khi người có thể đột phá tới Ngoại Cường hậu kỳ, bằng không, hôm nay người chắc chắn phải chết!

Huýt dài một tiếng, Tiêu Thăng nộ hồng, từ trên trời giáng xuống.

Từng đạo kim quang, giống như mưa kiếm, rơi xuống Yến Triệu Ca.

Yến Triệu Ca vung tay lên, trường kiếm màu băng lam ở giữa không trung liên tục trầm kích, giống như Thần Long bay lượn về phía chân trời, đem tất cả kim quang đều chặn lại.

Mặc dù kim quang tầng tầng lớp lớp, nhưng dù sao tu vi của Tiêu Thăng cũng là Ngoại Cường hậu kỳ, mỗi một đạo kim quang dù không so ngưng luyện, cũng không kém kiếm cương của Yến Triệu Ca.

Thế nhưng kiếm cương của Yến Triệu Ca, mỗi lần đều có thể chém vào vị trí kim quang yếu nhất của Tiêu Thăng.

Thế cho nên tuy rằng kiếm cương lấy một địch trăm, lại có thể đem kim quang như mưa rơi cản lại.

Chỉ là những kim quang này, bất quá là hư chiêu công kích của Tiêu Thăng.

Kim quang bị kiếm cương đánh tan, tuy rằng bị nghiền nát, nhưng giống như quang vụ tràn ngập giữa không trung, cũng không triệt để biến mất.

Rất nhiều kim quang còn lại bao phủ khắp nơi, trái lại hình thành một cảnh tượng như trời đất tuổi xế chiều, mặt trời chiếu chiều muộn.

Khoé miệng của Tiêu Thăng tràn ra nụ cười băng lãnh, chưởng pháp của hai tay biến đổi, đẩy về phía Yến Triệu Ca.

Thế giới kim quang đầy trời hình thành từ Cương khí, cùng nhau sụp đổ ở trung tâm, đánh về phía Yến Triệu Ca!

Ảo diệu của Tịch Chiếu Tàn Quang Thiên Huyền Chưởng, lúc này bị Tiêu Thăng thôi động triệt để, biến hoá so với lúc đầu lấy con rối Đại Nhật Thánh Nhân thôi động không cách nào sánh bằng!

Thế giới trước mắt Yến Triệu Ca, giống như khoảnh khắc mặt trời xuống núi, hoàng hôn tối tăm nhất, trước mắt chỉ còn lại một mảnh tuyết vọng. `

"Ha ha!"

Yến Triệu Ca khẽ quát một tiếng, thu về song quyền, đồng thời đặt trên bụng của mình.

Tay trái đặt vững vàng trên bụng, vẫn không nhúc nhích.

Tay phải thì nhẹ nhàng rung động, không ngừng vỗ vào thân thể.

Hai cánh tay, một động một tĩnh, một âm một dương, một trầm ngưng một linh động, đạt tới trạng thái hài hoà hoàn mỹ.

Tay trái là Định Hải Linh Quyền trong Lục Linh Ma Quyền, hóa thành Linh Quy chi tượng (hình dạng).

Tay phải là Thiên Xà Vương Quyền trong Lục Linh Ma Quyền, hóa thành Thiên Xà chi tượng.

Quy xà giao nhau, động tĩnh kết hợp, âm dương giao thái.

Tiểu phúc (vùng bụng dưới) của nhân thể, giấu ở bên trong cơ bắp, có huyết khiếu tên là Thương Khúc, lại xưng là Huyết Môn, là điểm trọng yếu nhất trong trung tâm tuần hoàn khí huyết của Võ giả.

Kích thích Huyết Môn, phối hợp cùng trái tim, máu huyết toàn thân lập tức sôi trào, tinh lực tràn đầy, bạo phát tiềm lực chưa từng có.

Trước Đại Phá Diệt, Thần Cung cất giữ điển tịch Chân Vũ Quyền Kinh.

"Huyết Môn Thương Khúc, Bắc Đẩu Chân Vũ chi thần!"

Hai luồng khí huyết một nhanh một chậm hội tụ trong huyết Thương Khúc của Yến Triệu Ca, hợp thành một khối, giống như hỗn độn nguyên thai trước thiên địa bắt đầu.

Sau một khắc, khí huyết nguyên thai chấn động âm âm, lực lượng mạnh mẽ vượt xa bình thường, nổ tung trong cơ thể Yến Triệu Ca!

Hai cái tay đồng thời đẩy về phía trước một cái.

Cương khí của tay trái hóa thành một tấm chắn to lớn, như Định Hải Linh Quy.

Cương khí của tay phải hóa thành một cây roi dài thô to, như Thiên Xà Chi Vương.

Quy xà giao nhau, cùng nhau âm âm vang dội tiến về phía trước.

Một hình người to lớn mơ hồ xuất hiện.

Bắc Đẩu Chân Vũ Đại Đế!

Quy xà hợp kích, Chân Vũ hiển linh!

Giống như lực lượng đời non lấp biển, đẩy về Tiêu Thăng, mạnh mẽ đánh tan Tịch Chiếu Tàn Quang Thiên Huyền Chưởng!

Tiêu Thăng kinh hãi, chưởng pháp biến đổi, "tịch chiếu" đổi thành "tàn quang", vội vã đổi công thành thủ.

Tàn quang huyền tượng, mê mê mang mang, làm người ta khó phân biệt thật giả, thác loạn phương hướng.

Thân hình của Tiêu Thăng trên không trung bay lên cao, ý vào năng lực phù không ưu thế của Ngoại Cương hậu kỳ Tông Sư, muốn tránh một đòn này của Yến Triệu Ca.

Hắn liền đổ mồ hôi lạnh toàn thân:

"Đây là lực lượng mà Ngoại Cương trung kỳ Tông sư có thể có sao? !"

Yến Triệu Ca cười nói:

- Ngoại Cương trung kỳ, đánh người cũng đủ rồi.

- Lại tiếp một đòn của ta!

Dưới chân Yến Triệu Ca dùng sức, một nửa mặt đất sơn cốc bị một cước đạp bể lõm xuống!

Mượn phản lực này, cả người Yến Triệu Ca phóng lên cao, như đạn pháo đánh thẳng tới Tiêu Thăng!

Tiêu Thăng hừ lạnh một tiếng, đang ở giữa không trung, đột nhiên nhảy một cái.

Chỉ thấy cả người hắn như thiểm điện, trong nháy mắt liền lướt qua một khoảng cách lớn, kéo dài khoảng cách với Yến Triệu Ca.

Võ đạo đích truyền của Đại Nhật Thánh Tông, một trong Đại Nhật Thất Pháp, Đại Nhật Đông Thăng Hoàn Thiên Túng.

Đây là thân pháp bí quyết thuần túy duy nhất trong Đại Nhật Thất Pháp, thi triển ra, cương mãnh mau lẹ, như mặt trời mọc lên từ phương đông không thể ngăn cản.

Tiêu Thăng lấy thân pháp tránh thoát một kích của Yến Triệu Ca, sau đó thân hình lập tức nhảy một cái, ngược lại nhào tới Yến Triệu Ca.

Chính là muốn bắt lấy nhược điểm của Yến Triệu Ca là chỉ có thể nhảy lên bằng bạo lực, không thể như hãn liên tục duy trì phù không để di chuyển.

Lúc này Tiêu Thăng nhào tới, chính là lúc Yến Triệu Ca lực cũ đã hết, lực mới chưa sinh!

Một cái Kim Luân bay lên, chiếu sáng bốn phương, trực tiếp đập tới Yến Triệu Ca!

Linh binh, Huy Nhật Luân.

Khuôn mặt của Tiêu Thăng băng lãnh, lúc này muốn ra tay toàn lực.

Yến Triệu Ca đã sớm có chuẩn bị, lực lượng tích súc trong huyết Huyết Môn Thương Khúc lần thứ hai bạo phát.

Thân thể vốn bắt đầu rơi xuống, dĩ nhiên mạnh mẽ ngừng lại trên không trung trong một cái chớp mắt.

Ổng tay áo phải của Yến Triệu Ca lại mở ra, một đạo thanh quang như rồng, liền gào thét bay ra!

Lúc này vũ khí trong tay của Yến Triệu Ca, không còn là cành trúc, mà là một thanh đoản kiếm (kiếm ngắn) màu xanh lục!

Linh quang trên mũi kiếm chớp động, trong đó truyền ra chân thật rõ ràng, mà không phải là tiếng long ngâm hư ảo nữa!

Linh binh, Bích Long Linh Kiếm!

Yến Triệu Ca nhân kiếm hợp nhất, phóng lên cao, như đâm rách trời cao, trong nháy mắt liền đánh tới trước mặt của Tiêu Thăng!

Kiếm phong sở hướng, thất tinh hội tụ, Bắc Đẩu cùng chiếu, rộng lớn như thiên!

Võ đạo đích truyền của Quảng Thừa Sơn, một trong Thái Thượng Bát Cực, Thất Tinh Kiếm!

Tiêu Thăng bất đắc dĩ, đành phải lấy Huy Nhật Luân địch lại Bích Long Linh Kiếm của Yến Triệu Ca.

Nhưng không đợi Tiêu Thăng thở phào, chỉ thấy tay phải của Yến Triệu Ca cầm Bích Long Linh Kiếm, ống tay áo trái của hắn lộ ra, chém xuống!

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SƯ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 47: Ngoại Cường hậu kỳ Tông Sư, người đừng chỉ chạy a!

Lòng bàn tay trái của Yến Triệu Ca, một mảnh đỏ tím. `

Cường khí bốc lên trên đó, giống như ngưng tụ một đoàn lửa màu đỏ tím chân thật.

Ánh lửa khắp nơi, Cường khí toàn thân của Tiêu Thăng liền có dấu hiệu sụp đổ!

Dưới một chương này, cả người hắn giống như đặt trong hỏa lò vậy, nếu bị Đâu Suất Tử Hỏa đốt sẽ thành tro bụi.

Cùng Thất Tinh Kiếm đều là một trong Thái Thượng Bát Cực, Võ đạo đích truyền của Quảng Thừa Sơn, Đâu Suất Chương!

Yến Triệu Ca cùng Tiêu Thăng đồng thời quát khẽ, ngoại trừ Bích Long Linh Kiếm cùng Huy Nhật Luân trên hai người ra, lại có nhiều bảo quang sáng lên.

Trong chớp nhoáng giao thủ trên không trung này, từng món bảo vật đều tuôn ra uy năng của mình, đụng vào nhau.

Người trong sơn cốc ngẩng đầu nhìn lên, ánh sáng lóng lánh trên bầu trời, sáng lạn chói mắt.

Hai người Yến Triệu Ca cùng Tiêu Thăng, đều là một thân bảo vật, trong nháy mắt cùng nhau bạo phát, công phòng đánh thành một đoàn.

Lực lượng của lượng lớn bảo vật trung hoà nhau.

Nhưng Đâu Suất Chương trên tay trái của Yến Triệu Ca, cuối cùng vẫn không chịu buông tha, như cũ đánh lên người của Tiêu Thăng!

Tiêu Thăng kêu đau một tiếng, mũi miệng đầy máu, thân hình bay ra sau rơi xuống.

Một đám đệ tử của Đại Nhật Thánh Tông, đều kinh hô thành tiếng, mặt xám như tro tàn.

Ngoại Cương hậu kỳ Tông Sư Tiêu Thăng, đối chiến với Ngoại Cương trung kỳ Tông Sư Yến Triệu Ca, kết quả dĩ nhiên là Tiêu Thăng thua!

Kết quả này, so với Yến Triệu Ca hai lần đánh bại Triều Nguyên Long cùng cảnh giới, còn muốn chấn động hơn nhiều lắm.

Dù sao Tiêu Thăng cũng không phải Ngoại Cương hậu kỳ Tông Sư bình thường, đó là nhân vật thiên tài trong lúc ở Ngoại Cương sơ kỳ, vượt cấp chiến thắng đối thủ có thực lực Ngoại Cương trung kỳ!

Lúc trước cùng giao thủ với Triều Nguyên Long trong Trấn Long Uyên, thực lực hai bên trước kia như thế nào không cần bàn luận, nhưng câu nói đầu tiên của Yến Triệu Ca làm Triều Nguyên Long không dám vận dụng vũ khí.

Tay trắng độ sức, hai bên giao thủ đều là thiếu niên thiên kiêu, dựa vào tu vi, nhưng nếu dùng vũ khí, Triều Nguyên Long cho dù là thiên tài đích

truyền của Đại Nhật Thánh Tông, làm sao có thể so sánh với cha của Yến Triệu Ca là một cự đầu của Quảng Thừa Sơn?

Tiêu Thăng thì không giống vậy, hắn cùng với Yến Triệu Ca đều như nhau, cả người đều là bảo.

Thế nhưng lúc này bảo vật của hai bên kiềm chế lẫn nhau, hắn lại bị Yến Triệu Ca vượt cấp đánh bại, chênh lệch cảnh giới chân thật ở đây, không thể xoá bỏ.

Đừng nói là, bình chương cảnh giới của Yến Triệu Ca là không đáng kể, từ Ngoại Cương sơ kỳ đến Ngoại Cương trung kỳ, tùy theo tâm ý, muốn bước qua liền bước qua.

Khi gặp hắn ở Trấn Long Uyên trước đây thì hắn vẫn là Nội Cương hậu kỳ, đến bây giờ là Ngoại Cương trung kỳ, thời gian ngắn làm người ta khó có thể tin được.

Yến Triệu Ca như thế, giống như núi cao chót vót, làm người khác sinh ra tuyệt vọng.

Thân hình của Yến Triệu Ca từ không trung hạ xuống, không chần chờ chút nào, tay phải vung lên, trực tiếp ném Bích Long Linh Kiếm tới Tiêu Thăng!

Tiêu Thăng cắn chặt răng, thôi động Huy Nhật Luân, đỡ Bích Long Linh Kiếm.

Hai kiện Linh binh liền đấu cùng một chỗ.

Yến Triệu Ca nhìn Tiêu Thăng cười nói:

- Ngoại Cương hậu kỳ Tông Sư, người đừng chỉ có chạy a.

Dứt lời, dưới chân phát lực lần nữa, trong nháy mắt rút ngắn khoảng cách hơn trăm thước, lần thứ hai vọt tới Tiêu Thăng!

Tiêu Thăng trừng mắt nhìn hăn, vành mắt muốn nứt ra, cuối cùng buồn bực gầm nhẹ một tiếng, hướng về những đệ tử Đại Nhật Thánh Tông quát:

- Đi!

Mọi người chấn động toàn thân, sắc mặt phức tạp liếc nhìn Yến Triệu Ca cùng Tiêu Thăng, tim của tất cả mọi người như đã chết, vội vàng mang theo Triều Nguyên Long hôn mê từ lâu, chạy ra ngoài sơn cốc.

Yến Triệu Ca cũng không làm khó bọn họ, chuyên tâm nhìn chăm chăm Tiêu Thăng tiếp tục đánh cho mập ra.

Tiêu Thăng phiền muộn thi triển Đại Nhật Đông Thăng Hoành Thiên Túng, lần này lại không phải vì tập kích, mà là một lòng muốn né tránh Yến Triệu Ca, sau đó bỏ chạy.

Tuy rằng trong lòng như đang rỉ máu, một trăm cái không muốn thừa nhận.

Nhưng đến lúc này rồi, Tiêu Thăng cũng ý thức được, hăn thật không phải là đối thủ của Yến Triệu Ca!

Hăn là Ngoại Cương hậu kỳ Tông Sư, đánh không lại Ngoại Cương trung kỳ Yến Triệu Ca!

Dựa vào phù không lực của Ngoại Cương hậu kỳ Tông Sư, cùng sự nhanh nhẹn của Đại Nhật Đông Thăng Hoành Thiên Túng, Tiêu Thăng hiểm hiểm tránh được một kích của Yến Triệu Ca.

Thế nhưng Cường khí ở khắp nơi, làm chùm râu trên mặt của Tiêu Thăng, đột nhiên vỡ vụn tung bay.

Tiêu Thăng ngẩn ngơ, khuôn mặt bỗng nhiên đỏ lên, đỏ thắm như máu, tâm tình không khống chế được, không cách nào duy trì tiếng nói hào phóng, phát ra một tiếng kêu to phần nộ và bấn nhon.

Yến Triệu Ca thấy vậy, cũng nao nao (ngẩn ra).

Tiêu Thăng trước mắt, cũng không phải là râu mép bị cắt đứt, mà chùm râu quay hàm bị bóc ra, gò má quay hàm nhẵn bóng, liền một cọng râu đều không thấy.

Không có chòm râu, dáng dấp của Tiêu Thăng trùng hợp với hình dạng trong trí nhớ của Yến Triệu Ca, cũng là một thanh niên tuấn lãng.

Nhưng kết hợp với âm thanh bấn nhon lúc này, Tiêu Thăng nhìn như thế nào, cũng lộ ra có chút âm nhu, khác hẳn với nam tử bình thường!

Tiêu Thăng then quá thành giận trừng mắt liếc Yến Triệu Ca, sau đó lại tràn ngập oán độc liếc nhìn Phong Vân Sanh, cuối cùng không tiếp tục ở lại, xoay người rời đi.

Khoé miệng của Yến Triệu Ca hơi co quắp, quay đầu lại nhìn Phong Vân Sanh.

- Người nói trước đây ngươi làm hãn bị thương nặng, rốt cuộc là hãn bị thương ở đâu hả?

Phong Vân Sanh đối sự phản hận của Tiêu Thăng không có cảm giác chút nào, trái lại một mực nhìn kỹ Yến Triệu Ca.

Tuy rằng lúc này bởi vì nàng bị trọng thương, thực lực chỉ có Luyện Thể, nhưng nhãn lực kiến thức vẫn còn đó.

Cũng chính là bởi vì biết hàng, cho nên mới kinh dị khi Yến Triệu Ca bày ra tất cả.

Cho đến khi Yến Triệu Ca xoay người lại hỏi nàng, nàng vẫn còn đang há miệng, tràn đầy kinh ngạc.

Nghe câu hỏi của Yến Triệu Ca, Phong Vân Sanh phục hồi lại tinh thần, vẻ mặt ung dung nói:

- Tiểu huynh đệ của hã lúc trước có hạnh kiểm xấu, muốn chiếm tiện nghi ta, dĩ nhiên ta giúp hã quản giáo lại đệ đệ của hã rồi.

- ... người lợi hại.

Yến Triệu Ca bĩu môi, đột nhiên cảm giác trong quần mình cũng có chút lạnh lẽo.

Nghe nói ông ngoại của Tiêu Thăng dưới gối chỉ có mẫu thân hã là một nữ nhi, đến đời hã cũng chỉ có một ngoại tôn như thế.

Cha hã họ Tiêu, đến hã, là độc đinh mấy đời...

Thảo nào người ta muốn đuổi tận giết tuyệt người, sư tổ người đã chết, Đại Nhật Thánh Tông cũng không có ai bảo hộ người.

Phong Vân Sanh không thèm để ý tới mà nói:

- Nếu nói Đại Nhật Thánh Tông, thế hệ trẻ có Sơ Dương tứ kiệt, Tiêu Thăng cùng Triều Nguyên Long đều có nhiều vấn đề.

- Tính cách của Triều Nguyên Long kiên nghị, không hề sợ nguy hiểm gian khổ, nhưng là lại thích đi đường nghiêng, luôn muốn làm chuyện tình mà người khác không muốn làm, giống như chỉ như vậy mới thể hiện ra tài năng của hã vậy.

- Kỳ thực nếu như hần thành thật đi từng bước, giống như các đệ tử khác tu luyện Võ học chính thống của Đại Nhật Thánh Tông, mà không phải loại thiên môn (hiếm thấy) như Thái Dương Kim Châm Khí Công cùng Thiên Xà Triền Tì Thủ như vậy, lấy thiên phú của cùng nghị lực của hần, thực lực chiến đấu có thể hơi thấp một chút, nhưng thành tựu trong tương lai sẽ càng cao.

Phong Vân Sanh lắc đầu nói:

- Nghị lực của Tiêu Thăng không bằng Triều Nguyên Long, nhưng ngộ tính cũng có, đáng tiếc tâm tính người này quá lỗ mãng, lại tham lam háo sắc, không quản được tiểu Tiêu Thăng nhà hần, bằng không thành tựu cũng sẽ so với hiện tại càng cao.

Nói đến đây, Phong Vân Sanh cười:

- Ta giúp hần chặt đứt gốc rễ phiền não, thực lực trong hai năm qua của hần tiến bộ nhanh hơn trước kia rõ ràng.

Yến Triệu Ca nghe vậy, trợn trắng mắt:

- Hần còn thiếu một quyển Quỳ Hoa Bảo Điển.

Phong Vân Sanh giật mình nói:

- Đó là Võ học gì, cho tới bây giờ ta chưa nghe nói qua.

Yến Triệu Ca khoát tay, không nói nữa, mà bắt đầu kiểm tra chiến lợi phẩm của mình.

Đánh với Tiêu Thăng một trận, lượng lớn bảo vật của hai bên liêu mạng.

Cuối cùng Tiêu Thăng đào tẩu, liên hệ của hần cùng nhiều bảo vật, đều bị Yến Triệu Ca đánh gãy.

Tiêu Thăng hoảng hốt bỏ chạy, tự nhiên cũng không kịp thu những bảo vật này, tất nhiên là toàn bộ rơi vào túi của Yến Triệu Ca.

Trong này, có hai kiện Trung phẩm Bảo binh, thích hợp cho mình sử dụng bây giờ, bất quá chỉ là Trung phẩm Bảo binh, bản thân Yến Triệu Ca cũng không thiếu.

Nhưng thật ra có một kiện Thượng phẩm Bảo binh, cuối cùng cũng có giá trị.

Nhưng chân chính hấp dẫn hẳn, là kiện Linh binh, Huy Nhật Luân!

Giá trị của thứ này so với Bảo binh, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Lấy tài sản của Yến Triệu Ca, hiện nay cũng chỉ có một kiện Linh binh là Bích Long Linh Kiếm.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SƯ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 48: Ưu điểm lớn nhất, là khiêm tốn

Huy Nhật Luân cùng Bích Long Linh Kiếm, đều là Hạ phẩm Linh binh nổi bật.

Nếu không có bối cảnh gia thế như Yến Triệu Ca cùng Tiêu Thăng, Võ giả Tông Sư, rất ít người có Hạ phẩm Linh binh.

Trung phẩm Linh binh, Yến cha cùng ngoại tổ phụ của Tiêu Thăng, dĩ nhiên cũng có.

Nhưng lấy tu vi hiện giờ của Yến Triệu Ca cùng Tiêu Thăng, thúc giục Hạ phẩm Linh binh đã là cực hạn, hơn nữa chỉ có thể phát huy ra lực lượng có hạn.

Giống như Thái Âm Quan Miện, Thánh binh có thể bị Võ giả Tông Sư điều khiển, ở Bát Cực Đại thế giới hiện nay, cũng là độc nhất.

Đừng nói tới Thánh binh khác, cho dù là Thượng phẩm Linh binh, Trung phẩm Linh binh, cho Võ giả Tông Sư thôi động, căn bản là không được.

Linh binh có linh tính của bản thân, so với Bảo binh mạnh hơn nhiều lắm.

Cho nên Phong Vân Sanh rất hứng thú xem Yến Triệu Ca thu lấy Huy Nhật Luân.

Bản thân Linh binh có tính tự chủ, nếu không phải là Đại Tông Sư, không dễ dàng gì mà đổi chủ nhân, cho người khác sử dụng.

Huy Nhật Luân chỉ là bị Bích Long Linh Kiếm cuốn lấy tạm thời, cũng không phải cúi đầu thần phục Yến Triệu Ca.

Nếu không có Bích Long Linh Kiếm quấn lấy, chỉ sợ là Huy Nhật Luân đã sớm bay đi, đuổi theo chủ nhân Tiêu Thăng của nó.

Hiện tại, Yến Triệu Ca có cơ hội giam giữ Huy Nhật Luân tạm thời, lấy Bích Long Linh Kiếm của mình làm gông xiềng để giam giữ Huy Nhật Luân.

Hai kiện Linh binh kiềm chế lẫn nhau, trước tiên phải giải quyết vấn đề này, nếu không, đừng nói là Huy Nhật Luân, ngay cả Bích Long Linh Kiếm, Yến Triệu Ca cũng không thể sử dụng.

Thực lực tổng hợp của bản thân, ngược lại sẽ giảm xuống một mảng lớn.

Hạ phẩm Linh binh, đối với Võ giả Tông Sư mà nói, có ý nghĩa giống như Bảo binh đối với Võ giả Luyện Thể.

Bắt thì tất nhiên muốn bắt lại, nhưng nếu gặp kẻ địch lần nữa, khó tránh khỏi có chút lúng túng.

"Hả"

Phong Vân Sanh đột nhiên ngẩn ra, chỉ thấy Yến Triệu Ca đi tới phía trước Huy Nhật Luân cùng Bích Long Linh Kiếm, sau đó vươn ra hai tay, nắm lấy hai kiện Linh binh.

Huy Nhật Luân âm âm rung động, khí tức cuồng mãnh bộc phát ra, trong nháy mắt, giống như một Đại Tông Sư đang ngủ say bị đánh thức.

Bích Long Linh Kiếm cũng có dáng vẻ như vậy, hai kiện Linh binh đấu cùng một chỗ, mọi người có mặt ở đây, không cách nào tham gia vào.

Nhưng hai tay của Yến Triệu Ca rung nhẹ, mười ngón tay nắm lại trong hư không, liên tục gõ trên hai kiện Linh binh, với một vận luật kỳ quái.

Bích Long Linh Kiếm cùng Huy Nhật Luân, lần thứ hai chấn động nhẹ.

Trong hai mắt của Yến Triệu Ca, có tia sáng kỳ lạ thoáng hiện, cảnh tượng trước mắt biến hóa, giống như tiến nhập vào một thiên địa khác.

Trong mảnh thiên địa này, có một mặt trời kim sắc treo trên không trung, có một cái trường long màu Bích Lục không ngừng vòng quanh mặt trời.

Theo mười ngón tay của Yến Triệu Ca gõ liên tục, dĩ nhiên, hai kiện Linh binh dần an tĩnh lại.

Cũng không phải các Linh binh kiềm chế lẫn nhau, mà là bình tĩnh thật sự, tạm thời ngủ đông.

Phong Vân Sanh hơi há miệng:

"Làm Huy Nhật Luân an tĩnh lại nhanh như vậy, đến tột cùng là hẳn làm như thế nào."

"Quả thực là lần đầu nghe thấy."

Phục hồi lại tinh thần, Phong Vân Sanh tấm tắc tán dương:

- Tuy rằng trước đây cũng có nghe qua đại danh của người, nhưng hôm nay thấy được, mới biết lời đồn đãi cũng không phải khoa trương, mà là

quá mức bảo thủ.

- Nghe danh không bằng gặp mặt, những lời này, ta từ bé cũng biết, nhưng ngày hôm nay là có cảm nhận sâu nhất.

Yến Triệu Ca thu hai kiện Linh binh, búng ngón tay, nói:

- Ta là người có rất nhiều ưu điểm, nhưng ưu điểm lớn nhất chính là khiêm tốn.

- Cho nên, sau này người sẽ phát hiện, nhận xét của người ngày hôm nay, vẫn là bảo thủ.

Phong Vân Sanh tức cười, gật đầu:

- Tốt, ta đợi nhìn xem.

Nàng hỏi:

- Đúng rồi, nhìn người đột phá tới Ngoại Cương trung kỳ Tông Sư, bọn họ vì sao kinh ngạc như vậy, tuy rằng dưới áp lực mà lâm trận đột phá là chuyện hiếm thấy, nhưng cũng không phải là không có.

- Theo ta biết, có vài người chuyên môn truy cầu khoảnh khắc sinh tử này, mượn áp lực mà đột phá bình cảnh.

Một hắc y Võ giả bên cạnh Yến Triệu Ca mở miệng nói:

- Không đến một tháng trước, công tử vừa đột phá từ Nội Cương Tông Sư tới cảnh giới Ngoại Cương sơ kỳ.

Bọn họ là tùy tùng đi theo Yến Triệu Ca, thấy Yến Triệu Ca đột phá lúc này, thì cũng ngây ra như phỗng, khó có thể tin, so với đám người Đại Nhật Thánh Tông cũng không kém bao nhiêu.

Lần này Phong Vân Sanh cũng không bình tĩnh nổi nữa, vẻ mặt như gặp quỷ nhìn Yến Triệu Ca.

Một lúc sau, nàng mới thốt ra:

- Người là con người.

Yến Triệu Ca cười mà không nói.

Phong Vân Sanh cũng hút một ngụm khí lạnh, sau cả ngày mới hồi phục lại tinh thần:

- Ai cũng nói, tuy rằng người là thiên tài, nhưng so với lệnh tôn trước kia còn kém nhiều, nhưng hiện tại xem ra, chỉ ít trên tốc độ tăng trưởng cảnh giới, người mạnh hơn lệnh tôn a.

Trước Đại Phá Diệt, tài liệu đã bị chôn vùi, không thể nào kiểm chứng.

Mà sau Đại Phá Diệt, dưới tất cả các tình huống có thể điều tra, phụ thân của Yến Triệu Ca, quan môn đệ tử của lão Chương môn Quảng Thừa Sơn, Yến Dịch, là Tông Sư trẻ tuổi nhất trong lịch sử, cũng là Đại Tông Sư trẻ tuổi nhất.

Hơn nữa, bây giờ nhìn lại, vô cùng có khả năng trở thành Võ Thánh trẻ tuổi nhất.

Yến Triệu Ca cười, so với từ Nội Cương hậu kỳ đột phá tới Ngoại Cương sơ kỳ, từ Ngoại Cương sơ kỳ tấn chức Ngoại Cương trung kỳ, dễ hơn rất nhiều.

Trong này cũng có một ít cơ duyên xảo hợp, như thành tựu cảnh giới Ngoại Cương, nhanh chóng hoàn thành tẩy tủy phạt cốt lần thứ hai, Huyền Linh Bảo Đan giúp ngưng luyện Cương khí, Băng Long Cốt Hồn cung cấp

động lực đầy đủ để vượt ải, cùng với tu luyện pháp môn đặc thù phối hợp với vài thứ khác.

- Đều nói ta và cha là hổ phụ không sinh khuyến tử, ta cũng muốn cố gắng nhiều hơn một chút, không nói vượt lên cha ta, chí ít cũng không lạc hậu quá nhiều.

Yến Triệu Ca cười nói:

- Huống chi, Võ giả tu hành, cùng một cửa ải, có người như giẫm trên đất bằng, dễ dàng bước qua, có người làm cách nào cũng không đột phá, lãng phí một thời gian rất dài cũng không tiến thêm nữa.

- Nhưng chờ đến lúc bước qua cửa ải này xong, sau đó lại là một cửa ải khó khăn khác, nói không chừng sẽ đảo ngược, vì vậy, người vốn đang lạc hậu, trái lại vượt lên dẫn đầu.

- Đây cũng là sự tình rất thường gặp.

Phong Vân Sanh tức giận trợn trắng mắt:

- Nhưng cũng không khoa trương giống người như vậy, một tháng từ Ngoại Cương sơ kỳ đến Ngoại Cương trung kỳ, xưa nay chưa từng có.

Chân mày của Yến Triệu Ca khiêu (nhảy) một cái, cười nói:

- Cho nên ta vẫn nói, con người của ta có rất nhiều ưu điểm, nhưng ưu điểm lớn nhất chính là khiêm tốn hơn người.

Nói xong, Yến Triệu Ca chuyển đề tài:

- Lại nói tiếp, ta và người gặp nhau, sợ rằng cũng không phải là ngẫu nhiên.

Phong Vân Sanh ngẩn ra.

Yến Triệu Ca nhìn nàng, từ từ nói:

- Ta vốn là, đang tìm Mạnh Uyển.

- Đừng lấy cái ánh mắt này nhìn ta, nàng là Thái Âm Chi Nữ của Đại Nhật Thánh Tông, ta là đệ tử của Quảng Thừa Sơn, nghĩ biện pháp để cho nàng không thẳng được Thái Âm Chi Thí, là chuyện rất bình thường.

Yến Triệu Ca vuốt cằm của mình:

- Bây giờ nghĩ lại, người của ta theo dõi nàng, nàng đã phát giác, kết quả là một đường dẫn ta đến bên này.

- Ta đã nói Mạnh Uyển chưa bao giờ dễ dàng lén ly khai sơn môn Đại Nhật Thánh Tông, lần này sao lại có thái độ khác thường như thế, quả nhiên là không phải không có nguyên nhân.

Ánh mắt của Phong Vân Sanh nhu hòa hơn rất nhiều:

- Tiểu Uyển là vì giúp ta, sư phụ mất, nàng biết Tiêu Thăng tự mình rời tông môn tới tìm ta báo thù, cho nên mới chạy tới hy vọng có thể giúp ta một...hai....

- Dẫn người qua đây, có lẽ là mong muốn Quảng Thừa Sơn có thể thu lưu, che chở ta, như vậy bản thân cô ta cũng không cần đứng ra, cũng không rơi vào tình thế khó xử.

Yến Triệu Ca hỏi:

- Các người là cùng một sư phụ.

Phong Vân Sanh lắc đầu:

- Cũng không phải, bất quá những năm chúng ta còn là Thái Âm Chi Nữ, phải tiếp nhận giáo dục cùng huấn luyện giống nhau rất nhiều, cho nên

bình thường cũng ở cùng một chỗ.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 49: Phượng Hoàng chờ niết bàn

Yến Triệu Ca khẽ cười nhìn Phong Vân Sanh:

- Người có nghĩ tới không, nếu nàng không tồn tại, mặc dù người mất đi Thái Âm Chi Thể, Đại Nhật Thánh Tông cũng sẽ không vứt bỏ người dễ dàng như vậy, nhất định sẽ nỗ lực giúp người khôi phục?

Phong Vân Sanh cười:

- Không có nghĩ qua chuyện này, đó là chuyện rất rõ ràng, không quan hệ đến Tiểu Uyển.

Yến Triệu Ca hứng thú hỏi:

- Người lớn tuổi hơn Mạnh Uyển, đương nhiên sẽ nhập môn sớm hơn, tu vi cũng cao hơn đi?

- Người là lựa chọn đầu tiên tham gia Thái Âm Chi Thí của Đại Nhật Thánh Tông hả?

Phong Vân Sanh thản nhiên gật đầu:

- Không sai, trước khi ta rời khỏi sơn môn, đã có cảnh giới Tông Sư, lúc đó, Tiểu Uyển mới vào Nhập Vi cảnh.

- Hẳn là trước lần Thái Âm Chi Thí đầu tiên, nàng mới đột phá tới Tông Sư đi.

Nàng liếc nhìn Yến Triệu Ca, không vui nói:

- Ta biết người đang suy nghĩ cái gì, bất quá ta đi lầm vào hiểm địa của Địa Ngục, Thái Âm Chi Thể biến mất, không quan hệ gì tới Tiểu Uyển.

Yến Triệu Ca cười cười:

- Tình cảm giữa nàng và người quả thực rất tốt, nhưng lần này nàng dẫn ta tới cứu người, làm sao không thể là "xuất phát từ tâm lý hổ thẹn cùng bồi thường" đây?

- Hoặc là bản thân là người được lợi, bày ra khoan dung, giúp người, khiến lòng cô ta thoã mãn?

Phong Vân Sanh cười:

- Ta không có thói quen suy đoán người khác từ mặt xấu, bất quá ta cũng không phủ nhận, quả thực có tồn tại khả năng mà người đã nói.

- Chỉ là, ta tin tưởng Tiểu Uyển.

Những lời cuối cùng này, vẻ mặt của Phong Vân Sanh rất bình tĩnh, nhưng ngữ khí như đinh đóng cột.

Yến Triệu Ca cười, thay đổi chủ đề khác, nói:

- Bất quá, nàng giống như khẳng định Thái Âm Chi Thể của người không cách nào khôi phục đi?

- Nàng xác định sẽ không đưa cho Quảng Thừa Sơn ta một Thái Âm Chi Nữ, ngày sau cùng nàng tranh đoạt Thái Âm Quan Miện?

- Loại tư thông với địch này, nàng còn không làm được.

Phong Vân Sanh bình tĩnh nói:

- Bởi vì nàng có tự tin.

- Bất luận những Thánh địa khác có thêm bao nhiêu Thái Âm Chi Nữ đi nữa.

- Tiểu Uyển có lòng tin, làm Đại Nhật Thánh Tông, thắng về Thái Âm Quan Miện.

- Cho nên mặc dù ta có khôi phục, nàng cũng vui vẻ vì ta mà thôi, bởi vì ta càng nhận được sự coi trọng của Quảng Thừa Sơn.

- Nhưng Thái Âm Quan Miện, thuộc về nàng, thuộc về Đại Nhật Thánh Tông.

- Đây là lòng tin của nàng.

Yến Triệu Ca nghe vậy, trong đầu hiện ra dáng dấp của thiếu nữ mình diễm mà nhu nhược, một đôi mắt sạch sẽ khiến người khác trù mến kia.

Người thắng lợi cuối cùng của lần đầu Thái Âm Chi Thí, tức là người chủ nhân chính thức đầu tiên của Thái Âm Quan Miện sau khi hiện thế, chính là Đại Nhật Thánh Tông, Mạnh Uyển!

Dựa theo Phong Vân Sanh suy đoán, lúc đó nàng hẳn là mới đặt chân vào cảnh giới Tông Sư.

Trong đôi mắt của Phong Vân Sanh lại lộ ra hồi ức:

- Đừng xem bề ngoài đứa bé kia có vẻ như nhược, nhưng kỳ thực rất thông minh, rất kiên cường.

- Bất kể là mang Thái Âm Lực trong người, hay thiên phú Võ đạo, đều là siêu cấp thiên tài.

- Năm đó bởi vì ta nhập môn sớm hơn, thời gian tu luyện lâu hơn, cho nên ta mới là lựa chọn đầu tiên.

- Nhưng nếu cùng một khởi điểm, cùng một chỗ mà nói, ta cũng không có mười phần năm chắc chiếm thượng phong.

Yến Triệu Ca bỗng bật cười:

- Cách nói này, trái lại không phải cũng có ý là, kỳ thực Mạnh Uyển cũng không có mười phần năm chắc có thể thắng người sao?

Phong Vân Sanh nhướng nhướng mày:

- Ta không tự cao tự đại, cũng sẽ không tự coi nhẹ mình.

Yến Triệu Ca không mặn không nhạt nói:

- Đáng tiếc Mạnh Uyển liền thất thủ vào lần thứ hai.

Lần thứ hai Thái Âm Chi Thứ, Mạnh Uyển thua một chiêu, Thái Âm Quan Miện rơi vào tay đệ tử Thánh địa Bích Hải Thành của Thủy Vực.

Vẻ mặt của Phong Vân Sanh bình thản, nói:

- Sự tình này ta cũng có nghe nói, đó là vì không lâu trước tỷ thí, Tiểu Uyển vừa thôi động Thái Âm Quan Miện liền mạng với Viêm Ma Vương trên Đông Hải.

- Lần thứ hai tỷ thí, nàng mang thương tích trong người mà xuất chiến.

- Đợi tới lần thứ ba Thái Âm Chi Thứ, nàng sẽ cho mọi người biết, chỉ cần bản thân nàng không xảy ra vấn đề gì, Thái Âm Quan Miện cũng sẽ

không rơi mất.

- Hơn nữa, Phượng Hoàng niết bàn, dục hoả trùng sinh, sẽ càng thêm chói mắt.

Ngữ khí của Phong Vân Sanh rất bình tĩnh, giống như nói tới một chuyện bình thường vậy.

Yến Triệu Ca nhìn nàng, khóe miệng từ từ lộ ra nụ cười:

- Lời này dùng cho Mạnh Uyển, cũng không phải là đang nói chính người sao?

Phong Vân Sanh thản nhiên nói:

- Cho dù Yến sư huynh thật sự có biện pháp giúp ta khôi phục Thái Âm Chi Thể, ngược lại hiện tại ta đã lạc hậu so với Tiểu Uyển nhiều lắm.

- Ta không dám nói, ta nhất định có khả năng đuổi theo Tiểu Uyển, nhưng nếu có cơ hội quý giá như vậy, ta nhất định sẽ tận lực nắm chắc.

- Quảng Thừa Sơn thu nhận ta lúc ta nguy nan, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, tích thuỷ chi ân, đừng tuyên trương báo (một giọt nước ân nghĩa, dùng một dòng suối báo lại).

- Không có những lời vô ích khác, đến chết mới thôi.

Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, khi nàng đối mặt với uy hiếp của đệ tử Đại Nhật Thánh Tông thì, Yến Triệu Ca đem Tiêu Thăng, Triều Nguyên Long đánh nằm đất, không thể nghi ngờ là biểu lộ ra thái độ.

Về phần là thái độ cá nhân của Yến Triệu Ca, có thể đại biểu cho Quảng Thừa Sơn hay không, hiện tại Phong Vân Sanh không cần thiết phải suy nghĩ nhiều, nghe theo an bài của Yến Triệu Ca là được.

Tâm tình của Yến Triệu Ca không tẻ, đối với Thái Âm Chi Thể của Phong Vân Sanh, đã có chút ý tưởng, bất quá còn cần phải chuẩn bị.

Tuy rằng đắc tội với Đại Nhật Thánh Tông thêm một bước, nhưng một Thái Âm Chi Nữ, đối với Quảng Thừa Sơn mà nói, không thể nghi ngờ là một thu hoạch khổng lồ.

Phần công lao này chỉ cần được chứng thực, đối với Yến Triệu Ca, thậm chí với cha Yến Địch, đều có trợ giúp thật lớn, là một cái công lớn.

Yến Triệu Ca nhìn sắc trời một chút rồi nói:

- Chúng ta đi thôi.

Mọi người cùng lên đường, Yến Triệu Ca liên tục ra chỉ thị, mấy tên hắc y Tông Sư đều gật đầu nghe lệnh, tản ra đưa tin.

Mặc dù hãn đem sự tình ôm xuống, nhưng có vài người, Yến Triệu Ca phải thông tri đầu tiên, nói ví dụ như cha của mình, nói ví dụ như quản lý chính thức của Thiên Đông châu bây giờ, người đứng đầu của Quảng Thừa Sơn ở Thiên Đông châu, Đông Châu Trưởng lão.

Chuyện lần này không nhỏ, không phải chuyện đơn giản như chuyện đánh bọn người Triều Nguyên Long trong Trấn Long Uyên. Phản ứng của Đại Nhật Thánh Tông, cũng không nghi ngờ gì sẽ kịch liệt hơn rất nhiều.

Đám người Tiêu Thăng trốn chạy, nhất định sẽ có động tác tiếp theo, Quảng Thừa Sơn nhà mình càng sớm nhận được tin tức, càng có lợi trong việc ứng đối xử lý.

Trừ cái đó ra, Yến Triệu Ca còn cố ý đem nguyên nhân Thái Âm Chi Thể của Phong Vân Sanh tổn thương nói một chút, cũng tìm cách thông tri cho một Thánh địa khác là Bích Hải Thành.

Trong các đại Thánh Địa, quan hệ giữa Bích Hải Thành cùng Đại Nhật Thánh Tông cực kỳ ác liệt.

Căn cứ vào nguyên tắc địch nhân của địch nhân là bằng hữu, quan hệ giữ hai nhà Quảng Thừa Sơn cùng Bích Hải Thành rất tốt, gần như là minh hữu.

Thái Âm Chi Nữ của Bích Hải Thành, là người thắng Thái Âm Chi Thí lần thứ hai, đó là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Mạnh Uyển trong Thái Âm Chi Thí lần thứ ba.

Các đại Thánh Địa ngấm ngấm mưu tính thủ đoạn nhằm vào Thái Âm Chi Nữ của nhà khác, cho tới bây giờ đều chưa từng dừng lại lần nào.

Đối với sự "tiết tháo" của Đại Nhật Thánh Tông, Yến Triệu Ca cũng không có tín nhiệm cho lắm, tự nhiên muốn chỉ điểm Bích Hải Thành, miễn cho bọn họ bị hãm hại.

Xuyên qua sơn mạch, đang đi, trong lòng Yến Triệu Ca đột nhiên khẽ động, nhìn về phía xa.

Tiếng vang của thác nước ùng ùng to lớn, lại không che được tiếng đối thoại của một số người.

Yến Triệu Ca từ xa nhìn lại, chỉ thấy một đám người bên cạnh thác nước, tốp năm tốp ba đứng tách ra, dường như là đang giăng co.

- Là bọn Triệu Nguyên sao?

Triệu Nguyên, chính là con trai lớn nhất của Đông Đường Quốc chủ, cũng rất quen thuộc với Yến Triệu Ca.

Đứng chung với hắn, là Tam Hoàng tử Triệu Thịnh, vị này cùng với Đông Đường Chủ Sự Trương lão Nghiêm Húc đi tương đối gần.

Bất quá, bất kể là Triệu Nguyên hay Triệu Thịnh, lúc này đều sắc mặt bất thiện nhìn chăm chăm một thiếu niên.

Dáng dấp của thiếu niên kia nhìn qua chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi, tướng mạo có khoảng năm phần tương tự với huynh đệ Triệu Nguyên, Triệu Thịnh, mặc quần áo của Hoàng tộc, nhưng so sánh với bọn Triệu Nguyên, có vẻ đơn giản hơn rất nhiều.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 50: Đông Đường Hoàng tử thứ mười sáu

Yến Triệu Ca cũng nhìn ra, thiếu niên kia chắc là một Hoàng tử, huynh đệ của đám người Triệu Nguyên, chỉ là chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Tình cảnh lúc này, làm Yến Triệu Ca có chút hứng thú.

Đại Hoàng tử Triệu Nguyên cùng phụ thân Đông Đường Quốc chủ như nhau, có khuynh hướng Quảng Thừa Sơn và là một phái của Yến Dịch cha của Yến Triệu Ca.

Bản thân Triệu Nguyên, cùng nguyên chủ thân thể của Yến Triệu Ca, cũng có vài phần giao tình.

Mà Tam Hoàng tử Triệu Thịnh ở phương diện này lại cạnh tranh không lại Triệu Nguyên, kết quả là lại đi tương đối gần với người một phái của Nhị sư bá của Yến Triệu Ca.

Tuy rằng Đông Đường Quốc chủ có khuynh hướng Yến Dịch, bất quá Quảng Thừa Sơn Chủ Sự Trương lão Nghiêm Húc ở Đông Đường dù sao cũng là người bên kia, cuộc sống của Triệu Thịnh cũng không khổn khó gì.

Nếu cạnh tranh chức vị Chương môn Quảng Thừa Sơn, cuối cùng là Nhị sư bá của Yến Triệu Ca thắng được, vị trí Đông Đường Quốc chủ thuộc về

ai trong tương lai, có vài phần dẫn đo.

Nhưng tổng thể mà nói, vị trí Thái tử của Đông Đường, cơ bản là sự tranh đoạt giữa Triệu Nguyên và Triệu Thịnh.

Hai người bọn họ nhìn nhau không vừa mắt từ lâu lắm rồi, vẫn đối chọi với nhau gay gắt.

Nhưng bây giờ cùng nhắm vào một Hoàng tử, rất lâu rồi chưa thấy.

- Ta phụng ý chỉ của Phụ hoàng, cùng Cẩn Vương thúc vào núi truy bắt tặc nhân.

Chỉ nghe âm thanh của Triệu Thịnh từ xa truyền đến:

- Người này đã bị thị vệ của ta và Đại hoàng huynh vây trong sơn cốc này, đối phương cũng là bị ta và Đại hoàng huynh đánh trọng thương, bằng không như vậy, người cho là người có thể đối phó được sao?

- Bây giờ bị người nhật tiện nghi, nhưng ngay cả manh mối tin tức người đều muốn độc chiếm, Thập Lục đệ, người cũng không biết điều quá đi?

Triệu Nguyên cũng trầm giọng nói:

- Thập Lục đệ, công lao chia cho người một phần cũng không sao, nhưng khẩu cung của người kia, đừng có giấu diếm, nếu có manh mối tiếp theo, chúng ta phải nắm chặt thời gian tiếp tục truy xét.

- Đối phương cùng Quý Phủ lão nhân, và cùng đệ biến của Trấn Long Uyên có liên quan, không được khinh thường, làm trễ nãi thời gian, không cách nào ăn nói trước mặt Phụ hoàng, công lao cũng biến thành lỗi lầm.

Nghe được tên của Quý Phủ lão nhân cùng Trấn Long Uyên, Yến Triệu Ca lại có vài phần hứng thú hơn:

"Hả, có ý tứ, đi qua nhìn một chút xem."

Yến Triệu Ca đi tới trước, liền thấy tên thiếu niên kia không thềm để ý cười, nói:

- Nên làm thế nào, trong lòng ta biết rõ, không nhọc lòng hai vị hoàng huynh dạy bảo, trở về Quốc đô, ta sẽ bẩm báo với Phụ hoàng, tất cả sẽ có quyết định.

Ngữ khí của hắn quả thật là không khách khí chút nào, làm Triệu Nguyên, Triệu Thịnh đều có chút căm tức.

Nhưng lúc này Yến Triệu Ca hiện thân, hai người liền vội vàng đi xuống cơn tức, buông tha thiếu niên kia, đi tới chào hỏi cùng Yến Triệu Ca.

- Triệu Ca, thật là đúng dịp, ngươi cũng ở trong sơn mạch này à?

- Yến công tử.

Võ giả Đông Đường quốc đồng hành cùng Triệu Nguyên, Triệu Thịnh, phạm là Võ giả Tông Sư đều ôm quyền, Võ giả Luyện Thể đều khom người:

- Gặp qua Quảng Thừa công tử!

Những ngày gần đây, Yến Triệu Ca trên khu vực Đông Đường, danh tiếng bộc phát vang dội.

Vừa mới đánh một trận với Tiêu Thăng, cùng Triều Nguyên Long trong Lộc Liêu Sơn Mạch, tin tức còn chưa truyền đến.

Nhưng gần đây nhất, trong Trấn Long Uyên cường thế đánh bại Đại Nhật Thánh Tông Triều Nguyên Long, ở Lâm Uyên Thành so biến hoá chiêu thức đã áp chế Tiêu Thăng thối lui.

Cũng đã làm cho danh vọng của Yến Triệu Ca leo lên một bậc thang mới.

Càng nói thêm là, Quảng Thừa Sơn là một quái vật lớn mà Đông Đường quốc hoàn toàn không cách nào so sánh được.

Triệu Nguyên, Triệu Thịnh thân là Hoàng tử, trải qua Hoàng thất dốc lòng bồi dưỡng, trút xuống một bó lớn tài nguyên, đã là nhân vật kiệt xuất nhất trong thế hệ trẻ của Đông Đường.

Hai người đều có tu vi Tông Sư, nhưng thời gian bọn hắn tu thành Tông Sư, cũng đã qua hai mươi lăm tuổi rồi.

Mà Yến Triệu Ca trước mắt này, thời gian tu thành Tông Sư, tuổi so với Triệu Hạo bây giờ còn muốn nhỏ hơn...

Yến Triệu Ca mỉm cười:

- Hai vị, đã lâu không gặp.
- Lúc trước đi qua Đông Đường quốc, dừng lại một thời gian ngắn, chỉ gặp qua thế bá, cũng không cùng hai vị ôn chuyện.
- Nghĩ không ra lại đụng phải hai vị trong Lộc Liêu Sơn Mạch này.

Triệu Nguyên nói:

- Trấn Long Uyên dị biến không phải là chuyện đùa, Phụ hoàng tự mình tọa trấn.
- Còn phải nhờ Triệu Ca người tra ra chuyện này cùng Quý Phủ lão nhân có liên quan, chúng ta theo hướng này điều tra, phát hiện Quý Phủ lão nhân cũng không phải hành động một mình.

- Phía sau rất có khả năng ẩn dấu một thế lực, Quý Phủ lão nhân cũng không phải là cường giả cao tầng trong đó, mà thành viên trung hạ tầng vòng ngoài của thế lực này.

- Lần này tiến vào Lộc Liêu Sơn Mạch, là vì đuổi bắt vài tên thành viên của thế lực này, mặc dù bọn ta đảm nhiệm sự tình này, nhưng đây cũng là lịch lãm.

Yến Triệu Ca gật đầu, đối với bọn người Triệu Nguyên, Triệu Thịnh, đây cũng là một cơ hội lấy công trạng, tăng thể diện trước mặt Quốc chủ Đông Đường.

Kết quả hình như là bị người khác hái được quả đào, lượm tiện nghi, thảo nào hai huynh đệ Triệu Nguyên đều rất khó chịu.

Triệu Thịnh quay đầu lại nhìn quét qua thiếu niên kia, bất mãn nói:

- Thập Lục đệ, còn không qua đây chào hỏi?

Vẻ mặt của thiếu niên kia bình tĩnh nhìn Yến Triệu Ca, nhàn nhạt nói:

- Lễ độ.

Yến Triệu Ca nhìn hắn, khóe miệng hơi rút một cái.

"Ta nếu như nhìn không lầm, ta dĩ nhiên thấy trong ánh mắt của hắn, có ngạo mạn cùng xem thường?"

Yến Triệu Ca có chút tức cười, quan sát trên dưới thiếu niên trước mắt này.

Ước chừng khoảng mười bảy tuổi, cảnh giới Luyện Thể Dẫn Khí trung kỳ, tu vi đến mở ra Đan Điền Khí Hải.

Không phải xuất thân từ tông môn Thánh địa, ở tuổi này có tu vi như thế, cũng xem như là cực kỳ xuất sắc rồi.

Nhất là khi thấy quần áo mà thiếu niên này mặc, mặc dù là Hoàng tử, nhưng hiển nhiên là không được coi trọng, tài nguyên lấy được hơn phân nửa là có hạn.

Nhưng mặc kệ thấy thế nào, bất luận là thực lực cá nhân hay bối cảnh sau lưng, đều hoàn toàn không thể nào so sánh với Yến Triệu Ca.

Thế nhưng Yến Triệu Ca rõ ràng thấy trong mắt hắn, chợt loé lên một tia xem thường rồi biến mất.

Mà thái độ đối với Yến Triệu Ca, đã không phải là không kiêu ngạo không siểm nịnh nữa, mà là ngạo mạn vô lễ.

Nhưng Yến Triệu Ca rõ ràng có thể cảm nhận được, đối phương là xem thường thật sự, cũng không phải vô tri không sợ, mà là phát ra từ tận đáy lòng, đối với bản thân kiêu ngạo tự tin, cho nên mới xem thường.

Ở Thiếu niên này xem ra, đó là chuyện đương nhiên.

... Giống như một Võ Thánh, một Đại Tông Sư, nhìn một Võ giả Tông Sư cùng Võ giả Luyện Thể vậy.

Trong lòng của Yến Triệu Ca dâng lên một cảm giác cổ quái.

Một bên sắc mặt của Triệu Nguyên phát chìm, lấy Cường khí bao lại âm thanh, truyền âm cho Yến Triệu Ca:

- Triệu Ca không nên chấp nhặt với hắn.
- Đây là Thập Lục đệ của ta, Triệu Hạo.

- Trước giờ cũng không phải là cái dạng này, bảo sao nghe vậy, bình thường cũng không có gì lạ, nửa năm trước đây giống như đột nhiên khai khiếu, tu vi Võ đạo tiến triển cực nhanh.

- Nhưng con người cũng biến thành có chút ngạo mạn vô lễ.

Triệu Nguyên nửa nghi ngờ, nửa tức giận nói:

- Lần này chúng ta truy bắt tặc nhân, đem người này vây ở trong núi, đánh cho trọng thương, kết quả bị hãn lượm tiện nghi.

- Lượm cũng liền lượm đi, sau khi hãn gắng hỏi ra lời khai hữu dụng, trực tiếp đem giết, hỏi hãn đã biết cái gì, nhưng lại không nói.

Yến Triệu Ca tấm tắc lấy làm kỳ:

"... lạ nha."

Bất quá Yến Triệu Ca cũng không có ý tứ nhúng tay, tuy rằng quen biết với Triệu Nguyên, nhưng mặc kệ nói như thế nào đi nữa, Triệu Hạo cũng là con trai của Đông Đường Quốc chủ.

Về phần Triệu Hạo có giấu diếm tin tức gì, đến trước mặt lão tử của hãn thì hãn cũng không giấu được, thông qua Đông Đường Quốc chủ, Yến Triệu Ca cũng có thể biết.

Còn đối với Triệu Hạo vô lễ cùng ngạo mạn, Yến Triệu Ca càng thêm kỳ quái.

Hoặc đối phương là một tên điên.

Nếu như không phải mà nói, dũng cảm của đối phương tới từ đâu?

Phô trương thanh thế cùng lòng chứa càn khôn, rõ ràng là hai việc khác nhau.

Trong lòng của Yến Triệu Ca suy tư, biểu tình thản nhiên, người khác cũng biết hẳn không chấp nhận với Triệu Hạo.

Nhưng Triệu Hạo lại nhú mày, đối với hành vi không nhìn tới mình của Yến Triệu Ca, trong ánh mắt ngoại trừ xem thường, càng nhiều thêm chút châm chọc.

Triệu Thịnh đối với Yến Triệu Ca không có phản ứng, cũng cảm thấy hơi thất vọng.

Bất quá sự chú ý của hắn rất nhanh liền đặt trên người của Triệu Hạo, cười lạnh nói:

- Thập Lục đệ, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt sao.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 51: Tai hoạ ngầm chồng chất

Vẻ mặt của Triệu Thịnh bất thiện nhìn Triệu Hạo, Triệu Hạo quét mắt nhìn hăn một cái, cười lắc đầu.

Triệu Thịnh rõ ràng là một Võ giả cảnh giới Tông Sư, muốn thu thập một cái Võ giả Luyện Thể như hăn, theo như lẽ thường mà nói, không cần tốn nhiều sức lực.

Nhưng trong ánh mắt của Triệu Hạo, không có chút sợ hãi nào, trái lại vẫn rất bình tĩnh như thường.

Trong bình tĩnh, lộ ra mấy phần xem thường.

Con mắt của Yến Triệu Ca khẽ híp lại một cái:

"Ánh mắt nhìn Triệu Thịnh, cùng nhìn ta không khác gì nhau..."

"Ở trong mắt hăn, ta và Triệu Thịnh là cùng một cấp bậc sao?"

Yến Triệu Ca không tiếng động cười rộ lên.

Triệu Hạo nhàn nhạt hỏi:

- Tam ca muốn cho ta uống cái rượu phạt gì?

Triệu Thịnh hừ lạnh một tiếng:

- Đoạn thời gian này, tu vi của Thập Lục đệ đột nhiên tăng mạnh a, chỉ là kinh nghiệm thực chiến khó tránh có chút thiếu.

- Thủ hạ của Tam ca có vài người, muốn bồi Thập Lục đệ luyện tay một chút.

- Tích lũy nhiều kinh nghiệm, tránh khỏi sau này cầm người sắp chết ra hạ thủ, đụng phải người mạnh chân chính, xui xẻo chính là người.

Vẻ khinh thường trong ánh mắt của Triệu Hạo càng đậm, nhìn Triệu Thịnh, giống như một người lớn nhìn một đứa bé không hiểu chuyện làm ầm ỹ.

Hắn không nói hai lời, trực tiếp rút kiếm ra khỏi vỏ, yên lặng đứng tại chỗ:

- Ai muốn chỉ giáo?

Rơi vào trong mắt người khác, còn không cảm thấy được, nhưng tầm mắt của Yến Triệu Ca vượt qua những người ở đây rất nhiều.

Từ góc độ của Yến Triệu Ca mà nhìn, Triệu Hạo cầm kiếm trong tay, khí thế lập tức bất đồng.

Càng thêm kiệt ngạo, trương dương, sắc bén, bộc lộ phong mang (tài năng)!

Cả người giống như một thanh kiếm sắc bén ra khỏi vỏ, như muốn phóng lên cao, trăm phá bầu trời.

Đây thuần túy là một loại khí thế, khó có thể nói rõ, nhưng tồn tại chân thực.

Lúc này, Triệu Hạo vẫn là Võ giả Luyện Thể không sai, cũng không phải ẩn giấu cảnh giới tu vi thực lực, nhưng khí thế của hắn, thật giống như áp chế đại đa số người trên thế giới này.

Giống như trước mặt hắn là một Đại Tông Sư, cũng không đáng giá nhắc tới.

Lông mày của Yến Triệu Ca hơi nháy:

"Thú vị, chẳng lẽ..."

Tuy rằng Triệu Thịnh hận không thể tự tay đem Triệu Hạo đánh gần chết, nhưng dù sao hắn cũng là Tông Sư, lớn hơn Triệu Hạo mười mấy tuổi.

Tuy rằng biểu hiện của Triệu Hạo rất không khiêm cung, nhưng trước công chúng, lại có Yến Triệu Ca ở đây, Triệu Thịnh ngăn xuống ý nghĩ muốn tự mình ra tay.

Bất quá hắn cũng không có ý định cho Triệu Hạo sống khá giả.

Triệu Hạo có tu vi Luyện Thể bát trọng, Dẫn Khí trung kỳ, Triệu Thịnh tìm đối thủ cho hắn, tuy rằng cũng là Dẫn Khí trung kỳ, nhưng khí tức hung hãn, rõ ràng đã quen với việc chém giết, kinh nghiệm phong phú không gì sánh được.

Sát khí nồng đậm, hầu như có thể để cho đối thủ có kinh nghiệm thực chiến không nhiều sợ bể mật, biến thành một con nai chỉ mặc sức bị làm thịt.

Nhưng Triệu Hạo không cần tốn nhiều sức, một hiệp, liền đánh bại đối thủ!

Dưới một kiếm, một cánh tay của đối phương bay thẳng lên trời!

Trình độ hung ác tàn nhẫn, làm mọi người phải ghé mắt.

- Thật lớn mật!

Sắc mặt của Triệu Thịnh tái xanh, vung tay lên, một kiếm khách phía sau vượt qua đám người Dẫn Khí hậu kỳ đi ra.

Kiếm khách này lại có tu vi là Luyện Thể cửu trọng, Dẫn Khí hậu kỳ, đồng thời cách thập trọng Nhập Vi cảnh cũng không xa.

Triệu Hạo cũng lại không thèm để ý tới, vung kiếm mà cười:

- Đều như nhau.

Kết quả trận đánh giữa hai bên, lần thứ hai làm mọi người xem chiến mở rộng tầm mắt.

Người thắng, vẫn là Triệu Hạo!

Triệu Hạo cười "hắc" một tiếng:

- Tiếp theo là Nhập Vi cảnh, hay là Tam ca tự mình lên?

Khi đang nói chuyện, toàn thân hắc vang lên âm thanh "bùm bùm", sau đó vang lên tiếng lôi âm trầm muộn mớ hồ.

Lôi âm cũng không phải phát ra từ bên ngoài, mà là từ trong cơ thể của Triệu Hạo.

Mọi người đồng thời kinh ngạc:

"Nội khí tận xương, lôi âm tẩy tủy? Đây là đột phá đến Dẫn Khí hậu kỳ, lần đầu tiên tẩy tủy phạt cốt? !"

Phong Vân Sanh đi theo bên cạnh Yến Triệu Ca, thấy thế cũng không khỏi cười, liếc nhìn Yến Triệu Ca.

Mặc dù nàng không nói chuyện, nhưng rõ ràng là nhớ tới tình cảnh Tiêu Thăng khi đối mặt với Yến Triệu Ca trước đây.

Yến Triệu Ca nhưng không có cười, mà là bình tĩnh nhìn Triệu Hạo.

"Người này còn không có xuất toàn lực, sát chiêu kiếm pháp chân chính am hiểu cũng không có thi triển."

Yến Triệu Ca có thể nhìn ra một số thứ, so với người bên ngoài nhiều hơn lắm:

"Liên chiến liên thắng, là dựa vào kiến thức cùng kinh nghiệm hơn xa đối thủ, sự điều khiển kiếm trong tay."

"Giống như ta, một cảnh trúc cũng có thể làm kiếm, không động tới Cương khí cũng đánh cho Võ giả Nhập Vi cảnh sừng đầu."

"Kiếm đạo tạo nghệ của người này cực kỳ cao thâm, lấy cây làm kiếm thậm chí lấy ngón tay làm kiếm, cảnh giới không kiếm, lấy khí thành kiếm cũng không nói chơi, chỉ là yêu kiếm, cho nên càng không hạn chế bởi vật, một kiếm nơi tay, đã đặc đạo rồi."

Yến Triệu Ca cười một tiếng:

"Nửa năm trước đột nhiên khai khiếu?"

"Ha ha..."

Lúc này Triệu Hạo lộ ra khí phách cùng đắc ý, hoành kiếm mà đứng:

- Thủ hạ của Tam ca còn có người hay không? Bằng không thì Tam ca tự mình lên đi?

- Đại ca đâu? Có muốn cùng nhau chơi đùa một chút hay không, ta thì không sao cả.

Mặt của Triệu Thịnh trầm như nước, cắn răng cười nói:

- Thập Lục đệ, lợi hại a, trước đây thật không nhìn ra, bất quá người không khỏi phô trương có chút quá sớm.

Vừa nói xong, bước ra.

Triệu Hạo khiêu khích như vậy, hẳn liền không cần khắc chế nữa, cũng không lo lắng sau này Đông Đường Quốc chủ quở trách.

- Giữa anh em ruột thịt, nên yêu thương lẫn nhau, cùng cảnh giới giao thủ luận bàn cũng thôi, Tông Sư giao thủ cùng Võ giả Luyện Thể, khó tránh hơi quá rồi.

Lúc này, một âm thanh đột nhiên vang lên từ xa, sau một lúc, một trung niên nam tử diện mạo uy nghiêm xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Đầu tiên hẳn nhìn về phía Yến Triệu Ca, gật đầu:

- Triệu Ca, đã lâu không gặp.

Yến Triệu Ca cười:

- Phong thái của Cẩn Vương điện hạ càng hơn xưa a.

Người này chính là hoàng đệ của Đông Đường Quốc chủ, đệ nhị cường giả của Hoàng thất Đông Đường, Cẩn Vương Triệu Thế Liệt, lúc trước Yến Triệu Ca cũng đã biết.

Bất quá, lập trường của người này lại khuynh hướng Đại Nhật Thánh Tông, là ván cầu lớn nhất cho thế lực của Đại Nhật Thánh Tông bước vào Đông Đường quốc.

Thái tử vị của Đông Đường quốc vẫn để trống mà không quyết định, nhân tố rất lớn chính là người này.

Bất kể là thế lực dưới trướng của hãn, hay là Đại Nhật Thánh Tông phía sau, đều gây áp lực cho Đông Đường Quốc chủ, mong muốn lập Hoàng Thái đệ mà không phải Thái tử.

Ở nơi Võ đạo xưng tôn này, lực lượng cá nhân có thể xoay chuyển càn khôn, rất nhiều quy định của thế tục không thể áp dụng.

Tỷ như nếu hôm nay Đông Đường Quốc chủ đột nhiên băng hà (chết), như vậy Đông Đường quốc không chỉ tổn thất một vị Quân chủ, còn tổn thất một Đại Tông Sư.

Đối với thực lực chính thể của Đông Đường mà nói, là một tổn thất cực kỳ lớn.

Bất kể là Triệu Nguyên hay Triệu Thịnh, bọn họ chỉ là Tông Sư, cho dù leo lên ngôi vị Hoàng đế, về phương diện thực lực cao tầng, trong khoảng thời gian ngắn nhất định là không cách nào thay thế được Phụ hoàng của bọn họ.

Tuy rằng Cẩn Vương yếu hơn Đông Đường Quốc chủ, thế nhưng cũng đồng dạng là cường giả Đại Tông Sư, nếu trung thành phụ tá tân Quân thì thôi, nếu như hãn sinh ra tâm tư khác, tình hình liền phức tạp.

Hoàng triều thế tục, lão Hoàng đế trước khi lâm chung an bài người nối nghiệp, tự nhiên sẽ dẹp sạch những nhân tố không ổn định.

Nhưng tình huống như Cẩn Vương, lại làm cho Đông Đường Quốc chủ cũng cảm thấy vướng tay vướng chân.

Dù sao, Triệu Thế Liệt cũng là một Đại Tông Sư, cũng là một bộ phận trọng yếu cấu thành thực lực của Đông Đường quốc, giết hãn, bị tổn thương chính là Đông Đường.

Huống chi, đứng sau Triệu Thế Liệt là Đại Nhật Thánh Tông, cho dù Đông Đường Quốc chủ có Quảng Thừa Sơn chống đỡ, cũng không dễ dàng động thủ.

Thế cục của Đông Đường quốc, hôm nay đang duy trì trên một cân bằng yếu ớt, tuy rằng Đông Đường Quốc chủ cùng Quảng Thừa Sơn chiếm ưu thế, nhưng tai hoạ ngầm cũng đồng dạng không nhỏ.

Triệu Thế Liệt cùng Yến Triệu Ca có lẽ với nhau, liền cười ha hả cười nhìn về phía ba huynh đệ Triệu Nguyên, Triệu Thịnh cùng Triệu Hạo, nói:

- Muốn luận bàn tỷ thí, hoàn toàn không cần động võ mà.
- Phương pháp tỷ thí không tổn thương hoà khí, có rất nhiều a.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 52: Tính cách của ta cũng hung bạo như vậy

Đối với lời nói của Cẩn Vương Triệu Thế Liệt, Yến Triệu Ca cười nhạt.

Vị Cẩn Vương điện hạ luôn nhớ thương ngôi vị Hoàng đế của Đông Đường này, cũng không phải có lòng hảo tâm đi.

Mặc dù hẳn là Đại Tông Sư, nhưng tầm mắt kiến thức, không cách nào so sánh với Yến Triệu Ca được.

Hắn có thể nhìn ra thực lực của Triệu Hạo không tầm thường, nhưng nhất định là nghĩ nhiều đến chuyện dùng mảnh khoé không cách nào phát hiện.

Theo Triệu Thế Liệt thấy, tuy rằng Triệu Hạo cường thế đánh bại hai tên Vô giả Luyện Thế, nhưng nếu gặp phải Tông Sư như Triệu Nguyên cùng Triệu Thịnh, không nghi ngờ gì là một chiêu miếu sát.

Trên thực tế, không chỉ là Triệu Thế Liệt, hầu như tất cả mọi người ở đây đều nghĩ như vậy.

Bây giờ bọn họ thấy Triệu Hạo chủ động khiêu khích, giống như nhìn thấy một tên điên.

Yến Triệu Ca không cho là như vậy, Triệu Hạo muốn vượt qua lạch trời giữa Luyện Thể cùng Tông Sư là chuyện rất khó, nhưng đối mặt với Triệu Nguyên cùng Triệu Thịnh, lại không biết là nghiêng về bên nào.

Có lẽ tu vi Võ đạo giữ hai bên chênh lệch rất lớn, nhưng kinh nghiệm cùng tầm mắt kiến thức, chênh lệch càng lớn hơn nữa, nói là một cái trên trời một cái dưới đất cũng không quá.

Ánh mắt Triệu Hạo nhìn Triệu Thế Liệt, kỳ thực cũng có một chút không để vào mắt, chỉ là so với khi nhìn Võ giả Tông Sư, coi trọng hơn vài phần.

Triệu Thế Liệt đối với Triệu Hạo đương nhiên cũng không có cảm tình gì, nhưng theo hẳn thấy, Triệu Hạo có thể giúp hắn chen ép Triệu Nguyên và Triệu Thịnh.

Con nổi dỗi của Đông Đường Quốc chủ tranh đấu nội bộ, càng đấu càng kịch liệt, thế lực càng ngang nhau, đối với Triệu Thế Liệt mà nói tất nhiên là càng tốt.

Triệu Hạo vốn bình thường không có gì lạ, lúc này là lực lượng mới xuất hiện, đối Triệu Thế Liệt mà nói, chính là một viên cờ rất tốt.

Về phần nói ngày sau Triệu Hạo sẽ mạnh hơn Triệu Nguyên, ảnh hưởng đến địa vị của Triệu Thế Liệt hẳn, đó là một vấn đề ở phương diện khác.

Nói cho cùng, hiện tại Triệu Hạo chỉ là một Võ giả Luyện Thể mà thôi.

- Đông Đường quốc ta nổi danh nhất Thiên Đông châu là cái gì? Là Luyện đan Luyện dược, so tài bằng cái này không phải là được sao, không cần phải tổn thương hòa khí.

Triệu Nguyên cùng Triệu Thịnh cũng không phải phường ăn chơi trác táng, trong toàn bộ Hoàng thất Đông Đường, cũng là một tay hảo thủ về

Luyện đan Luyện dược, cùng luyện võ như nhau, thuộc về truyền thống.

Khu vực Đông Đường có thể lực Luyện dược Luyện đan lớn nhất chính là Đan Thạch Các, kỳ thực cũng là Hoàng thất đứng sau lưng.

"Triệu Thế Liệt ra đề nghị này, hiển nhiên đối với Triệu Hạo có lý giải nhất định, cái này thú vị a."

Yến Triệu Ca không nói chuyện, thờ ơ lạnh nhạt, nhìn Triệu Thế Liệt biểu diễn.

Triệu Nguyên, Triệu Thịnh cũng nghĩ đến điểm này, có chút do dự, nhưng cũng không tốt tỏ ra yếu thế.

Hai người bọn họ, một là con của Hoàng hậu, một là con của Quý phi, mà mẹ đẻ của Triệu Hạo chỉ là một cung nữ.

Hoàn cảnh lớn lên cùng giáo dục từ thuở nhỏ của hai người đều hơn xa Triệu Hạo.

Luận võ mà nói, Tông Sư đánh Võ giả Luyện Thể, dù thắng như thế nào đi nữa, thắng cũng không có vẻ vang gì.

Hai người liếc nhìn Triệu Hạo, đều gật đầu, lập tức tỏ vẻ đồng ý.

Tuy rằng thực lực Võ đạo của Triệu Hạo đột nhiên tăng mạnh, nhưng hai người Triệu Nguyên còn không tin Triệu Hạo ở trên phương diện Luyện đan Luyện dược có thể hơn bọn họ.

Triệu Thế Liệt mỉm cười nói:

- Thủ toạ Cung phụng trưởng lão của Đan Thạch Các, Vương lão tiên sinh cũng vừa lúc ở nơi này, gia tộc của Yến công tử có nguồn gốc cùng sở học rộng lớn, hiểu biết uyên bác, bản Vương cũng hơi thông hiểu Đan đạo,

cùng Vương lão tiên sinh, ba người chúng ta có thể đánh giá cho các người, cơ hội này cũng khó có được.

Yến Triệu Ca không tỏ ra ý kiến gì mà cười, phương xa có một đám hắc y Võ giả đang hộ tống một lão nhân đi tới.

Thấy lão nhân này, Triệu Nguyên, Triệu Thịnh cũng đi lên chào hỏi:

- Vương lão, ngài khỏe.

Chỉ có Triệu Hạo, vẫn đang đứng tại chỗ, chỉ là nhàn nhạt hướng lão nhân gật đầu một cái.

Vương lão tiên sinh cũng không cho rằng hắc lang nương, trái lại cũng hướng Triệu Hạo gật đầu.

Triệu Nguyên cùng Triệu Thịnh thấy thế, trong lòng liền nhảy một cái.

Kế tiếp, sau khi Vương lão tiên sinh minh bạch tình huống, lắc đầu nói:

- Cái này còn có cái gì để so, Luyện đan thuật của Thập Lục Hoàng tử, còn cao hơn lão phu.

- Hắc ở cái tuổi này, lấy tu vi này, Luyện đan thuật lại cao, đúng là ít thấy trong cuộc đời của lão phu.

Thân phận của hắc đặc thù, tính tình cũng thẳng thắn, nói có phần không cố kỵ gì.

Lời vừa nói ra, hai người Triệu Nguyên cùng Triệu Thịnh đều hoảng sợ.

Trên khu vực của Đông Đường quốc, người có thể so Luyện đan thuật với lão giả trước mắt này, cũng chỉ có Đông Đường Quốc chủ.

Liên Đại Tông Sư như Cẩn Vương Triệu Thế Liệt, đều kém hơn Vương lão tiên sinh này, dù hẳn chỉ có cảnh giới Tông Sư mà thôi.

Vẻ mặt của Triệu Hạo lạnh nhạt, tùy ý nói:

- Ở Cảnh giới Tông Sư, Luyện đan thuật của người, cũng có thể coi là không tệ.

Trên mặt của Triệu Thế Liệt lộ ra vẻ tươi cười:

- Đây là tình huống mà bản Vương cũng không biết, nghĩ không ra ở phương diện này tại Đông Đường, lại ra một "thiên lý câu" như vậy.

"Người không biết mới gặp quý đi."

Yến Triệu Ca vì không để người khác phát hiện, nên nghiêng mắt đi thật nhanh, nghĩ:

"Người không biết, người còn ra cái chủ ý như thế hay không?"

"Nhưng mà, người làm sao mà biết được?"

Tầm nhìn của Yến Triệu Ca xẹt qua Triệu Thế Liệt cùng Triệu Hạo, cuối cùng rơi vào trên người Đại cung phụng Vương lão tiên sinh của Đan Thạch Các.

Sắc mặt của Triệu Nguyên cùng Triệu Thịnh đều có chút khó coi, Triệu Hạo thì cười ngạo nghễ:

- So Luyện đan, hai vị hoàng huynh một chút cơ hội cũng không có, bằng không thì luận võ đi.

Yến Triệu Ca từ này giờ vẫn không nói gì, lúc này mới mở miệng nói:

- Như Cẩn Vương điện hạ nói, một chút việc nhỏ như thế, không cần thiết phải tổn thương hòa khí.

- So Luyện đan là được rồi.

Triệu Nguyên kinh ngạc nhìn về phía Yến Triệu Ca, ngay cả Triệu Thế Liệt cũng có chút ngoài ý muốn.

Yến Triệu Ca thẳng thắn nói:

- Bất quá nếu chúng ta vừa gặp kỳ hội như thế này, sao không cấp cho cuộc tỷ thí này một chút tiền cược đi?

Triệu Thế Liệt hơi nhú mày nói:

- Hả, chẳng biết Triệu Ca muốn đặt bên nào.

Nếu như Yến Triệu Ca muốn đặt Triệu Hạo, Triệu Thế Liệt sẽ tính lại, hẳn thấy, cái này không chỉ là một hồi đánh cược.

Mà là Yến Triệu Ca, thậm chí còn là Yến Định phía sau Yến Triệu Ca, trong đám con nối dõi của Đông Đường Quốc chủ, muốn buông tha Triệu Nguyên, ngược lại có tin hiệu muốn chống đỡ cho Triệu Hạo!

Vẻ mặt của Triệu Nguyên không thay đổi, nhưng ánh mắt rõ ràng là đang khẩn trương nhìn Yến Triệu Ca.

- Ta đặt Triệu Nguyên thế huynh.

Yến Triệu Ca dứt khoát nói.

Triệu Nguyên thở ra một hơi, những người khác thì càng thêm hoang mang khó hiểu, Triệu Thế Liệt nói:

- Nhận Vương lão tiên sinh một lời nói rõ thiên cơ, bản Vương tất nhiên càng xem trọng Triệu Hạo hoàng chất.

Yến Triệu Ca gật đầu:

- Vậy thì được.

- Chẳng hay Triệu Ca muốn cược cái gì?

- Ta cược cổ phần mà Cấn Vương điện hạ chiếm ở Đan Thạch Các.

Triệu Thế Liệt nghe vậy, ánh mắt bỗng nhiên loé lên, nhìn chăm chăm Yến Triệu Ca.

Đan Thạch Các một ngày một dấu vàng, không chỉ chiếm địa vị đầu lĩnh đan dược của Đông Đường quốc, càng là mậu dịch (buôn bán) ra bên ngoài lớn nhất của Đông Đường.

Ông chủ lớn nhất phía sau, chính là Đông Đường Hoàng thất, người chủ lớn nhất tất nhiên là Đông Đường Quốc chủ, nhưng Triệu Thế Liệt cũng giữ một cổ phần rất lớn trong đó.

Bảo dược Yên Vân Tán hiện thế, càng mang đến lợi nhuận khổng lồ, thậm chí bắt đầu đè ép các phường thị buôn bán đan dược của toàn bộ Thiên Đông châu.

Những người khác đều cả kinh, tỷ thí nho nhỏ, tiền đặt cược lại lớn như vậy, cũng không tránh khỏi quá tùy tiện đi?

Nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, lấy bối cảnh, thân thế của Yến Triệu Ca, đồ vật của Triệu Thế Liệt, có cái gì khác làm Yến Triệu Ca để ý sao?

Nghĩ như thế, tất cả mọi người đều thoải mái, chỉ là trong lòng khó tránh khỏi có chút cảm khái.

Có một người cha "ngầu bức", thật là tốt a...

- Về phần tiền đặt cược của ta, Cẩn Vương điện hạ cũng sẽ cảm thấy rất hứng thú.

Dứt lời, Yến Triệu Ca vung tay lên, Hạ phẩm Linh binh Huy Nhật Luân xuất hiện trước mặt mọi người.

Triệu Thế Liệt thốt ra:

- Huy Nhật Luân của Tiêu Thăng?!

Tất cả những người khác đều kinh hãi:

"Linh binh hộ thân của Tiêu Thăng Đại Nhật Thánh Tông? Làm sao sẽ..."

Tại sao ở trong tay của Yến Triệu Ca?!

Chẳng lẽ nói...

Yến Triệu Ca bình tĩnh nói:

- Tiêu Thăng bại bởi ta, thứ này tất nhiên thành chiến lợi phẩm của ta, ta dùng cái này cùng Cẩn Vương điện hạ đánh cược, hẳn là đủ phân lượng đi?

Hô hấp của Triệu Thế Liệt dồn dập, coi như hẳn có tu vi Đại Tông Sư đi nữa, Linh binh cũng là bảo vật cực kỳ khó có được.

Mình chiếm đoạt phân ngạch trong mạch máu kinh tế của Đông Đường, trong đó không chỉ có giá trị kinh tế, mà là quan hệ đến ngôi vị Hoàng đế ngày sau.

Hai bên rất khó so sánh giá trị chuẩn xác.

Nhưng Linh binh này là vật của Tiêu Thăng, lúc này lại rơi vào trong tay của Yến Triệu Ca, đối với Tiêu Thăng mà nói là một sỉ nhục thật lớn.

Nếu Triệu Thế Liệt có thể giúp lấy trở về, không thể nghi ngờ là một nhân tình rất lớn, không nói đến Tiêu Thăng sẽ làm như thế nào, người sau lưng của Tiêu Thăng, chính là Thái Thượng trưởng lão của Đại Nhật Thánh Tông.

Chỉ là, Yến Triệu Ca biết được Luyện đan thuật của Triệu Hạo rất cao, vẫn còn can đảm đưa ra tiền cược như vậy, trong lòng của Triệu Thế Liệt khó tránh khỏi bồn chồn.

Có lòng tin to lớn cỡ nào, mới dám nghênh đón khó khăn như vậy?

Lý trí nói cho Triệu Thế Liệt, không nên đánh cược cùng Yến Triệu Ca.

Những người khác đều khiếp sợ nhìn Yến Triệu Ca, thật không ngờ tu vi Ngoại Cương hậu kỳ như Tiêu Thăng, dĩ nhiên lại thua dưới tay Yến Triệu Ca.

Duy chỉ có Triệu Hạo, dường như hoàn toàn không ý thức đến ý nghĩa mà Yến Triệu Ca thu được Huy Nhật Luân của Tiêu Thăng là như thế nào, vẫn một bộ mặt xem thường nhàn nhạt.

Có thể hăn minh bạch hàm nghĩa trong đó, nhưng vẫn không nhìn ở trong mắt...

Triệu Thế Liệt có ý đồ lợi dụng hăn, hăn chưa hăn không hiểu, nhưng hăn đồng dạng cũng không thêm để ý, ngày sau tự có hồi báo.

Triệu Hạo nhìn Yến Triệu Ca, hừ lạnh một tiếng:

"Hừ, Quảng Thừa Sơn, người từ Quảng Thừa Sơn đi ra... hắc hắc!"

- Cẩn Vương thúc, nếu hăn muốn đánh cược, vậy thì cược là được rồi.

Triệu Hạo bình tĩnh nói, sau đó vung ống tay áo, một lò luyện đan nhỏ trực tiếp rơi trên mặt đất.

Ngọn lửa trong lò luyện đan không có dấu hiệu nào cháy lên, mấy tia khói xanh nhàn nhạt ở bốc lên trong không khí, dần dần ngưng kết thành cảnh tượng núi sông.

Thấy một màn này, những người khác đều có chút mờ mịt.

Vương lão tiên sinh lại trợn to mắt.

Triệu Thế Liệt thì mắt sáng ngời.

"Có tài, tùy hứng, cuồng ngạo, bất quá..."

Khoé miệng của Yến Triệu Ca nhẹ nhàng nhếch:

"... Nhưng mà, cũng quá cuồng đi."

"Tiểu tử, rất không may chính là, ta cũng có tính tình không phục liên hung bạo như vậy."

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 53: Cường giả trọng sinh

- Khói của lò luyện đan sinh dị tượng?

Vương lão tiên sinh nhìn chăm chăm vào lò luyện đan nhỏ trên mặt đất, mở to hai mắt:

- Đây là tạo nghệ Luyện đan "lô hoá thuần thanh" mới có thể sinh ra dị tượng a.

Luyện đan thuật của hắn ở Đông Đường quốc ổn định trước ba, ngày thường luyện đan lúc trùng hợp ngẫu nhiên, mới có thể sinh ra dị tượng như vậy.

Thật lâu sau, hắn mới ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Hạo:

- Lúc trước ở Đan Thạch Các, người cũng không có xuất ra toàn bộ thực lực sao?

Triệu Hạo cười ngạo nghễ:

- Hiện tại, cũng chưa chắc là toàn bộ.

Vương lão tiên sinh ghen lại một chút, rồi hỏi:

- Lần trước có hỏi sư thừa của Thập Lục Hoàng tử, Thập Lục Hoàng tử vẫn không chịu nói, không biết bây giờ có thể cho ta biết không?

- Lão hủ không có ý khác, chỉ hy vọng có thể diện kiến cao nhân kia.

Triệu Hạo nhàn nhạt nói:

- Từ trước ta đã nói qua, không có người khác dạy ta Luyện đan, là ta tự cân nhắc lấy, tin hay không thì tùy người.

Vương lão tiên sinh bị từ chối, cũng không tức giận, chỉ liên tục lắc đầu thở dài:

- Thập Lục Hoàng tử không chịu nói, lão hủ cũng không miễn cưỡng.

Hắn quay đầu nhìn về phía Triệu Nguyên cùng Triệu Thịnh, thở dài một tiếng:

- Luyện đan thuật của Đại Hoàng tử cùng Tam Hoàng tử, là lão hủ tự mình chỉ điểm qua, trình độ cao thấp, trong lòng của lão hủ cũng biết.

- Trong bạn cùng lứa cũng coi như là khó có được, chỉ là... ôi!

Vương lão tiên sinh nói chưa hết lời, trong lời nói chưa hết ý, nhưng cho dù là ai cũng nghe hiểu.

Hắn vô tình hay cố ý liếc nhìn Yến Triệu Ca.

Theo lão giả này xem ra, nói đến đây rồi, kỳ thực cũng là gợi ý rõ ràng cho Yến Triệu Ca.

Triệu Nguyên cùng Triệu Hạo so Luyện đan, chỉ thua không thắng, nếu Yến Triệu Ca cố ý đánh cược, quả thực là Huy Nhật Luân dường như tặng không cho Triệu Thế Liệt.

Thậm chí theo ý nghĩ của Vương lão tiên sinh, đừng nói là Triệu Nguyên, cho dù Yến Triệu Ca tự mình xuất đầu, so Luyện đang cũng khẳng định không bằng Triệu Hạo.

Dù sao trước đây cũng chưa từng nghe nói qua Yến Triệu Ca tinh thông Luyện đan thuật.

Quảng Thừa Sơn là một trong những đại Thánh Địa đương đại, tất nhiên sẽ không thiếu Luyện đan Thánh thủ.

Yến Triệu Ca có truyền thừa sâu xa, có lẽ cũng có tay nghề nhất định, nhưng muốn so với Triệu Hạo, hy vọng quá xa vời.

Bởi vì dựa theo dự đoán của Vương lão tiên sinh, ngoại trừ một ít thủ pháp bởi vì tu vi Võ đạo quá thấp mà tạm thời không cách nào thi triển ra, kỹ xảo Luyện đan của Triệu Hạo, đã đủ đánh đồng với bất kỳ Luyện đan Thánh thủ nào.

Yến Triệu Ca hơi trầm mặc một chút, giống như do dự, ngẩng đầu nhìn về Triệu Thế Liệt:

- Ý kiến của Cẩn Vương điện hạ thì như thế nào?

Triệu Thế Liệt hé mắt, chầm chậm nói:

- Thêm chút tiền cược trợ hứng, cuộc tỷ thí này đương nhiên là rất có ý nghĩa, nếu như Triệu Ca khẳng khẳng muốn đánh cược, bản Vương liền phụng bồi là được rồi.

Yến Triệu Ca nhìn hẳn chăm chú, đột nhiên nhoẻn miệng cười:

- Tốt, vậy thì đánh cược.

Triệu Thế Liệt nhìn vẻ tươi cười của Yến Triệu Ca, mơ hồ cảm giác có chút gì không đúng.

Sau khi hần suy nghĩ một chút lại nói:

- So thủ pháp tài nghệ Luyện đan, mà không phải đan phương đan dược trân quý của ai đó.

- Mọi người cùng nhau luyện chế một loại đơn giản đan dược là được rồi.

- Đánh giá gồm tốc độ, phẩm chất của đan dược, cùng cạn dược còn sót lại nhiều hay ít, đầu tiên là phẩm chất, sau đó là tốc độ, cuối cùng là tiêu hao bao nhiêu dược liệu.

Yến Triệu Ca cười, biết đây là Triệu Thế Liệt sợ chính mình cung cấp bí truyền đan dược nào đó của Quảng Thừa Sơn cho Triệu Nguyên để giữ thế diện.

Hần lo lắng không phải là không có lý, bất quá Yến Triệu Ca không cần đem đan dược của Quảng Thừa Sơn ra ngoài.

Chính là đông đảo đan phương dược cất giấu trong Thần Cung, trong đó Linh đan diệu dược thượng thừa cũng có rất nhiều.

Nhưng Yến Triệu Ca từ lúc bắt đầu tới giờ, cũng không có ý định sử dụng loại phương pháp này.

Triệu Hạo thì vẫn một thái độ thờ ơ lạnh nhạt:

- Không sao, chính là so phẩm chất của đan dược luyện được cuối cùng, ta sẽ phụng bồi.

Triệu Thế Liệt nghe vậy thì liếc nhìn Triệu Hạo.

Hiện tại tiểu tử này đã làm hần dần sinh ra cảm giác uy hiếp, nhưng càng giống hơn là một con dê béo.

Yến Triệu Ca nghiêng mắt liếc nhìn Triệu Hạo, thầm nghĩ:

- Quả nhiên Yên Vân Tán là người làm ra.

Mặc dù có chút ly kỳ, vẫn không thể khẳng định trăm phần trăm, nhưng Yến Triệu Ca càng nhìn, thân ảnh của Triệu Hạo, mơ hồ trùng hợp cùng một người đã chôn vùi trong lịch sử, trở thành truyền thuyết.

Cuồng ngạo, không chịu dưới người khác, không kiêng nể gì cả, bộc lộ phong mang.

Võ Thánh năm xưa, Đan đạo Kiếm đạo song tuyệt, Đan Hỏa Thần Kiếm Cao Triết.

Không thể nghi ngờ, hiện tại đột nhiên trên khu vực Đông Đường xuất hiện Yên Vân Tán, là xuất phát từ Triệu Hạo.

Bởi vì từng quen biết với Đan Thạch Các, Triệu Thế Liệt cùng Vương lão tiên sinh mới biết được người này mang Luyện đan thuật cao siêu.

Có lẽ Đông Đường Quốc chủ cũng khẳng định biết chuyện tình này.

Chỉ bất quá hẳn thấy, dưới gối lại đi ra một nhi tử tài năng, là chuyện tốt, tất nhiên là thấy vui mừng.

Bọn họ lúc này, có thể cho rằng Triệu Hạo gặp kỳ ngộ, hoặc là trước đây giấu tài.

Nhưng chưa từng nghĩ đến, Thập Lục Hoàng tử tầm thường từ trước đến giờ, thế xác lúc này có thể bị một linh hồn khác thay thế.

Một cường giả Thánh cảnh trọng sinh.

"... Thế nhưng, tại sao ta lại cảm giác, hẳn cuồng ngạo như thế a?"

Yến Triệu Ca có chút không nói gì, rất là hiếu kỳ.

Bởi vì thói quen cao cao tại thượng năm xưa, cho nên mới không cách nào điều chỉnh khác biệt do thân phận biến hoá mang tới, không có thích ứng tình huống trước mắt?

Hay là căn bản cũng không muốn thích ứng?

Thế này cũng đủ cuồng a. . .

Đan Hỏa Thần Kiếm Cao Triết năm đó cuồng thì cũng cuồng, nhưng có thể đi tới độ cao như vậy, vậy cũng không đến mức kiêu ngạo như thế đi?

Bất quá, với ta mà nói, người càng cuồng càng tốt.

Cao Triết có sống lại hay không, Yến Triệu Ca kỳ thực cũng không quan tâm.

Nhưng trong lời đồn, hắc đối Quảng Thừa Sơn cũng không tốt gì.

Nhìn lời nói và việc làm của Triệu Hạo, Yến Triệu Ca cũng có thể cảm giác được điểm này.

Lúc này đứng cùng với Triệu Thế Liệt hòa nhau, cũng là nguyên nhân này.

Tuy rằng không rõ đến tột cùng là xuất phát từ nguyên nhân gì, nhưng nếu đối phương có dũng khí đi lên, Yến Triệu Ca liền không thềm để ý tát cho quay về!

- Trước đã nói, hai bên so đấu tài nghệ Luyện đan, tất nhiên là không liên quan đến đan phương cùng đẳng cấp của đan dược.

Yến Triệu Ca cười nhạt:

- Trực tiếp bắt đầu đi.

Triệu Hạo không chút khách khí, mở lò trước.

Mây khói giống như sông núi hội tụ lại, giống như một thế giới chân thật. Lấy được liệu, chậm rãi bỏ vào trong lò, hết thấy nhìn qua giống như mộng ảo.

Triệu Hạo bắt đầu Luyện đan, hơi khói không ngừng bốc lên, hiển hoá cảnh tượng sông núi trên lò luyện đan lần thứ hai.

Mọi người chỉ thấy sông núi đổi dời, giống như trong chớp mắt "biến rộng hoá nương dâu".

Không đợi mọi người phục hồi lại tinh thần, bàn tay của Triệu Hạo lảng không vớ một cái, toàn bộ hơi khói đều bị thu vào lò luyện đan lần nữa.

Sau một khắc, lửa trong lò liền tắt.

Tất cả mọi người đều sửng sốt:

"Kết thúc?!"

Ánh mắt của Triệu Hạo quét về phía Yến Triệu Ca, Triệu Thế Liệt cùng Vương lão tiên sinh, tùy ý nói:

- Các người kiểm tra đi, biết phải làm gì rồi.

Tầm mắt của hắn ở trên người của Yến Triệu Ca dừng lại một chút, sâu trong ánh mắt, lộ vẻ trào phúng càng đậm.

Triệu Hạo luyện chế đan dược, là Liệu Thương Đan rất phổ thông trong phường thị, sau khi Yên Vân Tán xuất hiện, đã sắp bị dồn đến không ai mua.

Nhưng sau khi Triệu Thế Liệt cùng Vương lão tiên sinh kiểm tra, lại đồng thời cả kinh, Triệu Hạo luyện chế Liệu Thương Đan, công hiệu đều muốn nhanh đuổi kịp Yên Vân Tán!

Vương lão tiên sinh thở dài một tiếng, hiện tại Đan Thạch Các mua bán Yên Vân Tán, cũng có phẩm chất phân chia.

Tốt nhất, vẫn là một nhóm mà Triệu Hạo định kỳ luyện chế.

Hiện tại Triệu Hạo luyện chế Liệu Thương Đan, công hiệu cùng phẩm chất sắp vượt qua Yên Vân Tán mà người khác luyện chế, điều này làm cho lão giả chỉ có thể thán phục lần nữa.

Mà Triệu Nguyên cùng Triệu Thịnh, sắc mặt đều âm trầm.

Trực tiếp chịu thua như vậy, thật sự bọn họ sẽ ném mặt không dậy nổi, nhưng tham gia cuộc tỷ thí này, chỉ càng thêm mất mặt.

Triệu Nguyên vô ý thức mà nhìn về phía Yến Triệu Ca, nhưng vẫn cảm thấy tuyệt vọng.

Trước tiên không nói Luyện đan thuật của Yến Triệu Ca có thể không hơn Triệu Hạo hay không, cho dù có khả năng thắng, cũng không có khả năng Yến Triệu Ca tự mình xuống thay hãn tỷ thí.

Mà Luyện đan thuật, cũng không phải dùng ngôn ngữ chỉ điểm vài câu, là có thể trong nháy mắt thăng lên mấy đẳng cấp.

Thấy thế nào thì thắng cuộc tỷ thí này đều vô vọng...

Yến Triệu Ca mỉm cười, dùng Cương khí truyền âm, Triệu Nguyên nghe xong, con mắt dần dần sáng lên.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 54: Ngang tay cũng coi như thua!

Nhìn Triệu Nguyên đi tới lò luyện đan, lại nhìn qua Triệu Hạo, Yến Triệu Ca vuốt cằm của mình nghĩ:

"Ngày hôm nay nếu như ta không ở nơi này, hai huynh đệ Triệu Nguyên, Triệu Thịnh nhất định bị vẽ mặt."

"Hơn nữa còn là đánh xong má phải, đánh tiếp má trái."

"Nói không chừng sau đó bởi vì nhiều loại "thiên kì bách quái" nào đó, mà trở thành đá kê chân cho Triệu Hạo."

Yến Triệu Ca bĩu môi:

"Luyện đan thuật cần thiên phú cũng tích lũy, dù là ta, quả thực cũng không có biện pháp làm cho người khác học cấp tốc."

"Ta càng không thể nào tự mình xuất thủ, ở trần ra trận đi đánh nhau với tên Triệu Hạo này."

"Nếu làm như vậy, không luận thắng thua, ngược lại cấp cho Triệu Hạo tăng thêm vinh quang."

"Nhưng mà, cho rằng như vậy thì ta liền không có biện pháp nào hay sao?"

Dưới sự chỉ đạo của Yến Triệu Ca, Triệu Nguyên không có lấy ra lò luyện đan của mình, cũng không có đi tới lò luyện đan của Triệu Hạo, mà là đi thẳng tới trước mặt của Vương lão tiên sinh.

- Vương lão, có thể đem Liệu Thương Đan của Thập Lục đệ cho ta mượn không?

Wang Lao Tiên Sinh khẽ nhún mày, không vui nói:

- Đại Hoàng tử không tin lão phu sao, cho rằng lão phu thiên vị Thập Lục Hoàng tử?

Triệu Nguyên mỉm cười lắc đầu:

- Tự nhiên là không phải, Vương lão đừng nên hiểu lầm, ta đơn thuần chỉ là muốn nhìn đan dược mà Thập Lục đệ luyện chế một chút mà thôi.

Wang Lao Tiên Sinh nhìn Yến Triệu Ca cùng Triệu Thế Liệt, cuối cùng đem Liệu Thương Đan đưa cho Triệu Nguyên.

Hắn than thở một tiếng:

- Sử dụng thời gian ngắn, dược hiệu rất tốt không nói, người xem, đây lò luyện đan của hắn đi, một điểm cận dược cũng không có, tất cả dược liệu đều được lợi dụng một cách hoàn mỹ, không lãng phí chút nào.

Lời vừa nói ra, trong lòng tất cả mọi người đều trầm xuống.

Ba phương diện đều được Triệu Hạo làm đến hoàn mỹ, cho dù Triệu Nguyên bạo phát vượt trình độ, nhiều lắm cũng chỉ là ngang tay, trừ phi hắn có thể luyện chế Liệu Thương Đan có dược hiệu tốt hơn Triệu Hạo.

Nhưng đó còn là Liệu Thương Đan sao?

Vẻ mặt của Triệu Nguyên không đổi, cầm Liệu Thương Đan trong tay cân nhắc một chút, quay đầu nhìn về phía Triệu Hạo:

- Luyện đan thuật của Thập Lục đệ, quả thực cao siêu.

Triệu Hạo nhàn nhạt nói:

- Đại ca muốn nói cái gì?

Triệu Nguyên không nhanh không chậm nói:

- Luyện đan thuật của Thập Lục đệ vô cùng cao minh, thậm chí có thể làm hơi khói của lò luyện đan sinh dị tượng, Đại ca cũng muốn nói một tiếng bội phục.

- Thế nhưng, Luyện đan Đại đạo huyền bí rộng lớn, các loại pháp môn phong phú...

Triệu Hạo trực tiếp cắt ngang hẳn:

- Thủ pháp Luyện đan xác thực phong phú, nhưng thứ người biết, ta đều biết, thứ người không biết, ta cũng biết.

- Không cần nói những lời như thế này nhiều, trực tiếp vào đề tài chính đi.

Bị hẳn cắt ngang, Triệu Nguyên cũng không để ý, vẫn chậm rãi nói:

- Thập Lục đệ hảo khí phách, đã như vậy, ngày hôm nay đại ca ta muốn bêu xấu rồi.

- Trong lúc vô tình ta học được bề ngoài của một môn Luyện đan kỳ thuật, ngày hôm nay muốn thử một lần.

- Về phần Thập Lục đệ người, không cần thắng ta, chỉ cần có thể làm giống như Đại ca ta, hôm nay Đại ca liền cúi đầu nhận thua.

- Chẳng hay Thập Lục đệ nghĩ như thế nào?

Triệu Hạo nghe vậy, ánh mắt hơi chằm chọc nhìn Triệu Nguyên, sau đó lại nhìn Yến Triệu Ca.

"Kỳ thuật? Ha hả, lão tử hơn nửa đời người, đem toàn bộ các di tích về Đan đạo của Bát Cực Đại thế giới sau Đại Phá Diệt lưu lại khai quật, các pháp môn đều bị ta thu thập sạch sẽ."

"Ngoại trừ đan phương cùng thủ pháp độc môn của các đại Thánh Địa, thiên hạ này phàm là đồ vật có liên quan đến Luyện đan, sẽ không có thứ mà ta không biết."

"Luyện đan thuật của Quảng Thừa Sơn người quả thật có vài phần độc đáo, nhưng loại như Triệu Nguyên có thể nắm giữ được sao."

"Lấy được thiên môn thủ pháp dưới cơ duyên xảo hợp? Hắc, đều là năm đó lão tử chơi đùa xong còn lưu lại."

Triệu Hạo không thêm để ý cười nói:

- Dù ngang tay, cũng tính là ta thua!

Triệu Nguyên mỉm cười gật đầu, đột nhiên lấy ra một cây kim khâu, sau đó đâm vào Liệu Thương Đan.

Mọi người thấy thế, đều sửng sốt, không rõ rốt cuộc là Triệu Nguyên đang làm gì.

Chỉ có Triệu Hạo cùng Vương lão tiên sinh, trong ánh mắt bộc phát ra vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy Triệu Nguyên dùng châm như bay, liên tục đâm chín châm trên Liệu Thương Đan, có sương mù nhàn nhạt từ trong lỗ kim trên Liệu Thương Đan tuôn ra.

Tất cả mọi người nhìn mà sửng sốt, bọn họ tự nhiên biết những sương mù này tuôn ra là do động tác của Triệu Nguyên, nhưng đan dược cũng không phải bóng hơi, tại sao bên trong lại có thể có khí tuôn ra?

Làm xong hết thấy, Triệu Nguyên đem đan dược trả lại Vương lão tiên sinh:

- Thịnh Vương lão đánh giá lại một chút.

Wang Lao Xian sinh hít sâu một hơi, sau khi kiểm tra, trái lại rơi vào trầm mặc, dường như đang dùng tâm tư suy nghĩ gì đó.

Hắn không nói được một lời nào mà đem đan dược giao cho Căn Vương Triệu Thế Liệt bên cạnh, sau khi Triệu Thế Liệt xem qua, chân mày liền dựng thẳng lên.

- Hơi khói của lò lửa (hoả khí) trong đan đều biến mất, dược hiệu nâng cao một bước, chân chính chạm đến cực hạn trên lý thuyết mà Liệu Thương Đan có thể đạt tới?!

- Nhưng mà, làm sao có thể làm được?!

Wang Lao Xian sinh phun ra một ngụm trọc khí, thân thể run nhè nhẹ, nhìn về phía Triệu Nguyên:

- Thứ cho lão hủ mắt mờ, thủ pháp mà Đại Hoàng tử dùng, là Kim Châm Độ Đan Chi Pháp sao?

Triệu Nguyên mỉm cười gật đầu:

- Nhân lực của Vương lão thật tốt, chính là Kim Châm Độ Đan.

Thân thể của Vương lão tiên sinh lần này cũng không run rẩy nữa, mà ngửa mặt lên trời thở dài, cảm thấy thoả mãn đến cực điểm:

- Nghĩ không ra trong cuộc đời của lão phu, dĩ nhiên nhìn thấy được pháp môn diệu thủ Luyện đan trước Đại Phá Diệt, đời này sống không uổng phí!

Bọn người Triệu Thế Liệt, Triệu Thịnh cũng hơi bị ngạc nhiên:

- Vương lão...

Wương lão tiên sinh ổn định lại tâm tình, nói rằng:

- Kim Châm Độ Đan Chi Pháp, có thể triệt để bài trừ hết hơi khói của lò lửa, từ đó đề cao thành phẩm đan dược cùng phẩm chất của nó.

- Cái này cho dù trước Đại Phá Diệt, cũng là một trong những pháp môn Luyện đan đứng đầu, sau Đại Phá Diệt đã thất truyền, hôm nay chỉ còn lại vài chữ ghi chép đơn giản, giống như một truyền thuyết.

Triệu Nguyên nhìn về phía Triệu Hạo, không nhanh không chậm nói:

- Ta cũng chỉ biết một chút da lông mà thôi, làm mọi người chê cười rồi.

Trong đôi mắt của Triệu Hạo bộc phát ra vẻ kinh ngạc, cũng không nhìn Triệu Nguyên, mà lại nhìn chăm chăm vào Yến Triệu Ca.

Yến Triệu Ca nhìn Triệu Hạo, nhìn như nhã nhặn, kỳ thực trong lòng rất vô lương cười rộ lên:

"Tính cách quyết định số phận, ta thích nhất là đối phó với người trẻ tuổi "nhị bức" giống như người."

Ánh mắt của Triệu Thịnh cũng rơi vào trên người của Yến Triệu Ca, thấp giọng phân phó thị vệ bên cạnh, cũng mang tới một quả Liệu Thương

Đan, lại lấy một cái kim khâu.

Hắn quan sát mai Liệu Thương Đan của Triệu Nguyên, sau đó lục lợi phương hướng, cũng đâm chín châm, nhưng Liệu Thương Đan của mình, một nửa điểm phản ứng cũng không có.

"Quả nhiên là phải có thủ pháp đặc thù, cũng không phải là ngẫu nhiên!"

Triệu Thịnh có chút buồn vô cớ thờ dài.

Triệu Nguyên nhìn Triệu Thịnh cười, lấy ra một mai Liệu Thương Đan hoàn toàn mới của mình, chiếu theo phương pháp mà làm.

Chỉ thấy sương khói lần nữa bốc lên.

Ánh mắt của Triệu Thế Liệt đảo qua hai người Yến Triệu Ca cùng Triệu Nguyên, đột nhiên nói:

- Liệu Thương Đan có thể, như vậy thì Yên Vân Tán như thế nào đây?

Thị vệ phía sau hắn liền vội vàng lấy ra một bao dược tán đưa lên, chính là Yên Vân Tán đang bột.

Triệu Nguyên thấy thế, ánh mắt hơi cứng lại.

- Không sao, lấy Cương khí của bản thân đem dược tán tụ lại thành đan hoàn là được, sau đó theo chỉ thị của ta, đâm chín châm.

Yến Triệu Ca ung dung truyền âm nói, Triệu Nguyên nghe vậy liền trầm tĩnh lại.

Hắn lấy Yên Vân Tán, dùng Cương khí bắt lại, đem dược tán ngưng thành trạng thái đan hoàn (viên tròn).

Triệu Thế Liệt nhìn chăm chú, tuy rằng hiện tại được tán thành đáng dấp của đan hoàn, nhưng thật ra vẫn là bột phấn, cùng đan dược như Liệu Thương Đan hoàn toàn khác nhau.

Thế nhưng dưới chín châm của Triệu Nguyên, lại có sương khói từ đó tuôn ra.

Dĩ nhiên sương khói một phân thành hai, một đen một trắng, màu đen tán đi trong không khí, màu trắng trở lại trong Yên Vân Tán đã ngưng kết thành đan hoàn.

Kiểm tra lại dược hiệu, Vương lão tiên sinh liên tục tán thán, Triệu Thế Liệt triệt để không có gì để nói, nghiêng mắt nhìn về phía Triệu Hạo.

Trong ánh mắt của Triệu Hạo cuối cùng không vẽ bình tĩnh ngạo mạn, mà trở nên ngưng trọng.

Không nói hai lời, Triệu Hạo cũng lấy ra một gói dược tán, ngưng tụ thành đan hoàn, hướng về Triệu Nguyên lấy kim khâu.

Hắn chậm chạp không có hạ châm, mà nhíu mày suy nghĩ tỉ mỉ một lúc lâu.

Một lúc lâu sau, Triệu Hạo rốt cục hạ châm.

Châm thứ nhất, không có việc gì. . .

Châm thứ hai, không có việc gì. . .

Châm thứ ba. . .

Châm thứ tư. . .

Thứ năm. . .

"Phanh!"

Yên Vân Tán ngưng kết thành đan hoàn, toàn bộ nổ tung, hóa thành bụi mù khắp trời.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 55: Người tốt Triệu Hạo

Triệu Thịnh đâm chín châm không có việc gì, Triệu Hạo đâm xuống năm châm, đan dược liền nổ tung, điều này cũng không phải là Triệu Hạo không bằng Triệu Thịnh, mà ngược lại, hơn xa Triệu Thịnh.

Triệu Thịnh hoàn toàn không biết pháp môn, đâm xuống chín châm đều vô dụng, chỉ là đâm trên đan dược chín lỗ nhỏ mà thôi.

Còn Triệu Hạo thì lúc đâm châm vào, đồng thời, Nội khí chấn động đan dược, gắng sức bắt chước pháp môn.

Nhưng mà đáng tiếc, tuy rằng hăn mạnh hơn Triệu Thịnh, nhưng vẫn không thể làm được pháp môn Kim Châm Độ Đan Chi Pháp này.

Triệu Hạo đứng yên tại chỗ, cũng không né tránh, không phất tay thổi tan khói bụi.

Thế nên khói bụi rơi xuống đầy mặt và cổ của hăn, tóc trắng phao, trên mặt cũng bị phủ một tầng bụi trắng, nhìn qua cực kỳ khôi hài.

Võ giả thủ hạ của Triệu Nguyên, Triệu Thịnh, không quen nhìn vẻ cuồng ngạo của hăn, lúc này nhìn hăn xui xẻo, cũng không nhin được mà bật cười.

Khuôn mặt đầy bụi của Triệu Hạo, hai mắt lại giống như lang sói, ánh mắt sâu kín nhìn chòng chọc Yến Triệu Ca.

Trong ánh mắt của hắn lúc này, không có khinh miệt xem thường, nhưng nhiều hơn oán khí căm thù.

Không còn là oán khí căm thù nhắm vào Quảng Thừa Sơn, mà là hoàn toàn nhắm vào cá nhân Yến Triệu Ca.

Nhắm vào thanh niên trước đây, hắn chưa từng có để vào mắt.

Vẻ mặt của Yến Triệu Ca như thường, giống như không nhìn thấy ánh mắt của Triệu Hạo, mà là hướng về Triệu Thế Liệt chấp tay một cái:

- Nhờ có đề nghị của Cẩn Vương điện hạ, đúng là một hồi tỷ thí đặc sắc.

Thấy Yến Triệu Ca hoàn toàn không nhìn sự tồn tại của mình, con người của Triệu Hạo hơi co rút lại.

Có lúc, không nhìn, còn hơn sự khinh thường miệt thị.

Xưa nay Triệu Hạo là một người "người khác cường, hắn càng cường hơn người khác", lúc này làm sao có thể chịu được sự coi thường của Yến Triệu Ca?

Ánh mắt của hắn liền trở nên càng thêm tăm tối.

- Thập Lục đệ cần thử lại vài lần không?

Tiếng nói của Triệu Nguyên giống như có chút lòng tốt, lúc này vang lên bên tai của hắn.

Triệu Hạo nhắm mắt lại, thầm nắm chặt hai tay, móng tay găm sâu vào trong thịt.

Mới vừa rồi thử nghiệm qua một lần, hẳn biết, Kim Châm Độ Đan Chi Pháp, cũng không phải pháp môn nhìn là có thể học được.

Dù cho trình độ Luyện đan của hẳn giỏi hơn phần lớn người trên đời này đi nữa, cũng không phải trong vài lần thí nghiệm là có thể tìm ra.

Triệu Nguyên nhìn Triệu Hạo, nhàn nhạt nói:

- Xem ra Thập Lục đệ không muốn tiếp tục thử nghiệm? Vậy không biết cuộc tỷ thí này của chúng ta, kết quả nói như thế nào?

Thân thể của Triệu Hạo lung lay, mở mắt ra, căn bản không nhìn Triệu Nguyên, ánh mắt nhìn chòng chọc thẳng vào Yến Triệu Ca:

"Quanh năm đánh nhận, lại bị nhận mỗ vào mắt..."

Hắn hít sâu một hơi, mở miệng nói:

- Lần này là ta thua.

Triệu Hạo lạnh nhạt liếc nhìn Triệu Nguyên, lười nói vô ích.

Hắn nắm chắc trăm phần trăm, chính Triệu Nguyên luyện chế một mai Liệu Thương Đan, đừng nói so với hẳn, cho Liệu Thương Đan của Triệu Hạo xách giày cũng không xứng.

Nhưng lúc trước hẳn đã nói, Triệu Nguyên có thể làm được, nếu như Triệu Hạo hẳn không thể làm tốt hơn, đều tính là hẳn thua.

Kết quả bây giờ, Triệu Nguyên có thể làm được, nhưng hẳn lại làm không được.

Tuy rằng đây tuyệt đối không thể nào là bản lĩnh thật sự của tên thái điều (tay mơ) như Triệu Nguyên, nhất định là Yến Triệu Ca dùng Cương khí truyền âm chỉ đạo.

Triệu Hạo hừ một tiếng, trực tiếp nói:

- Lúc trước người nọ bị ta đánh chết, không có lời khai hữu dụng gì.
- Chỉ có một chút, phạm vi thế lực của bọn họ rất rộng, không chỉ ở Đông Đường, cũng không chỉ ở Thiên Đông châu.
- Ít nhất, ở Thiên Bắc châu còn có cứ điểm của bọn họ, nhưng tình huống cụ thể, hẳn không biết.

Yến Triệu Ca ở bên cạnh nghe xong, nhớ trong đầu, bất quá tầm nhìn vẫn là rơi vào trên người của Triệu Thế Liệt.

Vung tay lên, thu hồi Huy Nhật Luân lần nữa, linh quang biến mất, ánh mắt của Triệu Thế Liệt giống như cũng tối tăm xuống vài phần.

- Trở về Đông Đường quốc, còn muốn quấy rầy Cẩn Vương điện hạ.

Yến Triệu Ca cười đến rất là nhã nhặn.

Triệu Thế Liệt nhìn Triệu Hạo, nhìn Triệu Nguyên, lại nhìn Yến Triệu Ca, sắc mặt thay đổi liên tục mấy lần, miễn cưỡng cười nói:

- Triệu Ca tới chơi, bản Vương tự nhiên hoan nghênh.

Hắn nhìn về phía Triệu Nguyên, trầm giọng nói:

- Nguyên hoàng chất dĩ nhiên thông hiểu cổ pháp luyện đan trước Đại Phá Diệt, thực sự là đáng mừng.

- Lại không biết lúc nào có thể phổ biến rộng rãi? Pháp môn như vậy, đủ để đan dược của Đông Đường sản xuất, chinh thế tăng thêm một bậc thang a.

Triệu Nguyên chấp tay thi lễ:

- Cẩn Vương thúc nói đúng, tiểu chất cũng chỉ là biết một chút da lông, hôm nay còn đang lục lọi, sau khi tìm ra một chút phương pháp sơ bộ, sẽ bẩm báo cho Phụ hoàng.

- Lần này hồi kinh, tự nhiên muốn đi gặp Phụ hoàng để bẩm báo.

- Đan Thạch Các, có lẽ sẽ trước tiên thí nghiệm mở rộng? Nói chung tất cả đều do Phụ hoàng làm chủ.

Triệu Thế Liệt nghe vậy, lông mi liền nhảy lên, suýt nữa không chế trụ được lửa giận trong lòng.

Đan Thạch Các, lúc đầu vốn là vì Yên Vân Tán mà tiến thêm một bước, hôm nay hiển nhiên lại nâng cao thêm nữa.

Theo phát triển, có thể thấy được, Đan Thạch Các tương lai sẽ vượt qua những cái khác, trở thành một trong những trụ cột của Đông Đường quốc.

Mà bây giờ, lại không có quan hệ gì với mình...

Triệu Thế Liệt thở dài một tiếng, hẩn vô ý nhìn Yến Triệu Ca.

Hắn là Đại Tông Sư, nhi tử nhà mình tuổi đều lớn hơn so với Yến Triệu Ca.

Tuy rằng những ngày gần đây Yến Triệu Ca bày ra danh tiếng, cho thấy tiềm lực cùng thực lực Võ đạo cường đại.

Nhưng bây giờ Triệu Thế Liệt cũng không có nghĩ đến, Luyện đan thuật của Yến Triệu Ca có thể áp chế Triệu Hạo.

Thật sự như Vương lão tiên sinh nói, thì trình độ Luyện đan thuật của Triệu Hạo, phóng mắt khắp thiên hạ cũng là cao siêu.

Trình độ cao thấp của Luyện đan thuật, cùng tu vi cao thấp của Võ giả có liên quan, thế nhưng không chặt chẽ như Luyện khí vậy.

Ở một trình độ nào đó, là một hệ thống học thức khác, muốn tinh thông, phải xem thiên phú, cùng tích lũy thời gian, tinh lực.

Theo Triệu Thế Liệt nghĩ, tạo nghệ Võ đạo của Yến Triệu Ca cao như vậy, tự nhiên cần hết sức chuyên chú, một lòng tu luyện, chiếm nhiều thời gian cùng tinh lực.

Cho dù thiên phú Luyện đan không tầm thường, cũng không nên đầu nhập nhiều thời gian như vậy?

Nếu chỉ ngẫu nhiên thông hiểu một môn bí pháp cổ xưa thì thôi, nếu là Yến Triệu Ca ở trên Luyện đan thật thật sự có tạo nghệ cao thâm, vậy thì đã đến mức kinh khủng làm người ta không thể tưởng tượng nổi.

Triệu Thế Liệt coi như là một người gặp qua không ít sóng to gió lớn, nhưng lúc này vẫn có cảm giác thường thức của mình muốn hồng rồi.

Sắc mặt hắn thay đổi liên tục, cuối cùng hóa thành cười khố.

Lúc này Triệu Nguyên cũng lặng lẽ truyền âm:

- Lần này thực sự nhờ có Triệu Ca người, trước đây cũng chưa từng nghĩ đến, Thập Lục đệ của ta lại ẩn giấu sâu như vậy.

- Ân tình hôm nay, sau này sẽ báo đáp lại.

- Sau này Phụ hoàng hỏi chuyện Kim Châm Độ Đan ở nơi nào, còn cần nhìn ý kiến của người.

Yến Triệu Ca đáp lại nói:

- Đến lúc đó ta sẽ nói chuyện cùng thế bá, người có thể yên tâm, pháp môn này, dưới điều kiện tiên quyết là không chế trong phạm vi, Đan Thạch Các có thể sử dụng.

- Ta rõ ràng.

Triệu Nguyên ngẫm hiểu:

- Yên tâm, tự nhiên sẽ không để Quảng Thừa Sơn thua thiệt.

Phong Vân Sanh đứng bên cạnh Yến Triệu Ca nói:

- Là người giúp đỡ Đại Hoàng tử của Đông Đường sao?

Trên mặt của Yến Triệu Ca bày ra một bộ dáng đáp rất căng thẳng:

- Khà khà, khiêm tốn, khiêm tốn.

- Tốt, tốt, tốt, khiêm tốn, khiêm tốn, người khiêm tốn nhất.

Phong Vân Sanh bật cười lắc đầu, sau đó tò mò hỏi:

- Bất quá bí pháp như vậy, Quảng Thừa Sơn các người không giữ lại sao? Cứ truyền ra ngoài cho Đông Đường quốc, tuy rằng ta cũng nghe nói lệnh tôn cùng Đông Đường Quốc chủ là bạn tốt.

Yến Triệu Ca nhìn nàng một cái nói:

- Người phải nói "Quảng Thừa Sơn chúng ta" mới đúng.

Thực ra Phong Vân Sanh còn không có nhập môn chính thức, hiện tại cũng chỉ là Yến Triệu Ca đáp ứng giúp nàng nói tốt, thái độ cụ thể của Quảng Thừa Sơn đối với nàng là gì, đều chưa xác định.

Nhưng Phong Vân Sanh nghe vậy, tươi sáng cười:

- Nói đúng, là lỗi của ta, là Quảng Thừa Sơn chúng ta.

- Ủ, dễ nghe hơn nhiều.

Yến Triệu Ca hài lòng gật đầu, sau đó nói:

- Yên tâm đi, Kim Châm Độ Đan Chi Pháp, trước đó ta đã báo cho cha ta, trong tông môn cũng có bản gốc.

- Bên Đông Đường này, muốn đem Đại Nhật Thánh Tông cùng Thương Mang Sơn gạt ra ngoài, tự nhiên phải ra chút tiền vốn.

- Không có sự tình hôm nay, cũng có sắp xếp khác cân nhắc ở phương diện này.

- Cho nên, ta mới phải đem một phần Đan Thạch Các của Triệu Thế Liệt nuốt.

Yến Triệu Ca búng ngón tay nói:

- Chỉ là trước đây, ta cũng chưa từng nghĩ đến, sẽ thuận lợi đơn giản như vậy.

Cuối cùng liếc mắt nhìn Triệu Hạo, Yến Triệu Ca cười đến rất vô lương:

"Thật là một người tốt a, cảm ơn biểu hiện của người.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 56: Hồng nhan điêu tàn

Lâm Ngọc Thước nằm trên đất giữa mặt lên trời, ngơ ngác nhìn bầu trời xanh thẳm.

Mây trắng thông thả, trời xanh như trước.

Những quần áo trắng như tuyết của nàng, lúc này lại dính đầy bụi bặm, ngã trên đất, trở nên ảm đạm.

Ngực bụng có một vết thương thật lớn, không thấy máu chảy ra, mà là một mảnh đen thui, như bị lửa đốt cháy thành than cốc.

Sinh cơ của thiếu nữ đã hoàn toàn đoạn tuyệt.

Trước ranh giới của cái chết, một cảnh tượng lại hiện lên trước mắt, bên tai như còn vang lên tiếng hét cuồng nộ.

- Bọn họ nói người đánh Lam sư đệ trọng thương, rốt cuộc là tại sao, chuyện gì xảy ra?

- Cầu tặc Yến Triệu Ca ba lần bốn lượt hại ta, Lam Văn Ngôn là chó săn của hắn, ta lưu hắn một mạng, là đã hạ thủ lưu tình!

- Trong này chắc có sai lầm gì đó, chúng ta cùng về núi giải thích rõ với trưởng bối trong tông môn...

- Bây giờ trở về núi, giống như tự chui đầu vào lưới, người muốn cho ta chết trong tay của cậu cha con Yến Triệu Ca sao?

- Ta chỉ là...

- Hỏi người lần cuối, người đi theo ta, hay trở lại tìm Yến Triệu Ca?

- Diệp Cảnh, người bình tĩnh lại một chút, ta đã nói chuyện vài lần với Yến sư huynh, hẳn không có ý nhắm vào người, trong này khẳng định có hiểu lầm.

- ... không đứng bên ta, chính là đứng bên Yến Triệu Ca, người của Yến Triệu Ca, đều là địch nhân của ta!

Cho tới giờ khắc này, vẻ kinh ngạc trong mắt của Lâm Ngọc Thước còn không tán đi.

Trước đây dù bất kể như thế nào, nàng cũng không ngờ, ngoài ý muốn gặp lại sau cách xa lâu ngày, cuối cùng lại có kết quả như thế này.

Ánh mắt của Lâm Ngọc Thước dần dần tan rã, ngược lại trên mặt lại toát ra vẻ thoải mái.

"Từ ngày ta đi theo Yến sư huynh quay về Quảng Thừa Sơn, có lẽ đã định trước sẽ có kết quả như ngày hôm nay?"

"Đây chính là số mệnh của ta... sao?"

Một ngày này, hồng nhan chưa chân chính nở rộ hào quang, liền điêu tàn.

...

Ngoài Lâm Uyên Thành, Đông Đường quốc, trên vùng hoang dã gần Trấn Long Uyên và Lộc Liêu Sơn Mạch, một lão giả đứng chấp tay sau lưng.

- Lâm Ngọc Thước?

Lão giả quay đầu nhìn người đứng sau lưng:

- Lão phu nhớ không lầm, đó là nữ đệ tử có gút mắt với Yến Triệu Ca, cùng Diệp Cảnh đi?

Lão giả chính là Chủ Sự Trưởng lão của Quảng Thừa Sơn tại Đông Đường quốc, Nghiêm Húc.

Võ giả phía sau hấn gật đầu:

- Không sai, cũng là một đệ tử trẻ tuổi rất xuất sắc, đáng tiếc lúc phát hiện, đã chết, không có biện pháp cứu sống.

- Có thể nhìn ra là ai đã hạ thủ không?

- Không cách nào xác định mục tiêu cụ thể, chỉ có thể phán đoán đối phương tu luyện Võ đạo chứa liệt hoả cực mạnh.

Nghiêm Húc hỏi:

- Nàng tới Đông Đường, là tìm Yến Triệu Ca, hay tìm Diệp Cảnh?

Võ giả này lắc đầu nói:

- Chuyện này thì thuộc hạ cũng không cách nào xác định, bất quá hơn phân nửa là để tìm Yến Triệu Ca.

- Theo thuộc hạ biết, trên đường nàng đến Đông Đường, đã biết tin tức Diệp Cảnh trong Trấn Long Uyên còn sống.

- Huống chi, dù sao nàng cũng theo Yến Triệu Ca, sáng suốt mà nói, phải giữ một khoảng cách với Diệp Cảnh.

- Trước đây Diệp Cảnh sống chết không rõ, quan tâm một chút cũng không có gì, hiện tại nếu biết Diệp Cảnh chưa chết, vẫn tiếp tục tới Đông Đường, có lẽ là vì Yến Triệu Ca.

Võ giả này nói đến đây, hơi do dự một chút.

Nghiêm Húc nhàn nhạt hỏi:

- Làm sao?

Võ giả này trả lời:

- Có một ít lời đồn đãi chưa được chứng thực, nghe nói lúc Yến Triệu Ca đến Đông Đường, cùng một nữ đệ tử khác của bản môn là Tư Không Tinh đi tương đối gần.

- Lâm Ngọc Thước có phải cảm thấy địa vị của mình bị uy hiếp hay không? Dù sao, nàng và Yến Triệu Ca vẫn chưa có hôn phối, người trẻ tuổi mà, tâm tư có chút biến động, cũng bình thường.

Nghiêm Húc nghe vậy, trầm mặc không nói, sau một lúc lâu mới mở miệng:

- Đưa lão phu đi xem thi thể của nữ đệ tử kia.

Nhìn vết thương giữa bụng ngực của Lâm Ngọc Thước, Nghiêm Húc trầm mặc thật lâu, đột nhiên đưa bàn tay của mình ra.

Lòng bàn tay của hắn một mảnh đỏ tím, Cương khí bốc lên, giống như ngưng tụ thành một đoàn lửa màu tím chân thật.

Chính là đích truyền Võ đạo của Quảng Thừa Sơn, một trong Thái Thượng Bát Cực, Đâu Suất Chương.

Vẻ mặt của Nghiêm Húc không biểu tình, một chương đập trên miệng vết thương Lâm Ngọc Thước.

Thi thể thiếu nữ khẽ chấn động một chút, bên ngoài thân thể có tử quang loé lên rồi biến mất.

Nghiêm Húc thu bàn tay về, quay đầu lại nhìn Võ giả này.

- Yến Triệu Ca cũng tu luyện qua Đâu Suất Chương...

Võ giả này giật mình, cúi đầu nói:

- Thuộc hạ phát hiện Lâm Ngọc Thước, thì nàng đã bỏ mình, không biết là người nào hạ thủ, nhưng Lâm Ngọc Thước chết dưới Đâu Suất Chương của bản môn, phạm vi hung thủ đã giới hạn, thuộc hạ sẽ đi điều tra.

Nghiêm Húc nhàn nhạt gật đầu:

- Điều tra kỹ càng, tuy rằng Lâm Ngọc Thước là bạch y đệ tử, nhưng dù sao cũng là đệ tử của bản môn, há có thể chết không minh bạch sao?

- Ngoài ra, từ địa phương phát hiện ra thi thể cô gái này, hướng về bốn phía tìm kiếm kỹ, có lẽ sẽ có tung tích của Diệp Cảnh.

- Tìm không được cũng không sao, tìm được rồi cũng không nên lộ ra, trực tiếp mang đến gặp ta, có dấu vết gì, dọn dẹp đi, đừng lưu lại đầu mối cho người khác.

Trong lòng Võ giả thuộc hạ của hãn khê nhúc nhích, khom người đáp:

- Vâng.

...

Trong Lộc Liêu Sơn Mạch, đoàn người của Yến Triệu Ca, đang bước trên đường về.

Yến Triệu Ca vừa đi, vừa suy nghĩ trong đầu, thông qua tin tức của đám người Triệu Nguyên, Triệu Hạo có được.

"Không chỉ ở Thiên Đông châu có cứ điểm, ở Thiên Bắc châu cũng có cứ điểm..."

Trong lòng Yến Triệu Ca tính toán:

"Như vậy có thể nói rõ là, ngoài Quỷ Phủ lão nhân Hàn Thịnh ra, cái thế lực này còn có những cường giả cảnh giới Đại Tông Sư khác hay không?"

"Nếu như ở Thiên Bắc châu cũng có một Đại Tông Sư như Hàn Thịnh làm người dẫn đầu, như vậy cái thế lực này là do mấy người như Hàn Thịnh liên hợp lại, hay là trên đầu bọn hắn còn thủ lĩnh càng cao hơn?"

Yến Triệu Ca "chậc" một cái:

"Thiên Đông châu cùng Thiên Bắc châu đều có người của bọn họ, vậy địa phương khác thì sao?"

"Bên ngoài Thiên Vực có hay không?"

Mắt của Yến Triệu Ca hơi híp lại:

"Thiên Đông châu có Trấn Long Uyên, Thiên Bắc châu có Thương Âm Hà, đều là từ Địa Ngục đi ra ngoài..."

"Quỷ Phủ lão nhân làm việc, dừng chân ở Trấn Long Uyên, những người khác của cái thế lực này nếu có hành động, chỉ sợ cũng Địa Ngục có quan hệ."

Trực giác của Yến Triệu Ca cảm thấy chuyện này có chút không tốt.

Bát Cực Đại thế giới sau Đại Phá Diệt, đại sự ảnh hưởng lớn nhất, cải biến cách cục của thế giới, đứng đầu đó là Địa Vực dị biến thành Địa Ngục, cùng với Viêm Ma Đại thế giới xâm lấn.

Cũng khó trách sự tình liên quan đến Địa Ngục, liên xúc động thần kinh nhạy cảm của tất cả mọi người.

"Nhưng mà khá tốt, sau khi hoạt động trong bóng tối bị bại lộ, muốn bắt được đầu mối liên hệ hơn rất nhiều."

Yến Triệu Ca vừa nghĩ tới, tầm nhìn chuyển dời đến trên người của Triệu Hạo.

"Xử lý hẳn như thế nào đây? Ừ, mặc kệ nói như thế nào, trước phải thông báo cho Triệu thế bá."

Yến Triệu Ca bĩu môi, bất kể là cha mình, hay là Nhị sư bá, cũng không thể cam tâm tình nguyện thấy một Hoàng tử có địch ý với Quảng Thừa Sơn trở thành Đông Đường Thái tử, thậm chí sau này còn làm Đông Đường Quốc chủ.

Trong lúc đang suy nghĩ, một hắc y Võ giả tới gần, báo cáo:

- Công tử, có tin khẩn.

Yến Triệu Ca nhíu mày:

- Thế nào, tìm được Diệp Cảnh sao?

Đối phương lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Bên Lâm Uyên Thành có tin tức, Lâm Ngọc Thước Lâm cô nương, bị người giết.

- Gì?

Trong lúc nhất thời, Yến Triệu Ca chỉ cảm thấy hết mức hoang đường (vô lý).

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 57: Tin tức đông đảo quần chúng thích nghe ngóng

Lâm Ngọc Thước xuất quan, Yến Triệu Ca đã biết.

Lâm Ngọc Thước muốn tới Đông Đường, Yến Triệu Ca cũng đã biết.

Mặc dù đối với vấn đề mà nguyên chủ thân thể lưu lại này có chút nhức đầu, nhưng Yến Triệu Ca cũng không có lưu ý quá mức.

Về phần nói Lâm Ngọc Thước bởi vì nghe Diệp Cảnh bị thất lạc trong Trấn Long Uyên mà đến, hay là vì Yến Triệu Ca mà đến, cũng không phải là chuyện trọng yếu.

Nhưng Yến Triệu Ca chỉ không ngờ rằng Lâm Ngọc Thước đã chết.

Hơn nữa nghe ý tứ của thủ hạ, cũng không phải gặp chuyện ngoài ý muốn mà bỏ mình, mà là bị người khác giết chết.

Yến Triệu Ca sững sốt thật lâu, mới hồi phục lại tinh thần:

- Là Tiêu Thăng hay Triều Nguyên Long sao?

Đây là phản ứng đầu tiên của Yến Triệu Ca sau khi nghe được tin tức, nhưng nếu hắc y Võ giả báo cáo lại không đề cập đến Đại Nhật Thánh Tông, cái này hẳn là không phải.

- ... gặp gỡ dân liều mạng cướp sắc?

Mặc dù có chút hoang đường, nhưng ngoại trừ đám người Tiêu Thăng ra, đây là khả năng duy nhất mà Yến Triệu Ca có thể nghĩ tới.

Bởi vì bản thân hẳn biết, Lâm Ngọc Thước cũng không có cừu nhân nào, ít nhất là không có kẻ thù sinh tử nào.

Cho dù bởi vì Yến Triệu Ca, bị những người khác giận chó đánh mèo, ngoại trừ Đại Nhật Thánh Tông ra, cũng không có thù hận nào đặc biệt lớn.

Nhưng ngược lại thì trong khu vực Lâm Uyên Thành, Trấn Long Uyên này, bình thường có đủ loại người mạo hiểm ra vào, trong đó không ít ngoan nhân (người hung ác) gan lớn, lòng dạ hiểm độc, không chút kiêng kỵ gì.

Mặc dù Lâm Ngọc Thước là đệ tử của Quảng Thừa Sơn, nhưng nói không chừng sẽ đụng phải các loại hung đồ như "sáng nay có rượu sáng nay say, thống khoái một ngày hay một ngày".

Vào lúc này, chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của chính mình.

Hắc y nhân kia lắc đầu một cái, thấp giọng nói:

- Nghe nói khi phát hiện thi thể của Lâm cô nương, không cách nào xác định hung thủ, quần áo của Lâm cô nương chỉnh tề, không giống như bị xâm phạm.

Yến Triệu Ca hơi ngửa đầu, chân mày dần dần nhíu lên, trong lúc nhất thời một ý niệm như đã tính trước hiện lên trong đầu.

Tuy rằng có gút mắt sâu nặng với nguyên chủ thân thể này, nhưng sau khi Yến Triệu Ca xuyên qua tới thời đại này, thậm chí còn chưa thấy qua vị Lâm cô nương kia.

Nghe được đối phương bỏ mình (chết), tuy rằng không cảm thấy bi thương, thế nhưng cũng hơi cảm thấy thương tiếc.

Dù sao cũng trẻ tuổi như vậy lại điêu tàn.

Sau một lúc lâu, Yến Triệu Ca thở ra một hơi thật dài:

- Trở về rồi hãy nói đi.

Đoàn người tiếp tục lên đường, rốt cục ra khỏi Lộc Liêu Sơn Mạch.

Đến khu vực biên giới của sơn mạch, khi đang đi trên đường thông tới Lâm Uyên Thành, thì thấy có Võ giả Quảng Thừa Sơn, xông tới trước mặt.

Tông Sư cầm đầu thấy Yến Triệu Ca, sắc mặt không khỏi hơi biến đổi:

- Yến sư diệt.

Yến Triệu Ca nhận ra hấn là bộ hạ của Hứa Xuyên, gật đầu:

- Có việc gì chỉ giáo sao?

Đối phương hạ thấp giọng nói:

- Hứa trưởng lão mời ngài trước tiên không nên vào thành, đến đình cũ ngoài thành mười dặm gặp mặt.

Yến Triệu Ca tâm bình khí hòa nói:

- Không cần như vậy, mời Hứa trưởng lão qua đây một lần là được, trên đường vừa đi vừa nói chuyện, ta cần đi gấp tới Đông Đường Quốc đô.

Võ giả trung niên kia do dự một chút, gật đầu rồi đi.

Tầm nhìn của Yến Triệu Ca nhìn về phía xa, chỉ thấy ở đó có người quan sát đám người của mình, thấy mình đi ra Lộc Liêu Sơn Mạch, lập tức

quay đầu rồi đi.

Hiển nhiên là người thay bên kia đưa tin.

Yến Triệu Ca không có ngăn cản, tiếp tục lên đường.

Đám người Triệu Thế Liệt, Triệu Nguyên đồng hành cũng dần phát hiện ra điều không đúng, dù sao bọn họ cũng là Hoàng tộc Đông Đường, trên khu vực Đông Đường phát sinh chuyện gì ít khi có thể dấu được bọn họ.

Phái thủ hạ đi nghe ngóng một chút, rất nhanh liền có tin tức hồi báo, trong lúc nhất thời vẻ mặt của mọi người đều khác nhau.

Triệu Thế Liệt nhìn như bình tĩnh, nhưng không ngừng rung nhẹ chòm râu, Triệu Thịnh có chút ý tứ xem kịch vui, trên mặt của Triệu Nguyên lộ ra vẻ lo lắng.

Triệu Hạo thì vẫn một dáng điệu không liên quan gì đến mình, thờ ơ lạnh nhạt.

Rất nhanh, Hứa Xuyên với vẻ mặt lo lắng tiểu tụy, tự mình từ trong Lâm Uyên Thành đi ra, giữa đường thấy được đám người Yến Triệu Ca.

- Yến sư diệt đã trở về, còn có Cẩn Vương điện hạ, Đại Hoàng tử, Tam Hoàng tử, Thập Lục Hoàng tử, đã lâu không gặp.

Hứa Xuyên trước tiên nghiêm chỉnh chào hỏi, nhưng rất nhanh lại dùng Cương khí bọc âm thanh đưa vào trong tai của Yến Triệu Ca:

- Yến thiếu, Lâm Ngọc Thước Lâm sư diệt bị hại, người đã biết sao?

Ánh mắt của Yến Triệu Ca không có chút nào rung động, trên mặt thì cố ý mang theo vài phần đau buồn, từ từ gật đầu:

- Ta đã nghe nói, nhưng không biết là ai hạ độc thủ?

Sắc mặt của Hứa Xuyên có điểm phát khổ nói:

- Có tin tức truyền đi, là Yến thiếu người...

Chân mày của Yến Triệu Ca liền vặn thành một đoàn:

- Làm sao có thể? Là người nào nói bậy?

- Có tin đồn, trong thời gian dài Lâm sư diệt bế quan, tâm tư của ngài đối với nàng phai nhạt.

Hứa Xuyên nghiêng rằng nghiêng lợi, tin đồn tự nhiên là càng thêm không chịu nổi, nói là Yến Triệu Ca đã chơi đùa Lâm Ngọc Thước, lời này hẳn đương nhiên sẽ không dám trực tiếp thuật lại cho Yến Triệu Ca.

- Nghe đồn lần này tới Đông Đường, Yến thiếu coi trọng Tư Không sư diệt.

Yến Triệu Ca nghe vậy vừa bực mình vừa buồn cười nói:

- Ta lại lưu lại ấn tượng như thế sao?

Khoé mắt Hứa Xuyên liếc phía sau Yến Triệu Ca một cái, chính là Phong Vân Sanh đang đùa với con chó nhỏ.

Yến Triệu Ca liền "nâng trán".

Hứa Xuyên không dám tiếp tục kích thích hắn, buồn bực tiếp tục nói:

- Trong lời đồn, sau khi Lâm sư diệt xuất quan, nghe nói đến tin tức của Yến thiếu ngài và Tư Không sư diệt, lo lắng bị thất sủng, vì vậy mới đuổi tới Đông Đường.

- Hai người vừa gặp nhau liền xảy ra tranh chấp, ngài bị Lâm sư diệt dây dưa đến phiền, kết quả là...

Hứa Xuyên không nói được nữa, bởi vì gương mặt của Yến Triệu Ca trước mắt đã đen như đáy nồi rồi.

Yến Triệu Ca không vui nói:

- Tin đồn không có căn cứ này, cũng có người tin sao?

Hứa Xuyên cười khổ một tiếng nói:

- Chỉ là, có tin tức, Lâm sư diệt chết dưới Đâu Suất Chưởng...

Con người của Yến Triệu Ca bỗng nhiên co rụt lại:

- Đâu Suất Chưởng?

Hứa Xuyên nặng nề gật đầu:

- Thi thể bị thủ hạ của Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão Nghiêm Húc phát hiện trước nhất, hiện tại thi thể cũng là bọn hắn trông giữ, trong thời gian ngắn không cách nào đến gần kiểm tra.

- Nhưng mà, có người nói ngực bụng bị phá một vết thương thật lớn, huyết nhục đều cháy rụi, ít nhất là do Võ kỹ hệ hoá tạo thành là điều không thể nghi ngờ.

- Nhưng lúc này lại có tin tức truyền đi, Lâm sư diệt là chết dưới Đâu Suất Chưởng.

Hắn có chút lo lắng nhìn Yến Triệu Ca.

Võ giả Quảng Thừa Sơn biết dùng Đâu Suất Chưởng, tự nhiên cũng chỉ không có một mình Yến Triệu Ca, trong khu vực Đông Đường, không chỉ có một người là hắn.

Nhưng người có động cơ, cũng chỉ có một cái là Yến Triệu Ca.

Tuy rằng cái động cơ kia có chút vớ vẩn.

Nhưng sự thật khiến người đầu "trứng" đó là, tin tức tình cảm quan hệ bất chính, dễ dàng truyền đi nhất.

Dưới "miệng nhiều người xói có thể chảy vàng" (sức mạnh của dư luận), hình tượng của Yến Triệu Ca khó tránh khỏi sẽ có chút khó coi.

Chỉ là tin tức "rau cải" mà thôi, quần chúng vẫn rất thích thể loại mỹ nữ yêu anh hùng, nhưng vì tình cảm bất chính mà chết, liền là một chuyện khác rồi.

Đặc biệt là loại tin tức này, dù cho sau này có giải thích sự thật đi chăng nữa, quần chúng cũng chưa chắc tin tưởng.

Yến Triệu Ca hơi nheo mắt lại.

Người cố ý truyền bá lời đồn này, sợ rằng cũng không đơn giản là huỷ danh tiếng của hãn như vậy.

Yến Triệu Ca mơ hồ cảm giác, cái này giống như bước đệm...

Sau khi suy nghĩ một lát, Yến Triệu Ca lắc đầu nói:

- Quả thực không có quan hệ gì với ta, Lâm sư muội bị ngộ hại đương nhiên phải điều tra kỹ càng sự thật.

- Nhưng lúc này ta còn có việc gấp đi Đông Đường Quốc đô, sự tình có liên quan đến cơ nghiệp của Quảng Thừa Sơn ta, Lâm sư muội đã chết, ta cũng rất đau khổ, nhưng bây giờ chỉ có thể trước tiên làm việc công sau đó mới là việc tư.

- Đông Châu Trưởng lão đã ở trên đường chạy tới Đông Đường Quốc đô, ta muốn hội hợp với hãn ở nơi này.

Hứa Xuyên ngăn người, vốn tưởng rằng Yến Triệu Ca có lòng lẩn tránh, nhưng nếu Đông Châu Trưởng lão đều phải đi qua, như vậy thật là có đại sự.

- Nghiêm trưởng lão ở Lâm Uyên Thành, mệnh lệnh vừa thấy được ngài, liền dẫn ngài đi gặp hãn, thi thể của Lâm sư diệt cũng ở trong thành.

Sau khi Hứa Xuyên do dự một chút lại nhỏ giọng nói.

Yến Triệu Ca bĩu môi:

- Lão nhân gia nhiều chuyện nên quên đi, hãn đã quên, hiện tại ta không thuộc quản lý của hãn.

- Hãn có việc gì, để cho hãn đến Đông Đường Quốc đô đi.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 58: Không phải chuyện đùa

Nghe nói Lâm Ngọc Thước có thể chết dưới Võ đạo Đâu Suất Chương, trong lòng của Yến Triệu Ca lại có cảm giác "vén mây thấy sương mù".

Dường như Nghiêm Húc cũng biết Yến Triệu Ca tu luyện Đâu Suất Chương, Yến Triệu Ca đồng dạng cũng biết vị Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão này, biết môn Võ đạo này.

Chỉ là Yến Triệu Ca nghĩ, lão nhân kia hẳn là sẽ không vì hãm hại Yến Triệu Ca hẳn, mà phát rồ đánh chết Lâm Ngọc Thước đi.

Nhưng, cho dù không phải Nghiêm Húc giết người, nhưng sự việc truyền bá tin tức vu oan giá họa kia, nhất định phía sau không thể thiếu thân ảnh của hắn.

Thi thể của Lâm Ngọc Thước do thủ hạ của Nghiêm Húc phát hiện, hiện tại bọn hắn trông giữ, muốn động tay động chân, quá dễ dàng.

Nếu như không phải đám người Nghiêm Húc động thủ, như vậy là ai giết Lâm Ngọc Thước đây?

Bỗng nhiên, trong đầu Yến Triệu Ca hiện lên một người.

"Cũng không đến nỗi như vậy đi..."

Yến Triệu Ca híp mắt lại, ánh mắt chuyển lạnh.

"Lúc trước nói sẽ hung ác dạy người một chút rồi giao cho tông môn, nhưng không ngờ người sẽ phát điên đến tình trạng này, ta liền tiết kiệm chút công sức, trực tiếp đưa người xuống luân hồi."

Rất nhanh, A Hồ trở về, vừa thấy mặt, Yến Triệu Ca liền hỏi:

- Tìm được tiểu tử Diệp Cảnh kia chưa?

A Hồ có chút ngượng ngùng xoa xoa đôi bàn tay to lớn nói:

- Công tử, ta đây đã tận lực, mấy cái sông ngầm phụ cận, mỗi chỗ đều tìm kiếm xung quanh chừng trăm dặm thậm chí ngàn dặm.

- Tiểu tử kia hoàn toàn không có thoát ly sông ngầm, bị sông ngầm đẩy đi, chờ lúc ta tìm được dấu vết, đã qua một thời gian quá dài rồi.

- Hẳn cũng đã đi ra Lộc Liêu Sơn Mạch, trời đất bao la như vậy, cũng không thể tìm được hẳn.

Yến Triệu Ca cũng không có trách cứ A Hồ, mà khoát tay nói:

- Không tìm được liền không tìm được, cái hàn đàm kia bị sứt mẻ, bốn phương sông ngầm thông suốt, cũng không trách người.

- Nhưng đừng có ngừng lại, tiếp tục tìm đi.

Nghe nói tin tức cùng lời đồn về Lâm Ngọc Thước được truyền lưu, A Hồ chép miệng một cái, dù sao cũng quen biết một hồi, có chút cảm giác khó chịu:

- Là ai đối với Lâm cô nương hạ độc thủ như vậy a?

Hai người vừa đi, trở lại đoàn người gần đó.

A Hồ tò mò nhìn về phía Phong Vân Sanh.

Phong Vân Sanh thoải mái hưởng hân phất tay, A Hồ ngăn người, cũng phất tay một cái.

A Hồ nhìn Yến Triệu Ca, thô lỗ cười:

- Nhưng mà nói đến chuyện công tử cùng Tư Không cô nương đi gần... Công tử ngài sẽ không động ý niệm trong đầu đi?

- Trước khi tiến vào Lộc Liêu Sơn Mạch, không thấy ngài có ý nghĩ với Tư Không cô nương.

- Nhưng nói đi nói lại, Tư Không cô nương quả thật xinh đẹp, công tử ngài có ý nghĩ muốn ăn tươi nàng hay không vậy?

Yến Triệu Ca tức giận trợn trắng mắt.

- Còn có, công tử, ngài từ nơi nào tìm được cô nương xinh đẹp như vậy?

A Hồ len lén tiến đến trước mặt Yến Triệu Ca, khước mắt liếc về phía Phong Vân Sanh, nhỏ giọng hỏi:

- Cái này không có ăn tươi đi?

Yến Triệu Ca liếc mắt, đưa tay vỗ ót A Hồ một cái.

Phong Vân Sanh ôm chó con Nhục Nhục mà mình nuôi, lúc này xoay đầu lại, nghiêm trang.

- Còn không có bị hân ăn tươi, ta còn là hoàng hoa khuê nữ.

- Khụ khụ...

A Hổ vừa chịu một đòn của Yến Triệu Ca còn không tỉnh lại, liền bị sắc nước miếng, điên cuồng ho khan.

Khoé miệng của Yến Triệu Ca co quắp lại hai cái:

- ... hoàng hoa khuê nữ cùng nam nhân thảo luận những vấn đề này, làm sao khí định thần nhàn, hăng hái bừng bừng như thế chứ?

Phong Vân Sanh sờ sờ lông tơ của Nhục Nhục, chẳng hề để ý nói:

- Bằng không thì sao? Bị nam nhân đùa giỡn cho mặt đỏ tim run, được một tấc lại muốn lặn một thước, cuối cùng sẽ quay đầu chạy trốn, hay là nâng đao chém người?

- Hay là làm bộ không nghe thấy, gió nhẹ mây trôi, mắt diếc tai ngơ, tùy ý cho người xoi mói, nhẩn nhục chịu đựng?

Yến Triệu Ca nhìn về phía nàng, Phong Vân Sanh gật đầu nói:

- Từ tông môn trốn ra hai năm, ta đã đến rất nhiều địa phương, gặp qua rất nhiều người cùng sự việc.

- Nhỏ trốn tại thôn quê, lớn trốn trong thành thị, để né tránh bọn người Tiêu Thăng đuổi bắt, rừng sâu núi thẳm ta đã qua, ẩn thân trong đường phố, cũng là chuyện thường xảy ra.

Yến Triệu Ca lắc đầu bật cười, A Hổ nhìn Phong Vân Sanh, cười hắc hắc, hướng nàng dựng lên một ngón cái.

Phong Vân Sanh cười, cũng hướng A Hổ dựng một ngón cái.

- Về phần ta bị công tử của người mang trở về, đó chính là câu chuyện cảm động anh hùng cứu mỹ nhân.

- Yến công tử đại phát thần uy, hành hung hai người trong Sơ Dương tứ kiệt của Đại Nhật Thánh Tông, cứu một cô gái yếu đuối nhỏ nhỏ như ta.

A Hồ sừng sốt, quay đầu nhìn về phía Yến Triệu Ca:

- Hai người? Ngoại trừ Triều Nguyên Long ra...

- Còn có Tiêu Thăng.

Yến Triệu Ca không thèm để ý nói:

- Cụ thể thì người hỏi bọn hăn đi.

Sau khi nghe xong Yến Triệu Ca giao thủ cùng Triều Nguyên Long, Tiêu Thăng, cùng Yến Triệu Ca đột phá Ngoại Cường trung kỳ Tông Sư, về mặt của A Hồ sừng bái nhìn Yến Triệu Ca.

- Công tử, người thật sự là lợi hại a!

- Nịnh bợ ít thôi, muốn nịnh, cũng trước tiên đem về mặt của người chân thành một tí, giả quá đi.

Nhóm người vừa nói chuyện, vừa hướng Đông Đường Quốc đô đi tới.

Bất quá đi tới nửa đường, đột nhiên phía sau có người đuổi theo, lại chính là Đông Đường Chủ Sư Trưởng lão Nghiêm Húc.

Hăn tự nhiên không phải là bởi vì Yến Triệu Ca làm bẽ mặt hăn, liền đuổi theo tính sổ, mà là nhận được triệu hồi của Đông Châu Trưởng lão, gặp nhau ở Đông Đường Quốc đô.

Nghiêm Húc nhìn Yến Triệu Ca hỏi:

- Đông Châu Trưởng lão tới Đông Đường, vì chuyện gì?

Yến Triệu Ca cười nhạt nói:

- Tại sao Nghiêm trưởng lão lại hỏi ta? Ta cũng đang chạy tới Đông Đường Quốc đô, gặp mặt cùng Đông Châu Trưởng lão đây.

Ánh mắt của Nghiêm Húc trở nên lạnh lẽo, quan sát trên dưới Yến Triệu Ca:

- Gần đây ít ngày Đại Nhật Thánh Tông có vẻ vội vàng không yên, sợ là cùng việc này có liên quan.

- Có tin tức, thậm chí ngay cả bên sơn môn Đại Nhật Thánh Tông, dường như cũng bị kinh động.

- Người lần này, đến tột cùng là gây ra chuyện gì?

Yến Triệu Ca đối với ánh mắt lạnh lẽo của Nghiêm Húc, giống như không cảm giác chút nào nói:

- Đông Châu Trưởng lão có lẽ đã từng cho Nghiêm trưởng lão ngài chỉ thị, lão nhân gia ông ta chắc hẳn có nỗi lo của mình, ta nếu tùy tiện nhiều lời, khó tránh không tốt.

Ý nói là, cái người muốn biết, tự nhiên Đông Châu Trưởng lão đã nói cho người biết.

Người không biết, người cũng đừng tới chỗ ta hỏi thăm, ta không cần thiết báo với người.

Nghiêm Húc hờ hững nhìn Yến Triệu Ca, từ từ gật đầu:

- Tốt lắm.

Trước đây Đông Châu Trưởng lão từng phân phó hẳn cảnh giác, đề phòng người của Đại Nhật Thánh Tông, đồng thời bảo đảm an toàn của đám người Yến Triệu Ca, tất cả những cái khác, sau khi cùng Yến Triệu Ca đến Đông Đường quốc rồi hãy gặp mặt nói chuyện.

Trong đó đặc biệt nhắc tới phải bảo đảm an toàn cho đoàn người Yến Triệu Ca.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Nghiêm Húc liền rơi vào trên người của Phong Vân Sanh.

Yến Triệu Ca Lộ tiến vào Liêu Sơn Mạch từ đầu đến cuối, thành viên bên cạnh biến hoá duy nhất, đó chính là nàng.

- Đông Châu Trưởng lão nói sau khi chuyện bên này kết thúc, một sự việc khác, người cũng cần giải thích rõ một chút.

Cuối cùng Nghiêm Húc buông ra một câu nói.

Về mặt của Yến Triệu Ca không đổi:

- Làm phiền Nghiêm trưởng lão rồi.

Mọi người đi tới Quốc đô Cảnh Dương thành của Đông Đường quốc, Quảng Thừa Sơn phụ trách tại Thiên Đông châu Đông Châu thủ tọa trưởng lão, đã đến trước một bước.

Lúc này Đông Châu Trưởng lão đang ở trạch viện vốn của Nghiêm Húc tọa trấn chờ đám người Yến Triệu Ca đến.

Đây là một lão giả khôi ngô thân hình cao lớn có tóc màu bạch kim, tinh thần quắc thước, làm người khác không cảm thấy già nua.

Ánh mắt của Đông Châu Trưởng lão sáng ngời, lúc mọi người tiến vào viện, tầm nhìn trước tiên liền rơi vào trên người của Phong Vân Sanh.

Sau khi hẩn quan sát kỹ càng Phong Vân Sanh, ánh mắt lại rơi vào trên người Yến Triệu Ca cùng Nghiêm Húc.

- Triệu Ca, nói tường tận chuyện đã xảy ra đi.

Đông Châu Trưởng lão mở miệng nói:

- Bên sơn môn cũng nhận được rung động rất lớn, muốn phái người qua đây.

Nghiêm Húc nghe đến đó, ánh mắt liền loé lên.

Đông Châu Trưởng lão đều không thể hoàn toàn làm chủ, phải kinh động người bên sơn môn?

Lần này Yến Triệu Ca làm ra sự tình, thật là không phải chuyện đùa.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 59: Một điểm cực kỳ trọng yếu

Áp lực mà Đông Châu Trưởng lão mang đến, Nghiêm Húc không thể so sánh được.

Sắc mặt của Yến Triệu Ca như thường, sau khi hành lễ với Đông Châu Trưởng lão, nhìn Phong Vân Sanh sau lưng rồi nói:

- Trưởng lão, đây chính là người ta từng đề cập với ngài.
- Tên trước đây là Phong Mục Ca, hiện tại là Phong Vân Sanh.

Nghe được ba chữ "Phong Mục Ca", Đông Châu Trưởng lão khẽ vuốt cằm, lấy cấp bậc của hắn, biết rất nhiều thứ.

Tiếp theo Yến Triệu Ca giới thiệu cho Phong Vân Sanh:

- Phong sư muội, đây là thủ tọa Thiên Đông châu của bản môn, Tàn trưởng lão.

Phong Vân Sanh thi lễ, trên lễ tiết không chút sơ hở nào:

- Văn bối Phong Vân Sanh, gặp qua tiền bối.

Trường hợp nào nên có phong thái gì, Phong Vân Sanh biết rõ ràng.

Lấy kiến thức cùng xuất thân của nàng, tự nhiên biết lão giả cao lớn trước mắt này, chính là Thủ tọa trưởng lão của Quảng Thừa Sơn tọa trấn toàn bộ Thiên Đông châu.

Ở trong quy chế nội bộ của Quảng Thừa Sơn, Thủ tọa trưởng lão, Chủ Sự Trưởng lão, Chấp Sự Trưởng lão.

Có thể tu vi cùng quyền hạn không bằng nhau, nhưng trên thân phận địa vị, vị Tần trưởng lão này cùng cha Yển Địch của Yển Triệu Ca là cùng một tầng thứ, chỉ là quản lý không giống nhau, một trong một ngoài mà thôi.

Trên lý thuyết, phạm là chuyện gì xảy ra trên khu vực Thiên Đông châu, Tần trưởng lão đều có thể xử trí.

Chỉ là, chuyện lần này liên quan đến Phong Vân Sanh, liên lụy quá lớn, cho nên Tần trưởng lão cũng không tiện quyết định một mình.

Sơn môn Quảng Thừa Sơn bên kia đã phái người tới, lúc này Tần trưởng lão đến Đông Đường, chỉ là tìm hiểu trước.

Nhưng nếu không thông qua một cửa của Tần trưởng lão này, thì sau đó cũng không có gì để nói nữa.

Yển Triệu Ca nhìn về phía Tần trưởng lão, vị lão nhân này là Túc lão (trưởng lão lâu năm) của tông môn, cùng một thế hệ với lão Chương môn, giữa cha Yển Địch cùng Nhị sư bá, từ trước đến nay đều công bằng.

Không cần nhờ vào việc nhận được chiếu cố, cũng không cần lo lắng hấn giống như Nghiêm Húc làm chuyện xấu.

Hết thầy đều lấy sự thật làm tiêu chuẩn, lấy lợi ích chung của Quảng Thừa Sơn làm trọng.

- Tần trưởng lão, như ban đầu bẩm báo với ngài, vị Phong sư muội này, là đệ tử của Đại Nhật Thánh Tông, hiện nay đã phản môn, muốn dẫn thân vào môn hạ của Quảng Thừa Sơn ta.

Yến Triệu Ca không nhanh không chậm nói.

Tần trưởng lão yên lặng nghe, không nói gì.

Nghiêm Húc cũng không có nói xen vào, Yến Triệu Ca không có khả năng không rõ ràng chuyện Quảng Thừa Sơn thu nhận đệ tử phản bội của Đại Nhật Thánh Tông sẽ mang đến ảnh hưởng như thế nào.

Nhưng dù vậy, vẫn dẫn theo Phong Vân Sanh trở về, Tần trưởng lão cũng không có phản đối, còn kinh động sơn môn bên kia, đã nói lên đây là tình huống đặc thù.

Yến Triệu Ca lẳng lặng nói:

- Trưởng lão phải biết năm đó khi điều tra về Thái Âm Chi Nữ của Đại Nhật Thánh Tông thì lấy được một tình báo, nhắc tới tên một người, Phong Mục Ca.

- Cái tình báo kia sau lại vì Mạnh Uyển ngang trời xuất thế, mà bị cho rằng là tin tức giả tạo, nhưng thật sự không phải.

- Phong Mục Ca là tồn tại chân thật, đó là vị Phong sư muội sau lưng ta này.

Người ở chỗ này, ngoại trừ Tần trưởng lão cùng Nghiêm Húc, cũng đều là nhân vật quan trọng của Quảng Thừa Sơn ở Thiên Đông châu.

Ngoại trừ Tần trưởng lão đã sớm biết tình hình ra, thì đám người Nghiêm Húc khi được nghe được bốn chữ "Thái Âm Chi Nữ", con mắt liền sáng lên.

Thiên Vực năm châu to lớn như vậy, tìm rất nhiều đều không ra một Thái Âm Chi Nữ.

Thậm chí Quảng Thừa Sơn còn âm thầm phái người đi các cương vực khác tìm kiếm, hy vọng có thể "sửa mái nhà dột", vẫn không thu hoạch được gì.

Thái Âm Chi Thí hai năm trước, mỗi lần Quảng Thừa Sơn đều chỉ có thể đứng ngoài cuộc, đôi mắt ngóng nhìn Thái Âm Quan Miện bị những Thánh địa khác tranh đoạt, tự nhiên tràn ngập bất đắc dĩ cùng phiền muộn.

Nếu như Phong Vân Sanh thực sự là Thái Âm Chi Nữ, vậy coi như cứng rắn chống lại áp lực của Đại Nhật Thánh Tông, Quảng Thừa Sơn cũng nhất định phải lưu nàng lại.

Tần trưởng lão đầu tiên gật đầu, sau đó bình tĩnh hỏi:

- Trước đây trong tin tức củ người, chỉ nói Thái Âm Chi Thể của vị Phong tiểu hữu này bị hao tổn, lại không biết bị hao tổn tới tình trạng nào.

- Bồi dưỡng Thái Âm Chi Nữ phải hao phí không ít tài nguyên, bất quá lấy nội tình của Đại Nhật Thánh Tông, cho dù đã có Mạnh Uyển, bồi dưỡng hai Thái Âm Chi Nữ, vẫn không nói chơi.

- Để một Thái Âm Chi Nữ đi ra ngoài, cũng không phải việc nhỏ, Đại Nhật Thánh Tông sẽ không sơ sẩy lớn như vậy.

- Trừ khi, Thái Âm Chi Thể của Phong tiểu hữu, đã hoàn toàn phế đi?

Ngữ khí của Yến Triệu Ca không mang theo bất kỳ phập phồng gì, thành thật trả lời:

- Bây giờ nói vậy, cũng không sai.

Giữ hai hàng lông mày của Tần trưởng lão hơi nhú lên, nhìn Yến Triệu Ca cùng Phong Vân Sanh.

Lúc này Nghiêm Húc từ từ mở miệng:

- Dù là Đại Nhật Thánh Tông, cũng sẽ không bỏ được mà lấy một Thái Âm Chi Nữ đi làm gián điệp.

- Nhưng nếu là một đệ tử bình thường Thái Âm Chi Thể đã bị phế, liền không thể không có khả năng.

Mọi người tại đây, bất luận là có hay không người một phái của Nghiêm Húc, nghe vậy đều nhú mày, lấy ánh mắt xem kỹ Yến Triệu Ca cùng Phong Vân Sanh.

Chuyện hôm nay, quả thực không phải chuyện đùa.

Nếu như Thái Âm Chi Thể của Phong Vân Sanh còn hoàn hảo, không nói hai lời, Quảng Thừa Sơn lập tức thu nàng, Yến Triệu Ca càng có công, hơn nữa còn là một cái công lớn.

Nếu như Phong Vân Sanh mất đi Thái Âm Chi Thể, Quảng Thừa Sơn có muốn thu lưu nàng ta hay không, sẽ phải cân nhắc một phen.

Thu đệ tử phản bội của Thánh địa khác, tính chất tương đối ác liệt, nhất là Đại Nhật Thánh Tông cùng Quảng Thừa Sơn cũng không thật sự hòa thuận, hành vi như vậy cực kỳ có khả năng làm quan hệ đối địch tiến thêm một bậc.

Tạo thành hết thảy việc này là Yến Triệu Ca, sẽ gánh vác một danh tiếng hết sức khinh cuồng, rước họa từ bên ngoài, làm tông môn phải gánh vác phiền phức không cần thiết.

Mà nếu như Phong Vân Sanh là gián điệp mà Đại Nhật Thánh Tông bên kia phái tới, Quảng Thừa Sơn nhận lấy nàng, ngày sau gặp phải phiền phức, Yến Triệu Ca cũng là thủ phạm thứ nhất, sai lầm rất lớn.

Mặt Yến Triệu Ca không đổi sắc nói:

- Phong sư muội đã bị đồng môn Đại Nhật Thánh Tông khi dễ, trường bối trong tông môn lại không cách nào vì nàng chủ trì công đạo, thậm chí đổi trắng thay đen mà giết nàng.

- Duy nhất chiếu cố nàng là ân sư thân truyền, không lâu đã bỏ mạng trong một lần xung đột với Viêm Ma trên Đông Hải, sau khi biết được tin tức, nàng trốn chết nhiều năm, mới chính thức phản bội Đại Nhật Thánh Tông, càng chém giết ba đồng môn đệ tử.

Yến Triệu Ca nhìn mọi người:

- Hai năm trước nàng thoát đi sơn môn Đại Nhật Thánh Tông, cũng là bởi vì nàng làm Tiêu Thăng bị thương nặng, từ nay về sau vẫn bị Tiêu Thăng dẫn người đi truy bắt.

Nghiêm Húc hờ hững nói:

- Đại Nhật Thánh Tông chưa hẳn sẽ luyện tiết tính mệnh của ba đệ tử trẻ tuổi, nếu nàng là một tử gian (gián điệp).

Yến Triệu Ca cười:

- Điều này không khả năng, không biết vị Thái Thượng trưởng lão kia của Đại Nhật Thánh Tông, có bỏ được ngoại tôn một dòng độc đinh, từ nay về sau trở thành thái giám hay không?

Tất cả mọi người trong đại sảnh liền yên tĩnh một mảnh.

Nghiêm Húc cũng có chút ngây ngấn cả người, Tần trưởng lão nhíu hỏi:

- Người nói là...

Yến Triệu Ca nghiêm chỉnh nói:

- Tiêu Thăng, năm đó bị Phong sư muội làm bị thương hạ thể... ừ, một cái phương diện khác mà nói, hẳn cũng bị phế đi.

Phong Vân Sanh cũng nghiêm chỉnh, cúi người hành lễ:

- Tình thế của văn bối lúc đó cấp bách, nhất thời lỡ tay, tuy rằng Tiêu Thăng bị trừng phạt đúng tội, nhưng khó tránh nhục nhã, thỉnh chư vị tiền bối đừng trách.

Yến Triệu Ca nói:

- Ta bảo vệ nàng, giao thủ cùng Tiêu Thăng lần thứ hai, đã chứng thực điểm này.

- Đương nhiên, cũng có thể Tiêu Thăng bởi vì việc khác mà bị thiến... à, không đúng, là không thể nhân đạo, sau đó đồ bỏ đi của Đại Nhật Thánh Tông này lợi dụng, mượn chuyện này rêu rao.

- Cho nên nếu Phong sư muội bái nhập bản môn, ngày sau thẩm tra vẫn không thể thiếu, nhưng cơ bản mà nói, ta cho rằng Phong sư muội nói có thể tin được.

Khoé miệng của Nghiêm Húc co quắp, hừ một tiếng, không hề quăn quýt vấn đề này nữa, mà nói rằng:

- Làm Thái Âm Chi Thể đã bị phế của nàng trở lại thì nói như thế nào.

Tần trưởng lão thì trầm ngâm không nói, Quảng Thừa Sơn muốn làm ra quyết định, điểm này, cực kỳ trọng yếu.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 60: Muốn người thì không có, chỉ có một năm ấm!

Tần trưởng lão ngồi không động đậy, ánh mắt chuyển từ trên người Yến Triệu Ca sang Phong Vân Sanh.

Ánh mắt của lão, giống như ngưng kết thành thực chất, nhìn cổ tay của Phong Vân Sanh, như muốn lấy ánh mắt chẩn đoán mạch tượng.

Phong Vân Sanh yên lặng đứng tại chỗ, một lát sau, Tần trưởng lão thu hồi ánh mắt.

- Mạch tượng quả thật từng là Thái Âm Chi Thể, nhưng Thái Âm khí giảm rất nhiều, giống như biến mất hoàn toàn, chỉ mạnh hơn người thường nửa phần mà thôi.

Tần trưởng lão nhìn về phía Yến Triệu Ca, lắc đầu nói:

- Người của Đại Nhật Thánh Tông, có lẽ cũng đã kiểm tra qua nhiều lần, nên mới ra quyết định như thế.

Đám người Nghiêm Húc cùng nhau gật đầu, cái này là lẽ thường, nằm trong dự liệu của bọn họ.

Tần trưởng lão hơi dừng một chút, ánh mắt nhìn về phía Phong Vân Sanh, hơi tiếc hận nói:

- Thiên phú căn cốt ngược lại rất xuất chúng, chẳng biết ngộ tính, tâm chí như thế nào?

Yến Triệu Ca cười:

- Năm đó nếu nàng không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hạt giống số một tham gia Thái Âm Chi Thí của Đại Nhật Thánh Tông chính là nàng.

- Trong này cũng có nguyên nhân là nàng nhập môn sớm hơn Mạnh Uyển, nhưng ít ra, cũng tuyệt đối không thua gì Mạnh Uyển.

Mạnh Uyển cũng không chỉ là Thái Âm Chi Nữ, thiên phú Võ đạo của bản thân trong thế hệ trẻ cũng rất nổi bật, vang danh thiên hạ.

Xu thế phát triển mạnh mẽ, thậm chí bao trùm lên Sơ Dương tứ kiệt.

Yến Triệu Ca nói:

- Nếu như năm đó Phong sư muội chỉ đả thương Tiêu Thăng chỗ khác, mà không phải thiên hãn, có thể vẫn không đến mức phải trốn đi.

Tần trưởng lão gật đầu, rơi vào trầm tư.

Nếu như thiên phú của Phong Vân Sanh như vậy, chỉ vì ghét Đại Nhật Thánh Tông mà thu nhận nàng, đối với Quảng Thừa Sơn mà nói cũng không cần thiết....

Quan hệ hai bên không thân, nhưng còn chưa tới sẽ vì một chút chuyện như thế này liền đến trình độ không ai nhường ai.

Nếu như là quan hệ như nước với lửa với Đại Nhật Thánh Tông, giống như Thủy Vực Thánh địa Bích Hải Thành mà nói, thật ra mới có thể.

Ở một trình độ nào đó, nơi đó là nơi có điều kiện tốt nhất mà Phong Vân Sanh đi.

Chỉ là khoảng cách giữa Thủy Vực cùng Thiên Vực và Hỏa Vực quá xa, Phong Vân Sanh muốn một mình trốn tránh đuổi bắt mà chạy tới Thủy Vực, là rất khó khăn.

Cho nên Quảng Thừa Sơn trở thành lựa chọn thích hợp nhất của nàng.

Trước đây nếu như Yến Triệu Ca không giữ nàng, cũng không bắt nàng giao cho Tiêu Thăng nói, Phong Vân Sanh liền chuẩn bị mạo hiểm đi Thủy Vực.

Mà bây giờ, sau khi Tần trưởng lão kiểm tra mới phát hiện, cho dù Phong Vân Sanh mất đi Thái Âm Chi Thể, bản thân cũng là thiên tài trong thiên tài, là một yêu nghiệt đáng giá bồi dưỡng.

Cái này làm Tần trưởng lão cùng Quảng Thừa Sơn quần quýt.

Thu hoạch nhận được, cùng giá cao sắp phải trả, cần phải có nhiều cân nhắc.

Yến Triệu Ca mỉm cười:

- Kỳ thực, Thái Âm Chi Thể của Phong sư muội, có biện pháp khôi phục.

Chân mày của Tần trưởng lão nhíu lên, cũng không nói gì, mà nhìn về phía Phong Vân Sanh lần nữa.

Lần này hắn trực tiếp giơ lên một ngón tay giữ không trung, một tia sáng từ đầu ngón tay bắn ra, rơi trên cổ tay của Phong Vân Sanh.

Sau khi kiểm tra tình huống của Phong Vân Sanh kỹ càng lần nữa, Tần trưởng lão nhìn Yến Triệu Ca, trầm giọng hỏi:

- Người nói như vậy là căn cứ vào cái gì?

Nghiêm Húc cũng liếc nhìn Phong Vân Sanh, ánh mắt phảng phất như thực chất, rơi vào cổ tay của Phong Vân Sanh.

Một lát sau, Nghiêm Húc thu hồi ánh mắt, hờ hững nói:

- Nói là bị hao tổn còn là nói nhẹ, đây không phải là hao tổn rồi, mà là triệt để biến mất.

- Muốn khôi phục, độ khó so với làm một người chết sống lại không gì khác nhau.

- Hơn nữa, cũng không phải vừa mới tắt thở, mà là người đã chết hai năm.

Nghiêm Húc nhìn về phía Yến Triệu Ca:

- Những ngày gần đây, người liên tục làm ra vài đại sự vượt qua dự liệu của mọi người, nhưng không biết người có năng lực đem người chết sống lại hay không?

Tần trưởng lão không nói gì, nhưng hiển nhiên thầm chấp nhận cách nói của Nghiêm Húc.

Hắn yên lặng nhìn Yến Triệu Ca, chờ Yến Triệu Ca cho hắn một lời giải thích.

Yến Triệu Ca mỉm cười nói:

- Tần trưởng lão ngài vừa mới nói, Thái Âm khí trong cơ thể Phong sư muội, chỉ mạnh hơn người bình thường nửa phần?

Tần trưởng lão gật đầu:

- Không sai.

Yến Triệu Ca thân nhiên nói:

- Lúc ta mới gặp nàng, kỳ thật nàng cùng người bình thường không khác nhau lắm, Thái Âm Chi Thể hoàn toàn biến mất, không có một chút Thái Âm khí nào.

- Hả?!

Hai mắt của Tần trưởng lão bỗng nhiên trừng lớn.

Hắn có chút khó có tin nhìn về phía Phong Vân Sanh, lúc này Phong Vân Sanh mở miệng nói:

- Trong mấy ngày nay, vẫn bồi đồng hành cùng Yến sư huynh, được Yến sư huynh dùng bí pháp đâm kim vào huyết khiếu, trong kinh mạch khô khốc, xác thực mơ hồ có Thái Âm khí sống lại.

- Tuy rằng rất thông thả, nhưng cùng lúc trước không giống nhau.

Bọn người Nghiêm Húc có chút khó tin nhìn Yến Triệu Ca cùng Phong Vân Sanh.

Yến Triệu Ca cười nói:

- Bản môn vẫn không có Thái Âm Chi Nữ, tìm khắp nơi mà không thấy, mấy năm nay nhìn các Thánh địa khác tranh đoạt Thái Âm Quan Miện, bản môn lại chỉ có thể đứng ngoài mà nhìn, trong lòng ta cũng rất sốt ruột.

- Vì vậy ta muốn thử, Thái Âm Chi Nữ đều là Tiên Thiên sinh ra, có khả năng từ Hậu Thiên tạo nên Thái Âm Chi Thể hay không?

- Cho nên ta thu rất nhiều điển tịch tư liệu, nghiên cứu về phương diện này.

Yến Triệu Ca có chút tiếc nuối lắc đầu:

- Đáng tiếc, Thái Âm Chi Thể được trời ưu ái, Hậu Thiên tạo nên, không hề có tiến triển như mong muốn.

Yến Triệu Ca quay đầu nhìn về phía Phong Vân Sanh:

- Nhưng mà ta cũng tích lũy rất nhiều tri thức về phương diện này, kết quả phát hiện, mặc dù không cách nào từ Hậu Thiên tạo nên, nhưng nếu Tiên Thiên Thái Âm Chi Thể, bị Hậu Thiên tổn thương mà nói, có khả năng khôi phục.

- Phải cảm tạ Phong sư muội tín nhiệm ta, cho ta thí nghiệm, dù sao biện pháp mà ta suy nghĩ, trước đó không có thử nghiệm thực tế.

Mặt Nghiêm Húc không biểu tình, lạnh lùng nhìn Yến Triệu Ca cùng Phong Vân Sanh:

- Lời nói của một bên, làm sao chứng minh?

Yến Triệu Ca nói:

- Thời gian ta mới gặp gỡ Phong sư muội, cho tới hôm nay, cũng không dài.

- Lại vài ngày nữa, Thái Âm khí trong cơ thể Phong sư muội, có thể tăng cường thêm một chút, như vậy có thể chứng minh lời ta nói.

Nghiêm Húc hờ hững nói:

- Người của Đại Nhật Thánh Tông, bị lão phu đẩy lui hai ngày trước, hiện tại các người đã trở lại, bọn họ sẽ rất nhanh tới cửa.

- Chúng ta phải làm ra quyết định nhanh chóng, không có nhiều thời gian cho người chứng minh.

Chân mày Yến Triệu Ca nhấc nhẹ một cái, đang muốn nói, thì Tần trưởng lão giơ tay lên cản hẳn.

Hai mắt của Đông Châu Trưởng lão với thân hình cao lớn nhìn thẳng vào Yến Triệu Ca nói:

- Trước tiên tin người nói thật, nhưng phương pháp của người, có thể để cho nàng khôi phục tới trình độ nào? Là một bộ phận, hay có thể khôi phục như lúc ban đầu, có lẽ ít nhất cũng tiếp cận trình độ năm đó?

Về mặt của Yến Triệu Ca trịnh trọng lên, nói:

- Khôi phục cần thời gian, hơn nữa cần điều kiện hoàn cảnh cùng một vài vật liệu, muốn hoàn thành, cần phải có chuẩn bị.

- Về phần khôi phục tới trình độ nào?

Yến Triệu Ca thần nhiên đối diện cùng Tần trưởng lão.

- So với lúc trước nàng càng mạnh hơn!

Yến Triệu Ca bỗng nhiên cười:

- Không làm được như lời nói, ta tự tiến vào Tỏa Thiên Hạp.

Tần trưởng lão nhìn Yến Triệu Ca, ánh mắt trầm tĩnh.

Nghiêm Húc nhíu mày, đang muốn nói, bên ngoài có người bấm báo, người của Đại Nhật Thánh Tông tới cửa hưng sư vấn tội.

- Tần trưởng lão?

Nghiêm Húc nhìn về phía Tần trưởng lão.

Lão giả cao lớn không nhin được trợn hai mắt lên:

- Trực tiếp đánh trở về, muốn người thì không có, chỉ có một năm dăm!

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 61: Đại Nhật Thánh Tông tới cửa

Tần trưởng lão lên tiếng, Nghiêm Húc trầm mặc, rồi gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

Phong Vân Sanh thi lễ với Tần trưởng lão:

- Tạ ơn tiên bối.

Tần trưởng lão khoát tay, nói:

- Cô gái nhỏ, chuyện của ngươi rất lớn, lão hủ cũng không thể làm chủ hoàn toàn, phải đợi quyết định cuối cùng của sơn môn bên kia.

- Vâng, vẫn bối biết rõ.

Phong Vân Sanh quay đầu nhìn về phía Yến Triệu Ca, thấp giọng nói:

- Cảm tạ.

Tòa Thiên Hạp, dù nàng là đệ tử của Đại Nhật Thánh Tông, cũng nghe thấy tên.

Đó là nơi mà Quảng Thừa Sơn dùng để giam giữ, trừng phạt những tội phạm quan trọng, chỉ có người hung ác nhưng không tiện giết, hoặc đệ tử

phạm sai lầm cực lớn của Quảng Thừa Sơn, mới bị giam trong Tỏa Thiên Hạp.

Trong lời đồn, nơi này không thấy mặt trời, hoàn cảnh so với Trấn Long Uyên còn ác liệt hơn.

Từ khi Quảng Thừa Sơn lập phái tới nay, vẫn chưa có người nào bị giam vào Tỏa Thiên Hạp, có thể trốn ra.

Yến Triệu Ca không để ý chuyện này, liếc nhìn nàng một cái:

- Ta là đối với bản thân có lòng tin.

Phong Vân Sanh tức giận đáp:

- Được rồi, lòng tin của ta đối với người không đủ, chính là ta sai, lần sau ta nhất định sẽ chú ý.

- Lần sau ta sẽ nói "Tốt, liền biết người đáng tin!".

Yến Triệu Ca nói nhỏ:

- Khiêm tốn, khiêm tốn.

Bên ngoài trạch viện lúc này, một vòng kim quang giống như mặt trời phủ xuống, treo trên đường lớn, làm thiên địa xung quanh trở nên khô khốc, người đi đường đều lui tránh.

Người có kiến thức đều biết, đó là Chủ Sự Trưởng lão của Đại Nhật Thánh Tông trấn thủ tại Đông Đường quốc.

Mà đáng dấp của hắn hiện giờ, mục tiêu nhắm thẳng vào nơi làm việc của Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão của Quảng Thừa Sơn, hiển nhiên giữa hai đại Thánh Địa, nổi lên tranh chấp.

Ở Đông Đường, loại chuyện này cũng không hiếm thấy, nhưng phần lớn là đấu tranh âm thầm.

Nhưng hiện tại đã có Chủ Sự Trưởng lão của một bên hùng hổ tới cửa.

- Tranh đấu giữa hai bên thăng cấp, chẳng lẽ muốn trực tiếp đánh tại Cảnh Dương Thành hay sao? Hai Đại Tông Sư giao thủ, chỉ là dư ba cũng có thể đem mọi thứ xung quanh san thành bình địa!

Rất nhiều người cảm thấy lo lắng.

Trong mặt trời kim sắc, truyền ra âm thanh táo bạo:

- Nghiêm Húc, ta biết họ Yến tiểu tử đã trở về!

- Hẳn che chở đệ tử phản bội của Thánh Tông ta, càng đả thương đệ tử Thánh Tông phụ trách truy bắt!

- Quảng Thừa Sơn người không quản giáo đệ tử, vậy thì để ta tới giúp người quản giáo!

- Lập tức đem Yến Triệu Ca cùng tiện tỳ kia giao ra đây, bằng không ta hủy đi nơi ở của người!

Âm thanh của Nghiêm Húc trong đại trạch bình tĩnh vang lên:

- Đệ tử bản môn ở chỗ nào, lão phu không cần nói với người, Đại Nhật Thánh Tông người đánh mất đệ tử, thì tự đi tìm, cùng bản môn có quan hệ gì?

- Ở đây không có người người muốn, đừng vu oan giá họa, nếu người muốn tìm, thì lão phu phụng bồi.

Trong mặt trời kim sắc, một bóng người dần dần hiện ra, là một lão giả cả người mặc kim bào, mặt vuông tai to.

Hắn nhìn chăm chăm vào trạch viện, cười gằn nói:

- Đả thương đệ tử Thánh Tông ta, bao che kẻ phản bội của Thánh Tông, Quảng Thừa Sơn người hiện tại quả thật to gan.

- Xem ra các người đã quên, năm đó nếu không phải Thánh Tông ta hạ thủ lưu tình, Quảng Thừa Sơn người đã sớm diệt môn!

Yến Triệu Ca ở bên trong đại sảnh nghe vậy, cười xuýt một cái:

- Gió to không sợ đau đầu lưỡi.

Lần đầu tiên Viêm Ma Đại thế giới xâm lấn bị đánh lui, Hám Thiên Tôn Triển Đông Các ngã xuống, Quảng Thừa Sơn bị tổn thất thảm trọng nhất trong các Thánh địa, vì vậy nên Đại Nhật Thánh Tông cùng những Thánh địa khác mới có cơ hội đuổi kịp.

Có người tôn kính Triển Đông Các cùng Quảng Thừa Sơn làm ra cống hiến, nhưng cũng có người động tâm tư, muốn nhân cơ hội này "lật tường".

May mà ngay lúc đó, Quảng Thừa Sơn có người tài ba xuất hiện lớp lớp, người vẫn tình nguyện phụ tá Triển Đông Các trước đây, bị hào quang của Triển Đông Các che lấp đứng ra.

Người này có tôn hào là Ma Thiên Khách Triển Tây Lâu, là thân đệ của Hám Thiên Tôn Triển Đông Các, cũng là Chương môn của Quảng Thừa Sơn sau Triển Đông Các.

Sau khi Triển Đông Các ngã xuống, Triển Tây Lâu nhận chức Chương môn, một mình đảm đương một phía, toả ra hào quang kinh người.

Chính là vì lực lượng mới xuất hiện như Triển Tây Lâu, Quảng Thừa Sơn ở sau lần đầu tiên Viêm Ma xâm lấn, dưới tình huống nguyên khí của

cả môn phái đại thương, có thể sừng sững không ngã, chống chọi qua năm tháng gian nan này.

Triển Đông Các cùng Triển Tây Lâu, cũng trở thành một đôi huynh đệ ruột thịt nổi danh cùng có nhiều màu sắc truyền kỳ nhất của Bát Cực Đại thế giới sau Đại Phá Diệt.

Đại Nhật Thánh Tông lúc này dưới sự dẫn dắt của tổ sư mà dân gian hay gọi là Đại Nhật Thánh Nhân, sau khi Viêm Ma xâm lấn, cường thế quật khởi, va chạm liên tục cùng Triển Tây Lâu và Quảng Thừa Sơn.

Quảng Thừa Sơn dưới sự lãnh đạo của Triển Tây Lâu giấu tài, áp dụng trạng thái bảo thủ, lặng yên tích sức lực lượng một lần nữa, nhưng tiến thoái có độ, chẳng bao giờ cho Đại Nhật Thánh Tông chiếm được tiện nghi thật sự.

Sau đó Đại Nhật Thánh Nhân thoái vị đem vị trí Tông chủ truyền cho người kế nghiệp, bản thân mình thì không có tin tức.

Triển Tây Lâu cũng bỏ mạng trong một lần đại chiến với Viêm Ma, giống như huynh trưởng vì Bát Cực Đại thế giới chảy hết một giọt máu cuối cùng.

Nhưng mà trải qua nỗ lực của Triển Tây Lâu, Quảng Thừa Sơn dần dần đứng vững gót chân lần nữa, không còn trạng thái bấp bênh như trước.

Chỉ là Đại Nhật Thánh Tông trong lúc này, trải qua mở rộng phát triển không ngừng, cuối cùng vượt qua Quảng Thừa Sơn, trở thành đệ nhất Thánh địa mới.

Yến Triệu Ca nhún vai một cái nói:

- Vị Đại Nhật Thánh Nhân kia nếu như còn ở đó, mời hiện thân, hôm nay thế công của Viêm Ma càng ngày càng nghiêm trọng, Bát Cực Đại thế

giới cần phải có cường giả như vậy.

Thân ảnh của Nghiêm Húc xuất hiện trên bầu trời đại trạch, nhìn thẳng vào trưởng lão của Đại Nhật Thánh Tông mặc kim bào:

- Diệt Quảng Thừa Sơn ta? Có thể làm được rồi hãy nói, liền thử một chút đi.

Lão giả mặc kim bào cười lạnh nói:

- Nếu không có Thánh Tông ta không cho phép, ta đã sớm thu thập người, ngày hôm nay ta sẽ diệt người trước!

Cường khí toàn thân của hắn bắt đầu khởi động, kim quang bao trùm lần nữa.

Cũng không phải rực rỡ hư ảo như Tiêu Thăng, Triều Nguyên Long, mà là hóa thân thành một mặt trời chân thật, ánh sáng ngàn vạn.

Nước trong trời đất xung quanh bị bốc hơi sạch sẽ, mặt đất của đường lớn bắt đầu nứt nẻ, tất cả cây cỏ đều cháy đen, héo rũ.

Dưới nhiệt độ cao, không gian trở nên vặn vẹo.

Vẻ mặt của Nghiêm Húc hờ hững, ánh mắt nghiêm túc, hai tay cùng nhau đẩy về phía trước.

Tu vi Đại Tông Sư hiện ra, Đâu Suất Chương lúc này được Nghiêm Húc thi triển ra, có khác biệt.

Ngọn lửa màu tím trong nháy mắt xuất hiện, hóa thành một biển lửa chân thật, cuốn tới mặt trời kim sắc.

Đâu Suất Tử Hỏa cùng Dương Quang kim sắc đan vào nhau giữa không trung, nhiệt độ không khí liền cao lên lần nữa.

Cảnh vật xung quanh có một ít vật dễ cháy, trực tiếp cháy lên, trăm dặm trời đất xung quanh phảng phất như hóa thành thế giới hỏa diễm.

Cảnh Dương Thành là Quốc đô của Đông Đường quốc, khu vực gần cổng thành rung động, từng đạo Linh văn hiện lên trên mặt đất.

Không khí trở nên mát mẻ hơn một chút, mà Nghiêm Húc cùng lão giả mặc kim bào đều cảm thấy một loại áp bách đang kéo tới mình.

Hai người cũng không có dừng tay, tùy ý cho đại trận của Cảnh Dương Thành áp chế phạm vi ảnh hưởng giao thủ của hai người.

Trên bầu trời, chỉ thấy Đâu Suất Tử Hỏa cùng Dương Quang kim sắc cuộn cuộn, tan vỡ, long trời lở đất.

Lão giả mặc kim bào biến thân thành mặt trời, như mặt trời giữa trưa.

Nó đột nhiên thu nhỏ lại, thân hình của lão giả mặc kim bào xuất hiện lần nữa, mặt trời kia xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn, ngưng đọng chói mắt chưa từng có.

Lão giả mặc kim bào giơ tay lên, giống như nâng lên mặt trời, sau đó vỗ xuống!

Hai chưởng của Nghiêm Húc khép xuống, theo chưởng thế của hắn biến hoá, Đâu Suất Tử Hỏa trong không gian cũng ngưng tụ.

Hỏa diễm nhảy nhót lúc này bị áp súc ngưng đọng thành hình dạng thể rắn, cuối cùng hóa thành một lò luyện đan màu tím.

Ngọn lửa màu tím không ngừng nhảy trong lò luyện đan, lực lượng ý cảnh "thiên địa vi lô, tạo hoá vi công" truyền ra, nghênh hướng mặt trời trong lòng bàn tay của lão giả mặc kim bào!

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SƯ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 62: Đối cứng trở về

Hai cường giả Đại Tông Sư giao thủ, hoàn cảnh, khí hậu xung quanh đều bị cải biến, phạm vi lan đến trăm dặm gần đó.

May mà có đại trận của Cảnh Dương Thành, đưa bão táp mà bọn họ nhắc lên giới hạn trong một không gian nhất định.

Nhưng ở trong mảnh không gian này, đã đánh đến nghiêng trời lệch đất.

- Quảng Thừa Sơn, cố ý đối đầu với Đại Nhật Thánh Tông ta đúng không?

Đúng lúc này, âm thanh to lớn trên bầu trời của Cảnh Dương Thành vang lên.

Sau một lúc, một vòng mặt trời kim sắc lớn hơn, xuất hiện trên bầu trời.

Mặt trời này xuất hiện, mặt trời do lão giả mặc kim bào biến thành, liền ảm đạm xuống.

Mà lực lượng Đâu Suất Chưởng biến thành ngọn lửa màu tím của Nghiêm Húc, trong nháy mắt bị dập tắt!

Nghiêm Húc đau đớn kêu lên một tiếng, lò luyện đan do Đâu Suất Tử Hỏa ngưng kết thành, đầy vết rạn nứt, trong nháy mắt vỡ vụn.

Lò luyện đan nghiền nát thành lưu hỏa, chảy trên không trung, lập tức tắt đi.

Mặt trời thứ hai treo cao trên bầu trời, dĩ nhiên cùng mặt trời chân chính tranh nhau phát sáng, trong lúc nhất thời, giống như có hai mặt trời cùng soi sáng Cảnh Dương Thành của Đông Đường quốc.

Đại trận của Cảnh Dương Thành, lúc này không giống khi đối mặt với Nghiêm Húc cùng lão giả mặc kim bào nhẹ nhõm như vậy nữa.

Tùng đạo Linh văn sáng lên, hư không gánh không nổi mà vụn vụn.

Trong đại trạch dưới mặt đất, Tần trưởng lão ngồi ở ghế trên, hai hàng lông mày dần dần dựng thẳng lên:

- Muốn khoe uy phong, nhưng tới lộn chỗ rồi.

Một đạo đao khí to lớn đột nhiên từ trong đại trạch phóng lên cao.

Nơi đao khí đi qua, nhiệt độ khốc liệt do hai mặt trời mang tới liền giảm xuống, toàn bộ trời đất đều trở nên mát mẻ.

Sau mát mẻ, lại là một mảnh rét lạnh!

Lúc này, đích thân Tần trưởng lão cũng xuất hiện phía trên đại trạch, trợn mắt nhìn mặt trời kia.

Hắn trầm thấp quát một tiếng, gió nổi mây phun, không gian trời đất vụn vụn, giống như xuất hiện một lưỡi đao to lớn vô hình, đem hư không trước mặt phá vỡ thành một cái khe.

Cái khe kia lan đến mặt trời thứ hai, muốn đem nó trăm phá!

- Thái Thượng Bát Cực, Hỗn Nguyên Nhất Khí Thần Dao?

Âm thanh to lớn từ trong mặt trời kim sắc vang lên.

Trong nháy mắt tiếp theo, mặt trời kim sắc này cũng không lùi mà tiến tới, đập tới Tần trưởng lão!

Như mặt trời ngã về tây, ánh sáng vạn trượng rơi xuống đất, muốn đốt diệt thế gian!

Chính là một trong Đại Nhật Thất Pháp, Tây Tà Phần Thiên Dao!

Dao quang kim sắc như mặt trời ngã về tây, rồi đột nhiên một Thần Phù thật lớn sáng lên, rất phức tạp, dường như muốn bao phủ toàn bộ Cảnh Dương Thành.

Tần trưởng lão thúc giục Hỗn Nguyên Nhất Khí Thần Dao, biến thành đao phong vô hình như muốn chém thiên liệt địa, cũng có một Thần Phù to lớn sáng lên.

Lực lượng của hai bên nâng cao một tầng, đụng thẳng vào nhau, dẫn tới Cảnh Dương Thành như muốn nghiền nát.

Lúc này, trong Cảnh Dương Thành vang lên âm thanh của Đông Đường Quốc chủ:

- Hai vị muốn giao thủ, hãy chọn địa phương khác đi, muốn hủy Đông Đường Quốc đô của ta sao?

Đại trận của Cảnh Dương Thành bỗng nhiên sáng ngời, Linh văn đan vào nhau càng ngừng động càng rõ ràng.

Đại trận bắt đầu vận chuyển toàn lực, lực lượng tiếp tục đề thăng.

Tần trưởng lão ngưng lại đao khí, hừ một tiếng:

- Có người cố tình gây chuyện, lão tử liền phụng bồi tới cùng, coi Quảng Thừa Sơn ta dễ khi dễ như vậy sao?

Trong mặt trời thứ hai trôi nổi trên bầu trời, truyền ra âm thanh:

- Triệu Thế Thành, người muốn nhúng tay vào chuyện tình giữa Thánh Tông ta cùng Quảng Thừa Sơn sao?

Âm thanh của Đông Đường Quốc chủ Triệu Thế Thành vẫn bình tĩnh từ trong đại trận của Cảnh Dương Thành vang lên:

- Đông Thăng Quân nói quá lời, chuyện giữa hai đại Thánh Địa, Đông Đường ta tự nhiên không tốt đặt mình vào trong đó

- Nhưng các người ở Cảnh Dương Thành động thủ, sợ rằng trăm khó có thể ngồi yên mà nhìn rồi.

Trong trạch viện, Yến Triệu Ca vuốt cằm của mình:

"Nguyên lai là một trong Đại Nhật Thất Tử, Đông Thăng Quân, bất quá theo ta nhớ thì vị trí Đông Thăng Quân đã đổi người từ vài năm trước rồi."

Ở trong năm tháng Đại Nhật Thánh Tông quật khởi, có bảy cường giả kiệt xuất, được xưng là Đại Nhật Thất Tử.

Danh hào tương đồng cùng Đại Nhật Thất Pháp, tức là Phá Hiếu, Đông Thăng, Trung Thiên, Phổ Chiếu, Tây Tà, Tịch Chiếu cùng Mộ Quang.

Sau này lại có quy định cho Đại Nhật Thất Tử, có người ngã xuống hoặc lui ẩn, liền có người tiếp nhận cùng kế thừa.

Yến Triệu Ca quay đầu nhìn lại, biểu tình của Phong Vân Sanh có chút cổ quái.

Thấy Yến Triệu Ca đang nhìn nàng, Phong Vân Sanh lắc đầu nói:

- Sư tổ ta là Đông Thăng Quân đời trước, sau khi sư tổ ngã xuống, Đông Thăng Quân hiện tại tiếp nhận, chính là vị bên ngoài kia.

- Bây giờ trong Đại Nhật Thất Tử, hẳn trẻ tuổi nhất, tư lịch cũng cạn nhất, nhưng một thân tu vi, cũng kinh hãi thế tục.

Mặt trời trên bầu trời dần dần biết mất, một trung niên nam tử mặc kim bào hiện ra, chính là Đông Thăng Quân hiện tại.

Đông Thăng Quân nhìn chăm chăm Tần trưởng lão, sau đó ánh mắt quét về Cảnh Dương Thành phía dưới, từ từ nói rằng:

- Có người thu nhận đệ tử phản bội của Thánh Tông ta, ta dĩ nhiên phải hỏi đến.

- Giao người, nhận lỗi chuộc tội.

- Bằng không, thì chiến.

Thân hình của Tần trưởng lão cao lớn sừng sững trên bầu trời, vẻ mặt không thay đổi chút nào:

- Lão hủ đã nói qua, ở đây không có người người muốn.

- Người muốn chiến, vậy thì chiến, lão hủ cái khác không có, chỉ có một cây đao, một đôi năm đấm, cùng người chiến tới cùng.

Lão giả mặc kim bào bên cạnh Đông Thăng Quân giận dữ nói:

- Đệ tử của Thánh Tông ta tận mắt nhìn thấy Yến Triệu Ca của Quảng Thừa Sơn người, đem nghịch đồ mang đi, người nói mấy câu là có thể từ chối sạch sẽ sao?

Nghiêm Húc đứng phía sau Tần trưởng lão, vẻ mặt hờ hững nói:

- Người nói là đúng sao?

- Lão phu nói Đại Nhật Thánh Tông người trộm bảo vật của bản môn, nhanh nhanh trả đi.

Trong đôi mắt của Đông Thăng Quân có kim quang lập loè, đâm vào cả người Nghiêm Húc làm hấn đau:

- Lắm mồm, muốn chết!

Tần trưởng lão tiến lên trước một bước:

- Muốn khoe uy phong, quay về Phổ Chiếu Phong của Đại Nhật Thánh Tông người khoe đi.

Lúc này, âm thanh của Yến Triệu Ca từ trong đại trạch truyền ra.

- Đông Thăng Quân ngay mặt, Quảng Thừa Sơn Yến Triệu Ca có lẽ.

- Trong Lộc Liêu Sơn Mạch, ta xác thực đã giao thủ cùng đệ tử của quý tông là Tiêu Thăng, Triều Nguyên Long, cũng đã gặp Phong Mục Ca mà quý tông đang tìm.

- Bất quá lúc đó, ta và Phong Mục Ca cũng không đồng thời xuất hiện.

Yến Triệu Ca nhàn nhạt nói:

- Chỉ là trước đây, chúng ta có trò chuyện cùng nhau, làm ta biết một ít chuyện lý thú.

- Tỷ như, một cái Thánh địa nào đó có thanh danh truyền xa ở Bát Cực Đại thế giới, dĩ nhiên "giấu ô nạp cấu" (chứa chấp thứ dơ bẩn), dung túng cho ngoại tôn của một tên Thái Thượng trưởng lão, muốn làm bẩn một nữ đệ tử đồng môn.

- Chiếm lấy không được, trái lại bao che hung đồ, chèn ép người nữ đệ tử này.

- Thú vị nhất là, tên háo sắc như mạng này, quả nhiên bị thiên lý báo ứng, bị chặt đứt tử tôn căn...

Yến Triệu Ca lo lắng nói:

- Sau này ngược lại không cần lo lắng làm ra loại chuyện này nữa.

- Điều là nói bậy!

Đông Thăng Quân lạnh lùng nói:

- Người phi báng danh dự của Thánh Tông ta, ngày hôm nay ta đem người đánh chết tại đây, cũng không ai có thể nói cái gì!

- Yến Địch cha người không phục, kêu hản tới Phổ Chiêu Phong đi, xem hản có thể còn sống đi tới đỉnh núi hay không?

Dứt lời, vỗ xuống một chưởng.

Tần trưởng lão khí phách cười một tiếng:

- Xử sự bất công, không giáo dục đệ tử, để người ta chạy trốn, chính mình kiểm điểm lại bản thân đi!

- Ở đây cũng không phải địa phương người dương oai!

Hai bên tái chiến, Đông Đường Quốc chủ không nói được một lời, đại trận của Cảnh Dương Thành kích phát, hướng về hai người ép tới.

Không nghi ngờ chút nào, hản dĩ nhiên kéo lệch một cái, hướng về bên Yến Triệu Ca.

Tuy rằng không đắc tội nổi với Đại Nhật Thánh Tông, bình thường trong giao phong giữa hai đại Thánh Địa cũng là tận lực chu toàn cân đối.

Nhưng sự tình này liên quan đến con trai độc nhất của lão hữu Yến Địch, Triệu Thế Thành không do dự chút nào chọn hàng mà đứng, mạo hiểm gió bão mà Đại Nhật Thánh Tông có thể mang tới, cũng không suy nghĩ bất luận cái "ba phải" gì.

Ánh mắt của Đông Thăng Quân lạnh lẽo, ở ngày thường, đại trận của Cảnh Dương Thành hoàn toàn không làm gì được hắn.

Nhưng hiện tại hắn đang kịch chiến cùng Tần trưởng lão, dưới sự phân tâm mà đại trận của Cảnh Dương Thành liền hiển hiện ra uy lực.

Tần trưởng lão giống như đang tác chiến trên sân nhà, làm Đông Thăng Quân vốn đang có thực lực ngang nhau càng ngày càng rơi xuống hạ phong.

- Tốt, tốt!

Đông Thăng Quân lui ra khỏi chiến trường, quay đầu liếc nhìn Cảnh Dương Thành, không nói nhiều lời, liền hoá thân thành mặt trời, biến mất cuối chân trời.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 63: Đã không phải là Ngoại Cương sơ kỳ rồi

Đông Thăng Quân bị ép rút lui, Tần trưởng lão hướng về Đông Đường hoàng cung phía xa gật đầu thăm hỏi:

- Triệu Quốc chủ, đa tạ, ân tình này Quảng Thừa Sơn ghi nhớ.
- Đại Nhật Thánh Tông nếu như tìm Đông Đường tính sổ, Quảng Thừa Sơn sẽ gánh chịu thay.

Tiếng nói của Đông Đường Quốc chủ Triệu Thế Thành truyền từ xa đến:

- Tần trưởng lão khách khí, Quảng Thừa Sơn mới là người đứng đầu của Thiên Vực.

Tuy rằng không nhìn thấy Triệu Thế Thành, nhưng Yến Triệu Ca trong đại trạch đứng dậy thi lễ:

- Cấp thêm phiên toái cho thế bá rồi.

Tần trưởng lão cùng Nghiêm Húc trở lại trong đại trạch, ngồi xuống lần nữa.

- Chỉ là Đông Thăng Quân tới, nói rõ Đại Nhật Thánh Tông cũng không đem việc này tới tình cảnh vô cùng cấp bách.

Nghiêm Húc chậm rãi nói rằng:

- Hiện nay bọn họ để tâm, vẫn chỉ là để tử môn hạ phản bội, bị bản môn che chở thu nhận.

- Mà không phải một Thái Âm Chi Nữ phản ra, càng có thể bị Quảng Thừa Sơn ta nhận lấy.

Vừa nói, tầm nhìn của Nghiêm Húc hướng về phía Yến Triệu Ca cùng Phong Vân Sanh.

Yến Triệu Ca gật đầu, lần này Nghiêm Húc phân tích cũng không sai, cùng suy đoán của mình không mưu mà hợp.

Phong Vân Sanh trải qua rất nhiều cường giả Đại Nhật Thánh Tông cùng nhau điều tra chẩn đoán bệnh, tất cả mọi người đều cho kết luận là Thái Âm Chi Thể đã phế đi triệt để, không cách nào không phục.

Bằng không cũng sẽ không có biến cố năm đó, càng không thể nào cho Yến Triệu Ca và Quảng Thừa Sơn nhặt lấy.

Tần trưởng lão nói:

- Điều này đối với bản môn mà nói, là một chuyện tốt.

Kể từ đó, động tác của Đại Nhật Thánh Tông, cũng không đến mức quá kịch liệt.

Tuy rằng không sợ Đại Nhật Thánh Tông, nhưng lúc không cần thiết, Quảng Thừa Sơn cũng không muốn khai chiến, va chạm giữa hai đại Thánh Địa, kết quả rất có khả năng biến thành cục diện mà ai cũng không thể khống chế được.

Dù sao thực lực của Đại Nhật Thánh Tông cũng mạnh hơn, Quảng Thừa Sơn đương nhiên sẽ càng vui vẻ phát triển bản thân, đợi khi thực lực càng thêm hùng hậu, sẽ chân chính lật bài với Đại Nhật Thánh Tông.

Cho nên sau khi Nghiêm Húc rời khỏi đây, tuy rằng thái độ cứng rắn, động cũng nghiêm túc động thủ, nhưng dù căn chết cũng không thừa nhân nhà mình thu nhận Phong Vân Sanh, ít nhiều để lại cho Đại Nhật Thánh Tông một bậc thang.

Ngay cả Tần trưởng lão càng mạnh, càng cứng rắn, càng chính trực, cũng ngầm cho phép chuyện này.

Bây giờ là nhất trí đối ngoại, Yến Triệu Ca đương nhiên sẽ không phá trưởng lão nhà mình.

Đệ tử của Đại Nhật Thánh Tông, Phong Mục Ca, dĩ nhiên là cùng mình, cùng Quảng Thừa Sơn không có bất kỳ qua lại nào.

Bất quá, Thái Âm Chi Nữ Phong Vân Sanh là "hoang đại" nha, đây là một chuyện khác nha...

Người nói dáng dấp giống nhau như đúc?

Trời đất bao la, không thiếu cái lạ, người giống người, cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy.

Bộ dạng đẹp như vậy, còn sinh ra giống nhau như đúc?

Đó cũng không phải là không thể? Nói không chừng tỷ muội song sinh thất lạc khi còn bé...

Nói chung, người thì không có, muốn đánh liền đánh.

Cho người cái thang, người leo xuống, mọi người sống yên ổn với nhau, người không xuống, vậy chúng ta liền phải cứng rắn rồi.

Nghiêm Húc nói rằng:

- Thái Âm Chi Thứ lần trước, Mạnh Uyển thất bại đã đánh mất Thái Âm Quan Miện, Thái Âm Quan Miện rơi xuống trong tay Bích Hải Thành bắt hoà với Đại Nhật Thánh Tông, nhưng cùng bản môn có giao hảo.

- Trước đây Tông chủ của bọn họ bế quan, vẫn không ra, nếu như không phải vấn đề cực kỳ quan trọng, Đại Nhật Thánh Tông gần đây sẽ không mong muốn liều chết cùng cùng bản môn.

Tần trưởng lão nhìn về phía Phong Vân Sanh:

- Then chốt ở đây là trên người vị Phong tiểu hữu này.

- Cân nhắc mọi mặt, người không thích hợp tiếp tục ở lại Đông Đường, ở lại Thiên Đông châu.

- Sau khi sơn môn bên kia có người đến, sẽ hộ tống người phản hồi Quảng Thừa Sơn.

Tần trưởng lão nhìn về phía Yến Triệu Ca:

- Triệu Ca người cũng trở lại, lần này Đại Nhật Thánh Tông bị nhục, tiếp theo rất có khả năng nhắm vào người.

- Sau khi về núi, người chuyên tâm giúp tiểu hữu này khôi phục Thái Âm Chi Thứ.

Yến Triệu Ca đáp:

- Đa tạ trưởng lão quan tâm, bất quá ta dự định tiếp tục dừng lại Đông Đường một đoạn thời gian, có một số việc còn cần chuẩn bị.

- Đưa Phong sư muội nhanh chóng về núi là được, ta xử lý xong sự tình lại phản hồi.

- Mấy ngày này ta sẽ ít ra ngoài, hành sự khiêm tốn, sẽ không cho Đại Nhật Thánh Tông có cơ hội.

Tần trưởng lão hơi nhú mày:

- Người còn có chuyện gì?

Yến Triệu Ca chưa kịp trả lời, Nghiêm Húc ở một bên chậm rãi nói rằng:

- Hẳn xác thực còn có một số việc cần nói rõ.

Ánh mắt của Tần trưởng lão nhìn qua, Nghiêm Húc nói rằng:

- Đệ tử của bản môn, Lâm Ngọc Thước, bị ngộ hại tại Đông Đường, hung thủ sử dụng Võ đạo, là đích truyền của bản môn, Đâu Suất Chương.

- Lâm Ngọc Thước, cái tên này, lão hủ nếu như nhớ không lầm, Triệu Ca. . .

Ngữ khí của Tần trưởng lão không có ba động, tầm mắt nhìn về phía Yến Triệu Ca lần nữa.

Vẻ mặt của Yến Triệu Ca trầm ổn gật đầu nói:

- Là đệ tử mang nàng trở về núi, tiến cử báỉ nhập bản môn.

- Cổ hương của nàng, giống như Diệp Cảnh, là Đông Đường quốc của Thiên Đông châu.

- Lúc trước ta với nàng, là tình lữ (người yêu).

Nói đến đây, Yến Triệu Ca cũng có chút "không nói gì".

Lâm Ngọc Thước bị ngộ hại, trong lòng Yến Triệu Ca cũng có chút thương tiếc, dù sao cũng là một cái sinh mệnh.

Cho dù đúng hay sai, ít nhất cũng không tới tình cảnh phải bỏ đi tính mệnh.

Nhưng nghiêm khắc mà nói, hai người ngay cả lời đều chưa nói qua một lần, chỉ biết qua ký ức của nguyên chủ thân thể, giống như xem phim vậy.

Không tính ký ức của nguyên chủ thân thể này, thậm chí Yến Triệu Ca còn chưa gặp mặt nàng lần nào.

Nói mình bị thương, có người tin sao?

Nhưng ở trong mắt người khác, hai người là tình lữ, cho nên Yến Triệu Ca cũng chỉ có thể mang bộ mặt đau buồn, từ từ nói rằng:

- Thời gian ta ở Lộc Liêu Sơn Mạch, cũng đã nhận được tin tức.
- Chỉ là khi đó có trọng trách trong người, chỉ có thể trước làm việc công sau đó mới làm việc tư.
- Hiện tại chuyện của Phong sư muội tạm thời kết thúc, ta xin chỉ thị tự mình truy tìm hung phạm, an ủi Lâm sư muội trên trời có linh thiêng.

Nghiêm Húc nhìn Yến Triệu Ca, hờ hững nói rằng:

- Dựa theo lão phu xem, người chính là có hiềm nghi lớn nhất.

Yến Triệu Ca nhìn về phía Nghiêm Húc, Nghiêm Húc không thèm để ý chút nào nói tiếp:

- Bên Lâm Uyên Thành, có nhiều tin đồn, đối với người rất không tốt.

Tần trưởng lão nhíu hỏi:

- Tin đồn gì?

Nghiêm Húc đáp:

- Nghe đồn Yến Triệu Ca cùng một vị nữ đệ tử trẻ tuổi khác là Tư Không Tinh, ở trong hành trình đi Trấn Long Uyên, càng đi càng gần, trong ngày thường có qua lại thân mật.

- Lâm Ngọc Thước nghe được tin này, mới ngồi không yên, vội vã tới Đông Đường.

Hắn nói chưa nói xong toàn bộ, nhưng Tần trưởng lão đã hiểu rõ lời này, nói:

- Tin đồn như vậy, cũng không đủ tin.

- Lâm Ngọc Thước tuy là người của Đông Đường, nhưng không có kẻ thù gì.

Nghiêm Húc nói rằng:

- Mà Lâm Ngọc Thước chết dưới đích truyền của bản môn, Đâu Suất Chương.

Hắn nhìn về phía Yến Triệu Ca:

- Lão phu đã tự mình kiểm tra qua, người xuất thủ, có tu vi Ngoại Cương sơ kỳ Tông Sư.

- Nghi thức Huyết Hồn Hồi Quang, chỉ dưới tình huống hai bên đều còn sống mới thực hiện được.

- Nếu hai bên đã câu thông trước đó, ôm cùng một ý nghĩ, càng có một kết quả đã dự tính, cho nên người và người của người, cùng vị Phong tiểu hữu này đều không thích hợp.

- Hôm nay Lâm Ngọc Thước bỏ mình, là chết không có đối chứng.

Nghiêm Húc quay đầu nhìn về phía Tần trưởng lão:

- Hiện tại nói cái gì đều còn quá sớm, nhưng lão phu cho rằng, việc này Yến Triệu Ca có hiềm nghi.

Tần trưởng lão nghe vậy, chậm rãi gật đầu.

Yến Triệu Ca thì cười ha ha.

Tần trưởng lão nhú mày:

- Triệu Ca, chú ý trường hợp.

Yến Triệu Ca thu lại dáng tươi cười, nghiêm túc gật đầu:

- Nếu là Ngoại Cường sơ kỳ Tông Sư, thì không phải ta đâu.

Dứt lời, Cường khí của hắn phóng ra ngoài, luyện khí thành binh, trôi nổi xung quanh thân thể hắn.

Nghiêm Húc chợt đứng dậy, thiếu chút nữa ném đi cái ghế sau lưng.

Trước đây Yến Triệu Ca không có xuất thủ, Cường khí nội liễm, cho nên hiện tại hắn mới phát hiện Yến Triệu Ca dĩ nhiên đã có tu vi Ngoại Cường trung kỳ.

"Làm. . . Làm sao có thể? !"

Nghiêm Húc trợn mắt líu lưỡi:

"Không lâu trước đây hắn dưới mí mắt của lão phu từ Nội Cường đột phá tới Ngoại Cường mà!"

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SƯ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 64: Hành động luôn luôn hơn lời nói

"Hắn từ Nội Cường đột phá tới Ngoại Cường sơ kỳ Tông Sư, mới bao lâu thời gian?"

Nghiêm Húc gắt gao nhìn chăm chăm Yến Triệu Ca, nửa ngày nói không ra một lời.

"Trước đây hắn có giữ lại, vẫn âm thầm ẩn dấu tu vi của mình?"

Lúc này đó là ý niệm đầu tiên trong đầu của Nghiêm Húc.

Ngoại trừ cái này ra, hắn thật sự không tìm ra lý do nào thuyết phục chính mình.

Nhiều năm tới nay, Nghiêm Húc cũng coi như có kiến thức rộng rãi, hơn nữa Quảng Thừa Sơn còn là tông môn Thánh địa, đã gặp qua không biết bao nhiêu thiên tài anh kiệt.

Chính là hắn lúc còn trẻ, nhân vật kiệt xuất trong cùng thế hệ mà mình chung đụng, cũng có thật nhiều.

Bản thân Nghiêm Húc có khả năng đi tới cảnh giới Đại Tông Sư, cũng không phải người bình thường có thể sánh bằng.

Từ xưa đến nay, nghe qua truyền thuyết kinh lịch (trải qua) của các nhân vật, càng nhiều.

Nhưng chưa bao từng có người, mới đột phá từ Nội Cương hậu kỳ tới Ngoại Cương sơ kỳ không lâu, liền lập tức tiến thêm một bước, tới cảnh giới Ngoại Cương trung kỳ.

Phụ thân Yến Địch của Yến Triệu Ca, tốc độ tăng tiến cảnh giới năm đó kinh động thiên hạ, trong một thời gian ngắn đã đi hết con đường mà phần lớn thiên tài cả đời không đi hết được.

Nhưng bây giờ chỉ nhìn một bước đề thăng từ Ngoại Cương sơ kỳ đến Ngoại Cương trung kỳ này, liền Yến Địch đều kém hơn Yến Triệu Ca.

Tuy rằng người người khác nhau, quả thật có người ở một cảnh giới có tốc độ tăng lên so với người khác đặc biệt nhanh, không chỉ có nhanh hơn người bình thường, mà tu luyện cũng thuận lợi hơn.

Thế nhưng giống như Yến Triệu Ca như vậy, cũng không tránh khỏi nhanh quá nhiều đi!

Hoàn toàn phá vỡ thường thức của Nghiêm Húc.

Nghiêm Húc đã như vậy, những người khác đều không cần phải nói, tất cả đều trợn mắt cứng họng.

Những người không biết tình hình cụ thể sau khi nghe giải thích, cũng đều hóa đá.

Mặc dù có thuyết pháp, thiên tài chết non không tính là thiên tài, chỉ có người đem tiềm lực của bản thân chuyển hoá hoàn toàn thành thực lực mới là thiên tài thật sự.

Nhưng Yến Triệu Ca này, lại vượt qua nhận thức của mọi người nhiều lắm.

Đều nói sóng to đãi cát, thiên tài lớn lên chân chính chỉ là số ít, nhưng tiềm lực mà Yến Triệu Ca bày ra lúc này, thực sự khó làm người ta nghĩ hẳn sẽ chết non.

Phong Vân Sanh bên cạnh nhìn một màn này, trong lòng cảm thấy cân bằng hơn rất nhiều.

Lúc đó biết Yến Triệu Ca trong thời gian ngắn như vậy đột phá từ Ngoại Cương sơ kỳ tới Ngoại Cương trung kỳ, nàng cũng giật mình không thôi.

Hiện tại có nhiều người giống nàng như vậy, Phong Vân Sanh rất cục tì về chút tự tin:

"Nguyên lai không phải mình ta kiến thức nông cạn."

Nàng quan sát Yến Triệu Ca, dùng âm thanh chỉ mình nghe nói thầm một câu.

"Nhưng thấy thế nào đi nữa, đều không giống như là người có khả năng làm ra chuyện này. . ."

Đầu tiên, Tần trưởng lão cũng hơi chờ ra, tình huống của Yến Triệu Ca đặc thù, ban đầu ở Lâm Uyên Thành từ Nội Cương đột phá đến Ngoại Cương, có người chuyên môn hướng hẳn và tông môn báo cáo.

Cho nên Tần trưởng lão cũng cảm thấy giật mình, nhưng lúc này Yến Triệu Ca lấy Cương khí trong người ngưng tụ thành khí bình trôi nổi xung quanh, đã chứng minh là, hiện tại hẳn quả thật đã tới cảnh giới Ngoại Cương trung kỳ Tông Sư.

- Tốt, tốt.

Tần trưởng lão hít sâu một hơi, gật đầu liên tục.

Yến Triệu Ca có cố ý ẩn giấu tu vi hay không, cố ý làm ra ảnh hưởng lớn như vậy, lúc này Tần trưởng lão cũng không quan tâm, ngày sau chậm rãi kiểm chứng.

Nhưng đối với Quảng Thừa Sơn bây giờ mà nói, mắt thấy một yêu nghiệt long trung chi long có thể nghiền ép các thiên tài khác, không thể nghi ngờ là một sự tình nâng lên sĩ khí.

Nghiêm Húc rốt cục phục hồi lại tinh thần, trầm giọng nói rằng:

- Ngoại Cương sơ kỳ Tông Sư, không cách nào giả tạo Ngoại Cương trung kỳ Tông Sư xuất thủ.

- Nhưng ngược lại, là một chuyện rất dễ dàng.

Yến Triệu Ca không mặn không nhạt nói rằng:

- Tu vi cao hơn Ngoại Cương sơ kỳ Tông Sư, có tu luyện Đâu Suất Chương của bản môn, ai tới đều dễ dàng.

Hai mắt của Nghiêm Húc dần nheo lại, ánh mắt nhìn Yến Triệu Ca trở nên lạnh lẽo.

Vẻ mặt của Yến Triệu Ca bình thản ung dung:

- Thủ hạ của Nghiêm trưởng lão chính là người kiểm tra qua thi thể, nên biết Lâm sư muội bị ngộ hại lúc nào đi?

Lúc này Nghiêm Húc nói ra thời gian.

Hắn nhìn về phía Yến Triệu Ca:

- Thời gian là trước khi người gặp đám người Triệu Thế Liệt, Triệu Nguyên, Triệu Thịnh.

- Khi đó người theo sau người, chỉ có tùy tùng của người cùng nàng.

Nghiêm Húc nói rồi liếc nhìn Phong Vân Sanh:

- Đều không thể làm chứng cho người.

Một bên là tâm phúc mà Yến Dịch chuẩn bị cho Yến Triệu Ca, tự nhiên vâng theo Yến Triệu Ca chỉ thị.

Một bên còn lại là muốn cầu cạnh Yến Triệu Ca, cần Yến Triệu Ca giúp nàng khôi phục Thái Âm Chi Thể, tiến cử báỉ nhập làm môn hạ của Quảng Thừa Sơn.

Sau khi Yến Triệu Ca tính nhẩm thời gian, không thềm để ý mà cười:

- Không khéo, khi đó ta vừa lúc gặp Phong sư muội trên đường, để bảo vệ nàng, ta đã đánh một chầu với Tiêu Thăng cùng Triều Nguyên Long. Hòa

- Người của ta, còn có Phong sư muội không thể làm chứng, vậy cũng chỉ hướng bọn người Tiêu Thăng bên Đại Nhật Thánh Tông tìm chứng cứ.

Mọi người tại đây đột nhiên trầm mặc một chút.

Bọn họ đều nhạy cảm bắt được cách diễn đạt mà Yến Triệu Ca sử dụng.

Nghe ngụ ý của Yến Triệu Ca, không chỉ là Triều Nguyên Long, liền Tiêu Thăng cũng thua dưới tay Yến Triệu Ca?

Trước đây tất cả mọi người biết người truy bắt Phong Vân Sanh chính là Tiêu Thăng, cũng biết Yến Triệu Ca bảo vệ nàng, cùng Đại Nhật Thánh Tông có xung đột.

Nhưng suy nghĩ lúc đó, hẳn không phải là chính diện xung đột cùng Tiêu Thăng, tối đa chỉ là giao thủ với Triều Nguyên Long và đệ tử của Đại Nhật Thánh Tông lần nữa.

Hiện tại đã biết Yến Triệu Ca đột phá tới Ngoại Cương trung kỳ Tông Sư, cho dù gặp Tiêu Thăng đi nữa, cũng có thể tự bảo vệ mình rút lui.

Chỉ là còn phải che chở cho Phong Vân Sanh, độ khó thực sự không nhỏ, đủ khiến người ta kinh ngạc.

Dù sao Tiêu Thăng, cũng không phải Ngoại Cương hậu kỳ Tông Sư bình thường có thể sánh bằng.

Nhưng hiện tại xem ra, sự thật đã vượt qua dự liệu của mọi người lần thứ hai?

Sự chú ý trước đây của mọi người đều đặt trên Thái Âm Chi Thể của Phong Vân Sanh, cùng Đại Nhật Thánh Tông tấn công.

Lại không để mắt tới Yến Triệu Ca rốt cuộc làm sao đem Phong Vân Sanh từ trong tay của Tiêu Thăng đi ra, mang về Đông Đường.

Nghiêm Húc nhìn chăm chăm Yến Triệu Ca:

- Người nói người, đánh bại Tiêu Thăng?

Yến Triệu Ca như không có việc gì nói:

- Nghiêm trưởng lão không phải đã biết ta đã gặp Đông Đường Cẩn Vương Triệu Thế Liệt cùng với bọn người Triệu Nguyên thế huynh sao?

- Xem ra có một số việc, người còn chưa kịp biết?

Nghiêm Húc nhú mày:

- Người muốn nói cái gì?

Yến Triệu Ca chấp hai tay sau lưng, mỉm cười:

- Không có gì, sau khi chuyện này được xử lý, ta cũng muốn gặp Tần trưởng lão để báo cáo.

- Nếu là Tần trưởng lão không ngại, lấy cấp bậc của Nghiêm trưởng lão ngài, có thể nghe.

Yến Triệu Ca chậm rãi nói:

- Về phần nói ta làm sao có thể đánh bại Tiêu Thăng, muốn chứng minh điểm này rất đơn giản."

- Hành động luôn luôn hơn lời nói.

- Ngoại Cương hậu kỳ Tông Sư chỗ này của bản môn, tùy tiện đi ra một người, cùng luận bàn một phen với ta là được rồi.

Cuồng!

Đây là ý nghĩ đầu tiên trong lòng của mọi người.

Nghiêm Húc không nói được một lời, nhìn chăm chăm Yến Triệu Ca trong chốc lát, quay đầu nhìn về phía Tần trưởng lão.

Trên mặt của Tần trưởng lão lộ ra nhiều hứng thú, trái lại không có gấp gáp ngồi ở trên ghế không nói lời nào.

Nghiêm Húc thấy vậy, liền biết Tần trưởng lão ngầm cho phép, hần quay đầu lại phân phó người, rất nhanh, một đại hán khô ngô đi đến.

- Hai người liền luận bàn một phen đi, lão phu sẽ bảo vệ phòng ốc.

Nghiêm Húc nói xong, đã thấy Tần trưởng lão lắc đầu:

- Không gian ở đây có giới hạn, ưu thế phù không của Ngoại Cường hậu kỳ Tông Sư không thể bày ra được, nếu muốn so, thì đi ra bên ngoài đi.

Yến Triệu Ca mỉm cười:

- Thực ra cũng không khác biệt.

Lời còn chưa dứt, dưới chân dùng sức, lực lượng bạo tạc bộc phát ra!

Bước ra một bước, Yến Triệu Ca đã đến trước mặt của đại hán kia!

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 65: Yến vô địch năm đó, Yến vô địch hôm nay!

Cường khí "một động, một tĩnh" trong Đan Điền của Yến Triệu Ca ôm thành một khối, diễn biến quy xà chi tượng (hình dạng), thông đạo lý Âm Dương biến hoá.

Pháp môn Chân Vũ Quyền Kinh, cùng thôi động Định Hải Linh Quyền và Thiên Xà Vương Quyền, hoá thành Chân Vô chi tượng, rung động huyết Huyết Môn Thương Khúc, sinh ra sức bật vô cùng kinh khủng.

Yến Triệu Ca bước ra, đi tới trước mặt của đại hán kia.

Đừng nói là ở bên trong [đại trạch], cho dù ở bên ngoài, đại hán có tu vi Ngoại Cường hậu kỳ Tông Sư này, cũng không kịp dùng Cường khí phù không!

Lực lượng toàn thân của Yến Triệu Ca bạo phát, bàn tay lật một cái, quay đầu vỗ xuống!

Lòng bàn tay đỏ tím, khí tức nóng cháy làm đại hán như rơi vào hoả lò, chính là đích truyền của Quảng Thừa Sơn, Đâu Suất Chưởng.

Tuy rằng đại hán khiếp sợ tốc độ của Yến Triệu Ca, nhưng hắn cũng có tu vi Ngoại Cường hậu kỳ, lập tức lấy chưởng như đao, đưa hai tay lên.

Cương khí kích động, hóa thành hai thanh trường đao, chém vào hư không.

Đao cương của hai đao lượn vòng, một đao nghênh hướng một chưởng của Yến Triệu Ca đang vỗ xuống, một đao khác chém tới trước ngực của Yến Triệu Ca.

Đao cương sáng chói, đao khí rét lạnh, mênh mông, giống như hàng nghìn hàng vạn khí tượng thoáng hiện.

Một trong Thái Thượng Bát Cực, Bát Cảnh Linh Đao!

Không giống với Hồn Nguyên Nhất Khí Thần Đao vô cùng cương mãnh, Bát Cảnh Linh Đao, ảo diệu ở biến hoá.

Cùng một loại Võ đạo như Tịch Chiếu Tàn Quang Thiên Huyền Chưởng của Đại Nhật Thánh Tông.

Nhưng chỗ quyết định ở đây là, trong Thái Thượng Bát Cực, Bát Cảnh Linh Đao cùng Đâu Suất Chưởng là tương sinh tương khắc, nói một cách khác, khắc chế Đâu Suất Chưởng!

Ánh đao khắp nơi, trong chốc lát, một ngọn đèn bát cảnh trong cung đình xuất hiện trước mặt Yến Triệu Ca.

Tuy rằng hoà lò không phải hoả đăng (đèn), nhưng Đâu Suất Tử Hỏa của Đâu Suất Chưởng, gặp đèn bát cảnh do Bát Cảnh Linh Đao hoá thành, không còn dử dãn nữa.

Mà lúc ánh đao xoay tròn, giống như hoá thành đèn bát cảnh cung đình thật lớn, xoay tròn đánh về phía Yến Triệu Ca.

Yến Triệu Ca không đổi sắc, đối với đao quang đang đánh tới mình coi như không thấy.

Huyệt Huyết Môn Thương Khúc rung động, quy xà hợp kích, lực lượng Chân Võ Hiến Thánh hoàn toàn bạo phát, gia trì trên Đâu Suất Chưởng.

Màu tím trên lòng bàn tay của Yến Triệu Ca càng đậm, Cường khí ngưng tụ, mơ hồ hình thành một lò luyện đan thật lớn!

Lò luyện đan đập "âm âm" vào đèn bát cảnh cung đình do đao cương biến thành, lực lượng mạnh mẽ mà cuồng bạo phá vỡ đèn bát cảnh cung đình!

Tóc gáy cả người của đại hán dựng đứng lên, lập tức đoán được, sức bật của Yến Triệu Ca mạnh hơn hẳn, tốc độ cũng nhanh hơn hẳn!

Lấy công đổi công, trước khi đao cương của hắn trúng Yến Triệu Ca, tuyệt đối là Yến Triệu Ca vỡ một chưởng trên thiên linh cái (đỉnh đầu) của hắn trước!

Đại hán không có cách nào khác đành xoay tròn thân thể thu đao lại phòng thủ.

Lần này, tiên cơ mất hết, muốn hoà nhau, cũng không có hy vọng.

Yến Triệu Ca thở ra một hơi, ra chưởng liên tục, thế công giống như mưa sa gió dạt, ép đối thủ lui về sau.

Đại hán tưởng rằng thế công hung hãn của Yến Triệu Ca không thể kéo dài, ai biết giống như không có phần cuối.

Hắn muốn kéo ra khoảng cách nhưng không làm được, vẫn bị chưởng thế của Yến Triệu Ca bao phủ.

Đại hán cắn răng, thân hình quay về, lật tay chém ra một đao, không hề để ý an nguy, lấy công đổi công!

Nhưng lúc này thân hình của Yến Triệu Ca bỗng nhiên nhảy một cái, lực lượng bạo phát dĩ nhiên tăng lên một tầng!

Lục Linh Ma Quyền, có sức bật lớn nhất, Đại Lực Ma Viên Quyền!

Thời khắc cuối cùng, tốc độ cùng lực lượng của Yến Triệu Ca tăng lên lần nữa, hoàn toàn vượt qua dự liệu của mọi người.

Trong lúc nhảy lên, né tránh Bát Cảnh Linh Dao của đối thủ, Yến Triệu Ca ra chưởng, đánh tới đại hán!

Tần trưởng lão vẫn đang an tĩnh xem chiến, lúc này phát ra một tiếng thở dài tán thưởng cùng cảm khái.

Lực lượng vô hình phát ra, khoảng cách giữa hai người Yến Triệu Ca, liền bị thối xa.

Tiếp theo, hai người đứng tại chỗ khôi phục lực lượng.

Hai bên giao thù chỉ trong nháy mắt, động tác nhanh nhẹn, nhất là không ngừng công phòng nguy hiểm vạn phần.

Mọi người đều không hện mà thở ra một hơi, ánh mắt nhìn về phía Yến Triệu Ca tràn ngập khiếp sợ cùng tán thán (ca ngợi).

Yến Triệu Ca dĩ nhiên vượt cấp chiến thắng một cường giả Ngoại Cương hậu kỳ.

Đại hán này cũng không phải là Ngoại Cương hậu kỳ Tông Sư bình thường, mà tu luyện Võ đạo đích truyền của Quảng Thừa Sơn là Thái Thanh Khí Công cùng Bát Cảnh Linh Dao.

Càng thân kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú, đối thủ như vậy, cũng là đối thủ mà phần lớn thiên tài thế hệ trẻ không thích gặp nhất.

Nhưng bị Yến Triệu Ca đánh bại sạch sẽ.

Trong cuộc tỷ thí, tuy rằng đại hán thiếu dự tính trước, bị Yến Triệu Ca bạo phát chiếm tiên cơ, nhưng hăn ứng đối lại không có sơ hở nào, đã là biểu hiện tốt nhất trong tình huống như thế này, nhưng vẫn bị Yến Triệu Ca đánh bại.

Là bị Yến Triệu Ca dùng thực lực mạnh hơn một bậc để thắng, không có nửa điểm may mắn nào.

Nghiêm Húc gắt gao nhìn chăm chăm Yến Triệu Ca.

- Tuy rằng nền tảng là Thái Thanh Khí Công, nhưng rất nhiều pháp môn phát lực không phải là Võ đạo của Quảng Thừa Sơn ta.

Yến Triệu Ca bình tĩnh nói rằng:

- Ta cũng không học trộm Võ học nhà khác, bất quá là một chút kỳ ngộ may mắn mà thôi.

- Khiến Nghiêm trưởng lão chê cười, trưởng lão ngài cũng không phải tu luyện Võ đạo khác sao?

- Đệ tử nhận được Võ học truyền thừa từ bên ngoài, có thể cống hiến cho Vũ Khố của tông môn, đối tuyệt học của bản môn, cũng có thể giữ lại, là hợp quy củ của tông môn.

Nghiêm Húc hừ một tiếng, không nói gì.

Tần trưởng lão đối với chuyện này cũng không thêm để ý, vẻ mặt nhìn Yến Triệu Ca lộ vẻ khen ngợi vẻ, từ từ gật đầu.

Chấp Sự Quảng Thừa Sơn bị Yến Triệu Ca đánh bại, phải kém hơn Tiêu Thăng một chút.

Nhưng kết quả của trận chiến này, đã chứng minh Yến Triệu Ca có cơ hội chính diện đánh bại Tiêu Thăng.

Các Võ giả có tu vi hơi thấp, bởi vì kinh nghiệm, thiên phú, tâm tính, chênh lệch giữa công pháp Võ đạo, vượt cấp mà chiến dù không phải chuyện thường, nhưng cũng không thiếu.

Võ giả có tu vi cảnh giới càng cao tranh đấu với nhau, thì tình huống vượt cấp chiến thắng càng hiếm thấy.

Có thể đi tới cảnh giới cao, ai mà không có thiên phú cùng kỳ ngộ không kém, cảnh giới càng cao, càng như thế.

Bạn cùng lứa tuổi, người cùng thế hệ càng như thế.

- Đắc tội.

Yến Triệu Ca chấp tay với đại hán kia một cái, sau đó nói:

- Nếu Tiêu Thăng không thừa nhận, ta tùy thời tìm hắc so một hồi.

Lúc này, bên ngoài báo lại, Đông Đường Quốc chủ Triệu Thế Thành đến.

Nghiêm Húc cùng Yến Triệu Ca đi nghênh tiếp, Triệu Thế Thành thấy Yến Triệu Ca, câu nói đầu tiên là:

- Bây giờ người có cảnh giới gì? Dưới tình huống như thế nào lại đánh bại Tiêu Thăng, thu lấy Huy Nhật Luân của hắn?

Lời vừa nói ra, ánh mắt mọi người bên trong đều rơi trên người Yến Triệu Ca.

Yến Triệu Ca mỉm cười nói:

- Một đối một, ta thắng hần, sau đó lấy Bích Long Linh Kiếm, bắt Huy Nhật Luân của hần.

So sánh với kết quả cuộc tỷ thí vừa rồi, mọi người Quảng Thừa Sơn đều thở dài, lại không thể nghi ngờ gì.

Ngược lại, Đông Đường Quốc chủ Triệu Thế Thành có chút ngoài ý muốn, hỏi vài câu.

Yến Triệu Ca liền đáp lại, Triệu Thế Thành xúc động nói:

- Yến Địch có người kế tục a!

Mọi người tại đây, đều vô ý thức gật đầu.

Có người thốt ra:

- Lại ra một Yến vô địch!

Cha của Yến Triệu Ca, Yến Địch, lúc còn trẻ, đứng đầu thế hệ trẻ của Bát Cực Đại thế giới, chưa từng bại lần nào, ép tất cả bạn cùng lứa.

Năm đó khi Yến Địch còn ở Tông Sư, đánh cho Tông Sư không địch thủ.

Thế nên phàm là Võ giả Tông Sư, liền gọi phong hào, đó là thêm một chữ "vô" vào tên gọi.

Yến vô địch!

Cái danh hiệu này thẳng đến Yến Địch đăng lâm Đại Tông Sư, mới không ai kêu nữa.

Bất quá, theo tu vi của Yến Địch càng ngày càng cao, thực lực vững bước đề thăng, áp lực hít thở không thông mà hần gây ra cho Tông Sư

trước đây, bắt đầu bao phủ Đại Tông Sư khắp thiên hạ.

Tên Yến vô địch, ngày vang lên, đã không xa rồi.

Nghe xong người nọ thốt ra, cho dù Tần trưởng lão cùng Triệu Thế Thành, cũng không phản đối, ngược lại ánh mắt dần sáng lên.

Nhìn Yến Triệu Ca, trong lòng mọi người loáng thoáng đều mọc lên ý tưởng tương đồng.

Yến vô địch năm đó, Yến vô địch hôm nay!

... Mà Yến Triệu Ca trước mắt, dường như có xu thế trò giỏi hơn thầy!

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 66: Không nên lấy ánh mắt cũ nhìn người

Triệu Thế Thành nhìn Yến Triệu Ca, chăm chăm gật đầu:

- Thiên tư của Triệu Ca vốn xuất chúng, hôm nay xem ra, trước đây vẫn không hiển lộ ra toàn bộ tiềm chất.

- Hôm nay mới thật sự lộ ra tài hoa, cũng có thể nói là hậu tích bạc phát.

Yến Triệu Ca thi lễ với Triệu Thế Thành:

- Thế bá quá khen.

- Ngược lại, lần này, thật làm phiền thế bá.

Triệu Thế Thành cùng Tần trưởng lão cùng nhau bức lui Đông Thăng Quân của Đại Nhật Thánh Tông, không khác gì đã tỏ rõ thái độ lựa chọn giữa Quảng Thừa Sơn cùng Đại Nhật Thánh Tông.

Đông Đường là một bộ phận của Thiên Vực Thiên Đông châu, cho tới bây giờ đều dưới trướng của Quảng Thừa Sơn.

Nhưng hôm nay dù sao Đại Nhật Thánh Tông cũng thế lớn, Đông Đường quốc trực tiếp giáp giới với Hoả Vực của Đại Nhật Thánh Tông.

Hai đại Thánh Địa triệt để khai chiến, lo lắng nặng nề, Đại Nhật Thánh Tông đối phó Đông Đường quốc dễ như trở bàn tay.

Dù có bí mật tìm Quảng Thừa Sơn tính sổ, nhưng nếu Đông Đường quốc chịu tổn thất, cũng là một tai vạ.

Tổn thất vật chất cùng tổn thất lãnh thổ, đều có thể bồi thường, chỉ có người chết là không thể sống lại.

Triệu Thế Thành lắc đầu nói:

- Lần này Đan Thạch Các cải cách, Thế Liệt đã bị loại, Đại Nhật Thánh Tông cho thất thái độ như thế nào, cũng là chuyện sớm muộn.

- Trẫm vẫn hướng về Quảng Thừa, Đại Nhật Thánh Tông không phải không biết, bất quá lần này chỉ là đặt lên mặt bàn mà thôi.

Con trai độc nhất của lão hữu (bạn), bị uy hiếp trên khu vực Đông Đường, Triệu Thế Liệt tất nhiên sẽ không ngồi yên mà không quan tâm.

Dù thế nào đi nữa, hãn sẽ chống đỡ cho Yến Triệu Ca tới cùng.

Tần trưởng lão cũng tỏ thái độ lần nữa:

- Tình huống này đặc thù, mấy ngày này, lão hủ sẽ toạ trấn tại Đông Đường.

- Như vậy làm phiền Tần trưởng lão rồi.

Tuy rằng đối mặt với áp lực cực lớn mà Đại Nhật Thánh Tông mang tới, nhưng khí độ của Triệu Thế Liệt vẫn thông dong như trước.

Hãn nhìn về phía Yến Triệu Ca nói:

- Trước đây lại không biết, Triệu Ca người đối với Luyện đan, lại có tạo nghệ sâu như vậy.

Yến Triệu Ca mỉm cười:

- Thế bá quá khen, gần nhất ta mới xem một chút tư liệu, tự mình cân nhắc, ngẫu nhiên lấy được, bất quá cũng không có hệ thống, phải tiếp tục nghiên cứu.

Triệu Thế Thành thở dài nói:

- Kim Châm Độ Đan Chi Pháp, giống như Nội Tinh Lô, trải qua Đại Phá Diệt đã triệt để thất truyền, chỉ nghe qua kỳ danh.

- Số phận của người, thật quá tốt.

Triệu Thế Thành nói, không nhìn được mà trêu ghẹo Yến Triệu Ca, nhưng vẻ mặt giọng nói, có chút trịnh trọng.

Bọn người Nghiêm Húc ngạc nhiên hỏi:

- Kim Châm Độ Đan?

Tần trưởng lão đã sớm nghe được tiếng gió từ trong sơn môn, cũng không kinh ngạc lắm.

Hắn làm thủ toạ của Thiên Đông châu, hoạt động mấy ngày này của Yến Triệu Ca, có một số việc cần phải thông báo cho hắn.

- Lúc trước không phải còn đang thí nghiệm sao? Người đã nắm giữ cụ thể sao?

Trên mặt Tần trưởng lão lộ ra vui mừng.

Yến Triệu Ca gật đầu mỉm cười nói:

- Còn đang nghiên cứu, nhưng đối với một ít đan dược cấp thấp, đã dần thuần thục.

Triệu Thế Thành lắc đầu nói:

- Liệu Thương Đan cũng thôi, nếu Yên Vân Tán cũng là đan dược cấp thấp, làm sao có thể chịu danh xưng là thánh dược chữa thương.

Nghe Tần trưởng lão cùng Triệu Thế Thành giải thích, những người khác mới dần biết rõ chuyện gì xảy ra.

Mặt Nghiêm Húc không biểu tình, ánh mắt nhìn chăm chú vào Yến Triệu Ca vốn chứa một tia lãnh ý.

Nhưng bây giờ, lãnh ý đã biến mất không còn, chỉ còn lại bình tĩnh không gợn sóng.

Cái này cũng không phải là những chuyện trước đây tan theo mây khói...

Ngược lại, lúc này Nghiêm Húc nhìn Yến Triệu Ca, không phải là lấy ánh mắt trưởng bối từ trên cao nhìn xuống vãn bối.

Mà là hắn đem Yến Triệu Ca đặt ở vị trí cùng tầng thứ với mình.

Dù cho tu vi của Yến Triệu Ca lúc này còn kém xa hắn nhiều lắm.

Phương pháp Luyện khí bằng Nội Tinh Lô, Vân Văn Thạch biến thành Ngọc Tinh Túy, Kim Châm Độ Đan Chi Pháp, còn có tiềm lực, thiên phú Võ đạo không tầm thường. . .

Sự tình có thể lập lại một hai lần, nhưng không thể bốn lần.

Một hai lần ngẫu nhiên là vận khí, nhưng mỗi lần đều như thế, không nhất định là ngẫu nhiên.

Nghiêm Húc lẳng lẳng liếc nhìn Yến Triệu Ca, sau đó thu hồi ánh mắt ngay, giống như không liên quan tới.

Nhưng thực ra, là càng coi trọng, cũng có nghĩa là quyết tâm càng kiên định hơn.

Xuất phát từ việc suy nghĩ cho truyền thừa, lúc cạnh tranh đời thứ hai rơi vào giằng co, một đời thứ ba ưu tú, rất có thể ảnh hưởng tới quyết định cuối cùng.

Không ai biết, Nghiêm Húc rất kiêng dè cùng sợ hãi đối với cha con Yến Triệu Ca, hơn những người khác.

Không chỉ quan hệ tới đấu tranh giữa các phe phái, mà con liên quan đến sợ hãi ẩn sâu trong lòng hắn.

Theo Yến Địch càng ngày càng mạnh, thế lực càng lúc càng lớn, Nghiêm Húc đã có cảm giác ăn ngủ không yên.

"Sự kiện năm đó, nếu cha con bọn họ biết ta có liên quan. . ."

"Tưởng rằng uy hiếp chỉ đến từ Yến Địch, nhưng không ngờ không chỉ Yến Địch, cứ như thế này, tên tiểu bối này cũng là một uy hiếp lớn trong tương lai."

"Bởi vì hắn, thanh thế của Yến Địch càng ngày càng cao, thậm chí đã vượt qua Phương trưởng lão, nếu chuyện này phát triển thêm..."

Nghiêm Húc hít sâu một hơi, ánh mắt càn tĩnh càng u ám.

Ý niệm do dự trong đầu của hắn, lúc này không còn nữa.

Mà những Võ giả Quảng Thừa Sơn cao tăng nhìn Yến Triệu Ca phức tạp hơn rất nhiều.

Người thân cận với một phái của Yến Địch thì mừng rỡ cùng khó tin, người một phái Nhị sư bá Phương Chuẩn của Yến Triệu Ca, thì cảm thất rất quần quýt.

Dù sao cũng là người của Quảng Thừa Sơn, tông môn nhà mình xuất hiện thiên tài xuất chúng như vậy, bọn họ cũng được quanh vinh, vui vì tông môn.

Nhưng hết lần này tới lần khác, thiên tài này lại là người một phái bên kia.

Đối với cái nhìn của mọi người, Yến Triệu Ca có thể đoán được đại khái.

Hiện tại, thật ra là chỉ làm nền, loại thần đan mà mình chuẩn bị luyện chế, chính là mẫu chốt cho cha mình giành được chức Chương môn.

Đan dược này chưa từng xuất hiện tại Bát Cực Đại thế giới sau Đại Phá Diệt, luyện chế ra được cũng không ai nhận biết được.

Không giống vũ khí như Bảo binh, Linh binh, Võ giả câu thông là có thể sử dụng.

Khi ăn Đan dược vào, sau đó có phản ứng gì, rất khó nói.

Đối với phần lớn người mà nói lá đại bố, một số người lại là kịch độc, tình huống như vậy cũng không phải không có.

Khó tránh khỏi người khác sinh lòng lo lắng, cho nên Yến Triệu Ca cần làm nền trước.

Tạo thành ấn tượng cho người khác là:

"Đan đạo của Yến Triệu Ca, cũng không phải tầm thường, hơn nữa trình độ còn rất cao, đáng tin nhiệm."

Để tránh quá chú ý, cái "nền" này phải làm từng bước, tiến hành theo chất lượng.

Tạo "nền", cũng đồng thời củng cố sự khống chế của Quảng Thừa Sơn tại Đông Đường quốc, đem móng vuốt của Đại Nhật Thánh Tông đá ra ngoài, một công nhiều việc

Tần trưởng lão cũng biết tình huống từ đầu đến cuối, khẽ gật đầu với Triệu Thế Thành nói:

- Đầu tiên phải chúc mừng Quốc chủ, dưới gối lại ra một đứa con tài năng.

Khuôn mặt của Triệu Thế Thành trầm tĩnh, nói:

- Hạo nhi, đúng là ngoài dự liệu của trẫm, nhưng có rất nhiều chuyện cần phải xác định lại.

- Mặt khác, cổ phần tại Đan Thạch Các của Thế Liệt đã thua dưới tay Triệu Ca, theo lý giải của trẫm, hẳn sẽ không dễ dàng rút khỏi.

- Những năm gần đây, người của hãn ở Đan Thạch Các không ít, trong đó không thiếu vị trí quan trọng, những vị trí này cần phải thanh lý.

- Bất quá, vài ngày này, có thể hoàn thành.

Giọng nói của Triệu Thế Thành rất bình tĩnh.

Tần trưởng lão gật đầu:

- Thủ đoạn của Quốc chủ, lão hủ đã biết đến.

Dứt lời, hãn quay đầu nhìn về phía Yến Triệu Ca nói:

- Triệu Ca, lần này ngươi lập được công lớn liên tiếp.

- Cái khác không nói, còn phải chờ tông môn định đoạt. Điều này không phải trong phạm vi quyền hạn của lão phu, nhưng có thể thưởng trước công huân về Đan Thạch Các cho người.

- Người nghiên cứu ra pháp môn Kim Châm Độ Đan đã thất truyền, có thể đề thăng phẩm chất của đan dược, đồng thời khu trục sự thâm nhập của Đại Nhật Thánh Tông đối với Đông Đường Đan Thạch Các.

- Ngoại trừ cổ phần Đan Thạch Các người thăng được từ Cẩn Vương Triệu Thế Liệt ra, cổ phần mà bản môn âm thầm chiếm ở Đan Thạch Các trước kia, đều thuộc về người.

- Tất cả tiền lời, đều do cá nhân người phân phối, nếu tông môn có nhu cầu, cũng sẽ không để người chịu thiệt, lấy tài nguyên khác tương đương để đổi.

- Công việc liên quan đến Đan Thạch Các của bản môn đều do người quyết định.

Yến Triệu Ca mỉm cười nói:

- Cảm tạ Tần trưởng lão.

Những người khác hai mặt nhìn nhau, Nghiêm Húc vẫn không chút thay đổi như trước.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 67: Gỗ Nghiêm Húc

Mọi người nhìn Yến Triệu Ca cùng Tần trưởng lão, Nghiêm Húc, trong lòng có vô số ý niệm thoáng hiện.

Đan Thạch Các là sản nghiệp mà Hoàng thất Đông Đường quốc chống đỡ phía sau, mà Quảng Thừa Sơn là chương khố giả thực tế của Thiên Đông châu, cũng có cổ phần trong đó.

Một mặt là có tác dụng biểu tượng, bảo đảm địa vị cùng lợi ích của Quảng Thừa Sơn tại Đông Đường quốc.

Mặt khác, đan dược Đan Thạch Các muốn đi ra bên ngoài Đông Đường quốc, Quảng Thừa Sơn cũng phát huy vai trò trọng yếu trong đó.

Mặc dù không có Kim Châm Độ Đan Chi Pháp, không có Yên Vân Tán gần đây, lợi nhuận của Đan Thạch Các cũng rất to lớn.

Trước đây, những việc liên quan đến Đan Thạch Các của Quảng Thừa Sơn, đều do Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão nắm trong tay.

Đây cũng là trong phạm vi quyền lực của Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão.

Yến Triệu Ca thắng được nhiều cổ phần của Cần Vương Triệu Thế Liệt của Đan Thạch Các, theo lẽ thường mà nói, những cổ phần này đều giao cho tông môn, do tông môn thống nhất quản lý, mà tông môn sẽ dùng những cái khác bồi thường cho Yến Triệu Ca.

Còn việc bàn giao, tất nhiên là phải giao cho Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão Nghiêm Húc.

Nhưng bây giờ, tình huống này lại không giống, tất cả cổ phần đều giao cho Yến Triệu Ca.

Không bàn về cái này có bao nhiêu giá trị, nhưng không thể nghi ngờ là "lấy dao cắt thịt" trên người Nghiêm Húc.

Những Võ giả khác có chút ngạc nhiên nghi ngờ nhìn về Tần trưởng lão, ngay cả Đông Đường Quốc chủ Triệu Thế Thành, cũng liếc mắt nhìn qua.

Ngữ khí của Tần trưởng bình thản, vẻ mặt của Nghiêm Húc vẫn trấn tĩnh.

Yến Triệu Ca nhìn một màn này, cười mà không nói.

Giữ cha Yến Địch của mình và Nhị sư bá Phương Chuẩn, lập trường của Tần trưởng lão vẫn trung lập.

Mặc dù cách nhìn đối với Yến Triệu Ca có cải biến, rất thương thức Yến Triệu Ca, nhưng chưa đủ làm Tần trưởng lão nghiêng về một phái của Yến Địch.

Cách làm bây giờ của Tần trưởng lão, một là thưởng cho Yến Triệu Ca hai là gở Nghiêm Húc một chút.

Trước đây, Văn Ninh Chi đâm thọc không được trái lại góp mình thêm vào, hẳn là tâm phúc của Nghiêm Húc, Tần trưởng lão đương nhiên phải chú ý chuyện quan hệ tới Yến Triệu Ca tại Đông Đường.

Lâm Ngọc Thước chết, tuy không thể nói chuyện này đã xong, nhưng đã bài trừ Yến Triệu Ca ra khỏi nghi phạm.

Rốc cuộc người nào hại nàng, phải tra xét thêm.

Thi thể là do người của Nghiêm Húc phát hiện cùng trông giữ, thương thể là do Đâu Suất Chương tạo thành, Nghiêm Húc cũng tinh thông Đâu Suất Chương, lấy tu vi của hắn giả tạo ra vết tích do Ngoại Cường sơ kỳ Tông Sư xuất thủ rất đơn giản. . .

Tần trưởng lão cũng không cho là Lâm Ngọc Thước do Nghiêm Húc giết chết, nhưng Nghiêm Húc đối phó Yến Triệu Ca, không chừng có thể động tay động chân vào.

Hiện tại hắn lấy đi một bộ phận quyền lực của Nghiêm Húc cấp cho Yến Triệu Ca phụ trách, cũng là một nhắc nhở.

Yến Dịch cùng Phương Chuẩn cạnh tranh chức Chương môn, Tần trưởng lão không muốn tham dự, nhưng đối với lão nhân này mà nói, hai bên tranh đấu, phải có mấu chốt nhất định.

"Tiền lời là một mặt."

Yến Triệu Ca trầm nghĩ:

"Cái này có thể nói là, ta từ người tiêu tiền như nước, trở thành người có thể kiếm tiền hay không?"

Tần trưởng lão nói tiếp:

- Người tìm được Thái Âm Chi Nữ, tiến cử bái làm môn hạ, đây là một cái công lớn.

- Hơn nữa còn có các công lao như Kim Châm Độ Đan, tiến trình của Nội Tinh Lô, khám phá ra cách tạo Ngọc Tinh Tủy."

- Nhưng Thái Âm Chi Thể của Phong tiểu hữu còn cần khôi phục, hiện tại nói còn quá sớm, cho nên phần thưởng dành cho người, sau này bàn lại.

- Nếu Phong tiểu hữu khôi phục Thái Âm Chi Thể, tông môn sẽ đặc biệt thưởng lớn cho người.

Yến Triệu Ca gật đầu, tuy rằng không biết nội dung là gì, nhưng cũng có chút chờ mong đối với phần thưởng này.

Tần trưởng lão nói rằng:

- Người còn đánh bại Tiêu Thăng, giương cao uy danh của Quảng Thừa ta, tuy rằng không thể so được với chuyện Thái Âm Chi Nữ, nhưng cũng sẽ có thưởng.

- Phần thưởng về phương diện này, phải do sơn môn bên kia định đoạt, lão hủ không thể quyết định, dù sao người cũng không phải là Võ giả thường trú tại Thiên Đông châu.

- Bất quá, người liên tục lập công, tông môn sẽ không keo kiệt, cho nên người có một ưu đãi nhỏ, muốn thưởng gì người có thể chỉ định, sau đó lão hủ sẽ hồi báo tông môn.

- Quy củ người đều hiểu, có lẽ người sẽ không cần phần thưởng không thực tế.

Yến Triệu Ca nghe vậy cười, gật đầu nói:

- Đa tạ tông môn cùng Tần trưởng lão, không dối gạt ngài, ta thật muốn một đồ vật.

Tần trưởng lão hỏi:

- Hả? Là vật gì vậy?

Yến Triệu Ca cười nói:

- Một món đồ vật ta muốn là Cửu Bảo Băng Hồ Lô sinh ra tại Hàn Cô Sơn của Lôi Vực.

Tần trưởng lão nghe vậy, có chút kinh ngạc nhìn về phía Yến Triệu Ca:

- Người có bảo vật cần bảo tồn trong thời gian dài sao?

- Lão hủ biết người có thu lấy Băng Long Cốt Hồn, vốn là dự định đem cổ hài cốt cho người.

- Bất quá, để cất dấu Băng Long Cốt Hồn, cần một khối tinh ngọc lớn là được rồi.

Yến Triệu Ca nói:

- Cũng không phải là Băng Long Cốt Hồn, mà là cần cho những vật khác, chẳng hay trưởng lão ngài có thể bỏ ra cái yêu thích?

Tần trưởng lão khoát tay, trực tiếp lấy ra một hồ lô màu trắng, ném cho Yến Triệu Ca: -

- Có cái gì mà bỏ không được?

- Thứ này tuy hiếm thấy, nhưng cũng không quý giá, năm đó lão hủ ngẫu nhiên gặp, được một cái, liền giữ lại.

- Cái này giống như gân gà, ăn thì không ngon, bỏ thì đáng tiếc.

- Người nếu chỉ muốn thứ này, cũng không cần tông môn quyết định, lão hủ trực tiếp làm chủ cho người.

Yến Triệu Ca nhận Cửu Bảo Băng Hồ Lô, trong tay lạnh lẽo, lúc này mới cười nói:

- Tạ ơn trưởng lão.

Tần trưởng lão nhìn Yến Triệu Ca, giống như nghĩ tới cái gì, trừng mắt nhìn về phía Yến Triệu Ca:

- Tiểu tử người có ý nghĩ mới gì phải không?

Yến Triệu Ca cười hì hì, cũng không giấu diếm nói:

- Quả thật có chút ý tưởng, hiện nay vẫn đang suy nghĩ, có thể làm ra hay không, cần phải thử một lần.

Tần trưởng lão đưa ngón trỏ ra điểm Yến Triệu Ca một cái:

- Người a người a, thật đúng là không làm người khác bất lo!

Tuy nói như vậy, nhưng giọng điệu hiền hoà, ánh mắt nhìn về phía Yến Triệu Ca rõ ràng mang theo vui mừng cùng tán thưởng.

Những người khác nghe thấy, cũng sinh ra hiếu kỳ, không biết Yến Triệu Ca muốn ra chủ ý gì lần này.

Những dấu hiệu trước đây cho thấy, Yến Triệu Ca hiện nay không dùng lễ thường để so sánh.

Chuyện bình thường trong miệng của Yến Triệu Ca, rất có khả năng gây ra một hồi mưa to gió lớn.

Bàn bạc xong phần thưởng cho Yến Triệu Ca, Tần trưởng lão an bài người tra xét cái chết của Lâm Ngọc Thước.

Bản thân hắn còn phải ứng đối với áp lực của Đông Thăng Quân cùng Đại Nhật Thánh Tông, thông thường mà nói, Lâm Ngọc Thước bị ngộ hại ở khu vực Đông Đường, hẳn là do Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão Nghiêm Húc phụ trách.

Nhưng Nghiêm Húc xử lý chuyện này không thích hợp, cho nên Tần trưởng lão ra mặt an bài người của mình cùng người của Đông Đường điều tra việc này.

Về phần Yến Triệu Ca, ngay cả khi chứng minh hắn không liên quan đến cái chết của Lâm Ngọc Thước, nhưng cũng phải tránh hiềm nghi.

Yến Triệu Ca chủ động xin truy tìm hung thủ lúc trước, ký thật chỉ cho thấy thái độ coi trọng việc này của mình.

Tiếp theo phải đối mặt với hành động của Đại Nhật Thánh Tông, Quảng Thừa Sơn cùng Đông Đường quốc cần ăn ý với nhau.

Trong thời gian này, làm việc tại Đông Đường quốc, bất kể là Yến Triệu Ca hay là Tần trưởng lão cùng Nghiêm Húc, đều phải gặp Đông Đường Quốc chủ Triệu Thế Thành.

Tất cả đều cơ bản ổn thoả, lúc Yến Triệu Ca tiễn Triệu Thế Thành, dùng Cương khí truyền âm nói rằng:

- Thế bá, về Thập Lục Hoàng tử, Triệu Hạo, ta muốn nói chuyện với ngài.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 68: Triệu Hạo quả là người tốt

Triệu Thế Thành nhìn Yến Triệu Ca, chậm rãi gật đầu nói:

- Ta biết Triệu Ca người muốn nói điều gì.

Lúc không có người khác, cùng nói chuyện với Yến Triệu Ca, Triệu Thế Thành cũng không xưng "trẫm", mà xưng hô theo bình thường.

- Nếu nói là khai khiếu, thì biến hoá của Hạo nhi, không khỏi quá lớn, quá đột ngột.

- Trước tiên không đề cập tới tính tình biến đổi lớn, trình độ Đan đạo, dù ta cũng than thở không bằng, tu vi Võ đạo thì không nhận ra, nhưng nửa năm nay tiến bộ vượt qua lúc trước quá xa.

Triệu Thế Thành rất thẳng thắn, cũng không vì Yến Triệu Ca là văn bối mà xem nhẹ.

Đối với Triệu Hạo lúc trước tầm thường như thế nào, Triệu Thế Thành nói là rất rõ, vậy thì cũng chưa chắc.

Nhưng sau khi trên người Triệu Hạo phát sinh biến hoá, Triệu Thế Thành chỉ cần muốn, tất nhiên có thể đem tất cả sự việc của Triệu Hạo từ

khi sinh ra đến bây giờ điều ra rõ ràng, nếu không thì hẳn uống công làm vua một nước rồi.

- Nếu như nói được kỳ ngộ rất lớn, dùng di sản của người khác để lại, hay được cao nhân thu làm đệ tử, miễn cưỡng còn có thể giải thích.

- Nhưng Luyện đan thuật, không chỉ nhìn thiên phú, còn phải tích lũy rèn luyện, Hạo nhi làm thế nào mà đi tới trình độ đó?

Triệu Thế Thành khẽ lắc đầu:

- Chỉ là, những chuyện này cần phải chậm rãi kiểm chứng, dưới gối ta xuất hiện một đứa con nối dõi xuất sắc, chắc chắn đối với Đông Đường là một chuyện tốt.

Yến Triệu Ca một bên nghe, một bên thầm nhếch miệng.

Đối với thượng vị giả mà nói, người phía dưới có năng lực không đáng sợ, mấu chốt là cục diện có khống chế trong tay mình hay không.

Chỉ cần không mất đi sự chững khống đối với cục diện, người phía dưới có năng lực càng lớn càng tốt.

Đôi khi, có một chút sơ hở, người khác không phải không nhìn ra, chỉ là giả bộ hồ đồ mà thôi, tiếp tục âm thầm quan sát.

Triệu Thế Thành còn như vậy, cha Yến Dịch nhà mình càng không dễ lừa gạt.

Cho nên từ khi Yến Triệu Ca đến thế giới này, tất cả đều chậm rãi bước đi.

Không nói làm mọi người không hoài nghi, nhưng ít ra khác biệt cũng không quá lớn.

Tuy rằng tái hiện lại Nội Tinh Lô, nhưng đó là sáng chế ra đồ vật, mà không phải trình độ Luyện khí, Yển Triệu Ca dĩ nhiên sẽ có thủ pháp Luyện khí khác, nhưng trình độ chỉ ở mức trung thượng.

Tái hiện lại Kim Châm Độ Đan Chi Pháp, đó là một môn kỹ xảo, trình độ Luyện đan, thì đang từ từ tăng lên, từng bước từng bước tăng lên ấn tượng cho người khác.

Thực lực tu vi Võ đạo biến hoá, thu hoạch vài tin tức bí ẩn, phần lớn có thể dùng "thu hoạch từ kỳ ngộ", hay là đột nhiên khai khiếu (thông suốt).

Bây giờ bước chậm cũng không quan hệ, thời gian giương cánh bay cao đã gần ngay trước mắt.

Kỳ thực, đôi khi ngẫm lại, Yển Triệu Ca không khỏi có chút buồn cười nghĩ:

"Triệu Hạo, quả là người tốt."

Thành tựu trước mắt mà Yển Triệu Ca đạt được tất nhiên sẽ cao xa hơn Triệu Hạo.

Nhưng so với Triệu Hạo không kiêng nể gì, bộc lộ phong mang, Yển Triệu Ca ngược lại nhìn có chút bình thường.

Dĩ nhiên, đây cũng chỉ là tự so sánh mà thôi

Ở trong mắt nhiều người, Yển Triệu Ca cũng ương ngạnh đến rồi tình rồi mù.

Bất quá cũng giống như tính tình của nguyên chủ thân thể lúc trước, cho nên khác nhau cũng không lớn.

Do đó, Yển Triệu Ca nói với Phong Vân Sanh là bản thân rất khiêm tốn, chính là cảm thấy mình khiêm tốn thật.

Đối với ánh mắt "không cho là đúng" của Phong Vân Sanh, Yến Triệu Ca tỏ ra rất uỷ khuất a. . .

Lấy tính tình thích khoa khoang đốt tiền như hăn, đã rất nỗ lực khắc chế rồi nha!

Triệu Thế Thành thở dài, nói:

- Tiềm lực mà Hạo nhi biểu hiện ra hiện tại, đừng nói là lão Đại và lão Tam, dù là lão Tứ cũng kém.

Yến Triệu Ca mỉm cười, ngoại trừ Đại Hoàng tử Triệu Nguyên cùng Tam Hoàng tử Triệu Thịnh ra, Đông Đường Hoàng thất kỳ thực còn có Tứ Hoàng tử Triệu Minh.

Nếu nói tới thiên phú Võ đạo, không tính Triệu Hạo là một con hắc mã, Triệu Minh mới là đệ nhất trong mấy người con của Triệu Thế Thành, cũng là nhân tài ưu tú nhất trong thế hệ trẻ của Đông Đường quốc.

Từ nhiều năm trước, Triệu Minh đã báỉ nhập Quảng Thừa Sơn học võ, là đệ tử chính thức của Quảng Thừa Sơn.

Quảng Thừa Sơn hùng cứ Thiên Vực, phần lớn nhân tài Võ đạo, đều vào trong tay, tuần kiệt của Thiên Vực lấy việc báỉ nhập Quảng Thừa Sơn làm quang vinh.

Chỉ là Triệu Minh vào Quảng Thừa Sơn học nghệ, không quan tâm bên ngoài, ngôi vị hoàng đế của Đông Đường cũng cách biệt với hăn.

Đông Đường quốc phụ thuộc Quảng Thừa Sơn, nhưng không có nghĩa là Đông Đường sẽ trở thành một bộ phận thuộc hạ của Quảng Thừa Sơn.

Có thể ở Quảng Thừa Sơn tu hành Võ đạo, cùng ở Đông Đường đăng cơ làm hoàng đế, đến tột cùng là ai tốt, vấn đề này thì mỗi người một ý.

Bất quá đối với người như Triệu Minh mà nói, một lòng hướng võ, càng vui lòng nhập Thánh địa học nghệ.

Hắn báỉ nhập Quảng Thừa Sơn, tuy là nhìn như thoát ly Đông Đường quốc, nhưng Đông Đường vẫn đưa chuyện này ra làm ô dù, làm quan hệ giữa Đông Đường cùng Quảng Thừa Sơn càng chặt chẽ hơn.

Triệu Thế Thành vẫn có khuynh hướng Quảng Thừa Sơn, tất nhiên sẽ không làm chuyện đặt cược hai bên, ngoại trừ con thứ tư Triệu Minh báỉ nhập Quảng Thừa Sơn ra, các Hoàng tử còn lại đều ở Đông Đường.

Ngoài ra, đáng giá nhắc tới chính là, con thứ của Cẩn Vương Triệu Thế Liệt báỉ nhập vào Đại Nhật Thánh Tông.

Quan hệ giữa Triệu Thế Liệt cùng Đại Nhật Thánh Tông, cũng bởi vì vậy mà rất chặt chẽ, có thể cho thế lực của Đại Nhật Thánh Tông không ngừng thâm thấu vào Đông Đường.

Yến Triệu Ca cùng Triệu Thế Thành đều rất ăn ý không nói ra điều này, Yến Triệu Ca từ từ nói rằng:

- Triệu Hạo hiền đệ tốt cùng là có tình huống như thế nào, ta cũng không cách xác định, nhưng theo ta suy đoán, biến hoá trên người hắn, cùng cường giả Thánh cảnh năm đó, Đan Hỏa Thần Kiếm Cao Triết có liên quan, có lẽ là được truyền thừa.

Nói tới đây, cũng đã đủ rồi.

Triệu Thế Thành gật đầu, trầm ngâm nói:

- Tinh thông Kiếm đạo, tinh thông Đan đạo, Yên Vân Tán. . . ừ, quả thật có khả năng này.

Hắn ngẩng đầu nhìn Yến Triệu Ca:

- Nếu ta nhớ không lầm, nghe đồn Đan Hỏa Thần Kiếm cùng Quảng Thừa Sơn, quan hệ rất khấn trương?

Yến Triệu Ca thản nhiên đáp lại:

- Nội tình trong đó, ta cũng không rõ cho lắm, nhưng quả thực không sai.

- Ngoài ra, không biết Cao Triết có lưu lại tin tức gì hay không, cũng không biết Triệu Hạo hiền đệ kế thừa cái gì từ Cao Triết, nhưng dường như hẳn có chút căm thù với bản môn.

Triệu Thế Thành thở dài một tiếng nói:

- Ta nghe thủ hạ hồi báo, cũng đã biết việc này.

- Yên tâm đi, ta sẽ hóa giải chuyện này, nếu không có tiến triển, thì sẽ có an bài khác.

Không đề cập tới giao tình giữa Triệu Thế Thành cùng Yến Dịch, Triệu Thế Thành cũng không để cho con của mình kế thừa người có địch ý với Quảng Thừa Sơn.

Nhất định sẽ ra sức bồi dưỡng, nhưng ngôi vị hoàng đế thì không cần nhìn vào.

Yến Triệu Ca thì lễ một cái:

- Thế bá có sắp xếp, Triệu Ca không dám nói bừa, việc hôm nay, đã rất lỗ mẫm.

Triệu Thế Thành khoát tay nói:

- Không sao, cha người có con trai như người vậy, có người kế tục, là có phúc, ta cũng muốn như hẳn đây.

Yến Triệu Ca mỉm cười:

- Ta cũng mong muốn cùng các vị thế huynh, có tình cảm thâm hậu giống như thế bá và gia phụ.

Thân là vua của một nước, Triệu Thế Thành có lẽ có chút làm theo cảm tính.

Nhưng vị thế bá này, đối với cha mình đầy nghĩa khí, cũng rất chiều cổ Yến Triệu Ca.

Triệu Thế Thành cùng Yến Triệu Ca thầm nói chuyện với nhau, Nghiêm Húc cũng nhìn vào trong mắt.

Vẻ mặt của hắn không thay đổi, tự mình đi hướng bên kia.

Một người đi sau lưng Nghiêm Húc, có chút lo lắng nói:

- Yến Triệu Ca dĩ nhiên đột phá tới Ngoại Cương trung kỳ Tông Sư, đánh bại Ngoại Cương hậu kỳ Tiêu Thăng.

- Như vậy, bên Lục Vãn sợ rằng...

Nghiêm Húc cước bộ hơi ngừng một chút, biểu tình đen tối hơn vài phần.

Lục Vãn, chính là đích truyền đệ tử của Nhị sư bá Phương Chuẩn của Yến Triệu Ca, giống như Yến Triệu Ca là người nổi bật trong thế hệ trẻ của Quảng Thừa Sơn, một tồn tại đại diện.

Tuổi lớn hơn Yến Triệu Ca, bắt đầu tu luyện sớm hơn Yến Triệu Ca, hôm nay đã hai mươi lăm tuổi, là bạn cùng lứa với Tiêu Thăng.

Quảng Thừa Sơn đối đầu cùng Đại Nhật Thánh Tông, vương mặc khá sâu.

Trước khi Trấn Long Uyên dị biến, vẫn luôn là Yến Triệu Ca đấu Triều Nguyên Long, Lục Vãn đấu Tiêu Thăng, hai bên giằng co không trên không dưới, mỗi người một vẻ.

Lúc này Lục Vãn đang bế quan tại Quảng Thừa Sơn, hẳn cùng Tiêu Thăng đều là Ngoại Cương hậu kỳ Tông Sư, lần này bế quan, lần này bế quan chính là thử trùng kích bình cảnh, đột phá tới Tiên Thiên Tông Sư.

Nếu Lục Vãn chiếm được tiên cơ, vượt qua Tiêu Thăng, đột phá tới Tiên Thiên Tông Sư trước, là một chuyện vui mừng.

Nhưng ai cũng không ngờ đến, Yến Triệu Ca cường thế quật khởi, không chỉ nghiền ép cùng lứa, Triều Nguyên Long, hiện tại còn vượt cấp đánh bại Tiêu Thăng.

Cảnh giới tu vi của bản thân, cách Lục Vãn càng ngày càng gần.

Sau khi Nghiêm Húc trầm mặc, sắc mặt khôi phục như thường, đạm mạc nói rằng:

- Tất cả còn nói quá sớm.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 69: Cơ hội khó được

Đông Đường quốc, ngoài Cảnh Dương Thành rất xa, trên núi, có vài bóng người yên lặng đứng đó, nhìn về Cảnh Dương Thành phía xa.

Ánh mặt trời rơi xuống bọn họ, làm quần áo kim sắc, càng thêm chói mắt.

Dẫn đầu là một người trung niên, chính Đại Nhật Thánh Tông trưởng lão, một trong Đại Nhật Thất Tử, Đông Thăng Quân.

Bên cạnh Đông Thăng Quân, đứng một lão giả mặc kim bào, chính là Chủ Sự Trưởng lão của Đại Nhật Thánh Tông tại Đông Đường, ngoài ra còn có Võ giả của Đại Nhật Thánh Tông.

Trong đám người có một thanh niên mặc áo trắng, vẻ mặt đầy râu, nhìn qua rất hùng dũng, nhưng trong đôi mắt trần đầy ánh sáng lạnh như độc xà.

Sắc mặt của thanh niên nay có chút tái nhợt, ánh mắt nhìn về Cảnh Dương Thành, tràn ngập oán hận.

Hắn chính là Tiêu Thăng.

Hận ý trong lòng hằn đối với Yến Triệu Ca lúc này, không ít hơn Phong Vân Sanh nửa phần.

Đối phương không chỉ đánh bại hãn, còn làm hãn mất mặt, ở trước mặt mọi người, tuyên dương chuyện hãn bị Phong Vân Sanh đả thương hạ thế.

Da mặt của Tiêu Thăng, đều bị lột sạch sẽ.

Chuyện hãn bị Phong Vân Sanh gây thương tích, vẫn bị phong tỏa, cho dù trong nội bộ của Đại Nhật Thánh Tông, người biết tình huống cụ thể cũng có hạn.

Hiện tại, mọi người đều biết.

Tuy rằng những người khác không có nhìn hãn, nhưng hiện tại Tiêu Thăng đứng trong đám người, thậm chí cảm thấy xung quanh tràn ngập ánh mắt hèn mọn chế giễu, làm hãn như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than.

Nôn nóng và xấu hổ này, toàn bộ chuyển thành hận ý, tập trung trên người Yến Triệu Ca.

Lão giả mặc kim bào quay đầu nhìn về phía Đông Thăng Quân nói:

- Thông báo cho cao thủ bên tông môn, cũng không thể dễ như vậy.
- Năm ngoái, Mạnh Uyển đánh mất Thái Âm Quan Miện, Tông chủ lại bế quan không ra, xem ra có vài người đã quên, Đại Nhật Thánh Tông ta đệ nhất Thánh địa hiện nay!
- Đông Đường quốc ở Thiên Vực thì như thế nào? Chỉ cần Thánh Tông ta nguyện ý, là có thể nghiền nát bọn chúng.

Lời này chỉ có thể là hãn nói, nếu đối người khác, nghi vấn năng lực của Đông Thăng Quân, trái lại làm Đông Thăng Quân không thích.

Đông Thăng Quân đứng ở nơi đó, không tỏ vẻ gì, nhưng giống như một mặt trời chói mắt.

Hắn yên lặng nhìn Cảnh Dương Thành phía xa nói:

- Bố trí lúc trước đã chuẩn bị như thế nào?

Lão giả mặc kim bào chậm rãi lắc đầu:

- Còn chưa đủ chu đáo.

Đông Thăng Quân nói:

- Chúng ta không có chuẩn bị ổn thoả, bên Quảng Thừa Sơn cũng như vậy.

- Nhưng Trấn Long Uyên dị biến lần này, có thể bổ sung thiếu sót của chúng ta, ngược lại cho chúng ta cơ hội thành công.

Tinh thần của lão giả mặc kim bào rung lên:

- Là đạo lý này không sai.

Đông Thăng Quân quay đầu nhìn về phía Tiêu Thăng:

- Không bàn về những nguyên nhân khác, Yến Triệu Ca thắng người, giống như không quá sức?

- Ta thua kém một bậc.

Tiêu Thăng hít sâu một hơi, khó khăn đáp lại.

Đông Thăng Quân nhìn về phía Cảnh Dương Thành một lần nữa:

- Người hơn một cảnh giới, còn có chỗ thua kém, nếu cùng cảnh giới, kết quả không so với Nguyên Long tốt hơn.

Tiêu Thăng rất nhanh nắm chặt tay, cúi đầu.

Đông Thăng Quân nhàn nhạt nói rằng:

- Nói như thế, ta giống như lại thấy một Triển Đông Các, một Yến Địch khác, thậm chí một người có tiềm lực kinh khủng hơn.

- Mầm tốt như vậy, thực sự là đáng tiếc, lại ra từ Quảng Thừa Sơn.

- Giải quyết hẩn trước khi hẩn lớn lên, là tốt nhất

Tiêu Thăng nghe vậy, hô hấp liền trở nên dồn dập, Đông Thăng Quân cũng không quay đầu lại mà nói:

- Kiên nhẫn chờ xem, người có thể chính tay đâm chết Yến Triệu Ca, vì mình rửa nhục.

- Có thể tự mình làm thịt Yến Triệu Ca, ta cầu còn không được.

Hô hấp của Tiêu Thăng trở nên bình ổn, nhẹ giọng nói.

...

Yến Triệu Ca từ biệt Triệu Thế Thành, đi ra sân, nhìn thấy A Hồ đang chờ ở nơi đó.

A Hồ đi tới, thật thà cười nói:

- Công tử, thế nào rồi?

Yến Triệu Ca nhún vai một cái nói:

- Phong sư muội bị đưa về sơn môn, chúng ta tiếp tục ở chỗ này, ta còn một số việc phải làm.

- Chuyện của Lâm sư muội, ta và Nghiêm Húc đều không nhúng tay vào, Nghiêm Húc sẽ đem những thứ hản nắm giữ chuyển giao, chỉ là ta nhìn hản chưa chắc hết hy vọng.

Yến Triệu Ca nói đến đây, phân phó:

- A Hồ, chuyện Lâm sư muội bị ngộ hại, lưu ý hướng ngôn luận cho ta, nếu như có thay đổi gì, trước tiên báo cho ta.

A Hồ gật đầu nói:

- Công tử, là cái dạng biến hóa gì?

- Hướng gió bây giờ, là Lâm sư muội ghen, dây dưa với ta, bị ta không nhìn được mà lỡ tay đánh chết.

Yến Triệu Ca híp mắt một cái, nói:

- Nếu như hướng gió biến thành, vì Lâm sư muội còn tình cảm với Diệp Cảnh, trong đầu còn nhớ Diệp Cảnh, ta tức giận đem đánh chết, vậy đã nói rõ một việc. . .

- Nghiêm Húc, hản có thể tìm tới Diệp Cảnh.

- Truyền ra lời đồn này, muốn huỷ danh tiếng của ta, nhưn không chạm đến căn bản, truyền bá lời đồn, chỉ là một bước đệm.

Yến Triệu Ca thản nhiên nói rằng:

- Ta có một cảm giác, lần này Nghiêm Húc muốn ta vĩnh viễn không thể trở lại sơn môn.

A Hồ không cười, sắc mặt trở nên nghiêm túc:

- Hản muốn giết công tử?

- Thế nhưng vì sao? Không có lý do gì a, công tử gây cho hấn mấy lần khó chịu, nhưng cho dù hấn tức giận, cũng không hấn phải sinh ra sát tâm đi?

- Dù sao công tử cũng cùng văn bối đệ tử khác nhau. Chẳng lẽ là nói Phương trưởng lão. . .

Yến Triệu Ca trầm ngâm nói:

- Không phải là ý tứ của Nhị sư bá, chắc là ý nghĩ của một mình Nghiêm Húc, có thể cảm giác của ta sai, nhưng lần này Lâm sư muội chết, biểu hiện của Nghiêm Húc có chút lạ.

A Hổ trầm giọng nói:

- Hấn điên rồi? Cái này là phá bỏ giới hạn.

- Tiềm lực của công tử ngài bây giờ hiện ra, đã bao trùm người cùng thế hệ, Phương trưởng lão rất khó đưa ra văn bối chống lại ngài.

- Nhưng ngài xảy ra chuyện, đừng nói gia chủ, lão Chương môn cũng sẽ không bỏ qua hấn!

Yến Triệu Ca nhàn nhạt nói rằng:

- Hấn đương nhiên sẽ không tự mình đội "hắc oa", còn Diệp Cảnh đâu, hấn chính là một con dê thế tội tốt nhất.

A Hổ mỉm cười, nhếch cái miệng rộng:

- Chỉ bằng tiểu tử Diệp Cảnh kia, có thể giết công tử ngài sao?

Yến Triệu Ca mở hai tay ra, nói:

- Không phải ta vừa đắc tội thê thảm với người của Đại Nhật Thánh Tông sao? Huống chi, còn có Xích Linh Kỳ Chủ, còn Quỷ Phủ lão nhân có quan hệ với Diệp Cảnh.

- Ta chết trên tay những Đại Tông Sư kia, tất nhiên là kết quả hoàn mỹ nhất rồi.

- Nếu như cần, Nghiêm Húc sẽ tự mình động thủ, những Đại Tông Sư đã kể, ai cũng có năng lực cùng động cơ giết ta, có thể hãn giấu diễm, sau đó cho Diệp Cảnh bổ ta một đao cú cùng.

- Nghiêm Húc nếu muốn giết ta, co với Đại Tông Sư bên ngoài dễ hơn rất nhiều.

- Tần trưởng lão tới, ngăn chặn người của Đại Nhật Thánh Tông, ngược lại, người của Đại Nhật Thánh Tông kéo đi lực chú ý của Tần trưởng lão.

- Vì vậy, Nghiêm Húc không gian để hoạt động.

A Hồ nghiêm túc nói:

- Công tử, ta trình trọng kiến nghị, ngài và Phong cô nương cùng nhau trở về sơn môn đi.

Yến Triệu Ca thở ra một cái, hai tay chấp sau lưng, vừa đi vừa cười, nói:

- A Hồ, không nói gạt người, ta từ nãy đến giờ, đều chú ý phương án mà người nói.

- Chỉ là không phải an nguy của bản thân ta, mà những người bên cạnh ta, không nên bị vạ lây.

- Theo bản thân mà nói. . .

Vẻ tươi cười của Yến Triệu Ca dần dần chuyển lạnh:

- Nghiêm Húc không động ta, ta còn muốn động hân đây!

- Không giống với Văn Ninh Chi cùng Thôi Hâm lúc trước, muốn đánh rơi một Chủ Sự Trưởng lão, cơ hội cũng không dễ tìm.

Yến Triệu Ca cười ha hả, nói:

- Nhưng ngược lại, đánh rơi một Chủ Sự Trưởng lão, bên Nhị sư bá tổn thất không phải một hai Chấp Sự có thể so sánh được.

A Hồ nháy mắt một cái:

- Thiếu gia, ngài đây chính là chơi với lửa a, nói không chừng ngay cả mình cũng cháy luôn.

Yến Triệu Ca không thềm để ý, cười:

- Trên đời này làm gì có chuyện nào mà hoàn toàn không nguy hiểm?

Rất nhanh, cường giả cao tăng từ trong sơn môn Quảng Thừa Sơn, đã đến Cảnh Dương Thành.

Sau lần thứ hai gặp gỡ, Yến Triệu Ca vẫn ở lại Đông Đường, mà Phong Vân Sanh thì theo người khác phản hồi Quảng Thừa Sơn.

- Về trước nhớ chú ý điều dưỡng thương thế, chuẩn bị sẵn sàng đi, chờ ta trở về sơn môn, ác mộng của ngươi nên bắt đầu rồi.

Yến Triệu Ca cười híp mắt nhìn Phong Vân Sanh:

- Chờ đợi ngươi, chính là khó khăn vượt quá tưởng tượng của ngươi.

Phong Vân Sanh nhướn mày lên, cười hỏi:

- Có bao nhiêu khó khăn?

Yến Triệu Ca búng tay một cái:

- Khoảng chừng. . . Người sẽ cảm thấy, trước đây bị người của Đại Nhật Thánh Tông truy sát, là một chuyện rất dễ dàng.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SƯ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 70: Bể Long Bào Hạo Đạn

Phong Vân Sanh được cường giả Quảng Thừa Sơn mang về sơn môn.

Cân nhắc đến mâu thuẫn với Đại Nhật Thánh Tông trở nên gay gắt, vì phòng ngừa vạn nhất, cường giả lần này được Quảng Thừa Sơn phái tới, lưu lại một bộ phận, giúp đỡ Tân trưởng lão ổn định Thiên Đông châu, ổn định thế cục của Đông Đường, ứng đối với hành động trả thù có thể xảy ra của Đại Nhật Thánh Tông.

Tiền Phong Vân Sanh đi, Yến Triệu Ca trở lại chỗ của mình, vừa đi vừa suy nghĩ.

Lần này đã đắc tội thảm với Đại Nhật Thánh Tông, gần đây lại bài ra tiềm lực cùng thực lực tương đối xuất sắc, Đại Nhật Thánh Tông hơn phân nửa sẽ nhìn mình chăm chăm.

Huống chi, bên cạnh còn có một Nghiêm Húc như "một con hổ đói".

Yến Triệu Ca đột phá tới Ngoại Cương trung kỳ Tông Sư, chiến thắng Ngoại Cương hậu kỳ Tiêu Thăng, một đám hắc y Võ giả, hiện tại không đi theo bên cạnh Yến Triệu Ca.

Làm hộ vệ, bọn họ khó thể phát huy tác dụng đầy đủ, ngược lại có thể bị hoá lây, đến lúc đó cũng không biết là ai bảo vệ ai?

Nhưng mà những hắc y Vô giả này cũng không rời Đông Đường quốc, mà là tiếp tục lưu lại, tùy thời chờ Yến Triệu Ca điều khiển.

Yến Triệu Ca cùng đoàn người Tần trưởng lão đoàn người, đi Lâm Uyên Thành.

Ở nơi này, Yến Triệu Ca thấy được thi thể của Lâm Ngọc Thước.

Đến lúc này, Yến Triệu Ca cuối cùng cũng biết được hình dáng của Lâm Ngọc Thước, mà không phải nhìn thấy từ ký ức của nguyên chủ thân thể.

Như Nghiêm Húc nói, thường tích trên thân thể là do Ngoại Cường sơ kỳ Tông Sư, lấy Đâu Suất Chưởng tạo thành.

Kình khí của Đâu Suất Tử Hỏa rải rác khắp nơi toàn thân.

. . . Cũng che giấu những dấu vết khác.

"Hong nhan bạc mệnh. . ."

Yến Triệu Ca không nói gì.

Từ nơi đặt thi thể Lâm Ngọc Thước đi ra, Yến Triệu Ca ngẩng đầu nhìn trời:

"Diệp Cảnh, thực sự đã đến trình độ này rồi sao?"

"A, ban đầu lúc ở hàn đàm, hẳn giống như bị thương lần nữa, nếu tiếp tục dùng bí pháp chữa thương mà nói, tâm trí sẽ bị bí pháp ảnh hưởng nghiêm trọng."

"Kể từ đó, sẽ càng thêm táo bạo, càng thêm cực đoan."

Ánh mắt của Yến Triệu Ca lạnh lẽo:

"Người muốn đoạn tuyệt, ta sẽ đích thân tiễn người một đoạn đường."

Trở lại chỗ ở, A Hồ đứng bên cạnh nhẹ giọng nói rằng:

- Công tử.

Thấy một khuôn mặt nhìn như thật thà của A Hồ, kỳ thật là đang cười bí ối, Yến Triệu Ca lật mắt.

Theo tầm nhìn của A Hồ nhìn tới, chỉ thấy một thiếu nữ duyên dáng, đang đứng ven đường.

- Tư Không sư muội, người đã xuất quan?

Yến Triệu Ca hỏi:

- Nhìn bộ dạng của người, xem ra đã thành công đột phá bình cảnh, tấn chức Tông Sư đi?

Thiếu nữ chính là Tư Không Tinh, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nàng trịnh trọng thi lễ với Yến Triệu Ca:

- Nhờ chỉ điểm trước đây của Yến sư huynh, sau khi xuất quan, đặc biệt tới đây nói lời cảm tạ.

- Chuyện tình về Lâm sư muội, ta cũng có nghe nói, Yến sư huynh xin hãy nén bi thương.

Yến Triệu Ca khoát tay:

- Ta không sau, đa tạ người quan tâm.

Dứt lời, Yến Triệu Ca quan sát nàng:

- Không sai, thiếu niên Tông Sư mười sáu tuổi, ở trong bản môn cũng khó có được, Tư Không sư muội quả nhiên có chí tiến thủ.

- Nhưng mà cũng không được buông lỏng, người phải biết Mạnh Uyển của Đại Nhật Thánh Tông, năm mười lăm tuổi đã là Tông Sư.

Sắc mặt của Tư Không Tinh bình tĩnh, ánh mắt kiên nghị:

- Vâng, ta biết.

- Không kiêu ngạo, không nóng nảy, tốt.

Yến Triệu Ca gật đầu:

- Người một lòng hướng võ, ý chí kiên định, cho nên ta cũng không sợ đã kích người, ngoại trừ Mạnh Uyển ra, Đại Nhật Thánh Tông còn có một người, cũng chưa tới mười sáu tuổi, đã đăng lâm Tông Sư.

- Mà hôm nay, nàng đã báỉ nhập vào bản môn.

Tư Không Tinh bình tĩnh nói rằng:

- Hy vọng có thể luận bàn cùng nàng nhiều hơn, có thể sẽ có lợi ích không nhỏ.

Yến Triệu Ca nhìn nàng, đột nhiên nhoẻn miệng cười:

- Nhưng mà, nàng giống như Mạnh Uyển, đều là Thái Âm Chi Nữ, tình huống tương đối đặc thù, để trong Thái Âm Chi Thí đạt được thành tích, Đại Nhật Thánh Tông bồi dưỡng các nàng, đều áp dụng biện pháp "học cấp tốc".

- Từ đó, ngày sau khó tránh khỏi căn cơ bất ổn, tạo thành tình trạng trước nhanh sau chậm.

- Nhưng lấy của cải của Đại Nhật Thánh Tông cùng bản môn, mặc dù các nàng có tu luyện chậm lại, đem các nàng so sánh mà nói, vẫn nhanh hơn phần lớn người, hơn nữa. . .

Tư Không Tinh nghe xong Yến Triệu Ca nói, nhàn nhạt tiếp lời:

- Hơn nữa, Thái Âm Quan Miện, tăng lên hiệu quả tu luyện của Thái Âm Chi Nữ.

- Sau khi Mạnh Uyển thắng Thái Âm Chi Thí lần thứ nhất, năm giữ Thái Âm Quan Miện trong một năm, tu vi đột nhiên tăng mạnh, nhanh hơn bình thường.

- Vị sư tỷ kia của Bích Hải Thành tại Thái Âm Chi Thí lần thứ hai thắng Mạnh Uyển, năm giữ Thái Âm Quan Miện, sai đó tu vi cũng bắt đầu tăng lên nhanh chóng.

Ánh mắt của Tư Không Tinh kiên nghị, không ba động chút nào:

- Đa tạ Yến sư huynh chỉ điểm, ta sẽ không buông lỏng.

Yến Triệu Ca mỉm cười:

- Tốt, bây giờ người đã tới cảnh giới Nội Cương sơ kỳ Tông Sư, tiếp theo chính là lấy Cương khí luyện thành, mở ra các huyết khiếu toàn thân.

- Lúc thành công, chính là Nội Cương trung kỳ Tông Sư, sau đó lấy Cương khí rèn luyện tạng phủ, cường hoá bản thân.

- Khi người đem Cương khí trong cơ thể mình hóa thành tường khí, là đạt tới Nội Cương hậu kỳ Tông Sư, bất luận là cường độ công kích hay phòng ngự của thân thể đều được đề thăng rất lớn, cũng là chuẩn bị cho việc trùng kích Ngoại Cương Tông Sư.

- Đi từng bước một, làm đến nơi đến chốn, ta tin tưởng người sẽ làm được.

Tư Không Tinh gật đầu:

- Ta sẽ cố gắng, làm phiền Yến sư huynh.

Hai người nói lời tạm biệt, Yến Triệu Ca nhìn bóng lưng của Tư Không Tinh rời đi, thật lâu không nói gì.

A Hồ tiến lên trước mặt, thô lỗ cười:

- Công tử, Lâm cô nương vừa mới đi, người sẽ không ăn tươi Tư Không cô nương đi? Cái này có chút không phúc hậu. . .

Yến Triệu Ca không vui nói:

- Tư tưởng của người có thể đừng nhớ mãi tới "hạ tam lộ" (vùng cấm) hay không?

A Hồ gãi đầu, nói:

- Vậy tại sao công tử lại dùng ánh mắt như thế này nhìn cô nương nhà người ta?

Yến Triệu Ca hơi híp mắt lại, nói:

- Có thể là ta cảm giác sai, Tư Không Tinh đột phá tới Tông Sư, giống như thoát thai hoán cốt vậy, trên người có biến hoá nghiêng trời lệch đất.

- Tuy rằng giữa Võ giả Luyện Thể và Võ giả Tông Sư là một "lạch trời", vượt qua một thiên địa hoàn toàn mới.

- Nhưng biến hoá của Tư Không Tinh, còn muốn lớn hơn nữa, chỉ là cảm giác rất mơ hồ.

A Hồ nhìn bóng lưng của Tư Không Tinh muốn biến mất một hồi, buồn bực nói:

- Công tử, ngoại trừ đột phá tới Tông Sư, ta thật sự nhìn không ra biến hoá nào khác.

Yến Triệu Ca bĩu môi:

- Có lẽ đi.

- Đúng rồi, lúc trước phân phó người, theo dõi tên Triệu Hạo kia, hiện tại có gì báo cáo không?

A Hồ đáp:

- Tạm thời không có động tĩnh gì, nhìn qua còn an phận hơn công tử ngài nữa.

Yến Triệu Ca gật đầu nói:

- Tiếp tục nhìn vào, nhưng không nên kinh động người của Đông Đường.

Tạm thời đem những chuyện này phóng sau đầu, Yến Triệu Ca trở về chỗ ở, từ trong người lấy ra Cửu Bảo Băng Hồ Lô có được từ Tần trưởng lão.

Tác dụng của thứ này, vốn là chỉ dùng để bảo tồn vật khác, nhất là một số Linh thảo Linh dược.

Có một số Linh dược bị ngắt lấy, linh khí sẽ nhanh bị xói mòn, biến thành đồ bỏ, lúc này nếu có một Cửu Bảo Băng Hồ Lô, có thể không đến mức như vậy.

Yến Triệu Ca rút ra nút lọ, sau đó lấy ra tinh ngọc phong ấn Băng Long Cốt Hồn.

Lực lượng của Băng Long Cốt Hồn, đã bị Yến Triệu Ca hấp thu một bộ phận, lúc này lại bị Yến Triệu Ca đem tinh khí thu nạp vào trong cơ thể.

Dưới tinh khí của Băng Long Cốt Hồn tẩm bổ, Cường khí trong cơ thể của Yến Triệu Ca liên tục vận chuyển, đem chúng luyện hoá.

Dưới sự trợ giúp của Vô Cực Thiên Thư, Yến Triệu Ca có thể hoàn thành hành động mà Võ giả Tông Sư khó thực hiện được, từ đó tăng lên tốc độ tu luyện Võ đạo.

Nhưng mà, lúc này, Yến Triệu Ca tu luyện đồng thời dùng một tay đặt trên Cửu Bảo Băng Hồ Lô.

Băng Long tinh khí trong tinh ngọc, vận chuyển qua lại giữa cơ thể của Yến Triệu Ca và hồ lô.

Dần dần, hàn khí xung quanh Cửu Bảo Băng Hồ Lô càng ngày càng đậm, bên trong hồ lô, mơ hồ truyền ra tiếng long ngâm.

Có long ảnh màu trắng mơ hồ, xuất hiện mặt ngoài của hồ lô.

Yến Triệu Ca mỉm cười:

- Băng Long Bào Hạo Đan, thành.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 71: Sóng ngầm mãnh liệt

Trong những ngày kế tiếp, Yến Triệu Ca phần lớn thời đều ở lại Cảnh Dương Thành.

Một mặt tu luyện Võ đạo, đề thăng tu vi, một mặt khác, là triệu tập tài nguyên, chế tạo một cái Nội Tinh Lô mới.

Nội Tinh Lô được chế tạo xong, Yến Triệu Ca liền đem Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng cho vào trong đó, sau đó không ngừng điều chỉnh.

Được Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng, hiệu quả của Nội Tinh Lô lại tiến thêm một bước.

Mà có Nội Tinh Lô tẩm bổ, Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng, cũng dần dần lớn mạnh.

Yến Triệu Ca lập tức vận dụng pháp môn, lấy Cường khí của bản thân dẫn động tinh khí hoá diễm ẩn chứa trong Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng vào trong cơ thể, cùng tinh khí hàn băng của Băng Long Cốt Hồn phụ trợ tu luyện.

Thời gian không ngừng đi qua, dưới băng hoả đan xen, làm Cường khí của Yến Triệu Ca tăng trưởng nhanh chóng, càng thêm hùng hậu, vững

bước hướng tới cảnh giới Ngoại Cường hậu kỳ.

Ngoài ra, Yến Triệu Ca có thời gian thì đi Đan Thạch Các.

Ở nơi này, lấy Đông Đường Đại Hoàng tử Triệu Nguyên cầm đầu cùng một nhóm Luyện đan sư, dưới sự chỉ điểm của Yến Triệu Ca, không ngừng cải tiến đan dược do Đan Thạch Các sản xuất.

Phẩm cấp đan dược của Đan Thạch Các không ngừng tăng lên, sản phẩm cùng giá cả không đổi.

Dần dần, Đan Thạch Các đã vượt qua cực hạn ở Đông Đường quốc, không ngừng mở rộng ra Thiên Đông châu cùng với hai vực giáp giới là Hỏa Vực và Sơn Vực, phát triển mạnh mẽ.

Đông Đường Đan Thạch Các giống như "mãnh long quá giang", bắt đầu chiếm lượng lớn thị trường bên ngoài, phát triển càng ngày càng ổn định.

Phẩm chất đứng đầu, giá cả không mắc, khiến người kẻ khác giận sôi. Bên ngoài Đông Đường, những nhà kinh doanh đan dược khác, muốn liên thủ chống lại con "mãnh long" này, nhưng rất khó khăn.

- Nhân lực phải chuẩn, Cường khí khổng chế phải ổn định.

Trong Đan Thạch Các, Yến Triệu Ca ngồi trên ghế đầu, nói rằng:

- Hiện nay, phương pháp này chỉ có thể do Tông Sư sử dụng, may mà nội tình của Đan Thạch Các không cạn, nên vấn đề không lớn.

Vương lão tiên sinh cùng Triệu Nguyên đều gật đầu.

Yến Triệu Ca phì phì y phục, đứng dậy, nói:

- Hôm nay đến đây thôi, chúng ta còn muốn lưu lại tại Đông Đường lưu rất lâu, có chuyện gì khác sẽ bàn lại.

Mọi người trong Đan Thạch Các vội vàng đứng lên, tiễn Yến Triệu Ca đi ra.

Ra Đan Thạch Các, đi trên đường, A Hồ theo sau Yến Triệu Ca, nhẹ nhàng nói:

- Công tử, Bích Hải Thành bên kia truyền tới tin tức, nói là cảm tạ Quảng Thừa Sơn cùng người nhắc nhở.

Yến Triệu Ca quay đầu lại liếc hăn một cái, nói:

- Hả, Thái Âm Chi Nữ của bọn họ, thật sự muốn đi Địa Ngục sao?

Giữa Thiên Vực cùng Thủy Vực, một đông một tây, cách Địa Vực.

Thủy Vực cũng giáp giới cùng Địa Vực, Bích Hải Thành tọa trấn Thủy Vực, Võ giả đệ tử bình thường cũng hoạt động trong Địa Vực.

A Hồ đáp:

- Trong một lần hành động thăm dò, thiếu chút nữa liền đi lầm vào nơi mà Phong cô nương bị phế đi Thái Âm Chi Thể năm đó.

- Sau khi điều tra, giống như có người cố ý dẫn các nàng vào trong đó.

- May mắn là vừa mới đến ngoại vi (bên ngoài), nhắc nhở của công tử truyền tới bên kia, "nghìn cân treo sợi tóc, dừng ngựa trước bờ vực thăm."

- Thái Âm Chi Nữ của bọn họ tuy có chút tổn thương, nhưng không đáng lo ngại, không giống như Phong cô nương.

A Hồ nhếch lên cái miệng rộng cười, nói:

- Công tử, Bích Hải Thành lần này thiếu người một ân tình lớn a.

- Theo ta, người dẫn Thánh nữ của Bích Hải Thành đến đó, hơn phân nửa là Đại Nhật Thánh Tông.

Yến Triệu Ca chép miệng, nói:

- Cho Đại Nhật Thánh Tông nhiều một chút thời gian, bọn họ có thể an bài càng thêm chu đáo chặt chẽ, càng thêm kín đáo, triệt để bẫy chết Bích Hải Thành.

- Sợ là thấy Phong sư muội bị ta mang đi, biết tin tức giữ lại không lâu, cho nên mới sớm hành động, muốn giật lại thời gian trên quý ngắn ngủi.

A Hổ nói rằng:

- Đúng rồi, công tử, ta vừa mới nhìn thấy Triệu Hạo.

Đan Thạch Các có cổ phần của Yến Triệu Ca, Triệu Hạo lúc trước lại bị Yến Triệu Ca cùng Triệu Nguyên làm bẽ mặt, sau khi quay về Cảnh Dương Thành, hẳn rất ít tới Đan Thạch Các.

Triệu Hạo cũng không có phân ra, hợp tác cùng Đan Thạch Các về Yên Vân Tán, cũng không có gián đoạn.

Không chỉ như vậy, hẳn còn cùng cấp một loại phương thuốc Linh dược khác cho Đan Thạch Các, tiếp tục mở rộng hợp tác.

Mấy ngày nay, biểu hiện của Triệu Hạo càng xuất chúng, đã khiến cho toàn bộ Đông Đường quốc coi trọng.

Trước đây ai cũng không nghĩ đến, ngoài Đại Hoàng tử Triệu Nguyên cùng Tam Hoàng tử Triệu Thịnh, tranh đoạt vị trí Thái tử, dĩ nhiên giết ra một con hắc mã.

Mà Triệu Hạo rất xuất sắc, không thể nghi ngờ gì sẽ hấp dẫn không ít ánh mắt.

Yến Triệu Ca biết, Nghiêm Húc cũng lên tiếp xúc qua với Triệu Hạo, nhưng không đạt được gì.

Bất kể là Yến Triệu Ca hay là Nghiêm Húc, đều là người của Quảng Thừa Sơn, mà hiển nhiên, Đan Hỏa Thần Kiếm Cao Triết thời trước, hôm nay là Đông Đường Thập Lục Hoàng tử Triệu Hạo, vẫn căm thù Quảng Thừa Sơn.

- Mấy ngày này nay, Triệu Hạo có tiếp xúc cùng Thương Mang Sơn, đi rất gần.

A Hồ bẩm báo với Yến Triệu Ca.

Yến Triệu Ca búng tay một cái, nói:

- Quả nhiên.

Đông Đường quốc nằm trên địa giới của Thiên Vực, sự chướng khống của Quảng Thừa Sơn tại đây rất mạnh.

Đại Nhật Thánh Tông mạnh mẽ thâm thấu vào Đông Đường rất sâu.

Tương đối mà nói, Thánh địa toạ trấn Sơn Vực, Thương Mang Sơn, ở Đông Đường có vẻ khiêm tốn rất nhiều, nhưng nếu cho rằng Thương Mang Sơn hiền lành, vậy thì chưa hẳn.

Giống như Đại Nhật Thánh Tông, Thương Mang Sơn cũng thâm thấu vào Đông Đường quốc, chỉ là đang thiếu cơ hội mà thôi.

Đối với Triệu Hạo mà nói, hẳn sẽ không chọn Quảng Thừa Sơn, Đại Nhật Thánh Tông thì đã có Căn Vương Triệu Thế Liệt.

Dù sao Triệu Thế Liệt cũng là Đại Tông Sư, tuy rằng Triệu Hạo bắt đầu bày ra tiềm lực kinh người, nhưng có khả năng đuổi theo Triệu Thế Liệt không thì không biết.

Dưới tình huống như thế này, Đại Nhật Thánh Tông không có khả năng bỏ Triệu Thế Liệt, duy trì cho Triệu Hạo.

Nếu như hãn trợ giúp Triệu Thế Liệt, Đại Nhật Thánh Tông có thể tiếp thu, nhưng Triệu Hạo hiển nhiên không cam lòng ở dưới người khác.

Hãn mong muốn, chính là ngôi vị hoàng đế của Đông Đường, có thể nhất ngôn cửu đỉnh, có thể triệu tập tài người cả nước, cung cấp cho hãn tu luyện, nhanh chóng đăng lâm đỉnh phong trước kia, thậm chí nâng cao một bước.

Triệu Thế Thành ra sức bồi dưỡng hãn, nhưng hãn muốn, càng nhiều hơn.

Dưới tình huống như vậy, Triệu Hạo cùng Thương Mang Sơn, rất ăn nhip với nhau.

- Hãn đã tìm cách rời bỏ Triệu thế bá, không cần chúng ta nói, Triệu thế bá sẽ xử lý.

Yến Triệu Ca nhàn nhạt nói:

- Thương Mang Sơn muốn "ngư ông đắc lợi" trong tranh chấp của tông môn ta với Đại Nhật Thánh Tông cũng không phải dễ như vậy.

- Tiếp tục nhìn chăm chăm vào, có chuyện gì, nhanh chóng báo cáo lại.

A Hổ nghe vậy, gật đầu:

- Vâng, công tử.

...

Trong Cẩn Vương phủ, sắc mặt Triệu Thế Liệt ngưng trọng, nhìn lão giả mặc kim bào trước mặt, nói:

- Muốn hành động trong thời gian gần nhất sao?

Lão giả mặc kim bào nói:

- Không nhất định trong thời gian gần nhất, tóm lại là phải chuẩn bị sẵn sàng, đợi thời cơ là được.

Triệu Thế Liệt hỏi:

- Trấn Long Uyên dị biến, không phải là chuyện đùa, hiện tại đã xác định là do con người gây ra, nếu như cùng Địa Ngục có liên quan mà nói...

Lão giả mặc kim bào nói:

- Không sao, Thánh Tông ta có cường giả chuyên môn giám thị Địa Ngục.

- Đông Thăng Quân cùng lão phu ở bên này, cũng thường xuyên quan tâm Trấn Long Uyên, nếu phát sinh chuyện lớn, sẽ có xử lý.

- Nhưng mà, lần Trấn Long Uyên dị biến này đã tạo ra cơ hội tốt, phải nắm chắc lấy.

Lão giả mặc kim bào đứng dậy vỗ tay:

- Nguy cơ, nguy cơ, như thế nào là nguy cơ? Nguy hiểm và cơ hội cùng tồn tại, đây mới là nguy cơ, chỉ nhìn thấy cơ hội mà tham công liệu lĩnh, cùng thấy thấy nguy hiểm mà bước tới, đều là kẻ ngu.

Triệu Thế Liệt cũng không phải người sợ hãi rụt rè gì, thấy Đại Nhật Thánh Tông đã có ân bài cho việc Trấn Long Uyên dị biến liên quan đến Địa Ngục, liền yên lòng.

Hắn hơi trầm mặc một chút, sau đó hỏi:

- Nhưng mà, nếu quả thật phải giết Yến Triệu Ca. . .

Lão giả mặc kim bào nhàn nhạt nói:

- Không phải có Triệu Hạo cùng Thương Mang Sơn sao?

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 72: Ngoại Cường hậu kỳ, đập không mà đi!

Bởi vì chuyện thu nhận Phong Vân Sanh nhập môn, Quảng Thừa Sơn cùng Đại Nhật Thánh Tông gần đây, huyên náo rất không thoải mái.

Trong cương vực của Đông Đường, mâu thuẫn giữa hai đại Thánh Địa gần như hoàn toàn công khai, lúc nào cũng có ma sát với nhau.

Người bên ngoài xem ra, nếu không phải Trấn Long Uyên còn đang dị biến mà nói, Quảng Thừa Sơn cùng Đại Nhật Thánh Tông chỉ sợ đã đánh nhau từ lâu rồi.

Rời đi Cảnh Dương Thành ưu thế, Tần trưởng lão cùng Đông Thăng Quân của Đại Nhật Thánh Tông còn đại chiến một trận gần Trấn Long Uyên.

Kết quả là ai cũng không làm gì được ai, bởi vì chiến đấu lan tới Trấn Long Uyên, là cho dị biến của Trấn Long Uyên tăng lên, hai bên mới dừng tay lui về.

Còn nhân vật tiêu điểm của cuộc tranh đấu này, Yến Triệu Ca, trong mấy tháng này, nhưng lại điệu thấp không ít, ru rú trong nhà.

Nhưng cuộc sống của Yến Triệu Ca vẫn rất phong phú.

Tu luyện đề thăng bản thân, mài giũa Luyện đan thuật, nghiên cứu Nội Tinh Lô.

Ngoài ra, Yến Triệu Ca còn chú ý những sự tình đã phân phó A Hồ.

- Công tử, quả nhiên là trong dự liệu của người.

A Hồ đứng trước mặt Yến Triệu Ca nói:

- Hiện tại đã có lời đồn đãi, Diệp Cảnh cùng Lâm cô nương tình xưa vẫn còn, ngài bởi vì tức giận, lỡ tay đánh chết Lâm cô nương.

- Tao ngộ của Diệp Cảnh trước đây trong Trấn Long Uyên, cũng bởi vì ngài ghen tuôn, cố ý hãm hại hấn.

A Hồ nhìn về phía Yến Triệu Ca:

- Công tử, theo ngài nói lúc trước, tên Diệp Cảnh này thật sự rơi vào tay Nghiêm Húc sao?

Yến Triệu Ca ngồi trên ghế, ngón tay gõ nhẹ nhàng lên mặt bàn, mắt híp lại:

- Có khả năng rất lớn.

- Hấn sẽ không để ta có cơ hội đối chất cùng Diệp Cảnh.

Yến Triệu Ca tréo nguẩy hai chân:

- Lần này hấn thật sự nổi lên sát tâm với ta.

Từ khi Đại Nhật Thánh Tông tới cửa cho tới bây giờ, đã qua một thời gian rất dài, Nghiêm Húc đều tỏ ra rất khuôn phép.

Sẽ không dễ dàng tha thứ cho Yến Triệu Ca, nhưng cũng không làm khó, nhìn qua rất bình thường.

Có người cho rằng bởi vì Tần trưởng lão tọa trấn Đông Đường, có người cho rằng là vì Tần trưởng lão gõ cho Nghiêm Húc tỉnh lại.

Nhưng theo Yến Triệu Ca xem ra, đây chính là sự yên lặng trước cơn bão.

Lúc sau chính là cuồng phong bão táp mãnh liệt, giống như một người thu hồi năm đấm, đánh ra lần thứ hai, lực lượng lại mạnh hơn.

A Hồ nhếch miệng nói:

- Hẳn đang đợi cơ hội để đục nước béo cò, cơ hội này chưa hẳn có.

Yến Triệu Ca lắc đầu, nói:

- Đại Nhật Thánh Tông vẫn liên tục nhìn chăm vào, Thương Mang Sơn cũng ngấp nghé một bên, thế cục cân bằng, kỳ thật rất yếu.

- Tất cả mọi người đều đang đợi một cơ hội.

Suy nghĩ một chút, Yến Triệu Ca quay đầu nhìn về A Hồ:

- Tần trưởng lão gần đây có dừng lại tại Lâm Uyên Thành đi?

A Hồ đáp:

- Trấn Long Uyên dị biến có xu thế tăng lên, nhưng không có biến hoá lớn, Tần trưởng lão sẽ tọa trấn chỗ này.

- Đông Thăng Quân của Đại Nhật Thánh Tông ở phụ cận, nhưng không có gây phiền toái, có thể là cố kỵ Trấn Long Uyên biến hóa.

Yến Triệu Ca gật đầu:

- Ta phải bế quan một đoạn thời gian, trừ khi nào Tần trưởng lão có di chuyển, bằng không không cần quấy rầy ta.

A Hồ gãi đầu, nói:

- Công tử, ngài bế quan lúc này, là vì cái gì a?

Yến Triệu Ca cười mà không nói.

Những người khác đối với quyết định này của Yến Triệu Ca, cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Ban đầu cho là Yến Triệu Ca muốn lấy Nội Tinh Lô luyện chế binh khí, sau đó lại phỏng đoán là muốn tu luyện một loại Võ học nào đó.

Nhưng theo thời gian qua đi, mọi người phát hiện, Yến Triệu Ca lần này bế quan, cũng không phải mười ngày nửa tháng ngắn ngủi.

- Hẳn không phải bế quan trùng kích Ngoại Cương hậu kỳ Tông Sư đi?

Có người nhin không được mà suy đoán, lời vừa nói ra, liền đem những người khác giật mình, tất cả đều lắc đầu:

- Làm sao có thể được? ! Hẳn đột phá tới Ngoại Cương trung kỳ Tông Sư mới nửa năm, sao nhanh như vậy liền...

Nói xong, một đám người đều nín lặng.

Bởi vì bọn họ bỗng nhiên nghĩ tới, lúc trước Yến Triệu Ca tấn chức Ngoại Cương sơ kỳ Tông Sư liền một tháng sau lại đột phá tới Ngoại Cương trung kỳ Tông Sư.

Tốc độ tiến bộ như vậy, không thể dùng hai chữ "kinh khủng" để hình dung rồi.

Nói như thế, nửa năm từ Ngoại Cương trung kỳ, đến Ngoại Cương hậu kỳ, dường như cũng không phải là chuyện khó tiếp thu?

... Tiếp thu cái quý, ai có khả năng tiếp thu hả!

Tất cả mọi người không nhìn được mà chửi ầm lên.

- Ai biết năm đó hãn dùng thủ đoạn đặc thù gì để nhanh chóng đột phá từ Ngoại Cương sơ kỳ Tông Sư tới Ngoại Cương hậu kỳ Tông sư?

Có người trầm thấp nói, hừ lạnh một tiếng.

Những người khác thấy rõ người đang nói chuyện, sắc mặt đều phức tạp.

Chính là Linh Phong Cốc Chấp Sự Trưởng lão tiền nhiệm, Văn Ninh Chi.

Việc thăm tra lần trước đã kết thúc, cuối cùng Văn Ninh Chi chính cũng hiềm hiềm qua được, chỉ là tội xem nhẹ nhiệm vụ công tác, tội thông đồng với ngoại địch cũng rửa sạch.

Nhưng hãn hiện tại tuy là Chấp Sự Trưởng lão, nhưng không có thật chức, là một người rảnh rỗi, đi theo bên người Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão Nghiêm Húc, chờ sai khiến.

Các nơi có Chấp Sự Trưởng lão thực quyền, đều là "một cây cà rốt một cái hồ".

Tần trưởng lão phía trên nhìn vào, Nghiêm Húc cũng không dễ san bài cho Văn Ninh Chi, Văn Ninh Chi cũng chỉ có thể nhàn rỗi.

Hãn có thể tiếp tục ở lại Đông Đường hay không, cũng khó nói.

Người một phái của Nhị sư bá của Yến Triệu Ca, Phương Chuẩn, bao gồm Nghiêm Húc, có thể còn tin hãn, nhưng Văn Ninh Chi không thể né được bị dán nhãn mác "vô dụng".

Điều này làm cho tiền đồ của hắn một mảnh u ám.

Văn Ninh Chi trầm giọng nói:

- Đại Nhật Thánh Tông có pháp môn dẫn Thái Dương Thần Châm vào cơ thể, những pháp môn tương tự như thế tuy rằng rất thừa thớt trên Bát Cực Đại thế giới, nhưng cũng có vài loại.

- Yến Triệu Ca đối mặt với áp lực đến từ Ngoại Cương hậu kỳ Tông Sư Tiêu Thăng, sử dụng chỉ vì "cái trước mắt", phương pháp "uống rượu độc giải khát", cũng là chuyện rất bình thường.

- Chỉ là sau đó, nhất định sẽ ảnh hưởng tới tu hành Võ đạo ngày sau!

- Thiên Đạo công bằng, đâu có chuyện tốt nào mà một người có thể chiếm hết?

Có vài ánh mắt nhìn Văn Ninh Chi ẩn chứa trào phúng, cho rằng hắn bởi vì hắn ăn thiệt thòi trong tay Yến Triệu Ca, cho nên nhìn Yến Triệu Ca không vừa mắt.

Nhưng có nhiều người, trong lòng lại có ý nghĩ như vậy.

Nếu không, Yến Triệu Ca từ Ngoại Cương sơ kỳ Tông Sư đột phá tới Ngoại Cương hậu kỳ Tông Sư trong một tháng, tốc độ tu luyện như vậy, thật sự là quá rợn người, hoàn toàn trái với lẽ thường.

Hơn nữa không phải "trái với lẽ thường" ở người bình thường, mà ở thế giới của thiên tài, cũng không có khả năng xảy ra.

Một người bên cạnh nhẹ giọng thở dài:

- Cho dù là như vậy, đó cũng là chuyện không cách nào khác? Mặc dù có hậu hoạn, cũng tốt hơn là bị Tiêu Thăng đánh chết, đả thương.

Khi nói đang chuyện, trong lòng của mọi người đột nhiên khê động.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người từ ngoài cửa đi tới, chính là Yến Triệu Ca.

- Chư vị trò chuyện gì mà vui vẻ thế?

Yến Triệu Ca cười tủm tỉm hỏi.

Có người tiến lên nghênh tiếp:

- Triệu Ca xuất quan rồi sao? Thời gian lần này khá lâu. . .

Nói được phân nửa, liền im bặt, giống như âm thanh bị dây kéo cắt đứt vậy.

Những người khác nhìn kỹ lại, tất cả liền hoá đá, miệng há ra, hai mắt tròn tròn.

Văn Ninh Chi nhú mày, nhìn từ phía sau, chẳng qua là nhìn thấy Yến Triệu Ca cao thêm trước đây một đoạn.

Chờ hẳn đẩy ra mọi người đang chờ dẫn đứng đó, nhìn thấy rõ ràng, thiếu chút nữa ngất đi.

Yến Triệu Ca cũng không cao lên, chỉ là, lúc này lại đang đứng trên không trung, cách mặt đất khoảng một thước.

- Đột phá, tất nhiên phải xuất quan.

Yến Triệu Ca không thèm để ý nói, đồng thời đi tới mọi người.

Khoảng cách một thước, khẳng định không phải cực hạn phù không của Yến Triệu Ca, nhưng trong tình huống này, đã đủ rồi.

Thân thể có thể phù không, cũng có thể ngự khí mà đi trên không trung.

Chính là tiêu chí của Ngoại Cường hậu kỳ Tông Sư!

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 73: Thời điểm lập công đã đến

Bề ngoài của Yến Triệu Ca lúc này không có gì khác thường, nhưng ẩn trong cơ thể hẳn là lực lượng mang tính bùng nổ.

Trong từng khiêu huyết trên toàn thân, đều giống như có một con Băng Long cùng một con Hoả Long.

Băng hỏa giao nhau, Âm Dương tương tế, thay đổi không ngừng, bổ sung cho nhau.

Trong lúc giơ tay nhắc chân, giống như có vô số Băng Long, Hoả Long cùng chuyển động.

Yến Triệu Ca đến trước mặt mọi người, rồi mới đáp xuống đất, chào hỏi.

Lúc này mọi người mới từ trạng thái thờ ơ tỉnh lại, chỉ là ánh mắt nhìn vào Yến Triệu Ca đều có chút quái dị.

Trong một tháng từ Ngoại Cương sơ kỳ đột phá tới Ngoại Cương trung kỳ, trong nửa năm từ Ngoại Cương trung kỳ đột phá tới Ngoại Cương hậu kỳ.

Thoạt nhìn, tốc độ lúc sau có vẻ chậm.

Nhưng tất cả mọi người ở đây đều biết, đột phá lần đầu, cần nhất là cảm ngộ, khám phá bình cảnh, luyện khí thành binh.

Lúc sau, thuần túy là chăm chỉ, tích lũy Cương khí đạt tới trình độ nhất định, đủ hùng hậu, mới có thể đột phá.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, đó là cần nhiều thời gian.

Nhưng quá trình cần thời gian dài như vậy, Yến Triệu Ca cũng ngắn hơn người khác nhiều lắm.

"Hắn rốt cục làm sao được?"

Mọi người chỉ cảm thấy từng trên "choáng đầu hoa mắt":

"Chẳng lẽ cũng là pháp môn mưu lợi "cấp tốc" sao?"

Cũng giống như pháp môn Thái Dương Thần Châm của Đại Nhật Thánh Tông, hễ là pháp môn mưu lợi nhanh chóng, đều mang theo tác dụng phụ rất lớn.

Nhiều khi, trả giá còn lớn hơn thu hoạch, không phải đường cùng, không ai sẽ đi sử dụng cái này.

Hơn nữa, pháp môn như thế này, chỉ có thể sử dụng một lần mà thôi, nếu sử dụng lần thứ hai, có thể làm mất đi thu hoạch lần thứ nhất.

Cho nên lúc này, mọi người nhìn Yến Triệu Ca giống như nhìn một con quái vật.

Yến Triệu Ca đối với chuyện này nhìn như không thấy, ngực khí phù không mà đi, chính là vì khoe khoang, mục đích hiện tại đã đạt được, cũng không cần nói thêm gì nữa.

Nói như thế nào nữa?

Cho người nhìn, chính người lĩnh hội đi.

"Ừ, chính là như vậy."

Yến Triệu Ca rất hài lòng với hiệu quả như vậy, cũng không đề cập tới đề tài mà mọi người nghị luận lúc nãy nữa, giống như không có chuyện gì xảy ra, nói:

- Chư vị tụ tập ở chỗ này, có đại sự gì phát sinh sao?

Những người khác tỉnh lại, có người đi lên nói:

- Sương đen trong Trấn Long Uyên tăng lên mãnh liệt, càng thêm nồng đậm, ngay cả Võ giả Tông Sư bình thường đều khó tới gần.

- Dị biến tăng lên, Tần trưởng lão cùng Nghiêm trưởng lão, chuẩn bị đi sâu vào Trấn Long Uyên, trấn áp sương đen, cùng tra xét nguyên nhân.

Quy mô dị biến lần này, trước đây chưa từng có.

Nhưng đối với Quảng Thừa Sơn, Đại Nhật Thánh Tông, Đông Đường quốc mà nói, cũng là một cơ hội tốt để giải quyết vấn đề triệt để.

Bằng không mà nói, chỉ trị ngọn không trị gốc, sau đó lại biến thành một vấn đề dai dẳng, càng phí nhiều tinh lực.

Trước đây, mấy nhà vẫn đứng ngoài quan sát, hay là đợi Trấn Long Uyên bộc phát triệt để, sau đó tìm được nguyên nhân, giải quyết hoàn toàn.

Hơn nữa, Địa Ngục mới là nguồn gốc.

Yến Triệu Ca gật đầu, chính mình xuất quan, cũng đã tới lúc.

Không nói nhiều nữa, Yến Triệu Ca và những người khác đi gặp Tần trưởng lão cùng các cường giả cao tầng của Quảng Thừa Sơn.

Ngoại trừ Tần trưởng lão cùng Nghiêm Húc, Quảng Thừa Sơn còn có một vị Túc lão (người già) từ trong sơn môn tới Thiên Đông châu giúp giám thị Đại Nhật Thánh Tông, cũng là một Đại Tông Sư lâu năm, thực lực mạnh mẽ.

Tần trưởng lão thấy Yến Triệu Ca, lập tức nói rằng:

- Lần này người không cần theo lão phu tiến vào Trấn Long Uyên.
- Việc lớn trước mắt, là Đại Nhật Thánh Tông sẽ có động tác gì. Cái này rất khó nói, bản môn lấy cẩn thận làm đầu, cho nên phải có đề phòng.

Yến Triệu Ca đáp:

- Ta rõ.

Vị trưởng lão đến từ tông môn, áp trận bên ngoài, trông chừng Yến Triệu Ca, đồng thời, giám thị hành động của Đại Nhật Thánh Tông.

Nghiêm Húc là Chủ Sự Trưởng lão của Đông Đường nên quen thuộc với tình huống ở đây, cũng ở lại bên ngoài giúp đỡ.

Đám người Tần trưởng lão thì tiến sâu vào Trấn Long Uyên.

Về phương diện Đông Đường quốc, Quốc chủ Triệu Thế Thành sẽ tự mình đi.

Tuy rằng là một Quân vương, không nên mạo hiểm, xung phong đi đầu.

Nhưng là một người duy nhất có thể từ xa tiếp dẫn lực lượng của đại trận thành Cảnh Dương, hẳn không thể đưa trách nhiệm cho người khác được.

Lãnh thổ của Đông Đường liên hệ chắc chẽ với Trấn Long Uyên, lấy Cảnh Dương Thành làm trung tâm hội tụ lực lượng đại mạch của toàn bộ Đông Đường quốc, đối với việc trấn áp dị biến của Trấn Long Uyên có tác dụng rất lớn.

Vi phòng ngừa vạn nhất, Tần trưởng lão cầm đầu một đoàn cường giả của Quảng Thừa Sơn, sẽ đi cùng Triệu Thế Thành cùng Võ giả Đông Đường.

Bên Đại Nhật Thánh Tông cũng truyền đến tin tức, sự việc Địa Ngục cùng Trấn Long Uyên, phải xem trọng, vì vậy, Đông Thăng Quân cầm đầu cường giả Đại Nhật Thánh Tông cũng sẽ tiến vào Trấn Long Uyên.

Thương Mang Sơn cũng truyền đến tin tức, sẽ tham gia chuyện này.

Tin tức truyền đến, dân chúng biết rõ tình hình có hạn của Đông Đường quốc đều vui mừng khôn xiết.

Trong lúc nhất thời, ngoài mặt, ba đại Thánh Địa đã đạt thành nhận thức chung, cùng vứt bỏ hiềm khích trước đây.

Nhưng bên trong ra sao, chỉ có người trong cuộc mới biết được.

Yến Triệu Ca đứng trên tường thành của Lâm Uyên Thành, nhìn ra phía xa, có thể thấy khái quát Lộ Liễu Sơn Mạch, đồng thời cũng có thể thấy sương đen cuồn cuộn phóng lên cao gần Lộ Liễu Sơn Mạch.

Nửa bầu trời, giống như bị sương đen bao phủ.

A Hổ đứng bên cạnh Yến Triệu Ca, sắc mặt nghiêm trọng nói:

- Không thể phóng Cường khí ra ngoài, thậm chí không thể tới gần khu vực biên giới.

Yến Triệu Ca vuốt cằm nói:

- Điểm quan trọng là Địa Ngục bên kia, các đại Thánh Địa đều có cường giả dừng đầu đi điều tra, đội ngũ còn nhiều hơn nữa. Lần này là cha ta tới đó đi.

A Hổ cũng học theo, vuốt cằm của mình:

- Gia chủ ra tay, nên không có vấn đề gì chứ? Những đại Thánh Địa khác có lẽ là những người đứng đầu tới.

Yến Triệu Ca nhìn quanh bốn phía:

- Có vấn đề có thể là ta a.

- Hiện tại nghề nghiệp của ta là mỗi câu đi, chuyên môn câu người khác cần câu.

- Trước đây là câu Xích Linh Kỳ Chủ, hiện tại lại câu người của Đại Nhật Thánh Tông.

A Hổ cau mày:

- Công tử, Xích Linh Kỳ Chủ vẫn không có tin tức, lần này có thể tới đục nước béo cò hay không?

Yến Triệu Ca lắc đầu nói:

- Với hãn mà nói, nước đục này quá lớn, ba đại Thánh Địa nhìn chăm chăm vào Đông Đường này, hãn sẽ ần núp không tới đâu.

- Vừa mới lộ đầu ra lập tức bị đập chết.

- Tuy Tần trưởng lão tiến vào Trấn Long Uyên, nhưng Khổng trưởng lão lại chuyên môn chú ý người của Đại Nhật Thánh Tông bên ngoài.

A Hổ cười thật thà:

- Công tử, thời điểm người lập công đã đến.

- Cút đi!

Yến Triệu Ca cười mắng:

- Ở trong mắt người ta toàn là dựa vào loại phương pháp này đi lập công hay sao?

Sau khi cười xong, Yến Triệu Ca hỏi:

- Nói chính sự, đem tin tức đó đưa ra chưa?

A Hổ không cười nữa, nghiêm túc đáp:

- Lúc Tần trưởng lão tiến vào Trấn Long Uyên, ta liền đưa ra.

Yến Triệu Ca gật đầu, nhìn về phương xa, nói lẩm bẩm:

- Lúc này nên động thủ đi, ta cảm thấy hứng thú, không biết Nghiêm Húc chuẩn bị dùng cách nào để đối phó ta?

Theo thời gian trôi qua, sương đen cuộn cuộn phương xa, khí thế càng ngày càng mênh mông ngập trời.

Không biết qua bao lâu, sương đen đột nhiên chấn động kịch liệt, sau đó là một luồng ánh sáng rực rỡ từ trong sương đen xông thẳng lên trời!

Những người vẫn quan tâm thế cục trú đóng trong Lâm Uyên Thành đều thở dài một hơi.

Tuy rằng không rõ tình hình, nhưng xu thế của sương đen, rõ ràng là dần bị khống chế.

Nhưng rất nhanh, Yến Triệu Ca liền nhận được một tin tức khác.

Tâm trạng tốt đẹp vì thế cục trong Trấn Long Uyên đã bị khống chế, sau khi nhận được tin tức này, không còn sót lại cái gì.

- Đông Đường Quốc chủ Triệu Thế Thành, gặp nạn trong Trấn Long Uyên!

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 74: Đại Nhật Thánh Tông rút củi dưới đáy nồi

- Triệu thế bá gặp nạn trong Trấn Long Uyên? Là Đại Nhật Thánh Tông sao? Để phòng bị bọn người Đông Thăng Quân, Tần trưởng lão và Triệu thế bá cùng nhau hành động mà.

Yến Triệu Ca hít sâu một hơi, nhìn về phía người trung niên râu đen trước mặt.

Người trung niên có hàm râu đen này, chính là từ trong sơn môn tới Thiên Đông châu giúp đỡ Tần trưởng lão, Khổng trưởng lão.

Tướng mạo của Khổng trưởng lão nho nhã, mặc trường sam (áo dài nam), nhìn qua giống như một thư sinh trung niên.

Yến Triệu Ca cũng biết, vị trưởng lão này từ trước đến nay nói chuyện đều lưu lại ba phần.

Hắn nói Triệu Thế Thành gặp nạn trong Trấn Long Uyên, tình huống thật sự chỉ càng thêm hồng bét.

Khổng trưởng lão nhìn Yến Triệu Ca, nói ngắn gọn:

- Tần trưởng lão còn đang trấn áp dị biến trong Uyên, muốn ta đi cứu Triệu quốc chủ, mang ra khỏi đó.

- Vì vậy, ta không cách nào bảo vệ người, người có muốn theo ta tiến vào Trấn Long Uyên không?

Yến Triệu Ca quyết định thật nhanh:

- Ta và ngài đi chung.

Khổng trưởng lão gật đầu, không nói lời thừa nào nữa, liền xuất phát.

Đi trên đường, Yến Triệu Ca mới dần biết rõ sự việc từ đầu đến cuối.

Trấn Long Uyên dị biến, tuy còn không ngừng lại hoàn toàn, nhưng sẽ không sinh ra biến hoá lớn nữa.

Theo như Khổng trưởng lão nói, lần dị biến lớn này, nguyên nhân là từ Địa Ngục bên kia.

Nhóm cường giả Yến Địch, đã xử lý vấn đề bên kia, cho nên dị biến của Trấn Long Uyên cũng biến mất.

Trước đây, Quỷ Phủ lão nhân Hàn Thịnh, chôn xuống ngòi nổ dưới Trấn Long Uyên.

Chờ Địa Ngục bên kia xuất hiện biến động lớn, sẽ dẫn động Trấn Long Uyên bên này phản ứng theo.

Thủ bút của Hàn Thịnh vì sớm bị bại lộ dưới tay Yến Triệu Ca nên đã được dọn dẹp một bộ phận.

Ngày hôm nay liền diệt tận gốc.

Nhưng trong quá trình này, lại xảy ra vấn đề.

Triệu Thế Thành dẫn động lực lượng của trận pháp giúp đỡ, cùng Tần trưởng lão còn có người của Đại Nhật Thánh Tông, Thương Mang Sơn cùng nhau trấn áp dị biến của Trấn Long Uyên.

Trong quá trình dẫn động, trận pháp lại không ổn định, dưới Trấn Long Uyên trùng kích, lực lượng của trận pháp nghịch chuyển, dẫn đến rất nhiều loạn lưu sát khí (dòng chảy của sát khí) đi vào trong cơ thể của Triệu Thế Thành.

Lực lượng quấy phá trong Trấn Long Uyên, coi đây là sơ hở, cho nên toàn lực phản kích, hầu hết áp lực đều đặt trên một người Triệu Thế Thành.

Đám người Tần trưởng lão tuy rằng kịp thời đem lực lượng quấy phá này áp chế xuống, nhưng Triệu Thế Thành cũng bởi vì vậy mà bị trọng thương.

Càng khó khăn là rất nhiều loạn lưu sát khí dạng sương đen vào trong cơ thể, làm cho Triệu Thế Thành hôn mê, khó khăn để di chuyển.

Loạn lưu sát khí giống như xiềng xích, cứng rắn kéo Triệu Thế Thành ở trong vực sâu.

Một đám Võ giả Đông Đường quốc đi theo, chỉ có thể bảo vệ Triệu Thế Thành không bị vực sâu thôn phệ, nhưng không có cách nào hộ tống hắn ra khỏi Trấn Long Uyên để cứu trị.

Khổng trưởng lão tiến vào Trấn Long Uyên, đầu tiên là muốn chặt đứt loạn lưu sát khí xâm nhập vào Triệu Thế Thành, đem hắn ra khỏi hiểm địa Trấn Long Uyên, sau đó sẽ cứu trị.

Nhưng đi được nửa đường, Yến Triệu Ca cùng Khổng trưởng lão đã không đi xuống được nữa.

Trước mắt xuất hiện một nữ tử mặc áo trắng, thắt lưng quần lụa màu kim, khí tức toàn thân chấn động làm sương đen tán đi khắp nơi, không tới gần được.

Nữ tử này cười nhạt nhìn Khổng trưởng lão cùng Yến Triệu Ca:

- Dị biến trong Trấn Long Uyên đã ngừng lại, sổ sách giữa chúng ta, cũng nên tính toán tốt đi.

- Quảng Thừa Sơn các người, dám khi dễ Thánh Tông ta sao?

Khổng trưởng lão nhướng mày nói:

- Là các người ra tay, khiến cho trận pháp của Đông Đường xuất hiện biến cố?

Nữ tử kia búng ngón tay một cái, lông mày nhướng lên:

- Đừng nói vậy, Trấn Long Uyên dị biến, thậm chí Địa Ngục dị biến, là đại sự của cả Bát Cực Đại thế giới.

- Người người đều xuất lực, Thánh Tông ta cũng không ngoại lệ, như thế nào lại ngăn cản?

- Về phần Đông Đường Quốc chủ, chỉ là khí vận của hắn không tốt.

Trong đôi mắt của nữ tử này lộ ra lạnh lẽo:

- Đương nhiên, cũng có thể là, hắn không nhìn ra đại thế, đối đầu với Thánh Tông ta, cho nên gặp trời phạt cũng không chừng.

Mặt của Khổng trưởng lão trầm như nước, hắn nhận biết người nữ tử trước mặt này, chính là trưởng lão cao tăng của Đại Nhật Thánh Tông.

Tuy rằng không có trong Đại Nhật Thất Tử, nhưng thành tựu tu vi, không thua gì Đông Thăng Quân.

Tuy Khổng trưởng lão không sợ đối phương, nhưng đối phương ngăn cản, hẳn muốn tiếp tục đi tới, cũng rất khó khăn.

Thời gian càng dài, Triệu Thế Thành càng nguy hiểm hơn.

Hơn nữa, nhìn thế cục này, Đại Nhật Thánh Tông sợ là đã sớm có mưu tính, không tra cũng biết, Tần trưởng lão khẳng định cũng bị Đông Thăng Quân cản lại.

Mà càng lo lắng hơn, chính là Triệu Thế Thành gặp nạn hôn mê, không biết có thể sống ra Trấn Long Uyên hay không.

Ở bên ngoài còn có Cẩn Vương Triệu Thế Liệt. . .

Cho dù là Tần trưởng lão hay Khổng trưởng lão, nếu như ở bên ngoài, Triệu Thế Liệt không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng nếu chỉ là Nghiêm Húc, một khi đại trận bị Triệu Thế Liệt thay thế Triệu Thế Thành nắm giữ, Nghiêm Húc cũng rất khó xử lý.

- Khổng trưởng lão, ta đi tìm Triệu thế bá.

Yến Triệu Ca hạ giọng nói, Khổng trưởng lão quay đầu lại liếc hẳn một cái.

Yến Triệu Ca gật đầu nói:

- Ta đi.

Khổng trưởng lão nhíu mày, nhưng thời gian không đợi người, sau khi hẳn suy nghĩ một chút, đành phải gật đầu.

Hắn nhanh nói cho Yến Triệu Ca biết rõ vị trí của đoàn người Đông Đường:

- Người ghi nhớ vị trí, tự mình cẩn thận

Liên tục sáng tạo ra kỳ tích, làm Khổng trưởng lão cũng có chút lòng tin đối với Yến Triệu Ca.

Yến Triệu Ca không nói nhiều nữa, lập tức dẫn theo A Hồ tiếp tục đi tới.

Nữ tử muốn ngăn cản, nhưng bị Khổng trưởng chặn lại.

Mây liễu (chân mây hình lá liễu) của đối phương dựng thẳng, lạnh giọng cười:

- Đó chính là con của Yến Định đi? Ngoại Cường trung kỳ đánh thắng Tiêu Thăng có tu vi Ngoại Cường hậu kỳ, thực sự hiếm thấy, nhưng đừng quên...

- Thiên tài chết non, cái gì cũng không phải!

Khổng trưởng lão nhẹ giọng nói:

- Bất luận ai chết, cũng chỉ là một nắm đất, cho dù Tông sư, hay Đại Tông Sư đều như thế.

Dứt lời, hai chương đan chéo vào nhau, triển khai đích truyền Võ đạo của Quảng Thừa Sơn, một trong Thái Thượng Bát Cực, Hoảng(*) Kim Chương, tấn công tới đối phương.

(*) hoảng : màn, màn che.

Nữ tử này cũng thi triển Võ đạo đứng đầu của Đại Nhật Thánh Tông, đấu với Khổng trưởng lão.

Hai người Đại Tông Sư lâu năm phát sinh chiến đấu, khiến cho cả Trấn Long Uyên giống như muốn lung lay sụp đổ.

Yến Triệu Ca cùng A Hồ đi sâu vào trong, cũng có thể cảm giác được phía sau rung động rõ ràng, nhưng phương hướng khác đều có chấn động.

Hiển nhiên, lấy Tần trưởng lão cùng Đông Thăng Quân dẫn đầu, các cường giả Quảng Thừa Sơn cùng Đại Nhật Thánh Tông tiến vào Trấn Long Uyên, đều triển khai chiến đấu.

Nguồn gốc từ Địa Ngục bên kia đã bị chặt đứt, dị biến của Trấn Long Uyên cũng ngừng lại, hai bên không còn cố kỵ nữa, buông tay ra đánh long trời lở đất.

Đi trong Trấn Long Uyên, Yến Triệu Ca cảm thấy trời đất như xoay tròn, không gian giống như có thể tan vỡ bất cứ lúc nào.

A Hồ đi theo thật sát bên người Yến Triệu Ca, nói:

- Công tử, đối phương là muốn rút củi dưới đáy nồi a!
- Lần trước ăn thiệt ở Cảnh Dương Thành, té ở đâu thì đứng lên ở đó.

Yến Triệu Ca giương mắt, cười nhạt:

- Khẩu vị của bọn họ quá lớn, mục tiêu không chỉ là giết ta, trả thù việc Phong sư muội, lấy lại mặt mũi.
- Bọn họ còn muốn Đông Đường, cướp lấy một cứ điểm để tiến công ở Thiên Đông châu, muốn đạp một bước vào Thiên Vực!

Yến Triệu Ca thở nhẹ ra một hơi:

- Triệu thế bá là vua của một nước, lần này mạo hiểm tiến vào, khẳng định rất chú ý an toàn của mình.

- Tần trưởng lão cùng hãn hành động, chính là vì phòng ngừa việc Đại Nhật Thánh Tông trả thù Triệu thế bá.

- Nhưng hiện tại xem ra, cũng không phải bọn người Đông Thăng Quân xuất thủ, xảy ra vấn đề chính là Cảnh Dương đại trận!

- Triệu thế bá trọng tình, cai trị khá khoan dung, Đại Nhật Thánh Tông thâm thấu vào Đông Đường so với bản môn càng sâu hơn.

- Phàm là kế hoạch đã sắp đặt, thời gian càng lâu thì càng chu đáo, nhưng ngược lại dễ lưu lại manh mối, bị đối thủ phát hiện.

- Đại Nhật Thánh Tông nếu vẫn tiếp tục trù tính, bản môn sẽ dễ dàng phát hiện đề phòng hơn.

- Nhưng lần này, Trấn Long Uyên dị biến, ngoài ý muốn giúp bọn hãn bổ sung thiếu sót, có thể phát động sớm, thúc đẩy chuyện này.

Ánh mắt của Yến Triệu Ca sâu kín:

- Hơn nữa, không chỉ có Đại Nhật Thánh Tông, người của Thương Mang Sơn chỉ sợ muốn nhúng tay vào lúc này.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 75: Rút dây động rừng!

Trong Trấn Long Uyên, một đám người mặc hắc y đang yên lặng đứng thẳng, nhìn vực sâu giống như có thể sụp đổ xuống bất cứ lúc nào.

Những người mặc hắc y này, đứng ở đó, giống như từng ngọn núi cao.

Trầm tĩnh, kiên nghị, hiểm trở.

Bọn họ đều là Võ giả của Thương Mang Sơn.

Chiếm cứ Sơn Vực rộng lớn, là Thánh địa ngang hàng với Nhật Thánh Tông cùng Quảng Thừa Sơn, Thương Mang Sơn.

Trong đoàn Võ giả Thương Mang Sơn, có một thiếu niên đang đứng, bộc lộ phong mang, kiết ngạo bất tuân.

Không ngờ là Hoàng tử thứ mười sáu của Đông Đường quốc, Triệu Hạo.

- Dị biến của Trấn Long Uyên đã bị trấn áp, sương đen đã yên ổn rất nhiều, Võ giả Luyện Thể cũng có thể tiến vào, bằng không phải phí một phen tay chân.

Triệu Hạo nhìn về phía Võ giả Thương Mang Sơn bên cạnh:

- Hạ trưởng lão, có thể xác định vị trí của Phụ hoàng ta không?

Võ giả Thương Mang Sơn cầm đầu, là một lão nhân, nhìn qua tuổi già sức yếu.

Nhưng hắn đứng đó, giống như một ngọn núi đứng sừng sững trong Trấn Long Uyên.

Lão giả nhàn nhạt nói:

- Chỉ cần được tán mà người cung cấp không có chuyện gì, có thể tìm tới.

Triệu Hạo gật đầu nói:

- Việc này không nên chậm trễ, chúng ta nhanh xuất phát đi.

- Ta bây giờ chỉ là Võ giả Luyện Thể, ở Cảnh Dương Thành không tranh giành được với Triệu Thế Liệt.

- Nhưng từ Phụ hoàng bắt tay vào làm, lại có cơ hội.

Hạ trưởng lão nói:

- Nhìn thủ đoạn của người, vì để cho Quảng Thừa Sơn cùng Đại Nhật Thánh Tông yên tâm khai chiến, thủ toạ trưởng lão của bản môn không tiến nhập vào Đông Đường, nhưng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

- Chỉ cần người thành công, trợ giúp của bản môn có thể tới kịp, bước vào Đông Đường, giúp người lên ngôi.

- Nếu như không thể thành công, cũng không sao, người theo chúng ta trở về Sơn Vực.

- Với thiên tư của người, đủ tư cách bái vào Thương Mang Sơn ta.

Triệu Hạo đi đầu, nói:

- Ta sẽ không thất bại.

- Tinh chương sát nhân kiếm, say nằm gối mỹ nhân, đây mới là sinh hoạt.

...

- Nghiêm trưởng lão, xem ra mục tiêu của đối phương không phải là Yến Triệu Ca, mà là cả Đông Đường.

Một Võ giả lo lắng nói.

Vẻ mặt của Nghiêm Húc không đổi:

- Chúng ta đi hoàng cung Đông Đường, đầu tiên đảm bảo Cảnh Dương đại trận không loạn.

Mặc kệ lén lút có tính toán gì, Nghiêm Húc cũng không muốn nhìn thấy Đại Nhật Thánh Tông chiếm Đông Đường, đem Quảng Thừa Sơn đá ra ngoài.

Nghiêm Húc an bài Võ giả thuộc hạ hành động, lại hỏi:

- Yến Triệu Ca tiến vào Trấn Long Uyên sao?

Thuộc hạ đáp:

- Đúng vậy, theo Khổng trưởng lão đi vào.

- Hiện tại, trong Trấn Long Uyên long trời lở đất, người bình thường cũng không dám tới gần.

- Tần trưởng lão cùng Khổng trưởng lão, sợ rằng đang chiến đấu kịch liệt cùng người của Đại Nhật Thánh Tông!

Nghiêm Húc gật đầu, không nói gì nữa, thầm nghĩ:

"Đại Nhật Thánh Tông, là muốn đem Đông Đường, và Yến Triệu Ca cùng nhau giải quyết."

"Tần trưởng lão cùng Khổng trưởng lão bị nhóm cường giả Đông Thăng Quân ngăn cản, Đại Nhật Thánh Tông còn có những người khác."

Ánh mắt của Nghiêm Húc lạnh lạnh:

"Đông Đường tuyệt đối sẽ không cho các người, về phần Yến Triệu Ca."
.."

Hắn kêu tâm phúc của mình lại, phân phó:

- Lưu ý chặt chẽ tình huống của Trấn Long Uyên bên kia.

...

Đông Đường Quốc đô, Cảnh Dương Thành, Cấn Vương phủ.

Cấn Vương Triệu Thế Liệt đứng trong tiền viện của vương phủ, một đám Võ giả yên lặng đứng phía sau, tinh thần sung túc.

Bên cạnh Triệu Thế Liệt, là một Võ giả của Đại Nhật Thánh Tông, hắn nhìn về phía Triệu Thế Liệt, chậm rãi nói:

- Cấn Vương diện hạ, đã là lúc cắt đứt a.

Triệu Thế Liệt hít sâu một hơi.

Động tác gần đây của Quốc chủ Triệu Thế Thành, đã hoàn toàn hướng về Quảng Thừa Sơn, thế cục dần sáng tỏ.

Kể từ đó, vị trí của Triệu Thế Liệt hẳn, liền trở nên lúng túng.

Hắn là Đại Tông Sư, là một trong ba cường giả Đại Tông Sư của Đông Đường quốc.

Vì chính thể thực lực của Đông Đường, cho dù là Triệu Thế Thành hay người kế nhiệm của Triệu Thế Thành, đều sẽ không đụng đến hắn.

Nhưng nếu mâu thuẫn giữa Quảng Thừa Sơn và Đại Nhật Thánh Tông càng ngày càng kịch liệt, vì để yên ổn Đông Đường, tình cảnh của Triệu Thế Liệt không nhất định sẽ an toàn.

Triệu Thế Liệt hiểu rõ hoàng huynh Triệu Thế Thành của mình, là một người không thiếu quyết đoán trong thời khắc mấu chốt.

Đã như vậy, chính mình cần quyết định thật nhanh!

- Xuất phát! Trung tâm trận pháp ở trong Ngự Hoa Viên của hoàng cung.

Triệu Thế Liệt dẫn đầu đi ra.

Đại Nhật Thánh Tông không thể nào nhanh chóng tiêu diệt Quảng Thừa Sơn, cho dù hiện tại chiếm lấy Đông Đường, cũng phải đối mặt với phản công sau đó của Quảng Thừa Sơn.

Đông Đường quốc tất nhiên sẽ trở thành nơi giằng co của hai bên.

Nhưng cùng với việc ngồi chờ chết, tình cảnh càng ngày càng khó khăn, còn không bằng hăng hái đánh một trận.

Nói cho cùng, Triệu Thế Liệt không cam lòng làm thủ hạ của người khác!

Đông Đường hoàng thất có ba vị cường giả Đại Tông Sư, ngoại trừ Quốc chủ Triệu Thế Thành cùng Cẩn Vương Triệu Thế Liệt ra, còn có một lão Vương gia là trưởng bối của bọn họ.

Lão giả này một lòng với Triệu Thế Thành, lúc này đang phụ trách tọa trấn trung tâm trận pháp.

Việc trận pháp có dị động, Triệu Thế Thành thụ thương bị nhốt, hẳn đã biết, cũng bình tĩnh phong tỏa tin tức.

Nhưng khi lão Vương gia thấy Triệu Thế Liệt xuất hiện, dự cảm xấu nhất trong lòng đã ứng nghiệm:

- Thế Liệt. . .

- Hoàng thúc, đặc tội.

Triệu Thế Liệt gặp mặt cũng không nói lời vô ích, trực tiếp động thủ.

Lão Vương gia thở dài một tiếng, ngăn cản Triệu Thế Liệt.

Võ giả của hai bên, cũng đánh thành một đoàn!

Đại trận của Cảnh Dương Thành rung động, từ bên ngoài nhìn lại, cho một cảm giác không ổn định!

. . .

Trong Trấn Long Uyên, sương đen dày đặc, sâu trong thung lũng, một quang hoàn đang bao phủ xung quanh trăm trượng.

Trong khu vực được quang hoàn bao phủ, trên mặt đất có từng đường Linh văn sáng lên.

Linh văn giăng khắp nơi, vẽ nên một trận đồ, tương tự như đại trận trong Cảnh Dương Thành của Đông Đường quốc, chỉ là diện tích nhỏ hơn rất nhiều.

Bên ngoài khu vực trận pháp bao phủ, bên trong Trấn Long Uyên gió nổi mây phun.

Dư ba giao chiến giữa Võ giả Quảng Thừa Sơn cùng Đại Nhật Thánh Tông, khiến cho trận pháp muốn sụp đổ.

Trung tâm giao thoa của từng đường Linh văn, Đông Đường Quốc chủ Triệu Thế Thành đã rơi vào hôn mê.

Từ trên người hắn, kéo ra một cột khí màu đen to lớn, giữa cột khí có hồng quang chớp động.

Khí đen bay ra, một mặt đối kháng với trận pháp, một mặt thì kéo vào trong vực sâu.

Giống như một con mãng xà màu đen hung ác, cắn vào thân thể của Triệu Thế Thành.

Một đám Võ giả Đông Đường bên cạnh Triệu Thế Thành, thì vây quanh hắn, một bên nỗ lực chống đỡ trận pháp, một bên nỗ lực đem khí đen tách ra, cứu lấy Triệu Thế Thành.

Lúc này, trận pháp đột nhiên giống như bị thứ gì xúc động, từng đường trận văn vặn vẹo kịch liệt.

Bị trận pháp dẫn dắt, Triệu Thế Thành đang hôn mê, đột nhiên chấn động.

Hắn cảm giác được gì, máu đen tràn ra khoé miệng.

- Bệ hạ!

Mọi người kinh hãi.

Yến Triệu Ca né tránh cự thạch rơi xuống đỉnh đầu, phá vỡ khí đen, cuối cùng tới gần trận pháp.

Đầu tiên là nhìn thấy trận pháp chấn động, sau đó Triệu Thế Thành thổ huyết.

Yến Triệu Ca nhú mày:

- Cảnh Dương Thành bên kia quả nhiên có rắc rối.

Mọi người Đông Đường quốc thấy có người của Quảng Thừa Sơn tới cứu viện, trong lòng đều vui vẻ.

Nhưng thấy chỉ có Yến Triệu Ca cùng A Hồ, liền thất vọng.

Muốn chặt đứt cột khí màu đen, cần Đại Tông Sư xuất thủ mới được!

Bên ngoài trận pháp, Võ giả Đại Nhật Thánh Tông đang chiến đấu, cũng phát hiện có người tới gần Triệu Thế Thành.

Trong nháy mắt, sương đen đột nhiên tan hết, kim quang chớp động, giống như một mặt trời phủ xuống vực sâu, soi sáng hắc ám tám phương!

Kim quang kinh khủng, trực tiếp rơi xuống Yến Triệu Ca!

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 76: Nguy cấp!

Đao quang kim sắc kinh khủng, như mặt trời về tây, chém xuống đầu Yến Triệu Ca!

Nhưng một đạo đao khí kinh khủng khác phá không tới, cuốn lên phong vân tám hướng, đem đao quang kim sắc ngăn lại.

Yến Triệu Ca cũng không nhìn lên trên, mà đi vào trận pháp bảo vệ, chạy tới Đông Đường Quốc chủ Triệu Thế Thành.

Thiên Uyên Nghịch Lưu Quyết đã thất truyền trên Bát Cực Đại thế giới sau Đại Phá Diệt được Yến Triệu Ca thi triển ra.

Qua Chuyển Nghịch Lưu Chi Pháp, bị Yến Triệu Ca thôi động đến cực hạn, Cương khí toàn thân bốc lên như rồng.

Lúc này cũng không giống như tu luyện trước đây, dẫn loạn lưu sát khí dạng sương đen vào trong cơ thể.

Mà dùng để ảnh hưởng ra bên ngoài, Yến Triệu Ca bổ ra một chưởng, giống như múa đao, chém về phía cột khí màu đen đang kéo Triệu Thế Thành!

Một đao hạ xuống, cột khí màu đen liền vụn vụn kịch liệt!

Giống như một con rắn lớn có sinh mạng, bị một đao chém thương, thống khổ giãy dụa thân thể to lớn.

Chỗ vết đao rơi xuống, cột khí màu đen nhỏ lại, giống như bị chém ra một chỗ hổng lớn!

"Như thế nào làm được?"

Vẻ mặt của bọn người Đông Đường quốc như gặp quỷ.

Yến Triệu Ca không có thời gian cùng bọn họ chào hỏi, dùng chưởng như đao, liên tục chém lên cùng một vị trí!

Cột khí màu đen chấn động kịch liệt, "ầm ầm" gãy!

Một đoạn bay nhanh vào vực sâu, một đoạn chảy ngược vào trong cơ thể của Triệu Thế Thành.

Thân thể của Triệu Thế Thành chấn động lần nữa, máu chảy ra khoé miệng, nhưng không còn khí đen kéo lại, mọi người có thể mang hẳn ra khỏi Trấn Long Uyên.

Tuy các Võ giả Đông Đường quốc khiếp sợ trước biểu hiện của Yến Triệu Ca, nhưng cũng biết đây không phải là lúc nói nhảm, vội vã mang Triệu Thế Thành đi ra Trấn Long Uyên.

Cơ lốc trên đỉnh đầu càng ngày càng kịch liệt, Võ giả Đại Nhật Thánh Tông bắt đầu nỗ lực đột phá xuống dưới, mà Võ giả Quảng Thừa Sơn Võ thì liên tục ngăn chặn.

Đông Thăng Quân xuất thủ càng ngày càng không kiêng kỵ gì.

Đánh xuống mấy cái Tây Tà Phần Thiên Dao, giống như muốn huỷ diệt Trấn Long Uyên, đem tất cả mọi người chôn nơi này.

Tần trưởng lão tính tình như lửa lúc này ngược lại bình tĩnh, không cầu công lao, chỉ cầu không thất bại.

Hắn chú ý đón tiếp thế công của Đông Thăng Quân, bảo đảm đám người Yến Triệu Ca, Triệu Thế Thành rút khỏi.

Yến Triệu Ca theo đám Võ giả Đông Đường quốc cùng hộ tống Triệu Thế Thành rời đi.

Thế cục hiện tại đối với Quảng Thừa Sơn cực kỳ bất lợi, Triệu Thế Thành bị thương nặng, cho dù được cứu ra từ Trấn Long Uyên, còn không biết có thể ứng đối biến cố lớn lần này hay không?

"Hả? Không thích hợp, đây là mùi gì?"

Đang đi, đột nhiên Yến Triệu Ca cau mày, tới bên người Triệu Thế Thành cẩn thận ngửi một cái.

- Chậc! Phấn hoa của Bách Linh Quỷ Thảo?

Yến Triệu Ca trợn mắt:

- Bình thường không mùi không vị, khi tiếp xúc với loạn lưu sát khí của Trấn Long Uyên mới có thể truyền ra mùi vị.

Các Võ giả Đông Đường xung quanh vừa ngạc nhiên vừa mờ mịt nhìn về phía Yến Triệu Ca.

Yến Triệu Ca nhéo nhéo huyệt thái dương của mình:

- Thương Mang Sơn, quả nhiên cũng có thủ đoạn.

Đông Đường quốc lấy Luyện đan được làm truyền thống, Đông Đường Quốc chủ Triệu Thế Thành chính là cao thủ Đan đạo trước ba của Đông Đường.

Ngay cả hắn cũng không phát hiện ra khác thường trên người mình, cũng không trách những Võ giả Đông Đường quốc khác không biết chuyện.

Trong các đại Thánh Địa, Luyện đan thuật của Thương Mang Sơn là yếu nhất, Bách Linh Quỷ Thảo cũng không có ở Sơn Vực.

"Triệu Hạo. . ."

Yến Triệu Ca híp mắt, có hiểu biết được lý như thế này, tại khu vực Đông Đường lúc này, trừ mình ra, cũng chỉ có hắn.

Khoảng cách xa, lấy tu vi của Triệu Hạo bây giờ, sẽ không người thấy.

Nhưng hắn có thể chỉ điểm cường giả Đại Tông Sư của Thương Mang Sơn theo mùi vị đuổi theo.

Đối phương nếu có Đại Tông Sư, tốc độ phải nhanh hơn đoàn người của mình.

Dưới tình huống bại lộ hành tung, không có khả năng chạy trốn.

- A Hổ, bắt một con Ma thú có tốc độ nhanh đến, muốn bắt sống!

Yến Triệu Ca ra lệnh, A Hổ cũng không hỏi nguyên nhân, lập tức đi làm.

Yến Triệu Ca cũng không để ý tới lễ độ gì, trực tiếp lột xuống ngoại bào của Triệu Thế Thành, buộc trên người của con Ma thú mà A Hổ chớp tới, sau đó thả nó ra.

- Không thể dừng lại, tiếp tục đi.

Yến Triệu Ca nói:

- Dù đã cởi áo ngoài, nhưng trên người Triệu thế bá vẫn còn mùi hương của Bách Linh Quỷ Thảo.

- Dừng lại sẽ bại lộ ngay.

Đoàn người tiếp tục di chuyển, nhưng chấn động trong Trấn Long Uyên càng ngày càng rõ ràng, giống như trời long đất lở.

- Tình huống của bộ hạ càng ngày càng nguy rồi!

Đang đi, có một Võ giả Đông Đường trầm giọng nói.

Yến Triệu Ca nhú mày, tiến lên kiểm tra, chỉ thấy sắc mặt của Triệu Thế Thành đã biến thành màu đen, hai luồng khí đen đỏ đan vào nhau liên tục.

Tuy rằng hãn hôn mê, nhưn huyền công trong cơ thể tự động vận chuyển, chống lại sát khí xâm nhập từ bên ngoài.

Hai bên đối kháng lại bị chấn động từ bên ngoài ảnh hưởng, cho nên có dấu hiệu tẩu hoả nhập ma.

Nếu tiếp tục mang hãn đi, ngược lại sẽ nhanh chóng làm hãn tử vong.

Có Võ giả Tiên Thiên Tông Sư của Đông Đường quốc, lấy Cường khí của mình bảo hộ, nhưng hoàn cảnh lúc này trong Trấn Long Uyên, cũng khó bảo hộ chu toàn.

Yến Triệu Ca hít sâu một hơi:

- Nếu không thể đi tiếp, vậy thì cùng đối phương cướp lấy thời gian đi.

- Buông Triệu thế bá xuống, ta giúp hấn chữa thương.

Bởi vì Yến Triệu Ca liên tục biểu hiện thần kỳ, cùng với quan hệ của Yến gia và Triệu Thế Thành, dưới loại tình huống này, Võ giả Đông Đường quốc chọn lựa tín nhiệm Yến Triệu Ca.

Có cường giả cảnh giới Tiên Thiên Tông Sư, tiến lên giúp đỡ.

Một tay của Yến Triệu Ca đặt trên ngực của Triệu Thế Thành, tay còn lại đặt trên lưng của hấn, bắt đầu vận chuyển Thiên Uyên Nghịch Lưu Quyết, trợ giúp Triệu Thế Thành khai thông loạn lưu sát khí trong cơ thể.

A Hồ và những người khác cẩn thận canh giữ bên Yến Triệu Ca cùng Triệu Thế Thành.

Lúc này vẻ mặt của A Hồ nghiêm túc, ánh mắt nhìn về phía Yến Triệu Ca cùng Triệu Thế Thành, ẩn chứa lo lắng.

May mắn là, theo thời gian trôi qua, tình huống của Triệu Thế Thành dần ổn định, mọi người thấy, đều lộ ra vui mừng.

Thế nhưng, trận pháp lấy Triệu Thế Thành làm trụ cột để duy trì, lúc này càng không ổn định.

Thế cục bên Cảnh Dương Thành không lạc quan.

Đúng lúc này, đám người A Hồ đều nhíu mày, sương đen phía xa bị phá vỡ, có một nhóm Võ giả hiện thân.

Tất cả đều mặt hắc y, chính là trang phục của Võ giả Thương Mang Sơn.

Người cầm đầu, chính là một Tiên Thiên Tông Sư, bên cạnh hấn, một thiếu niên đang đứng, bất ngờ là Triệu Hạo.

Triệu Hạo nhìn Yến Triệu Ca cùng Triệu Thế Thành, ánh mắt sâu thẳm:

- Người có thể nhìn ra phần hoa của Bách Linh Quý Thảo?

- May mà khoảng cách gần, Tiên Thiên Tông Sư có thể miễn cưỡng ngửi ra mùi vị, bằng không thật sự để các người kim thiên thoát xác.

Tên Tiên Thiên Tông Sư của Thương Mang Sơn nhàn nhạt nói:

- Triệu Quốc chủ không chỉ đơn giản bị thương, mà là sát khí trong Trấn Long Uyên nhập thể.

- Nếu không có phương pháp trị liệu kịp thời, ngược lại sẽ hại tính mệnh của Triệu Quốc chủ.

- Dưới tình huống như thế này, Võ giả Tông Sư không nên xuất thủ, Đại Tông Sư Hạ trưởng lão của bản môn trong chốc lát liền đến, do hãn xuất thủ trị thương cho Triệu Quốc chủ, mới đúng.

Hắn bước về phía trước một bước:

- Cứu người như cứu hỏa, không nên chậm trễ nữa, đem người giao cho chúng ta đi.

Triệu Hạo không nhìn Yến Triệu Ca cùng A Hổ, mà nhìn vào những Võ giả Đông Đường quốc, nói:

- Làm chậm trễ thời gian cứu chữa, sẽ làm hại tính mệnh của Phụ hoàng.

- Trách nhiệm này, ai trong các người có thể gánh?

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 77: Ta đây cam tâm tình nguyện, người quản được sao?

Đối mặt với Triệu Hạo, Võ giả Đông Đường cầm đầu cũng không có sợ hãi.

- Thập Lục điện hạ, nếu ty chức (hạ quan) nhớ không lầm, bộ hạ có lệnh, người lưu thủ tại Cảnh Dương Thành, không có thánh dụ, không được ra ngoài.

- Lúc này tại sao lại xuất hiện ở nơi này?

Triệu Hạo nghe vậy, cũng không thêm để ý, thản nhiên nói:

- Tất nhiên là lo lắng cho thương thế của Phụ hoàng.

- Ta tinh thông Đan đạo dược học, người cũng biết phải không.

Một tên Tông Sư của Đông Đường đối chọi gay gắt:

- Cho nên người dám lưu lại dược tán truy tung trên người của bộ hạ?

Triệu Hạo đứng chấp tay sau lưng, vẻ mặt như thường:

- Đừng nói lung tung, ta chỉ nhận biết mùi vị phấn hoa của Bách Linh Quỷ Thảo mà thôi, nhưng không biết tại sao trên người của Phụ hoàng lại

có phần hoa của Bách Linh Quý Thảo.

- Nhưng mà, hiện tại giống như không có thời gian tranh chấp vào những chuyện vô bổ này.

Triệu Hạo liếc nhìn Yến Triệu Ca cùng Triệu Thế Thành:

- Cứu trị Phụ hoàng, mới là chuyện trọng yếu nhất, không được chậm trễ.

Võ giả Thương Mang Sơn bên cạnh hẩn trầm giọng nói:

- Đắc tội.

Nói xong, một đám Võ giả Thương Mang Sơn bao vây đoàn người Đông Đường lại.

Võ giả của Thương Mang Sơn người đông thế mạnh, cùng cảnh giới thực lực mạnh hơn.

Bên Đông Đường cho dù có trận pháp bảo hộ, cũng cảm thấy áp lực rất lớn.

Triệu Thế Thành hôn mê, Cảnh Dương Thành có vấn đề, bên ngoài còn có sương đen của Trấn Long Uyên tập kích, trận pháp bảo hộ mọi người đã yếu đi.

Hai tên Tiên Thiên Tông Sư của Thương Mang Sơn xung phong, định trụ lại trận pháp, những Võ giả Tông Sư khác của Thương Mang Sơn, bắt đầu xâm nhập vào trong trận pháp.

Tiên Thiên Tông Sư của Đông Đường vốn đang trợ giúp Yến Triệu Ca trị thương cho Triệu Thế Thành.

Lúc này thấy thế, chỉ đành thu công, chuẩn bị đứng lên nghênh địch.

Nhưng không đợi hấn hành động, bên tai đã nghe hai tiếng "Phanh" "Phanh"!

Một tên đại hán đứng trước mọi người, một mình đá hai Tông Sư của Thương Mang Sơn Võ giả văng ra!

A Hồ đứng ở đó, giống như không có việc gì.

Hấn nhìn đối phương, nhếch miệng cười:

- Có công tử nhà ta ở đây, không cần các người, mời trở về đi.

Một Tiên Thiên Tông Sư của Thương Mang Sơn thấy A Hồ xuất thủ, ánh mắt lăm liệt.

Hấn tiến lên trước một bước, một chưởng đẩy tới, Cương khí phóng ra, ngưng trọng như một ngọn núi.

Nhất thời, mọi người tại đây, cảnh tượng trời đất trước mắt thay đổi hoàn toàn.

Không còn ở trong Trấn Long Uyên, mà là trong một sơn mạch núi non trùng điệp.

Núi cao xung quanh giống như bị người thôi động, đè tới mọi người.

Cương khí có linh, cũng không phải ngưng khí thành binh lộ ra mũi nhọn, mà hoá thành thiên địa hư ảo, trấn áp địch nhân!

Tiên Thiên Tông Sư, hơn nữa ít nhất là Tiên Thiên trung kỳ Tông Sư mới có thủ đoạn này!

A Hồ nhếch miệng cười, nụ cười thật thà từ trước giờ, lúc này lại dữ tợn hung ác không gì sánh được!

Một tiếng huýt thật dài vang lên, rung động bốn phương, giống như một đầu hoàng hoang cự thú thức tỉnh, cực kỳ hung ác!

Trước mắt đám người Thương Mang Sơn hoa [mắt] một cái, một con hồ đen to lớn xuất hiện trước mặt.

Hồ khiêu phong sinh (hồ gầm sinh gió), gió lốc cuồng bạo lan ra bốn phía.

Thiên địa hư ảo mà Tông Sư của Thương Mang Sơn dùng Cường khí biến thành, núi cao sừng sững, dưới cơn lốc kinh khủng đánh tới, đất núi chấn động, nham thạch vỡ vụn!

Núi non trùng điệp, bị Hắc Yểm Cự Phong quét ngang, ầm ầm sụp đổ!

Sắc mặt của Võ giả Thương Mang Sơn nháy mắt đen như đáy nồi, chửi ầm lên:

- Tiên Thiên Tông Sư?!

- Một Tiên Thiên Tông Sư như ngươi lại đi làm cho tôi tổn, ngươi không ngại mất mặt sao!

Ngay cả Võ giả Đông Đường cũng khiếp sợ nhìn A Hồ, cảm thấy chuyện này không thể tưởng tượng nổi.

Tông Sư cảnh gồm Nội Cường, Ngoại Cường, Tiên Thiên, thậm chí còn có cảnh giới Thông Thiên sau đó.

Thông Thiên Tông Sư đều chuẩn bị trùng kích Đại Tông Sư, rất ít hiện thế, Tiên Thiên Tông Sư đỉnh cao trong Tông Sư.

Ở Đông Đường, thậm chí toàn bộ Thiên Đông châu, Tiên Thiên Tông Sư đều là một lực lượng không thể khinh thường.

Thánh địa như Quảng Thừa Sơn, Đại Nhật Thánh Tông, Chấp Sự Trưởng lão có tu vi tối cao cũng là Tiên Thiên Tông Sư mà thôi, phần lớn còn lại là Ngoại Cương Tông Sư.

Trong khu vực Đông Đường, có rất nhiều người cầm đầu môn phái nhỏ, thế lực gia tộc, cũng chỉ là Tiên Thiên Tông Sư, có nhiều người vẫn chưa tới.

Hoàng cung của Đông Đường quốc, Tiên Thiên Tông Sư có thể lấy thân phận khách khanh.

Nhưng lúc này, lại có một Tiên Thiên Tông Sư, hơn nữa ít nhất cũng là cường giả Tiên Thiên trung kỳ Tông Sư, đi theo Yến Triệu Ca làm tùy tùng cho hắn!

Cũng không phải là cao thủ hộ vệ, mà chân chính là tùy tùng!

Chẳng qua là, mọi người khó khăn để hình dung đại hán hung thần ác sát trước mặt này, cùng với người cao to đi theo sau Yến Triệu Ca lúc nào cũng mang theo vẻ mặt thật thà, láu lỉnh là cùng một người.

Sắc mặt của Võ giả Thương Mang Sơn tái xanh nhìn chăm chăm A Hổ:

- Nếu người đi làm tôi tớ cho Yến Vô Địch cũng thôi, nhưng cho dù hắn là con của Yến Vô Địch, người làm sao có thể không lừng hắt hạ?

- Tôn nghiêm của người đâu, kiêu ngạo của người đâu?!

A Hổ móm móm lỗ tai, đưa tay búng một cái, nhếch miệng cười nói:

- Ta đây cam tâm tình nguyện, người quản được sao?

Tiên Thiên Tông Sư dẫn đầu của Thương Mang Sơn cũng trầm mặt:

- Ta nhớ ra rồi.

- Nghe đồn năm đó Yến Dịch không tiếc bốn ba vạn dặm, cứu một tên lão bộc, thậm chí còn đặc tội với Lôi Vực Thánh địa Thiên Lôi Điện.

- Nhưng lão bộc này sau đó cũng phải chết, Yến Dịch mang về một đứa bé...

A Hồ không cười, vẻ mặt nghiêm túc:

- Đó là gia gia của ta, Hoàng Hồ Đình ta, chính là hài tử kia.

Triệu Hạo lạnh lùng nói:

- Gia gia người làm nô tài, vì báo ân, cả đời người cũng làm nô tài cho Yến gia sao?

- Trời sinh dê tiện, người không xứng là Võ giả.

A Hồ lạnh nhạt cười một tiếng:

- Vật nhỏ như người, có thể nói cái gì xứng với không xứng, một tay ta cũng đập chết người.

- Muốn nói thì, người không xứng nói chuyện với công tử nhà ta, ngay cả nói chuyện với ta, người cũng không xứng.

Triệu Hạo trừng mắt, hàn quang trong mắt bắn ra bốn phía, lại nghe A Hồ gầm lên điên cuồng.

Cương khí cuồng bạo chấn động, Triệu Hạo liền đầu choáng mắt hoa, miệng mũi trào máu.

Cho dù lúc trước có tu vi, kiến thức trác tuyệt, sức chiến đấu cùng cảnh giới mạnh như thế nào đi nữa

Cũng không chịu nổi sự chênh lệch tu vi quá lớn bây giờ, trực tiếp bị cảnh giới nghiền ép.

Quả thực là "tú tài gặp binh", có lý không nói được!

Không chỉ Triệu Hạo, những Võ giả Thương Mang Sơn khác, cũng đều choáng mắt hoa, ngã trái ngã phải!

Hai tên Tiên Thiên Tông Sư của Thương Mang Sơn liền hét lớn một tiếng, mới làm cho tiếng gào thét của A Hồ không còn chói tai nữa.

Sắc mặt của bọn họ tái xanh, không còn tâm tư nói lời vô ích với A Hồ nữa, lúc này đồng thời phóng lên cao, tấn công tới A Hồ.

A Hồ cười hắc hắc, giống như một con cự thú cắn người, hai chưởng tách ra, khí phách không lùi, lấy một địch hai!

Võ giả của Đông Đường quốc muốn tiến lên hỗ trợ, lại phát hiện một người A Hồ đã đủ giữ quan ải, vẫn dễ dàng!

"Đối thủ của hãn cũng không phải là Võ giả bình thường a, mà là người của Sơn Vực Thánh địa Thương Mang Sơn!"

Võ giả Đông Đường trợn mắt cứng lưỡi, vô ý thức nuốt một ngụm nước miếng, khó có thể tin.

Người của Thương Mang Sơn càng tức giận đến thổ huyết:

"Đây là một cái nô tài của Yến gia sao?!"

Đúng lúc này, một khí thế kinh khủng đột nhiên kéo tới.

Khuôn mặt của A Hồ nghiêm túc, mà các Võ giả Thương Mang Sơn đều lộ ra vui mừng:

- Hạ trưởng lão tới!

Không chút giả tạo nào, khí thế kinh khủng của Đại Tông Sư, liền áp chế toàn trường!

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SƯ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 78: Đừng xem thường nhân viên quản lý thư viện

Khí tức của cường giả Đại Tông Sư, áp chế bốn phương, khuấy động mây gió.

Võ giả của Đông Đường, trong lòng liền chìm xuống đáy cốc, đối thủ như vậy, cho dù bọn họ cùng lên cũng không thể đối kháng.

Hạ trưởng lão của Thương Mang Sơn xuất hiện, ánh mắt rơi vào trên người Yến Triệu Ca cùng Triệu Thế Thành.

Hắn còn chưa kịp mở miệng nói, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Chỉ thấy Đông Đường Quốc chủ Triệu Thế Thành đang hôn mê, lúc này đột nhiên mở mắt ra.

Tầm mắt của hai người, trên không trung đụng nhau.

Triệu Thế Thành nhàn nhạt nói:

- Hạ trưởng lão, làm phiền người tự thân tới thăm.

Khi đang nói chuyện, hắn ngồi dưới đất, nắm một tay, tay còn lại đánh xuống mặt đất.

Lấy Triệu Thế Thành làm trung tâm, từng đạo Linh văn vốn âm đậm, đột nhiên sáng chói lên, khuếch tán ra xung quanh.

Lực lượng của trận pháp lúc này nhanh chóng được đề thăng, suy yếu ban đầu, trở nên mạnh mẽ lần nữa.

Lực lượng cường đại, trực tiếp chấn Hạ trưởng lão cùng đám người Thương Mang Sơn liên tiếp lùi về sau, bị buộc đi ra ngoài trận pháp.

- Làm sao có thể khôi phục nhanh như vậy?

Hạ trưởng lão quay đầu nhìn về phía những Võ giả Thương Mang Sơn khác.

Hai tên Tiên Thiên Tông Sư dẫn đầu đều đau khổ lắc đầu, vẻ mặt tràn đầy khó tin.

Bọn họ thấp giọng nói:

- Lúc chúng ta đuổi tới, thương thế rất nặng, chỉ còn một hơi thở so với người chết.

- Không biết tại sao lại khôi phục lại trong một thời gian ngắn như vậy.

- Quả thực là kỳ lạ!

Triệu Hạo lau đi vết máu nơi khoe miệng, con mắt nhìn chòng chọc vào Yến Triệu Ca bên người Triệu Thế Thành, hai tay vẫn còn đang đặt trên ngực cùng sau lưng hắn (Triệu Thế Thành).

"Tốc độ nhanh như vậy, sao có thể làm được?!"

Triệu Hạo cắn chặt răng, khoe miệng lại có vết máu chảy ra.

Hắn tự hỏi Đan đạo y thuật của mình, có một không hai thời đại này, ngoài số ít người ra, còn lại không có ai có thể đánh đồng với hắn.

Nhưng ở trong một thời gian ngắn như vậy, khiến cho Triệu Thế Thành khôi phục, hắn làm không được!

Tình hình lúc đầu của Triệu Thế Thành, Triệu Hạo đều nhìn ở trong mắt, biết thương thế nghiêm trọng bao nhiêu.

Nhưng bây giờ lại có thể khôi phục tri giác, còn thôi động trận pháp, hoàn toàn vượt quá dự tính của hắn.

Triệu Hạo hít sâu một hơi:

"Không chỉ là Kim Châm Độ Đan Chi Pháp, Đan đạo Y thuật của hắn, đều có thành tựu cực cao!"

Ánh mắt của Hạ trưởng lão cũng rơi trên người Yến Triệu Ca:

- Quảng Thừa công tử cũng không phải là long trung chi nhân, mà là long trung chi long, tin đồn dĩ nhiên là thật?!

Đừng nói đám người Thương Mang Sơn bất ngờ, cho dù Võ giả của Đông Đường quốc cũng hoảng sợ.

Có người lo lắng trong lòng:

"Sẽ không phải là pháp môn kích thích tiềm lực đi, mạnh mẽ khiến hạ đến thức tỉnh, sau đó thương thế nặng thêm, thậm chí "long ngự tân thiên" (chết) đi?"

"Chẳng lẽ là hồi quang phản chiếu, giống như ánh chiều tà?"

Yến Triệu Ca cảm thấy ánh mắt lo lắng của mọi người xung quanh, không khỏi trợn mắt.

"Ta nói các người biết, không nên xem thường nghề nghiệp nhân viên quản lý thư viện này a."

Triệu Thế Thành gật đầu cùng Yến Triệu Ca, sau đó đứng dậy:

- Trẫm nhất thời bị bệnh nhẹ, hiện tại đã không còn đáng ngại.
- Làm phiền Hạ trưởng lão tự mình tới thăm, nơi đây là Trấn Long Uyên, cũng không phải là địa phương thích hợp nói chuyện.
- Sau khi mọi người ra ngoài, trẫm thiết yến trong hoàng cung Cảnh Dương Thành, chiêu đãi Hạ trưởng lão cùng các vị Thương Mang Sơn.

Hạ trưởng lão nhìn Triệu Thế Thành, nhíu mày.

Hắn không tin thương thế của Triệu Thế Thành lại khỏi hẳn nhanh như vậy.

Nhưng Triệu Thế Thành hiện tại có mấy thành thực lực, hẳn không nắm được.

Lực lượng của Cảnh Dương đại trận, Triệu Thế Thành có thể dẫn dắt mấy phần, cũng không biết rõ.

Nếu như Triệu Thế Thành ở trạng thái đỉnh phong, lại có đại trận tương trợ, Hạ trưởng lão cũng không phải là đối thủ.

Ánh mắt của Triệu Hạo đảo qua Yến Triệu Ca cùng Triệu Thế Thành.

Triệu Thế Thành cũng không liếc nhìn Triệu Hạo.

Ban đầu hẳn ở Cảnh Dương Thành trợ giúp Quảng Thừa Sơn bức lui Đại Nhật Thánh Tông, Triệu Hạo đã chặt đứt với hắn rồi.

Mà bây giờ Triệu Hạo xuất hiện cùng đám người Thương Mang Sơn, cũng để cho Triệu Thế Thành đoạn tuyệt với Triệu Hạo.

Triệu Thế Thành nhìn Hạ trưởng lão, bình tĩnh nói:

- Đây không phải là địa phương nói chuyện, trầm cáo từ trước, Hạ trưởng lão thỉnh cứ tự tiện.

Dứt lời, hai chương của hắc vượn ra trước, sau đó nhấn một cái vào hư không.

Linh văn của trận pháp rung động, luồng khí di chuyển, lấy Triệu Thế Thành làm trung tâm, cuốn lấy đám người Yến Triệu Ca, A Hồ cùng Võ gia Đông Đường bay ra Trấn Long Uyên.

Sắc mặt của Hạ trưởng lão phát chìm, nếu buông tha, thực sự hắc không cam lòng.

Tuy rằng trong lòng không có mười phần nắm chắc, nhưng hắc cũng không do dự mà xuất thủ ngăn chặn đám người Yến Triệu Ca, Triệu Thế Thành.

Thế nhưng lúc này, phương xa đột nhiên truyền đến rung động kịch liệt.

Đao khí lăng liệt truyền đến, cắt toái hư không, Trấn Long Uyên hầu như muốn tan vỡ.

- Là Đông Châu Trưởng lão của Quảng Thừa Sơn, cùng Đông Thăng Quân của Đại Nhật Thánh Tông, bọn họ chạy tới rồi!

Một đạo đao khí ngang trời mà tới, chém đoạn lối đi của đám người Thương Mang Sơn.

Đao quang kim sắc sáng lên, chiến đấu cùng một chỗ với đao khí rộng lớn.

Nhưng cơ hội để Thương Mang Sơn truy kích đám người Yến Triệu Ca đã mất, đuổi theo cũng không kịp.

Sắc mặt của Hạ trường lão tối lại:

- Thời cơ đã mất, thế cục tiếp theo chúng ta nắm không được.
- Đi, liên hệ với thủ tọa trường lão của bản môn, rồi mới quyết định tiến hay lui.

Hắn nhìn về phía Triệu Hạo:

- Người tiếp tục ở lại Đông Đường, ngày sau rất khó khăn.

Triệu Hạo trầm mặc không nói.

Đám người Yến Triệu Ca cùng Triệu Thế Thành, cũng có thể cảm giác được Tần trường lão cùng Đông Thăng Quân tới gần.

Không chỉ có như vậy, Khổng trường lão cùng cường giả Đại Tông Sư nữ tính kia của Đại Nhật Thánh Tông, cũng từ trong Trấn Long Uyên đánh ra ngoài, chiến trường quét ngang khu vực mấy trăm dặm, đánh long trời lở đất.

- Thế bá, loạn lưu sát khí trong cơ thể ngài còn không trừ triệt để.

Yến Triệu Ca nhìn về phía Triệu Thế Thành:

- Tình huống bên Cảnh Dương Thành, ngài nắm chắc được bao nhiêu phần?

Sắc mặt của Triệu Thế Thành có chút tái nhợt, tập trung tinh tế cảm ứng, sau một lúc lâu mới nói:

- Thế Liệt, đã đánh vào trong hoàng cung.

- Có người của Đại Nhật Thánh Tông hỗ trợ, Hoàng thúc ngăn không được hẳn, quyền không chế đại trận đã bị hẳn cướp đi phân nửa.

- Bây giờ trăm không có trong hoàng cung, muốn đoạt lại quyền khống chế, có chút khó khăn.

Triệu Thế Thành bỏ ra một chương về trước, dòng khí cuộn lên, mang theo đám người Yến Triệu Ca rơi xuống đất.

Thân thể hiện tại của hẳn rất đáng lo, cần phải bảo tồn khí lực ứng phó với đại chiến sắp tới.

May mà trên lãnh thổ của Đông Đường đều có trạm dịch, mọi người không cần lo lắng về vấn đề đi lại.

- Hiện tại chạy về Cảnh Dương, thời gian không còn kịp, ưu thế của Triệu Thế Liệt sẽ càng lúc càng lớn.

Yến Triệu Ca nói rằng:

- Thế bá, ta có một ý tưởng, có thể thử một lần.

Triệu Thế Thành quay đầu lại nhìn hẳn:

- Hả? Triệu Ca có ý tưởng gì?

Yến Triệu Ca nói:

- Linh Phong Cốc của bản môn, cách Lâm Uyên Thành không xa, cũng gần với Trấn Long Uyên.

- Nơi này có dự trữ một lượng vật tư, chúng ta có thể thử bố trí một trận pháp nghịch chuyển.

Ánh mắt của Triệu Thế Thành sáng lên:

- Bố trí trận pháp nghịch chuyển không dễ, Triệu Ca nói như vậy, là có phương pháp nhanh chóng sao?

Yến Triệu Ca nói:

- Trong tay ta có một trận đồ, có thể liều một lần.
- Tuy nói là liều, nhưng so với quay về Cảnh Dương Thành thì có hy vọng lớn hơn.

Triệu Thế Thành nghe vậy cũng động lòng, nhưng lại truyền âm hỏi:

- Nếu là Linh Phong Cốc, mỏ Vân Văn Thạch. . .

Yến Triệu Ca cũng truyền âm đáp lại:

- Đã khai chiến, thái độ làm người của Hứa Xuyên trưởng lão cũng lão luyện, nên phải có an bài rồi, không cần lo lắng bí mật bị tiết lộ.
- Người của Thương Mang Sơn đã bị Tần trưởng lão ngăn trở, nhưng bọn hắn ở ngoài Đông Đường, trên địa giới Sơn Vực, khẳng định có trọng binh đang đợi tin tức, chờ phát động.
- Đại Nhật Thánh Tông cũng đang hành động.
- Triệu Thế Liệt ở Cảnh Dương Thành xâm lược như lửa.
- Lúc này phải tranh thủ thời gian!

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 79: Đại quân áp cảnh

Triệu Thế Thành nhìn về phía Yến Triệu Ca:

- Trận đồ của người, có thể dễ trăm đánh giá không.

Khi hắn đang nói chuyện, thì Yến Triệu Ca cũng lấy một tấm lụa mỏng ra.

Đưa Cường khí vào, tấm lụa cũng không hỏng, mà có vết tích lưu lại, giữa tiếng "bá bá", một trận đồ phức tạp hiện ra trước mắt Triệu Thế Thành.

Triệu Thế Thành kiểm tra kỹ, đối chiếu cùng với tri thức trận lý trong đầu, bỗng nhiên có cảm giác rộng mở thông suốt.

- Biện pháp này có thể thực hiện!

Triệu Thế Thành nói:

- Nhưng muốn bày trận, vật liệu có đủ hay không.

Yến Triệu Ca nói:

- Vật tư tích lũy trong Linh Phong Cốc rất nhiều, nếu không đủ, có thể điều động từ Lâm Uyên Thành.

Vật liệu cần bày trận, trong Linh Phong Cốc sẽ không thiếu.

. . . cho dù không thiếu, nhưng ngay trước mặt đám người Đông Đường quốc, nó cũng phải là thiếu.

Nếu không phải lâm thời chuẩn bị, mà sớm đã an bài trước, cái này là muốn nhằm vào Đại Nhật Thánh Tông sao?

Dù sao, trận đồ nghịch chuyển, có năng lực dao động Cảnh Dương đại trận.

Cho dù Triệu Thế Thành không nghĩ vậy, nhưng những cường giả Đông Đường quốc khác chưa hẳn sẽ không dị nghị gì.

Đã quyết định phương pháp, đoàn người liền chạy đi Linh Phong Cốc, dọc đường đi cũng có tin tức không ngừng truyền lại.

Đông Đường ngoại trừ Cảnh Dương Thành, không có loạn lên hết, nhưng sản nghiệp của Quảng Thừa Sơn tại Đông Đường quốc đều lọt vào sự uy hiếp của Đại Nhật Thánh Tông.

Ngoài Linh Phong Cốc, càng có người vây công.

Đoàn người của Yến Triệu Ca rất nhanh đem những cản trở này quét sạch, Chấp Sự Trưởng lão Hứa Xuyên nhận được tin tức, lập tức đi ra, nghênh tiếp Yến Triệu Ca cùng Triệu Thế Thành vào trong.

Hiện tại, hẳn đảm nhiệm Linh Phong Cốc Chấp Sự, Linh Phong Cốc có quan hệ trọng đại hơn trước kia rất nhiều, cho nên lực lượng phòng ngự ở đây cũng mạnh mẽ hơn.

- Hứa trưởng lão, dựa theo ta đưa cho người, nhanh chóng chuẩn bị đầy đủ những thứ này, thiếu cái gì, cứ liệt kê ra.

Sau khi Yến Triệu Ca gặp mặt cũng không khách sáo.

Hứa Xuyên cũng biết nặng nhẹ, bình tĩnh nhận danh sách mà Yến Triệu Ca liệt kê ra, nhanh chóng triệu tập vật tư, sau đó đem những đồ vật còn thiếu hồi báo.

- Máy thứ này, ở Lâm Uyên Thành đều có.

Hứa Xuyên nói nhanh:

- Không biết kho phòng của bản môn hiện tại có thất thủ hay không, nhưng cho dù không có, những địa phương khác gần Lâm Uyên Thành, khẳng định sẽ có.

- Bất kể kho phòng của Đại Nhật Thánh Tông hay Thương Mang Sơn, cũng không thiếu!

Yến Triệu Ca tiếp nhận danh sách trong tay Hứa Xuyên, quay đầu nói với A Hồ:

- A Hồ, tình huống khẩn cấp, người đi một chuyến, chú ý an toàn.

Triệu Thế Thành cùng Yến Triệu Ca đều phải lưu lại bố trí trận pháp, trong những người khác chỉ có thực lực của A Hồ là mạnh nhất.

A Hồ thật thà cười:

- Công tử yên tâm, một lát sau ta sẽ trở lại.

Dứt lời, xoay người đi ra Linh Phong Cốc, chạy thẳng đến Lâm Uyên Thành.

Triệu Thế Thành nhìn bóng lưng của A Hồ đi xa:

- Mặc dù Yến Địch không truyền Quảng Thừa bí truyền cho hắn, nhưng Hắc Yểm Thần Phong Quyết, hay Quỷ Hồ Thần Trảo, đều là Võ học cao cấp nhất a.

Trong ánh mắt của Yến Triệu Ca một tia ấm áp:

- Năm đó cha cũng muốn nhận A Hổ làm đồ đệ, nhưng A Hổ nhất định không chịu.

- Cho nên cha ta mới đem tuyệt học đích truyền của Phong Vực Thánh địa đã bị diệt năm đó truyền thụ cho A Hổ.

Những năm gần đây, Yến Địch kỳ thực đối đãi với A Hổ giống như đồ đệ, mà nguyên chủ thân thể của Yến Triệu Ca, cùng A Hổ cũng vừa là bộc vừa là bạn.

Sau khi Yến Triệu Ca đi tới thế giới này, ở chung với đại hán này lâu ngày, cũng không đối đãi hằn như người hầu.

Lúc bình thường còn trêu chọc nhau, vui vẻ.

So với một số người gặp cũng chưa gặp qua, nói đều chưa nói được một câu, chỉ tồn tại trong trí nhớ của nguyên chủ thân thể, giao tình với A Hổ càng ngày càng thâm hậu, cùng nguyên chủ thân thể dần dần hợp lại.

Nếu không phải A Hổ nhìn qua không biết lớn nhỏ, nhưng vẫn kiên quyết tuân thủ một vài quy củ, hẳn có thể là người bạn thứ nhất của Yến Triệu Ca sau khi đi tới thế giới này.

Vừa nói chuyện cùng Triệu Thế Thành, Yến Triệu Ca bắt đầu giúp đỡ Triệu Thế Thành, bố trí một trận pháp mới trong Linh Phong Cốc.

Nhìn trận pháp này sơ qua, giống như cùng loại với Cảnh Dương đại trận của Đông Đường quốc.

Nhưng khi nhìn kỹ những Linh văn trận pháp, toàn bộ chúng đều tương phản với Cảnh Dương đại trận chân chính.

Giống như một cái gương phản chiếu.

Trận pháp dần thành hình, có Linh quang sáng lên, từng đạo trận văn kéo dài ra bốn phương tám hướng, dần dần bao trùm cả Linh Phong Cốc.

Triệu Thế Thành ngồi trên trung tâm trận pháp, một tay nắm lại, tay còn lại đánh vào mặt đất.

Cảnh Dương đại trận bị hấn dẫn dắt, Linh quang trên trận văn, càng ngày càng sáng chói.

Chỉ là Linh quang chớp loé liên tục, có vẻ không ổn định.

Yến Triệu Ca biết, là do Cảnh Dương Thành bên kia, Cẩn Vương Triệu Thế Liệt gây rối loạn.

Vẻ mặt của Triệu Thế Thành không đổi, bình tĩnh ngồi ngay ngắn, dẫn động trận lực, đồng thời dẫn động trận lực nghịch chuyển trong Linh Phong Cốc, cùng đại trận nhà mình tương hợp.

Ánh mắt của hắn chớp động, long bào trên người có kim quang hiện lên.

Kim quang như vậy, giống như phủ lên Triệu Thế Thành một kiện áo giáp long lân.

Đây chính là đệ nhất chí bảo của Đông Đường, Trung phẩm Linh binh, Kim Lân Long Hoa Khải.

Bình thường không hiện, ẩn dấu trong cơ thể của Triệu Thế Thành, lúc cần, sẽ hóa thành quang khải, bám vào thân.

Trong Trấn Long Uyên, nhờ có lực lượng cường đại của Trung phẩm Linh binh bảo hộ, bằng không lúc đó đại trận đột ngột nghịch chuyển, dị biến trong Trấn Long Uyên phản kích, Triệu Thế Thành có thể còn mạng hay không còn không biết.

Tay trái của Yến Triệu Ca ngắt kiếm quyết, tay phải kéo ra, một đạo bích quang xông thẳng lên trời, sau đó rơi vào trung tâm trận pháp trước mặt Triệu Thế Thành.

Đó chính là Linh binh tùy thân của Yến Triệu Ca, Bích Long Linh Kiếm.

Triệu Thế Thành điểm nhẹ trên mũi kiếm, lập tức liền phát ra tiếng long ngâm.

Bích Long Linh Kiếm treo giữa không trung, tự sinh linh tính, không rơi xuống đất.

Trên mũi kiếm có ánh sáng lưu chuyển, mơ hồ hiện lên long ảnh, chuyển động liên tục.

Kim Lân Long Hoa Khải trên người Triệu Thế Thành cũng có quang ảnh Kim Long chớp động, phát ra tiếng long ngâm cuồn cuộn.

Kim Lân Long Hoa Khải toạ trấn đại trận được Triệu Thế Thành dẫn dắt, mà Bích Long Linh Kiếm thì trấn áp trận pháp nghịch chuyển trong Linh Phong Cốc.

Song long toả sáng, hai trận song song, khí thế càng ngày càng mạnh.

Nhưng vào lúc này, Võ giả Quảng Thừa Sơn cùng Võ giả Đông Đường trong cốc, nhú mày lại.

Có khí thế cường đại, từ bên ngoài Linh Phong Cốc đè ép vào trong cốc.

Một vòng mặt trời kim sắc, mọc lên từ cốc khẩu (cửa), khí tức kinh khủng, tới gần đại trận bên trong sơn cốc.

- Đại Nhật Thánh Tông! Đại Tông Sư!

Yến Triệu Ca nhúu mày lại, người này có tu vi không bằng Triệu Thế Thành, Nghiêm Húc, nhưng cũng là hàng thật Đại Tông Sư!

Khuôn mặt của Triệu Thế Thành trầm tĩnh, nắm tay đánh lên hư không.

Dưới trận pháp dẫn động, lực lượng đánh tới mặt trời kim sắc.

Lực lượng hai bên đụng nhau, liên bạo phát ra ánh sáng chói mắt, làm người khác khó có thể nhìn thẳng.

Thương thế lúc này của Triệu Thế Thành vẫn chưa khôi phục, lực lượng của trận pháp đang đấu với Cảnh Dương bên kia.

Đại Tông Sư bị hấn ngăn cản, không cách nào tiến vào, nhưng Triệu Thế Thành cùng lực lượng của trận pháp cũng bị chế trụ.

Tại nơi Đại Tông Sư của Đại Nhật Thánh Tông, phòng ngự của trận pháp có một lỗ thủng.

Người bên ngoài sơn cốc di chuyển, một đám Võ giả Đại Nhật Thánh Tông, vọt vào.

Trong đó có nhiều người, khí thế kinh khủng, lúc đi lại giống như rung chuyển hư không xung quanh.

Lòng của mọi người trong Linh Phong Cốc đều chìm xuống:

- Nhiều Tiên Thiên Tông Sư như vậy!

Yến Triệu Ca nhìn kỹ lại, trong đó có một người, mặc áo bào trắng, khuôn mặt râu ria, ánh mắt thâm độc như xà, bất ngờ chính là Tiêu Thăng.

Tiêu Thăng vào sơn cốc, ánh mắt quét qua, lực chú ý tập trung trên người Yến Triệu Ca.

- Yến! Triệu! Ca!

Tiêu Thăng gặng từng chữ một, con mắt giống như bốc cháy.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 80: Linh Phong Cốc công phòng

Yến Triệu Ca nhìn Tiêu Thăng một cái, rồi không để ý nữa.

"So với dự đoán còn nhanh hơn, không chỉ là Đông Đường quốc có vấn đề. . ."

Yến Triệu Ca hí mắt lại:

"Nghiêm Húc. . ."

Cường giả của Đại Nhật Thánh Tông đông đảo, Yến Triệu Ca phải trợ giúp Triệu Thế Thành duy trì trận pháp, lập tức kêu lớn:

- Hứa trưởng lão!

- Ta rõ.

Chính sự trước mắt, Hứa Xuyên không có bộ dạng nịnh hót lấu cá nữa.

Hắn bình tĩnh chỉ huy những Võ giả Quảng Thừa Sơn dưới trướng, đi đầu nghênh đón Võ giả của Đại Nhật Thánh Tông.

Võ giả Đông Đường đi cùng Yến Triệu Ca, Triệu Thế Thành, cũng tiến lên nghênh chiến.

Võ giả Đại Nhật Thánh Tông tới đây, tập hợp nhiều người tinh nhuệ, cao thủ đông đảo.

Bởi vì Vân Văn Thạch có thể sản xuất Ngọc Tinh Tủy, mặc dù Quảng Thừa Sơn có thể che dấu tai mắt người khác, không giống trống khua chiêng, nhưng Linh Phong Cốc ngoại buông nội chặt, lực lượng phòng ngự bí mật tăng lên.

Nếu không có như vậy, lúc này sợ là đã bị Đại Nhật Thánh Tông công phá.

Nhưng mà, rất nhiều cường giả Tông Sư của Đại Nhật Thánh Tông đồng loạt ra tay, làm cho áp lực lên Linh Phong Cốc tăng mạnh.

Hứa Xuyên cùng cường giả Tiên Thiên Tông Sư của Đông Đường, cùng nhau đẩy lùi đối thủ ra bên ngoài.

Chiến cuộc của hai bên, trong lúc này liền rơi vào giằng co.

Tên Đại Tông Sư của Đại Nhật Thánh Tông đang bị ngăn ngoài sơn cốc, thể tấn công như thủy triều, không ngừng phát ra công kích vào Linh Phong Cốc cùng Triệu Thế Thành.

Vẻ mặt của Yến Triệu Ca và Triệu Thế Thành đều nghiêm túc.

Bởi vì phải ứng phó với công kích như thế này, có thể làm tranh đoạt bên Cảnh Dương Thành lại rơi xuống hạ phong lần nữa.

Hai bên chiến trường, mang áp lực rất lớn cho Triệu Thế Thành.

Trận pháp nghịch chuyển chưa bố trí thoả đáng, Cảnh Vương Triệu Thế Liệt ở Cảnh Dương Thành liên tục ra sức, quyền khống chế Cảnh Dương đại trận từ từ rơi vào tay hắn.

Nếu cứ kéo dài như thế, Linh Phong Cốc bên này, lực lượng trận pháp bị Triệu Thế Thành dẫn dắt, cũng dần dần không đủ dùng.

Đại Tông Sư bên địch nhân đang cùng giao thủ, chắc cũng cảm thấy chuyện này.

Hắn thét dài một tiếng:

- Triệu Thế Thành, ngươi khăng khăng cố chấp, làm địch nhân với Thánh Tông ta, đây chính là kết cục của ngươi!

- Người quá ngu muội, không thấy rõ thiên hạ đại thế, Quảng Thừa Sơn từ lâu đã là ánh chiều tà, Thánh Tông ta là mặt trời ban trưa!

- Đệ đệ Triệu Thế Liệt của ngươi thông minh hơn ngươi nhiều lắm, vì Đông Đường lo lắng, ngôi vị hoàng đế vẫn là hắn ngồi mới tốt!

Vừa nói, hai chưởng của hắn hợp lại, đẩy về phía trước.

Đại Nhật Thất Pháp, Trung Thiên Thần Chưởng!

Thái dương treo trên cao, như mặt trời ban trưa!

Một đòn mạnh mẽ, sở trường về lực lượng, đem Võ đạo thiên (nghiêng) về mãnh liệt dữ dội này của Đại Nhật Thánh Tông bày ra vô cùng nhuần nhuyễn!

Lấy thế đè người, lấy lực áp người.

Tu vi thực lực của Võ giả càng cao, uy lực của môn Võ học này càng mạnh.

Lúc này, một Đại Tông Sư thi triển Trung Thiên Thần Chưởng, Triều Nguyên Long ở cảnh giới Tông Sư không thể so sánh được.

Mọi người tại đây, đều cảm thấy trước mắt một mảnh vàng rực, nóng cháy mãnh liệt.

Một đám Võ giả Tông Sư, cảm thấy Cường khí của bản thân dưới một chưởng này dường như bị thiêu đốt!

Triệu Thế Thành biểu hiện ngưng trọng, khuôn mặt biến thành màu đen.

Hai khí màu xanh đỏ, hiện lên trên mặt hắn lần nữa.

Loạn lưu sát khí chưa được thanh trừ sạch sẽ trong cơ thể Triệu Thế Thành liên tục tác loạn.

Lúc này lại cùng người khác giao thủ, dưới áp lực, sát khí tác loạn càng ngày càng kịch liệt.

Hắn hít sâu một hơi, lần thứ hai đánh ra một quyền, Kim Lân Long Hoa Khải trên người chớp động quang mang, truyền ra tiếng long ngâm.

Tên Đại Tông Sư của Đại Nhật Thánh Tông, khẽ quát một tiếng, trên cánh tay phải có tử kim quang mang sáng lên.

Đó là một cái bao tay, cả bao tay là vàng ròng, có chín viên tinh thạch màu tím sáng rực, khí thế ngút trời.

Cũng là một kiện Linh binh!

Hai bên đụng nhau, cả thân thể của Triệu Thế Thành đều chấn động.

Trận pháp lay động một cái, ưu thế của Triệu Thế Liệt bên Cảnh Dương Thành càng lớn hơn nữa.

Ngược lại, lực lượng trận pháp mà Triệu Thế Thành có thể dẫn động giảm xuống lần nữa.

Đại Tông Sư của Đại Nhật Thánh Tông được thể không buông, liên tục đánh ra Trung Thiên Thần Chưởng, đánh cho không gian chấn động liên tục, như muốn vỡ vụn ra.

Mặt trời rực rỡ chiếu rọi, ánh sáng Linh văn của trận pháp, đều ảm đạm xuống.

Triệu Thế Thành đành phải co rút lại vòng tròn phòng ngự của mình.

Nhưng vì thế, thế tiến công của địch nhân, liền lan đến phòng ngự của Linh Phong Cốc.

Dưới Đại Tông Sư giúp đỡ, một đám Võ giả Đại Nhật Thánh Tông từng bước ép sát.

Tầm nhìn của Tiêu Thăng quét qua tất cả mọi người, nhìn chòng chọc vào Yến Triệu Ca, ánh mắt thâm độc như xà.

Một Tiên Thiên Tông Sư bên cạnh hắn, tay trái ngắt kiếm quyết, tay phải vỗ vào hộp kiếm.

Kiểm quang sáng lên, phá vỡ chân trời, giống như mặt trời mọc lên từ phương đông, ánh sáng bình minh.

Đại Nhật Thất Pháp, Phá Hiếu Thần Kiếm!

Hạ phẩm Linh binh, Lưu Hoả Kiếm!

Kiểm quang kinh thiên, như ánh rạng đông, mặt trời mọc lên từ phương đông, đến mặt trời nhô lên cao, đến khi mặt trời ngã về tây, một kiếm diễn biến mặt trời thẳng trầm, từ thủy đến chung (khởi đầu - chung kết).

Yến Triệu Ca thấy thế, lảng không bỏ ra một chiêu, Huy Nhật Luân bay ra!

Nhìn thấy Huy Nhật Luân, động tác của Võ giả Đại Nhật Thánh Tông đều có chút ngừng lại, nhưng tiếp tục tấn công mạnh hơn.

Tiêu Thăng gắt gao nhìn chòng chọc vào Huy Nhật Luân, vành mắt muốn nứt ra.

Hắn rống một tiếng bén nhọn, đánh ra một chưởng.

Trong lòng bàn tay chớp động một đồ văn, giống như mặt trời.

Huy Nhật Luân trên không, động tác liền chậm lại.

"Sặc! Quả nhiên. . ."

Yến Triệu Ca nhú mày:

"Đáng tiếc phải dùng Bích Long Linh Kiếm bố trí trận pháp nghịch chuyển, bằng không đổi lại là tốt rồi."

Huy Nhật Luân trên không trung bị kiềm hãm, Võ giả Đại Nhật Thánh Tông thôi động Lưu Hoả Kiếm, đánh xuống Linh Phong Cốc.

Trận pháp phòng ngự của Linh Phong Cốc bị Đại Tông Sư của đối phương áp bách, lúc này lại chịu một đòn của Lưu Hoả Kiếm, cuối cùng cũng bị xé ra một cái khe!

Một đám Võ giả Đại Nhật Thánh Tông liền nhảy vào!

Tiêu Thăng quay đầu lại nhìn về phía tên Tiên Thiên Tông Sư kia:

- Lương trưởng lão, giúp ta một tay!

Tên Tiên Thiên Tông Sư kia gật đầu, một chiêu Phá Hiếu Thần Kiếm.

Lưu Hoả Kiếm hoá thành một đạo hồng quang, cuốn lấy Huy Nhật Luân.

Yến Triệu Ca vẫn lạnh nhạt một màn này, thân hình vụt tới bên người Triệu Thế Thành.

Nắm lấy Bích Long Linh Kiếm, kiếm quyết của Yến Triệu Ca dẫn động, Linh văn của trận pháp nghịch chuyển sáng lên.

Tình thế bên Triệu Thế Thành, cũng ổn định lại một chút.

Tiêu Thăng phóng lên, chụp tới Huy Nhật Luân, Huy Nhật Luân chấn động kịch liệt, đồ văn hình mặt trời trong lòng bàn tay của Tiêu Thăng phát sáng.

Rung động của Huy Nhật Luân, bắt đầu ngưng lại.

Tiêu Thăng nhắm mắt lại, trong bóng tối, giống như có ánh mặt trời dần sáng lên.

Cảm thụ liên hệ giữa mình cùng Huy Nhật Luân thành lập lại, lấy lại được Linh binh, làm Tiêu Thăng không nhìn được mà thả lỏng cả người, lỗ chân lông toàn thân giống như mở ra.

Hắn bắt đầu khu trục liên hệ của Yến Triệu Ca cùng Huy Nhật Luân.

Tiêu Thăng mở mắt ra, trong đôi mắt chớp động lãnh quang, nhìn Yến Triệu Ca nói:

- Yến Triệu Ca, người cũng là một nhân vật.
- Nhưng người càng kiệt xuất, đối với Đại Nhật Thánh Tông uy hiếp càng lớn!
- Ta cũng phải thừa nhận, sỉ nhục người cho ta, ta không cách nào rửa sạch.
- Nhưng muốn bóp chết người, có người có thể làm được!

Một đám Võ giả Đại Nhật Thánh Tông, cùng đám người Hứa Xuyên đánh thành một đoàn.

Nhưng cao thủ của Đại Nhật Thánh Tông rất nhiều, không có trận pháp của Linh Phong Cốc giúp trợ, đám người Hứa Xuyên liền rơi vào hạ phong.

Đại Nhật Thánh Tông phân một người, là một Tiên Thiên Tông Sư, đi tới Yến Triệu Ca!

Yến Triệu Ca nhìn người này.

Đối phương bước ra một bước, không gian cảnh vật xung quanh giống như run rẩy!

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SƯ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 81: Tiêu Thăng, chạy đi đâu?!

Yến Triệu Ca nhìn về phía Tiên Thiên Tông Sư của Đại Nhật Thánh Tông, đối phương dần tiếp cận.

Lúc này đột nhiên một tiếng rống to từ phương xa truyền tới, nhanh chóng đến gần.

Cường khí toàn thân của A Hồ bùng nổ, giống như một cơn lốc màu đen chắn trước Yến Triệu Ca.

- Công tử, ta đã trở về!

A Hồ nói, cưỡi xuống bọc hành lý to lớn phía sau, ném cho Yến Triệu Ca.

Sau đó bước ra, đã đến trước mặt Võ giả Đại Nhật Thánh Tông.

A Hồ không nói một lời, hai trảo đan vào nhau, một cơn lốc màu đen phô thiên cái địa cuốn đi tất cả.

Tên Võ giả Đại Nhật Thánh Tông này gầm lên, Cường khí hóa thành thiên địa hư ảo, mặt trời sáng rực chiếu rọi.

Ánh mặt trời kim sắc đập vào cơn lốc trong nháy mắt.

A Hồ nhe răng cười, thân hình to lớn giống như quỷ ảnh phiêu hốt bất định.

Lại giống như một con hổ màu đen to lớn lao ra cơn lốc cắn người!

Thân hình của A Hồ đột nhiên cúi xuống, sau đó nhảy một cái, xé rách mặt trời kim sắc, hai tay trao tới yết hầu của đối thủ!

Quỷ Hồ Thần Trao lướt qua, không khí giống như bị xé rách thành từng mảnh!

Cơn lốc màu đen hoá thành đầu mãnh hổ, mở cái miệng to như chậu máu, trực tiếp cắn nuốt địch nhân!

Vẻ mặt của Tiên Thiên Tông Sư thôi động Lưu Hỏa Kiếm ngưng trọng, tạm thời bỏ qua Huy Nhật Luân, thúc đẩy Lưu Hỏa Kiếm chém tới A Hồ.

Trên người A Hồ sáng lên, một kiện quang khái (giáp) màu đen hiện lên, ngăn trở công kích của Lưu Hỏa Kiếm.

Hắn gầm một tiếng, phân ra một trao, chặn lại Phá Hiếu Thần Kiếm của đối thủ.

Địch nhân thứ nhất giao thủ cùng hắn, vội vàng thi triển thân pháp Đại Nhật Đông Thăng Hoàn Thiên Túng lui về sau, cả người đầm mồ hôi lạnh!

Lưu Hỏa Kiếm cùng Hắc Yểm U Khảm của A Hồ kiềm chế lẫn nhau, hai Tiên Thiên Tông Sư của Đại Nhật Thánh Tông đồng thời hét lớn, sau đó liền thấy cương phong (gió mạnh) kinh thiên, thiên địa hư ảo bao phủ bốn phương.

Đều nói bầu trời không có hai mặt trời, nhưng bây giờ trước mắt A Hồ đã xuất hiện hai mặt trời!

Một cái như mặt trời giữa trưa, treo trên đỉnh đầu, một cái như mặt trời buổi sáng ánh rạng đông rực rỡ!

A Hồ không sợ hãi, Cường khí toàn thân bạo phát, vọt lên, như hổ nhảy.

Vân tòng long, phong tòng hổ! (mây theo rồng, gió theo hổ)

Hắn điên cuồng hét lên, cơn lốc màu đen cuộn cuộn khắp trời, cát bay đá nhảy, vô cùng kinh khủng!

Yến Triệu Ca tiếp được bọc hành lý của A Hồ, nhanh chóng lấy các vật phẩm trong đó ra.

Thúc đẩy Cường khí, Yến Triệu Ca giơ tay ra, các vật phẩm bay vào trong trận pháp nghịch chuyển.

Yến Triệu Ca bấm pháp quyết, từng đạo Linh văn trong trận pháp nghịch chuyển càng sáng chói, kết cấu tổng thể, nhanh chóng hoàn chỉnh.

Người của Đại Nhật Thánh Tông cũng nhận thấy ảo diệu của trận pháp nghịch chuyển, nhưng không ngờ lại bố trí nhanh như vậy.

Tên Đại Tông Sư đang đánh phá phòng ngự của Triệu Thế Thành, muốn huỷ trận pháp nghịch chuyển, lại bị Triệu Thế Thành ngăn trở, không cách nào làm được.

Lúc này, mắt thấy trận pháp hoàn thành, trong lòng liền sinh ra dự cảm không ổn.

- Đốt!

Yến Triệu Ca quát khẽ một tiếng, vung tay, Bích Long Linh Kiếm bay lên giữa không trung.

Sau đó hai chưởng đẩy về phía trước, lăng không (giữa không trung) vỡ xuống một cái!

Trận pháp nghịch chuyển trong Linh Phong Cốc thành hình, "ầm ầm" vận chuyển, liên kết thành một thể với đại trận của Triệu Thế Thành đang dẫn động!

Linh văn trên đại trận, chớp động hồng quang dữ dội quỷ dị!

Hồng quang hiện lên, Cảnh Dương Thành ở xa, trong hoàng cung, toàn thân của Triệu Thế Liệt đang dẫn dắt đại trận chấn động mạnh, phun ra một ngụm máu tươi!

Yến Triệu Ca gấp gáp nói:

- Thế bá, nhân lúc hiện tại!

Triệu Thế Thành không nói một lời, đứng ở trong trận pháp, đánh ra một quyền.

Yến Triệu Ca nhìn lại, chỉ thấy trên đỉnh đầu của hắc mớ hồ có một gốc linh thụ đón gió phấp phới, sừng sững che trời.

Lực lượng của Kim Lân Long Hoa Khải được thôi động hoàn toàn, Triệu Thế Thành đánh ra một quyền, lực lượng của đại trận đột nhiên tăng cường.

Tên Đại Tông Sư của Đại Nhật Thánh Tông đang chiếm thượng phong, lộ ra kinh sợ, lập tức thối lui!

- Yến Triệu Ca!

Đám người Tiêu Thăng đều giật mình, không nghĩ tới phe mình đang chiếm thượng phong, Yến Triệu Ca vẫn còn có khả năng lật bàn.

- Cho dù trận pháp nghịch chuyển cùng trận pháp nguyên bản hợp lại, cũng không có hiệu quả mạnh mẽ như vậy đi!

Triệu Thế Thành trọng thương, Triệu Thế Liệt chiếm địa lợi của Cảnh Dương Thành.

Kết quả tranh đoạt quyền khống chế Cảnh Dương đại trận, Triệu Thế Thành lại chuyển bại thành thắng!

Một đạo quang kim sắc sáng lên từ phương xa.

Là một Tiên Thiên Tông Sư của Đại Nhật Thánh Tông đẩy lui đối thủ của mình, sau đó chém một chiêu Tây Tà Phần Thiên Dao tới Yến Triệu Ca!

Nhưng không đợi hấn tới gần, A Hổ giậm dừ hét lên một tiếng, tay trái vẫn là Quỷ Hồ Thần Trảo, tay phải hoá trảo thành quyền!

Đây là Võ học mà Yến Triệu Ca truyền thụ cho A Hổ!

Lục Linh Ma Quyền, Hồ Bào Ma Quyền!

A Hổ hoàn toàn điên cuồng, quyền đánh trảo bay, một người giữ quan ải, đem ba tên Tiên Thiên Tông Sư của Đại Nhật Thánh Tông ngăn lại!

Tiếng hổ gầm vang vọng toàn bộ Linh Phong Cốc, đám người Hứa Xuyên đều âm thầm kinh hãi.

Tiêu Thăng thấy thế, vẻ mặt âm độc, không tiếp tục thu Huy Nhật Luân.

- Chó ngoan không cản đường!

Tiêu Thăng độc ác nhìn Yến Triệu Ca cùng A Hổ:

- Nếu người trung tâm hộ chủ, ta sẽ đem hãn và cầu nô tài người cùng nhau làm thịt!

Nghe được ngữ khí âm trầm của Tiêu Thăng, Yến Triệu Ca nhìn qua.

Chỉ thấy Tiêu Thăng đột nhiên móc ra một đồ vật hình ống tròn từ trong ngực.

Hãn cầm một đầu, đầu còn lại nhắm vào A Hồ!

Yến Triệu Ca hét lớn:

- A Hồ, mau tránh! Là Thái Dương Vũ!

A Hồ nghe vậy, hơi do dự một chút.

Nhưng thân hình cao lớn, vẫn không né tránh.

Lông mi của Yến Triệu Ca dựng thẳng, A Hồ né tránh, Thái Dương Vũ của Tiêu Thăng liền nhắm ngay vào Yến Triệu Ca.

Cho nên, A Hồ không tránh!

Sau một khắc, ống tròn trong tay Tiêu Thăng, đột nhiên phát ra kim quang chói mắt.

Vô số châm nhọn kim sắc, giống như ánh mặt trời chiếu khắp trời đất, giống như mưa to tầm tã, không có kẽ hở!

Vô số Thái Dương Thần Châm, hoá thành ánh sáng menh mông, phóng tới A Hồ!

Thái Dương Vũ, ám khí bí bảo đích truyền của Đại Nhật Thánh Tông, chuyên phá Cường khí của Tông Sư!

Người có tu vi dưới Đại Tông Sư mà bị đánh chính diện, khó có thể tránh thoát!

Cho dù ba tên Tiên Thiên Tông Sư của Đại Nhật Thánh Tông cũng vội vã tránh ra một bên.

Hai mắt của A Hồ như bị thiêu đốt, điên cuồng hét lên, Cường khí hóa thành thiên địa hư ảo.

Cơn lốc màu đen cắn nuốt bốn phương, Hắc Yểm U Khải sáng lên, A Hồ toàn lực phòng ngự.

Tiếng va chạm bén nhọn không ngừng vang lên, trên người A Hồ phủ đầy Thái Dương Thần Châm sáng chói!

Một bên khác, Triệu Thế Thành ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, hai chương đẩy về phía trước.

Quyền không chế đại trận đã bị Triệu Thế Thành đoạt lại hoàn toàn.

Mặc dù Triệu Thế Thành trọng thương, nhưng có lực lượng của đại trận duy trì, sức mạnh không như bình thường.

Đầu tiên, hấn thôi động đại trận, phản chấn Cẩn Vương Triệu Thế Liệt còn chưa tỉnh hồn ở Cảnh Dương Thành xa xôi, làm hấn chảy máu lênh lán.

Sau đó vỗ một chương vào hư không, đánh cường giả Đại Tông Sư của Đại Nhật Thánh Tông thổ huyết lui ra.

Lực lượng của đại trận không ngừng mở rộng, phạm là Võ giả của Đại Nhật Thánh Tông đều bị bức lui.

Yến Triệu Ca lao ra, đỡ lấy A Hồ, đưa hấn giao cho đám người Hứa Xuyên.

Quay đầu lại, thấy Tiêu Thăng không ngừng lui về sau.

Yến Triệu Ca nổi giận quát lên:

- Tiêu Thăng, chạy đi đâu?!

Nhảy một cái, trong nháy mắt Yến Triệu Ca đã nhào tới trước mặt Tiêu Thăng, như mãnh hổ ra hang!

Lục Linh Ma Quyền, Hồ Bào Ma Quyền!

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 82: Yến Triệu Ca hung mãnh!

Yến Triệu Ca giống như mãnh hổ, gầm thét giết tới Tiêu Thăng!

Tiêu Thăng lui nhanh về sau, bay lên không, muốn kéo ra khoảng cách với Yến Triệu Ca.

Chân của Yến Triệu Ca đạp xuống liên tục, thanh hình cũng bay lên, bước ra vài bước, đi trên không trung!

Trong huyết khiếu toàn thân, Băng Long cùng Hoả Long chiếm giữ trong đó cùng nhau gầm thét.

Từng đạo sương băng cùng ánh lửa, từ trong người của Yến Triệu Ca bay ra, tương hợp cùng Cường khí, băng hỏa đan xen, giống như thần linh!

Quyền ra hổ gầm, khí như long ngâm!

Bắc Đẩu Chân Vũ Chi Thần, lực lượng trong huyết Huyết Môn Thương Khúc "âm âm" bạo phát!

Một quyền của Yến Triệu Ca trực tiếp đánh tan phòng ngự Tịch Chiếu Tàn Quang Thiên Huyền Chưởng của Tiêu Thăng!

Tiêu Thăng kinh hãi, vội vàng thi triển Đại Nhật Đông Thăng Hoàn Thiên Túng tránh né.

- Đốt!

Hét lớn một tiếng, sóng lưng của Yến Triệu Ca chột dũi thẳng, giống như Thần Long giãn ra thân thể!

Chiêu thức lần này dung nhập một kiếm thức biến hoá trong Tụ Lý Thanh Long, Vân Khởi Long Tương!

Vân Long vạn dặm, chớp mắt bay cao!

Vừa lúc thân thể của Tiêu Thăng không động đậy, tốc độ của Yến Triệu Ca còn nhanh hơn hẳn, xuất thủ hung hãn!

Nắm chặt hai quyền, mười ngón tay mở ra, cong ngón tay như móc, chia nhau bắt lấy hai tay của Tiêu Thăng!

Thân hình của hai người dừng lại trên không trung.

Yến Triệu Ca đá một cước vào ngực của Tiêu Thăng!

Đồng thời hai tay dùng lực, từng đạo Băng Long Cương khí cùng Hoả Long Cương khí xoắn lại bộc phát ra.

Lực lượng mạnh mẽ, như có thể bóp nát núi sông, đánh lên hai tay của Tiêu Thăng.

Tiêu Thăng bị một cước đá bay ra sau, nhưng hai tay của Tiêu Thăng bị nắm lại không buông!

Một đá một kéo lại, hai luồng lực lượng trái ngược, làm thân thể của Tiêu Thăng vặn lại giống như một cái khăn nát!

"Phịch!"

Một tiếng vang lớn, máu thịt văng tung tóe!

Mưa máu khắp trời, từ hai người giữa không trung, tung toé ra xung quanh!

Yến Triệu Ca gầm nhẹ, đem hai cánh tay của Tiêu Thăng từ trên người xé đứt!

Tiêu Thăng phát ra một tiếng gào thét chói tay:

- Yến Triệu Ca, người dám. . .

Yến Triệu Ca ném đi hai đoạn tay cụt của Tiêu Thăng, chân đạp hư không, đuổi theo Tiêu Thăng bị đá bay ra xa, hai tay giơ lên lần nữa!

- Người chết, đừng nói nhảm nhiều như vậy.

Võ giả Đại Nhật Thánh Tông xung quanh bị đại trận của Triệu Thế Thành bức lui, không kịp cứu viện, lúc này cùng gầm thét.

Vành mắt của Tiêu Thăng muốn nứt ra:

- Yến Triệu Ca! Người đừng đắc ý!

- Cho dù ngươi giết ta, cũng phải cùng ta chôn cùng!

- Ta ở dưới chờ ngươi!

Yến Triệu Ca chẳng thèm nghe, một trảo vươn ra, xuyên thẳng ngực của Tiêu Thăng!

Tay kia, năm ngón mở ra, che lại tầm mắt của Tiêu Thăng, chụp lên đỉnh đầu của hắn!

Bàn tay của Yến Triệu Ca cầm lấy đầu của Tiêu Thăng, cười lạnh nói:

- Ta sợ quá.

Nói xong, năm ngón tay siết chặt, đẩy về phía trước!

Lực lượng nhục thân cuồng bạo cùng Cương khí sắc bén cùng bạo phát!

Mưa máu tung toé lẫn nữa, Yến Triệu Ca bẻ gãy cổ của Tiêu Thăng, một tay kéo đầu của hắn!

Tiêu Thăng trừng lớn hai mắt, chết không nhắm mắt!

Toàn bộ Linh Phong Cốc, lập tức an tĩnh.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn Yến Triệu Ca, tay xách đầu lâu của Tiêu Thăng, sừng sững đứng giữa không trung.

- Yến Triệu Ca!

Sau một lúc, Võ giả của Đại Nhật Thánh Tông Võ đồng thời rống giận.

Lấy tên Đại Tông Sư kia dẫn đầu, cùng vọt tới Yến Triệu Ca.

Khuôn mặt của Triệu Thế Thành trong sơn cốc trầm tĩnh, tay trái nắm lại, tay phải mở ra đánh về trước.

Tùng đạo Quang Long kim sắc ngang dọc trời đất, lân giáp mở ra, long ngâm kinh thiên, giống như Chân Long giáng thế.

Võ giả của Đại Nhật Thánh Tông, bị Triệu Thế Thành dẫn động đại trận đánh lui liên tục, không thể tới gần Linh Phong Cốc.

Hứa Xuyên cùng các Tông Sư của Quảng Thừa Sơn và Đông Đường quốc bắt đầu phản công.

- Rút!

Đại Tông Sư của Đại Nhật Thánh Tông buồn bực rống một tiếng, dẫn theo môn hạ bỏ chạy.

Khéo miệng của Triệu Thế Thành rỉ máu, hai màu xanh đỏ chớp động trên mặt.

Hắn thu lại quyền thế, những người khác cũng ngừng truy kích.

Yến Triệu Ca mang theo đầu lâu của Tiêu Thăng quăng xuống đất, quay trở lại bên người A Hồ.

A Hồ khoan chân tại chỗ, quang huy trên Hắc Yểm U Khải âm đạm, trên quang khái (giáp) màu đen, đầy kim châm chằng chịt.

Tất cả kim châm đều đâm sâu vào trong quang khái.

Sắc mặt của A Hồ nhợt nhạt, may mà Linh binh Hắc Yểm U Khải là loại phòng ngự, công phòng một thể, đồng thời cũng có lực phòng ngự kinh người.

Bằng không sau khi triển (quấn) đấu với ba tên Tiên Thiên Tông Sư lại bị Tiêu Thăng dùng Thái Dương Vũ ám toán, hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.

May mà Hắc Yểm U Khải phòng ngự Thái Dương Thần Châm tinh mịn, nhưng cơ thể của A Hồ cũng bị Cường khí của Thần Châm đánh trọng thương.

Tuy rằng Thái Dương Thần Châm không đâm trực tiếp vào cơ thể, nhưng A Hồ cũng thừa nhận ngàn vạn đòn đánh nghiêm trọng trong nháy mắt.

Yến Triệu Ca đi tới phía sau A Hồ, một tay đặt trên lưng hắn, giúp hắn điều tức.

Nhưng người khác dùng ánh mắt phức tạp nhìn Yến Triệu Ca.

Tuy rằng thấy hành động của Tiêu Thăng đáng chết, Yến Triệu Ca đem hắn đánh chết cũng chưa hết tội.

Nhưng nhìn thấy cảnh Yến Triệu Ca giết Tiêu Thăng, tinh thần của mọi người đều hoảng hốt.

Nhất là dùng phương thức hung ác như thế.

Trước đây Yến Triệu Ca giao thủ cùng Tiêu Thăng, đánh đối phương quá thảm, nhưng đó là luận võ, tài nghệ của Tiêu Thăng không bằng người.

Thế nhưng, hai bên đều là đệ tử nổi bật trong tông môn của mình, là hạt giống được trọng điểm bồi dưỡng, luận bàn tỷ thí phân thắng bại, cùng đem đối phương giết chết, là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Huống chi, ông ngoại của Tiêu Thăng chính là siêu cấp cự đầu của Đại Nhật Thánh Tông!

Giống như Tiêu Thăng nói, việc này, Đại Nhật Thánh Tông nhất định sẽ không bỏ qua.

Thù hận này, so với thu nhận đệ tử phản bội còn lớn hơn nữa!

Nhưng dưới tâm tình phức tạp, Võ giả của Quảng Thừa Sơn cùng Đông Đường quốc đều cảm thấy phấn chấn.

Những năm gần đây, Đại Nhật Thánh Tông từng bước áp sát, kêu ngạo quá lâu.

Các người giết người, không cho Quảng Thừa Sơn trả lại sao?

Không có đạo lý này!

Về mặt của Yến Triệu Ca lúc này bình tĩnh lại.

Bích Long Linh Kiếm còn đang làm làm hạch tâm của trận pháp nghịch chuyển, tương hợp với đại trận của Triệu Thế Thành.

Yến Triệu Ca ngoắc tay, Huy Nhật Luân trở lại trong tay lần nữa.

Nhìn Huy Nhật Luân, mọi người sức tỉnh.

- Quảng Thừa công tử đánh chết Tiêu Thăng, chỉ trong nháy mắt ngăn ngủi!

Cùng là Ngoại Cương hậu kỳ Tông Sư, Yến Triệu Ca đem Tiêu Thăng nghiền nát thành cặn bã!

Có một Võ giả Đông Đường nuốt một ngụm nước bọt:

- Tiêu Thăng cũng không phải Ngoại Cương hậu kỳ Tông Sư bình thường có thể sánh bằng a. . .

Võ giả Đại Nhật Thánh Tông đến tập kích lần này, nhiều người có cảnh giới cao hơn hẳn (Tiêu Thăng).

Nhưng cùng cảnh giới, không ai có thể nói có thể thắng hẳn!

- Phổ Chiếu công tử của Đại Nhật Thánh Tông, cùng Yến công tử cùng đứng hàng Tứ công tử, mà Tiêu Thăng cùng Phổ Chiếu công tử được xưng là Sơ Dương tứ kiệt, chính là đại diện thế hệ trẻ của Đại Nhật Thánh Tông.

Nhưng một thiên chi kiêu tử như vậy, lại bị Yến Triệu Ca đánh chết dễ dàng!

- Tiêu Thăng bị Yến công tử đánh bại dễ dàng như vậy, những người khác cũng. . .

Có người thấp giọng nói:

- Yến Triệu Ca còn mạnh hơn so với lời đồn a!

Trước đây có lời đồn Yến Triệu Ca dùng tu vi Ngoại Cường trung kỳ Tông Sư, vượt cấp đánh bại Tiêu Thăng.

Người không chính mắt nhìn thấy, cũng có chút nghi ngờ.

Nhưng bây giờ, không còn nghi ngờ gì nữa!

Nhẹ nhàng phong độ công tử, cùng thiết huyết hung mãnh Võ giả, hai dáng người, lúc này hoàn mỹ trùng hợp.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 83: Kế hoạch không theo kịp biến hóa

Mọi người nghị luận, Yến Triệu Ca nghe vào trong tai, nhưng lúc này cũng không có tâm tư đặc ý gì.

Giúp A Hồ điều tức, đồng thời một bộ phận tâm thần của Yến Triệu Ca chú ý vào trận pháp nghịch chuyển.

Lúc này, sắc mặt của Triệu Thế Thành đã khôi phục bình thường, lực lượng của toàn bộ đại trận gia trì lên hẳn, trị thương dễ dàng hơn nhiều.

Yến Triệu Ca thấy thế, cũng yên tâm.

A Hồ hồi khí, Thái Dương Thần Châm rơi xuống đầy đất.

Hắn mở ra hai mắt, nhe răng trợn mắt nói:

- May mà lần này xuất môn, gia chủ ban cho Linh binh, bằng không thật chơi xong.

Yến Triệu Ca thấy hắn không sao, cười nói:

- Tư vị của Thái Dương Vũ như thế nào?

A Hồ nhếch miệng:

- Thật hung ác.

Yến Triệu Ca lấy ra một cái ống tròn bằng đồng, chính là Thái Dương Vũ, nói:

- Thứ này rất âm độc, tuy rằng dùng qua một lần bổ sung lần nữa, quá phiền phức, nhưng uy lực không tệ.

- Người cầm chơi đi, muốn ám toán người khác, có Đại Nhật Thánh Tông chịu tiếng xấu thay người.

Người xung quanh nghe vậy, đều dở khóc dở cười.

A Hồ thì rất vui lòng tiếp nhận nó:

- Công tử, chủ ý này rất tốt.

- Sau này công tử thấy ai không vừa mắt, liền cho hắc thủ một chút.

Cái này tất nhiên là nói giỡn.

Yến Triệu Ca đi tới trước người Triệu Thế Thành.

Nhìn từ bề ngoài, Triệu Thế Thành không có khác thường gì, giống như thương thế đã lành hẳn.

Yến Triệu Ca giúp hắc tử thương trước đây, đã đem một bộ phận của pháp môn Thiên Uyên Nghịch Lưu Quyết truyền cho hắc tử.

Lúc này Triệu Thế Thành có thể dẫn động lực lượng của đại trận, tốc độ chữa thương nhanh hơn, tuy chưa khỏi hẳn, nhưng không còn trở ngại.

Ánh mắt của Triệu Thế Thành nhìn về phía Yến Triệu Ca, gật đầu nói:

- Triệu Ca, lần này nhờ có ngươi, mới có thể nhanh chóng đoạt lại quyền khống chế Cảnh Dương đại trận.

Những người khác sức tỉnh, ánh mắt nhìn về phía Yến Triệu Ca, tràn ngập tán tụng cùng kinh ngạc.

Thủ đoạn của Yến Triệu Ca làm cho thế cục nguy hiểm này chuyển biến.

Thực lực cá nhân cùng thiên phú vượt trội, còn có năng lực ngăn chặn sóng to, không thể dùng ánh mắt nhìn vắn bối để đối đãi với người thanh niên trước mắt này nữa.

Thủ đoạn như vậy, một Ngoại Cường cảnh giới Tông Sư có thể làm được sao?

Yến Triệu Ca hành lễ với Triệu Thế Thành nói:

- Thế bá khen nhầm rồi, còn phải dựa vào "trụ cột vững vàng" như ngài.
- Cái trận pháp nghịch chuyển này, ta chỉ tình cờ có được, có tác dụng nhất thời, chưa hẳn có thể dùng một đời.

Triệu Thế Thành nói rằng:

- Muốn nói "trụ cột vững vàng", còn phải xem Tần trưởng lão cùng Khổng trưởng lão của quý phái.
- Bọn họ có thể nhanh chóng phân ra thắng bại cùng Đông Thăng Quân, thế cục có thể chuyển biến lớn.

Yến Triệu Ca trầm ngâm, Cương khí bộc lại âm thanh, truyền âm cho Triệu Thế Thành:

- Thế bá, ta cảm giác có chút không đúng, chúng ta phải rời khỏi Linh Phong Cốc.

Ánh mắt của Triệu Thế Thành khẽ động.

Yến Triệu Ca trầm giọng nói:

- Thái độ trước khi chết của Tiêu Thăng, cũng không giống như phô trương thanh thế, hoặc là tức giận mắng ta, hoặc là sự thật chắc chắn, ta rất nhanh sẽ theo hân.

- Điều này làm cho ta chú ý, ta biết ngài đoạt lại quyền không chế đại trận, còn cần thời gian ổn định, nhưng chúng ta sợ rằng phải rời đi trước mới được.

A Hổ cũng chỉ mới hồi khí, thương thế không rõ, nhưng không có thời gian lưu lại, chỉ có thể rời đi.

Triệu Thế Thành liếc nhìn Yến Triệu Ca, không có hỏi nhiều, trực tiếp nói:

- Tốt, đi!

Võ giả Đông Đường quốc tuy rằng lo lắng thương thế của Triệu Thế Thành, nhưng cũng hy vọng Triệu Thế Thành nhanh chóng trở lại Cảnh Dương Thành tọa trấn, mặt khác quét sạch loạn đảng Căn Vương Triệu Thế Liệt.

Về phương diện khác, ở Cảnh Dương Thành, Triệu Thế Thành mới có thể thôi động lực lượng của đại trận mạnh mẽ nhất.

Huống chi, động tĩnh của Thương Mang Sơn còn chưa xác định.

Nhưng hơn phân nửa là có cao thủ Đại Tông Sư mạnh hơn Hạ trưởng lão, mai phục bên ngoài Đông Đường quốc.

Mọi người không nghỉ ngơi hồi phục, liền rời đi.

Yến Triệu Ca vừa đi vừa nhìn về phía Hứa Xuyên, truyền âm nói:

- Hứa trưởng lão, người biết bí mật về Vân Văn Thạch trong cốc. . .

Hứa Xuyên mỉm cười:

- Yếu thiếu yên tâm, trước khi các ngài đến đây, ta đã đem những người này tập hợp lại và an bài ở nơi bí ẩn.

Chỉ cần bí mật không tiết lộ, cho dù đối phương có đánh Linh Phong Cốc cho hả giận, hủy diệt Linh Phong Cốc đi nữa, thì các tài nguyên sâu trong đất sau này có thể khai thác lại.

Yến Triệu Ca gật đầu, Hứa Xuyên rất sáng suốt, con người rất có quyết đoán, đem giúp đỡ hắn, là một lựa chọn chính xác.

Nếu tu vi của Hứa Xuyên đạt tới cảnh giới cao hơn, như vậy cha mình có thể trọng điểm bồi dưỡng, giúp đỡ hắn leo lên vị trí cao hơn.

Yến Triệu Ca phân phó nói:

- Tuy chúng ta rút khỏi đây, nhưng cần phải quan tâm chắc chắn tình hình của Linh Phong Cốc.

Mặc dù Hứa Xuyên có chút kỳ quái, nhưng vẫn phân phó cấp dưới làm theo.

Triệu Thế Thành nghe Yến Triệu Ca nói, truyền âm hỏi:

- Người lo lắng phụ cận có cường giả Đại Nhật Thánh Tông mạnh hơn sao? Nhưng nếu có người như vậy, vừa rồi tại sao không ra tay?

Yến Triệu Ca nheo mắt lại, nhẹ giọng nói:

- Nếu quả thật có cao thủ chạy tới trong thời gian ngắn, vậy chứng minh Tiêu Thăng sắp chết có khác thường.

- Nếu nói như vậy, ta nghĩ có thể đoán được điều mà bọn chúng muốn.

Yến Triệu Ca hít sâu một hơi, nói:

- Lúc trước không ra tay, là vì phòng ngừa đả thảo kinh xà, nhưng ẩn núp ở phụ cận, để phòng ngừa bọn Tiêu Thăng không giết được chúng ta, ta đánh chết Tiêu Thăng, đó là chuyện ngoài ý muốn của bọn họ.

- Vốn là phòng ngừa có biến, nhưng bởi vì trận pháp nghịch chuyển, chúng ta lật bàn trong nháy mắt, ngay cả cục diện giằng co cũng không hình thành mà đem nhóm người thứ nhất giết lui, hiện tại chúng ta rút lui.

- Đối phương muốn giết ta, nhìn qua rất bình thường, giống như là vì thù hận giữa ta và Tiêu Thăng tạo thành.

- Như vậy, thuận lợi cho bọn hắn che dấu mục đích thật sự.

Triệu Thế Thành nhìn về phía Yến Triệu Ca:

- . . . Mục tiêu chân chính của bọn chúng là?

Ánh mắt của Yến Triệu Ca sâu thẳm:

- Chúng ta có khả năng đánh giá thấp khẩu vị của bọn hắn đi.

- Giết ta chỉ là bắt đầu, ngay cả Đông Đường, chỉ là tiện thể, bọn chúng muốn so với chúng ta dự đoán còn nhiều hơn.

Người của Đại Nhật Thánh Tông chỉ tạm thời bị bức lui, mắt thấy đám người Yến Triệu Ca rời khỏi Linh Phong Cốc, vội vã nỗ lực truy kích.

Không cầu sát thương đoàn người Yến Triệu Ca, chỉ muốn bám theo, không mất đi hành tung.

Thấy bộ dạng này của bọn họ, trong lòng của Yến Triệu Ca càng cho rằng, Đại Nhật Thánh Tông hơn phân nửa là có cường giả đứng đầu gần đây đang chạy tới.

Nếu như không thể cắt đứt cái đuôi, tốc độ của đối phương nhanh hơn, như vậy không bao lâu sẽ đuổi kịp.

Nhưng dù sao đây cũng là Thiên Vực, trong khu vực Đông Đường, thực lực của đám người Yến Triệu Ca, Triệu Thế Thành mạnh hơn còn một lòng tránh chiến, nhanh chóng mượn địa thế bỏ rơi chúng.

Sau đó, thông qua con đường bí mật, truyền đến tin tức.

Hầu như đám người Yến Triệu Ca chân trước vừa đi, chân sau liền có cường giả cao tầng của Đại Nhật Thánh Tông đặt chân vào Linh Phong Cốc!

Tính cả thời gian cắt đuôi người bám theo, hầu như là "chỉ mảnh treo chuông".

Yến Triệu Ca phun ra một ngụm trọc khí thật dài, ánh mắt trở nên kiên quyết, nhìn về phía Triệu Thế Thành cười nói:

- Thế bá, tiếp theo chúng ta tách ra hành động.
- Mục tiêu của đối phương chủ yếu là ta, nhưng ngài cũng phải cẩn thận.
- Quay về Cảnh Dương Thành, chẳng khác nào cho đối phương một mục tiêu xác định.

Ánh mắt của Triệu Thế Thành cứng lại:

- Ta có thể trở thành mục tiêu, cũng không phải vì Đông Đường? Nói như thế. . .

Yến Triệu Ca gật đầu:

- Trong lòng ngài biết là tốt rồi, đừng để lộ ra.
- Đại Nhật Thánh Tông muốn chơi một võ lớn, vậy thì chơi đi.

Yến Triệu Ca mỉm cười nói:

- Có câu, kế hoạch không theo kịp biến hoá.

Nghe được lời đó, ánh mắt của Triệu Thế Thành hơi loé lên, lẳng lặng nhìn Yến Triệu Ca.

Yến Triệu Ca bình tĩnh nhìn hẵn, Triệu Thế Thành từ từ gật đầu nói:

- Tốt, người cẩn thận, nhớ kỹ an toàn của bản thân.
- Ta sẽ nhớ lời dặn dò của thế bá.

Yến Triệu Ca đáp:

- Ta sẽ chú ý ẩn dấu hành tung cùng hấp dẫn sự chú ý của đối phương.

Nhìn Triệu Thế Thành rời đi, Yến Triệu Ca truyền âm cho A Hồ, phân phó vài câu.

Cho tới bây giờ, A Hồ nghe công tử nói muốn đi hướng đông liền đi hướng tây, công tử nói muốn đánh chó liền đi bắt gà, ít có khi nào rơi vào trạng thái dở người ra.

Âm thanh của hắc đứt quăng giống như căn phải đầu lưỡi của mình:

- Công. . . công. . . công tử, cái này có phải hay không có chút...

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 84: Cuộc đời như vở kịch, chỉ dựa vào biểu diễn!

Nhìn A Hồ giống như bị cắn trúng lưỡi, Yến Triệu Ca lắc đầu cười:

- Người khấn trương như vậy làm gì?
 - Đem những tin tức đã có, cùng suy đoán của ta báo lên là được, cuối cùng bọn họ có quyết định ra kế hoạch gì, chúng ta chờ thông báo là được.
 - Nếu như muốn mở ra một vở tuồng lớn, vậy thì chúng ta tiếp tục ca hát thêm nữa.
 - Nếu như muốn bảo thủ, vậy thì chúng ta ẩn trốn là được, dù sao đây cũng không phải là Hỏa Vực, người của Đại Nhật Thánh Tông cố tình lật ba thước đất cũng không tìm ra chúng ta dễ dàng như vậy.
- Nghe xong Yến Triệu Ca nói, A Hồ cảm giác giống như bị "đau răng", há miệng nói:
- Công tử, lần này chơi có chút lớn, tình huống này không phải tăng cấp chúng ta có thể nhúng tay vào.
 - Sơ sẩy một cái, cho dù Quảng Thừa Sơn thắng lợi, người cũng có thể phải bồi mạng vào.

Yến Triệu Ca nghe vậy cười nói:

- Có đáng trả giá hay không, còn phải xem thu hoạch lớn bao nhiêu.

Vẻ tươi cười của hắn thu lại, Yến Triệu Ca chậm rãi nói:

- Mặc kệ thời gian quay lại đi nữa, ta cũng không nường tay mà làm thịt Tiêu Thăng.

- Nhưng lấy thực lực của tông môn mà nói, bản môn quả thật thua Đại Nhật Thánh Tông một chút, nếu không nghĩ ra biện pháp bù đắp chênh lệch, chỉ có thể từng bước từng bước rút lại phía sau mà thôi.

- Dù sao Đại Nhật Thánh Tông cũng phát triển, sẽ không đứng tại chỗ chờ chúng ta, ngược lại, bọn họ cũng mượn ưu thế này cố gắng làm suy yếu chúng ta.

Yến Triệu Ca nhìn về phía A Hổ nói:

- Ngược lại là người, không nên theo ta mạo hiểm, tránh cho bị vạ lây.

A Hổ thô lỗ cười:

- Ta đây nhất định phải đi theo công tử ngài.
- Hơn nữa, bên cạnh ngài không có người nào, vậy thì cũng quá khác thường.
- Nhanh chóng rời khỏi Linh Phong Cốc, còn có thể nói là quan tâm thể cục của Đông Đường, đối phương có lẽ không nghi ngờ. Nhưng ngài hành động một mình, đối phương chắc chắn biết kế hoạch của họ đã bại lộ.

Yến Triệu Ca vỗ vai của hắn nói:

- Truyền tin tức này đi đi, sau đó sẽ tính toán.

A Hồ gật đầu:

- Vâng, công tử.

Đám người của Quảng Thừa Sơn một đường bí mật tránh né tầm mắt của Võ giả Đại Nhật Thánh Tông.

Tông môn có sản nghiệp gì ở Đông Đường, Đại Nhật Thánh Tông đều biết gần hết, mọi nơi đều bị giám sát nghiêm mật, nhất là trên đường trở lại Cảnh Dương Thành.

Nhưng mà, dù sao Quảng Thừa Sơn cũng đã kinh doanh nhiều năm ở nơi này, lại có Đông Đường Quốc chủ Triệu Thế Thành duy trì, có một vài cứ điểm sản nghiệp bí mật, Đại Nhật Thánh Tông cũng không cách nào biết được.

Đúng như suy nghĩ của Yến Triệu Ca, muốn lẫn trốn trong Thiên Vực, cho dù là Đại Nhật Thánh Tông cũng rất khó tìm ra trong thời gian ngắn.

Trừ khi Đông Đường hoàn toàn rơi vào trong tay bọn chúng, để cho bọn chúng có thể lật hết đất ở đây lên.

Vài ngày sau, Hứa Xuyên tìm đến Yến Triệu Ca nói:

- Yến thiếu, đoàn người của Triệu Quốc chủ đã đi tới đất phong của Căn Vương Triệu Thế Liệt!

Yến Triệu Ca cười nói:

- Đi tốt.

- Chúng ta ẩn núp mà không về Cảnh Dương Thành còn có thể giải thích, nhưng Triệu thế bá là vua của một nước đều không trở lại, khó tránh khỏi làm người khác nghi ngờ.

- Nhưng nếu đi tới đất phong của phản tặc Triệu Thế Liệt, rõ ràng là kéo dài thời gian mà không để lại dấu vết.

- Triệu Thế Liệt bị thế bá đánh trọng thương, cắt đứt liên hệ của hãn với Cảnh Dương đại trận.

- Không có Cảnh Dương đại trận, hãn lưu lại Cảnh Dương Thành sẽ bị "đóng cửa đánh chó", chỉ có thể lui về đất phong rồi chờ đợi thời cơ đến.

- Đợi thời điểm mà Đông Thắng Quân cùng Tần trưởng lão giao thủ xong.

Yến Triệu Ca vuốt cằm của mình nói:

- Đại Nhật Thánh Tông trợ giúp Triệu Thế Liệt, nên có không ít vật tư đi.

- Thế bá "bưng" hang ổ của hãn, vừa lúc lấy được nhiều thứ để tu sửa đại trận hư hỏng.

Hứa Xuyên nghe vậy thì gật đầu nói:

- Triệu Thế Liệt không giành được Cảnh Dương đại trận, tác dụng trong cuộc chiến này có hạn.

- Cường giả đứng đầu của Đại Nhật Thánh Tông dưới tình huống "thân mình còn lo chưa xong", hơn phân nửa sẽ không chiếu cố hãn, Triệu Thế Liệt cũng chỉ có thể co rút lại, yên lặng chờ đợi thời điểm quyết định.

- Nếu Đông Thắng Quân cùng cao thủ của Đại Nhật Thánh Tông thắng, đến lúc đó Cảnh Dương Thành khó có thể giữ vững, Triệu Thế Liệt tất nhiên sẽ đi theo phía sau đám người Đông Thắng Quân ngóc đầu trở lại.

- Nếu bọn người Đông Thắng Quân thua, tên Triệu Thế Liệt chắc chắn sẽ chạy về Hoả Vực, tìm kiếm Đại Nhật Thánh Tông che chở.

Hứa Xuyên nhìn về phía Yến Triệu Ca, có chút chần chờ nói:

- Nhưng mà, theo như dự đoán của Yến thiếu, Đại Nhật Thánh Tông có cao thủ vượt qua dự tính của chúng ta đang ẩn núp, giống như có tính toán khác, bên đất phong của Triệu Thế Liệt. . .

Yến Triệu Ca lắc đầu nói:

- Bọn chúng đã chướng mắt Triệu Thế Liệt rồi.

- Hơn nữa. . .

Yến Triệu Ca híp mắt:

- Hơn nữa ta đánh chết Tiêu Thăng, mục tiêu chủ yếu của đối phương bây giờ là ta.

Dứt lời, quay đầu lại nhìn về Hứa Xuyên nói:

- Vất vả Hứa trưởng lão cùng những đồng môn khác rồi, theo ta mạo hiểm.

Hứa Xuyên mỉm cười nói:

- Yến thiếu nói quá lời, ta tin tưởng Yến thiếu nhất định sẽ chuyển nguy thành an.

Yến Triệu Ca nhìn hắn một cái nói:

- Người nhìn ra cái gì?

Hứa Xuyên truyền âm nói:

- Mặc dù Đại Nhật Thánh Tông có cao thủ xuất hiện, nhưng Yến thiếu cũng có chỗ dựa đi?

- Yến thiếu giết Tiêu Thăng, hẳn là ngoài ý muốn, nhưng mục tiêu trước kia, cũng không phải là Đại Nhật Thánh Tông, ta đoán là. . .

Hứa Xuyên dùng tay viết một từ "ngghiêm" trên không trung.

Yến Triệu Ca chậm rãi lắc đầu nói:

- Chuyện cơ mật, ngay cả ta cũng không xác định được tình huống cụ thể hiện tại như thế nào.

- Thế nhưng, người đừng vội lạc quan, đi cùng ta, các người sẽ gặp tình huống so với kết quả xấu nhất mà người đoán còn tệ hơn.

Hứa Xuyên nghe vậy, cũng có chút kinh hãi.

Nhưng mà hẳn cũng không có nhiều chuyện hỏi tiếp, mà nghiêm túc đáp lại:

- Ta là một trong những Chấp Sự Trưởng lão tại Đông Đường, có kẻ thù bên ngoài đạp chân vào Đông Đường, ta không thể đổ trách nhiệm cho người khác, cho dù chết cũng là kiếp số mà thôi.

Yến Triệu Ca khoát tay, nói:

- Nói là nói như vậy, nhưng có lúc, buông tha mới là hành động sáng suốt, tội không chiến, không đáng trách.

- Về phần ta, ta sinh ra ở Quảng Thừa Sơn, cha ta là Thủ Toạ trưởng lão của tông môn, ta nhận vinh quang của tông môn, nhận tài nguyên của tông môn, nhận tông môn che chở.

- Vì vậy, lúc tông môn cần ta, ta sẽ không lui bước.

- Chết đi vì chuyện không có giá trị ta sẽ không làm, nhưng gánh chịu mạo hiểm, ta cũng không ngại.

Yến Triệu Ca nhìn về phía Hứa Xuyên nói:

- Nhưng các người thì không cần... đi theo ta đâu.

Hứa Xuyên trịnh trọng đáp:

- Yến thiếu yên tâm, ta là người biết quy củ, chuyện không nên hỏi ta sẽ không nhiều chuyện.

- Với những người khác, mặc kệ có nguyện ý hay không, ta cũng không ép buộc, đồng thời cũng sẽ an bài tốt đảm bảo không khiến người khác nghi ngờ.

- Chỉ cần không phải trở thành gánh nặng, bản thân ta, nguyện (muốn) cùng Yến thiếu mạo hiểm lần này.

Yến Triệu Ca cười nói:

- Gánh nặng thì chắc chắn không phải, Hứa trưởng lão là Tiên Thiên Tông Sư, tu vi còn cao hơn ta đây.

- Nhưng mà, chuyện lần này, điểm quan trọng không phải là tu vi cao hay thấp.

Ánh mắt của Yến Triệu Ca nhìn về phương xa, nhẹ giọng nói:

- Điểm quan trọng lần này, là ở chỗ tin tức tình báo mà chúng ta nắm được, nằm ở mục tiêu thật sự đang ẩn núp.

- Cuộc đời như vở kịch, chỉ dựa vào diễn xuất a!

Hai câu nói phía sau vừa nhỏ vừa mơ hồ, Hứa Xuyên không có nghe rõ ràng, không khỏi mờ mịt nhìn Yến Triệu Ca.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 85: Chỗ đau của Quảng Thừa Sơn

Mọi người thay đổi cứ điểm ẩn dấu lần nữa, A Hồ quay đầu lại nhìn về phương xa.

Phương hướng đó là Linh Phong Cốc, tuy rằng nhìn không thấy.

A Hồ tiếc hận nói:

- Toàn bộ khu vực Linh Phong Cốc đã bị hủy, nhưng may mắn là, các loại tài nguyên bao gồm Vân Văn Thạch không có hư tổn.

Hứa Xuyên đứng bên cạnh cũng không để ý, nói:

- Mặc dù Đại Nhật Thánh Tông chiếm nơi nào đi nữa cũng không trắng trợn phá hủy, không đến mức vì Linh Phong Cốc nhỏ nhỏ mà phí công, cùng lắm là chỉ phá hủy một số kiến trúc của bản môn.

- Chỉ cần bí mật về Ngọc Tinh Tủy Đích không lộ là tốt rồi, cho dù bọn chúng có chiếm lấy Linh Phong Cốc, cũng chỉ là khai thác những tài nguyên tầm thường mà thôi.

Hứa Xuyên nhìn về phía Yến Triệu Ca, ca ngạo:

- Người cả thiên hạ, từ trước đến giờ đều xem thường Yến thiếu.

- Cho dù không đề cập đến cống hiến quan trọng như Nội Tinh Lô cùng Vân Văn Thạch, thực lực của Yến thiếu, có lẽ có khả năng là người dẫn đầu thế hệ trẻ a.

A Hồ thô lỗ cười:

- Buồn cười người đời còn nghi vấn địa vị của công tử ta trong Tứ công tử đương thời.

- Phổ Chiếu công tử Hoàng Kiệt, chỉ là cùng đám người Tiêu Thăng, Triều Nguyên Long xưng là Sơ Dương tứ kiệt mà thôi, nhưng công tử của ta ở cùng cảnh giới đánh bại Tiêu Thăng cùng Triều Nguyên Long, dễ dàng như lấy đồ trong túi!

Hứa Xuyên trầm ngâm nói:

- Nói về Phổ Chiếu công tử Hoàng Kiệt, ngoại trừ lúc mới vào cảnh giới Tông Sư thoáng hiện ra bên ngoài, những năm gần đây cũng rất ít có tin tức truyền ra.

- Trong Sơ Dương tứ kiệt của Đại Nhật Thánh Tông, một trong Tứ công tử, Phổ Chiếu công tử là thần bí nhất, hiện tại rất khó phán đoán thực lực của hắn.

- Không tính Phổ Chiếu công tử, Sơ Dương tứ kiệt của Đại Nhật Thánh Tông, chỉ có Quang Minh Kiếm Đường Vĩnh Hạo là có thể đánh cùng Yến thiếu một...hai.

- Nhưng cho dù là Đường Vĩnh Hạo, ở cùng cảnh giới, sợ rằng Yến thiếu cũng không bằng dễ dàng như Tiêu Thăng và Triều Nguyên Long vậy.

Quang Minh Kiếm Đường Vĩnh Hạo, được công nhận là người đứng đầu Sơ Dương tứ kiệt của Đại Nhật Thánh Tông, cũng là người lớn tuổi

nhất trong bốn người.

Đồng thời cũng là nhân vật thiên tài nổi danh nhất thế hệ trẻ của Đại Nhật Thánh Tông.

Phổ Chiếu công tử Hoàng Kiệt khiêm tốn quá mực, nếu không phải là con của Tông chủ, chỉ sợ ánh sáng đều bị Đường Vĩnh Hạo che lấp.

Ở trong khu vực mà Đại Nhật Thánh Tông thống trị, có không ít người cho rằng Đường Vĩnh Hạo là đệ nhất thế hệ trẻ của Bát Cực Đại thế giới.

Ngoại trừ tình huống của Thái Âm Chi Nữ đặc thù ra, không tính ngoại vật, chỉ nhìn thực lực của Võ giả, Đường Vĩnh Hạo đứng đầu thế hệ trẻ của Bát Cực Đại thế giới.

Nhưng ở khu vực dưới các Thánh địa khác, đương nhiên sẽ không công nhận điều này.

Nhưng mặc kệ không ai tán thành, Đường Vĩnh Hạo vẫn là một trong những người có thực lực mạnh nhất thế hệ trẻ.

Yến Triệu Ca mỉm cười nói:

- Đường Vĩnh Hạo có bản lĩnh thật sự, nhưng trong mắt ta, càng hơn chính là tác phong hành sự quang minh lỗi lạc.

- Nhưng mà, hắn muốn cạnh tranh đệ nhất thế hệ trẻ, trước tiên phải vượt qua Từ sư huynh của bản môn rồi hãy nói.

Hứa Xuyên gật đầu cười.

Thiên Bằng Từ Phi, là đệ tử của Quảng Thừa Sơn, cùng tuổi với Đường Vĩnh Hạo, là tuần kiệt tranh đấu với nhau từ thiếu niên cho tới bây giờ, là một trong những nhân vật dẫn đầu của thế hệ trẻ Quảng Thừa Sơn.

Yến Triệu Ca lắc đầu cười, lại nói tiếp, Quảng Thừa Sơn cùng Đại Nhật Thánh Tông, tranh đấu trong thế hệ trẻ, có thể dùng cây kim so với cọng râu để hình dung.

Từ Phi đấu với Đường Vĩnh Hạo, Lục Vấn đấu Tiêu Thăng, trước kia Yến Triệu Ca cũng đấu với Triều Nguyên Long.

Tiếp tục xuống dưới, tuổi thấp một chút, thì Tư Không Tinh cũng gánh vác đối kháng với Mạnh Uyển.

Nếu như hướng lên trên mà nhìn, cũng ân oán không ngừng.

Có lẽ hai bên có thắng có bại, không trên không dưới.

Quả thật ta là gió người là cát, quấn nhau triền miên đến vĩnh viễn. . .

Nhiều năm tới nay, ngoại trừ cha của Yến Triệu Ca là Yến Dịch có thể nghiền ép cùng thế hệ ra, hai bên vẫn là người đi qua ta đi lại.

Nghiêm chỉnh mà nói, không tính thế hệ của Yến Dịch, Đại Nhật Thánh Tông vẫn đang chiếm thượng phong.

Đây chính là ưu thế thực lực chính thể của một tông môn mang tới ảnh hưởng.

Hứa Xuyên thở dài một tiếng, nói:

- Nghe nói lão Chương môn có ý định bế tử quan, chỉ là không biết có đăng lâm Võ Thánh vị hay không?

Yến Triệu Ca nghe vậy, cũng không nói gì.

Không kể vị Đại Nhật Thánh Nhân không rõ tung tích, ngay cả sống chết cũng mơ hồ kia, Quảng Thừa Sơn so với Đại Nhật Thánh Tông, còn thiếu một Võ Thánh.

Năm đó đối kháng cùng Viêm Ma Đại thế giới, Quảng Thừa Sơn tổn thất quá thảm

trọng.

May mà có di trạch (để lại) của tiền bối, có Thánh binh trấn áp sơn môn, đại trận thủ hộ của Quảng Thừa Sơn trải qua các thế hệ không ngừng sửa chữa, trở nên kiên cố vô cùng.

Phải cảm tạ Ma Thiên Khách Triển Tây Lâu, tuy rằng đã chết, nhưng trong thời kì hãn trị vì, đã bảo lưu nguyên khí sau cùng cho Quảng Thừa Sơn.

Qua những năm tích lũy gần đây, nhân tài đệ tử tầng tầng lớp lớp, dần dần trưởng thành, cuối cùng giữ vững được uy danh của Thánh địa.

Nhưng chỗ đau lớn nhất của Quảng Thừa Sơn hôm nay, đó chính là từ sau khi Ma Thiên Khách Triển Tây Lâu ngã xuống, không sinh ra một Võ Thánh nào.

Siêu phàm nhập thánh, quá khó khăn.

Nhìn khắp toàn bộ Bát Cực Đại thế giới, Võ Thánh tôn sư hiện nay, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Yến Triệu Ca từ từ nói:

- Thương thế năm đó, cuối cùng vẫn lưu lại tai hoạ ngầm cho Tổ sư, cản trở hãn bước ra một bước cuối cùng.

Hứa Xuyên rất tiếc hận.

Đệ nhất cường giả của Quảng Thừa Sơn hiện nay, chính là sư tổ của Yến Triệu Ca, Chương môn đương nhiệm, Tề Thiên Thủ Nguyên Chính Phong.

Được công nhận trên toàn bộ Bát Cực Đại thế giới, là đệ nhất dưới Võ Thánh, Đại Tông Sư thập trọng đỉnh phong, là một Siêu Phàm Đại Tông Sư thành danh lâu năm.

Thiên tư trác tuyệt, thực lực mạnh mẽ, cho dù đăng lâm Võ Thánh cũng không nói đùa.

Nhưng đáng tiếc là lúc trẻ bị thương, tổn hại căn cơ, không cách nào bù đắp, cho nên bước vào cảnh giới Siêu Phàm nhiều năm nay, vẫn không thể bước ra nữa bước, đăng lâm Thánh cảnh.

Chính là Võ giả của Quảng Thừa Sơn, đều thường xuyên than tiếc, lão Chương môn của Quảng Thừa Sơn chỉ cách Võ Thánh một bước ngắn, nhưng cuối cùng không qua được lôi trì.

Mà Đại Nhật Thánh Tông, có tiền nhiệm Tông chủ, hiện nay là Thái Thượng trưởng lão Đông Lai Võ Thánh, Đại Nhật Đông Lai Hoàng Quang Liệt còn hiện diện trên đời.

Cha của Phổ Chiếu công tử Hoàng Kiệt, Hoàng Húc chính là con của lão Tông chủ Hoàng Quang Liệt, hiện tại là Tông chủ của Đại Nhật Thánh Tông, cũng là cường giả Đại Tông Sư lâu năm.

Đại Nhật Thánh Tông, đồng dạng cũng có Thánh binh trấn áp sơn môn, Võ Thánh Hoàng Quang Liệt cùng với Thánh binh, Hoàng Húc và rất nhiều cường giả của Đại Nhật Thánh Tông, tạo thành uy thế của Thánh địa đệ nhất đương thời.

Không tới cuối cùng, Quảng Thừa Sơn cũng không muốn toàn diện khai chiến với Đại Nhật Thánh Tông, nguyên nhân là ở chỗ này.

Đối với Quảng Thừa Sơn phát triển, Đại Nhật Thánh Tông cũng nhìn vào trong mắt, những năm gần đây không ngừng ngăn cản.

Hai Thánh Địa tranh đấu lần này tại Đông Đường, chỉ là một lần tương đối kịch liệt mà thôi.

Mấy năm trước, Hoàng Quang Liệt bế quan, ngày xuất quan, ai sẽ có biến hoá như thế nào, khó có thể đánh giá thực lực sẽ tới tình trạng nào.

Quảng Thừa lão Chương môn Nguyên Chính Phong có lòng bế tử quan trùng kích Võ Thánh cảnh, cũng là vì áp lực mà Đại Nhật Thánh Tông mang tới hiện nay càng ngày càng lớn.

Cho nên khi Yến Triều Ca thật sự đánh chết Tiêu Thăng lúc trước, nội tâm của đám người Hứa Xuyên mới lo lắng không yên.

Tầm mắt của Yến Triệu Ca nhìn về phương xa, nơi đó chính là Quảng Thừa Sơn.

"Gần chuẩn bị xong, chờ sau khi thu thập đủ vật liệu, có thể thử mở lò luyện đan."

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SƯ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 86: Thiếu nhất chính là thời gian

Sư tổ của Yến Triệu Ca, Tề Thiên Thủ Nguyên Chính Phong, mặc kệ nguyên nhân gì, hiện nay vẫn là Đại Tông Sư.

Truyền nhân của hắn, ba người xuất sắc nhất, được xưng là Quảng Thừa tam anh.

Đó là Đại sư bá của Yến Triệu Ca, thủ tọa Chương Hình Điện của Quảng Thừa Sơn, Thiết Sư Tử Vương, Thạch Thiết.

Nhị sư bá của Yến Triệu Ca, thủ tọa Chấp Sự Điện của Quảng Thừa Sơn, Tiềm Long, Phương Chuẩn.

Cùng với cha của Yến Triệu Ca, đệ tử sau cùng của Nguyên Chính Phong, hiện đang là thủ tọa Truyền Công Điện của Quảng Thừa Sơn, Yến Địch.

Thầy trò bốn người Nguyên Chính Phong, Yến Địch, còn các cường giả khác của Quảng Thừa Sơn, trong cảnh giới Đại Tông Sư, thực lực còn mạnh hơn Đại Nhật Thánh Tông.

Dù không tính Nguyên Chính Phong, về phương diện Đại Tông Sư, Quảng Thừa Sơn so với Đại Nhật Thánh Tông không yếu hơn.

Nhưng tiếc rằng, phía trên còn có Võ Thánh Hoàng Quang Liệt.

Càng làm cho Quảng Thừa Sơn lo lắng là, tuổi của Nguyên Chính Phong đã cao.

Dưới tình huống bình thường, Nguyên Chính Phong kỳ thật đang ở tuổi trung niên, cũng không tính là già.

Nhưng bị thương vào căn cơ, không chỉ ảnh hưởng đến thành tựu Võ Thánh, mà còn ảnh hưởng tới tuổi thọ của Nguyên Chính Phong.

Thời gian càng dài, hy vọng trùng kích Võ Thánh của Nguyên Chính Phong càng thấp.

Những cường giả khác của Quảng Thừa Sơn, trong thế hệ trước, chỉ có Nguyên Chính Phong là có hy vọng lớn nhất.

Mà tầng lớp giữa, lấy Yến Địch dẫn đầu, cũng có người có hi vọng thành tựu Võ Thánh.

Nhưng so với Nguyên Chính Phong, càng cần thêm thời gian và kỳ ngộ.

Hết lần này tới lần khác, Quảng Thừa Sơn thiếu nhất chính là thời gian.

Một mặt là áp lực mà Đại Nhật Thánh Tông mang tới, một mặt vì thân thể của mình, khiến Quảng Thừa lão Chương môn Nguyên Chính Phong không thể làm khác hơn là đưa ra quyết định như thế này.

Lần bế tử quan trùng kích Võ Thánh cảnh sắp tới, hoặc thành công, hoặc chết.

Yến Triệu Ca là con của Yến Địch, đối với tình hình của bản môn, rất rõ ràng.

Biết được thứ mà Quảng Thừa Sơn cần nhất hiện nay là gì.

Với tri thức tích lũy của Yến Triệu Ca, theo thực lực của hắn không ngừng tăng lên, tìm tòi nghiên cứu, áp dụng thực tế, đem lý luận kết hợp với thực tế.

Làm sao để tạo ra một Võ Thánh, Yến Triệu Ca còn đang tìm hiểu.

Siêu phàm nhập thánh, là khó khăn cỡ nào.

Cho dù có biện pháp, với tình huống của Bát Cực Đại thế giới hiện tại, điều kiện hoàn cảnh cùng tài nguyên rất khó thoả mãn.

Nhưng mà, hốt thuốc đúng bệnh.

Sau khi Yến Triệu Ca đi tới thế giới này, biết rõ hoàn cảnh của mình hiện tại, nghiên cứu coi trọng nhất chính là nhằm vào vết thương cũ của lão Chương môn Nguyên Chính Phong.

Trình độ quan trọng vượt qua Nội Tinh Lô, chỉ là độ khó của chuyện này lớn hơn.

Nếu như thành công, không chỉ Nguyên Chính Phong khôi phục thương thế, càng có mấy phần nắm chắc trùng kích Võ Thánh cảnh..

Hoàng Quang Liệt bế quan lần thứ hai, mang tới áp lực, khiến cho Nguyên Chính Phong cùng Quảng Thừa Sơn mạnh dạn tiến thủ, không thể tiếp tục đi từng bước nữa.

A Hồ nhếch miệng nói:

- Nhắc tới vị Phổ Chiếu công tử Hoàng Kiệt kia, bình thường không thấy bóng dáng, có phải được vị lão Tông chủ của Đại Nhật Thánh Tông tự mình giáo dục hay không đây?

Hứa Xuyên nghe vậy cũng mỉm cười:

- Không phải không có khả năng, nhưng đoán chừng chỉ là chỉ điểm đơn giản, nếu đích thân dạy bảo, Hoàng Quang Liệt không có nhiều thời gian như vậy.

Yến Triệu Ca thì híp mắt lại:

"Phổ Chiêu công tử Hoàng Kiệt. . . Có chút ý tứ."

Lúc này, Hứa Xuyên nhận được tin tức từ thuộc hạ truyền đến, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

- Yến thiếu, biên giới có động tĩnh khác thường, có càng nhiều cường giả của Đại Nhật Thánh Tông tiến vào Đông Đường, tu vi, số lượng không xác định.

Yến Triệu Ca gật đầu nói:

- Vị trí của chúng ta, phóng một số tin tức ra ngoài, mê hoặc đối phương.

- Duy trì liên hệ với bản môn, chúng ta cần những người khác giúp đỡ che giấu hành tung.

Hứa Xuyên đáp:

- Ta rõ.

Yến Triệu Ca nhìn về phía phòng tuyến Cảnh Dương Thành của Đông Đường quốc, ánh mắt sâu thẳm.

Đoàn người tiếp tục di chuyển, có lúc gặp phải đám người tìm kiếm của Đại Nhật Thánh Tông, nhưng nhanh chóng đột phá vòng vây tránh thoát.

Sau một lần thay đổi địa điểm, đám người Yến Triệu Ca đột nhiên nhận được tin tức.

Đại Hoàng tử Triệu Nguyên của Đông Đường quốc, bị Võ giả của Đại Nhật Thánh Tông bao vây.

Vẻ mặt của Yến Triệu Ca cười mà không cười, nhướn mày:

- Triệu Nguyên thế huynh tuy không phải thái tử giám quốc, nhưng lúc này cũng nên nắm chắc cơ hội biểu hiện.

- Triệu thế bá xuất chinh, hắn không ở lại Cảnh Dương Thành, tại sao lại chạy ra ngoài?

- Không phải nhường cơ hội cho Tam Hoàng tử Triệu Thịnh chứ?

Hứa Xuyên có chút phiền não trả lời:

- Khi Cẩn Vương Triệu Thế Liệt rút lui, hắn đã làm hư hại Linh văn của Cảnh Dương đại trận.

- Một vị Đại Tông Sư khác của Đông Đường, phải tọa trấn Cảnh Dương Thành, Triệu Nguyên cùng Triệu Thịnh đều phụng mệnh (tuân theo) đi ra ngoài sửa chữa Linh văn.

Hắn nhìn về phía Yến Triệu Ca, trầm giọng nói:

- Nghiêm trưởng lão của bản môn, thì mang theo Võ giả của bản môn, ra khỏi thành quét sạch tàn dư của Đại Nhật Thánh Tông cùng Triệu Thế Liệt.

- Vốn cho rằng rất an toàn, nhưng bởi vì Tiêu Thăng chết, Đại Nhật Thánh Tông gia tăng binh mã, cho nên gặp phải chuyện này.

Yến Triệu Ca hỏi:

- Đã như vậy, Nghiêm Húc đâu? Hắn mặc kệ chuyện này à?

Hứa Xuyên nhạt nhẽo nói:

- Tam Hoàng tử Triệu Thịnh gặp nạn trước, Nghiêm trưởng lão đi cứu viện bên kia, trong lúc nhất thời không thể cứu Đại Hoàng tử.

Yến Triệu Ca cười cười mà không lên tiếng, cúi đầu nhìn xuống địa đồ:

- Cách chúng ta không xa a.

Hứa Xuyên nhú mày, nhìn về phía Yến Triệu Ca:

- Yến thiếu, chúng ta. . .

- Nếu có khả năng, đương nhiên phải giúp rồi.

Yến Triệu Ca búng tay, đi trước.

Hứa Xuyên cười khổ một tiếng:

- Yến thiếu nói như thế nào thì làm thế đó, Hứa mỗ hôm nay liều mình bồi quân tử.

Đoàn người của Yến Triệu Ca xuyên qua núi đồi, rất nhanh cảm thấy mặt đất dưới chân rung động.

Không khí trước mắt, có vài phần nóng cháy, sóng nhiệt cuộn cuộn càng ngày càng mạnh.

- Võ đạo của Đại Nhật Thánh Tông.

Trong lòng đám người Yến Triệu Ca đã đoán trước, tiếp tục chạy nhanh, quả nhiên thấy dưới chân núi phía xa, có hai phe Võ giả đang chiến đấu kịch liệt.

Một phe, chính là Võ giả Đông Đường lấy Đại Hoàng tử Triệu Nguyên của Đông Đường quốc cầm đầu.

Còn bên kia, tất nhiên là Võ giả của Đại Nhật Thánh Tông.

Số lượng Võ giả của Đại Nhật Thánh Tông nhiều hơn, thực lực cá nhân cũng mạnh hơn, đám người Triệu Nguyên tràn ngập nguy cơ.

Yến Triệu Ca không nói lời nào, mang theo đám người Hứa Xuyên sát nhập chiến trường.

Cứu người như cứu hoả, Yến Triệu Ca không giữ lại, vung ra Bích Long Linh Kiếm giết tới đối phương binh bại như núi đổ.

Đoàn người của Quảng Thừa Sơn giết tới trước mặt Triệu Nguyên, vị Đại Hoàng tử của Đông Đường này cười khổ nói:

- Nghe nói Đại Nhật Thánh Tông gia tăng binh mã, chúng ta nhanh chóng lui về, ai biết lại gặp phải.

Yến Triệu Ca nghĩ thầm, con đường "ca" quay về Cảnh Dương Thành là trọng điểm ngăn cản của đối phương, các người lại đâm đầu vào.

- Thế huynh lần này bị ta liên luy, về Cảnh Dương Thành khó khăn, hay là đi địa phương khác đi.

Đang nói, đám người Quảng Thừa Sơn cùng Đông Đường hợp lại, cùng nhau xé ra vòng vây của Đại Nhật Thánh Tông, đột phá ra ngoài.

Sau khi bỏ rơi truy binh, mới có lúc rảnh nói chuyện với nhau, Triệu Nguyên vừa đi vừa lắc đầu nói:

- Triệu Ca người đánh chết Tiêu Thăng, nổi danh khắp thiên hạ, chỉ là Đại Nhật Thánh Tông trả thù, người phải cẩn thận hơn.

Bị ta liên luy, không chỉ là Đại Nhật Thánh Tông bên kia. . .

Yến Triệu Ca đang nghĩ thầm, đột nhiên giật mình.

A Hổ cùng Hứa Xuyên cùng các Tiên Thiên Tông Sư, tầm nhìn hướng về phía xa.

Ở nơi nào, một vòng mặt trời kim sắc, đang mọc lên từ quần sơn trùng điệp.

Trong mặt trời kim sắc, một bóng người dần hiện lên, lão giả mặc kim bào, mặt vuông tai to một mắt.

Cường giả cảnh giới Đại Tông Sư!

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SƯ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 86: Thiếu nhất chính là thời gian

Sư tổ của Yến Triệu Ca, Tề Thiên Thủ Nguyên Chính Phong, mặc kệ nguyên nhân gì, hiện nay vẫn là Đại Tông Sư.

Truyền nhân của hắn, ba người xuất sắc nhất, được xưng là Quảng Thừa tam anh.

Đó là Đại sư bá của Yến Triệu Ca, thủ tọa Chương Hình Điện của Quảng Thừa Sơn, Thiết Sư Tử Vương, Thạch Thiết.

Nhị sư bá của Yến Triệu Ca, thủ tọa Chấp Sự Điện của Quảng Thừa Sơn, Tiềm Long, Phương Chuẩn.

Cùng với cha của Yến Triệu Ca, đệ tử sau cùng của Nguyên Chính Phong, hiện đang là thủ tọa Truyền Công Điện của Quảng Thừa Sơn, Yến Địch.

Thầy trò bốn người Nguyên Chính Phong, Yến Địch, còn các cường giả khác của Quảng Thừa Sơn, trong cảnh giới Đại Tông Sư, thực lực còn mạnh hơn Đại Nhật Thánh Tông.

Dù không tính Nguyên Chính Phong, về phương diện Đại Tông Sư, Quảng Thừa Sơn so với Đại Nhật Thánh Tông không yếu hơn.

Nhưng tiếc rằng, phía trên còn có Võ Thánh Hoàng Quang Liệt.

Càng làm cho Quảng Thừa Sơn lo lắng là, tuổi của Nguyên Chính Phong đã cao.

Dưới tình huống bình thường, Nguyên Chính Phong kỳ thật đang ở tuổi trung niên, cũng không tính là già.

Nhưng bị thương vào căn cơ, không chỉ ảnh hưởng đến thành tựu Võ Thánh, mà còn ảnh hưởng tới tuổi thọ của Nguyên Chính Phong.

Thời gian càng dài, hy vọng trùng kích Võ Thánh của Nguyên Chính Phong càng thấp.

Những cường giả khác của Quảng Thừa Sơn, trong thế hệ trước, chỉ có Nguyên Chính Phong là có hy vọng lớn nhất.

Mà tầng lớp giữa, lấy Yến Địch dẫn đầu, cũng có người có hi vọng thành tựu Võ Thánh.

Nhưng so với Nguyên Chính Phong, càng cần thêm thời gian và kỳ ngộ.

Hết lần này tới lần khác, Quảng Thừa Sơn thiếu nhất chính là thời gian.

Một mặt là áp lực mà Đại Nhật Thánh Tông mang tới, một mặt vì thân thể của mình, khiến Quảng Thừa lão Chương môn Nguyên Chính Phong không thể làm khác hơn là đưa ra quyết định như thế này.

Lần bế tử quan trùng kích Võ Thánh cảnh sắp tới, hoặc thành công, hoặc chết.

Yến Triệu Ca là con của Yến Địch, đối với tình hình của bản môn, rất rõ ràng.

Biết được thứ mà Quảng Thừa Sơn cần nhất hiện nay là gì.

Với tri thức tích lũy của Yến Triệu Ca, theo thực lực của hắn không ngừng tăng lên, tìm tòi nghiên cứu, áp dụng thực tế, đem lý luận kết hợp với thực tế.

Làm sao để tạo ra một Võ Thánh, Yến Triệu Ca còn đang tìm hiểu.

Siêu phàm nhập thánh, là khó khăn cỡ nào.

Cho dù có biện pháp, với tình huống của Bát Cực Đại thế giới hiện tại, điều kiện hoàn cảnh cùng tài nguyên rất khó thoả mãn.

Nhưng mà, hốt thuốc đúng bệnh.

Sau khi Yến Triệu Ca đi tới thế giới này, biết rõ hoàn cảnh của mình hiện tại, nghiên cứu coi trọng nhất chính là nhằm vào vết thương cũ của lão Chương môn Nguyên Chính Phong.

Trình độ quan trọng vượt qua Nội Tinh Lô, chỉ là độ khó của chuyện này lớn hơn.

Nếu như thành công, không chỉ Nguyên Chính Phong khôi phục thương thế, càng có mấy phần nắm chắc trùng kích Võ Thánh cảnh..

Hoàng Quang Liệt bế quan lần thứ hai, mang tới áp lực, khiến cho Nguyên Chính Phong cùng Quảng Thừa Sơn mạnh dạn tiến thủ, không thể tiếp tục đi từng bước nữa.

A Hồ nhếch miệng nói:

- Nhắc tới vị Phổ Chiếu công tử Hoàng Kiệt kia, bình thường không thấy bóng dáng, có phải được vị lão Tông chủ của Đại Nhật Thánh Tông tự mình giáo dục hay không đây?

Hứa Xuyên nghe vậy cũng mỉm cười:

- Không phải không có khả năng, nhưng đoán chừng chỉ là chỉ điểm đơn giản, nếu đích thân dạy bảo, Hoàng Quang Liệt không có nhiều thời gian như vậy.

Yến Triệu Ca thì híp mắt lại:

"Phổ Chiêu công tử Hoàng Kiệt. . . Có chút ý tứ."

Lúc này, Hứa Xuyên nhận được tin tức từ thuộc hạ truyền đến, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

- Yến thiếu, biên giới có động tĩnh khác thường, có càng nhiều cường giả của Đại Nhật Thánh Tông tiến vào Đông Đường, tu vi, số lượng không xác định.

Yến Triệu Ca gật đầu nói:

- Vị trí của chúng ta, phóng một số tin tức ra ngoài, mê hoặc đối phương.

- Duy trì liên hệ với bản môn, chúng ta cần những người khác giúp đỡ che giấu hành tung.

Hứa Xuyên đáp:

- Ta rõ.

Yến Triệu Ca nhìn về phía phòng tuyến Cảnh Dương Thành của Đông Đường quốc, ánh mắt sâu thẳm.

Đoàn người tiếp tục di chuyển, có lúc gặp phải đám người tìm kiếm của Đại Nhật Thánh Tông, nhưng nhanh chóng đột phá vòng vây tránh thoát.

Sau một lần thay đổi địa điểm, đám người Yến Triệu Ca đột nhiên nhận được tin tức.

Đại Hoàng tử Triệu Nguyên của Đông Đường quốc, bị Võ giả của Đại Nhật Thánh Tông bao vây.

Vẻ mặt của Yến Triệu Ca cười mà không cười, nhướn mày:

- Triệu Nguyên thế huynh tuy không phải thái tử giám quốc, nhưng lúc này cũng nên nắm chắc cơ hội biểu hiện.

- Triệu thế bá xuất chinh, hắn không ở lại Cảnh Dương Thành, tại sao lại chạy ra ngoài?

- Không phải nhường cơ hội cho Tam Hoàng tử Triệu Thịnh chứ?

Hứa Xuyên có chút phiền não trả lời:

- Khi Cẩn Vương Triệu Thế Liệt rút lui, hắn đã làm hư hại Linh văn của Cảnh Dương đại trận.

- Một vị Đại Tông Sư khác của Đông Đường, phải tọa trấn Cảnh Dương Thành, Triệu Nguyên cùng Triệu Thịnh đều phụng mệnh (tuân theo) đi ra ngoài sửa chữa Linh văn.

Hắn nhìn về phía Yến Triệu Ca, trầm giọng nói:

- Nghiêm trưởng lão của bản môn, thì mang theo Võ giả của bản môn, ra khỏi thành quét sạch tàn dư của Đại Nhật Thánh Tông cùng Triệu Thế Liệt.

- Vốn cho rằng rất an toàn, nhưng bởi vì Tiêu Thăng chết, Đại Nhật Thánh Tông gia tăng binh mã, cho nên gặp phải chuyện này.

Yến Triệu Ca hỏi:

- Đã như vậy, Nghiêm Húc đâu? Hắn mặc kệ chuyện này à?

Hứa Xuyên nhạt nhẽo nói:

- Tam Hoàng tử Triệu Thịnh gặp nạn trước, Nghiêm trưởng lão đi cứu viện bên kia, trong lúc nhất thời không thể cứu Đại Hoàng tử.

Yến Triệu Ca cười cười mà không lên tiếng, cúi đầu nhìn xuống địa đồ:

- Cách chúng ta không xa a.

Hứa Xuyên nhú mày, nhìn về phía Yến Triệu Ca:

- Yến thiếu, chúng ta. . .

- Nếu có khả năng, đương nhiên phải giúp rồi.

Yến Triệu Ca búng tay, đi trước.

Hứa Xuyên cười khố một tiếng:

- Yến thiếu nói như thế nào thì làm thế đó, Hứa mỗ hôm nay liều mình bồi quân tử.

Đoàn người của Yến Triệu Ca xuyên qua núi đồi, rất nhanh cảm thấy mặt đất dưới chân rung động.

Không khí trước mắt, có vài phần nóng cháy, sóng nhiệt cuộn cuộn càng ngày càng mạnh.

- Võ đạo của Đại Nhật Thánh Tông.

Trong lòng đám người Yến Triệu Ca đã đoán trước, tiếp tục chạy nhanh, quả nhiên thấy dưới chân núi phía xa, có hai phe Võ giả đang chiến đấu kịch liệt.

Một phe, chính là Võ giả Đông Đường lấy Đại Hoàng tử Triệu Nguyên của Đông Đường quốc cầm đầu.

Còn bên kia, tất nhiên là Võ giả của Đại Nhật Thánh Tông.

Số lượng Võ giả của Đại Nhật Thánh Tông nhiều hơn, thực lực cá nhân cũng mạnh hơn, đám người Triệu Nguyên tràn ngập nguy cơ.

Yến Triệu Ca không nói lời nào, mang theo đám người Hứa Xuyên sát nhập chiến trường.

Cứu người như cứu hoả, Yến Triệu Ca không giữ lại, vung ra Bích Long Linh Kiếm giết tới đối phương binh bại như núi đổ.

Đoàn người của Quảng Thừa Sơn giết tới trước mặt Triệu Nguyên, vị Đại Hoàng tử của Đông Đường này cười khổ nói:

- Nghe nói Đại Nhật Thánh Tông gia tăng binh mã, chúng ta nhanh chóng lui về, ai biết lại gặp phải.

Yến Triệu Ca nghĩ thầm, con đường "ca" quay về Cảnh Dương Thành là trọng điểm ngăn cản của đối phương, các người lại đâm đầu vào.

- Thế huynh lần này bị ta liên luy, về Cảnh Dương Thành khó khăn, hay là đi địa phương khác đi.

Đang nói, đám người Quảng Thừa Sơn cùng Đông Đường hợp lại, cùng nhau xé ra vòng vây của Đại Nhật Thánh Tông, đột phá ra ngoài.

Sau khi bỏ rơi truy binh, mới có lúc rảnh nói chuyện với nhau, Triệu Nguyên vừa đi vừa lắc đầu nói:

- Triệu Ca người đánh chết Tiêu Thăng, nổi danh khắp thiên hạ, chỉ là Đại Nhật Thánh Tông trả thù, người phải cẩn thận hơn.

Bị ta liên luy, không chỉ là Đại Nhật Thánh Tông bên kia. . .

Yến Triệu Ca đang nghĩ thầm, đột nhiên giật mình.

A Hổ cùng Hứa Xuyên cùng các Tiên Thiên Tông Sư, tầm nhìn hướng về phía xa.

Ở nơi nào, một vòng mặt trời kim sắc, đang mọc lên từ quần sơn trùng điệp.

Trong mặt trời kim sắc, một bóng người dần hiện lên, lão giả mặc kim bào, mặt vuông tai to một mắt.

Cường giả cảnh giới Đại Tông Sư!

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 87: Cái này cũng có trong dự tính sao?

Yến Triệu Ca giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một lão giả một mắt chân đạp hư không, từ quần sơn đi tới.

Đối phương nhìn xuống, ánh mắt quét qua một vòng, cuối cùng rơi trên người Yến Triệu Ca:

- Người quả nhiên tới, lúc này ta muốn xem người chạy đi đâu?
- Yến Triệu Ca, người thật to gan chó.
- Đầu tiên là bao che phản đồ của Thánh Tông ta, bây giờ lại dám giết đệ tử của Thánh Tông ta.
- Người nhất định phải đền mạng cho Tiêu Thăng!

Bị ánh mắt của đối phương nhìn chòng chọc, cả người Yến Triệu Ca khô nóng, cảm thấy ngũ tạng như thiêu đốt, toàn thân giống như muốn bốc cháy.

Yến Triệu Ca không biến sắc, nói:

- Ý của các hạ, là muốn ta đưa cổ ra cho Tiêu Thăng chém sao?

- Tiêu Thăng muốn giết ta, ta liền giết hắn, chỉ đơn giản như vậy.

Lông mày của lão giả một mắt dựng lên, ánh mắt hung tàn.

Nhìn vẻ mặt kia của hắn, giống như trước mắt không phải là Yến Triệu Ca xuất thân từ Quảng Thừa Sơn, mà là một Võ giả xuất thân từ một môn phái nhỏ yếu, được chết trong tay đệ tử của Đại Nhật Thánh Tông là vinh hạnh của hắn vậy.

Đối phương lạnh lùng nhìn Yến Triệu Ca:

- Hà?

- Vậy bây giờ lão phu cũng muốn giết ngươi, ngược lại nhìn xem ngươi có khả năng giết lão phu không?

Yến Triệu Ca cười mà không nói.

Phía sau lập tức truyền ra một âm thanh:

- Ngươi giết không được hắn.

Mây gió kích động, một cỗ khí thế cường đại hiện lên.

Một bóng người đạp hư không đi tới, lúc mở miệng thì còn ở xa, nhưng câu nói vừa xong thì người đã tới gần.

Đó là một lão giả khô gầy, chắp hai tay sau lưng, không nhanh không chậm đi tới.

Yến Triệu Ca mỉm cười nói:

- Trưởng lão, làm phiền ngài.

Lão giả khô gầy khoát tay:

- Không sao.

Hắn đi tới trước mặt lão giả một mắt, nhàn nhạt nói:

- Lão phu cũng muốn nhìn xem, người làm trò trước mặt lão phu như thế nào, giết đệ tử của Quảng Thừa Sơn ta.

Thấy lão giả khô gầy hiện thân, Hứa Xuyên liền thở phào nhẹ nhõm:

- Cường giả của bản môn tới trợ giúp rồi.

- Yếu thiếu quả nhiên sẽ không lấy thân mạo hiểm, mọi hành động đều có tính toán trước.

Đại Nhật Thánh Tông có cao thủ trợ giúp, đặt chân vào Đông Đường quốc.

Quảng Thừa Sơn sau khi nhận được thông tin Yến Triệu Ca đánh chết Tiêu Thăng, tự nhiên cũng sẽ không bàng quan.

Chỉ là hai bên cần có thời gian phản ứng.

Tương đối mà nói, Đông Đường tuy là nơi hẻo lánh, nhưng vẫn nằm trên lãnh thổ của Thiên Vực, Quảng Thừa Sơn muốn cho cường giả đến trợ giúp sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng chiến trường của hai bên đan xen lẫn nhau, rất khó phân biệt.

Như thế nào dự đoán chính xác hướng đi, vị trí của địch nhân thì phải nhờ vào các thế lực bản địa tại Đông Đường.

Từ phương diện này mà nói, Triệu Nguyên gặp nạn, cùng Yến Triệu Ca bị phục kích, Nghiêm Húc cũng phải nhận trách nhiệm không hoàn thành chức trách, không tra rõ tình hình địch.

Trong lòng của Hứa Xuyên phát lạnh:

- Là Nghiêm Húc cố ý sao?

- Hắn điên rồi, cho dù chỉ là sai lầm, nhưng hắn cũng phải gánh trách nhiệm a!

Nhưng mà khiến Hứa Xuyên thở phào nhẹ nhõm chính là Yến Triệu Ca đã sớm có chuẩn bị, mình đi theo mạo hiểm, đã đánh cuộc thắng lợi a.

Tên trưởng lão của Đại Nhật Thánh Tông nhìn Đại Tông Sư của Quảng Thừa Sơn đối diện, lạnh lùng nói:

- Cảnh giới của ta và người tương đương, người nắm chắc bảo vệ được hắn sao?

Khi hắn vừa nói chuyện, vừa nhấc tay lên, ánh sáng mặt trời kim sắc thu lại, tụ thành một đoàn trong bàn tay của hắn.

Sau đó vỗ xuống một chưởng, giống như đem mặt trời ném xuống!

Trung Thiên Thần Chưởng do hắn thi triển, so với Đại Tông Sư của Đại Nhật Thánh Tông kia tại Linh Phong Cốc, càng mãnh mẽ hơn!

Đám người Triệu Nguyên đứng dưới, trong lòng đều khẩn trương.

Giống như lão giả một mắt nói, thực lực của hai bên giao thủ như nhau, một bên muốn giết người, một bên muốn bảo vệ.

Bên bảo vệ phải vào vị trí bất lợi, quyền chủ động đều ở trong tay địch nhân.

Thậm chí bởi vì chú tâm bảo vệ người khác, mà bản thân lộ ra sơ hở, bị địch nhân bắt được, ngược lại bị thiệt thòi.

Đến lúc đó người bảo vệ lẫn người được bảo vệ, đều trở thành thịt cá trên thớt của đối thủ, chỉ có thể nuốt hận tại chỗ.

Lão già khô gầy sắc mặt bình tĩnh, không vội không nóng, nói:

- Nếu lão phu xuất hiện ở nơi này, liền có lòng tin bảo hộ được đệ tử của bản môn.

- Nhiều hơn thì không dám nói, nếu chỉ có người thì quả thật không nói chơi.

Vừa nói, lão già khô gầy vừa nhấc tay lên, lòng bàn tay hiện lên kim sắc.

Chưởng ánh tròng điệp tràn ngập ra, bao phủ khắp nơi, từng đạo ánh sáng kim sắc đan vào nhau giữa bầu trời, giống như hoá thành từng đạo dây thừng kim sắc, trói thiên buộc địa.

Trung Thiên Thần Chưởng của trưởng lão Đại Nhật Thánh Tông rơi xuống, bị từng đạo dây thừng kim sắc trói lại.

Chưởng thể chí cương chí liệt, liền bị lực lượng chí nhu không ngừng bào mòn, khó có thể thoát được.

- Hoảng Kim Chưởng?

Chân mày của lão giả một mắt dựng thẳng lên.

Đối phương thi triển Võ đạo, chính là đích truyền của Quảng Thừa Sơn, Thái Thượng Bát Cực, Hoảng Kim Chưởng.

Yến Triệu Ca đứng một bên nhìn, cũng gật đầu, thầm nghĩ:

"Gần như lô hỏa thuần thanh."

Môn Võ đạo này Yến Triệu Ca cũng đã thấy Khổng trưởng lão thi triển qua trong Trấn Long Uyên, càng thêm huyền diệu khó lường, nhưng cũng bởi vì tu vi của Khổng trưởng lão cao hơn.

Nếu chỉ nói về tạo nghệ Hoảng Kim Chương, lão giả khô gầy trước mặt này, cùng cảnh giới cũng là đứng đầu.

Lão giả khô gầy thi triển Hoảng Kim Chương đồng thời thân hình nhoáng lên, như gió thổi lúc ẩn lúc hiện, nhanh chóng linh động.

Đây cũng là một tuyệt học trong Thái Thượng Bát Cực, Phong Hỏa Nhị Kiếp.

Hoả kiếp phát lực, phong kiếp thân pháp.

Lão giả khô gầy lúc này đem lối đi của đối thủ khi thi triển Đại Nhật Đông Thăng Hoàn Thiên Túng đều phong kín.

Tên trưởng lão Đại Nhật Thánh Tông này bị làm cho tức nổ phổi, nổi giận lôi đình.

Thực lực của đối phương cùng hãn tương đương, nhưng phong cách chiến đấu quá mềm dẻo, làm hãn có lực mà không thể phát ra.

Lão giả khô gầy muốn thắng hãn rất khó, nhưng hãn cũng không có cách nào đột phá phòng ngự của lão đó.

Đừng nói tới thắng lợi, ngay cả muốn đối phó với đám người Yến Triệu Ca, đều chỉ có thể giương mắt mà nhìn.

- Triệu Ca, các người nên rời khỏi trước đi.

Lão giả khô gầy vừa hoá giả thế công của đối thủ, vừa nhàn nhạt nói chuyện.

Đám người Yến Triệu Ca rút khỏi, hai Đại Tông Sư buông tay ra đại chiến, dư ba huỷ diệt mọi thứ xung quanh.

Nhưng không đi được bao xa, đột nhiên một âm thanh táo bạo vang lên đình tai nhức óc:

- Đi được sao!

Nghe cái âm thanh này, Yến Triệu Ca liền nhú mày một cái.

"Quý Phủ lão nhân, Hàn Thịnh!"

"Trước thế cục như thế này, hửn còn dám đi ra sao?"

Hắc vụ cuốn lên, một lão giả râu tóc dựng đứng, đột nhiên hiện thân.

Khí tức kinh khủng, không kém hai Đại Tông Sư đang gia thủ bên kia.

Chính là người đã từng hiện qua trong Trấn Long Uyên, có quan hệ với Diệp Cảnh, Quý Phủ lão nhân Hàn Thịnh.

Quý Phủ lão nhân Hàn Thịnh hiện thân, ánh mắt cũng rơi vào trên người Yến Triệu Ca.

Yến Triệu Ca nhìn qua, thấy trong ánh mắt của đối phương, ngoại trừ táo bạo, còn có thêm tham lam cùng tìm tòi.

"Hửn muốn thứ gì trên người ta."

Suy nghĩ của Yến Triệu Ca thay đổi thật nhanh, trong nháy mắt liền cho ra dự đoán.

Không đợi hửn ngẫm nghĩ, Hàn Thịnh đã gầm lên, bàn tay duỗi ra, hắc khí ngưng tụ thành một bàn tay to lớn che trời vỗ xuống đầu Yến Triệu Ca.

Lão giả khô gầy liền nhăn mày lại, thi triển Phong Hỏa Nhị Kiếp, thân hình di chuyển, tới trước mặt Hàn Thịnh.

Chưởng thế của Hoảng Kim Chương mở ra, đem công kích của Hàn Thịnh trối lại.

Nhưng được cái thì này mất cái khác, tên trưởng lão của Đại Nhật Thánh Tông bên kia mất đi áp lực.

Đại Nhật Đông Thăng Hoàn Thiên Túng được triển khai, mạnh mẽ lướt qua Hoảng Kim Chương của lão giả khô gầy, đánh tới Yến Triệu Ca!

Tim của Hứa Xuyên đập thành thịch, sắc mặt trắng bệch nhìn về phía Yến Triệu Ca.

- Yến thiếu, người nhất định phải nói cho ta biết, cái này cũng trong dự tính của người a!

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 88: Muốn trách thì hãy trách Nghiêm Húc đi

Lão giả một mắt triển khai thân pháp Đại Nhật Đông Thăng Hoàn Thiên Túng, giống như mặt trời mọc lên từ phương đông không thể ngăn trở.

Trưởng lão của Quảng Thừa Sơn lấy một địch hai, khó tránh khỏi cảm thấy đỡ trái hở phải.

Phong kiếp thân pháp không đủ để ngăn chặn địch nhân.

Lão giả hít sâu một hơi, khuôn mặt khô gầy hiện lên màu đỏ không bình thường.

Giống như liệt hỏa đốt trời!

Lão giả đạp giữa không trung, thân thể nhỏ gầy, đột nhiên cao to giống như đỉnh thiên lập địa.

Hắn đẩy ra hai chưởng, liều mạng một kích cùng với Trung Thiên Thần Chưởng của lão giả một mắt!

Quỷ Phủ lão nhân Hàn Thịnh hét to một tiếng, hai tay như đao, chém ra trước như hai thanh cự phủ (búa).

Từng đạo hắc quang, ngưng kết ra một thanh búa lớn, xẹt qua bầu trời như lốc xoáy!

Đó là bản "giữ nhà" của Hàn Thịnh, Quỷ Phủ Chương!

Chương thể xuất ra, kím kễ, quỷ dị, bá đạo, giống búa xoay tròn, phá phòng ngự của đối thủ, vừa bá đạo bén nhọn vừa hay biến hoá, khiến người khác khó lòng phòng bị.

Nhìn như cương mãnh bá đạo, nhưng trong đó ẩn chứa ám kinh thâm độc, như chiếc búa quỷ thần, làm người ta bị thương vô hình.

Cho dù tu vi thực lực tương đương, nếu không biết nền tảng, cũng có khả năng chịu thiệt.

Một thanh cự phủ hắc sắc, xẹt qua không trung một cách quỷ dị, tránh ra chương lực của Hoảng Kim Chương, xoay tròn mạnh mẽ cắt từng đạo dây thừng kim sắc.

Thừa dịp trưởng lão của Quảng Thừa Sơn cùng lão già một mắt của Đại Nhật Thánh Tông giao thủ, Hàn Thịnh công kích phô thiên cái địa hướng tới đám người Yến Triệu Ca!

Yến Triệu Ca chỉ cảm thấy hắc quang trước mắt loé lên, trời đất giống như bị phá thành từng mảnh nhỏ.

Tiếng quỷ kêu vang ù ù bên tai, bén nhọn, chói tai, giống như thân mình chìm vào địa ngục.

Đám người A Hồ, Hứa Xuyên, cũng có cảm thụ như thế, cường giả Đại Tông Sư xuất thủ, khiến cho người khác đừng nói tiến công, ngay cả phòng thủ né tránh cũng không được.

- Yến thiếu, cái này có trong dự tính của người hay không?

Nghe giọng nói khỗ sở của Hứa Xuyên, Yến Triệu Ca vuốt cằm của mình, nói:

- Thăng thẩn mà nói, không ở.

Thấy Hứa Xuyên trước mặt liên tục cười khỗ, Yến Triệu Ca lắc đầu cười:

- Quý Phủ lão nhân Hàn Thịnh, hẳn vẫn là thu hoạch ngoài ý muốn.

- Theo lẽ thường mà nói, trong hoàn cảnh ba Thánh Địa tranh phong này, hẳn và Xích Linh Kỳ Chủ nếu thông minh thì không nên ra.

- Cho nên sự xuất hiện của hẳn, là càng muốn gọi là, một sự kinh hỉ (ngạc nhiên vui mừng).

Hứa Xuyên sửng sốt, Yến Triệu Ca ung dung nói:

- Hàn Thịnh vì huynh đệ kết nghĩa Diệp Cảnh tới báo thù? Gặp quý đi.

- Hẳn muốn một thứ gì đó trên người của ta, nguyên nhân không rõ, nhưng đã nói lên, vật trên người ta, rất trọng yếu.

Cự phủ (búa) màu đen xoay tròn, lúc này đã gần ngay trước mắt.

Một cự phủ, nhìn qua muốn lớn hơn cả một phòng ốc, xoay tròn, giống như cắt ra trời đất!

Yến Triệu Ca không biến sắc, búng tay một cái:

- Vật kia, so với ta biết, càng trọng yếu hơn, có bí mật mà ta không biết

- Người nói, cái này có kinh hỉ hay không?

Lời còn chưa dứt, đột nhiên.

Khoảng không trên đầu mọi người, mây khắp bầu trời đột nhiên hội tụ, hoá thành kim sắc.

Giữa tầng mây kim sắc, hình thành một vòng xoáy thật lớn, vòng xoáy ngừng tụ lại, hoá thành một bàn chân thật lớn, giáng xuống!

Bàn chân khổng lồ, che khuất bầu trời, giống như cự thần.

Lúc hạ xuống, hư không xung quanh trăm dặm giống như bị định trụ, gió không thổi, mây không động, ngay cả ánh mặt trời đều hoá thành thực thể như thuỷ tinh.

Ngoài trăm dặm, thì nhắc lên sóng khí ngập trời, mở rộng ra bốn phương tám hướng, nham thạch núi đá đều lung lay sụp đổ.

Bàn chân kim sắc chưa rơi xuống, phạm vi dưới chân, từng đạo cự phủ xé trời do chương lực Quỷ Phủ Chương của Hàn Thịnh, đình chỉ xoay tròn, quỷ dị dừng lại trong không trung.

Tất cả mọi người khiếp sợ ngẩn đầu lên trời.

Chỉ có Yến Triệu Ca cùng vị Đại Tông Sư của Quảng Thừa Sơn, là vẻ mặt bình thường.

Yến Triệu Ca nhìn bàn chân kim sắc kia, mỉm cười thi lễ:

- Đại sư bá, ngài đã tới.

Nghe Yến Triệu Ca xưng hô, những người khác đều giật mình.

Hàn Thịnh mở to hai mắt nhìn bàn chân to lớn kia, chương lực hoá thành cự phủ màu đen tan vỡ:

- Thiết Sư Tử Vương, Thạch Thiết?!

Lão giả một mắt của Đại Nhật Thánh Tông, cũng ngạc nhiên:

"Thiết Sư Tử, tại sao hắn lại xuất hiện tại Thiên Đông châu Đông Đường quốc nhanh như vậy?"

Vị trưởng lão của Quảng Thừa Sơn kia, cũng cảm thấy ngoài ý muốn:

"Tiêu Thăng bị Yến Triệu Ca giết chết, tuy rằng thông báo có cường giả trợ giúp, nhưng Thạch trưởng lão đến cũng quá nhanh đi?"

Đám người Hứa Xuyên, Triệu Nguyên, đều vui mừng:

- Thạch trưởng lão!

Người chưa lộ diện, nhưng mọi người ở đây, đều biết thân phận của người này.

Một trong Quảng Thừa tam anh, Thủ Toạ trưởng lão Chương Hình Điện của Quảng Thừa Sơn .

Cường giả Đại Tông Sư nổi tiếng toàn bộ Bát Cực Đại thế giới, Thiết Sư Tử Vương, Thạch Thiết!

Một thân tu vi, càng vượt qua Thủ Toạ trưởng lão Thiên Đông châu của Quảng Thừa Sơn, Tần trưởng lão, cùng Đông Thăng Quân của Đại Nhật Thánh Tông.

Dù Thạch Thiết chưa lộ diện, nhưng lần ra tay này, không thể hoài nghi.

Trong tầng mây truyền ra âm thanh:

- Trước xử lý chuyện này, rồi hãy nói.

Nói xong, bàn chân kim sắc kia, tiếp tục đạp xuống!

Dưới bàn chân, không gian rung động liên tục, từ xa nhìn lại, giống như đang vụn vụn, tùy thời vỡ tung toé.

Bàn chân do mây biến thành, lúc này ngưng trọng giống như kim cương, một chân này đạp xuống, tất cả vật tiếp xúc đều hoá thành bột mịn.

Quý Phủ lão nhân Hàn Thịnh, đã sớm quay đầu bỏ chạy.

Người trước mắt, cũng không có ân oán với hắn, nhưng không như Nghiêm Húc, mà là một tồn tại mạnh mẽ hơn Nghiêm Húc nhiều lắm!

Nhưng Hàn Thịnh càng chạy, càng cảm thấy mình càng chậm, càng nặng.

Hắn định thần nhìn lại, mình dường như đang đứng tại chỗ, không có di động chút nào.

Trong khoảng cách gang tấc, nhưng xa xôi như chân trời!

Đám người Yến Triệu Ca đứng ở một bên, chỉ thấy bàn chân kim sắc từ trên trời giáng xuống, đem tên Đại Tông Sư Quý Phủ lão nhân Hàn Thịnh này dẫm nát dưới chân!

Mây mù biến thành bàn chân kim sắc, biến đổi, hoá thành nhà tù, trấn áp Hàn Thịnh.

Trên bầu trời, mây mù tan hết, dần lộ ra bóng người.

Người này thân hình cao lớn, so với A Hổ, còn cao hơn nữa cái đầu.

Màu da ngăm đen, như cổ đồng, thân hình cao to đứng ở đó, giống như một pho tượng đúc bằng thép.

Khuôn mặt chữ quốc, ngũ quan giống như đao khắc, không anh tuấn, như rất dương cương uy vũ.

Tướng mạo của hắn, đã truyền khắp thiên hạ.

Chính là Thủ Toạ Chương Hình Điện của Quảng Thừa Sơn, Thạch Thiết!

"Đừng có nhìn ta, muốn trách, người hãy trách Nghiêm Húc đi."

Tên trưởng lão của Đại Nhật Thánh Tông sắc mặt cực kỳ khó coi:

"Thạch Thiết nếu như ở Quảng Thừa Sơn, nhận được tin tức Tiêu Thăng chết, sẽ không đến nhanh như vậy."

"Là hắn trước đây ở tại Thiên Đông châu, hay là. . . hắn đã sớm lên đường tới đây?!"

Yến Triệu Ca đứng tại chỗ, vẻ mặt nhàn nhã nhìn đối phương, thấy tầm nhìn của lão giả một mắt nhìn tới mình, ánh mắt giống như muốn ăn thịt người.

Yến Triệu Ca nhún vai một cái:

"Đây vốn là hắn chuẩn bị cho ta, các người là nhân tiện. . . nhưng mà, thế cục hiện tại biến hoá, có vẻ như hắn cũng thành nhân tiện."

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 89: Thiết Sư Tử Vương

Từ lúc Trấn Long Uyên phát sinh dị biến, Tần trưởng lão, Triệu Thế Thành, Đông Thăng Quân tiến vào Trấn Long Uyên, Yến Triệu Ca liền để cho A Hổ đưa tin tức trở về sơn môn.

Nguyên nhân đương nhiên vì cái khác, vốn là vì Nghiêm Húc, nhưng bây giờ lại vừa lúc ứng đối với kế hoạch của Đại Nhật Thánh Tông.

Ngược với Đại Nhật Thánh Tông đã sớm có nhiều cao thủ ẩn núp chờ phát động, Thạch Thiết đến Đông Đường cũng không muộn.

Yến Triệu Ca nhìn lên không trung.

Thấy Thạch Thiết mặt ngăm đen, đang trấn bắt Quỷ Phủ lão nhân Hàn Thịnh đồng thời đưa tay chớp tới trưởng lão của Đại Nhật Thánh Tông!

Lão giả một mắt thấy thế, gầm lên:

- Thạch Thiết, người dám? !

Mặt Thạch Thiết không biểu tình gì, giống như nham thạch vạn năm không đổi nói:

- Ta có cái gì mà không dám?

- Người của Đại Nhật Thánh Tông, làm bậy trong Thiên Vực, liền phải trả giá thật lớn.

Lão giả giận dữ nói:

- Quảng Thừa Sơn các người thu nhận phản đồ của Thánh Tông ta, môn hạ Yến Triệu Ca của các người càng đánh chết Tiêu Thăng.

- Các người cho rằng, chỉ đơn giản bỏ qua như vậy sao?

Thạch Thiết lạnh lùng nói:

- Dâm tà háo sắc, cuồng ngạo phóng túng, có ý đồ ô nhục đồng môn, Đại Nhật Thánh Tông người thiên vị loại người này, Tiêu Thăng chết là báo ứng.

Khi nói chuyện, Thạch Thiết vươn tay phải ra, bàn tay giống như lưu ly, từ trong ra ngoài toả kim quang rực rỡ, giống như kim cương.

Mây gió khắp trời lần hai cuốn lên, mây mù kim sắc hoá thành một bàn tay to lớn, chụp xuống lão giả một mắt.

- Tốt! Thạch Thiết! Có bản lĩnh đi gặp Tông chủ của Thánh Tông ta, người có thể nói bậy như vậy sao!

Lão giả một mặt oán hận thét lên, thân hình bay ngược, thi triển thân pháp Đại Nhật Đông Thăng Hoàn Thiên Túng, hướng về phương xa chạy trốn.

Cho dù Hàn Thịnh có tu vi thực lực không kém lão, cũng bị Thạch Thiết bắt sống bằng một đòn.

Ngay cả Đông Thăng Quân cũng không phải đối thủ của Thạch Thiết, lão giả một mắt biết mình không thể chống lại Thạch Thiết.

Hắn chỉ hy vọng mình có thể chạy thoát.

Đại Nhật Đông Thăng Hoành Thiên Túng của Đại Nhật Thánh Tông, nổi danh khắp thiên hạ.

Bàn về tốc độ thân pháp, hắn mạnh hơn nhiều so với Quý Phủ lão nhân Hàn Thịnh.

- Đừng nói là Hoàng Húc, cho dù Hoàng Quang Liệt ở đây, Thạch mỗ cũng làm như vậy, cuộc đời của Thạch mỗ cái gì cũng mềm, nhưng chỉ có xương là cứng, cho dù bị đánh nát xương, ta cũng nói như vậy.

Ngữ khí của Thạch Thiết bình thản, lại toát ra một cỗ ý chí kiên định vô cùng.

Mây mù kim sắc hoá thành bàn tay khổng lồ, phảng phất như vô hạn, đưa tới phương xa.

Mặc cho trường lão của Đại Nhật Thánh Tông thi triển Đại Nhật Đông Thăng Hoành Thiên Túng nhanh như thế nào, cũng không cách nào chạy ra bàn tay của Thạch Thiết!

Bàn tay khổng lồ rơi xuống, đem lão giả một mắt chặn lại!

Lão già một mắt này cùng Quý Phủ lão nhân Hàn Thịnh, đều thôi động Linh binh của mình, một kiện Trung phẩm, một kiện Hạ phẩm, điên cuồng giãy dụa.

Nhưng mây mù kim sắc biến thành nhà tù, đem bọn hắn trấn áp vững vàng, không có cơ hội chạy trốn nào.

Yến Triệu Ca nhìn bàn tay của Thạch Thiết đã khôi phục lại bình thường, than thở:

- Cả đời chỉ luyện một loại Võ đạo, Đại sư bá rất chuyên tâm, đi tới mức tận cùng.

Đám người A Hồ, Hứa Xuyên đứng một bên nghe vậy, đều gật đầu đồng ý.

Võ giả Quảng Thừa Sơn ở Tông Sư cảnh giống như Yến Triệu Ca, đều tu luyện hai loại Võ đạo là Thất Tinh Kiếm cùng Đâu Suất Chương trong Thái Thượng Bát Cực.

Còn Đại Tông Sư giống như Nghiêm Húc, thậm chí Tần trưởng lão, Khổng trưởng lão, tu luyện thêm vài loại Võ đạo đứng đầu của Quảng Thừa Sơn, thậm chí còn có Võ học bên ngoài Quảng Thừa Sơn.

Nhưng mà tu luyện nhiều môn Võ đạo, chỉ chủ tu một hai môn, am hiểu tinh thông, những môn khác chỉ đọc lướt qua để tham khảo.

Điều này không những đề thăng thực lực của Võ giả, mà còn giúp Võ giả lý giải, tổng kết đối với Võ đạo.

Đến cảnh giới của bọn họ, nặng nhẹ chừng mực, phân phối thời gian như thế nào, bọn họ đều hiểu rõ.

Toàn bộ Quảng Thừa Sơn, Võ giả Đại Tông Sư, chỉ có Thạch Thiết là ngoại lệ.

Lúc tuổi trẻ tu vi thấp thì, cũng chỉ tu luyện một môn Võ đạo cơ sở.

Tu vi cao hơn, vẫn chỉ luyện một môn trong Thái Thượng Bát Cực, Kim Cương Thân.

Cái này luyện trên trăm năm!

Thạch Thiết gian khổ nhiều năm, từ một đệ tử trẻ tuổi của Quảng Thừa Sơn, đi tới địa vị như ngày hôm nay, cũng chỉ luyện một môn Võ đạo.

Cha của Yến Triệu Ca, Yến Địch, bàn về thực lực, càng bên trên Đại sư huynh Thạch Thiết.

Thái Thượng Bát Cực, tất cả đều thông hiểu, Quảng Thừa Sơn có chừng bốn người.

Nhưng nếu bàn về tạo nghệ của Kim Cương Thân, Yến Địch đối mặt với Thạch Thiết, cũng muốn than thở không bằng.

Tạo nghệ trên môn Võ học này của Thạch Thiết, đã sớm có một không hai Quảng Thừa Sơn, hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất từ cổ chí kim.

Hắn không ngừng nghiên cứu Kim Cương Thân, bỏ tạp lấy tinh, sửa cũ thành mới, không ngừng tăng lên, vượt qua tiền nhân.

Năm đó, Thái Thượng Bát Cực cùng đặt song song.

Thái Thượng Bát Cực hôm nay, Kim Cương đệ nhất.

Danh tiếng đó, là do Thạch Thiết tạo nên.

Thạch Thiết mặt không biểu tình, bắt lấy Hàn Thịnh cùng lão già một mắt, từ trên trời hạ xuống, đi tới trước mắt đám người Yến Triệu Ca.

Yến Triệu Ca mỉm cười:

- Làm phiền Đại sư bá.

Thạch Thiết gật đầu:

- Cũng nhờ sự can đảm của người, Triệu Ca, người rất khá.

Yến Triệu Ca cười, vẻ mặt bình tĩnh, Hứa Xuyên đứng một bên thầm lú lười.

Danh tiếng của Thạch Thiết bên ngoài, rất ít khen người khác, có thể được hẳn đánh giá một từ "không sai", đã rất khó có được, như bây giờ khen Yến Triệu Ca "khá", giống như "lông phượng sừng lặn" (hiếm có) vậy.

- Rời khỏi đây trước, tin tức ta đến Đông Đường, đừng lộ ra.

Thạch Thiết nói.

Yến Triệu Ca gật đầu:

- Vâng.

Thạch Thiết quay đầu lại nhìn về phía trưởng lão khô gầy của Quảng Thừa Sơn:

- Làm phiền Doãn trưởng lão, chiếu cố các đệ tử khác, cùng đoàn người của Hoàng tử Đông Đường.

Vẻ mặt kinh ngạc của lão giả khô gầy đã thu lại, không hỏi nhiều, gật đầu đáp:

- Giao cho lão phu là được.

Lúc này đoàn người rời đi.

Thạch Thiết cùng Yến Triệu Ca không có đi, Thạch Thiết nhìn về phía phương xa:

- Nghiêm Húc, người có gì muốn nói không?

Phương xa, bỗng nhiên sáng lên kim quang rực rỡ, bao phủ khắp trời, giống như cái lồng, cắt đứt trong ngoài.

Thạch Thiết mang theo Yến Triệu Ca cùng A Hồ, bước ra vài bước, đã đi tới biên giới của cái lồng.

Cái lồng này, chính là Võ đạo cường đại của Thạch Thiết biến thành, trước đó hoàn toàn vô hình, người khác không cách nào phát hiện.

Ngăn cản cường giả cùng cảnh giới không được, nhưng bao phủ bốn phương, cho dù Quỷ Phủ lão nhân Hàn Thịnh có chạy đi nữa, cũng sẽ đụng cái lồng này, bị ngăn cản.

Lúc này, có người bị cái lồng ngăn chặn, chỉ có thể xấu hổ đứng tại chỗ, tiến lui không được.

Người đó chính là Nghiêm Húc.

Hắn lúc trước cũng không có tới gần, chỉ ở xa quan sát động tĩnh.

Nếu như đoàn người Yến Triệu Ca chết trong tay Hàn Thịnh cùng cường giả Đại Nhật Thánh Tông, đối với hắn chính là kết quả tốt nhất.

Nếu như Yến Triệu Ca "phúc lớn mạng lớn" đột phá vòng vây chạy thoát, vậy hắn chỉ có thể đích thân động thủ.

Nhưng khi thấy Thạch Thiết xuất thủ, trong lòng của Nghiêm Húc liền lạnh hơn phân nửa.

Vượt qua dự tính, Thạch Thiết tới quá sớm!

Nghiêm Húc biết không ổn, chuẩn bị quay người chạy trốn.

Nhưng lại phát hiện, quyền ý của Thạch Thiết đã sớm bao phủ bốn phương, phong kim thiên địa, không chỉ đám người Hàn Thịnh, ngay cả Nghiêm Húc cũng không thể phát hiện, hiện tại như cá trong chậu.

Hắn bị quyền ý của Thạch Thiết trấn áp, muốn chạy cũng không chạy được, muốn chủ động hiện thân để che giấu hành vi của mình, nhưng cũng không động đậy được.

Cả người đứng ở đó, xấu hổ vô cùng.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SƯ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 90: Nghiêm trưởng lão, đã lâu không gặp

Yến Triệu Ca cùng Thạch Thiết đi tới trước mặt Nghiêm Húc, Yến Triệu Ca cười híp mắt nói:

- Nghiêm trưởng lão, đã lâu không gặp.

Thạch Thiết lạnh nhạt liếc nhìn Nghiêm Húc một cái:

- Vừa đi vừa nói chuyện.

Mấy người cũng xuất phát, Nghiêm Húc im lặng đi sau lưng Thạch Thiết.

Một Đại Tông Sư của Đại Nhật Thánh Tông mất tích, không có dấu vết nào để lại, ngược lại sẽ khác thường khiến người khác hoài nghi.

Thạch Thiết cũng không bại lộ thân phận cùng tu vi của mình, cố ý lưu lại một vài vết tích, để cho đám người Đại Nhật Thánh Tông tìm kiếm.

Những vết tích này nhìn sơ qua, giống như nhiều Đại Tông Sư có tu vi tương đương lão giả một mắt vây công.

Che dấu chính mình, đồng thời thả ra một cái lưới lớn.

Thạch Thiết trước tiên nhìn về Quỷ Phủ lão nhân Hàn Thịnh:

- Hàn Thịnh, người dẫn thân vào tổ chức Tuyệt Uyên, quấy rối Địa Ngục, đáng chết.

Quỷ Phủ lão nhân cảm hận nói:

- Nhân gian như luyện ngục, có gì khác biệt sao?

- Dựa vào cái gì mà bọn người cao cao tại thượng? Chỉ là thực lực của các người mạnh mà thôi.

- Địa Ngục mở ra, Cửu U phủ (buông) xuống, phá nát thế giới này, tái tạo lại trời đất mới, đến lúc đó nhìn xem ai mới là chúa tể!

Hàn Thịnh gầm lên:

- Lần này lão tử rơi vào trong tay các người, không có gì đáng nói, nhưng Thạch Thiết người đừng đắc ý, chuyện này vẫn chưa xong đâu!

Thạch Thiết bình tĩnh nói:

- Địa Ngục đã tạm thời bị dẹp loạn, nhưng đoán được, các người sẽ không kết thúc như vậy.

- Người ra tay lần này, chính là điềm báo đi?

Hàn Thịnh cười lạnh một tiếng, ngậm miệng không nói, cũng không giãy giụa nữa, nhắm mắt lại, không nhúc nhích.

Yến Triệu Ca đột nhiên hỏi:

- Người muốn đồ vật gì trên người ta?

Thạch Thiết nhìn về phía Yến Triệu Ca.

Yến Triệu Ca cho hắt một ánh mắt yên tâm, sau đó móc ra một đồ vật, quơ quơ trước mặt Hàn Thịnh.

Chính là cái thiết bào nhỏ của Diệp Cảnh, liên quan đến truyền thừa của Băng Long Vũ Thánh.

Theo góc nhìn của Yến Triệu Ca, Hàn Thịnh không có biểu tình gì, ánh mắt cũng không động, nhịp tim cùng nhịp thở của hắn cũng không có gì khác thường.

Ánh mắt nhìn tới lại chứa một tia xem thường cùng chẳng biết ra sao.

Nhưng Thạch Thiết đứng một bên, ánh mắt đột nhiên nghiêm túc:

- Hả?

Tu vi của hắn cao hơn Hàn Thịnh nhiều, lúc này lại đang lấy lực lượng của mình giam lại Hàn Thịnh, có thể cảm thấy trong lòng của Hàn Thịnh sinh ra ba động, biến hoá.

Yến Triệu Ca thấy thế, cười mà không nói.

Thạch Thiết nhìn chăm chăm Hàn Thịnh, Hàn Thịnh thấy thế, hừ một tiếng, vẫn không nói lời nào, nhưng dáng vẻ kiêu căng giảm xuống.

Yến Triệu Ca ném thiết bài lên không trung sau đó rơi xuống, bị Yến Triệu Ca tiếp được.

- Người dùng tà ảnh quấy rối Trấn Long Uyên, cũng không có chỗ kỳ lạ gì, cũng không có trên tay ta.

- Giữa ta và người, từ bề ngoài xem ra cũng rất ít tiếp xúc.

- Nếu nói tới quan hệ, vậy thì chính là sư đệ đồng môn của ta, của người. . . à, huynh đệ kết nghĩa Diệp Cảnh của người.

Yến Triệu Ca vuốt ve thiết bài:

- Đồ vật ta lấy được từ chỗ Diệp Cảnh sư đệ, chỉ có cái thiết bài này, cho nên ta cho rằng, người muốn đồ vật trên người ta, chính là đồ chơi này đi.

- Như vậy, Hàn tiền bối có thể thuận tiện nói cho ta biết, người muốn thứ này để làm gì?

Yến Triệu Ca nhìn Hàn Thịnh:

- Vật này có liên quan đến Băng Long Vũ Thánh, nhưng có quan hệ bao nhiêu, có thể được mấy phần truyền thừa của Băng Long Vũ Thánh, cái này ta không biết.

- Hôm nay cả khu vực Đông Đường, Quảng Thừa Sơn ta, Đại Nhật Thánh Tông còn có Thương Mang Sơn tập trung, chuyện người quấy rối Trấn Long Uyên là cái đích cho mọi người chỉ trích, ai cũng không ngại trước tiên giải quyết người.

- Dưới tình huống như thế này, người vẫn mạo hiểm hiện thân.

Yến Triệu Ca cười nói:

- Làm ta suy đoán, chẳng lẽ người có tình báo chính xác, liên quan đến cái thiết bài này, người có thể lấy được đồ vật nào đó, giúp người tiến thêm một bước hoàn thành chí nguyện to lớn của người sao.

- Hoặc là đồ vật này, liên quan đến Địa Ngục, có thể giúp người và đồng bọn hoàn thành kế hoạch sao?

Hàn Thịnh nghe vậy, trực tiếp nhắm mắt lại, lúc này mới mở miệng nói:

- Tài nghệ của lão tử không bằng người, bị các người bắt, không có gì để nói.

Yến Triệu Ca quay đầu lại nhìn về phía Thạch Thiết nói:

- Đại sư bá, trước kia cho rằng đây là một cơ duyên không xác định, nên ta chiếm lấy, nhưng hiện tại xem ra, cái này có quan hệ trọng đại.

Quảng Thừa Sơn cho phép đệ tử độc chiếm cơ duyên của cá nhân, nếu đệ tử cảm thấy không xử lý được, cũng có thể hướng tông môn xin giúp đỡ, cùng nhau chia sẻ.

Nhưng nếu sự tình có quan hệ tới Viêm Ma Đại thế giới, Địa Ngục hoặc những thế lực Thánh địa khác, lại là một chuyện khác.

Thạch Thiết nói:

- Không sao, đợi mọi chuyện ổn định rồi hãy nói sau.

- Liên quan đến tổ chức Tuyệt Uyên cùng Địa Ngục, tông môn sẽ xử lý, liên quan đến Băng Long Vũ Thánh, tông môn sẽ không chiếm của người.

Tổ chức Tuyệt Uyên chính là tổ chức mà Quỷ Phủ lão nhân Hàn Thịnh đang tham gia.

Trước đây trải qua Đông Đường lòng bắt, một vài thành viên trung hạ tầng bị sa lưới, Hàn Thịnh là người mạnh nhất của tổ chức bị bắt hiện nay.

Cho dù là Yến Triệu Ca hay Thạch Thiết, đều hy vọng cạy ra nhiều tình báo hơn từ trong miệng của Hàn Thịnh.

Thạch Thiết nói:

- Lần này người tình nguyện mạo hiểm, không đề cập đến thành bại, ít nhất cũng làm Hàn Thịnh sa lưới, có ý nghĩa trọng đại, là một công lao lớn.

- Người cứu Triệu Quốc chủ của Đông Đường quốc thoát hiểm, sau đó trợ giúp hấn lấy lại quyền khống chế của Cảnh Dương đại trận, cũng là một

công lao.

- Trong lúc giao thủ, không phải người chết thì ta vong, người giết Tiêu Thăng, không tính là sai lầm.

Thạch Thiết nhìn Yến Triệu Ca, trong đôi mắt kiên nghị cứng rắn, hiện lên một chút tình cảm ấm áp:

- Hiện nay người có ba công lao lớn, tông môn sẽ tưởng thưởng cho người.

- Tính ra, người tới Đông Đường không quá nửa năm, liên tiếp lập được công lao lớn, thành tích rất cao, số lần và hiệu quả như vậy, từ khi ta nắm giữ Chương Hình Điện tới nay, là lần đầu tiên nhìn thấy.

Yến Triệu Ca nói:

- Đại sư bá quá khen.

- Người ngay không nói dối, lần này Quỷ Phủ lão nhân sa lưới, là niềm vui ngoài ý muốn.

Yến Triệu Ca nói, khóe miệng hơi câu (vẽnh) lên:

- Hơn nữa, có thể thuận lợi như vậy, phải cảm tạ người khác phối hợp.

Thạch Thiết nhàn nhạt nói:

- Đúng là phối hợp rất tốt.

Hai tầm mắt đều rơi trên người Nghiêm Húc.

Yến Triệu Ca vuốt bàn tay của mình nói:

- Nghiêm trưởng lão, theo như ta biết, người đi cứu viện Triệu Thịnh, nên không rảnh rồi chạy tới đây mới đúng chứ?

Nghiêm Húc lúc này cũng bình tĩnh lại, thản nhiên nói:

- Lão phu cứu Tam Hoàng tử của Đông Đường, liền gấp rút tiếp viện bên này, đáng tiếc tới trễ một chút.

Hắn thi lễ với Thạch Thiết:

- May nhờ có Thạch trưởng lão cùng cường giả khác của tông môn chạy tới, đánh bại Đại Nhật Thánh Tông cùng Hàn lão quái.

Thạch Thiết nhìn thẳng vào Nghiêm Húc:

- Thấy ta ở đây, ngươi chạy làm gì?

Nghiêm Húc chậm rãi nói:

- Thuộc hạ làm việc không tốt, không điều tra địch rõ ràng, thế nên khiến cho Đại Nhật Thánh Tông tùy ý hoành hành trên biên giới của Thiên Vực ta.

- Quảng Thừa Sơn có đồng môn tới cứu viện, huy động lực lượng kém hơn Võ giả Đại Nhật Thánh Tông, thuộc hạ không thể trốn tránh trách nhiệm.

- Trong lòng của thuộc hạ không yên, chợt thấy Thạch trưởng lão, nên xấu hổ phải che mặt đi.

- Một phần là không có mặt mũi gì, một phần là muốn nhanh chóng bù đắp sai lầm, nhắc nhở thuộc hạ thu thập tình báo của Đại Nhật Thánh Tông, chuẩn bị cho tông môn phản công.

Nghiêm Húc cúi người hướng Thạch Thiết:

- Thuộc hạ làm việc không tốt, lầm lẫn mê muội, cam chịu trách phạt.

Yến Triệu Ca nhìn Nghiêm Húc, thâm nghĩ lão già này cũng là một tên lưu manh.

Sai lầm nhỏ chủ động thừa nhận, vấn đề lớn thật sự, thì đẩy đi năm sáu phần.

Thạch Thiết ghét nhất chính là người vô tích sự, trốn tránh trách nhiệm, Nghiêm Húc thoái thác, chắc chắn sẽ làm cách nhìn của Thạch Thiết kém đi.

Cho dù vì đối kháng với Đại Nhật Thánh Tông mà tạm tha cho hắn, sau này Nghiêm Húc cũng sẽ không sống tốt.

Nhưng Nghiêm Húc thật sự thừa nhận, sai lầm như vậy cũng không coi là gì.

Chỉ là, Thạch Thiết cũng không dễ bị lừa.

- Người mang theo một cái Súc Ảnh Nang, ta có thể cảm giác được, bên trong có người sống.

Thạch Thiết nhìn chăm chăm Nghiêm Húc nói:

- Là ai?

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 91: Đối chất ngay mặt!

Súc Ảnh Nang, chính là một kiện dị bảo, không phải Bảo binh, cũng không phải Linh binh.

Vật liệu khan hiếm, chế tạo không dễ, cho nên rất hiếm thấy.

Giống như ngàn dặm thu nhỏ, cùng loại với giới nạp tu di.

Súc Ảnh Nang tự thành không gian, có thể dung nạp rất nhiều vật, cũng có thể cho sinh mạng sống ở trong đó một thời gian ngắn.

Tu vi của Thạch Thiết cao, nên cảm ứng rất linh mẫn, tuy Nghiêm Húc dụng tâm che giấu, cũng không cách nào gạt được hẳn.

- Khi thuộc hạ trên đường chạy tới đây, trong lúc vô tình phát hiện đệ tử đã mất tích trước đây của bản môn, Diệp Cảnh.

Sắc mặt Nghiêm Húc bình thường, thản nhiên nói:

- Lúc đó hẳn rơi vào hôn mê, cho nên thuộc hạ cứu hẳn, vì phải chạy gấp đến tiếp viện nơi này, không dám chậm trễ, nên cho hẳn vào Súc Ảnh Nang.

Vừa nói, Nghiêm Húc vừa lấy ra một cái túi nhỏ.

Túi màu đen, miệng túi được buộc bằng dây màu vàng, bề ngoài cũng không có khác thường.

Nhưng khi Nghiêm Húc tháo ra dây màu vàng, miệng túi mở ra, liền có một đạo khí lưu kim sắc từ trong bay ra.

Trong khí lưu kim sắc, một bóng người xuất hiện trước mắt đám người Yến Triệu Ca.

Yến Triệu Ca im lặng mỉm cười, người này vẫn còn hôn mê, lưng cổ mặt lộ ngoài quần áo, đều có đồ án hoả diễm.

Chính là Diệp Cảnh chứ còn ai nữa?

Ánh mắt của Thạch Thiết rơi vào trên người Diệp Cảnh, mặc dù chỉ lướt qua, nhưng Diệp Cảnh liền tỉnh dậy.

Diệp Cảnh tỉnh lại, ánh mắt mờ mịt, nhưng rất nhanh khôi phục, cảnh giác quan sát bốn phía.

Khi hắn thấy Yến Triệu Ca, hai mắt liền đỏ lên như máu, giống như lửa đang thiêu đốt, "xoạt" nhảy lên.

Thạch Thiết nhú mày, cũng không có làm động tác gì, Diệp Cảnh liền đứng tại chỗ, không thể động đậy, chỉ có thể ngạnh cổ, tức giận trừng mắt Yến Triệu Ca.

- Ta tên Thạch Thiết, ngươi là đệ tử của bản môn, phải biết thân phận của ta.

Thạch Thiết bình tĩnh nói:

- Ta là thủ toạ của Chương Hình Điện, chấp chương thưởng phạt của tông môn.

- Người phải chịu bất công gì, có thể nói rõ ràng với ta, nếu là thật sự, ta sẽ không để người chịu uỷ khuất.

Diệp Cảnh thở hổn hển, trợn to hai mắt nhìn Thạch Thiết, lớn tiếng nói:

- Người của Quảng Thừa Sơn, đều là "cá mè một lứa" với cha con Yến gia!

- Cha hử cũng là thủ toạ giống người, người làm sao không thiên vị hử, làm sao có thể chủ trì công đạo cho ta, vì ta mà đặc tội cha hử!

Nghiêm Húc im lặng đứng một bên, nhìn phản ứng của Diệp Cảnh, không khỏi âm thầm lắc đầu:

"Nếu đây không phải là Thạch trưởng lão, chỉ thái độ này của người, là đã đặc tội người ta rồi."

Giống như Nghiêm Húc dự đoán, Thạch Thiết đối với thái độ của Diệp Cảnh cũng không thêm để ý.

Giọng nói của hử không có bất kỳ gợn sóng nào:

- Ta sẽ không vì người đặc tội Yến sư đệ, nhưng môn quy công bằng, vì lẽ phải trong lòng người, ta không ngại đặc tội với bất cứ kẻ nào.

- Triệu Ca là ta nhìn lớn lên, nhưng cũng vì vậy mà ta không cho phép hử đi lầm đường.

- Nếu chứng minh có người vu cáo hãm hại, thì bản toạ cũng xử cùng tội.

Thạch Thiết bình tĩnh nói:

- Ta, chỉ nhìn chân tướng của sự thật.

Uy thế của hắn, nặng như núi, sâu như biển, yên tĩnh đứng đó, liền chấn nhiếp làm Diệp Cảnh bình tĩnh lại.

Giọng nói bình tĩnh như thế này, giống như có lực ngàn quân, gõ vào lòng người.

Diệp Cảnh hít sâu một hơi, cảm tức nhìn Yến Triệu Ca:

- Năm đó khi ta không nhập môn, hắn đến Đông Đường, liền cướp đi thanh mai trúc mã của ta!

- Sau đó, ta bái vào Quảng Thừa Sơn, hắn xem ta là cái đinh trong mắt.

- Lần lịch lãm Trấn Long Uyên trước đây, hắn muốn giết ta, vì không muốn để lại vết tích, cho nên mới bày âm mưu quỷ kế, mượn tay người khác giết ta, trăm thảo trừ căn!

- Kế này không được, hắn lại bày kế khác, đem Nội Tinh Lô của hắn ném vào Trấn Long Uyên, hại ta cửu tử nhất sinh!

- Ta mệnh lớn, không chết, trong hàm đàm Băng Long, hắn lại muốn giết ta!

- Ba lần bốn lượt muốn hại ta, ta cùng với hắn không đội trời chung!

Yến Triệu Ca yên lặng đứng một bên, ánh mắt nhìn về phía Diệp Cảnh không giận không vui.

Ánh mắt của Thạch Thiết nhìn qua hắn:

- Triệu Ca, ngươi có gì muốn nói không?

Yến Triệu Ca nhàn nhạt nói:

- Năm đó, là Lâm sư muội tự mình chọn, ta cũng không chủ động xen vào chuyện của hai người bọn họ.

- Chuyện về Băng Long Cốt Hồn lần đó, vì hắn không phân tốt xấu, đánh Lâm sư đệ bị trọng thương, ta cho hắn một bài học, là ta cố ý.

- Về phần chuyện xảy ra trong Trấn Long Uyên, ta đã báo cáo cho tông môn, tin tưởng sư bá đã xem qua.

Thạch Thiết gật đầu, Yến Triệu Ca tiếp tục nói:

- Xích Linh Kỳ Chủ muốn giết chết ta, ta không cách nào thao túng hành động của hắn.

- Nếu ta sớm biết, Xích Linh Kỳ Chủ dựa vào Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng để định vị trí của ta trong Trấn Long Uyên, mượn cái này đặt bẫy. . .

Yến Triệu Ca nhìn về phía Diệp Cảnh:

- Người đi cướp Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng, cũng không phải ta có thể thao túng.

- Người cảm thấy hứng thú với Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng của ta, ta hoàn toàn không biết chuyện, làm sao có thể tính kế người?

Diệp Cảnh nhìn chòng chọc Yến Triệu Ca, khí tức càng ngày càng bạo ngược, Yến Triệu Ca lắc đầu nói:

- Đương nhiên, ta nói thẳng, nếu không có Xích Linh Kỳ Chủ, sau chuyện này ta cũng sẽ dạy người biết điều một chút.

- Nhưng mà lúc đó, ta tội gì phải giết người, người cũng không đáng giá để ta động thủ.

Hồ hấp của Diệp Cảnh cứng lại, lửa giận trong mắt càng ngày càng thiêu đốt.

Yến Triệu Ca bình tĩnh nhìn hẳn, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo:

- Về phần lúc người rơi xuống vực sâu, rất đơn giản, hai ta làm nghi thức Huyết Hồn Hồi Quang là được rồi.

- Tái hiện lại tình cảnh lúc đó, do sư bá phán xét.

- Ta hoàn toàn không quan tâm, người có dám không?

Diệp Cảnh liền không suy nghĩ mà nói:

- Làm thì làm!

Yến Triệu Ca nhún vai một cái, xoay người thi lễ với Thạch Thiết:

- Đại sư bá, mời ngài chủ trì.

Thạch Thiết không nói gì, bấm tay bắn ra, một đạo ánh sáng bay lên trời, hoá thành quang trụ giữa không trung, đem Yến Triệu Ca cùng Diệp Cảnh bao lại.

Yến Triệu Ca không nhanh không chậm đâm rách ngón tay của mình, một giọt tinh huyết chảy ra, hoá thành sợi máu, bay lên không trung.

Bị sợi máu dẫn dắt, Yến Triệu Ca cảm giác giống như linh hồn của mình rời thân thể, bay lên cao.

Diệp Cảnh đứng một bên, dưới sự chỉ dẫn của Thạch Thiết, cũng làm động tác tương tự.

Thạch Thiết nói:

- Trong lòng thầm đọc một khắc thời gian đó, không phải chuyện người thấy, mà là định vị vạch thời gian.

- Pháp nghi sẽ vứt bỏ những tình cảm nghiêng về một bên tạo thành cảnh tượng không thật, tận lực lưu lại chân thật.

Sau một lúc, phía trên bầu trời, một mặt quang kính từ từ hạ xuống.

Trong quang kính, thành linh có ảnh hiện ra, chân thực tái hiện lại cảnh tượng trong Trấn Long Uyên.

Yến Triệu Ca không đổi sắc.

Nghiêm Húc khẽ lắc đầu.

Hai mắt của Diệp Cảnh càng ngày càng đỏ.

Thạch Thiết thì nhìn quanh ảnh, chiếc nhẫn đỏ sậm trong tay Diệp Cảnh hiện lên khí tức kinh khủng, cùng thân ảnh cự nhân hoả diễm, hơi sững sờ.

Sau một lúc lâu, Diệp Cảnh phục hồi lại tinh thần, giận dữ hét lên:

- Người lừa gạt ...! Người quả nhiên cùng Lam Văn Ngôn, Lâm Ngọc Thước đều như nhau, bao che cho cầu tặc Yến Triệu Ca!

- Nhất định là hăn cố ý ném Nội Tinh Lô xuống hại ta!

Sắc mặt của Thạch Thiết trở nên nghiêm túc, ánh mắt quét qua, ép Diệp Cảnh không thể động đậy.

- Nghi thức Huyết Hồn Hồi Quang quả thực có khả năng lừa gạt...

Thạch Thiết nhàn nhạt nói:

- Nhưng chỉ có một khả năng, là hai bên cùng nhau thông đồng.

- Diệp Cảnh, người thông đồng cùng Triệu Ca sao?

Diệp Cảnh nghe vậy, cứng lưỡi, thở hỗn hển, hoả quang trong ánh mắt càng ngày càng mạnh, lý trí đã biến mất không thấy.

Đồ văn hoả diễm trên người hắn, càng thêm chói mắt, giống như đang thiêu đốt.

Yến Triệu Ca bình tĩnh nhìn hắn, đột nhiên hỏi:

- Diệp Cảnh, Lâm sư muội chết như thế nào?

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 92: Hiện tại, người còn gì để nói?

Yến Triệu Ca nhìn bộ dạng như muốn cắn người khác của Diệp Cảnh.

Sau khi hẳn nghe câu hỏi của mình, vốn hai mắt dần mất đi lý trí, hiện ra tâm tình phức tạp.

Phẫn nộ, hối hận, không cam lòng, lưu luyến, căm hận, chán ghét, còn nhiều loại nữa.

Nhưng những tâm tình này, rất nhanh bị lửa giận cắn nuốt.

Diệp Cảnh cắn chặt răng, nhìn chòng chọc vào Yến Triệu Ca, không trả lời, chỉ liên tục lặp lại:

- Tại người. . . tại người. . . hết thảy tại người!

Nghiêm Húc đứng một bên thấy thế, vẻ mặt không đổi, nhưng sâu trong ánh mắt, lại rất thất vọng:

"Bùn nhão không chống được tường."

Khi hẳn tìm thấy Diệp Cảnh, cũng không có bại lộ thân phận của mình, chỉ nói cho Diệp Cảnh, hẳn có thể trợ giúp báo thù.

Nhưng cần Diệp Cảnh phối hợp với hãn.

Quý Phủ lão nhân Hàn Thịnh, liền thông qua Diệp Cảnh để dẫn tới, Hàn Thịnh ra tay, đối Nghiêm Húc mà nói là niềm vui ngoài ý muốn.

Yến Triệu Ca chết trong tay của Hàn Thịnh, Hàn Thịnh lại bị cường giả của Quảng Thừa Sơn đánh chết, theo Nghiêm Húc thấy là kết quả hoàn mỹ nhất.

Nếu như cần chính mình động thủ giết Yến Triệu Ca, Diệp Cảnh sẽ có tác dụng rất lớn.

Nhưng hiện tại xem ra, Diệp Cảnh không có một chút tác dụng nào, rõ ràng là đã dạy hãn, khiến hãn đem cái chết của Lâm Ngọc Thước đổ lên đầu Yến Triệu Ca. . .

Thế nhưng Diệp Cảnh lại bị lửa giận làm choáng váng đầu óc, không tiếp thu cách đó.

Hãn thấy, không cần phải vu oan giá hoạ sao?

Hết thảy mọi chuyện hôm nay đều do Yến Triệu Ca tạo thành!

Nghiêm Húc nhìn Diệp Cảnh, trong lòng lắc đầu không thôi.

Người mất đi lý trí dễ bị đầu độc, nhưng người như vậy cũng không dễ bị khống chế, phát sinh tình huống bất ngờ.

Đông Đường Chủ Sự Trưởng lão, hiện tại cảm thấy khổ não vì có một tên đồng bạn heo.

Thạch Thiết nhìn dáng vẻ của Diệp Cảnh, trong lòng cũng thất vọng.

Đã bị công pháp trọng tố thân thể ảnh hưởng, tính tình của Diệp Cảnh trở nên không ổn định, nóng nảy dễ giận, khó giữ được tỉnh táo.

Hắn thực sự không suy nghĩ mọi thứ phát sinh trong Trấn Long Uyên sao?

Không hẳn, hắn chỉ là không muốn tin tưởng mà thôi.

Nói cho cùng, là không phục, cho là mình không nên gặp kiếp nạn như thế, hơn nữa còn ở trước mặt của Yến Triệu Ca.

Bị kiếp nạn như thế, liên nhất định là có người hại hắn, ngoại trừ Yến Triệu Ca ra, còn có thể chọn người khác sao?

Lấy một góc độ mà xem, quả thật là giận chó đánh mèo, tìm địa phương phát tiết.

Đến sau này, lại cảm giác là mình bị hại, tuyệt đối không thể cuối đầu trước người hại mình, nhất định phải lấy lại công đạo, đem tất cả trả lại cho cừu nhân.

Chỉ là trong quá trình không ngừng thôi miên chính mình, Diệp Cảnh càng ngày càng không ổn định.

Càng ngày càng nóng nảy, lệ khí giết chóc trong lòng càng ngày càng nhiều.

Hắn tự cho mình là người bị hại, tiến thêm một bước "giận chó đánh mèo" hại người khác, đồng thời càng ngày càng không kiêng kị gì cả.

Thạch Thiết cũng có chút hối hận, bây giờ có chút hoài nghi, người mà mình nhìn trúng, cố tình khảo sát rồi thu làm đệ tử, thật sự là tên Diệp Cảnh trước mắt này sao?

Nghe được vấn đề của Yến Triệu Ca, phản ứng của Diệp Cảnh, đều rơi vào trong mắt hắn, tự nhiên có thể nhìn ra Diệp Cảnh nói "tại người" đều

xuất phát từ oán hận, mà không phải chỉ Yến Triệu Ca là sát nhân (giết người).

Diệp Cảnh nhìn chòng chọc vào Yến Triệu Ca, thét lên:

- Nếu người không đầu độc, Ngọc Thước tại sao không đi theo ta!

Yến Triệu Ca đi tới trước người hắn, nhìn xuống:

- Không đi theo người, cho nên người quyết không cho nàng ấy đi theo ta sao?

Diệp Cảnh hừ một tiếng, hai mắt đỏ như máu, lý trí thanh tĩnh lần nữa tiêu tan:

- Người đứng bên người, đều là địch nhân của ta!

Yến Triệu Ca nhìn hắn, giọng nói bình tĩnh, lại làm kẻ khác rất lạnh tận xương:

- Tốt, người chuẩn bị đèn mạng cho Lâm sư muội đi.

Diệp Cảnh gầm lên:

- Người không được nói, nếu như năm đó không phải vì người, tất cả mọi thứ sẽ không phát sinh!

Yến Triệu Ca không thêm để ý hắn nữa, mà nhìn về phía Nghiêm Húc:

- Diệp Cảnh, chắc không biết Đâu Suất Chương đi.

- Tuy rằng pháp môn hiện tại hắn tu luyện rất quý dị, có lực lượng hệ lửa, nhưng không giống Đâu Suất Chương.

- Nghiêm trưởng lão, người phát hiện thi thể của Lâm sư muội trước nhất, ta muốn thỉnh giáo, vết thương do Đâu Suất Chương trên người của

Lâm sư muối do ai tạo thành?

Tâm nhìn của Thạch Thiết cũng hướng về Nghiêm Húc.

Dưới ánh mắt soi mói của Yến Triệu Ca cùng Thạch Thiết, Nghiêm Húc trầm mặc một lát rồi giương mắt lên, bình thản nói:

- Là do lão phu tạo thành.

Hắn nói chậm rãi:

- Yến trưởng lão cùng Phương trưởng lão cạnh tranh ngày càng kịch liệt, lão phu trong lúc nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, muốn thông qua Yến Triệu Ca đả kích Yến trưởng lão.

- Yến Triệu Ca có tội danh chân thực, Yến trưởng lão không mất mặt, thì cũng có danh tiếng không dạy con.

- Người như vậy làm sao có thể nhận chức Chương môn?

Nghiêm Húc bình tĩnh nói tiếp:

- Hơn nữa, lão Chương môn, Thạch trưởng lão, còn những cường giả cao tầng khác trong tông môn, cách nhìn đối với cha con Yến trưởng lão, cũng sẽ giảm xuống.

- Phương trưởng lão đăng vị, liền thuận lợi hơn nhiều.

- Ngày sau với công trạng này, lão phu không ít chỗ tốt.

- Đây là tham niệm quấy phá, là thứ nhất.

- Trừ điều này ra, Yến Triệu Ca là tiểu bối, ba lần bốn lượt chống đối lão phu, làm trong lòng lão phu có oán khí, không thoải mái, muốn giáo huấn hắn một chút.

- Đây là sân (giận) niệm quấy phá, là thứ hai.

Giọng nói của Nghiêm Húc bình tĩnh không gợn sóng:

- Lão phu là Chủ Sự Trưởng lão, lại phạm nhiều lỗi nặng như thế, nguyện từ chức đi Chưởng Hành Điện lãnh phạt.

- Cho dù tông môn xử phạt như thế nào, lão phu cũng không dị nghị.

- Hôm nay bản môn cùng Đại Nhật Thánh Tông trở mặt, ta không dám mặt dày tiếp tục ở lại Đông Đường, khẩn cầu đi tiền tuyến giữa Thiên Nam châu cùng Hỏa Vực của Đại Nhật Thánh Tông chém giết.

- Nếu mạng già này ném ở đó, cũng coi như trả lại tội lỗi lần này, hy vọng Thạch trưởng lão cho phép.

Thạch Thiết nhàn nhạt nhìn hắn, không có ý kiến, cũng không nói gì.

Yến Triệu Ca nhìn Nghiêm Húc, mở miệng hỏi:

- Nghiêm trưởng lão, chỉ vậy thôi sao?

Nghiêm Húc nhàn nhạt nói:

- Lão phu thừa nhận lỗi lầm trước mặt một tiểu bối như ngươi, mặt già đã mất sạch sẽ, còn gì để giấu diếm sao?

Yến Triệu Ca cười nhạo, ánh mắt lạnh lẽo:

- Nghiêm trưởng lão kể chuyện thật hay, đáng giá ta học tập.

- Nhưng ta muốn thỉnh giáo ngươi, hành tung của ta và Hứa trưởng lão, tại sao rơi vào Đại Nhật Thánh Tông.

Nghiêm Húc không đổi sắc nói:

- Lão phu cũng tò mò điểm này.

Hắn nhìn Yến Triệu Ca:

- Người muốn ám chỉ lão phu cố ý tiết lộ tình báo cho Đại Nhật Thánh Tông, ý đồ mượn đao giết người, đưa người vào chỗ chết?

- Lão phu thừa nhận, trong chuyện của người, khí lượng của ta hẹp hòi, nhưng còn không đến mức phải lấy tính mệnh của người, lão phu không có lý do gì làm như thế.

- Về phần lão phu xuất hiện ở nơi này, vừa mới nói qua, là muốn tới trợ giúp.

Nghiêm Húc nhìn Yến Triệu Ca:

- Người nói lão phu muốn lấy mạng người, chứng cứ đâu.

Yến Triệu Ca mỉm cười:

- Chứng cứ vô cùng xác thực, không thể chối cãi.

Thạch Thiết nhìn Nghiêm Húc, chậm rãi lắc đầu:

- Nghiêm trưởng lão, thấy ta xuất hiện ở nơi này, người còn cảm thấy may mắn sao?

Nghiêm Húc không đổi sắc, nhưng trong lòng đã trầm xuống.

Thạch Thiết cũng không thêm nhắc lại, chỉ mang mọi người xuyên qua tầng mây, bay qua một khu vực, rất nhanh hạ xuống một trang viên.

Nhìn thấy trang viên này, sắc mặt của Nghiêm Húc có hơi buồn bã.

Ngoài trang viên đứng một người, là một lão giả có tinh thần quắc thước.

Chính là nửa năm trước đã đến Đông Đường vì chuyện của Yến Triệu Ca, Đông Châu Chấp Pháp Trưởng lão.

Chấp Pháp Trưởng lão thi lễ với Thạch Thiết:

- Thủ tọa, lúc chúng ta đến, đối phương đang muốn diệt khẩu, có hai người không cứu sống nổi.

- Nhưng mà đã không chế được vài người, sau khi thăm vấn, đủ để định Nghiêm Húc thông đồng với Đại Nhật Thánh Tông, tiết lộ hành tung của đệ tử bản môn.

Thạch Thiết rơi xuống đất, quay đầu nhìn về phía Nghiêm Húc:

- Hiện tại, người còn gì để nói?

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SƯ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 93: Tát nước bắn, ta cũng biết

Nghiêm Húc tất nhiên sẽ không tự mình đi liên hệ với Đại Nhật Thánh Tông.

Bằng không ở bên Đại Nhật Thánh Tông, lưu lại nhược điểm, ngày sau sao có thể yên ổn ở Quảng Thừa Sơn nữa?

Mặc dù, Nghiêm Húc là Võ giả Đại Tông Sư, chính là tiền vốn lớn nhất của hắn.

Trước đây càng là một phương chủ sự, nắm giữ không ít thông tin có tác dụng.

Nhưng nếu không bắt đặc dĩ, Nghiêm Húc sẽ không bao giờ phản bội sơn môn, tìm kiếm Đại Nhật Thánh Tông che chở.

Không tính tới toàn bộ căn cơ đều mất hết, ngay cả tích lũy tài sản cùng mạng lưới giao thiệp cũng yếu đi.

Đến Đại Nhật Thánh Tông, là người bên ngoài vào, cho dù đối phương có dùng "thiên kim mua mã cốt" (ngàn vàng mua xương ngựa) đối xử tử tế với hắn, hắn cũng không bao giờ có hy vọng tiến vào hạch tâm.

Vì vậy, Nghiêm Húc truyền tin cho Đại Nhật Thánh Tông, đều trải qua mấy giai đoạn, để tránh đối phương điều tra.

Cho dù Đại Nhật Thánh Tông nhận được tin tức, cũng khó có thể tìm đến hắn.

Cho nên, khi Thạch Thiết bắt trưởng lão của Đại Nhật Thánh Tông đối chất, Nghiêm Húc cũng không lo lắng.

Nhưng mọi thứ, cuối cùng vẫn là do tâm phúc của Nghiêm Húc xử lý.

Trang viên này, chính là sản nghiệp bí mật của Nghiêm Húc, nhưng vẫn không thể gạt được Thạch Thiết.

Nghiêm Húc ngửa mặt lên trời thở dài, Thạch Thiết bất ngờ xuất hiện tại Đông Đường, hắn cũng cảm thấy lần này khó thoát thân, nhưng vẫn mang tâm lý may mắn, không chịu buông tha một phần vạn hy vọng.

Chỉ cần không bị Thạch Thiết đánh chết tại chỗ, không bị nhốt vào Tỏa Thiên Hạp, hắn liền có hy vọng.

Thông đồng với Đại Nhật Thánh Tông nhằm "mượn đao giết người", chỉ vì tranh đấu phe phái mà vu oan cho Yến Triệu Ca, hắn có thể thừa nhận được tội này.

Chức vị Chủ Sự Trưởng lão tuy rằng sẽ bị bãi miễn, nhưng hơn phân nửa sẽ đến chiến trường lập công.

Khi đó hắn có cơ hội chạy thoát.

Ở Quảng Thừa Sơn "đông sơn tái khởi", hắn không thể trông cậy vào đó, mà chỉ có thể trốn vào Đại Nhật Thánh Tông.

Nhưng bây giờ, hy vọng đều tan vỡ.

Nghiêm Húc nhìn về phía Yến Triệu Ca, ánh mắt sâu thẳm, đến lúc này, hắn như thế nào không biết, Thạch Thiết bất ngờ xuất hiện, tất nhiên là thủ bút của Yến Triệu Ca.

Hắn nhìn Yến Triệu Ca, Yến Triệu Ca cũng nhìn hắn!

Chuyên môn đào một cái hố to, chờ hắn nhảy vào, vạn kiếp bất phục!

Thạch Thiết nhìn Nghiêm Húc nói:

- Ta cũng không hiểu, tại sao người muốn đưa Triệu Ca vào chỗ chết, còn muốn liên lạc Hứa Xuyên và những đồng môn khác, còn có người của Đông Đường quốc nữa.

- Khí lượng của người lại nhỏ hẹp, ánh mắt nông cạn đến vậy sao? Hay trong đó có ẩn tình gì khác?

- Hiện tại, nói cho chúng ta biết tại sao đi.

- Lúc này, người muốn giấu diếm cũng vô ích.

Dưới ánh mắt của Thạch Thiết nhìn chăm chú, Nghiêm Húc hơi trầm mặt, cảm thấy cổ họng khô khốc.

Yến Triệu Ca nhìn Nghiêm Húc, đột nhiên cười:

- Trước đây, ta không nghĩ ra tại sao Nghiêm trưởng lão muốn đưa ta vào chỗ chết.

- Nhưng mà khi ta gặp Diệp Cảnh, ta hình như hiểu một chút.

Nghiêm Húc ngạc nhiên, hắn chỉ cầm Diệp Cảnh làm "đao", không liên hệ với động cơ của bản thân.

Lúc này nghe Yến Triệu Ca nói như vậy, trong lòng của Nghiêm Húc hiện lên dự cảm không tốt.

Diệp Cảnh cũng bị Thạch Thiết mang đến, trong lúc này bị Thạch Thiết trấn áp, không thể động đậy cũng không thể nói, chỉ oán hận nhìn đám người Quảng Thừa Sơn.

Lúc nghe thấy mình cùng Nghiêm Húc có liên quan, cho dù đầu óc hẩn không thanh tỉnh, nhưng cũng cảm thấy kinh ngạc, ánh mắt vô ý nhìn về Nghiêm Húc.

Thạch Thiết cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Đối với Nghiêm Húc mà nói, ven đường vô ý nhặt được Diệp Cảnh đang hôn mê, cách nói này, Thạch Thiết cũng không tin hoàn toàn.

Nhưng hẳn cũng không cho là Nghiêm Húc sẽ trợ giúp Diệp Cảnh báo thù, liền muốn tính mệnh của Yến Triệu Ca.

Trong lúc nhất thời, sự chú ý của mọi người đều đặt trên người Yến Triệu Ca.

Bị mọi người nhìn chăm chú, Yến Triệu Ca vẫn ung dung nói:

- Nghi thức Huyết Hồn Hồi Quang vừa rồi, tất cả mọi việc trong Trấn Long Uyên, các vị cũng thấy được.

- Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, nhục thân của Diệp Cảnh đã bị phá thành mảnh nhỏ, huỷ diệt trong vực sâu.

- Hôm nay có thể trọng tổ thân thể, công pháp như thế, tất nhiên không phải tầm thường.

Mọi người đều gật đầu, toàn thân nghiền nát chỉ còn Linh hồn, lại có thể trọng tổ lại, pháp môn như vậy quả thật khó lường.

Yến Triệu Ca đi tới trước mặt Diệp Cảnh, nhìn hắn nói:

- Hết thấy nguyên nhân đều từ chiếc nhẫn này, cùng với quang ảnh bộc phát từ trong đó.

- Trong Trấn Long Uyên, ta cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng không rõ ràng, vì vậy không suy nghĩ tiếp.

- Nhưng bây giờ Diệp Cảnh tái sinh ngay mặt, nghi hoặc trong lòng càng ngày càng nhiều.

Yến Triệu Ca quay đầu nhìn về phía Thạch Thiết:

- Đại sư bá, ngài đã từng tiếp xúc với cường giả Viêm Ma, có cảm thấy quen mắt hay không?

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi, Nghiêm Húc càng chấn động, lớn tiếng quát:

- Công pháp của Diệp Cảnh mặc dù có thể trọng tổ thành Hoả Linh Chi Thể, nhưng cùng thân thể của Viêm Ma không giống!

Ánh mắt của Thạch Thiết khẽ động, nhưng cũng gật đầu nói:

- Có chỗ tương đồng, nhưng không hoàn toàn giống nhau.

Những người khác đều gật đầu, nếu hoàn toàn giống với Viêm Ma, bọn họ sẽ không bình tĩnh như trước nữa.

Yến Triệu Ca nói:

- Với sự hiểu biết của mọi người về Viêm Ma hiện tại, quả thật không giống. Nhưng Đại sư bá ngài cũng biết, lại lịch của Viêm Ma Đại thế giới mà Bát Cực Đại thế giới chúng ta phỏng đoán.

Thạch Thiết khẽ động, biểu tình như cứng ngắc, lần đầu xuất hiện biến hoá lớn:

- Viêm Ma Đại Đế?

Yến Triệu Ca gật đầu nói:

- Không sai, Viêm Ma Đại Đế, cũng được xưng là Thiên Hỏa Đại Đế, trước Đại Phá Diệt vang danh thiên hạ, là một cường giả trong truyền thuyết, sau Đại Phá Diệt đã không có tin tức.

- Hiện tại Bát Cực Đại thế giới chúng ta đối với Viêm Ma Đại thế giới phỏng đoán, phần lớn là như thế, chính là truyền thừa của Viêm Ma Đại Đế tạo nên.

- Cũng giống như Bát Cực Đại thế giới chúng ta, khai quật truyền thừa của các tiền bối lưu lại sau Đại Phá Diệt làm cơ sở rồi không ngừng diễn biến, phát triển.

Yến Triệu Ca nói tiếp:

- Võ đạo hiện nay của Quảng Thừa Sơn chúng ta, hoặc là của Đại Nhật Thánh Tông, Bích Hải Thành cùng các Thánh địa khác, thậm chí các tông môn thế lực khác, trải qua nhiều năm phát triển, so với trước Đại Phá Diệt đã có biến hoá rất lớn.

- Truyền thừa lực lượng của Viêm Ma, trải qua nhiều năm thăng trầm diễn biến, cùng chân truyền của Viêm Ma Đại Đế khẳng định có khác nhau.

Đông Châu Chấp Pháp Trưởng lão đứng một bên, lúc này đã hồi phục lại tinh thần, trầm giọng hỏi:

- Ý của người là truyền thừa mà Diệt Cảnh lấy trong chiếc nhẫn này là chân truyền của Viêm Ma Đại Đế sao?!

- Từ trước Đại Phá Diệt, hoàn chỉnh truyền thừa sao?

Yến Triệu Ca mỉm cười, ngừng lại một chút rồi nói:

- Đây là dự đoán cá nhân của ta mà thôi, sự thật trong này cần phải nghiệm chứng.

- Ngoài ra, Diệp Cảnh bây giờ có quan hệ với Viêm Ma Đại thế giới hay không? Cái này cần phải biết rõ ràng.

Yến Triệu Ca nói, không biết vô tình hay cố ý liếc nhìn Nghiêm Húc:

- Và tại sao Nghiêm trưởng lão lại phải giúp đỡ Diệp Cảnh. . .

Nghiêm Húc lúc này đã hoàn toàn biến sắc, giận dữ hét:

- Nói bậy!

Quảng Thừa Sơn cùng Đại Nhật Thánh Tông tranh đấu kịch liệt, cho dù toàn bộ khai chiến cũng có thể hoàn hoãn.

Mà Viêm Ma là công địch của Bát Cực Đại thế giới, bất kỳ người nào nhắc lên quan hệ, đều không có "bánh ngon" nào để ăn.

Viêm Ma, lấy sinh linh khác làm thức ăn, lại yêu thích Võ giả trải qua tu luyện!

Yến Triệu Ca cười không nói, Thạch Thiết chậm rãi nói:

- Liên hệ giữa Nghiêm Húc và Diệp Cảnh, còn không tốt kết luận, nhưng truyền thừa của Diệp Cảnh, rất có khả năng liên quan đến Viêm Ma Đại Đế.

Lời này của Thạch Thiết, làm cho những người khác rung mình.

Hắn nhìn về phía Diệp Cảnh:

- Nghi thức Huyết Hồn Hồi Quang hiện ra cảnh tượng, Linh hồn của Diệp Cảnh bị chiếc nhẫn này thu lại, trong đó có một khí tức vô cùng cường đại hiện ra.

- Cho dù là Huyết Hồn Hồi Quang, nhưng không trải qua thực tế, ta cũng cảm thấy khí tức kia quá mạnh mẽ, nếu đối phương buông xuống thật sự, sẽ kinh khủng cỡ nào.

Thạch Thiết nói khẳng định:

- Theo tư liệu ghi chép, Đại Viêm Ma Vương chết dưới tay Hám Thiên Tôn tổ sư năm đó, cũng không kinh khủng như vậy!

Vẻ mặt của mọi người đều trở nên nghiêm túc, Đại Viêm Ma Vương năm đó, là Viêm Ma mạnh nhất từ trước tới nay xuất hiện tại Viêm Ma Đại thế giới.

Nếu so với hãn còn kinh khủng hơn mà nói. . .

Nghiêm Húc xanh mặt.

Tuy Thạch Thiết không đồng ý Yến Triệu Ca đưa hãn cùng Diệp Cảnh liên hệ với nhau.

Nhưng dù vậy, tình hình phát triển đến giờ, so với kết quả bất bất nhất mà hãn nghĩ còn muốn xấu hơn!

Nghiêm Húc chợt nghĩ đến tâm phúc của mình, Văn Ninh Chi.

Yến Triệu Ca nhìn hãn, trong lòng bĩu môi:

"Chuyện tát nước bắn vào người này, ta cũng biết a."

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 94: Một cái cũng đừng nghĩ chạy!

Thạch Thiết nói:

- Chân tướng ra sao, bây giờ khó kết luận, nhưng sự việc liên quan với Viêm Ma, phải tra xét rõ.

- Việc này quan trọng, thậm chí so với tổ chức Tuyệt Uyên, còn gấp hơn.

Khi quan sát nghi thức Huyết Hồn Hồi Quang, đối với đạo khí tức cường đại truyền ra từ trong chiếc nhẫn của Diệp Cảnh, Thạch Thiết đã âm thầm lưu ý.

Nhưng hẳn cũng không phải người dễ dàng kết luận, cho nên đem nghi hoặc này dấu trong lòng.

Địa Ngục dị biến, tuy người người phòng bị, nhưng nguy hại còn chưa đủ trực tiếp.

Viêm Ma, cùng Bát Cực Đại thế giới những năm gần đây, vẫn giao chiến không ngừng, là "người chết ta sống".

Diệp Cảnh nếu ngẫu nhiên đạt được truyền thừa của Viêm Ma Đại Đế thì thôi.

Nhưng nếu hắn có liên quan với Viêm Ma Đại thế giới, thì chuyện này vô cùng nghiêm trọng.

Hiện tại Thạch Thiết vẫn không có xác định tính chất của chuyện này, nhưng trình độ trọng yếu của nó, chắc chắn sẽ tăng cao trong lòng của hắn.

Sắc mặt của Nghiêm Húc đen như đáy nồi, từ trong kẽ răng vọt ra vài chữ:

- Lão phu đối với chuyện này, hoàn toàn không biết gì cả!

Yến Triệu Ca nhàn nhạt hỏi:

- Vậy ta cũng không nghĩ ra lý do khác để Nghiêm trưởng lão đưa ta vào chỗ chết.

Nghiêm Húc hừ một tiếng, vẻ mặt tối tăm.

Tiêu điểm của những người khác, kỳ thực vẫn đặt trên người của Diệp Cảnh, ánh mắt của mọi người đang quan sát hắn.

Diệp Cảnh lúc này lại mờ mịt.

Hắn phần nộ, luống cuống, bị ánh mắt của mọi người xăm soi dĩ nhiên sẽ không thoải mái.

Hắn lý giải tình hình của thế giới này vẫn còn có hạn.

Nhưng Viêm Ma là tồn tại như thế nào, hắn vẫn biết rõ ràng.

Lúc này bị người khác nói mình cùng Viêm Ma có quan hệ, lập tức vừa sợ vừa giận.

Yến Triệu Ca nhìn lại, chỉ thấy đồ văn hoả diễm trên người Diệp Cảnh càng ngày chói mắt, giống như đang bốc cháy lên.

Diệp Cảnh rống giận:

- Yến Triệu Ca! Ta rơi vào trong tay ngươi, muốn giết thì giết, có bản lĩnh thì lại đây!

- Vì tìm lý do, ngươi còn muốn tiếp tục vu oan lên đầu ta sao? Ngươi là cầu tặc điên đảo thị phi trắng đen!

Yến Triệu Ca không thèm để ý, nói:

- Ngươi cũng nói, bây giờ ngươi là cá trong lưới, cá trong chậu, ta muốn thu thập ngươi, ngươi cũng không làm gì được.

- Ta còn cần phải vu oan ngươi sao?

- Có thể ngay cả ngươi cũng không biết chuyện, nhưng muốn nghiệm chứng cũng không khó, sau khi đem ngươi về núi, nhưng cường giả của tông môn sẽ nghiệm cứu chiếc nhẫn rồi đưa ra kết luận cũng không muộn.

Yến Triệu Ca bình tĩnh nhìn Diệp Cảnh:

- Đừng tưởng mình quá quan trọng, chuyện của ta rất nhiều, không có thời gian lãng phí trên người của ngươi.

Diệp Cảnh càng ngày càng phần nộ, đồ văn hoả diễm trên người càng sáng.

Sau cùng, dĩ nhiên bốc cháy lên!

Diệp Cảnh trong ngọn lửa quét qua bốn phía, trừng mắt nhìn đám người Yến Triệu Ca, Thạch Thiết, Đông Châu Chấp Pháp Trương lão.

- Quả nhiên Quảng Thừa Sơn các người, đều là "cá mè một lứa", bao che cho nhau!

- Lòng người nham hiểm, giết người không thấy máu, ăn tươi nuốt sống, các người so với Viêm Ma còn độc ác hơn!

- Cùng các người làm bạn, không bằng làm Viêm Ma còn thống khoái hơn!

Diệp Cảnh ngửa mặt lên trời điên cuồng hét, trên tay hằn, dưới huyết nhục, hiện lên hồng quang, hình thành một vòng sáng đỏ sậm đeo trên ngón tay, chính là một chiếc nhẫn đỏ sậm.

Chiếc nhẫn bộc phát ánh sáng chói mắt, sau lưng hiện lên một ảo cảnh mơ hồ.

Trong ảo cảnh, nham thạch nóng chảy đầy đất, lửa bay khắp trời!

Phảng phất như một cự nhân hoá diễm, xuất hiện trong đó.

Khí tức cường đại mà với thực lực trước mắt của Diệp Cảnh không thể làm được, như ẩn như hiện, chấn động lòng người.

Yến Triệu Ca nhìn cảnh tượng này, xem thường nhìn:

". . . Đầu óc người đứng là bị đốt cho ngu luôn rồi."

Không giống với cảnh tượng mà nghi thức Huyết Hồn Hồi Quang tái hiện, lúc này là chân thực.

Mọi người ở đây, kể cả Nghiêm Húc, nhìn Diệp Cảnh lúc này, cảm nhận lực lượng ý cảnh của ảo cảnh này, trong lòng đối với suy đoán của Yến Triệu Ca, đã tin bảy tám phần.

Nghiêm Húc nhìn chiếc nhẫn đỏ sậm trên tay Diệp Cảnh, trầm nghĩ:

"Nguyên lai là nhập vào trong cơ thể hần, hèn chi trước đây tìm không được."

Thạch Thiết thản nhiên nói:

- Lấy nguồn gốc mà nói, cường đại mà Thạch mỗ ít thấy trong đời, muốn diệt Bát Cực Đại thế giới này cũng không nói chơi.

- Nhưng bây giờ ngươi là tàn hồn cũng không tính, ngay cả ý niệm của không phải, chỉ là khí tức còn sót lại, còn chưa lật được trời này.

Dứt lời, Thạch Thiết vươn một tay ra, bàn tay trong nháy mắt hoá thành kim cương trong suốt, từ trong ra ngoài toả ra kim quang

Một chưởng rơi xuống, Diệp Cảnh cùng quang ảnh kia cùng nhau tức giận gào thét thống khổ.

Hoả quang trọng nháy mắt bị dập tắt, Diệp Cảnh bị ép xuống đất một lần nữa, không thể động đậy, chỉ có thể không cam lòng trừng mắt nhìn Yến Triệu Ca cùng Thạch Thiết.

Thạch Thiết muốn nói, đột nhiên vẻ mặt hơi động, bước ra bên ngoài trang viên.

Lúc này, bên ngoài trang viên, có một mặt trời nhô lên cao, đột nhiên ảm đạm xuống.

Sắc trời biến thành màu đen, giống như chìm vào bóng tối.

Trong đêm đen, một vầng trăng sáng như ẩn như hiện.

Thạch Thiết một thân kim cương, giống như bất diệt, đang giăng co.

Quang minh cùng hắc ám đan vào giữa trời đất, không ai nhường ai, nhắc lên từng đợt sóng to, đem kiến trúc trong trang viên chấn cho sụp đổ!

Đông Châu Chấp Pháp Trưởng lão, cùng những cao thủ Quảng Thừa Sơn khác, đối với trùng kích như vậy cũng có áp lực thật lớn.

- Mộ Quang Âm Nguyệt Khí!

Chấp Pháp Trưởng lão kêu lên đau đớn:

- Tu vi bậc này, là một trong Đại Nhật Thất Tử, Mộ Quang Quân!

Yến Triệu Ca vuốt cằm:

- Ta nhớ không lầm, Mộ Quang Quân cùng đứng đầu Thất Tử, Phổ Chiếu Quân có tu vi tương đương, thực lực tại Đại Nhật Thánh Tông cũng có thể xếp vào thứ hai đi?

Chấp Pháp Trưởng lão gật đầu:

- Không sai, tuy rằng địa vị bên dưới Phổ Chiếu Quân, nhưng thực lực không thua nhiều, chính là cường giả đứng đầu của Đại Nhật Thánh Tông.

- Hơn nữa, chúng ta đều biết, trong Đại Nhật Thất Tử, Mộ Quang Quân là người chuyên môn làm việc bẩn, bình thường rất khiêm tốn, nhưng giết chóc năng nhất.

Yến Triệu Ca không lên tiếng:

"Thật dễ mắt ta, cũng không uống phí ta giết Tiêu Thăng."

Mộ Quang Âm Nguyệt Khí, là pháp môn đặc biệt nhất trong Đại Nhật Thất Pháp, hình thành khí tràng độc lập, biến đổi ngàn đêm.

Biến ảo hư thật, nhật nguyệt luân chuyển, kết hợp Huyền pháp cùng Quyền pháp, khắc hẳn với những Võ đạo khác của Đại Nhật Thánh Tông.

Lúc này được Mộ Quang Quân thi triển, giống như có khả năng thay trời đổi đất.

Nếu không có Thạch Thiết vững vàng chống đỡ, thì những cường giả Quảng Thừa Sơn ở đây đều bị đêm đen thôn phệ trong nháy mắt.

- Thiết Sư Tử?

Trong đêm trắng truyền ra giọng nói trầm thấp.

Khi thấy Mộ Quang Quân bị Thạch Thiết ngăn trở, những cường giả Đại Nhật Thánh Tông khác đang ẩn núp trong đêm tối, kéo tới đám người Yến Triệu Ca.

Đông Châu Chấp Pháp Trưởng lão cùng những cường giả của Quảng Thừa Sơn lúc này đón lấy, đánh thành một đoàn.

Lúc này, Nghiêm Húc một bộ dáng nhận mệnh, đột nhiên bạo khởi!

Hắn oán hận liếc nhìn Yến Triệu Ca, cũng không dừng lại mà chạy đi thật xa.

Diệp Cảnh nằm một bên, cũng thoát ra trốn đi, thật ra hắn muốn tìm Yến Triệu Ca gây phiền phức, nhưng trong bóng tối không cách nào phân biệt được vị trí của Yến Triệu Ca, đành phải oán hận thét lên điên cuồng, chạy ra ngoài.

Giữa không trung, Thạch Thiết hừ lạnh một tiếng.

Một đạo ánh sáng như kim cương sáng lên trong đêm đen, đánh lên người Nghiêm Húc.

Nghiêm Húc đang chạy trốn, toàn thân kịch chấn, phun máu điên cuồng.

Toàn thân của hắn, từ lỗ chân lông, đều có máu chảy ra, cả người giống như hoá thành huyết nhân.

Thạch Thiết vẫn đem hầu hết chú ý của mình đặt trên Mộ Quang Quân của Đại Nhật Thánh Tông, Nghiêm Húc trúng một kích của hắn, hầu như trọng thương gần chết, nhưng vẫn bảo trụ được cái mạng.

Nghiêm Húc không dám chần chờ, tiếp tục chạy trốn.

Yến Triệu Ca truyền âm cho Thạch Thiết nói:

"Đại sư bá, giao cho ta đi, ta đi tìm hắn và Diệp Cảnh."

Thạch Thiết hơi do dự một chút:

"Nếu đối phương phản kháng, có thể đánh chết tại chỗ."

"Đại sư bá yên tâm."

Yến Triệu Ca nhanh động thân, cười nhạt:

"Một cái cũng đừng nghĩ trốn."

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 95: Truy sát Diệp Cảnh, Nghiêm Húc!

Mộ Quang Âm Nguyệt Khí của Mộ Quang Quân Đại Nhật Thánh Tông, bao phủ khắp nơi.

Hễ là người trong phạm vi của lực tràng này, đều bị Mộ Quang Âm Nguyệt Khí ảnh hưởng.

Nhưng đối thủ của hắn, chính là Thạch Thiết.

Đối mặt với cường giả như vậy, Mộ Quang Quân cũng phải toàn lực ứng phó, không rảnh phân tâm.

Trong phạm vi mà Mộ Quang lực tràng của bao phủ, chỉ có tác dụng che chắn tầm nhìn cùng quấy nhiễu cảm giác, mà không cách nào tổn thương những người khác của Quảng Thừa Sơn.

Yến Triệu Ca nhìn về phía xa, trước mắt vẫn một mảng đen kịt.

Nhưng Nghiêm Húc bị Thạch Thiết làm trọng thương, đạo ánh sáng như kim cương kia xâm nhập vào cơ thể, không ngừng phá hư cơ thể của hắn.

Nghiêm Húc không cách nào trục xuất nó ra ngoài, cho nên kinh lực Kim Cương Thân của Thạch Thiết vẫn ở trong cơ thể hắn.

Kim quang không ngừng thấu qua cơ thể của Nghiêm Húc bắn ra ngoài, giống như Nghiêm Húc đang phát sáng vậy, làm chỉ dẫn phương hướng cho Yến Triệu Ca.

Về phần Diệp Cảnh, toàn lực chạy trốn, hoả quang đỏ sậm toàn thân phát sáng, trọng bóng tối chói mắt vô cùng.

Hai người trong bóng tối giống như hai con đom đóm, khiến cho người khác không chú ý đến họ cũng khó a.

Đúng lúc, dưới tình huống hoảng sợ, hai người lại chạy cùng một phương hướng.

Như vậy, Yến Triệu Ca cũng không cùng A Hồ chia ra, mà trực tiếp đuổi theo Nghiêm Húc cùng Diệp Cảnh.

Nghiêm Húc là một Đại Tông Sư, tốc độ thân pháp rất nhanh, ngày đi ngàn dặm.

Nhưng hắn bị Thạch Thiết đánh thương quá nặng, suýt nữa chết tại chỗ, thực lực đã rơi xuống dưới Đại Tông Sư.

Dưới đau đớn quấy rối, tốc độ càng ngày càng chậm.

Hai bên truy đuổi, rốt cục lao ra phạm vi bao phủ của Mộ Quang Âm Nguyệt Khí.

Thấy lại ánh mặt trời, Nghiêm Húc sáng ngời, nhưng sau khi năng lực nhận biết phục hồi, hắn liền cảm thụ phía sau có truy binh đuổi theo.

Yến Triệu Ca cùng A Hồ, gần trong gang tấc!

Đánh giá tốc độ của hai bên, Nghiêm Húc buồn bực phát hiện, tiếp tục chạy xuống, kết quả cũng bị bắt kịp.

Trong hai mắt hắt hiện lên vẻ khuất nhục cùng hung ác.

Yến Triệu Ca đuổi ở phía sau, thấy Nghiêm Húc đột nhiên dừng bước cũng dừng lại, thân hình gấp lại, liền phóng tới!

Nghiêm Húc dữ tợn nói:

- Con nít miệng còn hôi sữa, người muốn tìm chết, lão phu thành toàn cho người.

Diệp Cảnh ở phụ cận, dưới tình huống nóng nảy, làm hắt thiếu linh mẫn khi nhận biết cảnh vật xung quanh.

Lại chạy lên phía trước một đoạn đường, nghe tiếng hét phản nộ của Nghiêm Húc, hắt quay đầu nhìn lại, phát hiện Yến Triệu Ca đuổi theo.

Diệp Cảnh thấy Yến Triệu Ca, hai mắt liền đỏ lên, đám người Nghiêm Húc như biến mất trong mắt hắt, chỉ còn lại đôi mắt hận thù đến tận xương tủy nhìn Yến Triệu Ca!

Điên cuồng hét lớn, Diệp Cảnh lập tức dừng bước, xoay người chạy tới Yến Triệu Ca!

Yến Triệu Ca nhìn thẳng Nghiêm Húc, sắc mặt lạnh lẽo, ống tay áo phải vung lên, một đạo bích quang như rồng bay ra.

Tiếng long ngâm vang lên, Bích Long Linh Kiếm nghênh đón Nghiêm Húc.

Thương thế của A Hồ chưa lành, nhưng cũng cùng Yến Triệu Ca nghênh đón Nghiêm Húc và Diệp Cảnh.

Nghiêm Húc cười nhạt:

- Chỉ bằng các người, cũng dám đuổi giết lão phu?

- Yến Triệu Ca, mấy ngày này, người đi đường quá thuận lợi, đã không biết trời cao đất rộng rồi?

Khi đang nói chuyện, Nghiêm Húc kéo tay xuống, một đạo u (tối) quang hiện lên trong tay hắn.

Một thanh đoản đao chớp động màu u lam, đón nhận Bích Long Linh Kiếm giữa không trung, đem nó bức lui.

Linh khí xung quang đoản đao, giống như sóng ánh sáng, truyền ra tiếng vang ong ong, phảng phất như có tính mạng.

Là một kiện Trung phẩm Linh binh!

Nghiêm Húc nhìn chăm chăm Yến Triệu Ca, trong đôi mắt đầy sát khí:

- Chỉ bằng tính tình kêu ngạo nòng náy của người, người cho là vì cái gì mà có thể sống đến bây giờ?

- Nếu không phải gia thế của người, đem người từ tròn nặn thành vuông, chỉ bằng một ý nghĩ của lão phu mà thôi.

- Hiện tại, ở đây không có Yến Dịch cha người, cũng không có Thạch Thiết, không có những Đại Tông Sư khác bảo vệ!

Nghiêm Húc triển khai ánh đao trong tay:

- Bỏ đi kiêng kỵ đối với cha người, lão phu muốn giết người, giống như giết chết một con kiến!

Ánh đao âm u triển khai, trong nháy mắt hoá thành một ngọn đèn cung đình hư ảo trên không trung.

Ngọn đèn chớp động, cảnh tượng biến hoá, đem Yến Triệu Ca bao phủ.

Yến Triệu Ca vẫn như cũ, nhàn nhạt nói:

- Ta có một gia thế xuất sắc, mang cho ta rất nhiều lợi ích, ta chưa bao giờ trốn tránh.

- Ta sẽ không bao giờ già mồm, tất cả những cái này là của cha ta, không phải của ta, ta dùng nó trong lòng liền bất an.

- Thân thể là của cha mẹ cho, thân thể này của ta, có cái gì không đến từ cha mẹ?

- Cha ta có bản lĩnh, có thể cho ta nhiều hơn, mấy thứ này giống như tay chân của ta, ta đương nhiên phải lợi dụng.

Tay trái của Yến Triệu Ca bóp kiếm quyết, Bích Long Linh Kiếm hóa thành bích quang ngang dọc trong không trung:

- Quan trọng không phải hiện tại ta mượn trong nhà bao nhiêu.

- Mà là có điểm xuất phát cao như vậy, tương lai ta có thể đi đến độ cao hơn, báo đáp lại gia đình.

Yến Triệu Ca nhìn Nghiêm Húc cười:

- Ngoài ra, người muốn giết ta, dưới tình huống hiện tại như thế này, cũng không dễ dàng a.

Nghiêm Húc hừ lạnh một tiếng.

Thạch Thiết cho hắn một đòn quá nghiêm trọng, không chỉ làm hắn rơi xuống mấy cảnh giới, thậm chí không thể phát huy toàn bộ uy lực của Trung phẩm Linh binh U Lân Ba Quang Dao.

Hơn nữa không chỉ hắn bị thương.

Trên lưỡi đao của U Lân Ba Quang Đao, chẳng chịt vết rạn, làm linh khí di động trên đao đều trở nên ảm đạm.

Trên chết lượng, thậm chí không bằng Hạ phẩm Linh binh Bích Long Linh Kiếm!

Nghiêm Húc cũng phát hiện, dưới tình huống trọng thương như thế này, cũng không thể bắt được đối phương.

Yến Triệu Ca cùng A Hồ lấy phương thức quẩn lấy, từ từ mài hẵn.

Theo thời gian đi qua, thương thế của hẵn, càng ngày càng ảnh hưởng đến thực lực của hẵn.

Yến Triệu Ca hỏi:

- Người nhìn ta không vừa mắt, ta cũng muốn vì cha ta lấy xuống vị trí Chủ Sự Trưởng lão.

- Nhưng tại sao người lại nổi lên sát ý với ta đây? Cũng không phải ta nhiều lần làm mất mặt người chứ?

Động tác của Nghiêm Húc hơi chậm lại, mở miệng nói:

- Người không cần hỏi lão phu.

- Hôm nay người chết trong tay lão phu, lão phu không cần nói nhiều lời với người.

- Nếu hôm nay lão phu không thoát được, bí mật này liền theo ta xuống quan tài đi, người và Yến Dịch, từ từ mà tìm.

Hẵn nhìn như đang phân tâm, như khí thế đột nhiên mạnh lên!

Sắc mặt của Nghiêm Húc bỗng nổi lên hồng quang, giống như hoả diễm đột ngột bạo phát!

Phong Hỏa Nhị Kiếp, Hỏa Kiếp Chi Lực!

Lực lượng của Nghiêm Húc không ngừng suy sụp, Cường khí toàn thân khởi động, đột nhiên trở nên mạnh mẽ hơn.

U Lân Ba Quang Đao trong tay hắn, lại không còn biến hoá nhiều như Bát Cảnh Linh Đao.

Mà ánh đao âm u nhưng kết lại giữa không trung, hóa thành đạo quang mang đen kịt.

Cường khí tạo thành thiên địa hư ảo, một mảnh hắc ám.

Trong bóng tối có tinh quang sáng lên, kéo ra hoả vĩ (đuôi lửa) thật dài, long trời lở đất!

Tinh thần rơi xuống, lưu tinh giáng xuống, đập tới Yến Triệu Ca!

Một thân lực lượng của Nghiêm Húc, toàn bộ bộc phát ra trong một đao này, khí thế kinh thiên động địa tập trung cùng một chỗ.

Yến Triệu Ca liên cảm thấy trong phạm vi mình nhìn, những cảnh tượng khác biến mất, chỉ còn lưu tinh từ trên trời giáng xuống.

Tinh quang càng ngày càng chói mắt, che khuất tầm mắt.

Đao khí kinh người, như định trụ lại cả người hắn, không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể đứng đó cho Nghiêm Húc chém một đao này.

Yến Triệu Ca không biến sắc, đột nhiên nhàn nhạt nói:

- Trong lòng người có bí mật, làm cho người sợ hãi, sợ cha con chúng ta biết.

- Năm đó Yến tộc ta, từ Triệu châu của Lôi Vực tới Thiên Vực, trên đường phát sinh chuyện ngoài ý muốn, làm rất nhiều tộc nhân gặp nạn.

- Trong đó bao gồm tổ phụ cùng tổ mẫu ta.

- Chuyện này, liên quan cùng người, đúng không?

Ánh đao như lưu tinh từ trên trời giáng xuống, không thể kìm lại mà run nhẹ, ngừng lại một chút.

Sau đó, càng thêm mạnh mẽ, thậm chí vội vàng hạ xuống!

Nhưng ngay khi hấn dừng lại một chút đó, thì Yến Triệu Ca động!

SỬ THƯƠNG TỐI CƯỜNG SƯ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 96: Một cái tát bay!

Thuyền nát cũng có ba cân đĩnh.

Tuy thương thế của Nghiêm Húc rất nặng, nhưng thực lực của hắn, so với Ngoại Cường Tông sư như Yến Triệu Ca mà nói, vẫn rất cường đại.

Lần này bạo phát, càng hung ác vô cùng, đem toàn lực vào một đòn!

Nghiêm Húc ngay cả A Hồ đang mặc Hắc Yểm U Khải cũng tính vào bên trong.

A Hồ có dũng khí cầm đao giùm Yến Triệu Ca, hắn muốn một đao này chém giết cả hai người!

Nghiêm Húc bị một câu của Yến Triệu Ca nói toạc ra bí mật trong lòng, làm hắn sợ hãi.

Trong đầu hắn đột nhiên hiện lên một bóng người, một nam tử cao lớn có khuôn mặt giống Yến Triệu Ca sáu bảy phần.

Chỉ nghĩ đến người kia biết được chân tướng, Nghiêm Húc liền cảm thấy mình hít thở không thông.

Điều này làm tâm thần hấn chấn động kịch liệt, cũng thẹn hoá hoá giận, giống như bị cởi y phục cho người khác xem.

Ánh đao càng thêm mạnh càng thêm cuồng bạo chém tới Yến Triệu Ca, muốn đem tên vãn bối biết bí mật của hắn, bầm thây vụn đoạn!

Ánh mắt của Yến Triệu Ca sáng quắc, nhìn chăm chăm Nghiêm Húc.

Ngay khi ánh đao của Nghiêm Húc mạnh mẽ nhất, Yến Triệu Ca đột nhiên lấy ra một hồ lô.

Chính là dùng Cửu Bảo Băng Hồ Lô của Tần trưởng lão, chết tạo thành Băng Long Bào Hao Đạn!

Yến Triệu Ca cười lạnh, bỗng nhiên bóp nát hồ lô, kích thích lực lượng trong đó.

Một tiếng long ngâm vang lên, kinh thiên động địa.

Nhiệt độ xung quanh, trong nháy mắt giảm xuống, giống như thời đại băng hà lạnh lẽo vô cùng.

Vo số băng tuyết màu trắng lượn quanh Yến Triệu Ca nhanh chóng ngưng tụ, sau đó hoá thành một Băng Long to lớn!

Băng Long gầm thét, phóng lên cao, âm thanh xuyên qua mây, bay thẳng chín tầng trời.

Đạp phong vân, cười nhật nguyệt, quân lâm thiên hạ, ngạo khiêu cửu thiên, mới là Chân Long!

Băng Long bay vút lên, như điều gặp gió, lộ ra oai "tiềm long thăng thiên", chặn đánh Vãn Tinh Đao của Nghiêm Húc!

Hai bên đụng nhau giữa không trung, ánh đao kinh khủng như lưu tinh giáng xuống, trong nháy mắt tan biến!

Băng Long cũng ầm ầm giải thể giữa không trung, hóa thành băng tuyết khắp trời, bao trùm trời đất xung quanh, đem trời đất xung quanh hoá thành thế giới băng tuyết.

Thân hình của Nghiêm Húc lần nữa xuất hiện trước mắt mọi người, dưới băng tuyết, hắn bị đông lạnh giữa không trung.

Băng tuyết đan xen, A Hồ bị ngăn chặn, Diệp Cảnh muốn nhắm vào Yến Triệu Ca cũng ngưng lại.

Hoả diễm đỏ sậm trên người hắn, liền bị dập tắt, cả người bị bao trùm bởi một tầng băng tuyết, giống như người tuyết.

Chiếc nhẫn đỏ sậm trên tay, lúc trước bị Thạch Thiết trấn áp, lúc này đã ảm đạm không ánh sáng, dung nhập vào trong huyết nhục.

Yến Triệu Ca lấy một bộ phận Băng Long Cốt Hồn tạo thành Băng Long Bào Hao Đạn, bạo phát ra rất nhiều hàn băng tinh khí trong nháy mắt.

Cho dù là cường giả Đại Tông Sư, cũng bị đông lạnh trong chớp mắt.

Nghiêm Húc bị băng tuyết vây quanh giữa không trung, U Lân Ba Quang Đao trong tay hơi chớp động.

Đao khí lăng liệt bùng nổ, không ngừng rung chuyển băng tuyết, Nghiêm Húc chậm chạp chuyển động tứ chi cứng ngắc, muốn thoát khỏi.

Nhưng A Hồ hiện ra trước mắt hắn, nhếch miệng cười, vung tay lên, trong tay xuất hiện một ống tròn bằng đồng.

A Hồ cầm một đầu, đầu kia nhắm vào Nghiêm Húc.

Vành mắt của Nghiêm Húc muốn nứt ra, sau đó là kim quang đầy trời hiện ra trước mắt hắn.

Giống như ánh mắt trời chiếu khắp mọi nơi, giống như một cơn mưa xối xả!

Nghiêm Húc không thể động đậy, chứ đừng nói né tránh, ngay cả chống đỡ cũng không làm được, chỉ có thể trợn to hai mắt, nhận Thái Dương Vũ trùng kích.

Trong tiếng rống giận khàn khàn, Thái Dương Thần Châm đột phá phòng ngự Cương khí của Nghiêm Húc, ghim đầy trên thân hắn.

Có một số Thái Dương Thần Châm không vào trong cơ thể của Nghiêm Húc mà dừng lại bên ngoài làm Nghiêm Húc giống như một con nhím toàn thân kim quang lóng lánh.

Thái Dương Thần Châm vào cơ thể, làm thương thể mà Nghiêm Húc khổ cực áp chế triệt để bùng nổ.

Nghiêm Húc ngửa mặt lên trời hét thảm, từng đoàn huyết nhục trên người bùng nổ, cả người trăm ngàn lỗ, huyết nhục không rõ.

Mưa băng cùng mưa máu, trên trời nổ rộ.

- Hai người tiểu súc sinh!

Nghiêm Húc há mồm giận mắng, lại nhin không được mà phun máu liên tục.

Yến Triệu Ca đi tới trước người Nghiêm Húc, bình tĩnh nhìn đối phương:

- Xem ra, chuyện năm đó thực sự cùng người có liên quan.

- Một chi nhà ta, bị tổ địa Yến thị của Triệu châu đổ ky, chuyện năm đó nhìn như ngoài ý muốn, nhưng cùng bọn hãn không thoát khỏi quan hệ.

- Nhìn người sợ thành như vậy, năm đó người không phải sai lầm, mà là có liên hệ với Triệu châu Yến gia.

Yến Triệu Ca khẽ búng Bích Long Linh Kiếm:

- Người cùng bọn hãn có liên hệ, thu bọn chỗ tốt của bọn hãn, cũng không trọng yếu.

- Ta chỉ cần biết người có giết người là được rồi.

- Huống chi, người còn muốn đưa ta vào chỗ chết?

Nghiêm Húc điên cuồng hét lên, giãy dựa thân thể, xông tới Yến Triệu Ca!

Yến Triệu Ca lạnh nhạt vung kiếm!

Một đạo bích quang xẹt qua chân trời.

Đầu lâu của Nghiêm Húc bay thẳng lên trời!

Hai mắt tròn tròn, tu vi cảnh giới của hãn hơn xa Yến Triệu Ca, hãn chết không nhắm mắt!

Một kiếm xuất ra, Yến Triệu Ca không nhìn Nghiêm Húc nữa, xoay người đi qua một bên khác.

Ở nơi này, trong băng tuyết, dần dần có hoả quang hiện lên, một bóng người chật vật đi ra.

Diệp Cảnh cũng không giống Nghiêm Húc, bị Băng Long Bào Hao Đạn chính diện nổ trúng, chỉ bị dư ba đả thương.

Yến Triệu Ca nhìn lại, chỉ thấy cả người Diệp Cảnh đều bị ngọn lửa vây quanh.

Đồ văn hoá diễm đỏ sậm lượn quanh.

Trên người của Diệp Cảnh truyền ra khí tức kinh người, không giống như lúc trước, lực lượng từ Đan Điền Khí Hải, cùng huyết khiêu toàn thân bạo phát.

Nguồn gốc lực lượng lúc này của hắn, không giống như từ trong người, mà là từ đồ văn hoá diễm khắp người hắn.

Nhiệt lực kinh người không ngừng toả ra, cùng băng tuyết xung quanh va chạm.

Hơi nước màu trắng tràn ngập, giống như mây mù, băng vụn không ngừng rơi xuống thành một trận mưa lớn.

Yến Triệu Ca nhìn Diệp Cảnh, nhướng mày:

- Quả nhiên, khí tức càng ngày càng giống Viêm Ma tộc.
- Theo người không ngừng tìm hiểu công pháp này, thể chất của người càng ngày càng bị cải biến rõ ràng.

Ngũ quan của Diệp Cảnh hoàn toàn bị đồ văn hoá diễm che lấp, nhiều hơn một chút dã tính, lại càng cuồng bạo dữ tợn hơn.

Giống như lửa cháy, muốn thiêu đốt vòm trời, mở rộng ra cả thế giới.

Diệp Cảnh nhìn chòng chọc vào Yến Triệu Ca:

- Yến... Triệu... Ca!

Hắn ngửa mặt lên trời thét dài:

- Người ba lần bốn lượt hại ta, muốn đẩy ta vào chỗ chết!
 - Thù này, hận này, không đội trời chung!
 - Dựa vào cái gì mà Ngọc Thước bị người cướp đi?
 - Dựa vào cái gì mà người cao cao tại thượng?
 - Dựa vào cái gì mà người không cần nỗ lực nhiều, vẫn thu được thành tựu mà cả đời người khác không đạt được?
 - Dựa vào cái gì mà người rõ ràng hại chết ta trong Trấn Long Uyên, người của Quảng Thừa Sơn đều thiên vị người?!
 - Hết thấy đều là định mệnh sao? Đều là ông trời an bài sao? Ta khinh!
- Hai mắt của Diệp Cảnh chớp động như hai đoàn lửa ma trời:
- Ta không tin số mệnh! Không tin trời! Ta tin vào ta!
 - Ta phải mạnh mẽ, nếu ta mạnh mẽ, Ngọc Thước sẽ không đi với người!
 - Nếu ta mạnh mẽ, trực tiếp đem người dẫm nát!
 - Nếu ta mạnh mẽ, người khác sẽ không vì con chó già rằm thí cha người mà thiên vị!
 - Nếu ta mạnh mẽ, trong Trấn Long Uyên, ta bóp chết người, mà không phải người hại chết ta!
 - Người muốn giết ta, ta liền giết người! Quảng Thừa Sơn che chở người, ta liền diệt Quảng Thừa Sơn!
 - Không phải người chết, chính là ta vong!

Diệp Cảnh điên cuồng hét lên, hóa thành một người lửa nhắm vào Yến Triệu Ca!

Yến Triệu Ca không chớp mắt một cái, huyết khiếu toàn thân chấn động, Cương khí khởi động.

Cương khí hóa thành một bàn tay to lớn, tát Diệp Cảnh một cái!

"Ầm! !"

Một tiếng vang thật lớn, Diệp Cảnh trực tiếp bị tát văng ra ngoài!

Yến Triệu Ca xoay xoay cái cổ:

- Gió quá lớn, người nói cái gì, ta nghe không rõ.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 97: Yến mỗ muốn người chết canh ba, ai có thể lưu người tới canh năm!

Huyệt khiếu toàn thân của Yến Triệu Ca chấn động.

Trong đan điền, khối khí hỗn độn, chia làm một âm một dương, một nóng một lạnh.

Băng Long tinh khí cùng Ly Hoả tinh khí đan vào nhau trong huyệt khiếu, hoá thành từng cái Băng Long và Hoả Long lao ra khỏi cơ thể.

Băng Long cùng Hoả Long giao nhau, hoá thành xương cốt, hóa thành kinh mạch, hóa thành máu thịt.

Một bàn tay to lớn, xuất hiện phía trước Yến Triệu Ca.

Diệp Cảnh mới bị Yến Triệu Ca dùng một chưởng đánh bay ra ngoài, quỳ rạp trên mặt đất, co quắp lại, nửa người bị phá nát.

Yến Triệu Ca nhìn lại, chỉ nghe hân "ôi ôi, không ngừng giãy dụa.

Chiếc nhẫn màu đỏ sậm, giống như càng sáng hơn, truyền ra tiếng gào thét điên cuồng như từ viễn cổ xuyên qua vô tận năm tháng đến đây.

Nửa người bị nghiền nát của Diệp Cảnh cũng không thấy máu chảy ra, miệng vết thương có rất nhiều hoả diễm hiện lên.

Hoả diễm dần ngưng tụ thành thân thể của Diệp Cảnh lần nữa.

Thân thể Diệp Cảnh nằm trên mặt đất chấn động, sau đó bắn lên, lấy tốc độ nhanh hơn tiến tới Yến Triệu Ca!

Trong miệng hắn, phát ra âm thanh trầm thấp điên cuồng, đó là ngôn ngữ không thuộc về nhân loại, xa lạ mà cổ xưa, vừa quý dị vừa huyền ảo.

Diệp Cảnh đẩy hai chưởng về trước, hoả diễm khắp người hoá thành ánh sáng màu đỏ, nóng cháy hung lệ.

Nơi ánh sáng màu đỏ đi qua, vạn vật trong trời đất, kể cả không khí, giống như muốn bốc cháy.

Vạn vật đều hoá thành nhiên liệu, làm hoả thế càng hung mãnh hơn, không ngừng lớn lên, không ngừng cắn nuốt vạn vật.

Liệt Hỏa Vô Tình, Phần Diệt Thương Sinh!

Ánh sáng đỏ rực rỡ giống như cây đao, chém tới Yến Triệu Ca!

Đây cũng không phải là Võ học mà Diệp Cảnh từng tu luyện, thậm chí không phải Võ học của thế giới này!

Ngũ tạng của Diệp Cảnh đang bị thiêu đốt, nhưng hắn lại cảm thấy lực lượng cường đại chưa từng có từ trước đến giờ.

Tâm tình vui sướng chưa từng có, đánh bại Yến Triệu Ca, đã trở thành sự thật. . .

"Ầm! !"

Nhưng không đợi Diệp Cảnh tiếp tục cảm nhận tư vị đó, Yến Triệu Ca giống như lần trước, đem Cường khí ngưng thành một bàn tay to lớn, tát hắn một cái!

Trong nháy mắt, Diệp Cảnh bị Yến Triệu Ca tát bay ra ngoài lần nữa!

Yến Triệu Ca nghiêng đầu nói:

- Chân mệnh thiên tử?

Diệp Cảnh ngã trên đất, giống như một con cá rời nước, giãy dụa không ngừng, con mắt đỏ như lửa trừng Yến Triệu Ca.

Hai mắt của hắn như muốn bốc cháy.

Yến Triệu Ca không nhìn hắn, ngược lại nhìn bốn phía.

- Người không cần trông cậy vào Quý Phủ lão nhân, người nói có thể có một Đại Tông Sư lúc này nhảy ra cứu người hay không? Có lẽ nhảy ra một mỹ nữ, mỹ nữ cứu anh hùng?

- Ta thật hy vọng người của Đại Nhật Thánh Tông hay Thương Mang Sơn thu nhận người, nhất là Đại Nhật Thánh Tông.

- Ban đầu trong Trấn Long Uyên, ta xem chiếc nhận của người liền nghi ngờ người có liên quan đến Viêm Ma Đại Đế.

Yến Triệu Ca cười nói:

- Khi đó người cùng Viêm Ma khác nhau khá lớn, nếu Đại Nhật Thánh Tông nhìn nhầm, sẽ coi trong Hoả Linh Chi Thể của người thích hợp tu luyện Võ học của bọn hắn, nói không chừng sẽ nhận người.

- Cứ như vậy, đã chôn xuống một quả bom.

- Nhưng không ngờ người lại đi tìm đường chết.

Vẻ tươi cười của Yến Triệu Ca càng ngày càng lạnh:

- Lưu người trên đời, quả thật làm ô nhiễm không khí.

- Người đã muốn tìm đường chết thì ta tiễn người một đoạn.

Yến Triệu Ca lạnh lùng đi tới Diệp Cảnh.

Mỗi bước đạp xuống, mặt đất giống như rung lên một cái, Cường khí hoá thành một bàn tay to lớn trên đỉnh đầu, càng ngày càng ngưng đọng chân thực, càng ngày càng kinh khủng!

Từng đạo kinh khí nóng lạnh giống như quần long bảo vệ bên người Yến Triệu Ca, làm hấn như thần nhân xuống trần.

Hai mắt của Diệp Cảnh hiện lên quyết tuyệt, giận dữ hét lên:

- Cầu tặc, ta có chết, cũng muốn người đồng quy vu tận!

Trong tiếng hét, Diệp Cảnh giãy dụa giơ lên chiếc nhẫn màu đỏ sậm.

Chiếc nhẫn đã hoàn toàn hoá thành một vòng hồng quang, đeo trên ngón tay.

Trong vòng hồng quang, cảnh tượng thế giới đầy dung nham địa ngục, lưu hỏa khắp trời lần thứ hai hiện ra, một bóng người to lớn, ngửa mặt lên trời rống giận.

Tuy bị Thạch Thiết trọng thương, lực lượng của chiếc nhẫn yếu đi nhiều, nhưng lúc này Diệp Cảnh muốn lấy tính mạng của mình thôi động!

- Viêm Ma Giải Thế! Phần Thiên Diệt Địa!

Ngón tay đeo nhẫn của Diệp Cảnh, dĩ nhiên đâm vào lòng ngực của hắn!

Chiếc nhẫn đỏ sậm đi vào thân thể gần như từ hoá điểm tạo thành của Diệp Cảnh, sau đó, từ trong thân thể hắn, sáng lên quang mang rực rỡ!

Không phải hồng quang của hoá điểm, mà là bạch quang rực rỡ!

Bạch quang phát ra từ cơ thể của hắn, thân thể được tạo thành từ hoá điểm của Diệp Cảnh lập tức ngưng kết thành thể rắn.

Sau đó, thân thể của Diệp Cảnh giống như đồ sứ, dần dần nứt ra.

Trong vết nứt, bạch quang càng ngày càng chói mắt, một cỗ lực lượng huỷ diệt càng ngày càng rõ ràng!

Yến Triệu Ca nhìn cảnh này, cười nhạt.

Hắn cũng không tránh né, Cương khí hoá thành bàn tay khổng lồ, vẫn như cũ đánh xuống một chưởng!

"Ầm! ! !"

Trong tiếng nổ, bạch quang chưa kịp bạo phát, liền bị phá diệt!

Một chưởng của Yến Triệu Ca đập Diệp Cảnh xuống đất!

Lấy hai người làm trung tâm, mặt đất xung quang trăm thước, đều bị nghiền nát, lún xuống thành một cái hố to lớn!

Yến Triệu Ca đập trên không trung, im lặng đứng trên bầu trời của hố sâu, nhìn xuống.

- Một thằng quỷ nhỏ ngư người, cũng xứng sao?

- Người xem mình là Viêm Ma Đại Đế chắc?

Dưới đáy hố sâu, đã không còn bóng dáng hình người, giống như tro tàn do hoả hoạn.

Hai chân biến mất hoàn toàn, một cái cánh tay cũng biến mất, chỉ còn một cánh tay đeo một chiếc nhẫn rách nát.

Da thịt toàn thân, giống như than cốc.

Chỉ có từng đạo đồ văn đỏ sậm, sáng lên chập chờn, giống như lửa không tắt hết trong đồng tro.

Mặt Diệp Cảnh đen như then, nhìn chòng chọc vào Yến Triệu Ca, vô cùng suy yếu, nhưng hận thù cùng giận dữ trong hai mắt mãnh liệt trước nay chưa từng có!

Bởi vì một chương này của Yến Triệu Ca, khiến mặt đất xung quanh liên tục lún xuống, giống như động đất, rung lên không ngừng.

Lấy hố sâu làm trung tâm, từng cái khe lớn lan ra bốn phía.

Trong chấn động, phía dưới hố sâu như muốn tiếp tục sụp đổ, phía dưới truyền ra tiếng nước chảy, sông ngầm bắt đầu chuyển động.

Thân thể của Diệp Cảnh dần sụp xuống dưới, mắt thấy sẽ rơi vào trong sông ngầm.

Từng đạo chương khí (khí độc) trong sông ngầm phòng lên cao, tan vàng mòn thiết, ngăn cản lối đi của Yến Triệu Ca.

Diệp Cảnh nói khàn khàn:

- Cầu tặc Yến Triệu Ca, chừng nào ta còn một hơi, sẽ đấu với người tới cùng! Ta. . .

Hắn còn chưa nói hết, Yến Triệu Ca dĩ nhiên xuống tới, triển khai Thiên Uyên Nghịch Lưu Quyết, hoàn toàn không quan tâm đến chương khí, trong nháy mắt đi tới trước mặt Diệp Cảnh!

Yến Triệu Ca nhìn hắn, cười tà:

- Vâng sáng nhân vật chính sao?
- Người muốn giết người, lập tức xảy ra chuyện, giết không được, lại để cho người chạy, luyện được thần công, trở lại báo thù hả?
- Trong Trấn Long Uyên, người không chết, bởi vì ta không muốn giết người, còn hiện tại...

Cương khí trên đầu Yến Triệu Ca lại biến thành một bàn tay to lớn, ầm ầm vỗ xuống lần nữa!

- Yến mỗ muốn người chết canh ba, ai có thể cho người sống tới canh năm!

Một chương đập xuống, Diệp Cảnh giận dữ rống lên rồi im bặt!

"Ầm!"

Trong tiếng nổ, hoá thành tro bụi!

Một Linh hồn nhàn nhạt, tan thành mây khói!

Hồn phi phách tán, vạn kiếp bất phục!

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 98: Mùa thu hoạch lớn

Một chưởng đập xuống, Yến Triệu Ca thấy trước mắt xuất hiện một cảnh tượng ly kỳ.

Giống như thấy được dòng chảy khí vận của trời đất, gia trì trên người Diệp Cảnh.

Thiên địa đồng lực, khí số hội tụ.

Mà theo một chưởng này đập xuống, quanh cảnh biến đổi, khí vận trời đất cuộn cuộn, dần dần tiêu tan.

- Thiên địa đồng lực, miễn phí giao một người sao?

Yến Triệu Ca mỉm cười, nhẹ nhàng thổi một hơi vào cảnh tượng không chân thật này.

Gió thổi mây trôi, cái thiên địa khí số hư ảo này, giống như khói nhẹ bị thổi tan.

Hố sâu trước mắt không ngừng sụp đổ, Diệp Cảnh bị một chưởng của Yến Triệu Ca đập thành tro, chỉ còn lại một chiếc nhẫn màu đỏ sậm, muốn rơi xuống sông ngầm.

- Cứ như vậy biến mất sao, chẳng biết lúc nào khôi phục nguyên khí, thấy ánh mặt trời, trở thành cơ duyên của một thiếu niên nhiệt huyết, ngón tay vàng để quật khởi, nghịch tập, thành tựu một đoạn truyền kỳ...

Yến Triệu Ca nhếch miệng:

- . . . mới là lạ.

Năm ngón tay của Yến Triệu Ca như rồng, dùng Cương khí lẳng không cầm lấy chiếc nhẫn đỏ sậm hút vào trong bàn tay của mình.

Chân đạp hư không, dưới chân giẫm nhẹ, Yến Triệu Ca nhảy lên hố sâu ra bên ngoài.

A Hồ nghênh đón:

- Công tử.

Yến Triệu Ca gật đầu nói:

- Thu lại thi thể của Nghiêm Húc, hành trang của hãn thu thập xong chưa.

A Hồ cười thật thà:

- Ha ha, công tử, cái này không cần người phân phó, hành trang của hãn, ta đã thu lấy.

Yến Triệu Ca bĩu môi nói:

- Ủ, ở điểm này, ta luôn tin tưởng người.

A Hồ nói:

- Công tử, ngài nên nhìn một chút, không ít thứ tốt!

- Đáng tiếc phần lớn đều hư hại giống Trung phẩm Linh binh bảo đao, là do Thạch trưởng lão tạo thành.

Yến Triệu Ca thở dài nói:

- Là chuyện trong dự liệu, bằng không muốn thu thập hắc, cũng không thuận lợi như vậy.

- Nhưng mà, tốt xấu gì cũng có chút thu hoạch đi.

Yến Triệu Ca chuẩn bị lên tinh thần.

Làm một Chủ Sự Trưởng lão, tài sản riêng của Nghiêm Húc cũng phải có chút phong phú.

Rất nhiều thứ hắc không mang theo bên mình, mà giữ lại trong nhà riêng.

Nhưng đồ vật mang theo, hoặc là cần dùng gấp, hoặc có lợi cho việc thăng thực lực trong chiến đấu.

Bảo binh, Linh binh tuy khan hiếm, nhưng Quảng Thừa Sơn là Thánh địa cả thiên hạ đều biết, Nghiêm Húc lại là một Chủ Sự Trưởng lão, thần binh lợi khí tương xứng với tu vi của hắc cũng không ít được.

Ngoại trừ một kiện Trung phẩm Linh binh U Lân Ba Quang Đao ra, Nghiêm Húc còn mang theo hai kiện Hạ phẩm Linh binh.

Tuy không mạnh mẽ bằng U Lân Ba Quang Đao, nhưng đều có diệu dụng.

Một kiện nhuyễn giáp hộ thân, tuy không công phòng nhiều mặt như Hắc Yểm U Khảm của A Hổ, nhưng lực phòng ngự cũng không thua bao nhiêu.

Một kiện đai lưng màu xanh, được luyện chế để phối hợp với Phong Kiếp thân pháp trong Phong Hỏa Nhị Kiếp của Quảng Thừa Sơn.

Khiến cho Võ giả lúc thi triển Phong Kiếp thân pháp, như hổ thêm cánh.

Hai kiện Hạ phẩm Linh binh trong tay Nghiêm Húc, dưới tình huống bình thường có thể phát huy lực lượng trong đó hoàn toàn, có tác dụng rất lớn.

Đáng tiếc dù Nghiêm Húc mang theo hai kiện Hạ phẩm Linh binh, cùng với sức mạnh của Thạch Thiết không cùng một đẳng cấp.

Lúc trước Nghiêm Húc muốn chạy trốn, nên trực tiếp thôi động đai lưng màu xanh này, thừa nhận công kích của Thạch Thiết, nhuyển giáp cũng tự động hộ thân.

Kết quả là hai kiện Hạ phẩm Linh binh, đều gặp tai hoạ như chủ nhân, bị Thạch Thiết gây thương tích.

Lúc này chúng đầy vết nứt, linh khí tiết ra ngoài không ngừng, không chỉ không cách nào sử dụng mà còn nhanh chóng bị huỷ hoàn toàn.

Trình độ hao tổn, còn nghiêm trọng hơn U Lân Ba Quang Đao.

Nhất là kiện nhuyển giáp, mặc dù không cách nào phát huy tác dụng, nhưng lúc trước A Hồ dùng Thái Dương Vũ công kích Nghiêm Húc, nhuyển giáp cũng phải thừa nhận một bộ phận thương tổn.

A Hồ đau lòng nói:

- Dù gì cũng là một kiện Linh binh a.

Từ nhỏ hần theo bên người Yến Dịch, tầm mắt rộng lớn hơn người thường rất nhiều, nhưng thấy một kiện Linh binh tổn hại, cũng có chút tiếc hận.

Yến Triệu Ca quan sát một lát cũng không nói chuyện, tìm kiếm một hồi trong hành trang của Nghiêm Húc, sau đó lấy ra một khối tinh thạch lạnh lẽo.

A Hồ nhìn một chút rồi nói:

- Công tử, cái này giống như Băng Trấn Thạch mà Võ giả thường dùng để chống đau nhức khi chữa thương.

- Đem Hoa Lăng Thảo tới đây.

Yến Triệu Ca vừa nghiền nát Băng Trấn Thạch vừa nói.

A Hồ có chút buồn bực, trong đầu đầy dấu chấm hỏi.

Thật ra hẳn cũng có Hoa Lăng Thảo, nhưng loại Linh thảo này, chỉ có tác dụng làm thuốc dẫn cho một số đan dược đặc thù

Bất kể Hoa Lăng Thảo hay là Băng Trấn Thạch, đều là cho con người dùng, không có cái nào dùng để luyện khí.

Nhưng hẳn cũng làm theo mệnh lệnh, đưa Hoa Lăng Thảo cho Yến Triệu Ca.

Yến Triệu Ca lấy Hoa Lăng Thảo, đồng thời vỗ chường làm khô Linh thảo, sau đó nghiền thành bột, hoà với bột phấn Băng Trấn Thạch.

Hai bên gặp nhau, dần sinh ra khói xanh, rồi tự động bốc cháy lên.

Yến Triệu Ca vung tay lên, hoả diễm đang thiêu đốt rơi vào các kiện Linh binh của Nghiêm Húc.

Linh binh tuy vẫn còn suy yếu, nhưng linh khí tiết ra ngoài dần dần ngừng lại, không xói mòn nữa.

Yến Triệu Ca gật đầu một cái:

- Tạm thời xử lý như vậy, sau đó đem vào trong Nội Tinh Lô luyện lại, có vài phần cơ hội hồi phục, hiện tại giữ cho chúng không bị huỷ là được.

A Hồ thấy vậy thì trừng mắt:

- Công tử, này. . . này. . .

Yến Triệu Ca giống như không để ý tới việc này:

- Đại thế giới, không gì không có, trong cuộc sống bình thường, các loại thường thức, bí quyết nhỏ, nói không chừng sẽ có lúc dùng tới.

A Hồ há to mồm, lúc này khép lại, nín nọt nói:

- Công tử, ngài là một thiên tài!

Yến Triệu Ca liếc hẳn:

- Biểu tình giả quá đi.

A Hồ cười cười.

Yến Triệu Ca lắc đầu, sự chú ý rơi vào một đồ vật khác của Nghiêm Húc.

So với đám Linh binh đang bị hao tổn không cách nào dùng, đồ vật này hấp dẫn Yến Triệu Ca hơn.

-Ồ, thật hiếm thấy, Nghiêm Húc lại có thứ này?

Mắt của Yến Triệu Ca sáng lên, tay cầm một viên châu trong suốt màu đỏ như máu.

Trong viên châu màu đỏ, giống như có dịch thể không ngừng chuyển động qua lại.

Trong bảo châu, có âm khí cùng sát khí mơ hồ truyền ra.

A Hồ nhích đầu lại gần, nhìn một lúc lâu, chần chờ hỏi:

- Công tử, đồ chơi này có phải Luyện Huyết Châu hay không?

Yến Triệu Ca gật đầu nói:

- Không sai, chính là Luyện Huyết Châu.

Luyện Huyết Châu, là dị bảo hiếm thấy, thường ở chiến trường luyện ngục, máu chảy thành sông, mới có một phần nhỏ bé xuất hiện.

Thứ này một trong những thứ mà Võ giả Ma đạo yêu thích nhất, nhưng bản thân Luyện Huyết Châu cũng không hung lệ, chỉ đơn thuần là âm khí cùng huyết khí kết tinh mà thành.

Võ giả Ma đạo có thể dùng nó tu luyện, những Võ giả khác lúc trọng thương, có thể dùng bổ sung huyết khí.

Nhưng muốn hấp thu Luyện Huyết Châu cần thời gian ngồi xuống vận công, Yến Triệu Ca truy sát sát sao, Nghiêm Húc không có thời gian sử dụng.

"Thứ này có tác dụng lớn nhất, chính là luyện chế Huyết Yêu Mãnh a, nhưng không biết ở thời đại này, có ai biết chuyện này không."

"Chuyện vui ngoài ý muốn, thu hoạch lớn, thu hoạch lớn a."

Yến Triệu Ca cười, vui vẻ cất đi Luyện Huyết Châu.

Lại kiểm tra những bảo vật cùng đàn dược trân quý khác của Nghiêm Húc rồi thu thập lại.

Sau đó, Yến Triệu Ca lấy ra chiếc nhẫn màu đỏ sậm của Diệp Cảnh.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SỬ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 99: Hỏa chủng bên trong đan điền

Yến Triệu Ca vuốt ve chiếc nhẫn đầy vết rạn.

Chiếc nhẫn này trước đây quang hoá, dung nhập vào trong cơ thể của Diệp Cảnh, hiện tại lại khôi phục thực thể.

Chỉ là chiếc nhẫn chói mắt như hoả diễm, lúc này ảm đạm không ánh sáng, trần đầy bụi bẩn loang lổ.

Từng đường vết rạn nhỏ bé trải đầy mặt ngoài của chiếc nhẫn, giống như mạng nhện, tùy thời có thể vỡ vụn ra.

Nhưng Yến Triệu Ca đem chiếc nhẫn cầm trong tay, vẫn cảm thấy nhiệt độ nóng bỏng của nó.

Yến Triệu Ca híp mắt lại, ý thức tập trung, chìm vào trong chiếc nhẫn.

Cảnh tượng trước mắt, lập tức biến hoá.

Đầu tiên là một mảnh đen kịt, không thấy năm ngón tay, đột nhiên một tia sáng sáng lên.

Tia sáng rất yếu ớt, chỉ là một đường nhàn nhạt, nhưng vì cảnh vật xung quanh rất tối, nên chỉ một tia sáng, cũng đặc biệt chói mắt.

Yến Triệu Ca nhìn kỹ lại, nó giống như một ngọn lửa, ánh sáng màu đỏ sậm chớp động.

Ngọn lửa dần lớn lên, ánh lửa càng ngày càng sáng, lớn dần thành một Hoả chủng nhỏ.

Hỏa diễm càng cháy càng mạnh, hỏa thể càng lúc càng lớn, từ ngọn lửa biến thành hoả hoãn ngưng trời, lại hoá thành biển lửa mênh mông.

Đến cuối cùng, bóng tối hoàn toàn biến mất, ánh lửa tràn ngập trời đất, biến thành một thế giới hoả diễm.

Vạn vật không tồn tại, chỉ còn lại liệt hoả đốt trời.

Yến Triệu Ca tĩnh tâm lại, chậm rãi bước đi trong thế giới hoả diễm, cảm thụ ý cảnh và lực lượng trong đó.

Bốn phương trên dưới, đều là liệt hỏa, nhưng Yến Triệu Ca quan sát kỹ càng, lại cảm giác được, tuy hoả thể khắp nơi, nhưng không lộn xộn.

Hỏa diễm, giống như thuỷ triều, có quy luật lưu thông cùng nhịp điệu.

Yến Triệu Ca tính toán, trong lòng dần hiểu rõ.

Thế giới đầy liệt hoả, lúc này trong mắt của Yến Triệu Ca dần dần thay đổi.

Hoả diễm giống như ngưng kết thành một đám phù ấn chú văn cổ quái, sắp thành vô số chữ viết, trải ra khắp nơi, không ngừng chuyển động, trùng điệp trong hư không.

Yến Triệu Ca nhìn những chữ viết này, khóe miệng nhếch lên:

- Chữ viết do Viêm Ma Đại Đế sáng tạo trước Đại Phá Diệt.

- Mặc dù không có nghiên cứu qua, nhưng một vài quy luật cơ bản ta vẫn biết, ngay cả đoán mò cũng xem hiểu một chút nội dung.

- Quả nhiên là truyền thừa của Viêm Ma Đại Đế.

Yến Triệu Ca có chút dở khóc dở cười:

- Làm người của Bát Cực Đại thế giới, được truyền thừa như thế này, hiện tại không biết Diệp Cảnh là người tốt số hay mệnh yếu.

Kỹ càng quan sát những phù ấn chú văn cổ quái, cảm nhận lực lượng ý cảnh trong đó, Yến Triệu Ca dần hiểu ra.

- Phương thức tu luyện cùng Viêm Ma tộc của Viêm Ma Đại thế giới vẫn có khác biệt rất lớn, Viêm Ma Đại Đế là cường giả trước Đại Phá Diệt, truyền thừa cũng bao hàm toàn diện.

- Mượn Hoả đạo sinh ra rất nhiều ý cảnh đạo lý khác nhau.

Yến Triệu Ca trầm nghĩ:

"Chỉ vì tâm cảnh của Diệp Cảnh không theo kịp, nên càng ngày càng giống phương pháp tu luyện của Viêm Ma tộc.

Hoả quang lượn lờ trước mặt, dần dần hiện ra một cánh cửa đóng kín.

Yến Triệu Ca cảm nhận một chút, ý thức rời khỏi thế giới hoả diễm, đi ra hiện thực.

Thôi động linh lực của Ly Diễm Chân Hỏa Hỏa chủng, đưa vào chiếc nhẫn, chiếc nhẫn đầy vết nứt như được tắm bổ, hơi chớp động hồng quang.

Ý thức của Yến Triệu Ca chìm vào trong đó lần nữa, chỉ thấy cánh cửa đóng kín, lúc này đã mở ra.

Bên trong cánh cửa, bầu trời đỏ sậm, mặt đất phun trào dung nham, nham thạch nóng chảy bốn phía.

Cảnh tượng diệt vong lần nữa tái hiện trước mắt của Yến Triệu Ca.

Hoả diễm mênh mông ngưng kết giữa hư không, dần dần sinh ra một cự thần hoả diễm, cường đại vô cùng.

Khí tức đại tai nạn, đại hủy diệt, đại khổ nạn truyền ra, hoang vắng cổ xưa, khác với cảnh tượng hiện nay của Bát Cực Đại thế giới.

Nhưng vì bị Thạch Thiết cùng Yến Triệu Ca liên tục gây thương tích, nên lúc này rất yếu đuối.

Thế giới hoả diễm này, cho dù là bầu trời đỏ sậm, hay mặt đất đầy nham thạch nóng chảy, đều có từng vết rạn đen kịt, không gian giống như tùy thời bị nghiền nát

Tuy rằng khí tức của cự thần hoả diễm vẫn rất cường đại, nhưng nhìn kỹ lại rất hư huyền.

Yến Triệu Ca đối diện với cự thần hoả diễm, trong ánh mắt của đối phương giống như có tâm tình chân thật.

Cái này giống như một tồn tại chân thật trong không gian mênh mông này, mà không phải một khí tức lưu lại.

Cùng hấn đối diện, Yến Triệu Ca cảm giác tâm tình của mình rung chuyển.

Trở nên táo bạo không yên, sinh ra cảm giác lo lắng, muốn phá hư và phát tiết.

Ánh mắt của Yến Triệu Ca chợt lóe, ổn định lại tinh thần, các tâm tình mặt trái bị đè xuống.

Lưu hoả khắp trời trước mắt lại quý dị hoá thành một đám phù văn, sắp xếp trước mắt Yến Triệu Ca.

Yến Triệu Ca nhìn chăm chăm phù văn này, từ từ giải nghĩa:

- Thiên Hỏa Thánh Điện. . . sao?

Theo hần đọc lên, chuỗi phù văn này, hóa thành lưu quang, tiến vào trong cơ thể của Yến Triệu Ca.

Yến Triệu Ca cảm giác kinh mạch toàn thân, tựa hồ nóng rực lên, huyết khiếu cả người, chứa đựng tinh khí của Ly Diễm Chân Hỏa, cũng xao động theo.

Giống như thêm củi vào lửa, làm nó bốc cháy mạnh thêm.

Yến Triệu Ca bình tĩnh, trong đan điền khí hải, khối khí hỗn độn dẫu dưới khối thanh khí, bỗng nhiên nghịch chuyển.

Cảm giác nóng rực toàn thân, giống như có mục tiêu, hải nạp bách xuyên, hướng về khối khí hỗn độn trong đan điền của Yến Triệu Ca hội tụ.

Từng luồng nhiệt vào trong khối khí hỗn độn cuối cùng ngưng luyện thành một Hỏa chủng, chớp động hoả quang yếu ớt.

Thanh khí do Thái Thanh Khí Công luyện thành, từ từ hội tụ, che lấp khối khí hỗn độn lần nữa.

Yến Triệu Ca cười, trong điện tịch cao cấp nhất mà Thần Cung cất giữ, hần chọn tu luyện Vô Cực Thiên Thư, ngoài trừ nó rất mạnh mẽ ra, nguyên nhân trọng yếu khác đó là Vô Cực Thiên Thư có một đặc điểm lớn.

Hỗn độn vô cực, vô thủy vô chung, có thể dung vạn vật, có thể sinh vạn vật, có thể diệt vạn vật.

Vô Cực Thiên Thư tính bao dung rất mạnh, có thể chứa đựng tất cả, thậm chí đồng hoá những điển tịch Võ đạo khác, không để lại chút vết tích nào, sau khi đồng hoá có thể bắt chước thi triển ra.

Ví dụ như Thái Thanh Khí Công đích truyền của Quảng Thừa Sơn.

Cũng giống như Thiên Hỏa Thánh Điển bây giờ.

Hắn tu luyện sẽ không giống Diệp Cảnh.

Yến Triệu Ca gật đầu nhẹ, Thiên Hỏa Thánh Điển, có chỗ độc đáo riêng.

Vừa lúc dừng trong thực nghiệm sắp tới.

Phục hồi lại tinh thần, A Hồ đứng bên cạnh, nhìn về phía xa.

Yến Triệu Ca thu hồi chiếc nhẫn, tầm nhìn cũng hướng về phía xa.

Ở nơi nào đó, bán cầu hắc ám to lớn, bao trùm trời đất, chính là khí tràng mà Mộ Quang Âm Nguyệt Khí hình thành của Đại Nhật Thánh Tông Mộ Quang Quân.

Trong bán cầu hắc ám, có kim quang lưu ly chớp động liên tục.

Theo thời gian trôi qua, kim quang lưu ly càng ngày càng sáng, hiện ra bên ngoài bán cầu hắc ám.

Cuối cùng, bán cầu hắc ám xuất hiện vết rách, nghiền nát, kim quang phóng lên!

Một bóng người chậm rãi bay lên!

- Đại sư bá không hổ là đại sư bá.

Yến Triệu Ca ca ngợi, A Hồ đứng một bên liên tục gật đầu.

Nhưng mà rất nhanh, sắc mặt của A Hồ lập tức thay đổi, quay đầu nhìn về hướng khác.

Nói đó, một khí tức cường đại như muốn đốt bầu trời, phô thiên cái địa tới gần!

Võ đạo quyền ý, rõ ràng là nhất mạch Đại Nhật Thánh Tông.

Tu vi của người tới, mạnh hơn Mộ Quang Quân!

A Hồ trầm giọng nói:

- Sợ rằng, là ông ngoại của Tiêu Thăng.

Tầm nhìn của Yến Triệu Ca cũng nhìn về phương xa, ánh mắt sâu thẳm.

Hết Quyển 1.

SỬ THƯỢNG TỐI CƯỜNG SƯ HUYNH

Bát Nguyệt Phi Ưng

[2]

www.dtv-ebook.com

[2]

Chương 100: Sự tình càng nháo càng lớn!

Khí tức cường đại như trời rộng lớn như biển, dần lộ ra ở phương xa.

Trên đường chân trời, có kim quang rực rỡ, như mặt trời mọc lên từ phương đông.

Ánh sáng kia chiếu rọi xuống, lực tràn do Mộ Quang Âm Nguyệt Khí hình thành của Mộ Quang Quân, bắt đầu bị nghiền nát.

Đêm tối qua đi, mặt trời mọc lên, nhân gian bừng sáng.

Yến Triệu Ca nhìn về phương xa, nói thì thào:

- Truyền thừa của Đại Nhật Thánh Tông, tu vi Siêu Phàm Đại Tông Sư.

Cảnh giới Đại Tông Sư, đỉnh phong là thập trọng, còn được gọi là Siêu Phàm cảnh.

Siêu phàm, nhập thánh.

Bước vào cảnh giới này, có ý nghĩa là Võ giả chính thức bắt đầu trùng kích Võ Thánh cảnh.

Cũng giống như Võ giả Thông Thiên Tông Sư, bế quan chuẩn bị trùng kích Đại Tông Sư.

Cường giả Siêu Phàm cảnh, cũng ít hành tẩu trên đời, phần lớn thời gian là tiềm tu, hy vọng đột phá giới hạn cuối cùng của phàm tục, đăng lâm Thánh cảnh!

Thành tựu Võ Thánh, không chỉ thực lực bay vọt, mà tuổi thọ của Võ giả cũng sẽ kéo dài.

Cho nên Siêu Phàm Đại Tông Sư, rất ít hoạt động.

Nhưng lúc này, trước mắt Yến Triệu Ca, là một Siêu Phàm Đại Tông Sư phủ xuống!

- Phan Bá Thái, Thái Thượng trưởng lão của Đại Nhật Thánh Tông.

Yến Triệu Ca chậm rãi nói:

- Tây Tà Quân đời thứ nhất trong Đại Nhật Thất Tử, sau khi đăng lâm Siêu Phàm ẩn lui tiềm tu, đem vị trí Tây Tà Quân truyền cho vãn bối.

- Ông ngoại của Tiêu Thăng chắc hẳn là hắn.

Yến Triệu Ca lo lắng nói:

- Trong Siêu Phàm Đại Tông Sư, hắn vẫn tương đối sinh động, hiện tại hiện thế.

A Hồ "đau răng" nói:

- Công tử, Thạch trưởng lão không có khả năng chống lại lão quái này, chứ đừng nói còn có Mộ Quang Quân bên cạnh.

Yến Triệu Ca khẽ gật đầu, lúc này một bóng người thoáng hiện trước mắt hắn, là một lão giả khô gầy, chính là Trưởng lão Quảng Thừa Sơn thì triển Hoảng Kim Chương giúp đỡ Yến Triệu Ca ngăn cản Đại Tông Sư của Đại Nhật Thánh Tông cùng Quỷ Phủ lão nhân Hàn Thịnh.

Lão giả khô gầy nhìn Yến Triệu Ca cùng A Hồ, thấy Nghiêm Húc bị chặt đầu cũng hơi kinh hãi.

Nghiêm Húc vẫn là một cường giả Đại Tông Sư, thực lực không kém hẳn chút nào.

Tuy lúc trước bị Thạch Thiết trọng thương, nhưng lạc đà còn lớn hơn ngựa, Yến Triệu Ca cùng A Hồ dĩ nhiên đem hắn đánh chết.

Thương thế trên người A Hồ là vết thương cũ do Tiêu Thăng dùng Thái Dương Vũ ám toán trong Linh Phong Cốc.

Cảnh tượng này rơi vào trong mắt lão giả khô gầy, khiến hắn phải lưu ý.

Nếu nói mượn lực lượng của Linh binh, thì Nghiêm Húc cũng có Linh binh, dù bị Thạch Thiết đánh trọng thương, nhưng Trung phẩm Linh binh U Lân Ba Quang Dao, trên phương diện binh khí, Nghiêm Húc cũng không đến mức thua thiệt.

Lão giả khô gầy nhanh chóng thoát khỏi đối thủ của mình, hắn tưởng rằng Yến Triệu Ca cùng A Hồ có thể lợi dụng thương thế của Nghiêm Húc kéo dài thời gian chạy trốn sau đó đạt được thắng lợi.

Ai biết được kết quả lại như thế này, Nghiêm Húc bị hai người Yến Triệu Ca giết chết lưu loát.

Lão giả khô gầy nhìn Yến Triệu Ca thở dài, nói:

- Bây giờ muốn đi cũng đã chậm, Phan Bá Thái chuyên môn tới tìm người.

Nhắc tới Phan Bá Thái, lão giả khô gầy cũng ngừng trọng.

Người có tên, cây có bóng, Phan Bá Thái là Túc lão của Đại Nhật Thánh Tông, cùng Đông Lai Võ Thánh, Đại Nhật Đông Lai Hoàng Quang Liệt, cùng lão Chưởng môn Quảng Thừa Sơn Tề Thiên Thủ Nguyên Chính Phong cùng thế hệ.

Thành danh nhiều năm, chiến công huy hoàng, bước vào Siêu Phàm cảnh, ở cảnh giới Đại Tông Sư cũng là cường giả nổi danh.

Áp lực hằn mang tới, bọn người Mộ Quang Quân cùng Đông Thăng Quân không thể đánh đồng.

Lão giả khô gầy nhìn về phía Yến Triệu Ca, ánh mắt hơi chút phức tạp.

Tuy rằng lúc trước hắn gấp rút tiếp viện, giúp đỡ Yến Triệu Ca ngăn cản Đại Tông Sư của Đại Nhật Thánh Tông, trước mặt địch nhân, không chút nào sợ hãi.

Nhưng lão giả khô gầy đối với việc Yến Triệu Ca giết chết Tiêu Thăng, vẫn có thái độ không đồng ý.

Yến Triệu Ca tiếp xúc với ánh mắt của lão giả, liền biết suy nghĩ trong lòng của hắn.

Trong nội bộ của Quảng Thừa Sơn, tồn tại một loại tư tưởng, chính là tận lực tránh xung đột với Đại Nhật Thánh Tông, yên lặng tích súc lực lượng, chờ cơ hội quật khởi.

Lúc cần thiết có thể thoái nhượng, bảo đảm lợi ích hạch tâm không tổn hại.

Túc lão trong môn, người đời trước luôn có suy nghĩ này.

Lão giả khô gầy trước mắt, cũng là một trong số đó.

Mà thế hệ này do Yến Địch, Thạch Thiết cầm đầu thì có thái độ cường ngạnh, tích cực tiến thủ.

Bởi vì những năm gần đây Đại Nhật Thánh Tông có hành động xâm chiếm không kiêng nể gì cả.

Đám người Yến Địch xem ra, bảo thủ thoái nhượng, giống như tự nguyện cấp cho Đại Nhật Thánh Tông con dao cắt thịt lấy máu vậy.

Không chỉ không cách nào giống như suy nghĩ của thế hệ trước là im lặng tích súc lực lượng, ngược lại sẽ dừng bước không tiến, thậm chí cục diện quay ngược lại.

Mặc dù không sa sút, nhưng Đại Nhật Thánh Tông cùng những Thánh địa liên tục tăng lên, nhà mình giẫm chân tại chỗ, giống như nước chảy ngược dòng vậy.

Đại Nhật Thánh Tông, cho tới bây giờ chưa từng để Quảng Thừa Sơn phát triển đuổi kịp, thậm chí còn siêu việt chính mình.

Bảo thủ phát triển, gửi hy vọng vào tương lai, giống như lâu các giữa không trung, đem quyền chủ động đưa cho người khác.

Nếu muốn nói hy vọng, hy vọng duy nhất là một lần kịch chiến với Viêm Ma Đại thế giới xâm lấn.

Trận kịch chiến này, bị hại chủ yếu là Đại Nhật Thánh Tông.

Giống như Quảng Thừa Sơn năm đó ở thời kỳ cực thịnh gặp phải.

Nhưng chuyện như vậy, ai có thể nói chính xác?

Nhị sư bá Phương Chuẩn của Yến Triệu Ca, lúc trước cũng ở phái ôn hoà, vì vậy nên có phần lớn Túc lão duy trì.

Nhưng những năm gần đây, Đại Nhật Thánh Tông càng ngày càng ngang ngược, nên tư tưởng của lão Chương môn Nguyên Chính Phong cùng Thạch Thiết nghiêng về cường ngạnh.

Thái độ của Phương Chuẩn cũng dần trở nên cường ngạnh, làm thế hệ trước thấy vọng.

Hiện tại, Yến Địch cùng Phương Chuẩn, hai người cạnh tranh chức Chương môn, ngoại trừ đối thủ ra, còn phải đối mặt với Túc lão trong tông môn.

Gút mắt trong đó, rất phức tạp, một lời không nói hết.

Cụ thể là thế cục của Đông Đường quốc trước mắt, cùng chuyện xảy ra trước đây, phái ôn hoà đối với việc Yến Triệu Ca mang về Phong Vân Sanh, cũng ủng hộ với điều kiện là Phong Vân Sanh có thể khôi phục lại thực sự.

Đối với Đông Đường, thì có chút mập mờ, mà đối với việc Yến Triệu Ca đánh chết Tiêu Thăng, liền cảm thấy nhức đầu vô cùng.

Mặc dù cùng đối ngoại, nhưng trong nội bộ, người thế hệ trước đối với Yến Triệu Ca vừa lập công vừa gây rắc rối, cảm nhận rất phức tạp.

Yến Triệu Ca nhìn lão giả khô gầy, không nói thêm gì, chỉ hỏi:

- Xin hỏi bọn người Tần trưởng lão cùng Khổng trưởng như thế nào?

Lão giả khô gầy nói:

- Thạch trưởng lão tới sớm hơn so với dự liệu, cường giả theo hãn tới đây tiếp ứng bọn người Tần trưởng lão, đẩy lùi đám người Đông Thăng

Quân, đã rút về phụ cận, hội hợp cùng Thạch trưởng lão.

- Nhưng Phan Bá Thái đến, Võ giả Đại Nhật Thánh Tông lại phản công.

- Người là mục tiêu mà bọn chúng nhắm vào, lần này khó khăn a.

Yến Triệu Ca chậm rãi nói:

- Muốn giết ta, chỉ là bắt đầu thôi.

- Mục tiêu của đối phương, đã đạt được, nếu ta không giết Tiêu Thăng, có giết ta hay không cũng không trọng yếu.

- Bởi vì ta giết Tiêu Thăng, nên Phan Bá Thái mới có tìm tới.

Quang mang phương xa càng ngày càng sáng.

Trên đường chân trời, dường như có bảy vòng mặt trời, bao bọc thành vòng tròn, đang mọc lên!